

TRUYỆN
VŨ HIỆP
TRUNG HOA

Thuyết Thử Trước Khiếm

TẬP 2

NGUYÊN TÁC:
BẠCH NGỌC THẠCH

NGUỒN DỮ LIỆU:
HỒNG PHƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Table of Contents

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TƯ
HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM
HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU
HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY
HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM
HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN
HỒI THỨ NĂM MƯƠI
HỒI THỨ NĂM MƯƠI MỐT
HỒI THỨ NĂM MƯƠI HAI
HỒI THỨ NĂM MƯƠI BA
HỒI THỨ NĂM MƯƠI TƯ
HỒI THỨ NĂM MƯƠI LĂM
HỒI THỨ NĂM MƯƠI SÁU
HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY
HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM
HỒI THỨ NĂM MƯƠI CHÍN
HỒI THỨ SÁU MƯƠI
HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT
HỒI THỨ SÁU MƯƠI HAI
HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA
HỒI THỨ SÁU MƯƠI TƯ
HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM
HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU
HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY
HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM
HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN
HỒI THỨ BẢY MƯƠI
HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT

HỒI THỨ BẢY MƯỜI HAI
HỒI THỨ BẢY MƯỜI BA
HỒI THỨ BẢY MƯỜI TƯ
HỒI THỨ BẢY MƯỜI LĂM
HỒI THỨ BẢY MƯỜI SÁU
HỒI THỨ BẢY MƯỜI BẢY
HỒI THỨ BẢY MƯỜI TÁM
HỒI THỨ BẢY MƯỜI CHÍN
HỒI THỨ TÁM MƯỜI
HỒI THỨ TÁM MƯỜI MỐT
HỒI THỨ TÁM MƯỜI HAI
HỒI THỨ TÁM MƯỜI BA
HỒI THỨ TÁM MƯỜI BỐN
HỒI THỨ TÁM MƯỜI LĂM
HỒI THỨ TÁM MƯỜI SÁU
HỒI THỨ TÁM MƯỜI BẢY
HỒI THỨ TÁM MƯỜI TÁM

HỒI THỨ BỐN MƯỜI TƯ

Oan gia đeo đuổi...

Hai gái chặn đường...

Đứng một bên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái, cất tiếng hô to như sấm nổ:

- Hay tuyệt!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thẳm đã c ý, tuy không muốn tạo sự thương tâm cho người khác, song tâm ý không quên phần thủ thắ ng, tay hữu kiếm tòng đao mạnh, tay tả quạt tiêu diêu hạ trầ m, lại cất tiếng nói to:

- Xin...

Tiế ng “nhường” chưa thoát khỏi vành môi, Cừu Thiên Hiệp mà y ngài đảo ngược, mắ t biế c chuyển nhanh, tay đã hạ trầ m, cao giọng khen:

- Chiêu số ́ tuyệt diệu...

Bóng người xoáy tít quay động, bỗng phân ra hai, cây quạt của Cung Chấn Viễn đột nhiên bị đẩy khỏi vòng tay văng bay lên cao mắ y trượng. Tiế p theo đầ y là một tiế ng “keng” của sắ c thép nổi lên nhẹ. Cung Chấn Viễn cảm thắ y cánh tay hữu tê buố t, vôi xách thanh “cổ kiếm” nhảy lùi ra sau mắ y trượng dư.

Cừu Thiên Hiệp đưa ra chiêu thê ́, bị đao dư lực kinh khí đẩy lui ra ngoài bảy bước.

Lại thấy cây quạt Cung Chấn Viễn đang lơ lửng giữa khoảng không, lại rơi từ từ xuống, kê bên Cừ Thiên Hiệp nhanh như cắt, tay hữu giơ lên cao mũi “khô trúc thánh kiếm” chọc thủng cánh quạt, thuận tay chàng phát mạnh “kiếm thánh” đẩy cây quạt bay về phía Cung Chấn Viễn, đồng thời kêu to:

- Hãy tiếp lấy...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đang mở to đôi mắt nhìn vào đầu mũi kiếm “Tòng văn cổ kiếm” của chính mình, một sự thương tâm đến cùng cực nổi lên làm cho gương mặt già nua lúc bạc, lúc hồng, đôi mắt lơ đãng, người như điên dại, gương mặt hiện lên đầy vẻ kinh hoàng, trố mắt nhìn thanh kiếm đến độ xuất thần.

Đến lúc nghe tiếng Cừ Thiên Hiệp hét bên tai, Cung Chấn Viễn mới hoàn hồn ngó lên, thấy cánh quạt bay tít vào mặt, vội đưa tay ra chụp lại, đồng thời lão gương đôi mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp trân trối, nín lặng không nói được nửa lời.

Cừ Thiên Hiệp bá y giờ mới tỉnh ngộ, hô ì tương.

- “Chẳng nhẽ thanh “kiếm kỳ cổ” của lão đã hư”!

Chàng lại nghĩ nhanh: Nếu thanh “Tòng văn cổ kiếm” bị hư bể, thì cây “Thánh kiếm” của chính mình chỉ là một cành “Khô trúc” thế nào còn nguyên vẹn được, nghĩ đến đây chàng để ngang “Khô trúc thánh kiếm” trước mặt, dưới ánh sáng trăng, thì thấy thanh trúc kiếm vẫn nguyên vẹn, không sứt mẻ tí nào, nước bóng vẫn trong láng, không hề trầy xước, nên cảm thấy kỳ lạ vội cất tiếng hỏi Cung Chấn Viễn:

- Cung chưởng môn! Thanh “Tòng văn cổ kiếm” của ngươi có...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua biể n sắc hồ ng cả hai vành tai, năm chòm râu đuột run lên như gió thổi, lão cất tiế ng thở dài nói:

- Ta không ngờ “Thánh kiế m” cũng là vật trá n môn, tương truyề n đế n mười chín đời người, nay đế n phiên ta lại bị nhục thể này. Cung Chấn Viễn chươ ng môn Tiên Hà phái ngày nay đã trở thành kẻ tội nhơn đố i với những anh hồ n đã khuấ t!

Lời vừa nói ra, Cừ Thiên Hiệp nghe tái mặt; luôn cả mười tên kiế m sĩ phái Tiên Hà, không hẹn mà gặp đờ ng kêu lên một tiế ng “Á” kinh ngạc, mỗi tên đê u run lên, vẻ mặt nhuộm đầ y buồ n thảm, tia mắ t chưa hê t kinh hoàng.

Cừ Thiên Hiệp vội hỏi ngay:

- Cung tiề n bồ i bảo sao?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đưa nhanh “Tòng văn cổ kiế m” ra trước mặt quy nhẹ một vòng, lại dùng lời nói quá trang trọng bảo:

- Bồn môn cổ kiế m là một phẩm vật tốt đời, chỉ vì ta “Cung Chấn Viễn công lực chẳng ra gì, học nghệ không tinh, nên nguyện đóng cửa đê tạ lỗi với tiên nhân! Cừ Thiên Hiệp không can thiệp đế n việc này!...

Nói xong, lão đưa tay áo vẫy mạnh vào nhóm mười tên kiế m sĩ Tiên Hà phái, ngầ m ra hiệu cho chúng cá t bước.

Mười tên kiế m sĩ Tiên Hà đố i với Cừ Thiên Hiệp rấ t uấ t hận và bá t phục, song chươ ng môn đã ra lệnh, chúng đâu dám cưỡng lại, vì thê ...

Mười tên kiế m sĩ đờ ng thanh kêu lên:

- Hãy đi thôi!

Mười bóng người chớp lạch, xung bả' n lên cao mấ' y trượng, nhấ' m hướng đường cái quan chạy tới như trố' n bão, trong nháy mắ' t đã chìm mình khuấ' t dưới bóng đêm.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấ' n Viễn chấ' p cây “Tòng văn cổ kiế' m” vào võ, vẻ mặt chưa hế' t lạnh lùng, miễn cưỡng nhế' ch mép nở một nụ cười đau khổ, hai tay vòng lại hướng Cừ Thiên Hiệp nói:

- Câu chuyện đêm nay, Tiên Hà phái tự xét nghệ nghiệp chẳng tinh, và việc làm không cân nhấ' c, mong Thiế' u hiệp dùng lời nhân đức, khi đề' cập chuyện này với mọi người... Xin dung cho Cung mỗ còn chút ít thể diện!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, lấ' y làm bàng hoàng chưa xót cho hoàn cảnh của vị chương môn, bèn câ' t tiế' ng hiề' n hòa cung kính đáp lại:

- Chương môn nói chi những lời này, tại hạ tuy có trong tay kiế' m thánh rấ' t sắ' c sảo, nhưng về' nghệ' nghiệp thì... đêm nay vẫn hạ chưa thi triển, cho nên quý vị tôn phái chưa có dịp lộ' sở trường... Tại hạ tuy đã hơn thánh kiế' m, song chẳng lấ' y gì làm hứng thú!

Cung Chấ' n Viễn nghe qua hơi tái mặt, không lộ' vẻ gì hân hoan hay tha thú, mà trầ' m giọng nói to:

- Xin cáo từ!

Nói xong, lão quay người qua phía hữu toan câ' t bước. Không ngờ Cừ Thiên Hiệp nhanh chân bước xấ' n tới trước cản lố' i đi vừa nhẹ giọng:

- Xin chương môn khoan đi!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội thối lui một bước trầm giọng hỏi:

- Người muốn giữ ta lại hay sao? Người muốn gì?

Vừa nói dứt, lão giữ mạnh cây quạt, che ngay bụng tay hữu lại nắm chặt đốc kiếm, chân dạt hình chữ đinh thủ thế.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, vội cho nhanh Khu trúc thánh kiếm vào vỏ, vòng tay thi lễ, nói:

- Tại hạ nào dám vô lễ!

Cung Chấn Viễn tay sờ đốc kiếm, mắt mở trừng trừng nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi to:

- Tại sao người không cho Cung mỗ rời nơi đây?

Cừ Thiên Hiệp cả cười, vui vẻ đáp:

- Không dám đâu! Chỉ vì tại hạ có câu chuyện hết sức mơ hồ muốn nhờ Chương môn chỉ giáo!

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn càng lầy làm khó nghĩ vội hỏi:

- Chuyện gì thế?

Cừ Thiên Hiệp nghiêm trang, hỏi lại:

- Chương môn có bằng lòng chỉ giáo không?

Cung Chấn Viễn đáp mau:

- Nếu được... có thể!

Cừ Thiên Hiệp quả cặp mắt tinh anh, nhìn thẳng vào mặt Cung Chấn Viễn, điềm đàm hỏi:

- Cuộc đại hội trên Hương Lô Phong - Cáo sơn vào tiết t Đoan Ngọ vừa qua, Cửu đại môn phái đề u một lòng ước hội, quý chương môn tại sao đến giờ lại thất ước, chẳng nhẽ tượng “Bích ngọc cổ Phật” là tín vật của Ngô Phi đại sư bấy giờ hết hiệu lực rồi sao?

Thiên thủ vệ đà Cung Chân Viễn nghe qua biế n sắ c, dường như dắ t sập trời long, lão đưa mắ t nhìn trừng vào Cửu Thiên Hiệp, một lúc lâu mới lên tiế ng, bắ ng giọng nói chân thành đáp lời:

- Đại hội vào tiết t Đoan Ngọ? Ngô Phi đại sư lại truyề n lệnh lầ n thứ hai và đã thủ tiêu lệnh trước!?

Cửu Thiên Hiệp nghe những lời Cung Chân Viễn vừa nói, một áng mây ngờ vực nổi lên làm tồ i cả tâm hồ n bèn cúi đầ u nghĩ ngợi:

- Phái Thiề u Lâm là minh chủ trong Cửu đại môn phái, mà Ngô Phi đại sư là một người chánh phái đầ y thanh dự, luôn cả giang hồ võ lâm cũng coi Ngô Phi đại sư là người tiề n nhân vọng trọng, chẳng nhẽ đại sư bày ra buổi ước hội để gạt ta hay sao, tại sao đại sư lại không báo với ta trước có tiện hơn không? Lạ thật...

Cửu Thiên Hiệp lắ y làm khó nghĩ vội lên tiế ng hỏi:

- Cung tiề n bớ i! Giải tán buổi ước hội tiết t Đoan Ngọ có gì làm bắ ng có chẳng?

Thiên thủ vệ đà Cung Chân Viễn đáp ngay không suy nghĩ:

- Phải có chứ! Ước hội cũng do tượng “Bích ngọc cổ Phật” làm tín vật, thì thủ tiêu buổi hội tiết t Đoan Ngọ vẫn dùng vật tín ước là “Bích ngọc cổ Phật” làm bắ ng có chớ sao!

Cửu Thiên Hiệp thở dài buồ n bã, vừa chép miệng trách thầ m: “Thực ta không ngờ Ngô Phi đại sư nỡ gạt gẫm ta!”. Nghĩ đế n đây

lòng chàng dâng lên một nỗi buồn khó tả, bèn đưa mắt nhìn Cung Chấn Viễn bằng những tia mắt dịu hòa, hỏi:

- Xin phép hỏi chương môn, lần thứ hai đưa ra tượng Bích ngọc cổ Phật để giải tán buổi ước hội Đoan Ngọ ở đâu, vào lúc nào quý phái nhận được?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn không do dự đáp:

- Lần thứ nhì ước lệnh “Bích ngọc cổ Phật” lại không truyền đến tổng đàn của Tiên Hà phái, mãi cho đến ngày mùng bốn tháng năm, chỉ còn một ngày nữa là đến tiết Đoan Dương, thì lúc đó Bát đại môn phái đã lại tụ họp ngoài chân núi Cảo Thiêu Lâm rồi... lúc đó thì ước lệnh truyền đến bảo “thủ tiêu buổi hội, riêng phần Cung mỗi có dắt theo nhị đại đệ tử gồm mười người đến dự hội, không ngờ..., vừa đến nơi đã được tin giải tán, nên Cung mỗi và chúng đệ tử lạng lẽ về không... công việc chi thế!?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như thế, ắt là còn nhiều điểm sai sự thật! Vì hôm mùng bốn tháng năm, chính mình ở tại Thiêu Lâm Tự, Ngô Phi đại sư truyền lệnh thủ tiêu buổi hội thì không có lý lẽ, vì chính mình theo sát chân đại sư không rời nửa bước, và trong chùa lại xảy ra vụ mất chân kinh, náo loạn cả lên, nhát cử nhát động gì cũng rõ, tại sao vụ truyền ước tín lại không hay...

Cừ Thiên Hiệp nghĩ không ra lẽ, nên cúi đầu nghĩ ngợi không nói được nửa lời.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thấy chàng thộn mặt ngơ ngác, bèn hỏi tiếp:

- Nay huynh đài, người hỏi ta việc đó để làm gì?

Bây giờ, sự thật còn nằm trong vùng bí mật, nên Cừ Thiên Hiệp không tiện đưa ra ý kiến, bèn thần thờ đáp xuôi:

- Tại hạ trong nhứt thời nhớ ra nên... tiện hỏi vậy thôi... chứ không có ý kiến gì.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn mỉm cười đau khổ, bằng giọng nói cực trầm buồn, tiếu p:

- Thiếu hiệp có gương kỳ cổ, có chiêu thế tốt đời, thì danh hiệu “Đệ nhất kiếm thiên hạ” không có gì phải nói nữa, theo sự thành thực của Cừ mỗ, thì Thiếu hiệp rất xứng đáng hưởng danh hiệu đó. Còn cuộc hội ước tại “Hương lô phong” mục đích có bao nhiêu đó thôi, hôm nay Trung Nguyên võ lâm kẻ đứng đầu chỉ là Thiếu hiệp mà thôi!...

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp nói những lời khiêm tốn, thì Cung Chấn Viễn rút nhẹ đôi vai, cất tiếng “huýt” một hơi dài, đoạn nhấc mình bay lên cao mấy trượng nhanh như cánh én đầu xuân, chỉ nháy mắt đã biến mình sau màn đêm dày mịt.

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, không rõ nguyên nhân nào Ngô Phi đại sư thủ tiêu buổi hội tại Hương Lô Phong, lại giấu nhem không cho chàng biết rõ một mảy may nào?

Cung Chấn Viễn đã biến mình mất dạng từ lâu mà Cừ Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chàng đứng trơ trọi như phỗng đá giữa tha ma.

Lúc bây giờ, ánh nguyệt đã xế tà, ước độ khoảng cuối canh tư gằn bước sang đầu canh năm, tuy vào mùa hè nóng bức, nhưng nhiều ngọn gió nam thổi đến nghe mát rười rượi tựa gió xuân.

Cừ Thiên Hiệp không dám nghĩ ngợi nữa, chàng cất bước đi chậm chậm, chàng lại nghĩ:

“Ta nên trở về khách điếm nghỉ ngơi, sáng hôm sau sẽ lên đường...”.

Vừa cúi đầu lằm lũi, chẳng mấy chốc đã rời khỏi vùng mộ địa mà đến đường cái quan, lúc bấy giờ chàng toan giờ thuật khinh công nhắm hướng thị trấn đi thẳng tới.

Bỗng thấy... xa xa về phía trước, một chấm xanh bay lơ lửng giữa màn đêm, thật nhẹ nhàng thanh thoát, song nhanh như sao sa điện xẹt, hướng vào cửa thành đi như gió lốc, chứng tỏ chấm xanh này là một người có công lực tuyệt trần.

Cừ Thiên Hiệp há bỏ hay sao, nên vận thêm công lực đuổi theo sau lưng bóng người lạ. Tuy cách nhau khá xa, dường như bóng xanh cảm giác biết có người theo dõi, bỗng nhiên tốc độ chậm lại, và dừng hẳn bên vệ đường, đồng thời một giọng nói trong như oanh hét to:

- Đêm khuya theo đuổi ý người muỗn?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua biết ngay là giọng nói của thiêu nữ, bèn chép miệng nói thầ m: “Rõ là của nợ!”.

Ngay lúc đó chàng vội giảm bớt nội lực, dừng hẳn lại đưa mắt nhìn bôn phía quan sát.

Nguyên chiế c bóng xanh này không ai xa lạ, mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hồ ñg.

Cừ Thiên Hiệp reo lên vui vẻ:

- Ô ... Tiế t cô nương! Xin thứ cho tại hạ không nhận rõ!

Tiê t Lê Hò ng dường như nhận rõ Cừ Thiên Hiệp bấ t giác gương mặt trắ ng hóa hò ng nhưng sự xúc động chỉ thoáng qua trong nháy mắ t, lại phục hò i gương mặt như đóa đào hoa, đầ y vẻ vui tươi xuân mọng, thực là một sự vui mừng bấ t ngờ, nên đôi mày liễu lúc cao, lúc thấ p, đôi mắ t hạnh hàm chứa đầ y nét tình tứ nhìn Cừ Thiên Hiệp ngượng ngậ :

- Là người?

Cừ Thiên Hiệp vô n dễ là người hiề n chân thành, nên hỏi ngay:

- Phải, chính tại hạ! Tiê t cô nương, đêm khuya canh vắ ng một mình đi đâu đầ y?

Tiê t Lê Hò ng nhề ch mép cười tình:

- Chẳng nhẽ ngươi lại đi hai mình sao?

Cừ Thiên Hiệp bị cô ả hỏi một câu không trả lời được, song cô ả gượng... lúng túng, đáp đũa:

- Hừ... Tại hạ vẫn có một... một người thôi!

Tiê t Lê Hò ng nhìn thắ y sắc diện và điệu bộ lúng túng của Cừ Thiên Hiệp thực khó nín cười, khiề n nàng cao hứng nói:

- Này nhề, ngươi, một mình, ta cũng một mình, gặp nhau tại đây chẳng phải là hai mình hay sao?

Cừ Thiên Hiệp càng thêm khó nghĩ, bấ t giác đỏ mặt tía tai, gượng cười đáp:

- Ô` ... À ra... thế`!... Tiê t... cô...

Tiê t Lê Hò ng bĩu môi, dùng giọng nói mũi hỏi:

- Có phải người đang lo sợ lắm không?

Cừ Thiên Hiệp giương to đôi mắt nhìn Tiể t Lệ Hô`ng, điề`m nhiên hỏi:

- Ta mà sợ...? Ta sợ cái gì chứ?

Tiể t Lệ Hô`ng bữu môi, bắ`ng giọng nói mập mờ bảo:

- Chẳng phải người sợ kẻ “gai chôm chôm” nhìn thấ y hay sao?

Cừ Thiên Hiệp điên người lên vì danh từ quái lạ bèn hỏi lại:

- Cái gì là “gai chôm chôm”? Gai chôm chôm là ai?

Tiể t Lệ Hô`ng cười nhoẻn miệng, ngắ t lời:

- Người khéo vờ vĩnh! Thật không biế t gai chôm chôm là ai à?

Cừ Thiên Hiệp như lạc vào “U mê động”, lắ c đầ`u nguậ`y nguậ`y... kêu lên:

- Thật rõ khỏ! Tại hạ chưa nghe danh từ quái dị đó?

Tiể`ng nói vừa dứt, đột nhiên trong bóng rùng dầ`y cây lá dựa ven đường bay vọt ra một bóng trắ`ng xóa, thân mình nhẹ nhàng hạ xuố`ng ngay trước mặt chàng, lại nghe giọng nói eo éo thét lên:

- Chính mình không biế t hỏ, mà dám gọi người là gai chôm chôm!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấ y người vừa đế`n là “Hô`ng hoa lệnh chủ” Huyế t quang giáo Phó giáo chủ Nhan Như Ngọc, bắ t giác lòng chàng nổi lên một sự phiề`n nã đế`n cùng cực, vì oan gia ở đâu đế`n cùng một lúc, thực rõ khỏ!

Bây giờ, Tiể t Lậ Hờ ng cười lạnh lạnh, bằ ng giọng nói trêu, bảo:

- Thực không ngoài sự ước đoán của ta, gã họ Cừu đi đế n đâu bọn gái đeo sát gót...!

Nhan Như Ngọc cau mày hét lên:

- Ngươi cũng theo hắ n đế n đây ư? Hắ n với ngươi là người?

Tiể t Lậ Hờ ng nhề ch mép cười nhạt nói:

- Xi! Ai đi theo hắ n sát đuôi thì rõ...? “Hắ n” là ai? Ai lại là?

Cừu Thiên Hiệp thắ y Nhan Như Ngọc sắ c giận hiện đầ y mặt, vươn tay thủ thề , bèn dụ giọng khuyên:

- Hay lắ m! Hay lắ m! Nhan cô nương hãy nói một câu xem nào!

Không ngờ, Nhan Như Ngọc nhanh như bướm, đã bước sắ n tới trước đưa tay chỉ Tiể t Lậ Hờ ng nhìn Cừu Thiên Hiệp nói như hét:

- Ngươi không bênh nó à? Tại sao ngươi không nói với nó một câu... mà bảo ta? Vì có nào mà nó dám gọi ta là “gai chôm chôm”?

Tiể t Lậ Hờ ng thắ y thề cười khi, bằ ng giọng nói lạnh lạnh hét to:

- Hờ ng Hoa, hoa hờ ng chẳng có gai chôm chôm hay sao? Tại sao ngươi không thừa nhận?

Nhan Như Ngọc phùng phùng lửa giận, đưa tay rút nhanh thanh trường kiế m, múa một vòng hư chiêu đoạn thu kiế m thủ thề , đưa tay chỉ Tiể t Lậ Hờ ng hét to:

- Tuồ t kiế m mau! Bỏn cô nương sẽ dạy ngươi!

Tiết Lệ Hồng tái mặt, gương đôi mắt phượng tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc, thét lên lạnh lạnh:

- Bỏ cô nương há sợ người sao?

Vừa nói dứt, tay liền tuốt thanh trường kiếm, rùn bộ như thể phượng xòe, toan giữ thể tấn chiêu.

Hai vị cô nương giận lên như đôi hổ cái đối mặt, kẻ mặt tái xanh, người mày xếch ngược, họ lờm nhanh như chực tuốt tươi địch thủ.

Cừ Thiên Hiệp chẳng biết làm sao hơn, vội xen vào giữa trung gian, hai tay đưa ra hai bên, nói:

- Tiết cô nương... Nhan cô nương... hai người...

Hai cô gái tay lăm lăm trường kiếm, đồng thanh quát lớn:

- Người hãy tránh ra...!

Cừ Thiên Hiệp hốt hoảng, vì thấy cả hai vượt qua khỏi mình, tay giơ chân nhún toan xuất chiêu vừa cất tiếng hô to:

- Các người muốn làm gì thế?

Bấy giờ, Tiết Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc kiếm chiêu đã thành, hai người đồng nghiêng mình xuất chiêu.

- “Keng!”

Một tiếng kim khí chạm nhau ngân lên như gió rít, tia lửa văng tung tóe, hai người đã giao qua một chiêu, đồng thời nhảy lùi ra sau, soát lại thanh kiếm lần thứ hai rồi nhảy ra ác đấu.

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, vì thấy cả hai chiêu chiêu qua lại, các thể cực nhanh không còn vẻ gì nhân nhượng nữa, chàng

bước tới trước cao giọng hét:

- Mau dừng tay! Dừng tay...

Nhưng hai cô nàng tay kiếm như phượng vũ chiêu thế tựa phong ba, cắ m mặt đánh vùi nhau không ai chịu kém hơn ai, nên chẳng ai chịu dừng tay.

Luận về công lực của hai nàng, không phân thượng hạ, kiếm chiêu chỉ suýt soát nhau, bây giờ lại có mặt Cừu Thiên Hiệp, khiến cả hai dốc hết sức bình sinh để trở tài cao thấ p.

Làn kiếm qua lại, mau như điện xẹt, hai cô gái nhảy lơ ng lộn công mau đánh lẹ, một lam một bạc hóa ra hai chiếc vòng cầ u trắng xóa tựa kiếm quang, uyển chuyển như đôi bướm lượn, nghênh gió múa may chập chòn rấ t đẹp mắ t.

Thời gian mau như chớp nhoáng cả hai đã giao nhau trên hai mươi chiêu thế, dường như chúng cô liề u mạng đầ u với nhau, nên cô đưa ra những đường chiêu tuyệt mạng.

Cừu Thiên Hiệp hò hét không dứt, song chẳng biế t lấ y lời nào khuyên giải.

Bỗng nhiên... chàng nhìn thầ y Nhan Như Ngọc kiếm chiêu hung mãnh, ánh sáng bạc xạ dài, hai hàm răng ngọc nghiê n kèn kẹt, rõ ràng nàng vận thêm công lực mà đưa ra những chiêu tuyệt thế .

Còn Tiế t Lệ Hồ ng hơi thở ô ồ , mồ hôi rịn ướt trán, tay kiếm tựa hoàng hoa, phát xuấ t những đường chiêu khô c liệt dị thường.

Nên biế t về kiếm thuật đạo, kiếm chiêu không nên tận dụng nội lực, mà trái lại phải dùng phân lực cực nhẹ, chỉ vì chiêu chiế n phải dùng toàn nội lực hầ u lấ y nhu để chề cương, dùng thế khắ c định tranh thắ ng.

Lúc bảy giờ hai cô nàng vui đùa đánh nhau không còn phân chiêu, biện thế nữa, mà chỉ tận dụng cả tâm lực ra so tài quyết tử chỉ vì tâm trạng cả hai đang đứng vào cuộc diện “Mê”...

Cừ Thiên Hiệp đưa đôi mắt lạnh lạnh, nhìn xem hai cô ả như một khách bàng quang xa lạ...

Chàng thấy hai cô ả đánh nhau trên dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại, mồ hôi rịn ra ướt trán, hơi thở hồng hộc, chàng lại nghĩ: “Nếu để hai cô ả đánh nhau vui, tất phải có một thảm bại một bị thương”, vì nghĩ thế, nên chàng không thể làm kẻ đứng xem trò, bèn vươn thẳng hai tay, nhích động mạnh đôi chân, dùng thế Lôi hành Cửu chuyển luôn mình vào giữa trận kiếm quang thân pháp mau lẹ vô cùng, đôi tay nhanh nhạy nhắm ngay đích cầm kiếm của hai cô gái chộp mạnh, đồng thời quát to:

- Hai người hãy dừng tay mau!

Tiết, Nhan hai cô gái đang cử thế giao phong quá mạnh, bất thành linh bị chộp vào cánh tay, làm mất cả thăng bằng và bước lên như dao cứa, cả hai không hẹn đồng kêu to lên một tiếng thất thanh, vội thu hồi trường kiếm đứng sững lại...

Cừ Thiên Hiệp mỗi tay nắm một người, nổi giận hét to:

- Các người điên rồi hay sao, vô duyên vô cớ đem tính mạng ra đùa hay sao?

Nhan Như Ngọc mặt mày xám ngắt, bĩu môi nói:

- Người lại hỏi nó?

Tiết Lệ Hồng không chịu kém, đưa tay xia xói Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Tại sao người không hỏi nó?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm phiêu nhiên, hai tay thẳng cánh vung hai cô gái văng ra hai bên tả, hữu cách xa nhau hàng mấy trượng.

Tiếp, Nhan hai vị cô nương bị té lù ra sau mấy bước, chúng gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn nhau nom như chực nuốt sống lẫn nhau.

Cừ Thiên Hiệp nói câu quát to:

- Nếu ai muốn động thủ, thì hãy đến tìm ta?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bỗng những tia căm hờn oán độc, đồng thời bốn gót sen di động lại buột miệng gọi “Hay” tất cả đều rún mình nhảy đến trước, toan hỗn chiến lần thứ hai nữa.

Cừ Thiên Hiệp cầu nhau:

- “Thực là oan gia”.

Tiếp, Nhan - hai cô ả vừa đứng đối diện nhau song chẳng cử chưởng, vung gươm nữa, và gương mắt nhìn nhau như trực thị.

Cừ Thiên Hiệp không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt, bèn cất tiếng thở dài thườn thượt bảo:

- Nhị vị cô nương vốn không có cừ sâu oán nặng, việc gì phải lấy tính mạng mà đùa giỡn với tử thần! Chẳng nhẽ hai người muốn một còn, một mất hay sao?

Tiếp Lệ Hồng xẵng giọng nói:

- Ai muốn lấy tính mệnh nó làm gì?

Nhan Như Ngọc không kém, gay gắt bảo:

- Ai cần lý sự với người!

Nói xong, cả hai sắc mặt vô cùng nghiêm khắc tựa hồ như muốn động thủ.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, vội nhảy vọt vào giữa cá t tiếng nói to như quát:

- Dừng tay mau! Các vị muốn gì thì hãy lấy lời lẽ mà nói với nhau, chẳng được ư?

Tiết Lộ Hồ ng chớp nhanh đôi mắt phượng, nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nhìn trù mệnh, đoạn cá t giọng oanh vàng hỏi:

- Nghe nói Thiệu hiệp và Cửu đại môn phái hội nhau trên Hương Lộ Phong vậy kết quả ra sao?

Nhan Như Ngọc không đợi Cừ Thiên Hiệp trả lời, đôi mắt ướt tình xuân nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nóng cháy, bằng giọng nói trong êm bảo:

- Thiệu hiệp, đường xuống Giang Nam đầy dẫy cạm bẫy, ta đặc biệt lưu ý người, chớ nên can thiệp vào việc người khác, mọi việc hãy đề phòng, cốt mà bảo vệ lấy thân!

Tiết Lộ Hồ vừa nói dứt, hai cô ả lại đứng chố ng nạnh nhìn nhau bằng những tia nẩy lửa, như cô ý khiêu khích và toan giữ thế tấn chiêu.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy nghĩ thâm: “Hai cô gái này thật lạ, đột ng đến đây tìm ta, lạ! Có ý tốt lo lắng cho ta, tại sao cá nhân của họ dường như bất mãn mà giờ trò tranh số ng tranh chế t với nhau... vì nghĩ như thế, chàng bất đầu khổ sở bảo:

- Tại hạ không rõ gì cả, hai vị cô nương đều có ý tốt với tại hạ, lẽ tự nhiên cùng một đường một ý chí với nhau... chứ tại sao...

Nhan Như Ngọc phá lên cười lạnh lạnh, bả`ng giọng nói kiêu kỳ bảo:

- Hừ! Ai mà có một ý chí như nó!

Tiê`t Lệ Hồ`ng không chịu kém bèn mỉm cười ngạo nghễ nói:

- Hừm! Có ai giô`ng như ngươi đâu, đàn bà con gái mà làm Phó giáo chủ Huyê`t quang giáo. Trai chẳng ra trai, gái không nên gái khao khào khàn khàn như Thái giám ở Hoàng cung!

Nhan Như Ngọc giận đỏ mặt quát to:

- Tiê`t Lệ Hồ`ng! Còn ngươi định dự lắ`m hay sao?

Cừu Thiên Hiệp tuy trải qua vô số` gian nguy hung hiểm, đánh nhau với vô số` cao thủ, nhưng mà đố`i với hai vị cô nương này, chàng đành bó tay, nát óc mà không giải quyê`t được, lại thêm lời qua tiê`ng lại mỗi lúc mỗi căng thẳng, chẳng biê`t xử sự cách nào cho ổn, đành cao giọng nói:

- Được lắ`m! Ta sẽ đi ngay tức khắ`c, sau khi ta đi rồ`i các người tự do đả kích, tự do cãi nhau, vì mắ`t ta không thích nhìn sự hỗn loạn như thế` này được!

Nói xong, quả nhiên chàng nhắ`c mình bay vọt lên cao, không muô`n trở về` khách điê`m nữa, mà băng ra đường cái quan, nhắ`m hướng Nam hạ chạy đi như gió lồ`c.

Thực là kỳ quái, câu nói của Cừu Thiên Hiệp như lệnh điê`u, khi chàng cá`t bước hai cô ả không còn nghĩ đế`n việc ầu đả nữa, mà đồ`ng tung mình lên cao, đuổ`i theo Cừu Thiên Hiệp.

Tiê t Lệ Hô`ng kêu lên thấ t thanh:

- Cừ Thiên Hiệp hãy chậm lại!

Nhạn Như Ngọc lạc giọng gọi:

- Cừ Thiên Hiệp! Tiểu muội có lời muố n nói!

Tiê t Lệ Hô`ng nghẹn ngào kêu lên:

- Cừ...

Cừ Thiên Hiệp nghe lô`ng lộng bên tai, song chẳng chịu dừng bước, vì chàng muố n thoát khỏi sự phiề n phức với hai cô ả càng sớm càng đỡ phiề n, cho nên cô` vận thêm nội lực, chạy hế t tồ c độ phi trầ n.

Tiê t, Nhan hai vị cô nương tuy khinh công thuộc vào hạng thượng thừa, song không thể sánh được sự khang kiện mau mắ n của Cừ Thiên Hiệp... sau cùng hai cô ả bị bỏ rơi rấ t xa.

Cừ Thiên Hiệp thi triển tột bực khinh công chạy như bay biế n chẳng quay đầ u lại, cho đế n lúc không nghe tiế ng kêu hét phía sau lưng lẫn tiế ng tà áo chạm vào nhau cũng không nồ t, lúc đó chàng mới hãm bớt công lực quay đầ u ra sau quan sát, thì không thấ y hình bóng hai vị cô nương đâu nữa...

Cừ Thiên Hiệp thở dài khoan khoái như vừa trút bỏ một gánh nặng trên vai, lạ! Tiế p tục dùng thế` khinh công đi về` Nam hạ.

Bấ y giờ, từ phương xa tiế ng gà đua nhau gáy rộ, báo hiệu đã tan canh, nơi góc trời Đông xa thẳ m màu rạng sáng đã viề n đề u dưới dải mây xanh, tuy màu trời sắ p sáng song hơi đấ t còn đùn cuộn vô số sa mù như vầ ng khói trắ ng.

Suốt một hồ i phi hành dài một nhọc, Cừ Thiên Hiệp bỏ thuật khinh công mà đứng đĩnh bước trên đường quan lộ.

Hai bên đường là một thôn nghèo hẻo lánh, trên mái tranh xông tỏa nhiều đợt khói trắng, dường như người đã thức giã c thổi com đun trà... Cừ Thiên Hiệp đưa mắt ngó mong, thấy xa xa về phía trước có một ngôi chợ nhỏ, chỉ chút là những dãy phố bọc quanh, chàng thâm tính đi đến đây tìm một tửu điếm ăn uống, nghỉ ngơi, rồi sau đây sẽ lên đường.

Không ngờ, Cừ Thiên Hiệp vừa bước chân vào tiêu trấn, khi đi ngang qua một quán nước lớn rất đông khách, từ trong quán đột nhiên vang ra giọng nói ồ ồ bảo:

- Kia! Tên Điềm tử đến... kia!

Tiếng nói dứt, từ trong quán chạy ra một gã cao lớn vạm vỡ, đầu râu tóc rậm, đi chân không thực là một tên đại hán tử.

Tên hán tử này mặt thịt xương ngang, mình trần để lộ bộ ngực đầy đà, lưng đeo một cái khăn điếu đã ngả màu xám xịt, bụng lòng thòng tới gối, hấn mặc quần cộc bằng vải hoa màu tím tím, đôi mắt to như lục lạc, chiếu ra nhiều tia sáng rực, hai cánh tay thịt nổi vồng, chứng tỏ là một trang dũng sĩ, nhưng cử chỉ và sắc diện của hấn đến bầy phàn không lương thiện...

Từ trong quán chạy ra, hấn đứng ngay giữa đường, giăng tay cản hẳn lối đi của Cừ Thiên Hiệp, lại quát to như sấm nổ:

- Người có phải họ Cừ hay chăng?

Cừ Thiên Hiệp không lấy làm vừa lòng, xẵng giọng đáp:

- Đúng đây! Chính là ta!

Tên đại hán cau mày, tay tả đưa ra sau ngoắ c và kêu to:

- Lại đây!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Người bảo ai lại đây?

Tên đại hán dựng ngược đôi mày rô, cao giọng quát:

- Ta bảo người! Vì ta có chuyện câ`n nói với người đây!

Cừ Thiên Hiệp ngược mặt nhìn trời cười ha hả, bắ`ng giọng nói khinh miệt bảo:

- Ta không có chuyện gì để nói với người cả!

Vừa nói dứt, chàng lách mình bước ngang qua mặt tên đại hán và thủ thê` giờ thuật khinh công.

Không ngờ, tên đại hán tỏ vẻ giận dữ gắ`m to:

- Người thật không lại đây à?

Cừ Thiên Hiệp bữu môi “xì” một tiế`ng nặng giọng, nói:

- Thê` à? Người là cái thá gì mà gọi ta “Lại đây” chứ?

Nói xong chàng không lưu ý đế`n tên đại hán đang bước sắ`n tới, hướng vào chợ đi rắ`t nhanh.

Tên đại hán cả giận rô`ng liên hô`i, hắ`n bước ba bước một, chạy theo sau lưng Cừ Thiên Hiệp thành thạch, đờ`ng thời tay tả hắ`n xờ` ra nhắ`m ngay cổ Cừ Thiên Hiệp chụp tới.

Cừ Thiên Hiệp tuy mặt hướng về` phía trước, câ`t bước đi rắ`t nhanh, nhưng tai mắ`t chàng rắ`t thông tuệ, há chẳng biế`t có kẻ

đuổi theo sao? Nhưng chàng cô' chờ bàn tay hộ pháp của tên đại hán vừa hạ xuô'ng bên vai của mình, tay hữu giơ lên thật nhẹ, ngoặc ra sau chộp mạnh vào cổ tay tên đại hán, theo cái thế' "Thuận thủ câ' m dương", tay vẫn nắ' m chặt cổ tay tên đại hán, rùn mình nhảy tới trước đờ'ng thời hét to:

- Bắ'ng hữu! Lại đây chúng ta có chuyện nói!

Chiế' u thư nhì là "Tứ lưỡng thiên giai" mượn sức người làm thế' đánh của mình. Tên đại hán bị chộp một cách thành linh, kê' đấ' y lại bị lôi đi như con vạ, và té nhoài xuô'ng chân Cừu Thiên Hiệp... Vì quá hãi hùng, nên hai hàm răng hắ' n há ra ngậm vào kêu "lập cập", thân hình co ro trông chẳng khác con dả cầu ăn trộm cám heo.

HỒI THỨ BỐN MƯỜI LĂM

Tam hung lộ hình hung

Cừ Thiên Hiệp quật ngã tên đại hán, gót chân chàng dẫm lên lưng, mỉm cười hỏi:

- Có điê`u gì muô`n nói, thì hãy nói mau cho ta nghe?

Tên đại hán như con heo bị thọc huyê`t, “quái kêu” rê`n trời “Ô`i chao” không ngớt.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận dă`n mạnh bàn chân lên lưng gã cao giọng quát:

- Nê`u người không nói, ta nhâ`t định bẻ gãy hai hàm răng! Nói không?

Bỗng nhiên... một giọng nói khàn khàn từ xa vang dội lại:

- Hãy dừng tay! Nó chỉ là kẻ thừa hành, người ra lệnh đê`n ngay đây!

Tiê`ng nói dứt, từ trên một ngọn bàng cao ngắ`t bay xuô`ng một bóng người, thân pháp nhẹ nhàng như chiê`c lá rơi, hạ xuô`ng đấ`t không gây tiê`ng động nhẹ, thực là khinh công đê`n hàng cao diệu thượng thừa.

Cừ Thiên Hiệp vội rời bàn chân khỏi lưng tên đại hán, đô`ng thời nhảy trái qua một bên, đứng thủ thê`... lại cao giọng nói:

- Hừ! Hóa ra người có kẻ hỗ trợ sau lưng, song tiê`c thay đê`n hơi chậm một tí!

Vừa nói dứt, chàng đưa mắt nhìn vào người lạ, chỉ thấy người phát ra tiếng nói can thiệp cho tên đại hán là một vị lão nhân ốm như que củi, tuổi tác chừng năm mươi trở lên, gương mặt khô khan vàng như sáp, không có một tí huyết hồng, cái đầu tròn lảng loe hoe vài sợi tóc vàng, mũi nhỏ mắt lươn, dưới cằm lém đém vài sợi râu chuột, vóc người xương xẩu, cao độ ba thước mộc, hình dạng chẳng khác một con khỉ khô. Nhưng đôi mang tai và hai gò thái dương huyết lại vung lên cao, đôi mắt nhỏ như lươn song sáng long lanh như điện, khiến người nhìn vào đủ biết hẳn có một công lực phi phàm.

Lão ốm bước ngay đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp há miệng cười hề hề, phô bày hàm răng trắng như ngọc, bằng giọng nói âm ma như người từ dưới mộ chui lên:

- Đánh chó phải kiêng chủ nhà, bước lui sẽ thấy con đường rộng!

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười lạt, đưa tay chỉ tên đại hán nằm dưới đất bảo:

- Người có phải là chủ nhân của con chó ăn cám xú này không?

Lão ốm nghe qua gương mặt xụ lại, đôi mắt thì hí chớp nhanh mấy lượt, cười hềnh hệch đáp:

- Ha... hà! Mãng được cứ mãng! Tiệc thay ta không phải là chủ thiết thọ, nhưng hiện tại ta có thể đảm nhận!

Bằng giọng âm ma, mặt mày nham nhở, trông lão ta như người dở sống dở chết, mất hết sanh khí con người.

Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng:

- “Hẳn gọi ta là Diêm tử”, lại cản hẳn lối đi của Cừu mổ, người hãy soát vắn lại xem, ý của hẳn muốn gì?

Lão ô m gật gù cười nhẹ, bả`ng giọng nói thản nhiên đáp:

- Phải đấ y! Hấ n gọi người là Điểm tử, và cản đường người, đấ y là phận sự thừa hành của hấ n! Muố n hỏi người hãy hỏi người ra lệnh.

Cừ Thiên Hiệp quấ c mắ t nhìn lão ô m, thôi thúc:

- Người hãy trả lời thay hấ n đi.

Lão ô m lại cười hê` hê`, bả`ng giọng nói chậm rãi đáp:

- Các hạ chớ nóng tính! Vì chúng tôi nghe “Đã mấ y tháng qua, các hạ ý muố n thao túng võ lâm, nuố t gọn giang hồ`, không phân hai phái chánh tà hắ c, bạch, vì thế` tiế ng vang càng lớn rộng, thì hậu quả chẳng nhỏ gì!

Cừ Thiên Hiệp không thích nghe những giọng âm ma âm ớ của lão, nên lớn tiế ng ngắt lời:

- Các hạ muố n gì hãy nói thẳng ra, ta không có thì giờ để nghe những chuyện hoang đường! Mà phải dời chân đấ y!

Lão ô m cười hi hi, lại từ từ nói tiế p:

- Dầ n dầ n sẽ nói đế n chánh đế` chứ! Vì tại hạ có nghe các hạ được may mắ n có quyển “Bổ thiên tàng thiế t hạo khí thơ”, lại thêm trong mình có mang cây kiế m không biế t tên quái kiế m gì đó!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nổi giận quát:

- Quái kiế m? Hừ, gọi là “Khô trúc thánh kiế m” thực đúng là “ê`ch ngô`i đấ y giế ng, thấ y bao lăm trời”... cái gì cũng quái, cũng lạ!

Lão ô m lại phá lên cười hăng hắ c, bắ ng giọng nói lạnh như băng:

- Có người muố n xem, muố n thưởng thức cây... kiế m... gì của các hạ!

Cừ Thiên Hiệp trắ m giọng nhắ c lại:

- Khô... trúc... thánh... kiế m! Nghe rõ chứ?

Lão ô m vẫn cười, song đôi mắ t rực hung quang nhìn Cừ Thiên Hiệp ngáp ngừng!

- À! Nghe rõ rô i và cũng... Chỉ vì thê ̣ thôi!

Cừ Thiên Hiệp thắ y hắ n như xác chề t rời mô ̣ nên nổi xung hét lớn:

- Ngươi đừng dài dòng vô ích! Hiện tại trong mình Cừ mỗ có đủ “Thiế t thư, trúc kiế m”! Người nào muố n xem? Phải ngươi hay chẳng?

Nói xong, hai tay chàng nhích động giữ thê ̣, chờ đợi sự biế n động.

Không ngờ, lão ô m lắ c đầ u và khoát tay lia lịa, bắ ng giọng nói khước từ:

- Không phải vậy đâu! Tại hạ làm gì có đức hạnh dám đua đòi như thê ̣! Xin các hạ hãy bình tâm lại, đừng ám chỉ vào ta!

Cừ Thiên Hiệp vô ̣ n người khắ ng khái, không thích nói lời thối, bèn nặng giọng quát:

- Vậy... ngươi bảo ai?

Lão ô m lấ y lại sự bình tĩnh, bèn cười hi hi đáp:

- Người có nghe trên chôn giang hồ có một người oai dậy võ lâm, danh vang kiể m hải là “Dương Âm Ma Kiể m” Đắ ng Công Nguơn hay không?

Cừ Thiên Hiệp mím môi ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng đáp:

- Không nghe ai nói đê n tên đó? Không có!

Bắ y giờ tên đại hán nắ m dưới đấ t vôi lô m cô m ngồ i dậy, câ t tiế ng rô ng to:

- Hay cho tiểu tử, không có! Người dám nói không nghe, không có thì người hê t muố n sô ng rô i!

Cừ Thiên Hiệp thắ y hắ n giờ giọng ma, bắ t tức cười thắ m, song giữ giọng điề m đạ m nói:

- Người quên nổi khô n khô rô i ư? Cái mặt đã tráp đấ t nhuộm bùn không biế t lo, còn khua môi múa mép, ta sợ cho người phải một phen ăn đấ t nữa!

Tên đại hán đưa tay sờ mặt, hai vành môi mắ p má y, song chẳng nói đượ c lời nào nữa.

Lão ô m chớp nhanh đôi mắ t hí, đưa ngón tay cái lên môi ra hiệu cho tên đại hán im lặng, bèn cao giọng nói:

- “Dương âm ma kiể m” Đắ ng Công Nguơn, tổng đàn tù Đông phương Nhâm Quý thủy, “bài bang” vô sô khắ p tứ hải ngồ i!

Tên đại hán không thể nhẫn nại đượ c, bèn lớn tiế ng chen vào:

- Bài Bang, người có nghe đê n không?

Cừ Thiên Hiệp gật gật đầu như chột hiểu, hỏi lại:

- Bài Bang nào? Có phải Thôn châu Bài Bang đấy không? Việc này ta có nghe!

Lão ốm vui mừng ra mặt nói to:

- Tại hạ là tiểu lão nhi, có tên là Tiêu đình khuê ngoài ra được người gọi là “Trại Ngộ Không”! Lão chính là nhân vật Bài Bang chương quản Địa tử đường, một trong tam đường Thiên địa, nhơn, sở dĩ lúc này lão đề cập đến “Dương âm ma kiếm” Đãng Công Ngươn vì ông này là Bôn Bang, Bang chủ: mà lão chỉ là thuộc hạ.

Cừ Thiên Hiệp chột hiểu, cười ngất bảo:

- Nếu được như thế, Cừ mỗ không để “Ai” phải thất vọng, xin mời quý bang Bang chủ ra đây diện kiến với Cừ mỗ.

Tên đại hán phá lên cười to và chen lời:

- Đâu phải dễ dàng như người tưởng?

Lão ốm tức “Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê” vẻ mặt động cờn như khi già đặc ý, bẻng giọng nói cao trầm:

- Bang chủ tại Thôn châu chờ hậu giá, phải Tiêu mỗ đến đây rước người đi!

Cừ Thiên Hiệp không vui cười nhạt nói:

- Cừ mỗ có việc cần phải đi ngay, không thể vâng lời các hạ được, nếu có duyên hội ngộ thì có ngày sẽ gặp gỡ nhau!

Chàng vừa nói dứt, bỗng nhiên... trên đường cái quan bụi bôn lên mù mịt, hai con ngựa Bất mộng chở trên lưng hai người chạy như gió

bão, nhắm vào hướng Cừ Thiên Hiệp và Trại Ngộ Không chạy đến, một người trên ngựa nói to:

- Đúng đây! Gặp được món hàng quý rồi!

Tiêng nói dứt, thì hai con tuấn mã sắp tới nơi, vì thế chạy quá nhanh, mà người kỵ mã gò cương thẳng quá làm hai con tuấn mã chồm lên cao, hí lên inh ỏi: “Hí... hí!” và dừng lại trước mặt Trại Ngộ Không và Cừ Thiên Hiệp.

Trại Ngộ Không Tiểu Đình Khuê vừa thấy hai tên kỵ mã gương mặt vụt xụ lại, lão ngược mắt nhìn hai tên kỵ mã cất tiếng phàn nàn:

- Nhị vị làm gì theo đuổi Tiêu lão đại này mãi thế chẳng rõ hai vị muốn gì?

Một tên nhảy nhanh xuống ngựa, tên còn ngồi trên ngựa phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Có tiêu lão đại ở đây, người không được nói như thế.

Trại Ngộ Không Tiểu Đình Khuê chớp nhanh đôi mắt thì hỏi lại:

- Vậy chớ ở đâu ta mới nói được?

Tên kỵ mã đứng dưới đất dựng ngược đôi mi cao giọng nói:

- Chỉ vì ở đây không phải là địa phận của Thôn châu, mà nơi đây là “Toan Mạch Tập” người hiểu đây chứ?

Trại Ngộ Không giận run lên, gương mặt xương xẩu xám xịt lại, bằng giọng nói lạnh như băng hỏi:

- “Toan Mạch Tập” là cái thá gì mà không cho người ta hỏi chứ?

Tên kỵ mã cười hê` hê` bảo:

- Vì “Toan Mạch Tập” là vùng đất của “Phi Mã Song Hung” này, tuy không dám tự hào là một nơi an mật của chúng ta, nhưng mọi người đều rõ sự thật đất này do “Phi Mã Song Hung”, chứ không phải của Bài bang làm chủ!

Trại Ngô Không đưa tay gãi đầu, bả`ng giọng nói âm trầm, khinh miệt bảo:

- Hừ! Mảnh đất “Toan Mạch Tập” có chủ à? Đây là câu nói vô lý hoang đường mà ta được hân hạnh nghe lần thứ nhất!

Phi Mã Song Hung lão đại ngồi trên ngựa, tai nghe Lão nhị cãi lý với Trại Ngô Không, song đôi mắt hắ`n không rời Cừ Thiên Hiệp, hắ`n bèn lên tiếng cắt ngang câu đáp của Lão Nhi, tiếp lời hỏi Trại Ngô Không:

- Nay lão đại, có phải tên Điềm tử đó chăng?

Cừ Thiên Hiệp nghe nổi giận hét lên:

- Các người đi tìm ta ư?

Phi Mã Song Hung lão nhị lên tiếng đáp:

- Bả`ng hữu! Huynh đệ ta không ngờ vùng đất của con “Toan Mạch Tập” này lại đón được người. Lâu nay huynh đệ ta phá rừng lấy củi, đào kinh lấy nước, thế` mà còn một điều tâm nguyện quá nhỏ chưa thực hành được!

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Đột nhiên Trại Ngô Không Tiêu Đình Khuê nổi giận, bước tới trước một bước, quát to:

- Gậy quý chẳng cản đường trâu tiêng mãi lộ, Phi Mã Song Hung uổng danh nổi tiếng giang hồ suốt chín, mười năm!

Phi Mã Song Hung phá lên cười ngất, lão đại cất tiếng đáp:

- Này Tiêu lão đại! Phiêng người nói qua những điều lệ giang hồ xem nào? Nhược bằng người không nói để ta giảng lại điều lệ của các giới giang hồ cho người nghe...!

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê trầm giọng rất thễ lệ nói:

- Các người cứ giảng giải xem nào!

Phi Mã Song Hung lão đại gằn giọng nói:

- Trên chốn giang hồ, ai ai cũng có vùng đất riêng, một phái “một cõi rẽ gốc nguôn” một môn có một môn “cấm địa”... Các người thì chiêm cứ Thôn Châu “Bài bang”, huynh đệ ta thì định nghiệp tại “Toan Mạch Tập”... vô duyên có người xâm phạm Toan Mạch Tập lại toan dất người đi như thế là nghĩa lý gì chứ?

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê không chịu kém, xẵng giọng hỏi:

- Theo như lời nhị vị nói, thì nhị vị ở môn nào, phái nào, bang nào, giáo nào?

Phi Mã Song Hung nổi giận, mặt mày biêng sắc đỏng kêu rống lên:

- Bang, phái, môn, giáo nào không cần người biêng tới, vùng Toan Mạch Tập này là Địa đầu xà của huynh đệ ta trấn giữ, không bao giờ dung tha cho kẻ lạ mặt nào hay vào đây cả, và không để cho ai tự tiện muôn làm gì thì làm!

Trại Ngô Không Tiêu Đình Khuê kêu “khệt” lên một tiếng và phun “phèo” xuống đất bãi nước bọt, bả`ng về kêu ngạo nói:

- Ô! Hoàng đế của phường tuông, ai phong cho người vùng đất này? Có phải các người tự dất ngọc nạm vàng vào mặt mình không?

Phi Mã Song Hung lão đại nghe qua tím mặt, vội đưa tay vào bọc, rút ra hai ngọn roi da dài một trượng năm tấc, giơ cao lên đánh “Trót” một tiếng, và cao giọng gầm lên:

- Người muôn gì cứ nói? Nhưng hiện tại người đừng tưởng mang gã họ Cừu chạy trốn, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, sóng nổi ba đào nơi chót núi, thì người mới thực hành được!

Cừu Thiên Hiệp nghe cả hai lời qua tiếng lại, bả`t tức cười thầ`m và lảm bảm:

- “Thật là bọn người không biết chết sống là gì, dám ngang nhiên thị ta như món hàng hóa, muôn mang lụy vào thân, thực là những kẻ có mắt không trông! - Chàng lại nghĩ: - Ta giả bộ không biết gì để chúng nó lấy độc công độc, chừng nào có kẻ chết người sống... rồi sẽ tính sau...”.

Nghĩ đến đây chàng lấy làm đả`c ý và hứng thú nên đứng khoanh tay êm lạng, đưa mắt lạnh nhạt theo dõi ba tên hung đồ`.

Trại Ngô Không Tiêu Đình Khuê vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, nói to:

- Muôn gây sự à? Âu là thi hành một giải pháp hợp lý công bả`ng... hay lả`m...! Lại đây!

Vừa nói dứt, lão xoay người một vòng, rút nhanh trên lưng xuống một cây thiết bồng múa vụt vụt má`y vòng, lại to tiếng bảo:

- Đây là cây “Hành giả bông” mang từ Thôn Châu đến đây, chưa có dịp sử dụng qua, nay được mùa may quay cuồng cũng là điều hay lắm...!

Ngay lúc đó, Phi Mã Song Hung hét to hai tiếng rút nhanh ngọn roi gân ngựa, vũ lộng thành một đạo bạch quang tròn lớn rộng, hơi gió phát ra “vu vu” ngọn roi đập vào nhau kêu “Bing boong” không ngớt.

Cừ Thiên Hiệp đứng bên ngoài quan sát, và ước định:

- “Nếu Phi Mã Song Hung lấy một đánh với một, tất nhiên không đấu lại Trại Ngộ Không tới mười chiêu thế, nhất định sẽ bại, nhưng mà hai tên liên kết song thủ phối hợp sẽ có một chiêu sở hùng mạnh, có thể trên dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại! Nếu Phi Mã Song Hung liên thủ thành một chiêu tuyệt học, tự nhiên không phải luận cường, nhược nữa”.

Giữa lúc Cừ Thiên Hiệp đang suy tư bình luận... Trại Ngộ Không bỗng chỉ vào mặt Song Hung quát lớn:

- Hai người liên thủ chống lại ta à?

Phi Mã Song Hung vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên, không lấy gì làm hổ, lão đại lại đồng dục nói:

- Huynh đệ ta, từ ngày xuất đạo giang hồ đến nay, suốt mười năm qua chưa hề đánh đơn, đấu một, không thể liệt ngoại được, sự song đấu liên thủ vì đó là căn bản từ trước nào phải buổi hôm nay!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua cố nén khỏi bật cười thành tiếng.

Trại Ngộ Không nạt to:

- Hừ! Vậy mà người mở miệng nói được sao?... Nào hãy xem chiêu thế của ta!

Lời vừa dứt thì chiêu thế đã đưa ra, “Hành giả bổng” đưa ra một chiêu “Dương đông kích tây” đánh vào bộ Song Hung.

Bỗng nhiên Phi Mã Song Hung vọt lên cao vừa hét to một tiếng:

- Hay... đây!

Bóng người chớp xẹt, roi hiệp nên chiêu, “Trọc troóc” hai tiếng nổi lên nhẹ, hai ngọn khảm tiên tựa hồ như kiêu long múa vút, xoáy tít vào cây “Hành giả bổng” công địch.

Hai người liên thủ, một công thì một thoái, một tiếng một lùi chiêu thế vận dụng nhịp nhàng thanh thoát công phu đến độ quỷ mị thần kinh.

Chẳng phải Rõ ràng vàng khó lợi qua Bắc Hải, nhưng Trại ngô không chẳng yếu thế, vừa thấy đôi roi chờ tới, gương mặt khi già khô máu của lão xám xịt lại, tay hữu giờ cao cây “Hành giả bổng” thì triển một chiêu tuyệt học “Ô long gác châu” hóa ra muôn vạn cây bổng xoáy mạnh vào vòng roi của Phi Mã Song Hung, vừa buột miệng nói to:

- Thế ra tài bộ của các người chỉ có thế sao?

Phi Mã Song Hung có rất nhiều kinh nghiệm đầu vật, trông thấy thế bổng lớn như núi, hư thật khôn lường, đồng thời cả hai huyết lên một tiếng tiêu, thu ngay ngọn roi chuyên lượn giữa không trung, một phát giữa lộ, một phát dưới hạ bàn, đây là thế “Lãng lệ chi cực”.

Không ngờ, “Trại Ngô Không, thế bổng hung hăng, khinh công lại độc đáo, ngọn hành giả bổng điểm mạnh xuống đất, vận thế tả lực

vùng lên, tỵ chiêu, phá t trước, hiệp bồng, lùi sau, miệng quát “khọt khẹt”, chiêu thế kỳ bí, người linh hoạt dị thường...

Ba người thoát đến thoát lùi, chớp mắt đã vượt hơn ba mươi chiêu dư, họ vẫn kịch đấu triền miên, song chưa phân thắng phụ.

Bây giờ, mặt trời đã lên hơn ba con sào, trên đường quan đạo không thiếu người qua lại, họ đứng chung quanh về phía xa xa quan sát.

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng triền miên kịch đấu, trong nháy mắt không dễ gì phân thắng bại, do đó chàng cảm thấy phiền toái vô cùng, lúc đầu chàng có ý định làm kẻ bàng quan đứng ngoài trông cục diện, bây giờ tình hình kéo dài mãi, khiến chàng dần dần đổi ý định lại thấy cả ba tên cố đấu bền, năm thế học trò thật vô vị, nên bâu máu nóng sôi lên, tay hữu giơ ngang bụng, tay tả thẳng tới trước, xuyên nhanh vào giữa trận đấu, bưng chiêu “Phụng đào hoàng sa”, cử chưởng gạt văng ba người dang ra xa, động thời quát to:

- Tất cả hãy nghe ta. Dừng tay lại!

Bóng người cả loạn, thật là một lệnh điếu, ba người nghe qua vội rún mình nhảy ra sau bảy thước sáu con mắt rực hào quang đỏ xò nhìn vào mặt Cừ Thiên Hiệp, bả ng những tia quái dị lạnh lùng.

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt hỏi:

- Các người, sở dĩ phải ẩu đả liên miên, có phải vì tại hạ mà ra hay chăng?

Ba người giương cặp mắt rực hung quang nhìn lẫn nhau im lặng, không biết phải nói thế nào...

Cừ Thiên Hiệp lại hỏi tiếp:

- Ta có một phương pháp rất tuyệt diệu, có thể kết thúc cuộc tranh luận của các người, không kể những vấn đề ngoại lệ, miễn là ta giúp các người đạt được mục đích... các người có đồng ý hay không?

Ba người nghe qua gật đầu lia lịa và đồng thanh trả lời:

- A... thế nào, người hãy nói xem?

Cừ Thiên Hiệp nở một nụ cười thoải mái nói tiếp:

- Các người ẩu đả với nhau, chỉ vì họ Cừ này mà ra, vậy hiện tại ta đồng ý để cho ba người hiệp sức với nhau, kết thành một bọn để cùng ta tranh tài cao hạ được hay không?

Trại Ngộ Không ngạc nhiên tròn mắt hỏi:

- Húy... việc này...

Phi Mã Song Hung lắc đầu làm lạ, cao giọng hỏi tiếp:

- Người không đùa đấy chứ!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc trầm giọng nói:

- Không bao giờ ta đùa ai cả. Nhưng ta chỉ yêu cầu người hãy cố mà thi triển các một tuyệt học mới mong đạt được kết quả.

Trại Ngộ Không đưa mắt nhìn Phi Mã Song Hung day qua Cừ Thiên Hiệp hỏi gằn lại:

- Người nói thật à?

Cừ Thiên Hiệp cau mày trầm giọng nói to:

- Đừng nói là thật, mà ta còn giúp các người thêm mọi tiện nghi!

Phi Mã Song Hung trợn mắt không tin tưởng hỏi:

- Tiện nghi như thế nào?

Cừ Thiên Hiệp đồng dục nói:

- Ta chỉ dùng hai bàn tay không mà tiếp các người hai ngọn roi da và cây bông “hành giả”!

Bây giờ, ba người đều tỏ ra kinh ngạc...

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê sắc mặt hiện đầy vẻ hoan hỉ, nghiêm giọng nói:

- Kẻ đại trượng phu “Nhứt ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”... đã!

Cừ Thiên Hiệp lại tiến thêm một bước, trầm giọng nói to:

- Ta chưa nói hết lời, lại còn một điểm nữa là, các hạ ba người bất luận là ai, ngọn roi, cành bông, mà đánh trúng vật áo Cừ mỗ thì Cừ mỗ đồng ý theo người đó đi, bất luận chân trời góc biển nào?!

Câu nói này như hòn đá nặng ném xuống hồ thu nước văng tung tóe, lại như sấm dậy đất bả ng... Khiến Trại Ngộ Không và Phi Mã Song Hung, ba người chẳng hẹn đồng kêu thốt thanh:

- Hay lắm! Người nói như thế ư!?

Cừ Thiên Hiệp khoát tay nói:

- Khoan đã, ta còn một vài câu muốn nói.

Phi Mã Song Hung nghiêm sắc mặt:

- Rồi người sẽ ăn năn hối hận!

Cừ Thiên Hiệp cả cười nói to:

- Cừu mỗ nói chuyện như đinh đóng vào cột, nào có ăn năn hối hận gì!

Phi Mã Song Hung vô cùng đắc ý về hai tay sử dụng ngọn trường tiên dài một trượng năm thước, thì việc chế thắng tuy không nắm phần thắng lợi, chứ đựng vào chiếc áo thì là một việc dễ như bỡn, do đó hai tên “Phi Mã Song Hung” lấy làm dương dương tự đắc, ý liệu dễ như trở tay.

Do đó, cả hai vội kêu to lên:

- Còn gì nữa hãy nói mau!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang nói:

- Tôi hậu còn một điểm, hạn định chiêu số là ba mươi chiêu!

... Chàng vừa nói dứt, cả ba há mồm ra kinh ngạc... như con ve lạnh rút đầu.

Nguyên là, tuy ba người chưa động thủ qua chiêu với Cừu Thiên Hiệp, nhưng mà cả ba đều có cảm nghĩ: Cừu Thiên Hiệp không phải hạng tầm thường dễ mà thắng cuộc nếu không tại sao hấn gây nổi sóng gió khắp giang hồ, trong vòng ba mươi chiêu, không ai có thể thắng được? Do đó cả ba nín lặng không dám trả lời.

Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ tâm ý của chúng, nên cả cười bảo:

- Trong vòng ba mươi chiêu tuy các vị không chiếm được vạt áo của ta, nhưng nếu động được vạt áo ta sẵn sàng nhận thua, bằng cách hai món đồ quý giá tốt đời, là thanh “Khô trúc thánh kiếm” và quyển “Bổ thiên tàng thiết hạo khí thư” ta sẽ trao hết cho hai vị để lựa chọn, như thế chẳng hoan hỉ lắm hay sao!

... Chàng nói rất nghiêm trang không có ý gì đùa cợt cả.

Phi Mã Song Hung và Trại Ngô Không cả ba tên hung hăng ác sát nghe qua như điên như dại, không thể ngờ được Cừ Thiên Hiệp giúp đây đủ tiện nghi như thế, trái lại chúng tưởng đâu mình nghe lầm, nên cả ba đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp nghi ngờ hiện lên đây mặt.

Cừ Thiên Hiệp liền bổ khuyê t thêm:

- Để ta nhắc lại các ngươi lần nữa: Cừ mỗ chỉ dùng hai tay không, giao đấu với đôi roi, chiếc gậy, trong vòng ba mươi chiêu! Vì ta muốn các ngươi tâm phục ý phục, các ngươi nghe rõ chưa?

Ba người như vừa tỉnh mộng, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau bằng những tia hân hoan đến cực độ, song chúng đã quên là đem tính mạng ra đùa với thân chết, nên cả ba phân thể hình tam giác bước đến trước đồng thanh nói:

- Xin y theo lời ước của ngươi!

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng phân thể, bèn bước đến giữa trung tâm tam giác, đôi mắt tỏa ra thân quang, uy lực rọi thẳng vào ba tên hung ác, cất tiếng rõ ràng to:

- Ta đã nói rõ cả rồi, các ngươi hãy tận lực mà thi hành, chỉ vì đây là cơ hội ngàn năm một thuở chớ bỏ qua!

Sau khi Cừ Thiên Hiệp nói dứt...

Phi Mã Song Hung và Trại Ngô Không, cả ba tuốt nhanh binh khí không hẹn mà vung ra một chiêu như thể đây là khai thế vận công, đồng thời bước xông tới trước mấy bước, ba món binh khí lướt nhanh thành hai đạo bạch quang, xung tỏa ra như vầng khói trắng, kinh phong hiệp lại kêu “hô hô” bay xoắn tít vào người Cừ Thiên Hiệp.

Sự việc rất quan trọng là đoạt cho được bửu vật nên cả ba hung đồ lộ nguyên hình hung ác, chúng vận toàn lực đưa ra những chiêu trí mạng, vì thế, đôi roi như rồng bay, chiếc bồng như hổ múa, thế lợi hại vô cùng, sát khí xung lên ngợp trời...

HỒI THỨ BỐN MƯỜI SÁU

Phi Mã Song Hung bị trừng

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấy, nổi giận phùng phùng thẳm tương:

- “Ta có lấy sự khiêm hòa mà hạn chế cuộc tử đấu với cả ba chúng nó, những tưởng chúng nó sẽ biết sự khó khăn mà thôi lui, không ngờ cả ba lòng tham không đáy vừa nghe qua những lời ước đấu như thuyên bọc gió, mà chúng nó có đem hết sức bình sanh, đánh vào các ngôi đại huyết của mình, bằng những chiêu thế tuyệt học trí mạng!”.

Nghĩ đến đây lửa giận sôi trào lên tận óc, chàng trầm giọng quát to:

- Các ngươi chớ trách Cừ mỗ vô lý nhé!

Vừa nói dứt, người chàng như chiếc lá vàng rơi, chân đạp chiêu “Lôi hành cửu chuyển”, tay xòe chuông thế to như quả núi, vận công đẩy ra một đạo kinh phong, hướng vào ngọn roi thân bỗng mà đánh mạnh tới.

Ba tên hung ngoan, thấy Cừ Thiên Hiệp giữ đúng lời hứa, tay cử xích thú chuông, đồng kêu to lên một tiếng thôi thúc ngọn roi, đầu bỗng, đưa ra những đường chiêu tuyệt diệu tạo ra ba đạo kinh phong bay cuộn cuộn tới, vũ lộng thành bức tường không gian, dù một giọt mưa phong bão cũng khó lọt vào.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê lại động mạnh cây Hành giả bỗng, rún mình nhảy vọt qua bên Phi Mã Song Hung, cất giọng âm

trầm kêu lên:

- Cô dẫn cây to để có củ đụn, hai bạn cô gắng nhé!

Phi Mã Song Hung đồng thanh nói to:

- Người khá nhớ lời hứa mới gọi đại trượng phu!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, bất giác cơn lửa giận sôi lên sùng sục, lại quát to:

- Hỡi bà y lang độc quái vật kia! Nếu hôm nay ta để cho các người tẩu thoát ba mươi chiêu thế, thì Cừ mỗ này nguyện không hành tẩu giang hồ nữa!

Bây giờ Cừ Thiên Hiệp như con hổ điên, chưởng lực tựa cuồng phong, tả cự với đôi roi, hữu chôn với đon bông, phân ra chiêu thế, vận nội lực hành công, những thây kinh phong như dơi non tạt biển, bóng người bay lướt tựa cánh nhọn, không ngờ chỉ mới ba chiêu đầu, đã làm cho Trại Ngộ Không và Phi Mã Song Hung luôn luôn cống cả chân tay, thâu vội chiêu thế. Cả ba người đều nhảy lùi ra sau mấy bước, cất tiếng thở hổn hục huyền thiên.

Cừ Thiên Hiệp chiêu thế đã triển khai, không thể dừng tay được nữa, hai cánh chỏ giạt mạnh ra sau, lại đẩy áp tới trước bức Phi Mã Song Hung, và quát to:

- Động thủ... A!

Phi Mã Song Hung còn ngờ ngẩn chưa định thân, đã cảm thây đạo kinh phong như dòng thiên hà, từ không trung bay động xuống, liên miên, Phi Mã Song Hung bất giác kêu lên kinh hãi, miễn cưỡng vũ lộng đôi roi ứng phó.

Trại Ngô Không Tiêu Đình Khuê thấy thời cơ đã đến, vội xuyên nhanh ra sau lưng Cừ Thiên Hiệp, cây “Hành giả bổng” uyển chuyển như con độc mãng xà, điềm mạnh vào Ngọc chẩm huyết của Cừ Thiên Hiệp, một chiêu trúng đích lạ thường.

Cừ Thiên Hiệp mắt nhìn tứ phía, tai nghe rõ tám phương, đột nhiên nghe đạo kinh phong từ phía sau điềm mạnh tới, nhanh như cắt chiêu “Quá thủy dật ba” chàng xoay mạnh người ra phía sau, đưa tay chớp nhanh cây “Hành giả bổng” chiêu thế kỳ bí và nhanh nhẹn vô cùng.

Trại Ngô Không Tiêu Đình Khuê cả kinh thất sắc, thân ngay thanh bổng chạy giật lùi ra sau, kêu lên khiếp đảm:

- Thật cuồng ngạo quá sức!

Nhanh như chớp lạch lưng trời, đôi roi uyển chuyển như cặp độc xà của Phi Mã Song Hung thi nhau bủa tới tấp bằng thế mạnh ngàn phương.

Cừ Thiên Hiệp tay hữu với chớp hụt cây bổng, hai tay lật nhẹ lên, sử dụng chiêu “Phân hoa phát liễu”, thân người như một trận gió thanh, ẩn ngay trong bóng roi, luôn nhanh ra sau lưng Phi Mã Song Hung, đồng thời hai tay chàng vươn ra chớp mạnh vào hai cườm tay cầm roi của Song Hung trầm giọng quát:

- Ngừng lại!

Dù trong giấc mộng Phi Mã Song Hung cũng không nghĩ được Cừ Thiên Hiệp có thân pháp quý mị như thế! Phi Mã Song Hung đang chuyển mạnh đôi roi bức tới, đột nhiên bị chớp vào cánh tay, nên cả kinh kêu to:

- Ôi chao, nguy mất!

Cả hai kêu lên đau đớn, toan nhảy lùi ra sau né tránh nhưng không còn kịp nữa, vì đôi cườm tay đau buốt như dằm, hai cánh tay cứng đờ như khúc gỗ, buông xuôi xuống đất, hai ngọn roi da không nhấc lên nổi, tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp đã khóa chặt hai cườm tay của Phi Mã Song Hung, vừa hét to:

- Các người tài nghệ tuyệt vời đấy chứ!

Ngay lúc đó... Trại Ngộ Không chẳng bỏ dịp may ngàn năm một thuở, lượn mình đến trước. Ngọn “Hành giả bổng” trong tay, không kể trời đất gì nữa, múa lộng loạn lên, xung tới tận công như vũ bão Trại Ngộ Không thực là lão quái vật, gian manh tinh quái hẳn đập loạn ngọn “Hành giả bổng” mà không hướng vào Cừ Thiên Hiệp, trái lại chỉ hướng vào Phi Mã Song Hung vì cả hai tên “Phi Mã” bị Cừ Thiên Hiệp kẹp chặt cổ tay, không phương vùng vẫy.

Phi Mã Song Hung thấy Trại Ngộ Không hướng ngọn “Hành giả bổng” đánh mạnh vào mình, khiến cả hai thất kinh kêu to:

- Trời! Người...!

Cừ Thiên Hiệp thấy lão giờ trò gian ác, bèn nổi giận quát to:

- Trại Ngộ Không ngươi đi tìm cái chết hay sao?

Vừa nói dứt, thân mình chàng chuyển nghiêng nghiêng, hai tay tả hữu kéo giật Phi Mã Song Hung thối lui ra sau năm thước tránh khỏi mũi “Hành giả bổng” kịch độc của Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê điem mạnh tới...

Nhưng, Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đánh trượt chiêu thế, hẳn lại không chịu thôi, mà vẫn giữ nguyên thế bổng, bước sấn tới

đâm ngay mũi bồng về phía trước y như tìm “Phi mã nhị hung” đã kích.

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp hai tay giữ chặt hai người “Phi Mã”, không chịu buông tha, lại thấy Trại Ngộ Không chĩa mũi bồng đâm tới khí thế tới độc dị thường, bất giác cơn giận nổi lên tới mặt, thân mình chớp động, nghiêng ra sau che chở cho “Song Hung” đồng thời vận công vào đôi tay, toan phóng mạnh hai tên Phi Mã Song Hung ra phía sau, thả chúng, và cần phải chế hạ tên gian manh lão cốt Trại Ngộ Không trước.

Không ngờ, chàng vừa chớp động thân mình, vạt áo sau lưng động mạnh, đột nhiên một tiếng “Rẹt” nổi lên, nhanh như cắt Trại Ngộ Không mọp người sát đất chạy lui ra ngoài hai trượng lại phá lên cười ngất nói:

- Thiếu hiệp! Đã nhường... ha... ha...!

Cừ Thiên Hiệp giận quá hét to:

- Người nói thế là nghĩa lý gì?

Trại Ngộ Không rút ngay ngọn “Hành giả bồng” về đưa ngang ngực, mỉm cười trầm giọng:

- Tiểu lão đại hôm nay mang ơn thiếu hiệp thương tình nhường cho ta một chiêu sô!

Cừ Thiên Hiệp sắc mặt nặng trĩu quát lớn:

- Đùng khoác láo!

Trại Ngộ Không điềm đạ không tỏ vẻ gì giận dữ, mà điềm đạ nói:

- Thiêu hiệp chẳng nói qua đây ư trong vòng ba mươi chiêu ai động được tà áo, thì Thiêu hiệp sẽ theo người đó đi... Vì thế, Tiêu lão đại này chẳng dám đố i mặt Thiêu hiệp xuất thủ trên địa phương nào, không ngờ hoàng thiên chẳng phụ lòng người khổ... cho nên trong vòng chưa tới ba mươi chiêu, Tiêu mỗ hân hạnh chạm được vạt áo thiêu hiệp, sở dĩ, ta nói: Nếu chẳng phải Thiêu hiệp có ý thương tình nhường cho... thì với tài nghệ của ta làm gì sờ được vạt áo của Thiêu hiệp...

Hắn nói hết sức lâm ly khúc chiết, tận toan, âm trầm và hòa lẫn chút ít nghiêm nghị thâm tình.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mặt bạc hóa hồng, mắt xanh lộ trắng chàng quát to như sấm động:

- Người đừng mộng! Dù người có thêm hai tay, ba cẳng mèo quào, ta cũng...

Trại Ngộ Không vội cướp lời:

- Đúng vậy! Do đó ta mới nói Thiêu hiệp đã thương tình nhường cho...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như lửa chế` dẫu thêm, vẫy tay đánh ra một hư chưởng, quát lớn:

- Người hãy lại đây lãn nữa, ta chỉ dùng một cánh tay tả, đánh với người mười chiêu xem nào!

Trại Ngộ Không thật xứng đáng là con khỉ già quý quyết, hắn nghe Cừu Thiên Hiệp nói, liền giả bộ nhăn mặt lắ c dẫu, hắn khoát tay đáp:

- Dù ta có gan lớn bắ ng trời cũng không dám, vả lại Thiêu hiệp đã hứa, thì lẽ tự nhiên bắ ng lòng theo ta về` Thầ n Châu... thì còn gì

phải đùa nữa!

Cừ Thiên Hiệp ức muố n bẻ ngược, nhưng Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đã nể chàng thật sự, lại không cô ý động thủ, thì chính mình làm sao động thủ thực là hạc đậu nằ m kê hỏa lò, muố n thối thối chẳng xong, muố n đánh đánh chẳng được.

Cừ Thiên Hiệp chẳng biế t làm sao hơn, đành nguyê n rửa một câu lầ y lệ:

- Trại Ngộ Không! Ngươi mới là tên tiểu bô i khiế p nhược!

Trại Ngộ Không vẫn như không, chẳng lộ vẻ phiề n hà giận dữ tí nào, mà trái lại cười hê hê nói:

- Chỉ mong thiế u hiệp giữ tròn chữ “Tín”, là sự đại vinh quang cho Tiêu lão đại này rô i!

Cừ Thiên Hiệp vô n người cương trực, nên chỉ suy nghĩ qua loa, sau cùng nghiêm trang nói:

- Được! Ta chuẩn bị trong vòng nửa tháng tới, ta sẽ đúng lời mà thân hành đế n rừng rơm Bài bang ở Thầ n Châu, ngươi chớ e ngại ta bội ước!

Trại Ngộ Không nghe qua, như cá gặp nước rô ng gặp mây, vẻ mặt hớn hờ khôn cùng, hắ n bèn cúi gập người xuố ng trước mặt Cừ Thiên Hiệp vui vẻ nói:

- Đa tạ Thiế u hiệp, một lời ước hẹn, quý giá ngàn vàng, Tiêu lão đại xin phép cáo từ!

Nói xong, tay hắ n xách cây “Hành giả bổng” chỉ vào tên đại hán vậy gọi bảo:

- Chúng ta hãy đi!

Đột nhiên, một giọng hét to như sấm vang lên:

- Tiêu lão đại! Hãy chậm lại!

Đấy là tiếng hét của Phi Mã Song Hung, tiếng nói chưa dứt mà hai tên Phi Mã đã cử đôi roi giơ trước mặt cản hẳn lối đi của Trại Ngộ Không và tên đại hán.

Trại Ngộ Không phá lên cười ngất nói:

- Này hai bạn Phi Mã! Chẳng phải Tiêu lão đại này vừa cứu sống hai bạn đấy ư, nếu không thì khí xung huyết bên hai bạn đã chết rồi còn đâu... Thế mà lấy ơn trả oán, sao mà vô tình quá vậy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua bắt tức cười thàm, đồng thời chàng cũng nhận rõ Trại Ngộ Không là một lão giang hùng phi đảng, miệng lưỡi tựa dao.

Phi Mã Song Hung lão đại, nhấc bổng ngọn roi đánh vụt, gương mặt giận xám như chàm, lão hét to:

- Huynh đệ ta bị nạn, nhờ thế mà người “tay trắng làm nên”, không có dễ như vậy đâu?

Phi Mã Song Hung lão nhị cả giận tiếp lời:

- Huynh đệ ta may mắn thoát khỏi ngọn Hành giả bổng của người, ấy cũng nhờ trời cao có mắt!

Trại Ngộ Không ngược mặt lên trời cười dài, bằng giọng nói lạnh hấn xương bảo:

- Bây giờ không còn kịp nữa!

Nói xong, lão xô c cây Hành giả bồng giơ lên thủ thế. “Cử hỏa liệu thiên” phát mạnh...

Phi Mã Song Hung hận Trại Ngộ Không thâu xương, cả hai bước xông tới trước, đôi song tiên giơ lên cao, tả hữu quát mạnh hướng vào Trại Ngộ Không, nhanh như đả ng xà uôn khúc, tia chớp lung trời.

Trại Ngộ Không mỉm cười, Hành giả bồng biến ra chiêu “Thương long náo hải” uyển chuyển đón hai ngọn song tiên, lại buột miệng nói to:

- Thế càng tốt.

Thế là ba người cuộn nhau, ẩu đả kịch liệt, biến thành một vầng khói trắng, chớp nhoáng liên hô i.

Cừ Thiên Hiệp đứng một bên vừa tức cười, vừa khoái chí.

Ba người đả u với nhau càng lúc càng hăng làm cho cát bụi bô c ngợp trời.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy “Phi mã song tiên” có ngón sở trường là liên thủ, lại thêm ngọn roi dài đến một trượng năm thước, chiêu m ưu thế không ít, thêm vào đấ y chiêu thế của cả hai rấ t có nguyên tấ c căn bản, hễ một tiến là một lui, một công thì một thủ, nên chiêu số trầ m dũng lạ thường.

Trại Ngộ Không có công lực khá cao, lại thêm thân hình bé bỏng, nên bay, nhảy chạy, tránh rấ t linh hoạt, phô i hợp với cây hành giả bồng trong tay đủ khiên thân xuấ t quý một, cho nên hấ n tiến thố i đẩy chiêu, hành thế dễ như không.

Thời gian mau như chớp mắ t, ước chừng hâm nóng canh trà mà hai bên vẫn bình an, không ai hơn ai kém.

Cừu Thiên Hiệp đứng xem sột ruột, toan nhảy vào can thiệp.

Bỗng nhiên... ba người đồng kêu to lên:

- Hồng mắt!

Nguyên vì Phi Mã Song Hung quá mạnh tay đánh hai ngọn roi cuốn chặt vào cây hành giả bông của Trại Ngộ Không tựa hồ hai sợi dây buộc cứng vào đầu gậy.

Trại Ngộ Không lại tự ý vào công lực của chính mình sẽ cao trội hơn Phi Mã Song Hung một bậc, lại thêm có tính kiêu ngạo chẳng chịu thu hồ i cây “Hành giả bông” để cho hai ngọn roi cuốn chặt như bị đóng đinh.

Bây giờ cả hai người vận dụng hết sức bình sanh níu kéo món vũ khí mình, không ngờ cả ba đều đứng mảnh ngang nhau kẻ tám lượng người nửa cân, nên làm cho hai ngọn roi cong vòng như vành cung, và mỗi người đều đỏ mặt tía tai, nhưng không làm sao trì kéo món binh khí về được.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả ba phùng mang trợn mắt, thở ô ô, song chẳng làm gì được, bất giác chàng vận nội công đẩy ra một chương, vừa quát tiếng:

- Dang ra!

Kình phong tỏa ra rất nhanh, bỗng nghe:

- Bắng! Bắng!... Cách... cách!

Hai tiếng nổ kình hồ n nổi lên, kẻ đầu y là hai tiếng “lách cách vang lên nhẹ.

Phi Mã Song Hung dường như mất cả công lực, cả hai không tự chủ được, thân mình loạng choạng lùi ra sau trên mười bước gượng đứng thẳng lên cho khỏi ngã quỵ.

Trại Ngô Không tê buốt cả cánh tay! Bung! Một tiếng vang lên, lão té ngổ ì trên mặt đất, trên tay còn cầm cây hành giả bông bả ãng đô ãng, chỉ còn có hai phần ba, còn một phần ba bị gãy, dính trong hai hai ngọn roi của Phi Mã Song Hung, và hai người này cũng bị áp lực đẩy loạng choạng lui ra xa hai trượng.

Những người háo kỳ qua đường xúm lại xem rất đông, họ không ngớt buột miệng khen:

- Công phu hay tuyệt!

Cừu Thiên Hiệp cử chưởng đánh gãy lìa cây hành giả bông của Trại Ngô Không, chàng liền bước sấn tới trước hai bước, lại đưa tay chỉ vào Phi Mã Song Hung đang đứng xa xa, ngơ ngác tựa phỗng đá, lại lách mắt nhìn Trại Ngô Không đang ngổ ì bệt trước mặt, bèn cao giọng nói:

- Đến đây là chấm dứt, nếu ba người bắt phục thì tìm một nơi vắng vẻ, cùng với họ Cừu này tỉ thí... tỉ đấu!

Trại Ngô Không và Phi Mã Song Hung, cả ba tuy công lực đều không bằng Cừu Thiên Hiệp, song cũng là tay lịch lãm giang hồ, cho nên lúc bấy giờ... Chính mắt bọn chúng thấy, chỉ một chưởng lực đã bẻ gãy gãy đô ãng, đẩy lùi đô ãng, thì công lực của Cừu Thiên Hiệp có trên ba trăm năm hỏa hậu, vượt đến hàng tuyệt đỉnh võ lâm... Vì thế cả ba đều nín lặng, không dám lên tiếng phản đối hay bả ãng lòng.

Mấy kẻ qua...

Trại Ngô Không đột nhiên nhăn mặt mím môi tỏ vẻ đau đớn lắm, hắ n giọng gào chửi tay đứng dậy, bắ ng giọng ai bi thồ ng thiế t nói:

- Thiế u hiệp!... Ô i cha!... Đường về Thầ n Châu... thiế u hiệp có...

Cừu Thiên Hiệp đoán biế t “hắ n muồ n nói gì, vội nghiêm nghị cắ t lời, nói tiế p:

- Cừu mỗ! Hề miệng nói là tay làm, ta bảo đi là đi!

Trại Ngô Không nghe qua như nắ ng hạn gặp mưa rào quên cả cơn đau nhức, nhét vội cây hành giả bồng gãy vào lưng, lại mím cười khô sở nói:

- Nế u được như thề còn gì quý báu cho bắ ng... Hiện giờ tiều lão xin cáo từ về Thầ n Châu, để bẩm báo cho Bang chủ lo lẽ mà tiế p nghênh đại giá.

Giọng nói của hắ n rắ t lâm ly thồ ng thiế t, lại tỏ vẻ cung kính bô i hô i, sau khi nói xong, hắ n lại đổi ngay sắc diện, gương mặt khô đét không huyế t nhục mắ t cả vẻ hoan hỉ mà biế n thành gương mặt ác độc vô chừng, hắ n đưa đôi mắ t khi tròn xoe nhỏ xíu rọi thẳng vào mặt Phi Mã Song Hung bắ ng những tia phần uắ t đê n cùng tột, giọng nói lạnh như băng sương lại vang lên:

- Này Phi Mã Song Hung! Câu chuyện hôm nay, Tiều lão đại muôn ngày vẫn nhớ, nhưng mong các người hãy ghi lắ y đừng quên!

Phi Mã Song Hung uắ t hận đê n cực điểm, gắ n từng tiế ng đáp:

- Này họ Tiều khi rọ m! Người không đủ can đảm gặp anh em ta, song anh em ta sẽ tìm người dù góc biển chân trời!

Trại Ngô Không Tiêu Đình Khuê mặt không sắc giận, mà gật đầu nhẹ giọng:

- Thế thì còn gì bằng! Chúng ta sẽ gặp lại!

Nói xong hất tay gọi tên đại hán, cả hai người bước thập bước cao dều nhau rời khỏi nơi đây.

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, hoành thân bước tới trước nhạt hai ngọn roi, thuận tay tháo lấy nửa khúc gậy hành giả, hai ngọn roi còn lại ném trả cho Phi Mã Song Hung chàng giương đôi mắt rục tinh quang nhìn cả hai, quát bảo:

- Các ngươi có thể rời nơi đây là vừa!

Phi Mã Song Hung lão đại đưa tay tiếp lấy hai ngọn roi, hai mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp sững sờ không nói được nửa lời.

Lão nhị đứng một bên thây thế, vội bước đến xem nhưng, lão nhị vừa xem qua hai ngọn roi, cũng giống như lão đại, cứ ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, chỉ giương đôi mắt to nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp.

Cừ Thiên Hiệp nhovn miệng cười, để ngay nửa khúc hành giả bỗng xuống đất, thuận tay chàng cho vào bọc lấy ra quyển “Bổ thiên tăng Thiệt hạ khí thơ”, còn bàn tay kia lôi thanh “Khô trúc thánh kiếm” giờ ngang trước mặt Phi Mã Song Hung xem, nhiên hậu cho vào bọc cất như cũ, sau cùng trầm giọng nói:

- Đây là “Trúc kiếm thiệt thu”, hai món vật quý giá nhất đời, thì người làm chủ nó phải là tay tuyệt thế, còn những kẻ vô duyên đừng nên si tâm tưởng bậy, ví dù có tưởng nghĩ đến nát óc cũng không được nào... Bởi vậy ta có lời khuyên hai vị, nên bỏ hẳn những điều vọng tưởng vô lý và vô ích đó nhé!

Phi Mã Song Hung tái mặt, lúc đỏ lúc nhợt, lắ y mắ t nhìn nhau mà chẳng thắ t ra lời...

Cừ Thiên Hiệp đôi giọng, lớn tiế ng bảo:

- Từ nay về ` sau, nế u các người chạm phải tại hạ lần nữa, thì các người không mong gì đượ may mắ n như hôm nay, lúc đó dù các người có leo lên trời cũng khó thoát... và hiện tại các người hãy rời khỏi nơi đây tức khắ c!!!

Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ vào con đường phía trước lại đưa mắ t nhìn chúng.

Phi Mã Song Hung chẳng dám hé miệng nói nửa lời, và hình như không còn gì để nói, cho nên cả hai băng mình đi theo hướng Cừ Thiên Hiệp chỉ chọt thắ y đôi tuấ n mã đang gắ m đầ u ăn cỏ, cả hai vội phóng mình lên lưng ngựa, nhưng không quên ngó ngoái ra sau nhìn Cừ Thiên Hiệp lắ n cuố i cùng, rồ i chúng mới ghì cương thúc đôi tuấ n mã chạy nhanh.

Cừ Thiên Hiệp thắ y cả hai tên Phi Mã Song Hung ẩn mình dưới lớp bụi vàng thật xa, chàng mới câ t bước hướng về ` phía chợ Toan Táo Tập tiế n tới.

Lúc bắ y giờ mặt trời đã lên tới đỉnh đầ u, ánh nắ ng giờ Ngọ rắ t nóng bức và gay gắ t.

Cừ Thiên Hiệp lắ n qua chợ Tập, lại thắ y phồ phường san sát, người qua lại trên đường rắ t đông tụy vào buổi trưa hè nhưng không kém sự ô `n ào náo nhiệt.

Cừ Thiên Hiệp lại đi vào một nhà tửu điể m rắ t khang trang. Sau khi chọn một chỗ ngồ i ngó ngay ra đường, chàng mới gọi tửu bảo đem nước rửa mặt, kắ đắ y lại gọi một bình trà xanh và bắ n

món ăn điểm tâm. Chàng ngồ`i ngó mông ra cửa, và từ từ dùng bữa trưa.

Bỗng nhiên... Từ ngoài cửa tửu điếm đi vào một bà già lưng còng vóc lớn, tóc bạc da gà, dường như đôi dép cứng, nên lão bà bước khập khễnh bước thấp bước cao. Khi đến ngang một cái bàn đồ`i diện với Cừ Thiên Hiệp, lão bà kéo ghế`ngồ`i xuống, lại giương đôi mắt lờ mờ nhìn gương mặt Cừ Thiên Hiệp dường như bà ta không trông thấy rõ.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy bà lão, chàng thắ`m đoán có lẽ là một bà già dân quê nông phu tuổi tác độ bảy mươi ngoài, gương mặt nhăn nheo, hai hàm răng rụng hế`t, bày cái miệng món già nua thật không có gì đáng chú ý.

Vừa ngẫm nghĩ chàng bắ`t tức cười thắ`m, nên chỉ nhìn sơ lão bà rô`i cúi đầu lo dùng bữa.

Lão bà dường như không lưu ý đến ai cả, chỉ kêu tửu bảo mang ra một bát mì ngồ`i ăn rá`t chậm chạp, dường như bộ nứu không đủ sức nghiên`n nát thức ăn.

Bắ`y giờ đã đúng Ngọ, trời trưa nắng gắt nên khách bộ hành thường ghé vào tửu điếm, trà thắ`t dùng chân, do đó ngôi quán này khách ra vào tá`p nập dần dần đông nghẹt.

Lão bà ăn xong bát mì, hai chân bước khệnh khạng đến bên bàn Cừ Thiên Hiệp, vẻ mặt mụ trắ`m tĩnh như không, đột nhiên mụ cúi đầu xuống bên tai Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Ta đợi người bên ngoài thành phố`... nhớ nhé!

Cừ Thiên Hiệp trắ`m mắt ngạc nhiên, vội hỏi khế`:

- Lão thái thái, có gì thế`?

Lão bà dường như đứng không vững, tay tả vịn vào góc bàn, thân mình run rẩy chực ngã, tay hữu thuận đà vói chộp vào cái bình sứ trà để gượng đứng vững, lại bảo khê:

- Đê´n đó sẽ rõ!

Vừa nói dứt bà ta khệnh khạng bước đi lầ`n ra ngoài tửu điể`m.

Cừ Thiên Hiệp ngỡ ngẩn vì câu chuyện xảy ra quá đột ngột, chàng đưa tay nâng ly trà lên uớng một ngụm và cúi đầ`u suy nghĩ.

Không ngờ, lão bà bước thấ`p bước cao, chỉ chớp mắ`t đã ra đê´n quan lộ và đi khá xa...

Cừ Thiên Hiệp càng lầ`y làm lạ, nên chép miệng bảo thầ`m:

- “Thầ`y bà ta khệnh khạng, không ngờ lại đi mau đường này, thật là người nông dân lao động, nên đê´n tuổi già nua vẫn còn quắ`c thước khang kiện”...

Nghĩ đê´n đây thuận tay chàng vói lầ`y bình trà toan rót vào ly uớng, sau cùng sẽ đuổi theo lão bà, nhưng chàng vừa nhắ`c cái bình sứ lên, một việc hế`t sức bất ngờ, khiể`n quả tim đập liên hồ`i, cặp mắ`t ngỡ ngẩn đê´n độ mắ`t thầ`n, chàng chép miệng rủa nỏ: “Rõ... Khi già!”.

Nguyên cái bình sứ trà, đột nhiên lún sâu xuớng mặt bàn hai phân, in rõ dầ`u dít bình, hiển nhiên là có người dùng đại lực thủ pháp á`n xuớng.

Thật là câu chuyện hoang đường quái đản.

Chỉ vì, những thực khách trong quán ai ai cũng chăm chú vào việc ăn uớng, không có vẻ gì động tịnh, trừ bà lão khệnh khạng chơi với ngả trên bàn lúc nầy... ngoài mụ ta ra thì ai vào đây?

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, đặt bình trà vào dĩa cũ, đứng dậy rời chỗ ngồi kêu to:

- Tửu bảo... lấy tiền!

Nào ngờ lúc chàng đứng dậy, quàn áo dính đầy mặt cây của bàn như bộ mì vàng đổ xuống đất tung tóe, nguyên số mặt bột cây này, do cái bình ấy xuống mặt bàn nghiến thành cám đổ ra, nếu chẳng phải xảo thuật của bà lão thì ai vào đó!

Cừu Thiên Hiệp càng nghĩ ngợi càng tức giận lão bà...

Tên tửu bảo đến bình trà, hấn nhìn thấy dĩa đất bình bị ấy nung mặt bàn, bèn lấy tay xoa thử, bất giác hấn trở mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trân chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp đoán biết tên tửu bảo ngầm ám chỉ chàng đã hành động, vì thế chàng không muốn xảy ra lắm chuyện làm kinh động mọi người, liền cho tay vào bọc lấy ra ít bạc vụn trả cho tửu bảo, đoạn bước rất nhanh ra khỏi quán như bị ma đuổi.

HỒI THỨ BỐN MƯỜI BẢY

Ác đầ u với Ngũ Hoa Quỷ mẫu

Mặt trời đứng bóng, khách đi đường ít kẻ lại qua.

Cừu Thiên Hiệp rời vùng Toan Táo Tập cá t bước đi nhanh ra hướng ngoại ô, gầ n nửa giờ qua song... hình bóng của bà già kỳ quái vẫn bật tằm nhàn cá.

Chàng đã đê n một vùng đầ t rộng bình nguyên. Khoảng đầ t này khoảng khoát lạ, vì khắ p mặt đầ t toàn là cỏ non xanh mượt hòa lẫn vài khóm hoa thắ p, đặc biệt là cả hoa lẫn cỏ cao độ một tá c tây, dường như có một bàn tay vô hình cá t xén nên xem qua rắ t đẹp mắ t, xa xa lại có một ngôi miế u vũ.

Vì lúc ban ngày nên Cừu Thiên Hiệp không tiện thi triển khinh công, mà chỉ chạy bộ như mắ y anh chàng nông phu quê kệch, vừa đi vừa nghĩ ngợi:

- “Không chừng lão thái bà này “điên” cũng nên hay là mụ bày trò đùa bốn ta? Né u không tại sao ta đi trên mười dặm đường khỏi thành phố rắ t xa lại không thắ y hình dáng của bà ta đâu cả? - Chàng lại nghĩ: Nên đi khỏi vùng đầ t này, mà đê n nơi miế u vũ nghỉ ngơi, hầ u tìm nước giải khát rô i sẽ tính sau”.

Chẳng mắ y khắ c, chàng đi đê n bên thề m miế u. Tuy ngôi miế u còn kiên cô xinh xinh, nhưng nhìn kỹ đã hư phế rắ t nhiề u, ngoài tường rêu phong lở đổ, trên mái dây cát đầ ng, chìm giữ mọc loạn, trước cửa dường như muố n bót màu sáng sủa, nhề n nhện giăng màn ngang dọc, thực là một ngôi miế u hoang không người phụ t, bức hoành phi treo ngang cửa chính đề ba chữ vàng “Dược Vương

miếu u”. Tuy Cừ Thiên Hiệp đoán biết trong miếu u không người, nhưng không thể xô cửa bước vào ngay được, mà chỉ đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa hai tiếng.

- Bình! Một tiếng nổi lên vang dậy. Nguyên vì hai cánh cửa đã rỉ mục, nên chàng sờ tay nhẹ đã mở tung ra.

Thật đúng theo sự ước đoán của chàng, cánh cửa vừa mở mùi mốc meo xông lên hăng hắc, khắp nền cát bụi dày đến mấy phân, chứng tỏ là một nơi hoang phế đã lâu không người quét dọn. Giữa chính điện trống không, chẳng có lư hương hay án thờ gì cả, chỉ có một pho tượng Dược Vương Thân nông ngô ì trơ trọi, bụi bám nhện giăng đầy cả thân thể mặt mày và hai tên đồ ng tử bung tráp đứng hầu, trước mặt tượng thân là tấm màn che nửa trên, hai cánh màn cuốn lại hai bên góc cột.

Cừ Thiên Hiệp quan sát một lúc lâu vẫn chưa thấy động tịnh gì, bèn nhún chân quay ra ngoài miếu u.

Bỗng nhiên, một giọng nói khàn khàn như người nằm đáy mộ nói vọng lên:

- Mới đến, chưa đi đã về sao?

Tiếng nói vang lên thình lình, Cừ Thiên Hiệp nghe qua thắt kinh, lông tóc đều dựng đứng, mồ hôi toát ra ướt áo, chân ngoài cửa, chân trong nhà, chàng giương mắt ngó ngay chánh điện quát to như sấm:

- Ai đó?

Hỏi liên tiếp hai lần, tư bề vẫn im lặng không có một tiếng hò ì âm.

Cừ Thiên Hiệp vừa lắ y lại sự bình tĩnh, thắ m nghĩ “ắ t có người ắ núp sau thắ n tượng, nên phát ra tiế ng nói để trêu chàng”. Vì nghĩ thắ nên Cừ Thiên Hiệp can đảm hơn, rút nhanh ngọn “Thanh trúc kiế m” cắ m lắ m lắ m ở tay bước ngay vào chánh điệ n thuận thắ chàng lay động một vòng.

- Ấ m! - Một tiế ng nói lớn, vang động cả miế u môn bức màn che trước mặt thắ n tượng; vì lâu ngày chắ y thắ g đã mục nát, lại bị luồ ng kiế m phong đắ y mạnh, nên rơi xuồ ng đắ t đánh “Ấ m” lên, làm cho cát bụi tung bay mịt mù, Cừ Thiên Hiệp đọi hơi bụi đã loắ g đắ n, bèn đi đế n kề bức tượng Dược sư nhìn ra sau, vẫn không thắ y vật gì khác lạ, ngoài lủ dán chạy tán loạn, bắ y chuộ t xạ kều chít, muố i mô ng vo ve và vô số bóng nhệ n giắ ng màn, tuyệ t nhiên không có một bóng người nào.

Cừ Thiên Hiệp thở dài thườn thượ t, lại chếp miệ ng bảo nhỏ:

- Thậ t quái lạ!

Bồ ng nhiên... một tiế ng cười ngắ n và lành lạnh:

- Hì!

Nổi lên giữa bắ u không khí rộn người.

Cừ Thiên Hiệp nổi giậ n xung thầ n, dậm chân quát to:

- Giữa ban ngày mà quý hiệ n hay sao? Quý đầ u?

Nói xong, Cừ Thiên Hiệp vung mạnh “Khô trúc thắ g kiế m” bước qua tượng Dược sư, lại thắ y bệ tượng thờ Thổ điạ công bà. Một pho tượng bắ ng đắ t đen thui thúi, ngoài ra gian giữa miế u chỉ tồ i om không có gì khác lạ cả!

Cừu Thiên Hiệp thẳm tính gian sau điện ấ t có người, nên chẳng chậm trễ bước qua tầ ng cửa thứ ba tức là gian hậu điện, chàng lại vung mạnh tay kiế m hướng sang bên chái phía hữu, lại gặp bệ thờ vị thầ n mặc áo thùng tay cầ m hốt tức là “Võ tài thầ n Triệu Huyề n Đàn”. Pho tượng thực kỳ mỹ, nhưng bụi đấ t đã bám đầ y, Cừu Thiên Hiệp lại quan sát một lâ n nữa, vẫn là ba gian háu điện hư nát, trồ ng không, nhìn gầ n rách khõe mắ t cũng không thấ y dáng một người nào, chàng bèn chếp miệng rửa thầ m:

- “Thật là hoang miế u gặp giờ linh, nên giữa ban ngày quỷ hiện?... Nế u không thì...

Chàng đang trầ m tư mặc tưởng, bỗng nghe sau lưng pho tượng Võ thầ n tài Triệu Huyề n Đàn phát ra tiế ng thờ nhè nhẹ... Cừu Thiên Hiệp nhận ngay phía sau pho tượng có người, “Khô trúc thánh kiế m” vũ lộng mạnh, hướng vào phía sau pho tượng kích mạnh.

- Dừng ngay!

Một tiế ng thét tựa sầ m nổ, nghe điề c cả lỗ nhĩ.

Cừu Thiên Hiệp vô n dĩ đã đề phòng, khi nghe tiế ng thét vội thu ngay “Thánh kiế m”, nhún mình nhảy vọt ra đứng giữa điện, đôi mắ t ngó lăm lăm về hướng phát ra tiế ng nói... Chợt thấ y phía bên tả trên một cổ trồ ng treo lủng lẳng, ngồ i xế p bằ ng tròn một bà lão tóc bạc da gà, lưng cong má hóp, chính là lão thái bà đã vào lữ điế m lúc này chàng vừa thấ y lão bà lura giận bớ c lên tồ i mặt vội hét to:

- Người hện ta lại đây để làm gì, tại sao người làm quý làm yêu như thế? Xuồ ng đây!

Lão bà vẫn ngồ i như pho tượng trên giá trồ ng, đôi môi mắ p máy chớp động, dùng tay chỉ về phía sau lưng Cừu Thiên Hiệp cười

hê` hê` nói:

- Ai đã ước hẹn với người đến đây?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vô cùng phiền phức, gay gắt bảo:

- Xi! Chính là lão bà chứ còn ai nữa?

Lão thái bà khe run máy nếp nhăn trên mặt, đưa tay chỉ ra sau nói:

- Người hãy nhìn kỹ xem... kìa!

Cừu Thiên Hiệp tuy không tin, nhưng cũng quay mặt ra sau nhìn, bất giác chàng kêu lên kinh ngạc:

- A!

Chàng thốt kinh lùi ra sau máy bước, ngạc nhiên nhìn về chái điện bên hữu, đưa tay dụi mắt lia lịa. Chàng nhìn một cách chăm chú tia mắt chiếu ra sự kinh mang đến cùng tột.

Nguyên chàng đã thấy sau trung điện ba gian, mỗi gian đều có một bà lão ngô ì xếp bả`ng trên đất, thật là kỳ quái, ba bà lão này so với bà lão ngô ì lưng lẳng trên chiếu trông đều giống nhau như tạc, thậm chí đến cách ăn mặc và thân sắc đều giống in khuôn.

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là con người hào phóng, câu chuyện xảy ra quá tình hình khiến đôi mắt hoa lên, tâm trí như rơi vào đám sương mù dày mịn, lại đưa mắt nhìn từng người một, suốt bốn bà lão vẫn không tìm thấy điều gì khác lạ, chàng lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Đến bốn lão thái bà ư...

Chàng vừa nói dứt, thì lão bà ngô ì trên giá trớ ng phá lên cười ma quái, bả ãng giọng nói lạnh lùng:

- Bớ ãn người? Người nhìn không kỹ à?

Vừa nói, mụ đưa tay chỉ trên đầ ù chàng mà cười nắ c nẻ.

Cừ Thiên Hiệp thắ t kinh, vội nhún mình thắ i lui ra sau bảy bước gầ ãn đế ãn cửa chính, ngược mặt nhìn lên trầ ãn miế ù lại thêm một lầ ãn kinh ngạc thứ nhì.

Thì ra trên đầ ù chàng chỗ vị trí cũ, có một quả chuông đại hồ ãng cực to treo rút lên cao khỏi đầ ù người trên hai thước có một bà lão ngô ì choàng hai chân trên quả chuông như cưỡi ngựa, từ về mặt đế ãn vóc hình đầ ù giồ ãng bớ ãn bà lão kia như đúc.

Từ ngày chàng xuấ t đạo giang hồ ã đế ãn nay, thường gặp quái nhơn và quái sự không ít, nhưng đem sánh với tình hình hiện tại, thì việc này quái dị bực nhắ t, kỳ bí vô cùng, vì trong thiên hạ nhiề ù lắ m là anh em song sinh mới giồ ãng nhau, mà tại đây lại đế ãn năm bà lão hết khuôn? Khiế ãn ai ai cũng không tin nổi nhân lực của chính mình.

Cừ Thiên Hiệp gắ ãng định trí tinh thầ ãn, tay hữu xớ c cây “Thánh kiế m” quay một vòng vừa chĩa vào năm bà lão. Cao giọng nói:

- Trong số ã năm vị thái bà, có một vị ước hẹn tại hạ đế ãn đây, mau lên tiế ãng, vì tại hạ bận nhiề ù việc, không thể ở đây lâu được!

Năm lão bà khộ ãng hẹn mà cùng nhau hồ một tiế ãng, tắ t cả đầ ù phi thân đế ãn giữa chính điện đứng sắ p hàng ngang, giàn hình chữ nhút, một trong năm bà lên tiế ãng báo:

- Người nhận ra một người nào trong chúng ta mà ước hẹn với người, thì người hãy chỉ mặt người đó xem!

Cừ Thiên Hiệp hơi vui vui, vì quá tức cười, cũng bởi năm bà này giố'ng nhau như giọt nước khó mà nhận ra được, chỉ chớp mắ't mắ'y lầ'n và lắ'c đầ'u lia lia nói:

- Khó lắ'm! Khó lắ'm! Xin thứ cho tại hạ kém sự nhận xét!

Một lão thái bà đứng giữa trầ'm ngay nét mặt, bắ'ng giọng nói âm hàn, hách xược bảo:

- Tiểu bồ' i mù quáng! Chuyện trước mắ't mà không nhận ra, người còn dám xưng hô là nhân vật võ lâm làm gì... cho nhục, thật là uổng cho người thấ'y mặt.

Lão thái bà đứng kề', ứng lời nói tiế'p:

- Thật vậy, đôi mắ't hắ'n không thấ'y đường!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, không còn giữ lễ như trước, chàng nặng giọng hét to:

- Các người giờ trò ma quái, kề't cục giầ'u đầ'u vẫn lòi đuôi!

Lão thái bà nổi giận thét lên như quỷ hú:

- Chính con mắ't người đui thật sự, nế'u không người hãy nhìn kỹ xem, thì người sẽ nhận được ngay!

Nói xong, mụ lắ'c lư cái đầ'u bạc phế'u như màu áo khinh cừu, đưa tay vuồ't nhẹ mái tóc lại hỏi:

- Người đã nhận rõ chứ?

Cừ Thiên Hiệp chột thấ'y rõ, bèn chép miệng tự trách mắ'ng.

- “Xuân thật!”

Chỉ vì chàng nhìn kỹ năm bà lão, mỗi người đều dă t trên mái tóc một đóa hoa bằ ng đò ng điề u, màu sắ c khác nhau, phân ra năm màu: hô `ng, tía, vàng, lam, và màu trắ ng, năm đóa hoa năm màu sắ c đánh dắ u danh hiệu của năm lão thái bà.

Việc này không ai mà lưu ý nhìn cả, nế u không có người chỉ dẫn thì chẳng ai trông thắ y và nhận ra đượ c.

Lão thái bà dắ t đóa hoa hô `ng cười lạnh lạnh hỏi:

- Người hiểu đắ y chứ?

Cừu Thiên Hiệp vỗ trán nhẹ, và chợt nhớ rõ mọi việc, bèn cao giọng nói:

- À... ạ! Ta nhớ rõ ra rô `i, các bà là Bình Sơn “Ngũ Hoa Quỷ mẫu” phải chẳng?

Năm lão thái bà đò ng kêu to:

- Tiểu tử! Lớn mật!

Tiề ng hét vừa dứt, năm người tỏa ra đứ ng năm phương vị, cung tay, xòe chỏ ng thủ thế ´, dáng điệ u thật hung hắ ng.

Cừu Thiên Hiệp cả cười hỏi:

- Các bà làm gì thế ´?

Tía Hoa Quỷ mẫu gầ m to:

- Người dám gọi chúng ta là “Ngũ Hoa Quỷ mẫu” đượ c à?

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, bằ ng giọng nói khiêu khích bảo:

- Người có danh, cây có bóng, thậm chí con thú có tên, chẳng muốn người ta gọi danh tánh, chẳng nhẽ để mình gọi lấy mình hay sao? Ví như, chó còn có tên chó mực, chó cò, mèo còn có tên mèo mun, mướp...

Bạch Hoa Quỷ mẫu nổi giận xung thiên, trâm giọng hét lớn:

- Im mồm người lại... tiểu cô nương ma! Tại sao người không gọi là Ngũ hoa thánh mẫu, mà dám biếm nhẽ gọi Ngũ Hoa Quỷ mẫu, hãy coi chiêu thế của ta!

Vừa nói dứt, Bạch Hoa Quỷ mẫu xoay nhanh thân mình đẩy ra một chưởng khốc liệt, chiêu thế vừa buông, đạo kinh phong xung tỏa như con rắn khổng lồ, xoắn tít vào ngực Cửu Thiên Hiệp, thế mạnh tựa non bẻ gãy núi lở, nguy hiểm vô vàn.

Nên biết về Ngũ Hoa Quỷ mẫu, đây là năm á ma đầu độc ác hại từ lúc mày xanh đến tuấn tóc bạc đã gây sóng gió khắp giang hồ, nổi danh là nhân vật nhất nhì của Hắc đạo, công lực thật cao diệu hơn người.

Cửu Thiên Hiệp thấy Bạch Hoa Quỷ mẫu ra tay trước, chàng tiên đoán sẽ có một trường ác đấu không phải tầm thường, nhân đó chàng rùng mình xuống thấp vận mười thành công lực, tay tả phát chiêu ra đỡ, tay hữu vận chưởng đánh nhào vào Quỷ Mẫu Bạch hoa, chiêu thế vô cùng lợi hại. Hai đạo kinh phong vừa thoát khỏi tay chàng rít lên như xé lụa, hợp hòa với không khí tạo thành vầng khói mỏng tựa như ngọn giã sơn.

Bạch Hoa Quỷ mẫu vừa xuất thủ, còn lại Hồ ng, Tía, Lam, Vàng bốn quỷ mẫu xuất động thân mình, há miệng xòe tay hình như quỷ sứ đồng hướng vào Cửu Thiên Hiệp nhảy bổ tới.

Ngũ Hoa Quý mẫu đã nức tiêng ác hại, lúc bá y giờ hai giới võ lâm Hắ c, Bạch đê u nể mặt, chỉ có một thiếu sô cao thủ dám chố ng lại một quý bà, trong trường hợp lẻ loi đơn độc...

Bá y giờ năm quý bà hợp sức mà tá n công, thực là một trận ác đấ u có một không hai, vô cùng thảm hại.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thắ y bô n quý bà nhảy vào vòng chiế n, vội vận thêm bảy thành công lực, phổ vào chiêu thê quét mạnh, đờ ng thời rún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, xà người ra khỏi vòng vây và câ t tiêng quát to:

- Các bà quý mẫu! Ngày xưa không oán, ngày nay không cừ! Các bà đã thành quý điên rô i sao?

Hô ng Hoa Quý mẫu giận run lên, hai bên má hóp da thịt phồ ng lên xẹp xuồ ng liên hô i, bắ ng giọng nói lạnh lạnh như âm điệu chắ ng tinh mài thảo, hét the the:

- Hay! Người nói hay đắ y! Vậy người hãy trả lời ta. Ngoài thành Vũ Châu người đã tuyên bô những điê u gì?

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, cho câu nói của Hô ng Hoa Quý mẫu. Chàng tư lự giây lâu, mới nhẹ giọng trả lời:

- Ngoài thành Vũ Châu? Tại hạ có tuyên bô gì đâu? Tại hạ không có nói tiêng nào cả?

Hô ng Hoa Quý mẫu thở phì phò vì quá giận, song câ t tiêng cười lạnh lạnh bảo:

- Tiểu cuồ ng ma, người dám quả quyế t không nói gì, không? Vậy ta hỏi thật người, có phải Hỏa hô lô ché t dưới tay kiế m của người chắ ng?

Cừ Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng đáp:

- À... ạ! Phải đấ'y! Vậy các bà vì Hỏa hồ` lô mà tìm tại hạ để báo cừu ư?

Tía Hoa Quý mẩu “xì” một tiế'ng, phun xuô'ng đấ't bãi nước bọt, bắ'ng giọng nói nặng trầ'm bảo:

- Không bao giờ! Ai mà thay hắ'n báo cừu, chỉ vì có điể'm không rõ ta mới hỏi ngươi, chứ việc Hỏa hồ` lô chề't dưới tay kiế'm của ngươi, Ngũ Hoa Thánh mẩu không phiề'n trách gì ngươi cả.

Chỉ vì câu tuyên bố' của ngươi tại Vũ Châu. Ngươi tuyên bố' sẽ giế't sạch bọn Hắ'c đạo trong vũ nội giang hồ`, chiế'n thắ'ng các danh môn chánh phái võ lâm, lập chí để tự xưng mình là “người số' một” trong nề'n võ lâm luôn cả xưa và nay? Có phải vậy không?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua “xì” một tiế'ng nhẹ, vừa nặng giọng đáp:

- A! Tại hạ đã hiểu... việc này là một câu chuyện lão khoét, bịa đặt, hoang đường, của những kẻ chuyện có nói không!

Hồ'ng Hoa Quý giận tím mặt, vội bước sắ'n tới một bước, gắ'm lên:

- Ngươi bảo ai “chuyện có nói không”?

Cừ Thiên Hiệp chột dạ, tay vận năm thành lực phòng bị, hỏi ngược lại:

- Vậy ai... đã nói như thế' chứ?

Hồ'ng Hoa Quý mẩu trầ'm tĩnh, bước tới trước nửa bước nhẹ giọng bảo:

- Nếu u còn sợ sệt chỗ i quanh thì chớ nên múa gậy vườn hoang
đâu tường còn có mắt, bên vách há không tai, huông chi người đã
lúc tù và lập trận, thì người phá trận chẳng thiếu u chi!?

Cừ Thiên Hiệp cô moi óc nhớ lại tình hình tại Vũ Châu, đột
nhiên chợt nhớ ra vội đáp:

- A, đúng rồi! Người bịa tin không ai khác, mà chính là Dạ du
thần cư phải chăng?

Ngũ Hoa Quỷ mẫu phá lên cười như quỷ khóc:

- Hăc! Hăc... người đã nhận rồi đây!

Cừ Thiên Hiệp nổi câu quát to:

- Tại hạ không sợ chi các bà, nhưng tại hạ xin nói lại lần nữa
những lời của Dạ du thần cư là những lời bịa đặt! Chứ tại hạ chẳng
bao giờ dám nói những lời cuông vọng như thế!

Hông Hoa Quỷ mẫu mắt đỏ hung quang, rọi thẳng vào mặt Cừ
Thiên Hiệp quát to:

- Hay cho tên gian hùng phi đảng! Người dám đứng trước Thánh
mẫu nói tiếng không sợ à! Được lắm lại đây!

Vừa nói dứt, quỷ bà găm lên như sấm nổ, thân hình tựa hồ
điên, hai tay vươn ra mười ngón tựa kim câu, nhún mình tới trước
chộp vào đầu Cừ Thiên Hiệp, nhanh nhẹn vô cùng.

Bôn quý bà còn lại đề u xông ra một lượt, liên tay như bóng theo
hình. Họ giở ra thế công lần thứ hai, dữ dằn gập bội.

Cừ Thiên Hiệp liệu định công việc hôm nay hết phân mạnh
yếu, trẻ già, điề u cần là phải hạ địch vì số đông. Do đó chàng

không cần phân biệt, vội vận công lực vào hai thế chưởng đưa ra. Lại gập to như sấm nổ:

- Nếu như thế, tại hạ không cần phải nhiều lời!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu công lực chẳng phải tầm thường năm quý bà đẩy ra mười ngọn chưởng, kinh phong rất mật, uy lực khiếp người, giữa trường đấu có sáu người, vạt áo của mỗi người bị gió cuốn phát ra tiếng “sàn sạt” vang trời. Bãi cỏ bình nguyên này từ ngọn xanh um màu lá mạ, đến ngọn khô cần tựa bởi rơm, bị trận gió bốc mạnh đứt ngang cuộn bay lên cao hàng ba trượng, và đua nhau rơi lá tả xuống đất như bầy bướm bướm năm màu.

Tuy Cừu Thiên Hiệp qua mấy duyên kỳ ngộ và có trên mười năm nội công hồi hâu, nhưng gặp phải Ngũ Hoa Quỷ mẫu chàng có cảm giác từ ngày xuất đạo giang hồ, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải đoàn Đệ nhứt thủ của Hắc đạo.

Vì thế chàng lưu tâm ứng phó, vận dụng hết các sở học bình sanh, và toàn công lực đưa ra thi thố.

Cao thủ tiên chiêu như cuồng phong nổi dậy, biến động sóng rền, mau như điện xẹt sao sa, mạnh hơn ngàn voi muôn ngựa.

Chỉ trong nháy mắt, Cừu Thiên Hiệp lấy chiêu thế kiếm biến ra chiêu chưởng, chàng đã thi xuất hết mười hai chiêu.

Nhưng sự thế càng căng thẳng tột bậc, Ngũ Hoa Quỷ mẫu đẩy ra mười luồng ác chưởng tạo nên mười đạo kinh phong cuốn thành bão thổi ù ù không dứt, càng đẩy ra chưởng phong, uy thế càng hung mãnh, nhìn kỹ lại thấy năm quý bà không kịp trở tay, chiêu thế công ra liên tục, khiến cây cỏ lá hoa vùng bình nguyên bốc cuộn mù trời.

Cừ Thiên Hiệp một mặt cử chưởng chố'ng địch, một mặt lại suy nghĩ:

- “Tiên hà phái chưởng môn Cung Chấ'n Viễn và năm tên thiế'u giáo Bạch hạc bang nói chẳng sai quả nhiên là Dạ Du Thầ'n cru đem lửa đố't rừng, phao tin đờ'n tứ xứ, khiêu khích bọn ma đầ'u, hấ'c đạo và cổ vũ cho bọn chúng chố'ng lại chính mình. Lầ'n thứ nhứt là Năm quý bà hoa màu, nế'u không ra công và hiển lộ'ng các thê' bí truyề'n cho Năm quý bà xem ấ't là ngày sau ta không còn tá'c đấ't dừ'ng chân, không một ngày yên ồ'n!”.

Nghĩ đê'n đây...

Cừ Thiên Hiệp nghiê'ng rằ'ng hét lớn:

- Hãy đê' phòng!

Chàng bèn rút trong “Thập nhị sanh tiêu kiế'm” biế'n thành các thê' chưởng, đẩy ngay chiêu Mạng vận chi kiế'm ra nghênh địch. Đây là một chiêu bí truyề'n tuyệt học.

Chợt thấ'y Cừ Thiên Hiệp người như thầ'n gió, thê' chưởng dườ'ng sắ'm sét, phát ra những tiế'ng “Đì ðùng” làm chấ'n động cả không gian. Chưởng thê' chẳng phân sau đón trước, tả hữu đê'u vung ra một lượt, thành thử hai đạo kinh phong cực to, tỏa ra một vùng rộng lớn, bô'c thành hơi khói mỏng, hợp thành bão tố' thổi mịt mù vào chiêu thê' của năm quý bà.

Ngũ Hoa Quý mẫu, lúc đầ'u chiêu thê' còn giữ theo nguyên tá'c, một tiế'n, một lùi, một công, một thủ chiêu trầ'm lực mạnh, thê' đẹp người nhanh, không có vẻ gì khó khăn bớ'i rớ'i. Thoạt tiên năm quý bà thấ'y Cừ Thiên Hiệp đã triển xong mười hai chiêu đầ'u họ tưởng công phu của chàng chỉ đê'n mức độ đó thôi, nên lầ'n lượt ngưng tay từng người một, chỉ còn Hồ'ng Hoa Quý mẫu đứng ra công địch tiế'p

chiêu. Đến chiêu thứ mười ba chàng lại tấn công chiêu mạng vận chi kiếm.

Hòang Hoa Quỷ mẫu cảm thấy nguy hiểm vội huýt lên tiếng gió, gọi bốn quý bà đứng bên ngoài, xông vào trợ chiến hậu chiến phân thắng lợi. Không ngờ thế chưởng của Cửu Thiên Hiệp vừa đẩy ra, lại biến mất hình bóng của chàng, chỉ nghe đạo kinh phong rít lên “o o” như sấm động - Hòang Hoa Quỷ mẫu đẩy ra chiêu thế về phía trước, chợt nghe tiếng Cửu Thiên Hiệp trầm giọng quát to:

- Người phải chết!

Hòang Hoa Quỷ mẫu cảm thấy văng chưởng phong to như quả núi bay trời tới, như bức tường đồng vách sắt không thông qua được, do đó luồng chưởng của Hòang Hoa Quỷ mẫu bị dội ngược lại, đồng thời bên tai nghe tiếng thét của Cửu Thiên Hiệp, làm cho tâm trí cả loạn, chiêu thế cuộn lên, chỉ kịp rút một tràng kinh khiếp!

- Ôi chao! Chết mất!

Tiếng nói vừa dứt, thì thân mình của Quý bà bị hất bổng lên cao ba trượng, chới với giữa khoảng không như múa phụng hoàng, sau cùng bị văng ra ngoài vòng chiến năm, sáu trượng.

Cũng may cho Hòang Hoa Quỷ mẫu, một là nhờ quý bà có nhiều công lực, hai là nhờ ngọn chưởng của Cửu Thiên Hiệp thâm về sớm để chôn lại bốn quý bà kia công đến vùn vụt, nếu không thì Hòang Hoa Quỷ mẫu bị nát như cả ngũ tạng, lục phủ mà mưa máu chết tươi.

Hòang Hoa Quỷ mẫu bị té ra xa mấy trượng, quý bà nhận rõ luồng kinh phong của Cửu Thiên Hiệp tới độc, nên quý bà không gượng đứng dậy mà ngó xiếp bảng tròn trên thảm cỏ nhả mắ t

dưỡng thân, chột nghe trong bụng buồn nôn, tự biết là cơ thể không yên vội vận công điều khí, ngộ ì tro tro như pho tượng bà Thánh Anh La sát:

Cừ Thiên Hiệp thấy Hồ ñng Hoa Quý mẫu ngộ ì nhăn nhó như quý lý mỹ, chàng thâm tính “Bố ñ quý bà còn lại tất thâu hồ ì chiêu thế mà trở ra cứu hộ thương thế cho Quý bông hồng!”.

Sự việc trái với ý tưởng của chàng. Bố ñ quý bà không thu hồ ì chiêu thế mà vẫn tấn công tới tấp lại gằm rống vang trời, chưởng phong thi nhau tuôn ra như hàng chục ngọn sóng triều, chưởng pháp sánh với lân trước lợi hại và ác độc vô cùng.

Tứ Hoa Quý mẫu đô ñg kêu rống lên:

- Hay cho tiểu tử! Ngươi thực là lòng lang dạ sói!

Cừ Thiên Hiệp nghe bố ñ quý bà nguyên ñ rửa bèn nở một nụ cười chua chát, vì chàng nghĩ:

“Câu lòng lang dạ sói là để ám chỉ các ngươi thì đúng hơn lây năm mà đánh một, mà trái lại còn trách mắ ñg người, nếu như ta lòng lang dạ sói, đỏi vào địa vị các ngươi, thì năm quý bà sẽ biế ñ thành năm đô ñg thịt bắ ñm chả!”.

Vì suy nghĩ như thế, nên chàng lặng lẽ không lên tiế ñg trả lời, chỉ vận công đẩy ra chiêu kế tiế ñp, rút trong “Thập nhị thanh tiêu kiế ñm pháp” ra công địch.

Bắ ñg giờ, bố ñ quý bà càng đánh mau đánh mạnh chưởng phong bay ngợp đắ ñ trời - Cừ Thiên Hiệp bị vây vào giữa mà vòng vây thì siế ñt chặt đắ ñn đắ ñn, không thể chậm hơn nữa, chàng vận ngay mười thành công lực phỏ vào những chưởng trí mạng.

Vì vậy đứng ngoài trông vào chỉ thấy mười cánh tay vẩy múa múa, mười ngọn chướng tuôn trào, năm bóng người kẻ lên cao người xuống thấp. Kinh phong cuộn cuộn chẳng dừng, hò hét liên miên, bả những giọng căm hờn, phẫn nộ.

Thời gian vút đi mau, trong nháy mắt Cửu Thiên Hiệp đã sử dụng xong mười hai chiêu chướng (kiếm).

Chàng vận nội lực thi triển chiêu thứ mười ba toan đánh chết từng quý bà một, háu diệt sạch Ngũ Hoa Quý mẫu.

Hồng Hoa Quý mẫu đang ngờ ì nhập định dưỡng thần, đột nhiên đứng phắt dậy gọi to:

-Dừng tay!

Bón lão quý mẫu đang hăng say đấu, chợt nghe tiếng gọi của Hồng Hoa, tất cả đều thâu hồn ì chiêu thế nhảy ra ngoài mấy bước.

Cửu Thiên Hiệp thấy Hồng quý bà kêu gọi đồng bạn dừng tay chàng lại đoán thầ m:

- “Chắ c là họ hợp nhau nói vài câu, vì xét thấy không có lợi gì, mà gây thù chuố c oán vô ích!”.

Vì nghĩ như thế . Cửu Thiên Hiệp vội thâu hồn ì chướng lực, tung mình nhảy ra ngoài hai trượng, vẻ mặt lộ nét vui, chàng đưa mắt nhìn Hồng Hoa Quý mẫu nhẹ giọng:

- Xin thứ lỗi cho tại hạ quá vô lễ...

Hồng Hoa Quý mẫu nghe qua nổi giận run lên bầ n bật vừa quát to:

- Tiểu cô`ng ma! Người chớ nên mở miệng đắ`c ý sớm!

Cừ Thiên Hiệp vội vàng đỡ lời:

- Ta không có ý gì khác việc này chỉ tại quý vị hiểu lâ`m...

Hồ`ng Hoa Quý mẫu “Hừ” lên một tiế`ng, lại đưa mắ`t nhìn bô`n quý bà kia lớn tiế`ng bảo:

- Hãy đê` cao giá trị chúng ta. Tiểu cô`ng ma, người hãy xem đây, mà liệu sức mình!?

HỒI THỨ BỐN MƯỜI TÁM

Mới gặp chiế c phách nhện mặt quý

Cừu Thiên Hiệp lấ y làm lạ, vội nói thầ m:

- “Các người còn món binh khí tô i ác độc chứ gì?”.

Ngay lúc đó, Ngũ Hoa Quý mẫu mỗi người lôi trong bọc ra một chiế c phách (khăn) bắ ng lụa, năm màu sắ c khác nhau, màu khăn đố i chiế u với màu hoa cà trên mái tóc của mỗi quý bà, phân ra hồ ng, tía, hoàng, lam, bạch.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấ y vội nhảy lùi ra sau mấ y bước, bắ ng giọng nói giận dữ quát to:

- Ngũ độc quý bà! Các người không có chân công thực học, dùng những thứ hạ lưu, tam câ p của phường hát xiế c vui đùa, sở dĩ Ngũ Hoa Quý mẫu được thành danh là nhờ những cửa hê này, há chẳng sợ kẻ hậu tá n cười cho thố i mũi hay sao?

Hồ ng Hoa Quý mẫu không đáp mà ngược mặt lên trời cười sặc sụa quên thôi. Bớ n quý mẫu kia cũng phá lên cười “hăng hắ c”, kẻ này nín, kẻ nọ cười dường như quý bà làm trò quý tiế u.

Cừu Thiên Hiệp nghe giọng cười nhúc nhố i, chàng bực mình hét to:

- Các người hãnh diện lắ m sao?... Cười chi lắ m vậy?

Hồ ng Hoa Quý mẫu cả cười toe toét, phô bày cái miệng móm không răng, tương tự như hang hầ m sâu rộng, nghe Cừu Thiên Hiệp

nói, mặt nghiêm ngay sắc mặt, bằng giọng nói lạnh tựa hàn sương bảo:

- Tiểu tử. Người không thấy xa hiểu rộng, gặp chuyện gì cũng cho là quái lạ! Năm chiếc khăn lụa của Ngũ Hoa thánh mẫu không phải là loại phách có “mê hồn được” hay “Tùy tiên thảo”, mà là món binh khí tuyệt nhất trên đời!

Quý bà nói đúng với tâm sự của Cửu Thiên Hiệp lúc bấy giờ.

Nguyên Cửu Thiên Hiệp bị trúng độc phách trong chiếc Hắc la phách của Ngũ diệu yêu Hồ, cho đến nay ký ức như còn mới toanh, do đó chàng mới đặc biệt đề phòng, đặc biệt oán ghét, bấy giờ tâm sự mình bị Hồ ng Hoa Quý mẫu nói trúng, bất giác gương mặt đỏ au lên vì thẹn, chàng nói:

- Trừ món “khăn lụa ra”, người còn tài năng gì nữa?

Nguyên chàng còn khiêu p đảm trước chiếc khăn là nên tìm lời “lò” đi...

Hồ ng Hoa Quý mẫu cười âm ma bí hiểm, mặt nắm trên tay chiếc phách màu huyết dụ vẫy nhẹ, bằng giọng nói âm hàn thét lên:

- Tiểu tử, người hãy lắng nghe cho rõ, để an lòng nhấm mắt, phục cả tâm, cả khẩu; người biết chăng: “Thánh mẫu của người đang cầm trên tay năm vị, năm chiếc “khăn lụa màu”, do một linh vật sống bảy, tám trăm năm tạo thành, tuyệt nhiên không có chút mê hồn hay độc vụ, người hãy phòng bị cho cẩn thận nhé!

Tía Hoa Quý mẫu cười hề hề nói tiếp:

- Người là ếch chngò i đáy giếng, làm sao biết rõ trời bao lớn, chiếc phách của thánh mẫu người... dẹt bằng tờ của “con nhện

nhện mặt quỷ” sống bảy tám trăm năm... Hôm nay năm vị thánh mẫu sẽ mở mắt cho người nhìn thấy cõi đời bao quát...!

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời thì, Lam Hoa thánh mẫu lại hét to:

- Thánh mẫu của người hàng mười năm chưa sử dụng đến nó, hôm nay người được ân hạnh nếm mùi.. quang thái!

Bạch Hoa Quỷ mẫu cười hềnh hệch nói tiếp:

- Mười tám năm về trước, năm bức linh phách này đã từng đoạn mạng Tàng tâm thánh kiếm Du Khả Phu và Ngũ độc môn chương môn Ngũ độc lão nhơn, dẫu máu chưa khô, hôm nay người cũng phải theo con đường ấy!

Năm quý bà lời qua tiếng lại, khéo tô điểm cho năm chiếc La phách màu thêm sống động, khiến người nghe liên tưởng đến kỹ vật tại Bạch ngọc kinh của Ngọc hoàng thiên đế, hay báu vật ở chốn Diêm phủ của Thập điện Địa vương, một vật tuyệt thế kỳ bửu.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mỉm cười nói:

- Ta chỉ ngại “nó” là trò ảo thuật hạ cấp, chứ công dụng như binh khí thì họ Cừ này có thể đối đầu!

Hồng Hoa Quỷ mẫu ôm bụng cười ngặt nghẹo, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Hi, hi...! Hóa ra người sợ trò ảo thuật hạ lưu, vậy mà dám vọng tưởng đến ngôi đệ nhất anh tài trong thiên hạ!

Cừ Thiên Hiệp cả thẹn nạt to:

- Ta sợ ư? Không bao giờ! Chỉ vì ta ghét cái trò hạ lưu của tà ma ngoại đạo!

Hồ`ng Hoa Quý mẫu giờ cao chiế`c La phách màu huyế`t dụ vẫ`y nhẹ, bảo:

- Đùng lê`u lão nữa! Hãy xem qua giá trị chiế`c La phách của Thánh mẫu đây!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ`y hào hứng ngược mắ`t lên trời “hú” một tiế`ng ngân dài, âm ba như lượn sóng bủa đầ`u gành... ù, ù... không dứt, tiế`ng hú vừa dứt, chàng xoa hai tay vào nhau đồng dục nói:

- Với đôi bàn tay thịt này, xin đầ`u với năm vị quý bà mấ`y chiế`c “nùi dẻ nhề`n nhện!”.

Tía Hoa Quý mẫu giận run lên, bắ`ng giọng nói hung trầ`m quát lớn:

- Hay cho tiểu tử cuồ`ng ngạo!

Vừa quát dứt, quý bà bông tía nhảy dựng tới trước. Bô`n quý mẫu còn lại giận xám mặt, đồ`ng bước tới trước, quát to:

- Người đế`n ngày tận số`!

Năm bóng người di động, năm chiế`c phách màu vung lên một lượt, kinh phong thổi tới từng trận dài, năm sắ`c “xanh, vàng, tím, hồ`ng, trắ`ng” tỏa ra năm vầ`ng màu óng ả, tương tự như năm sắ`c mây lành, bay lượn giữa không trung chiế`u ra ngũ thể quang mầ`u nhiệm, khiế`n người hoa cả mắ`t không trồ`ng thấ`y gì cả, phải nhắ`m mắ`t cúi đầ`u. Hơn thề` nữa, lúc năm chiế`c la phách màu chớp động, nắ`m trong đạo ngũ quang lóe ra tia sáng huyề`n diệu rắ`t nhỏ chớp chớp liên hồ`i, thích mạnh vào giác mô của mắ`t khiế`n xô`n xang và nhúc nhồ`i khôn tả.

Cừu Thiên Hiệp trông thấ`y thấ`t kinh, vội trầ`n tĩnh ngay tình thầ`n, một chiêu một thề` đưa ra ứng chiế`n chẳng dám buông hai

tân công, vì phải để một thể hộ thân trong khi bắt trái c.

Ngũ Hoa Quý mẫu thấy vậy khôn được Cừ Thiên Hiệp vào giữa như nhân bánh, bắt giác tinh thần của năm quý bà hăng hái thêm lên, từng chiếc phách giờ cao gặt mạnh xuyên trước, thích sau, khí thể vô cùng kinh khiếp, năm màu sắc tỏa ra năm vầng khói máu, bay cuộn cuộn như khắp mặt đất u trường, khí lạnh tỏa buốt xương, rát cả da thịt.

Cừ Thiên Hiệp chưa biết công dụng của chiếc phách màu ra sao, nên chỉ lo trầm tĩnh đối phó, chàng lắc mình mấy lượt, chân đạp thể “lôi hành cứu chuyển” thi triển những bước đi thần diệu, gồm đủ: Đi chạy, nhảy né tránh, vọt cao, bước ngang rất nhanh nhẹn lạ thường.

Khoảnh khắc qua, Ngũ Hoa Quý mẫu dùng chiếc phách màu vẫn chưa làm gì được chàng...

Bỗng nhiên... từ xa xa, gần mé cỏ bình nguyên truyền ra một giọng nói như cộc rồ ng:

- Tất cả hãy nghe ta dừng tay!

Ngũ Hoa Quý mẫu nghe qua, tất cả đều nhún mình nhảy vọt ra sau mấy bước. Năm chiếc La phách màu thu gọn vào trong lòng tay của mấy Quý bà.

Cừ Thiên Hiệp vội lách mình đứng trên cái gò cao, đưa mắt nhìn ngay chỗ phát ra tiếng nói.

Chợt thấy một trang thiêu niên mặt hồ (cộc) chạy như bay đến cách tràng đất chừng năm trượng hẳn dừng lại.

Thiếu niên mặt hồ nhìn Cừ Thiên Hiệp, lại quay sang Ngũ Hoa Quý mẫu bằng giọng nói căm hờn giận dữ hét to:

- Hỡi bà y Ngũ quý ác bà! Tìm được các người thật là vô cùng khó cực, hôm nay oan gia gặp mặt, lại đây, các người mau thi triển năm chiế c phách nhề n nhện mặt quý ra xem!

Lời của hắ n nói trầ m hùng, oán độc dường như hắ n và Ngũ Hoa Quý mẫu có mớ i thù không đội trời chung.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng nói thầ m:

“Thực quá lạ! Hắ n nói như thế ́ là nghĩa lý gì... Ngũ Hoa Quý mẫu đã ân tích, mười năm qua không xuấ t đạo giang hồ ́, thì làm gì có sự gây thù kề t oán với hắ n chứ?”.

Ngũ Hoa Quý mẫu nhìn hắ n lom lom như cô ́ nhớ lại chuyện xa xưa.

Hồ ́ng Hoa Quý mẫu cau mày khó chịu, nặng giọng hỏi:

- Tên kia người điên rồ i sao? Ai kề t oán gây thù với người? Người có nhận lâ m chúng ta không?

Thiế u niên mặt hồ cười gắ n một tiế ng, hắ n đưa tay sau lưng lôi ra ngọn roi “Hồ vĩ tiên” dài độ bảy thước mộc, quấ t mạnh vào không khí kêu “trót, trót” lại quay sang Ngũ Hoa Quý mẫu hét to:

- Các người không nhận biế t ta ư? Riêng ta hồ ́ng tưởng nhớ các người, suố t mười năm dài đầ ng đắ ng MUỖI NĂM!! Không một khắ c nào quên “Ngũ Hoa Quý mẫu” các người...!!!

Hồ ́ng Hoa Quý mẫu không giận lại mỉm cười, hỏi:

- Này bé con! Cháu có điên không? Mười năm trước người được mắ y tuổi?...

Người thiêu niên mặt hồ không đợi mụ nói dứt, vội bước sấn tới trước, hét to:

- Người cần gì hỏi mấy tuổi. Nhưng các người nên biết ta vì sự phụ mà báo thù!

Hồ ng Hoa Quý mẫu cười to hỏi:

- Này bé con! Người vì sự môn mà báo thù? Vậy sự phụ của người là ai?

Thiêu niên mặt hồ cả giận nói thật to:

- Quý mẫu! Người đừng giả bộ ngờ ngạc nữa!

Hồ ng Hoa Quý mẫu vẫn cười, điềm đạm nói:

- Chết dưới tay của Ngũ Hoa thánh mẫu ta, bất kể kỳ số... nhiều lắm hài nhi ạ! Làm sao Thánh mẫu biết được sự phụ của người là ai?

Thiêu niên mặt hồ cả giận vung mạnh ngọn roi đuôi cọp theo chiêu thế môn phái, thực đẹp và hung ác vô cùng, đồng thời nói to:

- Hiện giờ các người đã rõ...

Tía Hoa Quý mẫu cười nhạt ngắt lời hấn:

- Chiêu này là “Phóng hồ quy sơn”, không cần nhiều lời, mi là người của Ngũ độc môn phái chẳng?

Hồ ng Hoa Quý mẫu như chợt hiểu cười to bảo:

- Hài nhi! Thầy của người là Ngũ độc lão nương chẳng may bất hạnh, giờ đến đây... tròng viện này sẽ giúp cho “Sự, đệ người trùng phùng”. Hi... hi... hà!!!

Thiếu niên mặt hồ uất nghẹn không nói ra lời, ngọn “Hổ vĩ tiên” trên tay vũ lộng mạnh, tỏa ra một luồng kinh phong khổng lồ, cuộn cuộn như bão tố, bay xoáy vào người Ngũ Hoa Quý mẫu, thế đứng mãnh hải hùng, thiếu niên tuổi còn quá trẻ, công phu thật phi phàm.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thâm phục công lực của gã thiếu niên mặt hồ vô cùng.

Hồng Hoa Quý mẫu nở nụ cười quỷ mị tiếp tục bảo:

- Ví như có thêm tám cánh tay nữa... cũng khó mong trả thù cho ân sư người được... chỉ có cách là giúp thầy trò người gặp nhau tại Nại hà kiều... dưới Âm ty!

Nói xong, Quý bà giữ mạnh chiếc la phách kêu “rẹt” một tiếng, quay thành một đạo xích hồng đỏ ói cả nên đầu trường như nhuộm loang màu huyết dụ... Thiếu niên mặt hồ giận đến cực điểm, liều mạng xông vào tấn công kịch liệt.

Hồng Hoa Quý mẫu vũ lộng chiếc La phách màu huyết dụ chói ra nhiều tia hồng nhưc mắt, tựa hồng như cụm mây đỏ khé, phủ từ trước tới sau, từ tả qua hữu vây chặt chàng thiếu niên mặt hồ, dù cho giọt nước mưa cũng khó lọt vào ánh hồng quang.

Cả hai qua lại năm chiêu, đột nhiên đôi bên ré lên một tiếng, thối lui ra sau.

Nhưng, hai người chỉ lui độ ba thước, vì chiếc phách hồng mạng nhện và cây roi đuôi hổ cuốn chặt vào nhau.

Nên biết qua ngọn “Hổ vĩ tiên” mà người thiếu niên mặt hồ sử dụng, nguyên nó làm bằng lông đuôi cọp trên mỗi sợi lông đều được trui ép bằng phân thép, lại tinh luyện suốt mười năm, giữa cán roi lại gắn vô số lưỡi câu móc, vì chàng khổ tâm báo cừu nên tự

chê' loại vũ khí này để chồ' ng lại chiề' c phách huyề' t bằ' ng mạng nhện của Ngũ Hoa Quỷ mẫu.

Hôm nay chiề' c phách mạng nhện bị ngọn mã vĩ tiên quật dính chặt, chẳng há buông roi hay sao? Do đó chàng gắ' ng hế' t sức mình kéo mạnh ngọn roi, vừa thầ' m tính “thế' nào La phách của Hồ' ng Hoa Quỷ mẫu cũng bị rách toang hoặc đứt hai”.

Chàng có biế' t đâu, con nhện mặt quỷ nhả ra chấ' t tơ để dệt phách, chấ' t tơ này không mỏng manh như các loại tơ tầ' m, mà kiên cô' và cứng như đờ' ng thép.

Hai người cô' trì kéo nhau, ngọn roi đuôi cọp bị giã' n ra như cây viế' t, chiề' c phách màu huyề' t dụ' thẳng như sợi dây hồ' ng điề' u...

Lầ' y công lực của thiế' u niên mặt hồ' mà so với Hồ' ng Hoa Quỷ mẫu, thì phầ' n bại sẽ về' chàng trai mặt hồ', còn sợ e khó tránh sự xung huyề' t mà chề' t tức khắ' c.

Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài thầ' m lo lắ' ng cho thiế' u niên mặt hồ', tay tả chàng vận mười thành lực chuẩn bị hóa giải cho hắ' n lúc lâm nguy...

Lại thầ' y Hồ' ng Hoa Quỷ mẫu dường như khinh địch, lại làm ra vẻ đùa giỡn, trên vành môi mỏng nở một nụ cười lạnh lạnh, không có vẻ tận dụng nội lực, đột nhiên quỷ bà phá lên cười to, giật nhẹ chiề' c la phách màu, nói:

- Hãy nghe ta ngô' i xuồ' ng mau!

Nhanh như cắ' t chiề' c phách vẫ' lên hai lượt, gã thiế' u niên mặt hồ' vì tận dụng cả năng lực, nên nhút thòi bị mắ' t thẳng bằ' ng, chạy loạng choạng lùi ra sau mắ' y bước, té ngô' i trên đấ' t, dáng điệ' u thật thảm thương.

Năm quý bà phá lên cười rộ, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Bạch Hoa Quý mẫu cười nói:

- Công lực chỉ có thể mà đòi trả thù... chẳng qua là người tự đi tìm chỗ chết!

Người thiêu niên mặt hồ ngô ì bệt dưới đất, hai tay ôm cây “Hồ vĩ tiên”, gương mặt đỏ gay vì uất hận, đôi mắt tròn tròn xoe như mắt hổ, hàm chứa sự xâu hổ và tủi hận bô ì hờ ì. Hắ n cố gắng gượng đứng dậy, giơ cao ngọn “Hồ vĩ tiên” quát mạnh tới trước, thân người lơ òng lộn như con hổ điên, lậ n thứ hai nhảy bổ vào tá n công Ngũ Hoa Quý mẫu.

Ngũ Hoa quý mẫu u thắ y vậy phá lên cười rộ, Bạch Hoa Quý mẫu cười hê ò hê ò, cao giọng lên tiế ng:

- Chúng ta năm người cùng tiế n lên nửa bước, siêu độ cho hắ n... và giúp hắ n tròn chí khí bào thù cho sư phụ!

Hồ òng Hoa Quý mẫu cười nhạt, bắ ng giọng nói âm ma thét lên lạnh lạnh:

- Phải đắ y! Nhỏ bớt ngọn chông để rộng đường đi! Chúng ta không thời giờ đâu mà cãi lý với hắ n...

Lam Hoa quý mẫu vỗ tay đánh đét, nói mau:

- Không còn gì phải nói nữa. Lên!

Vừa dứt lời, năm quý bà rồ ng lên một tiế ng, nhún mình nhảy vọt tới trước, chiế c la phách năm sắ c tung bay như đoàn bướm màu xoắ n tít vào người Thiế u niên mặt hồ.

Cừ Thiên Hiệp đứng ngoài thấ y thấ , bấ t giác dòng máu nóng xung lên rất mắ t, “soạt” thanh “Khô trúc kiế m” đượ tuố t ra hỏ i vớ , chàng lại xê mình đế n trước mắ t Ngũ Hoa Quý mẫ vớ i giọng run run đầ y phẫ nộ quắ t to:

- Dừ ng tay lại!

Tiế ng quắ t như sắ m rề n, thân người tựa khủ ng long nhắ c mình bước ba bước, “Khô trúc thắ nh kiế m” sáng ngò i cầ m chắ t trên tay chỉ vào mắ t Ngũ Hoa Quý mẫ cau mà y trườ ng mắ t nỏ i tiế p:

- Lầ y lớn áp nhỏ lầ y nhiề u thắ ng ít... vô hình trung các người đầ lộ đườ i chồ n!

Hồ ng Hoa Quý mẫ cười hê hê , bắ ng giọng nỏ i âm ma đầ y hiể m ác thét to:

- Tiể u cuồ ng ma! Ngườ i muố n nhứ ng tay vào việ c này ư?

Cừ Thiên Hiệp giậ n cầ nh hông, trồ n mắ t đố ng dặ c nỏ i:

- Thầ y nghĩa không làm, người chắ ng dũ ng, lâm nguy chắ ng cứu há anh hùng. Tại hạ thầ y chuyệ n bấ t bình nên nhắ y ra can thiệ p đầ y!

Tía Hoa Quý mẫ phá lên cười ngắ t, bắ ng giọng nỏ i mỉ a mai bả o:

- Thậ t là Nê Bô ` Tát qua sông! Thân ngườ i còn khó bả o đầ m thay, mà còn giớ i giọng hào hoa kiế m khách!

Quý bà vừa nỏ i dứt, Cừ Thiên Hiệp giậ n xung thiên, Khô trúc thắ nh kiế m tồ a ra muồ n đạ o hào quang sáng rự c, chiề u “Quý long thươ ng hải” như con rô ng già đặ đườ i ngoà i biể n cả, vũ lộ ng ra ánh sáng muồ n màu khỏ i thế kích mặ nh vào Ngũ Hoa Quý mẫ.

Đột nhiên... cảm thấy một luồng kinh phong có áp lực kỳ dị xé không gian lướt tới sau lưng chàng nhanh như tia chớp, Cừ Thiên Hiệp thốt kinh, buộc lòng phải ngưng thế công tức khắc, mà rún mình nhảy vọt tới trước sáu bước né tránh luồng quỷ chưởng kỳ lạ, và quay mặt ra sau xem...

Nguyên chàng thiếu niên mặt hồ Ngũ độc môn, đột nhiên giơ cao ngọn Hồ vĩ tiên quát mạnh vào lưng chàng.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ, trừng mắt quát hỏi:

- Này vị bá ng hữu! Ngươi chẳng nhận biết ai là thù ai là bạn hay sao?

Gã thiếu niên mặt hồ trừng đôi mắt lộ hung quang, trầm giọng:

- Ai là bạn? Ai là thù?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Sự thật đã rõ ràng, ngươi nói chi nhiều lời?

Thiếu niên mặt hồ cười nhanh ngọn hồ vĩ tiên cặp vào nách, điềm đậm nói:

- Nếu ngươi là bạn, thì ngươi hãy trao thanh kiếm trên tay ngươi cho ta bằng không, ngươi là thù chứ không là bạn nữa!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu nghe qua phá lên cười rộ tất cả đều đưa đôi mắt mỉa mai nhìn Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lấy làm uất ức vô cùng, “Khô trúc thánh kiếm” là vật kỳ trân chí bảo há giao cho người khác hay sao, thật là một chuyện phi lý nhất phạm gian, bèn cố cười gượng hỏi lại:

- Ngươi nói như thế là nghĩa lý làm sao?

Thiếu niên mặt hồ tinh bơ, thân nhiên nói:

- Vì... thanh đoản kiếm của người quá đẹp, tuốt ra khỏi vỏ phát ra tia sáng rực trời, đạo kim quang chói mắt, chắc là thanh bửu kiếm!

Cừ Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Phải đấy! Nguyên thanh kiếm này là vật chí hữu kỳ trân trong giới võ lâm hiện đại!

Thiếu niên mặt hồ gật đầu dịu giọng bảo:

- Năm tên quý mẫu, có năm chiếc “La phách mạng nhện mặt hồ” cứng như vàng chắc như thép, các loại binh khí thường không thể phá nổi vì vậy ta đã khổ công nghiên cứu ra ngọn “Đạo câu hồ vĩ tiên” suốt mười năm ròng rã, không ngờ ngày nay đã... trở nên vô ích và uổng phí cả tâm huyết...

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu mọi việc, vì chàng cảm biết gã thiếu niên mặt hồ nhận thấy cây “Khô trúc thánh kiếm” của chính mình không phải là vật hạ lưu, nên muốn nhân dịp này mượn “thánh kiếm” để báo cừu cho sự môn bèn mỉm cười dịu giọng:

- Nếu là thanh kiếm sắc tầm thường, thì những lời nói của các hạ, ta sẽ dang lên hai tay cho các hạ, đàng này thanh kiếm trúc của tại hạ, có những tình tiết đặc biệt, xin lỗi không thể vừa ý các hạ được!

Thiếu niên mặt hồ biến sắc, trầm giọng nói:

- Nếu thế ... thì ta lấy võ lực mà kiếm đoạt!

- Y hi! Thật là lời nói ngang ngược và ngạo mạn.

Gã thiê u niên mặt hồ lại quay sang Ngũ Hoa Quỷ mầu nói to:

- Ngũ quỷ bà! Nê u các ngươi có thanh dự của kẻ trượng phu, thì hãy đợi ta đoạt được thanh kiế m báu sẽ trở lại tìm các ngươi thanh toán món nợ máu... Các ngươi hãy chờ nhé!

Ngũ Hoa Quỷ mầu là hạng người “chỉ sợ thiên hạ chẳng loạn...”
bèn mỉm cười hỏi:

- Được lă m! Chúng thánh mầu sẽ đợi ngươi!

Gã thiê u niên mặt hồ trợn mắ t nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười
bảo:

- Bằ ng hữu! Thê nào? Đừng phiê n ta nhé...

Cừ Thiên Hiệp tuy biế t trên chồ n giang hồ thường xảy ra
những điề u ân ân, oán oán, vì những chuyện không đâu xảy ra trong
chóp mắ t, thì công việc và lời nói của gã thiê u niên mặt hồ chừng có
gì là lạ... bèn mỉm cười khô sớ nói:

- Ngươi thực tình muố n dùng võ lực để đoạt thanh bửu kiế m của
ta à?

Thiê u niên mặt hồ không chút do dự, giơ cao ngọn Hồ vĩ tiên
đánh mạnh vào không khí kêu “trót, trót” cao giọng nói:

- Sự bắ t đắ c dĩ buộc lòng ta phải thê ?

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ nghĩ ngợi đoạn mỉm cười nói:

- Ví như mô i cừu của sư môn ngươi trả được... thì ngươi có ý nghĩ
đoạt kiế m không?

Thiê u niên mặt hồ vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên là không?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười to, vung thanh “Khô trúc thánh kiếm” quay lộn một vòng hướng vào Ngũ Hoa Quỷ mẫu cất tiếng nói to:

- Nếu như thế ta sẽ báo thù thay ngươi!!!

Đột nhiên... Thiêu niên mặt hồ tái mặt, ngọn “Hồ vĩ tiên” vũ lộng như con đại mãng xà xoắn tít về phía trước, chắn ngang lối đi của Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói trầm khiêu quát to như sấm nổ:

- Nếu ngươi động đến cái lông, chân tóc của Ngũ Hoa Quỷ mẫu thì ta sẽ không đội trời chung với ngươi!!!

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói thế là nghĩa gì?

Gã thiêu niên mặt hồ cao giọng:

- Mọi huyết cừu sư môn, người khác chẳng thay thế trả được! Nếu ngươi giết Ngũ Hoa Quỷ mẫu thì ta lấy ai mà trả thù! Chẳng hóa ra ta chưa trả được thù hay sao?

Lời nói của hắn rất có lý mà tựa hồ như vô lý, khiến cho Cừu Thiên Hiệp nghe qua phát ngậy người ra, chẳng biết lấy lời gì mà đối đáp với hắn cho ổn, chỉ biết nhún chân nhảy về phía trước nói to:

- Ngươi nói thật khó nghe!

Ngũ Hoa Quỷ mẫu nhìn Cừu Thiên Hiệp cười rộ, Hồ ng Hoa Quỷ mẫu nheo mắt nhìn chàng trầm giọng bảo:

- Ta thấy cây kiếm trúc của ngươi khó mà bảo vệ được!

Cừ Thiên Hiệp lại nghĩ không muốn gây cừ chuốc oán với thiếp u niên mặt hổ, lại đưa tay chỉ vào Ngũ Hoa Quỷ mẫu nói to:

- Các vị và ta còn món nợ, xin hẹn ngày khác sẽ thanh toán... Cừ mỗ xin cáo từ...!

Vừa nói dứt, chàng rún thân mình như vành cung, nhún vọt lên cao toan chạy trốn gã thiếp u niên mặt hổ, chàng hướng ra đường cái quan trở thuật khinh công chạy như gió.

Thiếp u niên mặt hổ chạy sát sau lưng, như bóng với hình, hấn cô nói vọng đến trước:

- Người muốn đi hãy để thanh kiếm lại cho ta!

Cừ Thiên Hiệp cơn giận nổi lên sùng sục, song cô nén xuống hít mạnh vào một luồng chân khí, thân hình chuyển nhanh theo thế “Lôi hành cửu chuyển” lượn lên đáp xuống như nhạn bay én liệng, chàng không đi trên đường cái quan, mà ngoặt về hướng Nam lướt đi như vũ bão.

Thiếp u niên mặt hổ có môn pháp khinh công rất độc đáo, tuy không vượt qua Cừ Thiên Hiệp nhưng hấn vẫn bám chặt sau lưng với khoảng cách hai mươi trượng.

Hai người, kẻ trước người sau, chạy đuổi nhau giữa vùng hoang dã, họ chạy như bay biếc chẳng khác nào chim cắt đuổi chim cưu.

Cừ Thiên Hiệp vừa chạy vừa suy nghĩ:

- “Việc này nghĩ buồn cười thật, chẳng khác nào ta chạy trốn hấn đuổi theo! Ta sợ hấn ư? Cũng khó nghĩ lắm? - Chàng lại nghĩ: nên tìm chỗ tịch mịch để lánh mặt hấn”.

Gã thiế u niên mặt hồ tận dụng hế t năng lực của mình, nhưng trước sau gì cũng cách khoảng Cừ Thiên Hiệp hai mươi trượng.

Cừ Thiên Hiệp thấ y hấ n đuổi theo mãi, bực mình hỏi:

- Người khô công đuổi theo ta, vì có gì vậy?

Thiế u niên mặt hồ thờ hồ ãng học nói:

- Ngũ Hoa Quý mẫu dễ gặp, thanh kiế m báu khó tìm!

Cừ Thiên Hiệp thờ dài, buồ ãn bã hỏi:

- Người quyế t chí cướp thanh kiế m của ta ư?

Thiế u niên mặt hồ gấ ng nói thật to:

- Ta đã nhứt định như thế !

Cừ Thiên Hiệp khó chịu, cau mày, nặng giọng:

- Ta nói cho người rõ! Muồ ãn lấ y được thanh kiế m của ta, chẳng dễ gì... người hãy so cuộc đấ u với Ngũ Hoa Quý mẫu lấ y được bửu kiế m, còn khó hơn muôn lầ ãn như thế , ta khuyên người hãy bỏ ý định đó đi!

Thiế u niên mặt hồ vẫn giữ thái độ như lúc đầ u, nặng giọng hỏi lại:

- Ta phải đi đâu để tìm ra kiế m quý? Tầ m khô được bửu kiế m, thì làm sao ta trả xong mộ i cừ của sư môn?

Cừ Thiên Hiệp thấ y hấ n quá ương ngạnh, bèn mỉm cười nói tiế p:

- Điề u này tại hạ khô rõ, nên tại hạ khô thể nhiề u lời với người được!

Vừa nói dứt, chàng rún mình nhảy vọt lên cao trở thuật khinh công đi như gió.

Thiếu niên mặt hồ vận thêm nội lực đuổi theo vừa gọi vọng tới:

- Dù cho người có đi đến góc biển chân trời ta cũng theo cho bằng được!

Vẫn y như trước, kẻ chạy người đuổi nhanh như én liệng nhận bay.

Cừu Thiên Hiệp vừa chạy vừa nghĩ ngợi:

- “Tại sao ta không dùng hết công lực để xem trình độ của hắ n tới đâu, ta dùng công lực tối thiểu là ba mươi năm hũa hầ u, chỉ trong nửa giờ có thể bỏ rơi “hắ n” hàng trăm trượng. Nghĩ đến đây chàng vận nội lực chân người cho tụ về huyết đơn điề n, liề n cá t tiế ng “hú” thật trầ m mãnh vang xa má y trăm trượng, thầ n mình tựa mũi phi tiế n xé không gian bay mau hơn gió lộng.

Bỗng nhiên... giọng nói kiề u mị thét to:

- Chạy đi đâu? Không đánh lại người thì liề u thân hủy mạng, chứ để người ta rượt đuổi còn gì thể thố ng người trai!

Tiế ng nói trong êm của thiề u nữ hàm chứa đủ âm điệu hờn, vui, ghét, ức...

HỒI THỨ BỐN MƯỜI CHÍN

Cuộc tao phùng với hoa khôi lệnh chủ

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội thâu ngay thân pháp đứng rùn mình thủ thế, lại đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Chợt thấy, một bóng màu Bích lục mau như cánh hồng trước gió, xẹt xuống mặt lộ cản ngay bước tiến của thiêu niên mặt hổ, bảng giọng nói oanh vàng đượm đầy hấn học:

- Nó sợ ngươi phải không, tại sao ngươi đuổi người ta đến cùng đường vậy?

Thiêu niên mặt hổ thờ ơ ơ, quát lớn:

- Ngươi muốn can thiệp hay sao?

Bây giờ Cừu Thiên Hiệp mới nhận rõ bóng xanh không phải người xa lạ, mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng... Khi nhận biết Tiết Lệ Hồng, Cừu Thiên Hiệp vụt đỏ mặt, bèn chạy đến trước mặt cản Tiết Lệ Hồng không cho thủ thế xuất chiêu... bảng giọng nói khỏ:

- Tiết cô nương!... hấn...

Tiết Lệ Hồng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp, tỏ ra lo lắng vô cùng, bảng giọng nói trên, ngắt lời chàng:

- Hấn có ba đầu sáu tay, tài nghệ thật kinh thiên động địa phải chăng?

Cừu Thiên Hiệp vội nói:

- Chẳng phải hấn rượt đuổi ta?

Tiê t Lệ Hô`ng lấ y làm lạ, hỏi:

- Hừ, không rượt đuỏi người, mà người chạy trố i chề t?

Cừ Thiên Hiệp thờ dài buồ n buồ n:

- Hắ n đòi lấ y câu “Khô trúc thánh kiế m” của ta!

Tiê t Lệ Hô`ng nghe qua, mày ngài cong vút, mặt ửng hường, bắ ng giọng nói trầ m trầ m bảo:

- Ô`! Đó là việc cá nhân của người! Thê` mới thật...! Người ta đòi lấ y kiế m, thì người hãy dâng cho họ là xong!

Nàng vừa nói dứt, gã thiề u niên mặt hồ mừng ra mặt.

Cừ Thiên Hiệp quắ c mắ t nhìn nàng ngạc nhiên bảo:

- Việc này không thể được?

Tiê t Lệ Hô`ng nhoẻn miệng cười, điề m đạ m nói:

- Nế u người không chịu quỳ dâng thanh kiế m cho hắ n, thì trái lại người phải dùng thanh kiế m để chồ ng lại hắ n chứ!

Cừ Thiên Hiệp nhẹ giọng đắ p:

- Có thể... nhưng mà ta với hắ n không cừ, hận chẳng có...

Tiê t Lệ Hô`ng không đợi nói dứt, mà bước nhanh đế n trước mặt Cừ Thiên Hiệp, đưa tay chia vào mũi chàng, cười gắ t bảo:

- Trong thiên hạ chỉ có người là ngồ c nhút đời, người ta đòi cướp lấ y binh khí hộ thân mà nói không oán cừ thật là trang “hiề n giả”.

Nói xong nàng quay mình lại, xê tới trước hai bước nhanh như chớp, tay hữu với ra sau lưng rút thanh trường kiế m, chĩa mũi vào

mặt thiế u niên mặt hồ quát lên the thé:

- Người là gì mà đòi lấ y thanh kiế m?

Thiế u niên mặt hồ đáp ngay không do dự:

- Không là gì cả, chỉ vì ta câ n bừu kiế m để dùng!

Tiế t Lệ Hồ ãng nghe qua, mà ãng ngài xê ch ngược, mắ t biế c đôi màu, nặng giọng hét to:

- Người biế t dùng, người ta không biế t dùng sao?

Nói xong, tay kiế m huy động mạnh, lóe ra một vùng kiế m hoa uyển chuyển, không đợi đớ i phương trả lời, mà chiêu kiế m chĩa mạnh vào trung đình huyết thiế u niên mặt hồ, kiế m chiêu lá lướt như vũ khúc nghệ thường, chân giữ trung cung, xê mình theo Tí ngo, dụ dàng nhanh chóng, không để thiế u niên mặt hồ đủ giờ quan sát.

Thiế u niên mặt hồ thấ y nàng tá n công quá đột ngột, vội rút ngọn “Hồ vĩ tiên” quấ t mạnh mấ y vòng tở ra đạo cương phong đón ngay luõ ãng kinh kiế m bắ ãng giọng nói giận dữ quát to:

- Nàng kia! Hắ n có phải là phu quân của người không? Tại sao người can dự vào việc này?

Tiế t Lệ Hồ ãng then đở mặt tía tai, trường kiế m lay động như vũ bão, bắ ãng giọng nói căm tức thét lên lạnh lẽo:

- Theo lời nói của người... người phải chề t dưới tay bản cô nương!

Nàng vừa nói vừa lay động chiêu thề , hai người roi qua tiế ãng lại trông rấ t ngoạn mục.

Trường kiế m uyển chuyển như đắ ãng xà, công mau kịch mạnh. Hồ vĩ tiên biế n lượn như rế t năm màu khi dụ dàng, lúc hùng dũng

quạt nhanh đánh khéo, bả`ng những thê`cù khôì, hai người so với nhau kẻ tám lạng người nửa cân, nên nhấ`t thời khó phân thắ`ng bại.

Câu chuyện xảy ra thành lình, khiê`n Cừu Thiên Hiệp đứng ngo`ng, chẳng biế`t làm sao cho ổn.

Độ`hâm nóng hai canh trà, hai người đánh vùi với nhau đê`n ba mươi chiêu chưa phân thắ`ng bại, càng đánh càng hăng, chiêu kiế`m qua đường roi lại, làm cho cát bụi bay ngợp trời dậ`đầ`t.

Đột nhiên... nhiề`u tà áo chạm nhau phát ra tiề`ng gió phầ`n phật... từ xa bay lại năm bóng người, mau như trái câ`u trước gió, bay như đố`m sao sa xẹt xuố`ng giữa trầng đầ`u... chính là Ngũ Hoa Quỷ mẫu nom theo Cừu Thiên Hiệp đê`n đây.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu vừa hiện ra giữa trầng, đầ`ng thanh kêu thật to:

- Lệ Hô`ng hãy dừng tay!

Tiề`t Lệ Hô`ng nghe kêu, tay kiế`m động mạnh đẩy ngang đường roi Thiế`u niên mặt hồ, thân kiế`m nhảy ra ngoài má`y trượng. Nàng nhìn thắ`y Ngũ Hoa Quỷ mẫu, dường như tâm tư hơi bực bội bắ`t giác mày liễu cong tròn má`t xanh chuyển trắ`ng, bả`ng cách miễn cưỡng hai tay giơ ngang thanh kiế`m trước ngực thi lễ nói:

- Hóa ra... nguyên ngũ vị lão lão!

Hô`ng Hoa Quỷ mẫu tỏ vẻ trầu mế`n, thân mặt hỏi:

- Hiề`n điệt nữ! Gia phụ con có cùng đi với người đầ`y không?

Tiề`t Lệ Hô`ng đáp cộc lố`c:

- Không có!

Nói có hai tiếng khô khan, nàng quay mặt nhìn Thiếu niên mặt hồ trà`m giọng:

- Lại đây... Hôm nay cô nương chẳng tuyệt được người thì không phải là “Hoa khôi lệnh chủ”!

Thiếu niên mặt hồ trợn đôi lục lạc, dùng cặp mày rô quát to:

- Ta sợ người hay sao!

Vừa nói dứt, hai người thối lui ra thủ thế, toan phát tác.

Cừu Thiên Hiệp vội vàng nhảy đến trước một bước, giang tay cản hai người, nói mau:

- Hai người làm gì thế?

Tiết Lộ Hồ`ng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp chứa chan tình cảm, nhẹ giọng đáp:

- Vì hấn muốn đoạt kiếm của chàng!

Thiếu niên mặt hồ không nhân nhượng quát to:

- Ta chỉ cần người giao kiếm báu là xong!

Tiết Lộ Hồ`ng bị thiếu niên mặt hồ mắ`ng lúc nãy chưa người còn tức bực, bèn cau mày nặng giọng hỏi Cừu Thiên Hiệp:

- Người đã nghe thầy chưa? Người! Nhưng nhin được chứ ta không thể chịu nổi!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười hiên dụ, đưa tay vỗ vào chuôi Thánh kiếm, nhẹ nhàng đáp:

- Kiếm vẫn còn đây, thì có gì đáng nóng nảy! Tiết cô nương người gấ`p làm gì?

Tiê t Lê Hô`ng bĩu môi nhẹ giọng:

- Hắ n đã nhục mạ chàng giữa mọi người, chàng chịu được hay sao?

Cừ Thiên Hiệp thần thờ bảo:

- Chịu được!

Ngũ Hoa Quý mẫu đứng bên ngoài nhận Hoa khôi lệnh chủ Tiê t Lê Hô`ng có tình quyê`n luyê`n Cừ Thiên Hiệp.

Hô`ng Hoa Quý mẫu, mặt nhăn khẽ động, miệng móm cười trê` nhìn Tiê t Lê Hô`ng lạnh giọng bảo:

- Hiê`n điệt nữ! Ta nhận thấ y người quyê`n luyê`n hắ n chẳng nhẽ người...

Tiê t Lê Hô`ng thấ t kinh không dám để Quý bà nói đoạn sau, vội vàng ngắ t lời nói mau:

- Hô`ng lão lão! Đây là việc riêng của điệt nữ, xin lão lão chớ tham dự!

Tuy lời nói nhanh và ngắ n, song hàm chứa âm điệu chẳng vui, ý lại thêm có vẻ kém lễ độ.

Chẳng giồ`ng lời nói kẻ nhỏ nói với người trưởng thượng.

Hô`ng Hoa Quý mẫu kém vui, nhưng giữ vẻ mặt trầ m tĩnh, mím cười bảo:

- Điệt nữ! Ta không ngờ... ha ha!

Quý bà không chịu nói hê`t lời mà phá lên cười dài, chuỗi cười hàm chứa sự mỉa mai quái ác, khiê`n người nghe lắ y làm khó chịu.

Tiết Lộ Hồng nghe qua lầy làm lạ, bèn trầm giọng hỏi:

- Lão lão! Ta không ngờ là thế nào?

Hồng Hoa Quỳnh mẫu cười hề hề nói nhỏ:

- Ta không ngờ... ha... ha! Hiên điệt nữ là người thông minh trí tuệ, cần gì phải giảng giải tỉ mỉ... tất nhiên người hiểu rõ chứ gì?

Lời nói của quý mẫu mơ hồ, bí mật khiến người nghe lầy làm khó hiểu vô cùng.

Thiếu niên mặt hồ đưa đôi mắt tinh anh nhìn Tiết Lộ Hồng từ đầu đến chân không chớp.

Cừ Thiên Hiệp cau mày khổ sở, đưa mắt nhìn Tiết Lộ Hồng ghen ngào không nói được nửa lời.

Tiết Lộ Hồng thấy mọi người đổ dồn cặp mắt vào mình, khiến nàng đỏ mặt tía tai, mày ngài cong vút, mát hạnh đứng tròn, nhìn Hồng Hoa Quỳnh mẫu gào như khóc:

- Lão lão! Thế là nghĩa lý gì? Lão lão hãy nói cho minh bạch, nói mau điệt nữ khổ sở ghê lắm!

Hồng Hoa Quỳnh mẫu ngược mặt nhìn trời thở dài, bằng giọng nói êm êm bảo:

- Điệt nhi! Người muốn nghe rõ ư?

Tiết Lộ Hồng cả thẹn, thôi thúc bằng hai tiếng cọc lóc:

- Nói mau!

Hồng Hoa Quỳnh mẫu cười thê bằng giọng nói âm ma rùng rợn như quỷ rú giữa địa ngục a tỳ:

- Ta không ngờ cha ngươi là một người đánh gió đùa mây!

Câu nói thực mơ hồ kỳ lạ, khiến mọi người có mặt tròng nghe ù tai như rơi vào mây đậm sa mù.

Tiết Lộ Hồ ng ngạc nhiên, rất lâu mới trầm giọng hỏi to:

- Lão nói gì lạ thế? Đánh gió? Chiêu thế đánh gió đùa mây là gì?

Hồ ng Hoa Quý mếu cười sặc sụa, lớn tiếng gất:

- Diệt nữ! Ngươi đừng giấu ta! Trước mắt Bô Tát đừng thả hương giả!

Tiết Lộ Hồ ng cảm thấy tội mặt, cao giọng hét lên như hổ rống:

- Tôi hoàn toàn không hiểu những lời nói của lão nói gì cả!

Hồ ng Hoa Quý mếu chớp nhanh đôi mắt già nua, bằng giọng nói khàn khàn, bảo:

- Ngươi chẳng rõ, mà ta rõ! Cha con nhà ngươi dùng mỹ nhân kế, háu đoạt cho kỳ được thành “Khô trúc thánh kiếm” trên mình hắ n, thuật “đánh gió đùa mây” của cha ngươi là thế, ta đoán chẳng bao giờ sai!

Tiết Lộ Hồ ng nghe qua như sét đánh ngang mày, cao giọng hỏi lại:

- Lão khất bà! Đừng bịa chuyện vu vơ! Mỹ nhân kế ... Ôi chao! Ta không chịu được! Khất bà... đừng hạ nhục người vắng mặt... ta tính với ngươi!

Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm, xông xáo tiến lên tấn công Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu bằng một chiêu trí mạng.

Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu xê mình qua bên tả né tránh, đồng thời quát to như sấm:

- Lệ Hồ`ng, ngươi tạo phản à?

Tiến Lệ Hồ`ng vờ như không nghe, chiêu thế` vùng vạt, thế` kiếm ào ào, tiến đến công Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu như vũ bão, mỗi kiếm đưa ra, hào quang chiếu rọi cả trường lợi hại muôn phần.

Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu cả giận, đưa chiếc La phách màu huyết dụ gạt mạnh lưỡi kiếm, đồng thời rống lên kinh khiếp:

- Lệ Hồ`ng chó vô lễ, mau dừng tay... Gia gia của ngươi chưa dám đối đãi với ta như thế`!

Tiến Lệ Hồ`ng giận đến cực điểm, nên vờ không nghe những lời của Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu, trường kiếm huy động mạnh tỏa ra muôn điểm hàn tinh, đôi chân đều bước theo thế` liên hoàn, đôi tay uyển chuyển như măng xà cuông vũ, thích luôn một lượt ba kiếm, hướng vào Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu với thế` mạnh muôn phần.

Hồ`ng Hoa Quỳnh mẫu thối lui mất lượt, né tránh các chiêu thế` khốc liệt của Tiến Lệ Hồ`ng, bây giờ Quỳnh bà không nhường nhịn nữa, chiếc phách huyết dụ vẫy ra muôn đóa hồ`ng quang đỏ rực trời, đồng thời hét thật to:

- Ta sẽ thay gia gia ngươi mà dạy bảo ngươi... tiện tỳ ngỗ nghịch!

Vừa nói dứt, Quỳnh bà vùng mạnh chiếc la phách mạng nhện đánh vào mũi kiếm của Tiến Lệ Hồ`ng, bằng một chiêu thế` độc đáo.

Tiê t Lệ Hò ng không nhân nhượng, cử chiêu thích mạnh vào chiế c phách mạng nhện...

Bỗng nghe “Soạt” một tiê ng xé mang tai nổi lên.

Tiê t Lệ Hò ng hớn hở, nhảy lui ra xa nói to:

- Lão lão, La phách mạng nhện đã rách, xin đổi bức khác!

Mọi người đứng bên ngoài nghe rõ là tiê ng La phách mạng nhện bị xé rách, do đó Cừu Thiên Hiệp cảm thấ y mừng thầ m. Thiế u niên mặt hồ lại đưa mắ t nhìn vào thanh kiế m của Tiê t Lệ Hò ng trân trồ i.

Hò ng Hoa Quý mẫu lại phá lên cười sặc sụa, bằ ng giọng nói lạnh lùng hét to:

- Ngựa con! Ngươi đừng mộng... hãy nhìn lại xem!

Tiê ng “xem” vừa dứt, Quý bà thuận tay giữ mạnh chiế c phách mạng nhện, trải ra ba tá c đồ óng ánh tuyệt nhiên không có dấ u vết gì cả.

Tiê t Lệ Hò ng giương to đôi mắ t nhìn không chớp thấ t kinh hỏi mau:

- Húy... sao lạ thê này!

Hò ng Hoa Quý mẫu cười hê hê , lạnh giọng nói:

- Con bé ngựa con! Ngươi hãy thử một vài chiêu kiế m nữa xem... Thánh mẫu sẽ vui lòng tiế p ngươi...

Tiê t Lệ Hò ng lửa giận bô c lên tới mặt, nàng không phân biệt lợi hại gì nữa, chỉ trầ m giọng hét to:

- Hay lắm! Hãy xem kiếm thức của ta!

Vừa dứt lời, kiếm chiêu đã huy động mạnh, thế kiếm loạn như cánh hồng trước gió, bay ù ù tỏa ra muôn đạo hàn quang trắng bạc.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu làm ra vẻ huyênh diệ, tay hữu giờ cao phách mạng nhện giũ nhẹ, đoạn xoay mình một vòng, đưa phách huyết hồng đón ngay mũi gươm bạc, chẳng khác nào quỷ bà đưa dê vào miệng hổ.

Tiết Lộ Hồng cả mừng thích mạnh, và hạ trăn sóng kiếm rất nhanh.

Quả nhiên mũi kiếm đã lọt vào chiếc phách màu huyết dụ, và đè mạnh xuống.

- Teng! Keng!

Hai tiếng kim khí nổi lên nhẹ, nhưng đã khiến mọi người sửng sốt.

Hai bóng đang giao nhau lại phân ra ngay, Tiết Lộ Hồng và Hồng Hoa Quỷ mẫu đều thối lui ra sau mấy bước.

Hồng Hoa Quỷ mẫu cười hăng hắc, giũ mạnh bức phách phô ra nguyên vẹn không rách tí nào, bằng giọng nói dương dương đắc ý bảo:

- Bức phách còn đây, nếu còn cao hứng thì ngươi hãy tiếp tục giao đấu!

Tiết Lộ Hồng ngạc nhiên đưa mắt nhìn bức phách màu huyết dụ trân trối, trong nháy mắt chưa biết phải đối phó cách nào.

Hồ`ng Hoa Quý mẩu cười hăng hắ`c bắ`ng giọng nói trầ`m khiế`p quát to:

- Hãy tiế`p thêm vài chiêu kiế`m nữa, chỉ sợ thanh kiế`m chém đờ`ng phá thiế`t của người sẽ còn chùng một tá`c thôi!

Hồ`ng Hoa Quý mẩu vừa nói dứt, bô`n quý bà đứng bên ngoài phá lên cười rộ, họ cười như điên như dại hế`t trận này qua trận khác.

Thiế`u niên mặt hổ đứng kê` bên ngơ như tượng phỗng sành.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biế`n sắ`c vội chạy nhanh đê`n bên Tiế`t Lệ Hồ`ng, chàng lo lắ`ng bảo nhỏ:

- Tiế`t cô nương hãy xem lại trường kiế`m... xem như thế` nào. Tiế`t Lệ Hồ`ng nghe qua, thuận tay đưa kiế`m lên xem... quả nhiên thanh trường kiế`m của nàng từ đầ`u mũi gãy vào hế`t sáu, bảy phân sớ`ng và lưỡi kiế`m lại nứt bẻ như răng cưa đường như chém phải đá to... Nàng nhìn thắ`y thanh kiế`m đã hư hoại, khiế`n nàng ngắ`n người ra giây phút, đột nhiên tay hữu vươn lên cao, xê mình đê`n trước mặt Hồ`ng Hoa Quý mẩu gắ`m lên như quý lui:

- Trời! Người đã bức chề`t ta!

Cừu Thiên Hiệp thắ`t kinh xê mình tới trước hai bước, đưa tay cản hẳn bước tiế`n của Tiế`t Lệ Hồ`ng, lại trầ`m giọng bảo:

- Tiế`t cô nương hãy xem đây!

Vừa dứt lời, trên tay chàng tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực trời, tỏa chiế`u rất mặt mọi người, “Khô`n trức thánh kiế`m” chuyển mình quay lộn một hư chiêu, chẳng câ`n Tiế`t Lệ Hồ`ng có đờ`ng ý hay không, tay giữ chặt Kiế`m quyế`t, quay mặt nhìn Ngũ Hoa Quý mẩu, trầ`m giọng:

- Này Ngũ lão bất tử, hãy thử tỉ thí với Cừu mỗ vài chiêu!

Vừa nói dứt, thì đạo Kiếm phong đã xoắn tít vào người Hồ`ng Hoa Quý mẫu trước, chiêu thế` nhanh như điện xẹt sao sa.

Hồ`ng Hoa Quý mẫu liệu định thế` nào Cừu Thiên Hiệp cũng nhảy ra can thiệp, song không ngờ tại bộ của chàng nhanh nhẹn dường này, lời chưa dứt mà kiếm đã quay tròn, khi dứt lời thì đạo kinh quay tựa muôn ngàn con dao nhọn, chĩa thẳng vào yết`t hâu của bà ta không đả`y ba tấ`c mợc.

Thật là một chuyện kinh hoàng, ngàn năm một thuở, Hồ`ng Hoa Quý mẫu vung nhanh bức phách màu huyế`t dụ giờ ngay mũi kiếm phong, thế` mạnh thầ`n tồ`c...

- Ôi chao! Húy chề`t!

Đột nhiên, quý bà rồ`ng lên má`y tiế`ng đau đớn mãnh liệt, chân mình khô`cả`n xê rắ`t nhanh, vọt mạnh qua bên tả chín thước, vẻ mặt nhợt nhạt, thầ`n sắ`c đau khổ rắ`t thảm hại.

Nhanh như sóng dậy ba đào, bớ`n quý mẫu còn lại vừa trông thắ`y Hồ`ng Hoa thảm bại, thoắ`t chớp nhanh bớ`n màu vàng, xanh, trắ`ng, tía lại phi thân đế`n trước mặt Hồ`ng Hoa Quý mẫu, bớ`n bức phách lượn bên tay, đẩy mạnh ra truy cản thanh kiếm trúc của Cừu Thiên Hiệp đang ào ạt kích tới.

Hồ`ng Hoa Quý mẫu vừa nhảy ra ngoài, vội hít vào luồ`ng chân khí, vận công nhảy vào trận đấ`u.

Năm tên quý hoa bà, trong nháy má`t đã biế`n năm bức phách màu bay qua lượn lại như đàn bướm ngũ sắ`c, quyện lên muôn đạo kinh phong xung tỏa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Cừ Thiên Hiệp chiêu kiếm không ngừng vũ lộng tận dụng hết sức mình chống lại Ngũ Hoa Quỷ mẫu. Chàng vừa đánh vừa suy nghĩ thực là năm bức phách mạng nhện mặt hồ quý nhất trên đời, chỉ một bức hồ ng mà bẻ cong gãy thanh kiếm thép của Tiết Lộ Hồ ng, vậy thanh trúc kiếm trên tay của chính mình thì sao?

Mặc dù chàng đang suy nghĩ nhưng thanh trúc kiếm trên tay không ngớt lay động, đôi mắt vẫn theo dõi bức phách mạng nhện màu.

Chàng lại có ý tưởng, thanh kiếm thép của Tiết Lộ Hồ ng còn bị gãy lìa trong muôn một, vậy thanh “trúc kiếm” của mình một mai bị hư hoại, thì hậu quả sẽ ra sao... nếu không phải kiếm còn là người còn, kiếm mất là người chết hay sao?

Phàm những tay võ nghệ đều tôi kỵ là suy nghĩ lúc giao đấu, vì thế tâm thần bị phân tán và loại ngay.

Cừ Thiên Hiệp mãi đeo đuổi những suy tưởng không đâu, chiêu kiếm trong tay cũng lơ là, thành thử mỗi lần đưa ra chiêu thì cách thức không biến hóa vì vô lực.

Ngũ Hoa Quỷ mẫu là hạng người cao lão, lịch thiệp giang hồ há không nhận ra những chiêu vô lực hay sao, vì thế... cả năm quỷ bà đồng thanh rống lên một tiếng cực to, năm bức phách ảnh chuyển thế động mạnh, năm màu đứng vào những vị trí khác nhau, chia ra Đông, Tây, Bắc, Nam và Trung ương mô phỏng, phối hợp năm bức phách thành một hòn hỏa sơn màu, áp mạnh xuống người Cừ Thiên Hiệp, thế mạnh vô cùng khủng khiếp Tiết Lộ Hồ ng nhìn thấy chiêu thế của Cừ Thiên Hiệp quá rời rạc, bèn chép miệng nhỏ:

- Cừ Thiên Hiệp hôm nay gặp phải điều gì kìa? Tại sao chàng thờ thần như kẻ mê hồn! Nghĩ đến đây nàng lo sợ cho bản thân

Cừ Thiên Hiệp lỡ gặp chuyện không may, bèn tuốt nhanh trường kiếm nhún mình tiển đến trước, gọi thất thanh:

- Thiểu hiệp hãy an tâm, có ta trợ giúp cho một tay!

Nàng hét dứt, tuy không xung lộn vòng vây của Ngũ Hoa Quỷ mẫu, nhưng tiếng gọi vang lên trước mặt Cừ Thiên Hiệp làm chàng thức tỉnh ngay... Lúc bấy giờ... Cừ Thiên Hiệp mới cảm thấy công lực của năm quỷ bà gia tăng gấp trăm lần, nguyên chàng đã dùng thế “Lôi hành cứu chuyên” bay tới lượn lui, chứ không có sử dụng đến thanh kiếm chùng trăn tĩnh được tinh thần, bèn chép miệng mắng lấy mình:

- “Đại địch trước mặt, sự sống chết chỉ cách đường tơ kẽ tóc, mà ta mơ tưởng mê hồn không chú ý chút nào cả, đáng tiếc thật!”.

Chàng lại không muốn Tiển Lệ Hồ ng tham gia vào cuộc đấu, một là không muốn liên lụy mà giao đấu với kẻ khác, hai là thanh kiếm của Tiển Lệ Hồ ng đã gãy mũi, nhờ ra gặp sự bất hạnh làm sao trở tay cho kịp... Do đó Cừ Thiên Hiệp cao giọng gọi thật to:

- Tiển cô nương chớ xung vào! Hãy đứng ngoài lượt trận giúp tại hạ!

Lời nói chưa dứt, châu lực chưa quý tỵ. Đột nhiên, Ngũ Hoa Quỷ mẫu quát to một tiếng như sấm rền, nổ xé không gian, năm bức la phách màu xanh, vàng, trắng, đỏ, tím như năm con độc xà găm, từ không trung thò đầu xuống, mổ ngay mặt Cừ Thiên Hiệp, bức phách tuy chưa công tới mặt, nhưng kinh khí đã xung tỏa tới buốt người, thế cuộn như núi băng, đá đổ...

Nếu không né tránh kịp đường phách ngũ thế này, thì ít nhất thân người bị ngũ phách đập nát thịt xương.

Tiếng Lệ Hồ`ng trông thấy kêu lên thất thanh.

Thiếu niên mặt hổ cũng kêu lên một tiếng hãi hùng.

Cừ Thiên Hiệp sợ tháo mồ` hôi, chỉ vì năm bức phách màu đã biến thành thiên la, địa võng vây phủ lấy chàng, tình thế` vô cùng nguy hiểm, chiêu khinh công “Lôi hành cử chuyển” không thi triển kịp, sự sống chết chỉ còn cách một đường tơ...

Trong lúc sự chết kề` bên, bản năng sinh tồn của con người trở dậy, khiến Cừ Thiên Hiệp cúi khom người xuống thấp, thanh “Khô trúc thánh kiếm” triển ra chiêu “mạng vận chi kiếm” quay tròn một vòng, một là che chở đỉnh đầu, hai là chống lại năm chiếc phách màu như hòn núi lửa thể vận úp chụp xuống rất nhanh, đồng thời chàng quát to lên:

- Lui!

Kẻ ra thì đông dài quá chậm, chứ sự việc bất` ý giờ chỉ xảy ra trong chớp mắt, như tia lửa thoáng qua đóm sao chớp xẹt.

Ngay lúc đó, bỗng nghe...

- Toẹt!

Một tiếng kêu xé lụa, rít chuyển cả không gian. Năm màu “Xanh, hường, lam, trắng, tía” góp thành ngọn gió thổi lên khoảng không, tựa bầy bướm màu bay lượn.

Bóng người đang cuồn tròn bỗng phân ra sáu hướng.

Không khí của đầu` trường căng thẳng tột bực, người người nín thở, dường như, chỉ nghe tiếng đập liên hồi của con tim mỗi người, thật là một quang cảnh trầm` lặng đầy chết chóc.

Lâu, lâu lắm!

Tiết Lộ Hồng mới phá lên cười như hoa nở, ba chân một bước xê mình đến ngay Cừ Thiên Hiệp âu yếm hỏi nhỏ.

- Thiệu hiệp, hãy nhìn lại “Thanh kiếm” xem sao?

Cừ Thiên Hiệp đang ngửng mặt lên trời xem, năm bức lá phách màu bị nát thành mảnh vụn, hòa theo làn gió bay giữa khoảng không như những chiếc lá khô nhuộm màu sắc, chợt nghe Tiết Lộ Hồng gọi.

Cừ Thiên Hiệp quên đi sự ngạc nhiên, giờ đây “Khô trúc thánh kiếm” lên trước mặt, chỉ thấy kim quang nhấp nháy, trúc kiếm tinh nguyên không sút mẻ mảy may, bèn lấy làm cao hứng, đồng dục nói to:

- Ngũ hoa Quý bà, có thấy “Trúc kiếm” lợi hại thế nào chưa?

Bây giờ, Ngũ Hoa Quý bà, mặt mày trắng bệch mắt lộ hung quang tương tự ba, bốn phần e sợ.

Hồng Hoa Quý mẫu mím môi, trợn mắt, mày nếp nhăn trên mặt khẽ run liên hồi, đưa tay điểm mặt Cừ Thiên Hiệp nói như thét:

- Hay cho tiểu tử! Người nên nhớ kỹ ngày nay, món nợ này có người sẽ trả bằng một giá rất đắt... Thôi ta đi!

Giọng nói của Quý bà hàm chứa đủ âm điệu uất ức, căm hờn hận thù gay gắt... nói xong Hồng Hoa Quý mẫu xê nhẹ thân mình tới trước, trở thuật khinh công vọt lên cao hai trượng...

Bốn quý mẫu còn lại đều kêu rống lên một tiếng, nhắc mình đến trước, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nẩy lửa,

sau cùng rún mình nhảy vọt lên cao, chạy theo hướng đi của Hồ`ng Hoa Quỷ mẫu.

Thiê`u niên mặt hồ lúc bấ`y giờ then đở mặt, xét nghĩ tài cán của mình chẳng thấ`m vào đâu bèn bước đê`n trước mặt Cừu Thiên Hiệp trầ`m giọng gắ`t to:

- Ngọn roi “Tổ vĩ tiên” của ta, không làm cách nào thắ`ng nổi “Thánh kiế`m trúc” của các hạ, do đó... Ta trân trọng phát lời thệ trước mặt người. Trong vòng một năm “Nế`u ta không tìm được loại binh khí sắ`c bén, thì ta sẽ liê`u một ché`t là tìm lại người dùng võ lực để đoạt thanh “Trúc kiế`m” thay sư môn mà trả mộ`i huyế`t hải thâm cừu...

Cừu Thiên Hiệp cảm thấ`y hắ`n khắ`ng khắ`ng tự quyế`t, bèn mỉm cười nhẹ giọng:

- Vậy các hạ hãy đợi một năm, chúng sẽ gặp lại sau!

Thiê`u niên mặt hồ thấ`y chàng ung thuận bèn nói to:

- Hay lắ`m: tại hạ xin cáo từ!

Vừa nói dứt, hắ`n trở thuật khinh công chạy như bay hướng về` phương Bắ`c thượng.

Lúc bấ`y giờ, giữa vùng hoang dã chỉ còn hai người, Cừu Thiên Hiệp và Tiế`t Lệ Hồ`ng.

Cừu Thiên Hiệp thở phào một hơi sáng khoái, bắ`ng giọng nói thần thờ bảo:

- Thê` là thoát nạn!

Hoa khôi lệnh chủ Tiế́t Lệ Hô`ng nhìn Cừ Thiên Hiệp bắ`ng những tia nhìn chan chứa tình yêu, nàng mỉm miệng anh đào, chỉ má`p máy đôi môi, không thố́t ra nửa lời.

Cừ Thiên Hiệp nhìn nàng, bắ`t giác cõi lòng rúng động mãnh liệt, nhưng chàng lại đưa tay chỉ về` phía đường cái quan nói rắ`t nhỏ:

- Tiế́t cô nương – Tại hạ xin cáo từ!

Tiế́t Lệ Hô`ng nín lặng không đáp, nhưng Cừ Thiên Hiệp vừa trở thuật khinh công đi trước thì Tiế́t Lệ Hô`ng đuổi theo sau như bóng với hình.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI

Ngũ diệu yêu hồ` lộng quỷ

Cừu Thiên Hiệp nghe biết Tiể t Lệ Hồ`ng đuổi theo sau quá gấ p bèn hãm thế` khinh công, quay đầ`u ra sau hỏi:

- Tiể t cô nương, hiện giờ cô nương định đi đâu?

Tiể t Lệ Hồ`ng hơi thẹn, nàng chớp nhanh đôi mắ t phượng, mặt phân vụn ửng hồ`ng, hai vành môi son đỏ hình quả tim má y máy toan nói một câu.. nhưng thôi, một khắ c sau nàng gượng đáp nhanh:

- Ta đi cùng với người!

Nói xong, Hoa khôi lệnh chủ Độc mảo Đơn Tiể t Lệ Hồ`ng cả thẹn cúi mặt, hai tay mân mê tà áo... trầ m lặng song chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp giao du không lưu lạc đã nhiề u khi đầ i với cậu trai hơ hớ, gái đương xuân sự ái ngại thẹn thù, há không rõ hay sao, nhân đó quả tim chàng đập trật nhịp, tay run chân lạnh, vội dừng ngay dựa bên đường, dường như một cảm khoái đê mê len lỏi vào tâm hồ`n, khiế n Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ như gà trồ`ng, muồ n kêu lên tiế`ng... lại thôi.

Chàng lại nghĩ thầ m:

- Tuy Tiể t Lệ Hồ`ng và mình mới gặp nhau vài lâ`n, trên bước giang hồ` hành hiệp, nàng có một cái tên cay nghiệt là “Độc mảo Đơn ma các giới võ lâm gán tặng, song má y tháng qua, từ lúc ra gặp nàng trên đường luân lạc, tuyệt nhiên ta không thầ y nàng sử dụng chỉ “Độc” một lâ`n nào?

Chẳng lẽ, các giới giang hồ cho nàng cái tiếng oan hay sao? Và lại, dù là một cô gái, hễ là con nhà võ thuật, muốn cho uy danh hiển hách, chẳng độc ác thì làm thế nào được? Thế thì ai ai cũng “Độc” cả sao. Ví như, ta đã tàn hại rất nhiều người? Các giới giang hồ chẳng gọi ta là Độc hay sao?

Cừ Thiên Hiệp nghĩ đến đây, chàng bỗng có một quan niệm như lúc vừa xuất đạo giang hồ, đối với Tiết Lệ Hồng cô nương là cô gái đáng yêu, đáng cảm hơn và thậm chí trách giới giang hồ gán cho nàng ba chữ Độc mao đơn vô lý.

Ta cũng nên qua, vẽ trạng thái tình cảm của con người, thật là phức tạp vô cùng, dường như mỗi cảm tình là một sợi dây xích vô hình nói buộc chặt con người vô phương vùng vẫy, ví như quý ngài là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, một mai bị một tình cảm chi phối, thì quý ngài cũng vô phương thoát khỏi điều hệ lụy. Bởi vậy lời tục ngữ có câu:

- “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản”, và lại, trong khoảng thời gian trai kẻ gái cận mà phát sinh một mỗi cảm tình, thì mỗi cảm tình này càng mãnh liệt dễ bốc cháy hơn cả, như giòng nước đại dương lên cơn cuồng nộ thì không có gì ngăn chặn lại được. Vì thế người xưa có câu; “Khách anh hùng khó thoát ải mỹ nhân”.

Riêng về Cừ Thiên Hiệp là một chàng trai cô khổ thân thể phiêu linh, thì tình cảm của chàng càng dễ bốc cháy, bất cứ lúc nào.

Mỗi cảm tình này, lại dồn về một cô gái đẹp tuyệt thế giai hơn Tiết Lệ Hồng là một đóm lửa đốt ngang con tim cháy bỏng Cừ Thiên Hiệp vì thế nên lúc bấy giờ đôi mắt tinh huy của Cừ Thiên Hiệp nhìn trân trối vào mặt Tiết Lệ Hồng không chớp, trong ánh mắt chiếu ra những tia kỳ dị vô cùng... Thảo nào người xưa chẳng nói:

- “Trong mắt chàng nàng là bóng Hằng Nga!”

Thật thế, lúc bấy giờ, ví như Tiết Lộ Hồng có xa như Chung Vô Diệm, nhưng trong ánh mắt của Cừ Thiên Hiệp nàng là Tây Thi tại thế, Vương Tường tài sanh.

Huống hồ Tiết Lộ Hồng không xa, phì nộn, mà nàng là trang sắc nước hương trời, thì tránh sao khỏi sự luyến ái của chàng trai cô lữ!

Nhân đó, Cừ Thiên Hiệp cảm thấy khổ cô, đôi mắt sắp giờ trò đã chiếu, nếu có giọng gạo đáp khê:

- Hay lắm! Chúng ta cùng đi...

Vừa nói chàng liếc nàng một cái nheo mắt, đôi tròng anh phong lóe ra một tia khao khát dị thường...

Tiết Lộ Hồng chưa hề bắt đôi mắt Cừ Thiên Hiệp như vậy lần nào, khiến lòng nàng rung lên vì hồ i hộp bèn mỉm cười hỏi:

- Thiệu hiệp... nhìn ta chi gớm thế?

Cừ Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, đáp:

- Ta... ư...

Chàng không biết phải nói sao cho ổn, đành phải nói trở lại:

- Ừ! Chúng ta nên đi thôi! Về phương Nam trở gót:

Nói xong, Cừ Thiên Hiệp cất bước đi trước dẫn đường hướng .

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lộ Hồng nhìn thấy đôi mắt Cừ Thiên Hiệp có những tia nhìn khác lạ hơn thường ngày khiến nàng cảm thấy một niềm vui khó tả tràn ngập tận đáy lòng, chỉ vì đây là lần

đầu tiên, Cừ Thiên Hiệp không né tránh như mọi khi, mà nhìn nàng bằng tia mắt cảm tình âu yếm...

Cả hai kẻ trước người sau đi một đỗi khá xa, họ chỉ yên lặng đưa mắt nhìn nhau, rồi mỉm cười tế nhị, tuyệt nhiên chẳng nói thêm nữa lời.

Rất lâu...

Cừ Thiên Hiệp bèn kêu lên tiếng phá tan sự im lặng đồng thời gạt bớt những sự khao khát thường tình thân thờ hỏi Tiểt Lệ Hồng:

- Tiểt cô nương, vì sao Cô nương nhận biết Ngũ Hoa Quý mẫu?

Tiểt Lệ Hồng ngửa mặt lên chỉ thờ nhẹ và chẳng giọng nói u buồn đáp:

- Trong giới gian hồ Hắc đạo, ai mà chẳng biết phụ thân ta, vì thế nên việc nhận biết Ngũ Hoa Quý mẫu là sự thường tình, và lại, phụ thân tôi cũng đãi bọn Năm Quý Bà này rất hậu?

Nàng bèn kể lại câu chuyện giữa Ngũ Hoa Quý mẫu đã giao du với cha nàng ra sao... Cả hai hai lại đi kề bên nhau trò chuyện, như cặp tình nhân đang bàn lập tỏ uyên ương, họ nói rất say sưa chẳng bao lâu đã vào đến Tương Dương thành phủ tự lúc nào không hay.

Lúc này trời đã xâm tối, muôn ngọn đèn chiếu sáng cả phố phường.

Tương Dương phủ ngày nay rất nên trù mật, có ba chợ, sáu phường, phố xá chật như nêm, người đi như mắc cửi, quần áo lượt là khoe đủ sắc, thật là mọi nơi phố hoa đô hội, náo nhiệt vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp và Tiểt Lệ Hồng tìm đến ngôi khách điếm khang trang tọa lạc gần đại lộ, họ bèn thuê hai phòng để nghỉ ngơi và

gọi trừ bảo dọn cơm rau dùng qua buổi tối.

Sau khi ăn xong, Cừ Thiên Hiệp và Tiết Lệ Hồng rủ nhau đi bát phở, họ đi mấy vòng qua khu chợ như cặp uyên ương đi hóng mát, sau cùng họ trở về khách điếm, ai về phóng ngựa an nghỉ.

Riêng Cừ Thiên Hiệp khi bước vào phòng, nhiều tư tưởng nổi lên dày vò tâm trí của chàng, khiến Cừ Thiên Hiệp không tài nào ngủ được, bèn ngồi xếp bằng trên giường, rút quyển “Bổ thiên tăng thiết hao khí thơ” để trên gối, và bắt đầu luyện tập thêm. Chàng ngậm vận nội lực phổ vào song chương quyển “Thiết thơ” bắt đầu nổi chữ dãn dãn...

Bỗng nhiên...

... Một tiếng gió rít nhẹ, nổi lên xuyên qua và dừng hẳn lại trước cửa phòng.

Nếu gặp lúc bình thời, Cừ Thiên Hiệp sẽ đứng dậy tức khắc với thân pháp nhanh nhẹn của chàng người lạ không tài nào thoát khỏi, nhưng bây giờ công của Cừ Thiên Hiệp chưa quy tụ, lại thêm thiết thư đang cầm trên tay, nên không thể tùy ý hành động như mấy lần trước, nhưng chàng lại quả quyết chính mình không nghe lầm, bèn cất vội “Thiết thơ vào bọc, mà bước ngay xuống giường... hét to:

- À, cả gan cho loài chuột!

- Phịch!... Huy chết!

Chàng vừa nói dứt, đột nhiên một tiếng “Phịch” nổi lên khô khan và hai tiếng kêu sáng sột của Tiết Lệ Hồng.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh, đẩy mạnh cửa phòng tung mình chạy vào trong viện bay xa như gió lốc, tựa như cánh én, chỉ thoát đã mấy t

dạng... Cừ Thiên Hiệp không bỏ qua vội nhún mình nhảy ra cửa đuổi theo. Lại thấy bóng người lạ, đã bay ra phía trước mau như đám phù vân hướng về phía ngoài thành bay như vút không quay đầu lại...

Cừ Thiên Hiệp không trở thuật khinh công đuổi theo, đột nhiên chàng chép miệng kêu to:

- Ôi chao, bất hảo! Tiết cô nương...

Nguyên Cừ Thiên Hiệp không thấy Tiết Lệ Hồng đuổi theo, lại thêm một tiếng hét “Nguy mất”, chàng bỗng sợ có việc gì biến cố xảy ra, nên không đuổi theo kẻ lạ mà hăm thế khinh công quay trở lại phòng.

Đêm khuya canh vắng mà đi vào phòng của cô gái độc thân hay sao?

Cừ Thiên Hiệp không muốn mạo muội chui cửa sổ vào nên đi đến trước cửa cái, đưa tay gõ mạnh vào cửa khẽ kêu lên:

- Tiết cô nương, Tiết cô nương...

Chàng kêu lên năm lần, bảy lượt vẫn không nghe tiếng đáp lại, chỉ nghe tiếng thở nhẹ nhàng từ trong buồng vang ra nhỏ nhỏ.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kỳ lạ, tự nhủ:

- “Tiết Lệ Hồng công lực đã đạt được mức hỏa hậu tại sao giặc ngũ lại mê man như kẻ chết rồi, gọi mãi chẳng tỉnh... chẳng tỉnh hay là...”

Chàng chẳng còn nghĩ đến sự tị hiềm giữa trai gái nữa bèn nhảy vọt ra ngoài lầu đến bên cửa song, xô nhẹ cánh cửa sổ... mượn ánh trăng thanh nhìn kỹ vào phòng Tiết Lệ Hồng. Chàng vừa ghé mắt nhìn vào trong, một chuyện xảy ra khiến chàng Á khẩu vì kinh ngạc.

Nguyên chàng đã thấy “Hoa khôi lệnh chủ Độc mao Đơn” Tiết Lộ Hồng không nằm ngủ trên giường, mà nằm quằn quại dưới nền đất, tay hữu nắm chặt đốc kiếm, rõ ràng là nàng bị thương đến độ hôn mê.

Cừ Thiên Hiệp không còn dự dự vội tung mình xuyên qua cửa song bước vào phòng, chàng vội đánh lửa đốt đèn, nhờ ánh sáng ngọn tủa đăng soi tỏ khắp phòng, mới nhận thấy Tiết Lộ Hồng nằm thờ ơ... Ồ gương mặt hồng nhan đỏ gay như trái táo, dường như người say rượu đôi mắt nửa nhắm nửa mở, trông lơ đãng như trúng độc vụ.

Cừ Thiên Hiệp hoảng kinh, vội quỳ xuống đỡ cổ tay nàng lên chuẩn mạch, qua tuần mạch đầu chàng cau mày lâm bảm:

- “Thực kỳ lạ, bảy đường mạch điểu hòa, tám đường kinh phái thông suốt... tại sao...”

Chàng lâm bảm với mình, lại đưa hai tay đỡ Tiết Lộ Hồng lên giường.

Thân mình Tiết Lộ Hồng mềm nhũn, bất động như kẻ ngủ say, không hay biết gì cả nghèo đầu vào ngực Cừ Thiên Hiệp như em bé thơ ngây...

Cừ Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiết Lộ Hồng vừa nhủ thầm: “Có lẽ nàng bị người lạ gây tổn thất công lực, chỉ bằng ta thi công vận lực để chữa trị cho nàng, ngặt không có gì thiệt hại... Nghĩ đến đây chàng đặt Tiết Lộ Hồng nằm ngay ngắn trên giường, chàng mới leo lên giường ngồi xếp bằng tròn, ngồi ngang bụng nàng, tay vận nội lực chấn ngưng, đặt nhẹ vào Linh đài huyết, nguồn sinh lực dồi dào từ từ chảy mạnh vào cơ thể Tiết Lộ Hồng quả nhiên là cách trị liệu thần phương.

Độ một khắ c qua...

Tiế t Lệ Hò`ng từ từ mở ngay đôi mắ t biế c, nhưng gương mặt nàng vẫn còn gắ t đỏ, trông phảng phấ t như đoá hoa đào giữa tháng ba, sóng mũi thở mạnh đê`u hơn trước nàng thở ra mùi lan huệ, một mùi hương xử nữ tuyệt nhấ t trầ n đời.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng hồ`i hộp, và khoan khoái vô cùng, chỉ vì chàng không ngờ chính mình có một trình độ công lực như thế` do đó, hai tay chàng cô` vận nội lực chuyên vào cơ thể nội, đôi mắ t nhìn xem sự biế n đổi trên gương mặt của nàng bắ`ng tai mắ t lo âu hồ`i hộp.

Tiế t Lệ Hò`ng vừa mở nhanh đôi mắ t, chỉ thấ y giòng nước mắ t ôm tròn hạt nhãn tinh hàm chứa một niê`m xuân ý vô biên, vì nàng cảm thấ y hoàn cảnh ngày nay, đã khác xa lúc trước quá nhiê`u... vì thế` hai cánh tay ngà ngà ngọc từ từ giở lên...

Cừu Thiên Hiệp thấ y thế` vội lên tiế ng ngăn lại:

-Tiế t cô nương, đừng cử động có hại... để ta vận dụng nội... A?

Không ngờ, đôi mắ t phượng của Tiế t Lệ Hò`ng chớp mau, đột nhiên hai cánh tay nàng quàng nhanh lên cổ Cừu Thiên Hiệp, nàng gồ`i phắ t dậy kê mũi vào má Cừu Thiên Hiệp hôn chùn chụt, tiế ng nói nàng dồ`n dập trong hơi thở:

- “Thiế p yêu chàng... Thiế p yêu chàng”

Thật là một động tác bất ngờ khiế n Cừu Thiên Hiệp sợ thấ t kinh, không tự chủ được, bị ngã ngay xuô`ng giường lồi cả Tiế t Lệ Hò`ng ngã theo nhưng hai cánh tay Tiế t Lệ Hò`ng vẫn bám chặt cổ chàng...

Cừu Thiên Hiệp kinh hoàng kêu khê lên:

- Tiế t cô nương... kỳ lắ m! Tiế t cô...

Tiế t Lệ Hồ ñg dường như chìm mình trong giấ c mộng Tiế t Lệ Hồ ñg thầ n, mũi má nàng cọ sát vào mặt Cừ Thiên Hiệp, tiế ng nói dập dờ n trong hơi thờ:

- “Ừ... ôi! Chàng yêu của thiế p”.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ y như vô số con kiế n bò khắ p cơ thể, nhột nhạt đé n độ cùng cực, toàn thân cứng đờ và nóng bỏng như lửa thiêu, miệng không ngót kêu lên:

- Tiế t cô nương... người...

Tiế t Lệ Hồ ñg hai tay ôm chặt cổ Cừ Thiên Hiệp đôi gò má nổi bóng men tình cọ mãi trên mặt chàng, đờ ng thời thân mình kiề u diễm của nàng đã quấ n chặt bên mình Cừ Thiên Hiệp, cả hai lẫn lộn trên giường như cặp rắ n giao hoan.

Cừ Thiên Hiệp đã bị nàng đưa vào con đường tội lỗi, dù cho thiên tử hay thứ dân cũng không thể từ chớ i đượ... nhưng tâm linh của Cừ Thiên Hiệp không bị dục vọng đê hèn lôi cuố n, một ý nghĩ thoát thân lóe mau lên óc chàng, vì thê hai ngón tay trở chàng búng nhẹ vào huyết hôn mê của Tiế t Lệ Hồ ñg, đờ ng thời nói nhanh:

- Tiế t Lệ Hồ ñg... người...

Chàng nói chưa dứt lời, đột nhiên một tiế ng:

- À m!

Nổi lên mạnh, hai cánh cửa lớn vụt mở toang ra, tiế p theo đấ y một giọng nói eo éo vang lên:

- Cừ Thiên Hiệp, người chó làm nhục người thái quá!

Cừ Thiên Hiệp thấ t kinh nhảy phóc xuô ng giường bấ y giờ Tiế t Lệ Hồ ng bị điểm huyết hôn mê ngã lắn trên giường bấ t tỉnh.

Cùng lúc đó, Cừ Thiên Hiệp cảm thấ y một luồ ng gió nặng thổi chụp vào người, không làm cách nào hóa giải kịp, nên chàng ngã bật thân mình ra sau, rún mình nhảy vọt ra cửa sổ.

Ngay lúc đó, sau lưng chàng vang lên một tiế ng “ầ m” hai cánh cửa sổ bị đao kinh phong đập nát vụn, vôi cát bay ra tung tóe khắ p nơi.

Giữa cơn cát bụi ợp trời, Cừ Thiên Hiệp trông thấ y một bóng người ẩn trong lớp bụi nhảy vọt đầ n trước mắ t, khiế n Cừ Thiên Hiệp cả mừng reo to:

- Ma quân đầ n rấ t đúng lúc, lệnh ái đang... bi...

Cái thề Ma Quân Tiế t nam Hùng vẻ mặt hầ m hầ m đầ y sát khí toàn thân lão run lên bầ n bật tay câ m chặt ngọn quý đầ u truy hồ n trao lay động một giòng tỏa ra muôn đao hổ khí, kinh phong đánh nhầ u vào mặt Cừ Thiên Hiệp, đồ ng thời rồ ng to như sắ m nổi:

- Tiểu tử! Ngươi lớn mặt bầ ng trời, dám cả gan phá...

Có lẽ lão quá giận nên ghen lời, ngọn trao trên tay múa vùn vụt, như trời long đầ t lở, xoáy tít vào Cừ Thiên Hiệp bầ ng những thề kinh hồ n.

Cừ Thiên Hiệp vội phân ra song chưởng, phắ t ra hai đao kinh phong, đẩy bật ngọn gió “Quý đầ u truy hồ n trao”, tay hữu sờ chặt vào đố c “Kiế m thánh”, toan đưa ra đố i phó.

Nhưng chàng kịp nghĩ: “Không nên! Vì chàng vội suy nghĩ: Không rõ lý do gì mà lão Ma quân đã bảo ta: Mặt lớn bầ ng trời, dám cả gan

phá? Vậy ta phải hỏi lại cho mình bạch! Vì nghĩ như thế, nên Cừ Thiên Hiệp rún mình nhảy vọt ra sau mấy trượng, lại đứng lên trên bờ tường cao, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Ma quân! Vì có nào người nói như thế?

Cái thế Ma nam Tiệt Nam Hùng đẩy ra một chiêu trào thứ nhì bằng giọng nói phẫn hận quát to:

- Aùc tiểu tặc! Mi dám chạm đến mình Aùi nữ của ta! Ta giết mi...?

Cừ Thiên Hiệp thốt kinh vội vận dụng môn Thiệt thư thân công hai chân đạp thế “Lôi hành cửu chuyên” lướt khỏi đạo trái quang của Ma quân, chàng nói to như hét:

- Ma quân chớ làm lẫn! Hãy dừng tay mau! Cứu người là vọng!

Cái thế ma quân không ngớt vũ lộng cây quý đầu trào, lại quát hỏi:

- Cứu ai? Tiểu tử... người đã làm gì trên mình con gái ta?

Tiếng rít lên lão đầy cầm hờn phẫn nộ, khiến người nghe tái mặt, khiếp hồn...

Cừ Thiên Hiệp táo gan bước lên trước hai bước, nghiêm trọng đáp:

- Ma quân chớ làm lẫn! Chẳng phải đâu! Mà là...

Chàng chưa nói hết lời, đột nhiên một bóng người từ hướng Đông bay vút tới trước mặt Ma quân và Cừ Thiên Hiệp đáp xuống, bóng người lạ cất giọng oanh lãnh ló nói to:

- Ma quân! Chớ nghe theo lời quỷ mị của tên cuô`ng tiểu tử, hắ`n giả bộ trò chuyện để tìm cách thoát thân! Vì tiểu tử nổi máu bá`t lương, điếm huyết hôn mê lệnh ái, để giờ trò...!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thắ`y người mới đắ`n không ai khác lạ, mà chính là đạo cô Ngũ diệu yêu hô`, bá`t giác một luô`ng máu phần hận xung lên tận óc, bắ`ng giọng nói oán độc rít to:

- Hô` ly! Người đắ`n đây... thật đúng lúc!

... Vừa nói dứt, tay tả chàng đẩy nhanh ra một chưởng đánh ngay vào Ngũ Diệu Hô`... Không ngờ, Cái thắ` Ma Quân nhanh như chớp xẹt lưng trời, lắ`c mình xê đắ`n trước cản ngay bước tiế`n của Cừu Thiên Hiệp. Bắ`ng giọng nói oang oang như chuông bắ`n quát to:

- Tai nghe là sai, mắ`t thắ`y không lắ`m. Này tên tiểu tử, Lão phu đã chứng kiế`n mọi việc, người còn lời gì để nói nữa không?

Ngũ Diệu Yêu hô` cười lên trắ`m trắ`m như quỷ mị, bắ`ng giọng nói cay độc chen vào:

- Ma Quân! Tiểu tử mưu đồ` chuyện quắ`y, đã lâu! Tuyế`t băng ba thước, chẳng thà chịu lạnh một ngày!

Cừu Thiên Hiệp lắ`y làm khí hiệu, trợn mắ`t cau mày quát to như sắ`m:

- Lão khoét! Người nói như thắ` là muồ`n ám chỉ gì... ta?

Ngũ Diệu Yêu hô` phá lên cười rữ rươi, bắ`ng giọng nói tinh ma, hét lên the thé:

- Người không thể qua mặt ta được, người đã quyế`t chí thay người phục hận, nội một phiế`n... “Hổ phách Ma đắ`u lệnh trong mình người, cũng đủ chứng minh dã tâm của người... nhưng người có một

thủ đoạn cô cùng tàn nhẫn là toan huỷ hoại trình tiê't của Tiê't Lệ Hô`ng!

Cái thê' Ma Quân Tiê't Nam Hùng tròn xoe đôi mắ't nhìn Ngũ Diệu Yêu Hô`, nặng giọng hỏi to:

- Ngươi nói thật chứ!

Ngũ Diệu Yêu hô` bĩu môi, đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp đáp:

- Ngươi hỏi “hắ'n” thử xem!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầ'u nghĩ ngợi.

- “Hiện nay mình đố'i với Cái thê' Ma Quân ở vào cái thê' tình ngay lý gian, bắ't giác chàng hô'i tưởng lại cái chệ't thê' thảm của “Đồ'ng chỉ truy hô'n Khương bá Vọng”... nên điề'm nhiên nói tiê'p:

- Yêu hô` nói đúng đầ'y! Ta có giữ chiế'c “Hỏ' phách Ma đầ'u lệnh”, mà vật này ta đoạt được trên tay Khương Bá Vọng!

Cái thê' Ma Quân giận run lên, mặt mày xám nghịt, lão quát to như sắ'm nổ:

- Ngươi đã nhìn nhận những lời của Đạo cô là thật... Lão phu không thể tha thứ cho ngươi!

Cừ Thiên Hiệp hoảng hô't đáp nhanh:

- Không phải vậy đâu, lão tiề'n bô'i! Tại hạ chỉ nói về` phiế'n “Hỏ' phách ma đầ'u lệnh... mà thôi! Còn vắ'n...

Ngũ Diệu Yêu Hô` cười như quý mị, bắ'ng giọng nói nhanh chua ngắ't lời:

- Im người đi! Đừng nguy hiểm vô ích! Một việc giữa phòng một trai một gái kề nhau, mà người lại điểm huyết hôn mê của Tiểt cô nương... hi hi! Còn giao du cho ta... hi hi! Này Ma Quân.. người tuổi cao tác lớn ắt hiểu rõ mọi việc đây chứ? Nếu việc này truyền rao khắp chốn giang hồ, thì... Ôi! Đau đớn cho danh dự và tiểt khí của cha con người biểt ngằn nào!

Nàng nói xong, mỉm cười âm trầm, đoạn phát phắ t mình nhảy vô phòng Tiểt Lệ Hông...

Cái thê Ma Quân trợn mắ t, dững mày, tay hữu lay động hồ trao vùn vụt đánh mạnh vào người Cừ Thiên Hiệp, thê mạnh như đá t động núi băng.

Cừ Thiên Hiệp trông thắ y kinh phong muố n đạo bay soắ n vào người, vội rún mình nhảy lên cao né tránh, đờ ng thời kêu lên thắ t thanh:

- Tiể n bồ i hãy chậm lại! hãy nương tay...

Nhưng, Cái thê Ma Quân đã giận như điên, đôi mắ t đỏ ngắ u, mày rô dựng ngược, lão bắ t bắ t kể lời kêu của Cừ Thiên Hiệp, mà tay tả huy động thê chươ ng, tay hữu vung mau ngọn trao, bước tới từng bước một; chiêu thê trí mạng, uy lực khác phàm... khí thê thật hung hăng mãnh liệt...

Cừ Thiên Hiệp thắ y Ma quân lơ ng lộn như hồ đỏi, bèn chép miệng nói thắ m:

- “Câu chuyện đêm nay dù lắ y hế t nước sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch vế t nhơ, chuyện lớn chuyện bé, hãy để sau này phân giải, chi bắ ng ta tìm cách lánh thân... chạy trước cho êm... kéo xảy ra lắ m chuyện không lành!” vừa suy nghĩ xong chàng rút nhanh

thanh “Khô trúc thánh kiế’ m” lay động một hư chiêu vừa buột miệng nói to:

- Tiề`n bồ`i hãy đợi Tiề`t cô nương tỉnh dậy, mà hỏi cho ra nguyên cơ ngọn nguồ`n... Hiện giờ... tại hạ xin thấ`t lễ!

Nói xong, chàng lắ`c mình xê tới trước, trở thuật khinh công chạy như gió, hướng ra ngỏ ngoài thành.

Cái thề` Ma quân không thể ngờ được, chính mình đưa ra mười chiêu thề` tuyệt học vẫn không ngăn trở được Cừ Thiên Hiệp, khiế`n lão nổi giận xung thiên, vũ lộng ngọn trảo xà tới trước vừa quát cực to:

- Tiểu tử ngươi có chạy đường trời!

Như bóng tùy hình, Cái thề` Ma quân rún mình nhảy vọt lên cao, đuổi theo sát Cừ Thiên Hiệp, thân pháp như hoàng ưng triển vực lạnh lẽ dị thường.

Cừ Thiên Hiệp tuy hóa nóng bức đầ`y phần nộ, nhưng chàng cô`nhẫn nại, một mặt chạy nhanh như gió, một mặt suy nghĩ mông lung:

- Đây là lâ`n thứ nhấ`t, từ ngày ta xuấ`t đạo giang hồ`, gặp địch đã cuồ`n gió chạy có cờ!

Cái thề` Ma quân dùng hế`t toàn lực đuổi theo như gió lố`c, lão vừa chạy vừa rồ`ng lên không dứt.

Hai người, kẻ trước người sau, chạy như sao sa điện chớp thoắ`n thoắ`t không dừng.

Một trang kỳ tài võ lâm, đã gặp duyên kỳ ngộ, lại có ngón tuyệt đạ`i võ công.

Còn một người là tên Cái thê Ma đầ u, thành danh trên Hắ c đạo trên dưới bớ n mươi năm thê mà kẻ chạy người đuổi không ai vượt hơn ai tí nào....

Khoảnh khắ c qua, hai người đã vượt ra bên ngoài thành Tương Dương trên má y dặ m...

Giữa đê m cô tịch, trắ ng mờ, vắ ng lặ ng và im như tờ giấ y trái.

Hai người vẫn chạy đê u đê u, kẻ trước người sau đuổi nhau như gió loặ n, kắ t cục chắ ng ai giỏi hơn ai?

Độ t nhiên... Một đạo bạch quang bớ ng lóe lên, từ phía xa xa chạy rắ t nhanh đé n đầ u Cừ Thiên Hiệ p và Cái thê Ma quân.

Cừ Thiên Hiệ p thắ t kinh nhủ thầ m:

- “Á y chề t! Đồ ng đắ ng của Cái thê Ma quân... thắ t là...”

Vừa nghĩ dứt, chiế c bóng trắ ng tựa kình phong lượ n nhanh qua cản lố i đi của chàng, bắ ng giọng nói âm trầ m quát hỏi:

- Ngươi bị ai đuổi một cách thê thắ m như thê ?

Cừ Thiên Hiệ p nhìn thắ y người lạ chắ ng ai khác hơn, “Hồ ñg hoa lệ nh chủ Nhan Như Ngộ c, bắ t giắ c đò i mà y chàng cau lên như vòng cung, vì đố a biế t sẽ có việc không may xảy ra, vì chàng đì nh nì nh thê nào nàng cũ ng đứ ng ra gắ nh vá c công việc của chính mình, mà gắ y sự với Cái thê Ma quân bèn kêu lên hó t hoặ ng:

- Nhan cô nương. Xin đừ ng dín h lú u vào việc này... Xin cô nương chớ nhứ ng tay!

Nhan Như Ngộ c cau mà y, trộ n mắ t hỏi mau:

- Thê nào? Tại sao ta chắ ng can thiệ p?

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, thì phía sau lưng đạo kinh phong bay xoả n tới.

Cái thê Ma quân tay cầm Hồ` trảo mau như chớp giạt lưng trời, đánh mạnh xuống lưng Cừ Thiên Hiệp thê` nhanh vô kể, đồng thời lão quát to lên:

- Tiểu tử! Xem ngươi có thoát khỏi tay ta không!

Nhan Như Ngọc trông thấy thê` chẳng dám chậm trễ, tuốt nhanh thanh trường kiếm, huy động ra chiêu thê` bảo hộ Cừ Thiên Hiệp đồng thời nàng vận chưởng phong đánh mạnh vào ngọn “Trang hồ`n trảo” của Cái thê` Ma quân với một chiêu thê` ác liệt...

Cái thê` Ma quân Tiê`t nam Hùng vớ trật con mồ`i, lão rồ`ng lên “bào hao” như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử, hóa ra ngươi dục hưởng câ`u mưu... để chờ người tiế`p tay!

HỒI THỨ NĂM MƯỜI MỐT

Cái thê Ma quân tìm cừ...

Nhan Như Ngọc vung kiếm ra cản ngọn “Truy hồn trảo” của Cái thê Ma quân, nàng những tưởng sẽ hỏi cho ra đầu đuôi câu chuyện, không ngờ lại nghe Ma quân nói những câu càn bướng, khiến nàng thẹn đỏ mặt rút kiếm chia vào mặt Cái thê Ma quân hét lên lạnh lùng:

- Ta nể ngươi là bậc võ lâm tiên bối! Tại sao ngươi mở miệng chẳng lựa lời!

Cừ Thiên Hiệp khởi thế công bị cản trở, lão hận Nhan Như Ngọc đến ba phần, bây giờ lại nghe nàng dùng lời khích bác ngạo mạn, khiến cơn giận sôi lên lãnh liệt, bèn cao giọng quát to:

- Ngươi bị tên tiểu tử mê hoặc làm những chuyện gàn bướng, lại dám vô lễ đối với lão phu!

Nhan Như Ngọc là một cô gái cứng đầu bướng bỉnh, dốt chẳng nề trời không kiên. Thì nàng đâu chịu nổi lời quát tháo của kẻ khác. Và lại, nàng với Tiết Lệ Hồng đồng chung giây tức để, chịu một hoàn cảnh lụy tình, bây giờ nghe người thóa mạ, sự xấu hổ và giận dữ càng tăng, khiến gương mặt trắng như tuyết, biến sang màu huyết dụ, mày ngài chớp nhẹ, mắt phượng đứng tròn tay hữu tuốt kiếm kề ngang bụng, cao giọng nói to:

Lão già kia đã thất lộ rồi sao? Buông lời ra thô lỗ khó nghe quá!

Cái thê Ma quân nổi giận xung thiên, tay hữu quay mạnh “Hổ cầu” cất tiếng rống to:

- Lớn mật cho tiểu nghạnh đầ`u!

Nhan Như Ngọc không chịu kém, vung kiế`m nghinh tiế`p vừa hét to lên:

- Uông cho người xung tiề`n bồ`i! Lấ`y áp nhỏ, lấ`y mạnh lấ`n yế`u, thực là xấ`u hổ cho danh tiế`ng từ lâu!

- Keng! Một tiế`ng nổi lên khô khan, cắ`t đứt tiế`ng nói Nhan Như Ngọc, Hồ câu và kiế`m trường chạm nhau cực mạnh làm cho lửa văng tung tóe, hai người vừa chạm nhau một chiêu thức, đã bị văng lùì ra sau mấ`y thước...

Cái thề` Ma quân lẫn Nhan Như Ngọc, cả hai giương mắ`t thô` lộ nhìn nhau không chớp, tay trao tay kiế`m toan cử lên cao thi triển ra chiêu thức thứ hai...

Cừu Thiên Hiệp thấ`y thề` cả kinh, vội xê mình đế`n trước cản hẳn lố`i đi của Nhan Như Ngọc lại cau mày khó chịu bảo:

- Nhan cô nương! Người hãy nhường nhịn đi, chẳng được sao?

Nhan Như Ngọc “xì một tiế`ng nói nhanh:

- Bị người đánh đuổi đế`n vô lộ đào sanh, còn giữ giọng hào hùng, người là tên hảo hán cũng hổ danh nữa là:

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, gắ`t lớn:

- Hừ!... việc này... bị... tại...

Nhan Như Ngọc nhanh miệng cướp lời:

- Chẳng cầ`n tại bị gì cả? Ta đã rõ lắ`m rô`i!

Cừu Thiên Hiệp lạc giọng chồ`ng chề`:

- Nhan cô nương! Cô nương chẳng rõ nguyên có...

Nhan Như Ngọc chẳng đợi Cừ Thiên Hiệp nói hết lời, nàng biu môi ngắt lời:

- Hừ ngươi phải nói như vậy mới đúng “Chỉ vì cô bé Tiết Lộ Hồ mà tôi không dám đương cự lại lão nhạc gia...” có phải vậy chẳng?

Cừ Thiên Hiệp khí uất hông, nín lặng chẳng hé miệng nói nửa lời.

Cái thế Ma quân nghe hai người trò chuyện, khí giận bốc lên tó mắt, tay hữu hay động Truy hồn câu vùn vụt đánh tới trước, đồng thời rống lên như quỷ rú diêm đài;

- Cừ Thiên Hiệp tiểu tử gian dân. Đêm nay ta không diệt được ngươi... thì cả đời ta khó phai mối hận này:

Nhan Như Ngọc mặt đỏ như gấc chín, uấn mình như vành cung thủ thế, thuận tay nắm chặt cánh tay Cừ Thiên Hiệp tung mình lôi cả Thiên Hiệp bay ra xa mấy trượng, đồng thời nàng quất cựa mắt cau mày gạn hỏi:

- Thiệt hiệp! Câu chuyện như thế nào, tại sao hã n dám mắng ngươi là tiểu tử gian...

Còn một chữ nàng ngừng bật, không thể thốt ra lời nói chữ này ra khỏi miệng nổi nàng cúi đầu đỏ mặt!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm xấu hổ gượng đáp:

- Nhan cô nương! Chỉ vì một sự nhậm lẫn tà trời! Cái thế Ma quân đã là to tát!

Cái thê Ma quân đuổi theo, nghe vậy rồ ng to lên:

- Nhâm lẩn! Chính mắt theo, trông thấy con gái ta đang nắm gọn trong vòng tay của người trên giường khách sạn... mà người dám nói ta lẩn ư?

Nhan Như Ngọc nghe qua như sét đánh ngang mày, thốt kinh kêu lên:

- A! có thật như vậy sao?

Cái thê Ma quân lại nặng giọng nói tiếp:

- Tiểu tử còn điếm vào huyết hôn mê của Lệ Hồ nữa kìa!

Cả hai người lờ qua tiếng lại, không để cho Cừ Thiên Hiệp nói vô nửa lời.

Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, tay nắm chắc độc kiếm chia mũi vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Thiêu hiệp! Chuyện này có thật hay không? Nói mau...!

Cừ Thiên Hiệp, tởi cả mặt vì cơn phẫn hận bốc lên ngàn ngút, tay hữu rút ngay ngọn “Khô trúc thánh kiếm”, Kiếm trúc rời khỏi tay phát ra muôn đạo kim quang, chói rục trời, chia ra thẳng mũi kiếm vào mặt mặt Cái thê Ma quân nạt to như sấm nổ:

- Ma quân chó hồ đồ! Việc này quan trọng đến danh dự của tại hạ, và trinh tiết của con gái người! Tại sao người không tìm hiểu trả đũa... mà vội ngậm máu phun người!

Cái thê Ma quân giận tím cả ruột, đôi mắt tỏa ra nhiều tia ác độc chí cực, lão “hừ” một tiếng vừa cao giọng nói to:

- Hừ! Người cố chớ cãi việc làm của người ư!

Kèm trong tiếng la hét, ngọn “Hổ trảo” trong tay Cái thể Ma quân múa vùn vụt, như mưa cuồng gió loạn bay tít khắp nơi...

Nhan Như Ngọc dốc ngược kiếm dài, không biết làm thế nào cho ổn, chỉ đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp hai dòng lệ từ từ tuông khỏi đôi mi, nàng mím môi nghiến chặt hai hàm răng trắng như ngọc, mặt hoa xàu héo một cách thảm thương.

Cừ Thiên Hiệp bị bức vào cái thể không lối thoát, chỉ còn một cách cử chiêu chống trả, lay động mạnh thanh “Khô trúc kiếm” để hộ thân đồng thời cao giọng hét to:

- Chẳng nhẽ tiên bố quyết một sống một chết với tại hạ hay sao?

Cái thể Ma quân tay hữu giờ Hồ câu công tới tấp, một mặt rõng to lên:

- Dĩ nhiên! Thái tuế trên đầu đám đông thỏ, nếu lão phu không giết được người đêm nay thì lão nhất định không xuất đạo giang hồ nữa!

Cừ Thiên Hiệp nhích môi cười nhạt, tay tả để ngang hông, tay hữu để thanh trúc kiếm ngang ngực, đột nhiên ngược mặt lên trời hú lên một tiếng “hú ngân dài”, tiếng “hú” của chàng rất nên bi thiết tỏa ra khắp bốn mặt hoang dã, làm kinh động những cánh chim giạt mình thức giấc bay lên ô ạt, “Khô trúc thánh kiếm” quay lượn như con rồng vàng chiếu tỏa muôn đạo kim quang lấp lánh.

Tiếng hú vừa dứt, Cừ Thiên Hiệp rún mình thủ thế, bả ng giọng nói u uất thét to:

- Ma quân! Bức trí đến thế này, tại hạ đành thất lễ... chỉ còn cách tiếp chiến mà thôi!

Vừa nói dứt, “Khô trúc thánh kiếm” chuyển mình tạo ra muôn đóa hoàng quang hực hử, “Thập nhị sanh tiêu kiếm” pháp, rút ra một chiêu sô vẩy mạnh để công địch.

Cái thế Ma quân vừa thấy Cừ Thiên Hiệp động thủ sự phần nộ càng tăng lên ngùn ngụt, Ma quân vội giơ cao tay hữu “Quỹ đầu truy hô n trao biếm ra chiêu” Dạ hựu anh nhơn, kích mạnh vào cổ Cừ Thiên Hiệp thế mạnh và nhanh thấn tốc.

Cừ Thiên Hiệp thấy lão Ma quân đưa ra một chiêu trí mạng, thánh kiếm vững tay hữu không tỏ vẻ hoảng hốt, mà từ từ xê mình tới trước, hai chân đạp theo chiêu “Lôi hành cửu chuyển” sà mình tới trước theo thế “Dương nhập hổ khẩu” chỉ cách Ma quân chừng hai trượng, thanh “trúc kiếm” lại cố ý đưa ngay trước mặt như thủ thế.

Cái thế Ma quân vừa đẩy ra thế trao, lão liệu định thế nào địch thì cũng xuyên qua tả, né qua hữu để cố tránh, do đó, lão đẩy ra liên tiếp ba chiêu thức liên hoàn huy động ba chiêu như vũ bão lợi hại muôn phần.

Nhưng lão Ma đầu há hốc mồ m kinh ngạc, vì lão không thể ngờ, kẻ địch lại chui ngay vào làn quý trao không né chẳng lùi, bấy giờ, thế đã lỡ buông ra, không tài nào thu hô i kịp, nên cúi mình xuống toan nhảy lùi ra sau né ngay thế tiến thấn tốc của đối phương, nhưng liệu thủ Cái thế Ma quân có tránh được mũi dùi Cừ Thiên Hiệp, xông thẳng tới hay không?

Cừ Thiên Hiệp thân pháp thoăn thoát, tay hữu vẩy “Kiếm thánh” dọa đâm vào Trung đỉnh huyết, tay tả vươn hai ngón tay, trở giữa dùng kiếm huyết điểm nhanh dưới vú bên phải trúng vào Huyết hải đại huyết của Cái thế Ma quân, đồng thời quát to:

- Vì sự nhậm lần nên tại hạ không nở mạnh tay!

Vừa nói dứt, chàng xê mình nhảy ra ngoài ba bốn bước, tay hữu cầm chặt “Trúc kiếm” để ngang ngực, dũng dạc quát to như sấm:

- Tiêng bốn! Xin hiểu dùm, tại hạ không bao giờ dám vô lễ... chẳng qua là sự bất đắc dĩ mà thôi!

Chiêu thức Cừ Thiên Hiệp đưa ra, nhanh như cánh hồng trước gió kỳ ảo lạ thường, khiến cho Cái thê Ma quân chân tay loạng choạng, dù có thối lui ra sau vẫn khó khăn, vì đôi chân dường như găm chặt trên đất, Nhan Như Ngọc đứng kề bên nhau ngăn người ra, bất giác mồ hôi rịn ra ướt trán, và lấy là cảm phục bốn người, nàng giương cặp mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp, ngạc nhiên đến độ như kẻ mất hồn.

Cái thê Ma quân là một tay bá chủ giang hồ một trong bốn tên Hung lệnh chủ lúc bấy giờ, tất cả giới hắc đạo nghe đến tên đều ưỡn đầu khiếp sợ, luôn cả giới Bạch đạo nghe đến tên đều nể mặt, tóm lại khắp vòm trời võ lâm ai ai cũng biết mặt lão”.

Hôm nay một tay cái thê Cái thê Ma quân, Hắc đạo Hung lệnh chủ lại bị Cừ Thiên Hiệp bức bách không còn một lối thoát thân, thậm chí chưa kịp hoàn thủ một vài chiêu trong nháy mắt đã bị đối phương điểm liên tiếp hai ngôi huyệt đạo, nếu đối phương không chừa nể dạ lưu tình ắt giờ này Ma quân đã trở thành Ma chủ thật sự...

Sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến lão Ma quân khí giận ngập tâm tư, xung trào đầu y tủy não bèn rống lên như sấm nổ:

- Hay cho tiểu tử! Lão phu không tin được... tài cán của người giỏi đến bực này!

Vừa nói dứt, thân mình Ma quân lòng lộn như hổ đói, thê trao bay vùn vụt, tựa độc xà, như mọi trận mưa cuồng bão vũ, quét càn quét mặt đất xoáy tít vào người của đối phương.

Cừu Thiên Hiệp thấ y thê ́ nhê ́ ch cười nhạt nói:

- Tiê ́n bô ́i chẳng nao lòng hay sao?

Vừa nói dứt lời, chàng vung “Khô ́ trúc kiê ́m” lượn nhanh một vòng, đón ngay đao kinh phong đang ô ́ ạt tiê ́n tới...

Cái thê ́ Ma quân đã bị thua trận đầ u, bắ y giờ chiêu thê ́ rấ t dè dặt không mạo hiểm tiê ́n như trước nữa.

Hai người chiêu thê ́ giữ trầ m, trao qua, kiê ́m lại thoát tiê ́n thoát lui, dưới ánh nguyệt phai mờ, họ càng hứng chí giao nhau những chiêu thê ́ ác liệt.

Chỉ thấ y... hai vòng ánh sáng chập chờn lúc cao lúc hạ, chiêu qua thê ́, lại tỏa ra châu vi mắ y trượng vuôn, kinh phong bô ́c cuộn lên vô số ́ cát bụi, tung bay vầ n vũ hàng trăm trượng, như trận phong, vũ trái mùa, làm kinh khủng cả hoa ngàn cỏ nội.

Hai người quyê ́t đầ u mãnh liệt, chiêu mau thức mạnh công chồ ́ng đỡ nhanh, phân không biê ́t bao nhiêu chiêu thức. Cả hai đánh vùi với nhau... ước độ ́ hâm nóng hai canh trà.

Bỗng nghe, hai tiê ́ng quát to:

- Khắ c sát!

Tiê ́p theo đầ y là một tiê ́ng “Keng” vang nhẹ, Cừu Thiên Hiệp lung lay cánh hữu, đao kim quang chiê ́u sáng rục ba bô ́n trượng vuôn, đờ ́ng thời chàng cá ́t tiê ́ng nói thực to:

- Vẫ bô ́i dám thắ t lễ!

Cái thê ́ Ma quân đã nhảy ra ngoài cả trượng dư, nhìn thấ y ngọn Phi thảo bị mẻ hai cái răng to, khiê ́n gương mặt già nua lúc đỏ lú

hồ`ng, mắ`t vàng lộ` trắ`ng, hơi thờ` hồ`ng học, dáng điệu thực là thảm hại.

Bỗng nhiên... Lão Ma quân rồ`ng lên một tiế`ng thê` thảm vung mạnh ngọn “Quý` đầ`u truy hồ`n trảo, xê` mình tới trước cảm` phần hét to:

- Tiểu tử! Người dám khí` phách với lão phu?

Tiế`ng nói dứt, thân người đã` trờ` đầ`n, mang theo kim trảo chưởng phong tựa` bức vách đờ`ng, đẩy` mạnh vào người Cừ` Thiên Hiệp.

Cái thê` Ma Quân đã` thành danh trên mười năm tu tập, khí` giận khiế`n lão liê`u thân thí` mạng, thực là một chuyện kinh` khủng nhắ`t giang hồ`, bởi thê` nên ngọn chưởng phong lão đẩy` ra như` hòn núi gió, cuộc bay cả` cát đá` hoa vầ`n vũ như` phắ`n bụi, thê` mạnh như` cơn triề`u cuồ`ng nô, thi nhau búa` đầ`u gành...

Cừ` Thiên Hiệp thắ`y thê` ái ngại vô` cùng, không còn cách nào hơn là phải tiế`p chiêu, đón thê`, nhưng chiêu thê` nhanh như` điện xẹt không tài nào tránh đờ` kịp, thuận tay chàng chỏ`i ngọn trúc kiế`m xuồ`ng nhắ`n mạnh xuồ`ng đắ`t lắ`y đà` bay vọt lên cao ba trượng thoát khỏi luồ`ng chưởng phong ác liệt đang ô` ạt quỵ`ện vào mình...

- Ấ`m!

Một tiế`ng nổ như` trời long đắ`t lở, đắ`t cát bắ`c lên cao hàng trượng, những phiề`n đá` to nhỏ bay tứ` tán bắ`n phương như` tuyế`t đổ` mưa rơi đầ`y mặt đắ`t...

Nguyên` ngọn chưởng của Cái thê` Ma quân đánh trượt Cừ` Thiên Hiệp lạc vào khoảng không khí` hư` vô` xuyên phá` nát chỗ` vị trí mà Cừ` Thiên Hiệp, đứng lúc này.

Dur lực của ngọn chướng, vậ`n vũ bô`c cát đá kêu “ào ạt” cơn bụi vừa tan nơi đây lộ ra một lỗ sâu thước vuôn, và Ma Quân thực hùng hậu kinh người.

Một chiêu bị lạc vào khoảng không, khiế`n Cái thê` Ma quân càng giận dữ hơn nữa, lão giơ tay điểm vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát ầm lên:

- Hôm nay hai ta phải mấ`t một, nế`u không mấ`t một thì chẳng bao giờ ngưng tay!

Bắ`y giờ... Cái thê` Ma quân ném bỏ món binh khí khi đã giúp lấ`p thành danh, mà chỉ dùng nội lực chố`ng lại Cừ Thiên Hiệp, tranh phá`n thắ`ng lợi một là ngọn “Quý đầ`u truy hô`n trào” bị mề` hế`t mắ`y cái răng, không còn linh hoạt như trước; hai là lão liệu định Cừ Thiên Hiệp tuổi còn quá trẻ, tuy chiêu thê` của hắ`n tinh diệu, nhưng nội lực nhắ`t định là yế`u kém hơn, do đó, chọn lắ`y môn sở trường mà công vào sở đoãn của chàng.

Lão có ngờ đầ`u, Cừ Thiên Hiệp đã trải qua mắ`y độ kỳ duyên, công lực chân ngươn quyế`t không kém lão mấy may nào! Vê`` điểm này lẽ cô` nhiên Cái thê` Ma quân không rõ, mà luôn cả Cừ Thiên Hiệp vẫn không mấy may hay biế`t.

Cừ Thiên Hiệp trông thắ`y Cái thê` Ma quân vận chướng phá đầ`t thành “huyết”, khiế`n chàng thắ`m kinh khiế`p nội lực của lão, bèn dụ giọng nói to:

- Tiề`n bô`i hắ`y khoan động thủ, có gì xin nói lại cho rõ ràng hơn!

Cái thê` Ma quân lúc bắ`y giờ như người điên loạn, không còn để tâm nghe những lời nói của Cừ Thiên Hiệp, mà hai vai nhích động toan đẩy ra song chướng thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh như dao, chàng thoáng thấy đôi bờ vai của đống i phương chớp động, vội nghiêng mình như vành cung bật ngược qua bên hữu má y trượng xa...

- Ấm!

Một tiếng long trời nổi lên, cát bụi cuộn bay vùn vũ bốc lên tỏa mờ mịt khắp trường.

Cái thế Ma quân vung ra chiêu thế thứ hai vẫn rơi vào khoảng không khí hư vô, khiến lão tức lộn như con hổ nổi cơn, quét đôi mắt rực hung quang tìm Cừu Thiên Hiệp, tẩn một chương kế tiếp.

Lần này, Cừu Thiên Hiệp tránh không kịp, né chẳng xong vội cho “thanh kiếm” vào bọc, thân mình rùn xuống thấp, hai tay vận mười công lực thủ thế, đồng thời cao giọng quát to:

- Ta phải tiếp Ma quân một chương, thử xem công lực đến đâu?

Cái thế Ma quân mừng lộ ra mặt, trầm giọng nói nhanh:

- Thế là ngươi đi tìm chỗ chết!

Nhan Như Ngọc thấy Cừu Thiên Hiệp vươn tay thủ bộ tiếp luôn luôn quý chương của Ma quân, khiến nàng sợ thất kinh, kêu lên lạc giọng:

- Việc này không thể...

Tiếng “được” chưa thoát khỏi môi nàng, đã nghe.

- Ái!

- Ối! Ối!

Hai tiếng kêu khiếp đảm nổi lên, chương phong tỏa ra như vầng khói núi ngập trời, bóng người dạt mạnh ra hai bên.

Cừ Thiên Hiệp tung mình lộn ra sau mấy bước, sắc mặt rãn lại, song chương để ngang ngực, thân mình đứng thẳng như pho tượng phờng sành.

Cái thể Ma quân bị quay lộn ra sau hai trượng, thân sắc nhợt nhạt, đôi mắt giương to như hạt nhãn lồi, chiếu ra những tia kinh hoàng đến tột bực, nhìn vào song chương Cừ Thiên Hiệp không chớp, lại nhìn vào đôi bàn tay của mình; sau cùng lão cử song chương lên vừa tầm thủ thế, vẻ mặt nghiêm khắc một cách trầm trọng.

Một chiêu chương giao nhau, đủ chứng tỏ tài nghệ cả hai, kẻ tám lượng, người nửa cân, không ai kém hơn ai.

Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy hai thể chương giao nhau chớp nhoáng, khiên nàng ngăn người ra chưa kịp thốt câu nào.

Lúc đầu nàng toan mở lời can gián song không kịp, nên lúc bấy giờ nửa mừng nửa sợ, mắt thấy hai người giờ thể toan tấn công kế tiếp, khiên nàng hoảng sợ thốt thân, rún mình nhảy tới trước cổ gào lên thật to:

- Việc gì phải liều thí mạng, hai hồ giao nhau ắt một mất một còn.. khổ lắm... khổ lắm, hãy dừng tay... có gì xin cứ nói?

Cái thể Ma quân rống lên như hổ đói:

- Tiểu tử nó làm nhục Lệ nhi, ta với nó thể không đội trời chung!

Cừ Thiên Hiệp không nhin, quát ầm ỹ:

- Lời nói gàn bướng, thâm vô lý! Ai bức nhục ái nữ của người.

Nói xong, chàng vượt ngang mặt Nhan Như Ngọc, hai người thủ thế toan đẩy ra những ngọn chông kẻ tiếp.

Nhan Như Ngọc tái mặt xê mình bước mau tới trước, giang tay cản hai người nói to:

- Hãy chậm lại!

Đoạn nàng quay sang Cái thế Ma quân hất hàm hỏi:

- Việc này ai đồ ãn đãi thâu tai người?

Cái thế Ma quân rống lên như quỷ hú:

- Do lão phu biết, vì chính mắt lão phu thấy chứ nào phải tai nghe?

Nhan như Ngọc cảm thấy chua xót tận tâm can, song cố giọng nói tiếp:

- Việc này phải nên xét lại, chớ khá tránh riêng một cá nhân nào, trách Cừ Thiên Hiệp sao phải.!

Thực là câu nói khắ c nghiệt, hàm chứa sự... buộc tội Tiết Lộ Hồ ãng dẫn dụ Cừ Thiên Hiệp, lại ngắ m tránh Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng gia giáo chẳng nghiêm, mới sanh ra có sự.

Cái thế Ma Quân nghe qua nóng mặt, lão quát to như sắ m nổ:

- Cầm mô ãm! Hắ n lắ y võ nghệ cường áp, lão phu há không thấy hay sao?

Nhan Như Ngọc không tin, chỉ vì nàng biết Tiết Lộ Hồ ãng có tình ý với Cừ Thiên Hiệp, nên mỉm cười nói tiếp:

- Tại sao không gọi Tiê t cô nương đén đây, thì chân tướng sao sẽ rõ chứ gì!

Lời nói này, khiên Cái thế Ma quân kêu lên kinh ngạc bèn nói lảm bảm:

- À... há! Việc này không riêng gì hài tử...

Cừu Thiên Hiệp liền nói chen vào:

- Đúng đây tiê n bô i ạ! Tiê n bô i hãy gọi lệnh ái hỏi vài câu tự nhiên rõ ràng trắng đen!

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh tiê p lời:

- Ôi! Chính phụ thân liêu mình thí mạng, thế mà cô ái nữ không chịu ra mặt, thật là vô quái gỡ thế nào?

Cái thế Ma quân nghe qua giật mình, theo lời nói của Nhan Như Ngọc rất đúng, vì có gì mà chính mình đáu với Cừu Thiên Hiệp rất lâu mà Tiê t Lệ Hồ ng chẳng xuấ t đầ u lộ diện đén đây, hoặc giả có gì xảy ra cho nàng, lão bèn vươn tay chỉ Cừu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Tiểu tử! Người dùng thủ phép gì điếm huyết ái nữ của lão phu?

Cừu Thiên Hiệp ngượng đỏ mặt, khẽ đáp:

- Thủ pháp rất thông thường, lực đạo rất nhẹ, vì dù người nào cũng giải được cả!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt nói:

- Người điếm vào huyết hôn mê của nàng, có thực là người có ý tốt hay chẳng?

Cừu Thiên Hiệp vội vàng phân biện, nhẹ giọng nói:

- Nếu u tại hạ có tà tâm phi tướng, tại hạ dám đứng giữa trời phát lời xin thề độc!

Cái thề Ma quân trầm giọng hỏi:

- Tại sao ngươi lại điễm vào huyết hôn mê của ái nữ lão phu! Ngươi hãy nói thật xem sao?

Cừu Thiên Hiệp thở dài chua chát, bả`ng, giọng nói run nhẹ đáp:

- Vào lúc canh hai, Tiế`t cô nương bị người ám toán làm phong bế` cả kinh phái huyết đạo, tại hạ cả kinh chạy qua, thấ`y nàng điể`u chỉnh lại huyết phái bị phong bế` và chuyển nghịch, không ngờ...

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh cướp lời:

- Thật là hoang tưởng! Công lực của ngươi không câ`n nói, riêng Tiế`t Lệ Hồ`ng cô nương bản lãnh khá cao tại sao để cho kẻ địch, tự do phong bế` các kinh phái huyết đạo dễ dàng như thế`?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Tại hạ cũng lấ`y làm lạ ở điễm này!

Cái thề Ma quân hỏi:

- Chẳng nhẽ ngươi không nom thấ`y bóng dáng kẻ địch hay sao?

Cừu Thiên Hiệp lấ`y làm khó nghĩ, nên lấ`y sự thật mà trả lời:

- Có chứ! Tại hạ nhìn thấ`y hình như chiế`c bóng của thiế`u nữ, mau như tên bay chớp xẹt thoáng qua chỉ vì lấ`y việc cứu người làm trọng nên tại hạ chẳng đuổi theo!

Nhan Như Ngọc không thể nào quên Tiế`t Lệ Hồ`ng là một tay tình địch lợi hại nên mỉm cười chua chát hỏi:

- Cứu người? Cứu người bằng cách nào?

Lời nói của nàng quá chanh chua khắt khe, nhưng Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là người trưởng giả vô tâm, làm sao đoán được sự cố ý khích của Nhan Như Ngọc, nên Cừ Thiên Hiệp thản nhiên nói tiếp:

- Không ngờ lúc tại hạ đang vận dụng nội lực chân ngưng chuyển vào cơ thể Tiểt cô nương... thì bỗng nhiên...

Chàng nói đến đây vụt nín bật, một sự thẹn thùa bốc lên đỏ mặt, nên lạng lẽ cúi đầu không nói tiếp.

Nhan Như Ngọc muốn đã phá sự vắng lai của Tiểt Lệ Hồng đối với Cừ Thiên Hiệp, nên cố dùng lời nói khích cho Cừ Thiên Hiệp nói toạc ra hậu chộc tức Cái thế Ma quân Tiểt Nam Hùng, để lão uất lên căm tuyệt Tiểt Lệ Hồng giao du với Cừ Thiên Hiệp... Nhân cơ đó, Nhan Như Ngọc thôi thúc hỏi:

- Bỗng nhiên thế nào? Nói tiếp đi chứ?

Cừ Thiên Hiệp liếc thấy thân sắc của Cái thế Ma quân nghiêm trang chí cực, bất giác chàng ngậm ngừng tiếp lời:

- Ừ Tiểt cô nương, nàng, bỗng nhiên, ừ...

Cái thế Ma quân nghe đến đây nổi giận, hai tay vươn ra song chưởng, đôi mắt rọi vào Cừ Thiên Hiệp quát àm lên:

- Người dám phá hoại danh dự của ái nữ ta, thì ta sẽ ăn thịt người, uống huyết người, bầm xương và lột da người tức khắt khe!

Giọng nói của lão hung hăng đáng sợ, lại thêm tiếng nói to đến chất cả mang tai, khiến mọi người hơi thất đờm kinh hồn.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng chán nản, nên lên tiếng nói cho qua:

- Thực là khổ sở cho ta! U, không có gì đáng nói nữa.

Nhan Như Ngọc lại cố ý nói khích chàng, bèn mỉm cười hỏi:

- Sự thật bao giờ cũng là sự thật, ngươi hãy nói xem sao? Hay là ngươi sợ cái lão Cái thế anh hùng lột da?

Cừ Thiên Hiệp trúng kế khích tướng của Nhan Như Ngọc, bèn đồng dục nói to:

- Họ Cừ này, vẫn còn có mặt nơi đây, bao nhiêu lời nói vừa rồi toàn là sự thật....!

Nhan Như Ngọc không bỏ qua thôi thúc hỏi:

- Rồi... câu chuyện sẽ ra sao nữa?

Cừ Thiên Hiệp trầm giọng nói tiếp:

- Tại hạ không ngờ, Tiết cô nương lúc đó như người say rượu, mặt mũi đỏ gay, hơi thở dồn dập bỗng nhiên nàng ngồì phất dậy trên giường, đưa hai tay ra ôm choàng cổ tại hạ...

Cái thế Ma quân nghe đến đây kêu lên một tiếng “A” khủng khiếp, hai tay đẩy mạnh song chưởng đánh nhau vào Cừ Thiên Hiệp, thế mạnh như núi đá băng, ào ào lướt tới rất nhanh.

Cừ Thiên Hiệp rất tinh mắt, vừa thấy Ma quân nhích động đôi vai thì hai chân chàng đạp mạnh chiêu “Lôi hành cửa chuyên” nhún mình nhảy ra xa mấy trượng, tránh thoát luồng chưởng phong quái ác... đồng thời chàng cất tiếng gọi cực to:

- Xin tiên bố! nên hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường!

Nhan Như Ngọc vô cùng đắc ý, vội xê mình đến trước mặt Cái thế Ma quân, giả bộ vui tươi mỉm cười nói:

- Đúng thế tiêng bô i ạ! Tiêng bô i hãy hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường. Nếu gã họ Cừu điều ngôn bịa đặt, dù cho lão tiêng bô i có tha mạng sống cho hắn, nhưng đối với võ lâm trong vũ nội không một ai để cho hắn yên thân... nếu như những lời hắn là sự thật, thì... việc này...

Nói đến đây nàng vụt nín bật, dường như cảm thấy mình lỡ lời, một khắc sau Nhan Như Ngọc sửa giọng nói tiếp:

- Việc này không liên can gì đến người ngoài, song đối với tiêng bô i có nhiều điều quan hệ to tát, một là thiên hạ dèm pha tiêng bô i dạy con chẳng nghiêm, hai là phạm vào một điều luật đại kỵ của giới võ lâm há c, bạch là... “Vạn ác dân vi thủ”... vậy mong tiêng bô i hãy bình tâm nghĩ lại!

HỒI THƯ NĂM MƯỜI HAI

Mong sao đội nguyệt

đến núi Đại Hồ`ng

Cái thế` Ma quân Tiế`t Nam Hùng nghe qua tím mặt lão cô`
dã`ng sự ngạc nhiên một khắ`c qua, sau cùng trầ`m giọng bảo:

- Nữ nhi của lão phu không phải là hạng người như thế` đó?

Cừu Thiên Hiệp bắ`t mắ`n hét to:

- Chẳng nhẽ ngươi bảo ta là hạng người như thế` ư?

Cái thế` Ma quân càng nghĩ suy, càng uấ`t hận, khiế`n đôi bờ vai
gầ`y guộc của lão run lên từng chập.

Nhan Như Ngọc liế`c thấ`y vội xê mình tới trước một bước trầ`m
giọng thét to:

- Hai vị hà`tá`t phải cãi lý lôi thôi, hiện giờ ta nên quay lại tìm
Tiế`t cô`nương! Chỉ câ`n cô`nương nói thật câu, thì trắ`ng đen phải
quắ`y đề`u rõ...

Cừu Thiên Hiệp giận căm căm nói mau:

- Đú`ng đấ`y! Chúng ta nên tìm hỏi Tiế`t cô`nương!

Cái thế` Ma quân cau mày khó chịu, đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp
nói to:

- Hỏi! Nhứ`t địn`h là phải hỏi! Ngươi có dám đố`i chấ`t hay chẳng?
Hay là ngươi cô``lánh mặt không đi?

Cừ Thiên Hiệp cười lạnh lạnh nói:

- Hừ! Cừu mỡ nào phải hạ người như thế? Dù có chui vào hang hùm ổ rắn ta quyết chẳng từ nan!

Nhan Như Ngọc cau mày nhìn Cái thế Ma quân nghiêm giọng bảo:

- Xin tiên bối hãy an tâm, có ta bảo đảm họ Cừu.

Cừ Thiên Hiệp cau mày trợn mắt nhìn Nhan Như Ngọc hét to:

- Không! Ta chẳng cần ai đảm bảo, tiên bối, với ta đừng đi tìm lệnh ái!

Cái thế Ma quân dịu giọng nói:

- Hay lắm! Thôi chúng ta đi!

Vừa nói dứt, lão quay sang Nhan Như Ngọc dịu giọng bảo:

- Người cùng đi, để thị chúng chứ!

Nhan Như Ngọc gật đầu ưng thuận, ví như Cái thế Ma quân không nói, Nhan Như Ngọc vẫn không bỏ qua cơ hội hi hữu này.

Đôi với việc này Nhan Như Ngọc tay không thủ vai trò chánh, nhưng đem so sánh nàng với người trong cuộc, thì tinh thần nàng căng thẳng gấp bội... vì nàng mong biết sớm công việc này chân giả ra sao... chỉ vì, tâm trí nàng đã dành sẵn một quyết định:

- “Nếu việc này... Cừ Thiên Hiệp có giã tâm phá hoại trình tiết của Tiết Lệ Hồng thì nàng quyết định đoạt lại quyền tiết thư của Huyết quang giáo, đoạn tuyệt hẳn với chàng... thậm chí còn cầm giữ Cừ Thiên Hiệp đem về giao cho Huyết quan giáo chủ.

- Nếu việc này... Tiể́t Lệ Hô`ng làm quấ́y, thì nàng sẽ quyế́t định đi rêu rao khắ́p cả giang hồ`, sơn dã, báo cáo cho mọi giới võ lâm hắ́c đạo, bạch đề`u biế́t “Cô bé Tiể́t Lệ Hô`ng lạ một tên gian dân đắng nữ” hầ`u cắ́t đứt mô`i tình Cừ Thiên Hiệp và Tiể́t Lệ Hô`ng, đờ`ng thời chính nàng đã tiêu diệt tình địch một cách khéo léo, và cũng chính nàng hát khúc khải ca “hòa âm với điệu Phượn hoàng vu vi... nàng là kẻ chiế́n thắ́ng trên mọi mặt”.

Nhan Như Ngọc đã quyế́t tâm, bèn mỉm cười nói to:

- Lý sự tự nhiên như thế, vẫn bô`i xin theo hầ`u... nào chúng ta đi chứ.

Cái thề` Ma quân gậ`t đầ`u đáp nhanh:

- Ủ! Chúng ta nên đi cho chóng.

Vừa nói dứt lờ`o phắ́t nhẹ tay áo rộng, tung mình đế`n trước, Cừ Thiên Hiệp nớ`i gót theo sau, kề` đắ`y là Nhan Như Ngọc.

Cả ba người đầ`u là tay cao thủ võ lâm, công lực đầ`u nhau, không ai cao thắ́p hơn ai, họ chạy như bay biế́n, trong chớp mắ`t họ đã về` đế`n Tương Dương phủ thành.

Vượt nhanh qua vài đại lộ là đế`n khách sạn “Kiế́t tường”. Cả ba người không hẹn nhau mà đờ`ng hạ xuố`ng mái nhà khách sạn, nhẹ nhàng như lá rụng hoa rơi, nhìn về` hướng phòng ngủ của Tiể́t Lệ Hô`ng tứ bề` vắ`ng lạnh, không có gì động tịnh.

Cái thề` Ma quân, nóng lòng như lửa đố`t, vội tung cửa song nhảy vọt vào trong, buộ`t miệng kêu to:

- Lệ Hô`ng con! Lệ Hô`ng đâu?

Tiể́p đầ`y là một giọng nói run rẩy lập cập:

- Ôi chao! Xin Đại vương tha chết.. xin đại vương dung mạng...

Không ngờ, bên trong phòng có hai tên điếm tiểu nhị đang lúi húi thu dọn đồ đạc, chúng chợt thấy Cái thê Ma quân đột nhiên tung cửa vọt vào khiến cả hai mặt xanh như gà bị cắt huyết, vội quỳ ngay xuống nên đã t lay liên hôì, giống như gà mổ thóc, luôn cả lời nói chỉ ú ơ không nói ra được.

Ngay lúc đó, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cũng vừa vào đến nơi.

Cừ Thiên Hiệp quét mắt nhìn khắp gian phòng, vẫn không thấy bóng dáng Tiết Lệ Hồng đâu cả, bất giác chàng đứng ngẩn người như pho tượng gỗ.

Nhan Như Ngọc thấy thế cả cười bảo:

- Điếm tiểu nhị, các ngươi hãy đứng dậy nói chuyện, chúng ta không phải là thảo khấu Sơn vương đâu. Đứng dậy mau.

Hai tên tiểu nhị nghe giọng nói lạnh lạnh lớt của cô gái, nên bớt sợ hãi ngần nào, bèn gượng đứng lên..., chúng vừa thấy mặt Cừ Thiên Hiệp vội lên tiếng trách cứ:

- Trời! Khách quan! Làm gì nửa đêm khuya canh vắng, khách quan lại rủ ren bạn hữu đánh phá, làm hủy hoại cả vật dụng và tàn thành khắp nơi trong bồn điếm!..

Cái thê Ma quân nổi đóa, vỗ mạnh chiêng bàn và trợn mắt nhìn hai tên tiểu nhị quát to:

- Nói láo!

Hai tên điếm tiểu nhị thốt kinh, vòng tay run rẩy nói :

- Vâng... vâng ... nói láo ! xin lỗi ...

Cừu Thiên Hiệp nê mình đê´n trước, thuận tay cho vào bọc lấ´y ra mười đĩnh bạc vụn, trao cho hắ´n vừa mỉm cười bảo :

- Tiểu nhị ca! mọi việc đê`u do ta bắ´t hảo, ta xin bô`i thường thiệt hại cho các ngươi... lại đây, ta có vài lời muố´n hỏi!

Hai tên tiểu nhị thấ´y tiê`n sáng rõ đôi mắ´t, liê`n đưa tay nhận bạc vừa rồ´i rít cảm ơn .

Nhan Như Ngọc bước tới trước đưa cặp mắ´t phượng long lanh nhìn hai tên tiểu nhị dụ dằng hỏi :

Này điế´m tiểu nhị! Có phải vị cô nương mướn trọ tại gian phòng này chắng? và hiện giờ vị cô nương á´y đã đi đâu?

Tên điế´m tiểu nhị nghe lời lẽ ôn hòa, bèn tỏ vẻ thành thật đáp :

Phải đấ´y! Vị cô nương trọ tại đây, đã đi theo một vị đạo cô đi rồ´i ... đi rấ´t lâu rồ´i!

Cái thê´ ma quân kêu hừ một tiê´ng, đưa tay ra chop mạnh hai tên tiểu nhị, quát to như sắ´m hỏi:

- Thật vậy không? mà chúng đi lâu mau rồ´i!

Hai tên điế´m tiểu nhị hô`n phi phách tán, mặt xám như đổ chàm, mồ` hôi đổ ướt trán, chúng khóc rồ´ng lên ... vừa rên rỉ đáp:

- Gia gia! Xin gia gia buông ra! Ô´i chao! đau nhức lắ´m... chúng con xin nói...xin nói!

Nhan Như Ngọc cau mày khó chịu, trầ´m giọng nói nhanh!

- Huý! Tiê`n bô`i buông ra chứ! Chúng làm sao chịu nổi cái bấ`u nhẹ của tiê`n bô`i? thư thả chúng ta hỏi lại cho tỏ tường

Cái thê` Ma quân buông nhẹ tay, hai tên tiểu nhị lão đảo xuýt ngã, chúng tựa lưng vào tường gương đôi mắ`t, mắ`t thầ`n nhìn Cái thê` Ma quân không chớp, dáng điệu khô` sợ, một cách thảm thương.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khô` sợ hỏi:

- Tiểu nhị ca! Vị cô nương ở phòng này đã đi thật hay sao?

Tên điể`m tiểu nhị chưa hế`t vẻ kinh hoàng, hắ`n trù trù rấ`t lâu, mới nghiêm giọng đáp:

- Khi quý vị rời khỏi đây chẳng bao lâu, thì một vị đạo cô vào đây bô`ng vị cô nương đi ngay.

Nhan Như Ngọc nghe qua lắ`y làm lạ, quay nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Người đờ`ng hành với người là một đạo cô sao? Vậy đạo cô đó là ai?

Cừ Thiên Hiệp lắ`c đầ`u đáp:

- Đạo cô đó là Ngũ diệu yêu hồ`!

Nhan Như Ngọc tái mặt hỏi nhanh:

- Người mà kế`t bạn đờ`ng hành với Ngũ diệu yêu hồ` ư?

Câu hỏi của nàng đượm mầ`u gắ`p rút, kinh sợ, phần hận và đầ`y phiề`n muộn.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khô` sợ, lại đưa tay chỉ Cái thê` Ma quân nói:

- Chính ma quân đưa “nó” tới đây!

Cái ma quân Tiế t nam Hùng đáp ngay không do dự:

- Nế u cô nàng đế n báo tin và đưa ta đế n đây... Thì người đã phá tiế t trình của ái nữ ta rô i!

Nhan Như Ngọc mặt mày biế n sắ c, nàng cao giọng nói to như hét:

- Ô i! Loạn má t! Tá t cả chúng ta bị lọt vào vòng kế hoạch của kẻ khác má t rô i!

Cái thê Ma quân thắ t kinh hỏi:

- Lọt vào kế hoạch của ai?

Nhan Như Ngọc trắ m giọng nói mau:

- Việc này đầ u đuôi, đầ u do Ngũ diệu yêu hô đặt ra kế hoạch, “nó” làm cho Tiế t Lệ Hồ ng mê muội, rô i dẫn Cừ Thiên Hiệp vào tròng, lại báo tin và đưa Tiế t tiề n bớ i đế n chứng kiế n, cớ t ý làm cho hai người liề u thân trí mạng, mà đánh với nhau, nó đứng bên ngoài thủ lợi! Thực tề là kế hoạch “Ông câu”!

Cừ Thiên Hiệp chọt hiểu ra gậ gù nói:

- Ủ! Có lý thật:

Cái thê Ma quân lắ y làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi tiế p:

- “Người bảo nàng thủ lợi... vậy mô i lợi thê nào?”

Nhan Như Ngọc điề m nhiên nói:

- “Nó” dẫn dụ cho hai hồ đầ u với nhau, tá t nhiên có kẻ bại thương, một là trừ bớt một vị khắ c tinh của nó!... nhưng còn việc

Tiết cô nương... điê`u an nguy chưa rõ... Bắ`y giờ lại không biế`t
Tiết cô nương ra sao?

Cái thê` Ma quân nghe đê` cập đê`n sự an nguy của con gái mình,
khiế`n lão hầ`m hầ`m nổi giận, đưa tay điểm mặt Cừ Thiên Hiệp
nói:

- Mọi việc đê`u do người ra mà ra cả!

Cừ Thiên Hiệp nổi nóng quát to:

- Nê`u người không hô` đô` lỗ mắ`ng, thì đâu đê`n nổi gì.

Nhan Như Ngọc thắ`y cả hai đã cáu lên, bèn dùng lời khuyên giải:

- Hiện giờ đố` lỗi cho nhau chẳng ích lợi gì. Mà tá`t cả chúng ta
đê`u có trách nhiệm lo giúp Tiết cô nương!

Nói đê`n đây nàng bước lại gầ`n tên điể`m tiểu nhị dụ`ng hỏi:

- Các người có nhận thắ`y đạ`o cô bồ`ng vị cô nương đi hương nào
chẳ`ng?

Hai tên điể`m tiểu nhị đô`ng thanh đáp:

- Khi chúng tôi lên phòng, thắ`y vị đạ`o cô bé` cô nương đi rắ`t
nhanh về` phía Đông Nam, cả hai đi rắ`t lâu, chúng tôi mới lên đây
dọn dẹp phòng thì, quý vị đê`n...!

Nhan Như Ngọc liệu địn`h câu chuyện này vô cùng nguy cá`p, nên
nhìn, Cái thê` Ma quân và Cừ Thiên Hiệp bảo thật nhanh:

- Việc cứu người là trọng, chúng ta mau rời khỏi nơi đây?

Cái thê` Ma quân biế`n sắ`c hỏi lại:

- Cứu người? mà cứu ai chứ?

Nhan Như Ngọc trâm giọng nói nhanh:

- Ngũ diệu yêu hô` đã đến đây trước, nó giờ trò ma thuật làm Tiế`t cô nương bất tỉnh, lại đánh tiế`ng gọi Cừ Thiên Hiệp đến cứu, sau cùng nó mới đến báo cáo cho tiề`n bồ`i, và giờ này “nó” bất cớ...

Nói đến đây nàng vụt nín bật, đôi má đột nhiên đỏ gắ`t như hồng đào, dường như có một điề`u gì khó nói... một lúc lâu nàng quay sang Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Yêu hô` nó rấ`t nhiề`u ma thuật, tà pháp, người có biế`t chẳng ngoài món “Mỹ nhân câu hô`n thuật”, nó làm chiế`c khăn tay chưa đâm phá`n gọi là “Tồn ngưng Dâm độc phách” có lẽ Tiế`t cô nương bị nhiễm chấ`t độc này... ngoài yêu hô` ra, trên đời này không có kẻ nào thứ hai.

Cái thê` Ma quân nghe qua vỗ tay mạnh xuô`ng bàn, khiế`n chiế`c bàn gỗ gụ lâu đời bẻ văng ra tung tóe, lão trợn mắ`t hét to:

- Nế`u sự thật như thê`, ra sẽ phanh thay yêu hô` ra muôn đoạn!

Nhan Như Ngọc nhê`ch môi cười nhạt nói tiế`p:

Hiện giờ nổi giận hay căm phẫn điề`u vô ích, chúng thừa lúc trời chưa sáng mà trở thuật khinh công đuổi theo một đoạn đường thử xem.... May ra còn bắ`t kịp hắ`n.

Cái thê` Ma quân chỉ Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Trước khi sự thật được rõ ràng, người phải đi theo ta mới được!

Cừ Thiên Hiệp cau mày, lạnh lùng nói:

- Người muốn uy hiếp ta ư, không được đâu! Ta nghĩ mình một phái võ lâm, lại bao lần gặp mặt Tiết cô nương, dù không tri kỷ cũng nghĩa bạn đường, nên ta không thể khoanh tay đứng nhìn như người ngoài cuộc... và lại, ta cũng cần phân tách câu chuyện này cho rõ ràng hơn.

Vừa nói dứt, Cừ Thiên Hiệp bước nhanh ra ngoài, Nhan Như Ngọc nô i gót theo sau, kẻ đi đầu là Cái thế Ma quân.

Ba người rời khỏi khách điếm, nhắm hướng Đông Nam, trở thuật khinh công chạy như bay.

Bấy giờ màn trời sắp sáng, sương mai tỏa mịn mù, chỉ trong chớp mắt cả ba đã rời khỏi Tương Dương phủ thành họ nhắm hướng đông Nam trở tuyệt kỹ khinh công chạy như gió...

Ba người dong duỗi lúc lâu, ước độ đã đi qua trên mười dặm đường vẫn không trông thấy hình bóng một người xa lạ nào!

Lúc bấy giờ, trời đã qua trưa, cả ba chuyển ra đường cái quan đi lâu tới, họ trông thấy một ngôi quán nhỏ nằm trọi giữa cô thôn, tất cả bèn dừng lại, vào quán tìm thức ăn uống đỡ đói.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cái thế Ma quân và Cừ Thiên Hiệp, hai người dấn bước trên con đường dài, mà chẳng trò chuyện nửa lời, tựa hồ như oán nặng thù sâu nhau lắm, thậm chí đôi mắt nhìn nhau cũng nảy lửa, không có vẻ gì mềm dịu ôn hòa, nàng buộc lòng lên tiếng nói:

- Ta thấy việc này chưa trôi chảy lắm, vì còn nhiều điểm khả nghi, Ngũ diệu yêu hồ quý quái tinh ma có khi nào “ả” chịu đi một đường... theo ta nghĩ ba người chúng ta chia ra ba ngã, đuổi theo may ra bắt gặp cô ả! Nếu không vậy, chúng ta đã nhọc công mà vô ích, không theo đuổi... được kết quả gì?

Lúc bấy giờ Cái thế Ma quân đố i với cô gái cung bị mất tích, lòng đau như cắt, xót như bào, tuy cảm thấy những lời nói của Nhan Như Ngọc là đúng, thì việc này đều do Ngũ Diệu Yêu Hồ gây ra cả, song bất luận với giá nào, lão đố i với Cừ Thiên Hiệp vẫn còn đầy sự thắc mắc chưa minh bạch được, do đó... Cái thế Ma quân cao giọng nói:

- Nhan cô nương đoán được như thế n, vậy xin phiề n, cô nương đuổi theo trước đường cái quan ta áp ghi gã Cừ đi vòng đường trườn núi...!

Cừ Thiên Hiệp bất mãn ra mặt, chàng quắ c mắt nhìn Ma quân cao giọng hét to:

- Người áp giải ta à? Tiề n bô i dùng lời quá đáng..

Cái thế Ma quân nghiêm sắc mặt hắ c hàm bảo:

- Việc này còn rồ i một ngày nào, thì người khó thoát khỏi liên hệ một ngày ấy!

Cừ Thiên Hiệp nhovn miệng cười ha ha trầ m giọng nói:

- Ta vì hai chữ đạo nghĩa mà cô lo tròn trách vụ, còn gây náo loạn mọi việc đều do chính người...

Nhan Như Ngọc thấy hai người sắp giở chứng, bèn dùng lời khuyên giải, nói:

- Hai vị tranh cãi vắ n dài chỉ thêm vô ích! Chúng ta ba người chia ra ba ngõ mà đi....

Cái thế Ma quân liế c nhìn Cừ Thiên Hiệp nặng giọng:

- Không có gì bảo đảm cho gã Cừ, ta đoán thế nào “hắ n” cũng thừa cơ hội này mà cút mắ t!

Cừ Thiên Hiệp cau mày sẵn giọng nói:

- Tiê n bô i đã nhận xét người lâ m rô i, dù cho rừng grom biển lửa, Cừ mỗ đã hứa đi là đi, không bao giờ trồ n lánh một cách hèn hạ như thế đầ u.

Cái thế Ma quân nghe qua phá lên cười rữ rượi, bắ ng giọng nói cao trầ m bảo:

- Ta cho ngươi ba ngày, thế nào cũng gặp mặt ta tại “Thiê t Huyê t Bảo”.

Nhan Như Ngọc nghe đê n đây thắ t sắ c vội kêu to lên:

- Ô ! quên mắ t! Ta đã quên nghĩ đê n “Thiê t Huyê t Bảo” thực là nguy câ p?

Cái thế Ma quân bỗng nhiên biế n sắ c, vội đứng thẳng người, dường như đánh rơi vật gì quý báu, bắ ng giọng nói thương đầ u bảo:

- Y... nê u Yêu hô đưa ái nữ ta đê n Thiê t Huyê t Bảo... u... việc này...

Nhan Như Ngọc mặt mày ủ dột, buồ n bã nói:

- Ngũ diệu yêu hô không phải là người tô t, việc làm của “ả” đầ trá khôn lường!

Cừ Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiê ng lại ý nghĩa lờ mờ khiế n chàng không hiểu gì cả bèn quay sang Nhan Như Ngọc hỏi:

- Thiê t Huyê t Bảo tại xứ nào, có những gì mà... ngươi tỏ ra sợ sệt dường â y?

Bây giờ... Cái thế Ma quân thở dài nảo ruột, lão giọng ngò i xuông, đôi mày kiể m cau lên tay hữu mân mê chòm râu bạc, cúi đầ u nghĩ ngợi mông lung.

Nhan Như Ngọc vẻ mặt rắ n lại, bắ ng giọng nói trầ m trầ m kể:

- Thiế t Huyế t Bảo tại giải núi Đại Hồ ù ng xa tít, Bảo Chúa tên Tiề n Quan, ngoại hiệu là “Bàn vân phúc” con người nguy trá dị thường, tham tiề n háo sắ c, đàn bà, con gái bị hắ n hãm hại không biế t bao nhiêu mà kể, nế u như Ngũ diêu yêu hồ ù đem Tiế t cô nương mà hiế n dâng cho Thiế t Huyế t Bảo, thì chẳng khắ c nào đem dề để vào hang cọp, lão Tiểu quân đầ u thể nhận đượ c... Ôi! Nế u thật như vậy, thì thân phận của Tiế t cô nương không biế t đau khổ đế n ngầ n nào?

Giọng nói của nàng quá đỗi u buồ n...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua máu nóng căng trào, mặt hồ ù ng tái trắ ng, bèn nặng giọng nói:

- Võ lâm hào kiệt đã chề t hế t ư? Tại sao dung túng cho “hắ n” số ng còn trên mặt đấ t... đi... ta quyế t đế n tìm gặp hắ n.

Cái thế Ma quân đẩy ghề ù đứng dậy bước ra ngoài cửa quán.

Nhan Như Ngọc vội lắ y tiề n trả các thức ăn, bèn đứng dậy nói:

- Bắ t luận với giá nào, chúng ta cũng tìm đế n “Thiế t Huyế t Bảo” xem có sự ra sao?

Thế là, ba người thay đỏi ý kiế n chia ba đi, mà họp lại đi chung với nhau, trở thuật khinh công đi về ù hướng Đại Hồ ù ng Sơn.

Suồ t hai ngày rồ ng rắ , cả ba người đi đế n ngọn chủ phong của vùng núi Đại Hồ ù ng Sơn thì mặt trời đã ngã về ù chiề u.

Đại Hồ`ng Sơn là một ngọn núi cao ngắ`t, cây cỏ um tùm đầ`y đầy những khe sâu hồ`c đá, địa thế` vô cùng hiểm trở gian nguy.

Cái thế` Ma quân quá tức giận vì không tháp cánh được để sớm bay vào “Thiế`t Huyế`t Bảo”, do đó... lão giờ hế`t tuyệt học bình sinh, trở thuật khinh công chạy như gió, hướng vào đường lên núi.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nóng lòng không ít bèn giờ môn tuyệt kỳ khinh công đuổi theo sau lưng lão Ma Quân như bóng với hình....

Tuy giải Hồ`ng sơn địa thế` rắ`t gian nguy hiểm trở, nhưng đường xa rắ`t rộng rãi thênh thang qua đầ`u canh một họ đã thấ`y bờ lũy Thiế`t Huyế`t hiện xa... xa...

Nhan Như Ngọc một mặt đuổi theo như gió, một mặt hỏi to lên:

- Tiế`t lão tiề`n bô`i!.. Tiề`n bô`i có viề`ng Thiế`t Huyế`t Bảo lâ`n nào không?

Cái thế` Ma quân đáp nhanh qua hơi thở:

- Có! Chúng ta hãy chọn cho mau!

Vừa nói dứt, đột nhiên lão đổi hướng đi, bỏ hẳn con đường lớn mà rẽ vào một lộ`i ngoắ`n ngoề`o dẫn đế`n đỉnh núi.

Đường dài lên đỉnh thượng, hai bên mọc lên vô số` tồng, bá, chen vào đầ`y đủ loại cây danh mộc, u uắ`t um tùm nên không nhìn thấ`y cảnh tượng phía ngoài rừng, lại thêm màn đêm dày mịch, bao trùm vạn vật tồ`i om, thậm chí xòe bàn tay ra vẫn không thấ`y ngón, tuy có ánh sáng trắng, song chẳng chiế`u lọt qua khu rừng đầ`y đặc lá.

Cái thế` Ma quân đột nhiên thâu bộ đi chậm lại, vừa lên tiế`ng bảo rắ`t khế`:

- Thiệt Huyết Bảo ở trước mặt chúng ta đây, vậy các người thử tính xem, chúng ta nên vào đây bằng cách công khai hay bí mật?

Nhan Như Ngọc cau mày nghĩ ngợi, đoạn lên tiếng đáp lại:

- Phải xem tình thế trước, rồi sẽ quyết định sau.

Cái thế Ma quân gật đầu tỏ vẻ hài lòng, bèn lớn tiếng bảo:

- Nếu như thế ... các người hãy theo ta!

Vừa nói dứt, thân hình lão chớp động như cánh Ưng, rún mình nhảy vọt lên cao, và vớ vào một cành đại thụ cao ngất. Lão trèo lên thoăn thoắt đến tận ngọn cây.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc liền tung mình nhảy lên cành đại thụ.

Chợt thấy... Cái thế Ma quân vừa đứng thẳng trên ngọn cây cao, đột nhiên đổi thế, lộn nhào đầu phía dưới chân giờ lên trời, xuyên thẳng xuống triền núi như một chiếc lá rơi, khi thân mình lơ lửng giữa khoảng không, đột nhiên lão co rúm thân mình búng vọt sang bên tả, hạ nhanh xuống một gành đá cheo leo dựa vệ đường.

Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp nôi gót bay lượn theo thế của Cái thế Ma quân đáp nhanh xuống đứng kề bên gành đá.

Khi hai người vừa đáp xuống gành đá, thì Cái thế Ma quân lại thi triển công lực lần thứ hai, bằng thế “bàng vân xuất tụ”... Cái thế Ma quân lại sà mình phóng xuống vực sâu thăm thẳm, không biết lão dẫn đến đâu.

Cừ Thiên Hiệp không rõ căn do, khúc chiếc thế nào, lại phóng mình nhào xuống vực thẳm.

Thân mình chàng rơi xuống độ năm trượng, đột nhiên nghe phía trên đầu Cái thể Ma quân kêu lên thất thanh:

- Húy! Người muốn đi đâu đó! Tìm chỗ chết hay sao chứ?

Cừ Thiên Hiệp nghe tiếng gọi làm chàng quá sợ xuống tahanan thân mình, vội đề khí nghịch chuyển, thân mình uốn cong vút như vành cung, thi triển chiêu “Tê yêu Bàn vân” bật mạnh lên trên, nhắm ngay hướng tiếng nói của Ma quân phát ra bay xẹt tới, vươn hai tay chộp mạnh vào nhánh tòng quì, gượng rút mình đứng lên, vừa chép miệng nói: “Thật là may mắn... thoát hiểm”

Nguyên lúc Cái thể Ma quân buông thõng thân mình để rơi xuống vực sâu, kỳ thật là lão đáp xuống thân một côi tòng quì, nắm dựa trên vực thẳm, tuy gọi là trên vực thẳm, chứ cao trên mười trượng.

Bây giờ, Nhan Như Ngọc mới buông mình rơi xuống chỗ hai người đứng.

Cái thể Ma quân tay chỉ về phía xa xa bảo nhỏ:

- Hôm nay tại hạ Thiệt Huyết Bảo có gì xảy ra!

Cừ Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang, nhìn theo ngón tay của Ma quân...

Chỉ thấy sau cánh rừng già mịt, trên muôn ánh đèn lớn nhỏ, chiếu nhập nháy tựa đàn đóm giữa đêm hè.

Dưới ánh đóm lơ mờ, ta có thể nhìn thấy một dãy nhà ngang dọc bao bao la. Giữa rừng núi âm u, thông reo sào sọc như song vỗ đầu gành, thành thử những tiếng reo hò trong “bảo” không nghe thấy được gì cả.

Nhan Như Ngọc xem một lúc lâu, mới lên tiếng hỏi:

- Tiễn bô i, có phải lộ i này, là con đường đi vào Thiệt Huyết Bảo hay chẳng?

Cái thê Ma quân lắ t đầ u đáp:

- Không phải, nhưng có thể đi vào ngã hậu của huyết bảo.

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Tại sao ta không ngỏ trước, cho danh chánh ngôn thuận hơn!

Cái thê Ma quân cười nhẹ bảo:

- Đầ ng thân pháp của ngươi, liệu chồ ng trả nổi hay không chứ?

Hai người lời qua tiếng lại, âm điệu còn thắ c mắ c gay go, chứng tỏ sự hận hờn chưa tiêu tan...

Nhan Như Ngọc thắ y thê vôi lên tiếng nói:

- Bắ y giờ kẻ cường cừ, đại địch đứng trước mặt chưa đoán được sự kiế t hung, cả ba chúng ta đế n đây với mục đích duy nhắ t tìm xem Tiế t cô nương hạ lạc ở phương nào, vậy xin hai vị... dù phần uắ t đế n đâu, cũng nên bỏ qua mà lo cho Tiế t cô nương!

Cái thê Ma quân dụ giọng nói:

- Phía trước Thiệt Huyết Bảo có vô số hà m “thung” ngầ m, nhưng còn nhiề u chuyện hiểm ác dị thường.

Nhan Như Ngọc vôi hỏi nhanh:

- Chẳng nhẽ chúng bày biện những cơ quan bầy độc ngầ m khắ p nơi hay sao?

Cái thê' Ma quân điê' m nhiên nói:

- Tuy không có cơ quan ngâ' m hay bẫy độc, nhưng có rấ' t nhiê' u mãnh thú hung ác, khiê' n người không kịp đê' phòng, nơi đây tuy đầ' y hiểm ác, nhưng ta có thể nương vào những tàng cỏ thụ thiên nhiên... muô' n tránh được sự phiê' n nảo, chúng ta hãy cố' gắ' ng mà tranh thủ thời gian!

Nhan Như Ngọc gật đầ' u lia lĩa nói:

- Tiê' n bồ' i dạy chí phải!

Cái thê' Ma quân thở dài u uấ' t, bắ' ng giọng nói cực trang nghiêm bảo:

- Hiện giờ chúng cứ nương theo các thân cây mà chuyê' n đi, song các thân cây rêu rong trơn như mỡ có thể trượt ngã bấ' t thầ' n, các người nhớ cẩn thận nhé! Hãy bám sát theo ta!

Vừa nói dứt, lão xoạc chân bước rấ' t mau, chuyển từ cành cây khác, nhanh như vượn đi vào cái hang động tồ' i om om.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BA

Mạo hiểm vào dò Thiệt Huyết Bảo

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn theo thân hình đại bàng của Cái thể Ma quân mà chuyển theo từ cành này qua nhánh khác, nàng và Cừ Thiên Hiệp đi song song, đột nhiên nàng đưa tay nắm nhẹ vạt áo Cừ Thiên Hiệp, lên tiếng bảo khẽ:

- Hãy đề phòng cận thận! Xem qua thể núi, thì phía dưới này có lẽ sâu trên trăm trượng, người chớ nên xem thường nhé!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, dịu dàng đáp:

- Tại hạ hiểu rồi cô nương ạ! Xin cô nương hãy bảo trọng lấy thân!

Thật là lời nói ngọt ngào như đường, khiến Nhan Như Ngọc nghe qua vui mừng hơn hờ, nàng cố dằn sự xúc động, lên tiếng bảo khẽ:

- Hay lắm! Chúng ta hãy đi chứ!

Vừa nói dứt, nàng rún mình chuyển từ cành nọ đến cành kia, theo chiếc bóng mờ của Cái thể Ma quân mà đi lần tới trước.

Hai hàng cây cao ngất mọc dài hai bên đường hang, trông chẳng khác con đường san đạo thiên nhiên, thực đúng là vô vàn nguy hiểm, hàng đại thụ cây này cách cây kia chẳng đều, có lúc gần một trượng, có khoảng xa hai trượng, thân cây to nhỏ chẳng đều nhau, vậy mà giữa đêm tối âm u, thân người lơ lửng trên không phải gắng vận dụng nhãn lực mới tìm thấy chỗ ghé chân.

Nêu dùng sức quá mạnh, thì bàn chân bị lún vào rong rêu đến lúc giờ lên cũng dễ té ngã, còn dùng sức lực quá nhẹ, thì bàn chân bám không vững, và cũng dễ trượt ngã vì chắt nhờn trơn ướt của rong rêu, lại thêm màn đêm dày mịn tóe như mực, không thể nào nhìn thấy rêu rong mà tránh, thực là nguy hiểm vô cùng.

Tuy vậy cả ba người vượt qua mười mấy cây cổ thụ, chợt nghe phía dưới chân vỡ rì rào, dường như có ngọn suối chảy xuyên qua triền núi Đại Hồng.

Cái thế Ma quân bỗng dừng lại trên một cảnh đại thọ, tàng lá xum xê, tỏ vẻ trù trừ...

Nhan Như Ngọc đi trờ tới thấy vậy lấy làm lạ, cất tiếng hỏi nhỏ;

- Tại sao Tiên bố i không đi nữa?

Cái thế Ma quân thở dài nảo ruột, bằng giọng nói trầm buồn bảo:

- Hy! Chết thật, phải chi lúc này chúng ta vào cổng chính của Thiệt Huyết Bảo, tuy nhiên gặp nhiều nguy hiểm, nhưng sự nguy hiểm trực tiếp dễ đương đầu! Vậy chúng ta nên quay lại vào cổng chính cho tiện.

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh hỏi:

- Tiên bố i tại hạ lại đổi ý mau thế?

Cái thế Ma quân lắc đầu sâu u nảo đáp:

- Không phải ta đổi ý đâu! Chỉ vì... vì ta quên cả lối đi nên không hướng dẫn các người được!

Nhan Như Ngọc kêu lên thốt thanh:

- Tiễn bô i không biết đường sao?

Cái thê Ma quân buôn bã đáp:

- Không hẳn thê! Ta có qua đây một lần, song lần đó là mười năm về trước, mà hiện tại là ngày hôm nay... cách mười năm còn gì để nhớ nổi!

Nhan Như Ngọc càng thêm bô i rô i, gượng hỏi tiếp:

- Mười năm qua, chỉ sợ mọi việc đều thay đổi, cây nhỏ tăn lên, cây lớn cằn cỗi, nước chảy đá mòn... đâu còn dấu vết của năm xưa!

Cái thê Ma quân thở dài nảo ruột, bằng giọng nói u buồn kể tiếp:

- Mười năm về trước, giới hắc đạo nhóm ta có một người đến đây họ.. Ôi!

Lão nói đến đây, dường như sự nhớ chuyện gì khó nói, bèn kêu lên một tiếng “Ôi” và đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp lom lom, tỏ vẻ ngạc nhiên đến cực điểm.

Cừ Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chỉ vì chàng bận tâm quan sát tình hình bôn bên, háu tìm một lối đi.

Nhan Như Ngọc thấy Ma quân trù trù không nói hết lời, lấy làm lạ hỏi tiếp:

- Tiễn bô i – Có gì chẳng đúng ư?

Cái thê Ma quân nghiêm giọng đáp:

- Không phải thế đâu! Chẳng qua là câu chuyện hết sức tinh xảo, dường như có sự xếp đặt trước...

Nhan Như Ngọc tính háo kỳ truy vấn:

- Tiên bối vậy câu chuyện như thế nào?

Cái thế Ma quân thở dài kể tiếp:

- Mười năm về trước... Bọn Hắc đạo của chúng tôi tụ họp tại Thiệt Huyết Bảo, dùng kế dẫn dụ một người đến đây và người ấy là một gã họ “Cừ”... do đó, ta nói câu chuyện hết sức tinh xảo là... Mười năm qua... ngày hôm nay là một ngày nữa lão phu lại đưa một người đến vùng trọng địa này, và người này cũng họ “Cừ”!

Cừ Thiên Hiệp đứng kề bên nghe rất rõ ràng tuy đã lâu không trò chuyện ôn hòa với Cái thế Ma quân, nhưng vẫn gắng hỏi:

- À! Họ Cừ là ai thế!

Cái thế Ma quân đưa mắt nhìn vào đăm tối nghe câu hỏi của Cừ Thiên Hiệp, mà chép miệng thở dài:

- Cuộc đời nhiều biến đổi, khiến người ta đổi thay.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế không vui tí nào mới nhìn trời thở dài nã nuột.

Nhan Như Ngọc đoán biết tâm sự của Cừ Thiên Hiệp rõ ràng vô tình hay cố ý mà cất tiếng hỏi:

- Tiệt lão tiên bối! Gã họ Cừ như thế nào?

Tại sao đề cập đến việc này... Tiên bối có gì chẳng vui ư? Cái thế Ma quân đưa tay mân mê chòm râu thật chặt, thường hay luyên luyên kể những chuyện của người khác mới cất tiếng thở dài ảo não:

- Mười năm về trước tại chỗ này, Hắc Đạo năm mai phục bên phía, nhóm người dụ dẫn gã họ Cừ lại ngay ổ phục kích, Hắc Đạo tính búng rể, giết hẳn phải đập đầu, nhưng không nổi lại không thành, gã họ Cừ không mất mạng. Mà Hắc Đạo của chúng tôi tổn thất rất nhiều. Hậu hết bị tàn phá khá nhiều... kết cuộc không làm gì được Thiệt Huyết Bảo...!

Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp nghe chăm chú, sau cùng toan lên tiếng hỏi.

Cái thế Ma quân bỗng nhiên nói:

- Ý, nhớ lại lúc đó... ta bị gã Cừ Thiên Hiệp đánh rớt ngay xuống vực, ta may mắn vớ được... Nếu không thì đã bị chết lạnh rồi!

Cừ Thiên Hiệp đứng kế bên nghe rất rõ ràng, chàng hỏi tiếp:

- Rồi sự việc như thế nào nữa?

Cái thế Ma quân hình như có điều gì khó nghĩ nên lão ta không nói tiếp nữa, lão chỉ buông tiếng thở dài đầy vẻ thối ngạo.

Đoạn lão bàn tiếp đến sự việc hiện tại:

- Với công lực của ba người chúng ta sẽ dư sức tiến vào mặt trước của Thiệt Huyết Bảo.

Cừ Thiên Hiệp cùng Nhan Như Ngọc rất hài lòng đáp:

- Cả ba chúng ta nên hành động ngay!

Vừa nói dứt lời cả ba nhún mình bay vọt về hướng mặt trước Huyết Bảo.

Hơn mười trượng vườn chòm cỏ thụ, cả ba người leo lên tận ngọn cây cao vút.

Quả nhiên đúng theo sự ước đoán của mọi người. Bên trong bảo đèn lồng kết tụi, thể sắc muôn màu, người chạy tới lui lảng xảng, ai ai cũng mặc quần hồng áo lụa, chứng tỏ là đêm kết khánh liên hoan từ xa xa đưa lại mùi xào nẫu thơm phưng phức.

Bờ tường chu vi Thiết Huyết Bảo, cao hơn ba trượng song những dãy nhà bên trong lại cao vút vượt hẳn bờ tường.

Tiền diện là tòa đại sảnh ba gian, kiến trúc thật huy hoàng tráng lệ, hậu diện có một tòa lầu đài cao, phòng độ năm sáu tầng, phía trước lầu treo tua hàng, tuối lụa, kết thành hình Phúc Thử và hồng điệp nhờ ánh đèn hoa chiếu tỏ, nhìn xem màu sắc thật nguy nga, mỗi tầng lầu đều kết ghi lụa hồng, sung quanh song cửa như cửa Cung Tân, giữa song lại treo chiếu đèn lồng hình dã thú cùng mấy cái chuông bội hoàn, gặp trận gió đêm thổi đến phát ra âm điệu “Đình Đông...”

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói thật nhỏ:

- Này Tiết lão tiên bô i! Chúng ta nên chia ra ba mặt mà đi tìm lệnh ái, Tiên bô i đến trước bảo, tôi vào giữa bảo, Cừu Thiên Hiệp xuống hậu bảo, cả ba chúng ta nép mình trên mái nhà quan sát nếu như không tìm thấy lệnh ái, thì chúng ta gặp nhau dưới chân núi lúc mặt trời ló mọc, bằng trái lại... chúng ta ai thấy lệnh ái ở đâu thì huýt lên tiếng gió làm hiệu để tiếp ứng.

Nàng nghiêm nhiên thành một vị tướng soái phát lệnh, có quy tắc rõ ràng.

Cái thể Ma quân rât hài lòng đáp:

- Chúng ta nên hành động như thể!

Lão vừa nói dứt, nhún mình bay vọt lên hướng mặt trước Huyết t Bảo.

Cừu Thiên Hiệp thấy Cái thế Ma quân đi được một đôi xa, bèn quay sang Nhan Như Ngọc bảo nhỏ:

- Giữa là chỗ nguy hiểm trập trùng, phải để cho ta vào trung bảo mới được!

Nhan Như Ngọc mỉm cười vui vẻ, nói:

- Công lực của thiêu hiệp tuy cao diệu hơn ta, nhưng người chớ ngại ta đủ sức vào giữa bảo!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng mặt vì không nỡ để nàng vào chỗ nguy hiểm trầm giọng nói:

- Ta lấy làm lo sợ vì...

Nhan Như Ngọc mỉm cười cướp lời:

- Người đừng lo nghĩ vẩn vơ, mỗi người một phận sự hãy nhận lấy! Ta đi đây!

Nói xong, nàng cúi gập lưng ông, cong cánh liễu uốn, bằng một chiêu “Thiên nữ tán hoa” từ trên ngọn cây cao bay chúi xuống, thân mình đang lơ lửng nàng đổi ra thế “Nhũ yên, dịch lâm hình tượng như mũi tên, bay xẹt vào mái nhà giữa bảo.

Cừu Thiên Hiệp không chậm trễ, phất nhanh tay áo lả c mình biến theo chiêu “Bình địa thanh vân” áo quần chẳng động, thân mình như mây bay, nương theo chiều gió, vượt mau qua bờ tường hướng về phía hện bao chạy nhanh như trót.

Nguyên phía sau hậu là: Nhà bê p, chuồ ng ngựa phòng râm và kho làm dọc ngang.

Chàng trườn mình trên mái ngói, dùng tuyệt kỳ khinh công, đê n nổi nhẹ hơn con tắ c kè chuyển động, chẳng má y chồ c chàng đã tuầ n thắ y khắ p nơi, ngoài những cặp vợ chồ ng nô bộc tình tự mắ ng nhau chàng không thắ y điể m gì khả nghi cả luôn cả tin tức hoặc bóng dáng của Tiể t Lệ Hồ ng, không tìm đượ tia sáng hy vọng nào.

Nhưng chàng có nghe những lời bàn luận của lũ bảo nô thì biể t hôm nay là ngày lễ thành hôn của Thiế u chúa, đêm động phòng “hoa chúc”.

Cừ Thiên Hiệp lại vượt qua má y gian phòng kắ tiế p, xuyên qua hơn hòn giấ sơn là đê n tòa lâ u năm tầng, cao vút.

Chàng không dự dự, nhắ c mình bay vọt vào tâ ng lâ u thứ nhắ t, chỉ thắ y hoa giấ y rải đầ y đắ t, cửa vào bóng hình, “Long phụng thì”, đèn đuồ c sáng choang, nhưng im phắ ng phắ c không có một bóng người.

Cừ Thiên Hiệp đi thẳng vào trong, vẫn không thắ y động tịnh gì cả, sẵn dịp chàng chui qua cửa song leo thoắ n thoắ t đê n thứ hai.

Tầng lâ u nhì vẫn lặ ng trang không một bóng người nhưng giữa phòng bày biệ n rắ t khang trang, ba dãy bàn ghề dài, bên trên bày đầ y thặ t, dường như vừa dùng qua phầ n nửa, đầ u bàn có hai cái ly bông tuyệt đẹ p, chính là hai cái ly rượu dùng qua lễ hiệp cắ n, để riêng cho tân nương và tân lang làm lễ giao bôi.

Cừ Thiên Hiệp mãi mê xem độ t nhiên có tiế ng chân người từ lâ u ba đi xuồ ng, chàng thắ t kinh vội xê mình ra sau, núp dưới kắ sách, vận khí nín thở đưa mắ t theo dõi.

Lại thấy từ lâu ba đi xuống một đoàn người khá đông dẫn đầu là một thiếu phụ trung niên.

Một người thiếu nữ trẻ nhất bọn, bỗng lên tiếng:

- Không rõ nôi ý của bảo chúa, tân nương chẳng nói chẳng rằng như người bệnh, mà bắt làm lễ bái đường, đem động phòng hoa chúc với người đầu thực là vô vị!

Một người thiếu phụ luống tuổi, tỏ vẻ sành đời lớn tiếng bảo:

Người có biết tại sao Bảo chúa gập như thế không? một là chọn được giờ lành, nếu không sớm lo động phòng thì sợ mất đi sự may mắn. Hai là Bảo chúa không muốn thiên hạ biết trước cuộc hôn lễ này, nên làm lễ động phòng trước mới báo thiệp hi tín và thiết tiệc sau!

Họ vừa đi vừa nói, khi dứt lời thì đoàn người đã xuống tới dưới nhà.

Cừ Thiên Hiệp chép miệng nói thàm: quái lạ thật, cuộc hôn lễ là đại sự, đường đường một vị Bảo chúa mà phải sợ gì... Phải chấp bách và làm sai nghi thức như thế vừa suy nghĩ đến đây chàng lại bước nhanh ra ngoài toan leo lên tầng thư ba, lại nghe tiếng tiêu thiếu nữ, đàn địch hòa âm, trên từng lầu tư vang vọng xuống, kèm theo đây là tiếng ca xang múa hát của đoàn Nữ nhạc, xưng chúc lễ tân hôn.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh ngoài hành lang lầu tư vang lên rất chấp bách:

- Lý tâu! Có người đến... có người đến...

Cừ Thiên Hiệp giật mình nép nhanh sau rèm cửa.

Một giọng nói trầm trầm của phụ nơn gất lên:

- Hôm nay là ngày Song hỷ! Người chớ kêu réu ồn ào người đến là ai, mặc kệ họ!

Giọng nói lạnh lạnh lại kêu lên cấp thiết:

- Thật mà... có người đến... có người đến...

Giọng nói của phu nhân càng gay gắt hơn trước lại mắng to:

- Ta bảo “Song hỷ” kia mà, người muốn chết ư! Đêm quá canh ba mà kêu réu ầm ĩ, nếu mi kêu lên lần nữa ta sẽ bóp đầu chết tức khắc, súc sanh không biết gì... Có nghe rõ chưa!

- Nghe rõ! Nghe rõ!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lên hành lang lầu ba chỗ phát ra tiếng nói, một chuyện khiến chàng suýt bật cười to.

Nguyên giọng nói lạnh lốt vang lên hai lần, không phải tiếng nói của loài người, mà là tiếng kêu của con chim anh vũ màu lam đứng trong chiếc lồng vàng treo ngoài góc hành lang lầu ba.

Cừ Thiên Hiệp chép miệng bảo thê m. “Đừng mắng nó là súc sanh, tuy súc sanh, chứ khó qua khỏi tầm mắt của nó”... Vừa nghĩ vừa bước ra ngoài hành lang toan vượt lên lầu tư.

Bỗng nhiên... Một tiếng “A” kêu lên thốt thanh, tiếng kêu này dứt, kẻ đầy là tiếng hú ngân dài, phát ra giữa bão.

Đúng là tiếng “hú” ám hiệu của Nhan Như Ngọc, chàng đoán là Nhan Như Ngọc đã lộ hình tích bị người phát giác, có lẽ bị người vây khốn.

Cừ Thiên Hiệp không còn lòng nào quan sát căn lầu tư nữa, mà nhún mình vọt ra cửa song nhắm hướng trung ương của Thiết

Huyết t Bảo mà trở thuật phi hành chạy tới.

Ngay lúc đó, giữa bão tiêng người la hét vang sấm, bóng người chạy tới lui như mắ c củi, ánh đuô c đỏ rực trời, gươm đao tuô t ra lạnh người.

Cừ Thiên Hiệp chạy như bay, trong nháy mắ t đã đê n khu trung ương Huyết t Bảo:

Chợt nhìn thắ y trên mười người câ m nơi tay đủ loại binh khí, vây hãm Nhan Như Ngọc vào giữa... Đầ u lãnh của nhóm này là một cậu trai tuổi trạc hai mươi, trên tay câ m chặt “Ngô câu kiế m” vẻ mặt lạnh như tiề n, đứng ra đố c xuấ t cuộc bao vây. Bên ngoài là màu trời tồ i như mực, chỉ có bô n góc tràng viên sáng trưng như ngày hội có trên hàng trăm người, tay câ m bó đuô c giơ cao miệng không ngớt reo hò để trợ uy cho vòng vây xiế t chặt.

Đứng trước thề m đại sảnh đường, là một ông lão khoác áo rộng râu tóc bạc phơ, mắ t sâu mày trắ ng, một điề u quái lạ là hai vành trái tay tả hữu không có, chỉ có hai lỗ nghe mà thôi.

Vị lão nhân một tay chố ng ngay ngang mạn sườn, một tay câ m lang nhan nha bồng giương đôi mắ t như điện rọi thẳng vào tràng đầ u.

Cừ Thiên Hiệp đứng xa xa nhìn vào, thắ m đoán vị lão nhân này là Bão chúa Thiế t Huyết t Bảo hiệu là Ban vân phúc vũ “tên chữ Tiề n Quân” chàng lại tưởng nghĩ: “người đời nói bắ t giặc trước phải câ m cho được chúa giặc, vậy ta phải chề phục hắ n thì Nhan Như Ngọc tự giải vây!” vì nghĩ thế chàng tung mình bay xà xuô ng, vừa cao giọng gọi to:

- Nhan cô nương, có Thiên Hiệp đê n đây!

Tiêng hét vừa dứt thân mình chàng đảo hạ rất nhanh, rơi ngay trước thềm đại sảnh, ánh kim quang lấp lánh chiếu sáng trời, tay hữu lay động mạnh “Khô trúc thánh kiếm” phạt thẳng vào người Bàn vân phúc vũ Tiêng Quân.

Thật chàng đoán không lầm, vị lão nhân trụ lỗ tai chính là Thiệt Huyết Bảo, Bảo chúa tiêng quân.

Lão Tiêng Quân đang chăm chỉ theo dõi cuộc đấu đến độ xuất thân, bị Cừ Thiên Hiệp hét to bên tai một cách thành linh, làm lão thất kinh, chưa kịp suy nghĩ gì cả, thì đao kim quang vàng hực hỏ xoáy tít vào mình, Cừ Thiên Hiệp vừa hiện thân thì chiêu thế vừa tấ n tới. Bàn vân phúc vũ Tiêng quân thất kinh vội ngã người bật ra sau bảy thước, khi hai chân vừa chấ m xuống bậc thềm, lão vội cử ngang thanh lang nha bổng hộ thân, cả giận quát to như sầm:

- Người kia... ngươi là ai?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười, tay cầm ngọn “Khô trúc thánh kiếm” để ngang ngực trầm giọng đáp:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp! Các hạ có phải là Bảo chúa Bàn vân phúc vũ Tiêng Quân chăng?

Thiệt Huyết Bảo chúa Tiêng Quân đột nhiên xám mặt, tay tả run lên chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp hỏi gặng lại:

- Cừ Thiên Hiệp... ngươi là Cừ Thiên Hiệp hay sao!

Cừ Thiên Hiệp nói to như rồ ng:

- Đúng thế Bảo chúa ạ!

Bàn vân phúc vũ Tiêng Quân thần thờ như kẻ mấ t hồn, bằ ng giọng nói u trầm bảo:

- Oan có phâ`n, nợ có chủ! Mười năm về` trước... phụ thân ngươi bị người dẫn đé`n Thié`t Huyé`t Bảo này... Tié`n mỗ không hê` có dự mưu vào... vậy mà, trượng đánh grom vung, bié`n Thié`t Huyé`t Bảo thành một trường chié`n, và huỷ hoại ngôi Bão của ta, tan nát... như ngày hôm nay ngươi lại đé`n đây... chẳng hay muố`n hỏi gì với Bôn Bảo?

Giọng nói của lão âm trầ`m bi thié`t, song lão không để ý thấ`y Cừ Thiên Hiệp mặt mày bié`n sắ`c lúc xanh lúc trắ`ng bệch.

Cừ Thiên Hiệp xúc động bô`i hờ`i, vô tình chàng đã nghe được tin tức của phụ thân, nhưng một điề`u rắ`t ngặt là chàng không rõ tên huý của phụ thân.

Thời bắ`y giờ, lại có hai cây kié`m lỗi lạc nức tiế`ng giang hồ`, lại là hai gã cùng một họ “Cừ” không thể lâ`m lẫn trong muôn một, chàng muố`n hỏi một câu:- “Vậy phụ thân ta là ai?” lại sợ làm trò cười cho thiên hạ. Thié`t tương... Trong thiên hạ có con nào lại không bié`t cha, hỏi như thế` thì còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa, do đó, chàng gắ`ng giọng nói càn, bắ`ng một giọng gay gắ`t:

- Hôm nay ta lại đây để đòi món nợ máu, mà ngươi đã vay mười năm về` trước?

Bàn vân Phúc vũ Tié`n Quân, tay hữu quay ngọn lang nha bổng một vòng cả giọng quát to:

- Nợ máu! Hà... hà! Ta mà thié`u ngươi nợ máu ư, năm xưa phụ thân ngươi không hê` bị một vé`t thương nhỏ... thì làm gì có nợ máu mà đòi, vả lại... hai vành lỗ tai của lão phu... chính là món nợ mà lão phu câ`n phải đòi ở ngươi đầ`y!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ`y lão đã để lộ chân tướng, bèn vung thanh “Khô trúc thánh kié`m” quát to:

- Đừng nói lời thôi! hãy tiếp chiêu thế của ta!

“Bàn vân Phúc vũ” Tiễn quân xám mặt, tay quạt mạnh bọn lang nha bổng một vòng quất to một tiếng như sấm nổ ngang trời:

- Cừ Thiên Hiệp, chính người dẫn xác đến nạp cho bốn bảo, thì chớ trách Bảo chúa nhân tâm tàn ác nhé!

Tiếng hét chưa dứt, ngọn bông lang nha đã biến đổi ra chiêng “Cao sơn lưu thủy” lượn cong như con thuyền luồn giỡn sóng, bỗng năng lực trầm giáng mạnh vào người đối phương.

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy trúc kiếm qua mỏng nhẹ không dám đưa ra tiếp thế, tay hữu cử kiếm hoạch ngang, thi triển chiêu “Văn kệ khởi vũ” chớp nhẹ tựa 2 cánh nhạn, lượn nhanh qua một bên né tránh đường bông tó độc, đồng thời đảo ngược “thánh kiếm” đâm thẳng vào “Du kiên đại huyết” của Tiễn Quân.

Chiêu thức công ra không đề phòng kịp, trong lúc xuất kỳ bất ý, linh xảo tuyệt luân, đây là một chiêu thức tó độc, tó độc trội hơn mười hai chiêu kiếm của “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp”.

“Bàn vân phúc vũ” Tiễn Quân xà người tới trước, thế bông nặng trầm, đột nhiên đạo kinh phong xoắn tít vào đại huyết, Lão cả kinh vội cắp ngọn lang nha bổng nhảy lùi sau ba bước.

Cừ Thiên Hiệp vừa đẩy ra chiêu, đã bức lui thủ, được thế chàng nên nhường, ai chân bước “Lôi hành cửu chuyển” thân người chớp động rất nhanh, thừa cơ thi triển ngay... chiêu “Thường thắ ng bát kiếm”, khô trúc thánh kiếm chuyển mình, “Soạt, soạt” liên tiếp ba chiêu thức kiếm phong bay tủa vào đối phương, gây cho Bảo chúa Tiễn Quân cuống cả chân tay, kêu khổ lên liên miêng, ngọn lang nha bổng nặng trăm cân, múa vù vù như gió loạn, bông ảnh như muôn đóa hoa màu bạc, thế bông tựa, tường đồng, chả trọn thân

mình lão, không để hở một khe nhỏ, chẳng dám vung chiêu thức tấn công.

Gã thiêu niên “Ngô câu kiếm” đang vây đánh Nhan Như Ngọc, hấn liếc thấy tiên quân thất thế, chiêu số rời rạc, bèn nổi giận hét to một tiếng lay động, mạnh “Ngô câu kiếm” bỏ Nhan Như Ngọc, tung mình nhảy đến bên Tiên quân buột miệng kêu to:

- Gia gia, hãy tên tiểu tử cho hài nhi sửa trị!

“Bàn vân phúc vũ Tiên quân giọng nói to:

- Phật nhi hãy cố đề phòng, tên tiểu tử vô cùng lợi hại!

Thiêu niên vừa đến vũ lộng mạnh ngọn “Ngô trúc kiếm” chém xả vào lưng thanh “Khô trúc thánh kiếm” đồng thời hét to lên:

- Thiệt Huyết Bảo là nơi cấm địa, đâu phải vùng hoang dã mà ngươi náo loạn? Tiểu tử hãy bó tay cho mau!

Lời nói gã chưa dứt tiếng “choang” nổi lên mạnh kim thiệt chạm, nhau phát ra tiếng động rợn người.

Gã thiêu niên cả kinh thất sắc, rùn mình nhảy lùi ra sau mấy bước, hấn đưa mắt nhìn lại thanh “Ngô câu kiếm” đã gãy cạnh chuôi còn giữ chặt trên tay, phân nửa đầu mũi bị văng xa xuống đất, thực khủng khiếp thay.

Cừu Thiên Hiệp nổi cười gằn giọng nói gay gắt quát to:

- Ngày nay ta mới rõ Thiệt Huyết Bảo, chỉ là một Bảo chúa rượu thịt của hạng giá áo túi cơm có danh không thực!

“Bằng vân phúc vũ” “Tiên Quân, nghe qua tái mặt, tóc trắng xung bay, râu dài phát mạnh, lão cau mày trợn mắt, tay cử lang nha

bồng lên cao, gả ãn giọng quát to như sấm.

- Hay cho tên tiểu tử củo ãng vọng. Hãy tiế p lão phu ba thể bõ ãng... !

Cừ Thiên Hiệp nhẽ ch môi lại nói:

- Dù cho ba trăm bõng, Cừ mỗ vẫn không nao nao... mời Lão Tặ thủ!

Tiẽn Quân ngang dọc tung hoành trong giới Hắ c đạo suõ t mười năm dư, chưa bao giờ sa cơ thấ t thẽ như hôm nay, một sự thấ t thẽ vô cùng chua chát là trước mặt nhóm thủ hạ của chính mình, như vậy thì còn gì danh dự của Bả chúa nữa, do đó... lão quyẽ t liẽn mạng thí thân hầ u gỡ gặt lại phầ n nào danh dự.

- Soạt, soạt, soạt!

Ngõn lang nha bõng phân ra ba đường thượng trung hạ... một chiẽn biẽn ra ba thức, ba thức chuyẽn thành chín lỏ i đánh hung hăng hẽ t mục lợi hại.

Thẽ thường có nói “Cao hơn tấ t hữu cao hơn trị” ví như Tiẽn Quân Bả chúa có nhiẽn u thẽ bõng siêu phàm, thì Cừ Thiên Hiệp lại có lĩnh hội “Thiẽn t thư thầ n công tuyệt học” lại thêm có chiẽn kiếm thuật, bí truyẽn, may mắ n đượ mắ y độ kỳ duyên, cho nên căn cơ của chàng có thể gọi lẹch đấ t nghiêng trời, trên đời có một.

Vì thẽ, Cừ Thiên Hiệp chuyẽn ngay thẽ “Né tránh phong bê , ứng chiẽn thủ địch, chỉ độ một cái hít hơi đã hoàn thành bõ n chiẽn, năm thức ảo lạ thường.

Bả Chúa Tiẽn Quân đư ra thẽ như phong vũ, chiẽn tự ba đầo, vẫn không bức lui đượ Cừ Thiên Hiệp. Khiẽn cho khí giận xung

đã ãng, hơi thở vang lên hồ ãng hộc! Sự xấ u xa tũ nhục hóa ra giận dữ, tay hữu lão thâu ngay ngọn lang nha bổng, buột miệng gọi thật to:

- Tất cả chúng môn đệ! Hãy nghe lệnh ta. Thố i lui mau!

Trên mười tên cao thủ đang vây phủ Nhan Như Ngọc nghe lệnh Bảo chúa truyề ãn, lập tức thố i lui ra ngoài mấ y trượng... luôn cả bọn bảo chúng cũng mở rộng vòng vây, phân ra tứ tán.

Cừ Thiên Hiệp vội chạy đế ãn bên Nhan Như Ngọc câ t tiế ãng hỏi khế:

- Nhan cô nương! Có sao không? cô nương có thấ y Tiế t...

Nhan Như Ngọc bỗng nhiên biế ãn sắ c run giọng nói:

- Không rõ tên Bảo chúa sắ p giờ trò gì... kia?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắ t nhìn theo ngón tay của Nhan Như Ngọc, lại thấ y “Bàn vân phúc” Tiề ãn Quân tay hữu giờ cao lên mái nhà đại sảnh đánh mạnh, trên nóc sảnh rơi xuố ãng sợi giây thừng, lão đưa tay tả đón lấ y và giật mạnh.

- Ấ m!

Một tiế ãng ấ m vang lên xé không gian, từ trên nóc đại sảnh phóng ra mảnh lưới, bủa quanh Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vây hãm cả hai vào giữa, không có lố i thoát nào ra cả.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TƯ

Một tay chông năm cọp

Thân lạc giữa rừng grom

Cừ Thiên Hiệp đứng giữa bức màn lưới sắt cao giọng quát to:

- Thiệt Huyệt Bảo! Các ngươi là kẻ đày giết nhìn trời, mãnh với sắt này, đâu cần nổi bước tiến của ta!

Vừa nói dứt, chàng tuốt phăng thanh “Khô trúc thánh kiếm” ra khỏi võ, quay tròn một vòng, kim quang chiếu ra vàng hực hỏ sáng chói khắp mặt trường.

Nhan Như Ngọc thấy Cừ Thiên Hiệp động thủ biến sắc kêu lên thất thanh:

- Dừng tay lại, Mau!

Vừa nói dứt, nàng rút thanh kiếm dài, lay động vu vu, chĩa mũi cản ngay ngọn “Khô trúc thánh kiếm” mà chính Cừ Thiên Hiệp đang trở thân lực chém xả vào mãnh lưới.

“Khô trúc thánh kiếm” là vật chí bửu kỳ trân, sắc bén tột đời... Bỗng nghe...

- Keng!

Tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa, thanh trường kiếm trên tay Đả công Ngươn bị ngọn “trúc kiếm” dẫn ra làm hai đoạn, khúc đầu mũi văng ra xa bóng người bị dội ra sau hai bước.

Cừu Thiên Hiệp gượng đứng vững, trố mắt nhìn nàng ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương! Tại sao...

Nhan Như Ngọc thẹn đỏ mặt tay cầm thanh kiếm gãy, chỉ vào mảnh lưới sắt dày cộm nói nhanh:

- Thiệt hiệp chớ khinh thường, mảnh lưới sắt của Thiệt Huyết Bảo có nhiề u độc châm, không nên chặt phá được!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt quan sát thật đúng như lời Nhan Như Ngọc nói, mỗi tao lưới dường như có tô tráp một lớp bột xanh óng ánh, hoặc xám lò mò, phản chiếu ra những tia sáng nhỏ li ti, như sợi cước nhuộm chất lẫn hóa học... nhưng.

Cừu Thiên Hiệp giờ cao giọng Khô trúc thánh kiếm trầm giọng nói to:

- Đành rành mảnh lưới đây độc chất, nhưng không ta há bị chòe chết hay sao?

Đứng bên ngoài lưới sắt. Thiệt Huyết Bảo chúa “Bản vận phúc vũ” Tiên Quân cười hắc hắc, bằ ng giọng nói oang oang:

- Hà hà! Ta không ngờ có kẻ biết giá trị mảnh thiệt vòng như thực chẳng uổng công trình lão phu sáng tạo, nếu các ngươi nhiều động một tí, thì sẽ có “Âm lân liệt hỏa” bảo bọn hai cái sinh mệnh nhỏ này, mà chuyển hóa thành hai khối i than... các ngươi nghe rõ chưa.

Vừa nói dứt, lão Tiên Quân vướ t nhanh râu bạc vừa cười như điên dại, giọng cười quỷ quái âm ma, khiến người nghe rất tai óc.

Cừ Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, trợn mắt cau mày bắ`ng giọng nói giận dữ quát to như sấm nổ:

- Đã là hào kiệt phải có thực học chân tài, bắ`ng những thủ đoạn hèn mọn như người... thực là uổng giá trị của một Bảo chúa!

Tiê`n Quân vuô`t nhẹ chòm râu bạc, cười hăng hắ`c, bắ`ng giọng âm trầm ác độc, nghe như quỷ hú tha ma:

- Hà hà! Muô`n động thủ ư, được như thế` dở cho lão phu. Hà hà.. có đây! Mời năm vị hổ tướng xuấ`t trận, ta bỏ ra một chút Mê mong vụ trưởng... dù giúp cho các người an giấ`c ngàn thu...

Chợt nghe bọn thủ hạ của Thiế`t Huyế`t Bảo câ`t tiế`ng “dạ” vang rân...

Nhan Như Ngọc lo sợ, nhìn Cừ Thiên Hiệp khẽ nói:

- Hãy đề` phòng cẩn thận! Lão Tiê`n quân này, quý kê` đa đoan tàn độc tột đời!

Cừ Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên nói:

- Ngũ vị hổ tướng chắ`c là năm tên cao thủ, thiên binh vạn mã ta còn chẳng sợ nữa là những còn... Mê mong...

Chàng vừa nói dứt lời, bỗng thấ`y từ xa xa, nơi góc viện cuối giải lưới sắ`t, hiện lên mười đóm lửa đỏ rực như ngọn đèn nhỏ chiế`u nhấ`p nháy, đi lầ`n lầ`n tới... nhiề`u người lại kêu lên thấ`t thanh.

- Ái da, nguy mắ`t!

Nhan Như Ngọc sợ kêu lên thấ`t thanh, đưa tay chộp lắ`y vai Cừ Thiên Hiệp run giọng nói:

- Thiế`u hiệp kia... kìa... con hồ!

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp mới nhìn rõ mười đóm lửa đỏ rực, chẳng phải ngọn đèn con, mà là mười con mắt của năm con hổ, Cừ Thiên Hiệp nắm chặt đóc “Trúc kiế m” xê mình tới trước ba bước, quay sang Nhan Như Ngọc khẽ bảo:

- Người đừng sợ, hãy để nó cho ta xử!

Nhan Như Ngọc bây giờ trường kiế m đã gãy, trên tay không tấ c sắ t chỉ còn cách vận dụng nội lực vào song chường, thủ thế hộ thân, nghiêng mình chờ.

Tiề n quân bên ngoài mảnh lưới sắ t, nghiề n răng thét lên:

- Tiểu tử! Thiề t Huyề t Bảo xử sự tồ t với người làm đấ y? Trước hế t cho người thử sức với năm hổ tướng của ta, sau sẽ hà... hà?

Tiề ng nói chưa dứt, đột nhiên bớ n phương tám hướng vang lên những tiế ng:

- Phầ n... Phậ t!

Ngay tức khắ c, bớ n phương xông lên khói nô ng mù mịt, làn khói này dường như do một ô ng đờ ng thực ra, nhắ m vào mảnh lưới sắ t phun liên tiế p, trong nháy mắ t, khung lưới sắ t bị phủ dưới lớp khói trắ ng đục như màu sương mù, trong vòng năm thước không nhìn thấ y bóng người bị trúng nhắ m, nước mắ t tuôn ràn rụa, nước chảy có giọt, hơi thở rắ t khó chịu dường như bị tắ t nghẽn giữa cổ họng..

Cừ Thiên Hiệp gượng chịu đựng, sự uấ t hận dâng trào lên nghẹn cổ, chàng cô gọ i lên rồ i rít:

- Nhan cô nương! Công nương chớ rời xa ta nhé!

Nhan Như Ngọc nghẹn ngào kêu lên:

- Ta ở... đây! người... ở... đâu?... người.... Đúng... đâu?

Vừa nói đến đây, nàng lên con ho sặc sụa.

Cừ Thiên Hiệp vừa mở miệng toan đáp lời thì luồng khói trắng nõng chui ngay vào cổ, bắt chàng ho lên sặc sụa... Cừ Thiên Hiệp cả kinh ngậm chặt đôi môi bẽn lẽn giọng ú ớ đáp lại:

- Ta... ở đây!

Đứng bên ngoài màn lưới sắt “Bàn phúc vũ” Tiễn Quân cười hăng hắc nói:

- Hà... hà! Các người ngủ đủ mùi vị chưa?

Đề Năm vị hổ tướng xuất binh chứ!

Lão vừa nói dứt, thì nghe tiếng tiêng rồ rồ.

- “Cà um! Cà um!”

Vang rền rung chuyển cả núi rừng, trong vầng khói đục lò mờ, mười con mắt đỏ lòm ánh đèn, từ xa xa bắt đầu xuất hiện...

- Cà um... Cà um!

Năm con rồ rồ lên một lượt làm chấn động cả Thiệt Huyết Bảo... mỗi... mỗi con hổ to như con bò mộng vẩy đuôi phe phẩy, bước từng bước rất bệ vệ như vị tướng soái tuấn du, năm đôi mắt đỏ giông như đèn lồng ẩn trong lớp khói mờ, càng lúc... càng tiếng đến gần.

Cừ Thiên Hiệp nóng lòng, lo sợ cho Nhan Như Ngọc sợ gặp sự chẳng lành, liền dò theo tiếng nói mà đến bên nàng bảo rất nhỏ:

- Nhan côn nương, hãy mau để n ản sau lưng tại hạ, chớ rời giây phút nào cả, năm con nghiệt súc để mặc ta!

Bên ngoài, Tiê`n quân cao giọng nói to:

- Làm kinh động để`n sự an nhàn của Ngũ Hồ bị thuộ`c, thì các người phải bị trừng phạt của nó!

Nhan Như Ngọc nghe qua thấ`t kinh, kéo Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- À! Lão thấ`t phu này đáng chề`t.

Năm con hồ bị say thuộ`c, chúng gầ`m rú đang đi tìm kẻ địch, một trong năm con đã rồ`ng lên thực to, rún mình phóng nhanh vào hai người đang đứng, thật là nguy hiểm khôn lường.

Cừ Thiên Hiệp tay hữu câ`m “Thánh kiế`m” tay tả vận nội lực thầ`n công, hít vào một luô`ng chấ`n khí, tả chưởng đẩy mạnh ra, đờ`ng thời quát to:

- Nghiệt súc, muô`n chề`t!

Ngọn chưởng vừa đưa ra, trên mười thành công lực, kinh phong tuôn như giông tố`, nặng tựa hòn giả sơn bay lông lố`c xoắ`n vào yế`m tâm con mãnh hồ.

- Bùng!

Sau một tiế`ng nổ, con mãnh hồ to như trâu bị văng ra xa má`y trượng, nói cô` vùng dậy rồ`ng lên vang động cả núi rừng, và chạy trở vào nhập đoàn với bớ`n con mãnh hồ kia...

Nguyên vì luô`ng khói đục ản làm cho ánh mắ`t của Cừ Thiên Hiệp hế`t tinh, ngọn chưởng vù rồ`i dư sức quát chề`t con mãnh hồ,

chỉ vì chàng đánh phốt ngang bụng, bốp nó ra xa thê, chứ trúng phải yếm tằm thì con mãnh hổ sẽ nát thây ngay.

Bây giờ năm con hổ đều nằ m phục dưới đất ve vẩy chiếc đuôi phất cò, đột nhiên, tất cả đập mạnh đuôi, nhảy vào một lượt với khí thê thật là vô cùng hung mãnh.

Cừ Thiên Hiệp vẫy tay ra hiệu cho Nhan Như Ngọc nói mau:

- Chúng mình qua bên tả... nhanh lên!

Vừa nói dứt, cả hai rún mình nhảy vọt qua bên tả, xa trên năm con mãnh hổ.

Năm con mãnh hổ vô trợt hai người, rơi “ầm” trên mặt đất, thân nó rớt xuống, đảo lộn giờ bôn cẳng lên trời... có lẽ vì quá đau đớn nó đứng chòm dậy, rống lên vang động cả núi rừng, cả năm con mãnh hổ đứng thẳng lên, bỏ vó bước đi từng nhịp, chúng đưa đôi mắt đỏ khè nhìn Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc như muôn ăn tươi nuốt sống hai người.

Hơi khói cay hăng nồng đã tan loãng đi, bầu không khí đã trở lại bình thường.

Cừ Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc bảo khê:

- Để ta giết sạch năm con hổ rồi sẽ phá lưới sau.

Vừa nói dứt thanh “Khô trúc Thánh kiế m” trên tay chàng hạ thấ p, hai chân rún xuống thủ thê.

Vừa đúng lúc, năm con hổ vô n cực to, chúng đập đuôi nhảy mạnh vào tá n công.

Cừu Thiên Hiệp rá' t bình tĩnh, thanh kiế' n, giơ lên tận trán, hai tay nắ' m chặ' c đố' c kiế' m, đôi mắ' t nhìn quan sát, thuận tay chà' ng chĩa mũi kiế' m về' phía trước, rá' t nhanh, con hồ' vừa phóng đé' n đĩ'nh đầ' u Cừu Thiên Hiệp, đã bị ngọn trúc kiế' m nhìn vào ngực, rọc một đường dài đé' n trôn, máu huyế' t vắ'ng bắ' n ra tung tó'c.

- Á' m!

Thân mình to như con trâu bị ngã sắ' m trên mặt đấ' t, giấ' y mắ' y cái ché' t tươi, máu hồ' trộn tràn ướ'c đi.

Thanh "Khô' trúc thánh kiế' m" rọc bụng hồ', máu hồ' chảy đé' n chuôi và ướ' t cả mặt mày quầ' n áo Cừu Thiên Hiệp, trông thắ' y thân hình chà' ng đỏ ó' i như người mán.

Bồ' n con hồ' còn lại, chúng trông thắ' y đờ' ng bạn bị ché' t, hung tá'nh càng thêm ác liệt hơn, chúng lắ' c đầ' u vắ'y đườ' i, rồ' ng lên những tiế' ng thắ' nắ' m sát đấ' t, đặ' t nhiên chổ' i dậy... thêm một lúc nữa, chúng đặ' p đườ' i phóng tới tá' n công.

Lúc bắ' y giờ, Cừu Thiên Hiệp thủ thắ' chẳng kịp, chỉ còn cách chườ'ng tay qua hông Nhan Như Ngọc, ôm nàng nhắ' y vọt ra xa hơn một trườ'ng, tránh khỏi nanh vuố' t của bồ' n con mãnh hồ', trong lúc bắ' t thầ' n chà' ng cả giậ' n nói:

- Đườ'ng đườ'ng là một người biế' t võ, không ngờ bị mắ' y con súc vật này vắ'y khô' n, ra vắ'n không tin như thắ' đượ'c!

Trong lúc nhắ' t thời, chà' ng nói ra bắ' ng lời lẽ chân thành vô lý.

Không ngờ Nhan Như Ngọc lại cô' ý, bèn cười nhạt nói tiế' p:

- Nam tử như mi bị nghiệt súc vắ'y khô' n thì đã đành, chẳng nhắ' phạm liễu bồ' nhược chắ' t cũng bị súc sanh vắ'y khô' n nữa ư!

Vừa nói dứt, nàng buông vạt áo Cừ Thiên Hiệp không đứng phía sau lưng nữa, mà xê mình bước nhanh tới trước năm bước, trái lại Cừ Thiên Hiệp phải đứng sau lưng nàng.

Cừ Thiên Hiệp thấ y thế ́ hoảng kinh kêu lên:

- Nhan cô nương...

... Chàng chưa nói hế ́ t lời bô ́ n con điện lại phóng mình vô ̀ tới.

Nhan Như Ngọc hai tay vận mười thành lực đẩy nhanh ra một chưởng vừa cao giọng hét to:

- Coi này!

Cừ Thiên Hiệp nhấ c mình tới trước hai bước, tay hữu lay động “Trúc kiế ́ m” tay tả đẩy mạnh chưởng phong, công lực cùng một lượt.

Hai người hành động lúc thành linh, đờ ́ ng đưa ra thế ́ công một lượt, họ vận dụng toàn lực, giận dữ khi xuấ t thủ, cho nên ba đạo kinh phong như ngọn thủy triề u cuồ n cuộn nổi lên, tuy bô ́ n con mãnh hổ có hùng dũng đế ́ n bậc nào, cũng không chịu nổi thế ́ công mãnh liệt và thầ n tố c đó.

Bô ́ n con mãnh hổ thân hình lớn như trâu, bị đạo kinh phong bô ́ c đứng, giơ tám chân trước lên trời thân mình loạng choạng sắ p ngã vì luồ ́ ng chưởng phong vừa qua, tám chân sau chúng nhích động ve vẩy bô ́ n cái đuôi, toan phóng mình tới trước, dùng hế ́ t sức để công địch.,

Cừ Thiên Hiệp nhác thấ y, biế ́ t ngay là sự số ́ ng chề ́ t chỉ còn cách nhau làn tơ kẽ tóc, nế ́ u không dùng toàn lực mình đẩy lui năm con hổ này, tâ ́ t nhiên chúng sẽ thừa cơ nhảy vào tá ́ n công nữa, do đó, chàng vận dụng nguồ ́ n chân khí, tay hữu lay động “trúc kiế ́ m”

đạo ngân quang chiế u hực, tay tả dùng chưởng lực, đôi chân bước theo thê liên hoàn vừa bước tới vừa rồ ng to:

- Chê t này!

- Cà... um!

Con hổ đứng bên mặt rồ ng lên một tiế ng đau đớn, thân mình to như con trâu, bị văng ra ba trượng ngã xuồ ng đấ t giơ bớ n vó lên trời, đoạn lăn tròn như con vự, cuồ n cát bụi bay lên ngộ đấ t.

Cừu Thiên Hiệp thắ ng được hai con còn lại ba con nên không chậm một giây, nhắ c mình xô tới trước, nhanh như tên bay, đạo hào kim quang vàng óng ánh, thuận thê xô c nhanh thanh “trúc kiế m” người lẫn kiế m bắ n vọt ngay mình một con mãnh hổ khác.

Con mãnh hổ không linh cảm được cái chề t kê bên mà nhe nanh, lỏ mắ t nhìn Cừu Thiên Hiệp toan đập đuôi nhảy tới tá n công.

- Soạt!

Một tiế ng nổi lên, mũi kiế m “khô trúc” đâm mạnh vào con mắ t tả của mãnh hổ, ngậ sâu vào năm tá c! Bị tá n công bắ t ngờ, hổ chỉ kịp rồ ng lên một tiế ng, rồ i nhảy dựng lên cao hàng hai trượng.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp rút kiế m về, túng thê phải tung mình lên cao ba trượng, rút nhanh “Trúc kiế m” rời mắ t hổ, thuận tay chàng đâm mạnh vào bụng hổ, một nhát thật sâu... mãnh hổ tuy mạnh bạo song chịu đầu nổi “thánh kiế m”.

Thầ n mình như trâu từ trên cao rớt xuồ ng...

- Àm!

Một tiếng vang lên rung rinh cả mặt đất, từ bụng hổ máu phun ra tứ hướng, đổ ối cả mặt trường, nó nhào lộn mấy vòng mới chịu ngã chết.

Cừ Thiên Hiệp vừa hạ mình đứng xuống tràng, bất giác tái mặt kêu lên thất thanh:

- Nhan cô nương! Hãy đề phòng!

Nguyên vì Nhan Như Ngọc trong thầy Cừ Thiên Hiệp đã thương ba con mãnh hổ cùng một lúc, nàng vốn dĩ là con người háo thắng, bèn nổi tính cao hứng vận nội lực đẩy ra song chưởng đánh nhào vào hai con mãnh hổ còn lại...

Bàn về chưởng lực, mỗi khi muốn giở thế công, trong người phải đầy đủ nội chấn ngưng mới dám đưa ra song chưởng, nếu miễn cưỡng cản thì song chưởng chẳng có tí gì kinh phong nào.

Lúc đầu Nhan Như Ngọc đã vận dụng hết nội lực đẩy ra hai chưởng, bây giờ lại vung chưởng đánh nữa, thử hỏi nội lực lấy đâu ra để tạo luồng kinh phong.

Đành rằng, chưởng lực không có chân ngưng cũng có thể quật ngã chông cheo, đá cầu hay những loài tầm thường nghe gió động là chạy cong đuôi, riêng về mấy con mãnh hổ của Thiệt Huyết Bảo nuôi dưỡng lại khác hơn. Chúng được chăm nom và cho ăn thuốc tử nhỏ, lớn lên lại tập mãnh hơn đồng loại.

Vì thế hai đạo chưởng phong của Nhan Như Ngọc không đủ quật chết hai con hổ điên, mà làm cho chúng hung hăng thêm cả hai con đều rống lên một lượt, một con phóng bên tả, một con phóng bên hữu, nhắm ngay mình Nhan Như Ngọc chồm tới.

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp muố n ra tay giế t nố t hai con hổ còn lại, nhưng thầ y về mặt Nhan Như Ngọc hiu hiu tự đắ c, lại không câ u cứu nên chàng nghiế n rằng, vận nội lực hờm sẵn song chươ ng đợi Nhan Như Ngọc lâm nguy mới ra tay giải cứu.

Không ngờ, tâm thầ n quá căng thẳng, công lực lại chẳng chiề u theo sự điề u khiển của mình.

Nhan Như Ngọc giận xám mặt thét lên vang trời, nàng vận dụng hế t sức bình sanh đẩy ra một chươ ng đánh vào con mãnh hổ bên tay phải. Công lực của nàng khá đô i dào. Nên ngọn chươ ng này đẩy bật con mãnh hổ văng ra xa bảy, tám thước kêu rồ ng lên dậy cả núi rùng...

Khỏ thay, con hổ bên trái, thừa cơ phóng mạnh vào người nàng nhanh hơn tia chớp ngang trời...

Nhan Như Ngọc kêu lên tuyệt vọng:

- “Mạng ta chắ c hưu hĩ rô i!”

Một ý niệm sinh tồ n lóe lên, khiế n nàng quên đi sợ hãi nhảy trái qua một bên né tránh, nhưng không còn kịp nữa.

- Nhan Như Ngọc!

Một tiế ng “rú” hãi hùng vang lên, tuy Nhan Như Ngọc nhảy ra ngoài bảy thước, tránh cái vô ẽ của con mãnh hổ, nhưng bả vai nàng cũng bị vút hổ tạt nhẹ, làm mãnh hổ xiêm trắ ng bị rách một lỗ khá to, máu tuôn ra ướt cả vạt áo trắ ng tinh.

Cừ Thiên Hiệp lại thét to:

- Coi chừng!

Vừa nói dứt, thân mình chàng đã bay bổng lên cao, chẳng đợi đáp xuông, hai chân chàng co rúm lại nhấm ngay đầu con mãnh hổ đá xuông thật mạnh, bảng cước bộ “Ngũ mai”. Bỗng nhiên... một tiếng “Bốp” nổi lên khô khan, máu huyết văng ra tung tóe, cái đầu mãnh hổ bị cái đá của Cừ Thiên Hiệp bẻ văng óc, thân mình hổ ngã xuông đất chết ngay.

Cừ Thiên Hiệp diệt chết con mãnh hổ, song con giân vẫn chưa tiêu, chàng xem mình về hướng Nhan Như Ngọc, thấy con mãnh hổ bên phải, lúc nãy bị Nhan Như Ngọc quật một chưởng đã sợ thất thây, bây giờ nó cong đuôi chạy vòng quanh kêu rống không dứt, chẳng dám giở thế công...

Cừ Thiên Hiệp quay nhanh “Trúc kiếm” rún bay vọt lên cao, tạo ra đạo kim quang chiếu óng ánh, đột nhiên kiếm phong chớp động, nhấm ngay mãnh hổ xả xuông một nhát nhanh như chớp.

- Phập!

Một tiếng “phập” nổi lên khô khan, xuyên qua cổ con mãnh hổ, tiêu phăng cái đầu to tướng, hất bổng lên cao, máu huyết phun ra có vòi như suối đỏ, thân hình to như trâu lăn cuộn trên mặt đất mấy vòng sau cùng giẫy đành đạch chết ngay...

Cừ Thiên Hiệp nỗ lực giết một lúc năm con mãnh hổ, hào khí bốc lên đỏ hồng cả mặt, vói nhìn ra ngoài màn lưới sắt lại không thấy động tịnh gì cả, lắng tai nghe ngóng vẫn không nghe tiếng động nhỏ nào; chàng tưởng tượng có lẽ giờ này những người trong Thiệt Huyết Bảo đi ẩn mặt cả rồi... chàng bèn quay sang Nhan Như Ngọc lớn tiếng bảo:

- Nhan cô nương... chúng ta đi chứ!

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp đã cứu mình thoát khỏi miệng cọp, dùng sức diệt năm hổ, vậy mà chính mình nghĩ quấy cho chàng, vì nghĩ như thế nên nàng thẹn đỏ mặt ấp úng hỏi lại:

- Chúng ta làm sao thoát:

Cừ Thiên Hiệp đáp ngay không nghĩ ngợi:

- Phá rào mà ra chứ sao!

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn lên chót mảnh lưới sắt, từ dưới đất lên đến chót ước chừng năm, sáu trượng cao, có nóc như mùng, sức người không tài nào chui nhảy qua được, nàng buồn bã nói:

- Không rõ giờ này Tiệt lão tiên bô ở đâu?

Tại sao chẳng thấy điểm động tịnh nào cả?

Cừ Thiên Hiệp cau mày nói:

- Có lẽ Lão bị người ám hại cũng nên, chúng ta mau thoát khỏi nơi đây rồi sẽ liệu.

Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ mảnh lưới sắt nói:

- Còn mảnh lưới...

Cừ Thiên Hiệp nói nhanh:

- Hãy theo ta:

Vừa nói dứt, chàng nhấc mình lên cao, đưa lưới “Khô trúc thánh kiếm” rọc một khoảng lưới phía bên dưới.

- Toẹt, toẹt!

Hai tiếng nổi lên xé lụa, mảnh lưới sắt bị ngọn “Trúc kiếm” rọc rách như cắt giầy chằng rọc một lỗ rộng trên ba thước vừa đủ một người chui ra.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng mừng rỡ, vội hạ xuống bên Nhan Như Ngọc... vui vẻ bảo:

Nhan cô nương... chúng ta ra....

Chàng chưa nói dứt câu, bỗng nhiên những tiếng lưới sắt phát lên tiếng kêu:

- Keng! Keng! Cách... cách!

Một trận âm thanh kỳ bí nổi lên, nhiều đóm lửa đỏ bay xẹt loạn trên bức mảnh lưới sắt.

Cừ Thiên Hiệp kêu lên: “Ái da” kinh sợ, vội mọp người xuống đất.

Ngay lúc đó, một tiếng “Ầm” nổi lên dậy đất, trong chớp mắt chỗ mảnh lưới chằng vừa cắt hiện lên vô số tia sáng, mỗi đóm lửa bằng mắt mèo chiếu xanh biếc.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy ánh lửa tỏa trên mảnh lưới, bèn kêu lên hoảng hốt:

- Nguy lắm...chỉ sợ...

Lời nói chưa dứt, thì lốm lửa cháy độ ba, bốn thước vuông, bỗng lan rộng ra cả trượng, thật là quái dị, lửa cháy hực quanh bức lưới sắt song ngọn lửa to chỉ bằng mắt mèo cháy thành màu xanh biêng biếc, cùng với mùi hôi khét lẹt lạ lùng, thế lửa càng lúc càng to, bốc cháy từ một trượng lên qua hai ba, bốn, năm trượng, vuông xung quanh mảnh lưới nhìn đâu đâu cũng thấy màu lửa xanh

biết c... dưới ánh trăng mờ, đêm dày gió nổi phát ra âm điệu vi vu, đốm lửa mắt mèo chớp nhoáng cháy lan tràn trong khoảnh khắc mảnh lưới sắt bọc cháy toàn diện như biển lửa, vây khốn hai người vào giữa, thế lửa phùng phùng, càng bọc lên cao ngùn ngụt.

Nhan Như Ngọc tay chân run lên bần bật, hô t hoảng kêu lên:

- Chúng ta phải làm sao đây?

Cừ Thiên Hiệp khẽ chớp nhanh đôi mày kiếm, ngọn :”Khô trúc kiếm”, dốc thẳng ra trước ngực cao giọng nói:

- Chạy... chúng ta mau ra khỏi đây!

Vừa nói dứt, tay tả vươn ra ôm ngang hông Nhan Như Ngọc, tay hữu huy động “Khô trúc thánh kiếm” lóe ra muôn đạo kim quang hực hỏ, cất tiếng bảo to:

- Vùng lên!

... Thân chàng như con chim ưng, nương mình dưới lưới khô trúc thánh kiếm, vượt biển lửa chui ra ngoài....

Nhan Như Ngọc đành chịu Cừ Thiên Hiệp kéo đi như đứa trẻ lên ba bảy giờ, chung quanh mảnh lưới lửa bọc lên cao hàng ba, bốn trượng, do đó không tìm được phương hướng thoát thân.

Cừ Thiên Hiệp xem thường sự hiểm nguy, một mặt chạy như tên, một mặt lay động thánh kiếm như gió bão mở đường, lạ thay cho đạo kiếm phong, ánh kim quang lóe đến đâu, thì những đốm lửa xanh xanh như mắt mèo, vệt hằn ra hai bên, gây ra tiếng gió “khè khè” cực lớn.

Bảy giờ, đang ở trong biển lửa, Cừ Thiên Hiệp đâu còn tâm trí nào để quan sát tỉ mỉ chuyện kỳ lạ này, chỉ có cách múa thật nhanh

“Trúc kiế m để mở đường” chạy nhanh ra ngoài... hướng này chính là mặt tiế n của Tòa đại sảnh.

Bỗng nhiên... phía sau lưng có tiế ng rú lên:

- Ái dà!

Nhan Như Ngọc không may bị lọt khỏi vòng tay Cừ Thiên Hiệp, lùi ra sau lưng hai bước, không tài nào tiế n theo Cừ Thiên Hiệp bước ra ngoài vòng lửa được, nàng chỉ kịp rú lên một tiế ng thấ t thanh rô i nín bật, thân mình bị lọt trở vào trong biển lửa.

Cừ Thiên Hiệp đã đánh rơi Nhan Như Ngọc, bèn buột miệng kêu lên thấ t thanh:

- Nhan cô nương đâu... Nhan cô nương đâu...?

Nhan Như Ngọc đứng giữa biển lửa càng lúc càng lùi vào trong, tuy bên tai nàng nghe lõ ng lộng tiế ng kêu của Cừ Thiên Hiệp, nhưng khói nô ng bay lên mù mịt, chạy vào mũi miệng nàng ho lên sặc sụa không lên tiế ng trả lời được.

Cừ Thiên Hiệp gào lên má y lượt, vẫn không nghe Nhan Như Ngọc hô i đáp, khiế n lòng chàng hô i hộp lo sợ, vội lai động “Thánh kiế m” toan xông vào biển lửa lầ n nữa để cứu nàng.

Bỗng nhiên... một bóng người cao lớn từ phía ngoài Thiế t Huyế t Bảo bay vụt đế n trước và hạ xuố ng mặt chàng.

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiế ng mừng rỡ, vì kẻ lạ chính là Cái thế Ma Quân... chàng nhìn thấ y... Cái thế Ma quân toàn đồ ô i màu huyế t tươi, thầ n sắ c bại hoại. Mặt mày giận dữ. Sát khí đắ ng đắ ng, lão lượn ngang qua biển lửa đáp xuố ng trước mặt.

Cái thê Ma quân giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Cừ Thiên Hiệp quát âm lên:

-Nhan phó giáo chủ! Nhan cô nương đâu? Cừ Thiên Hiệp nóng lòng lại muốn cứu Nhan Như Ngọc, bèn nhanh miệng đáp xuôi:

- Nhan cô nương kẹt trong biển lửa:

Cái thê Ma Quân qua thốt sắc, rùn người xuống thấp, đẩy ra song chưởng đánh mạnh vào người Cừ Thiên Hiệp, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Hay cho tiểu tử! Ta sẽ diệt ngươi!

HỒI THỨ NĂM MƯỜI LĂM

Giữa Thiê t Huyê t Bảo

giận chém hô` yêu

Cừu Thiên Hiệp cả kinh vội nhún mình nhảy vọt lên cao mắ y thước, tránh thoát luồ`ng kinh phong lợi hại của Cái thê` Ma quân.

- Bùng! Một tiê`ng nổ long trời, đao kinh phong đánh trượt Cừu Thiên Hiệp, bay chạm vào màn lưới, bô`c cuộn ngọn lửa hô`ng văng ra tứ tán, tro bụi khói nô`ng bị ngọn gió quyện lên cao, túa ra như bức màn sương mờ, hơi cay của ngọn khói nô`ng xông vào mũi, mắ t khiê`n mọi người hít vào phải ho lên sặc sụa, chảy nước mắ t nước mũi.

Cái thê` Ma quân đánh rơi một chưởng vào khoảng không, cơn giận càng tăng lên mãnh liệt, lão đưa tay điểm vào mặt Cừu Thiên Hiệp mắ`ng to:

- Tiểu tử, thủ đoạn của ngươi thật là tàn ác, lương tâm của ngươi độc hại vô chùng, để ta cứu Nhan cô nương ra rồ`i sẽ thanh toán ngươi sau!

Vừa nói dứt, lão chẳng đợi Cừu Thiên Hiệp hô`i đáp, mà nhún mình bay vọt vào biển lửa, bắ`ng chiêu thê` “Lạc nhận xuyên dương” trông vô cùnng đẹp mắ t...

Cừu Thiên Hiệp toan lên tiê`ng ngăn dứt Cái thê` Ma quân, song chẳng còn kịp nữa, nên buột miệng kêu:

- Ô`i!

Cái thê Ma quân lơng lộn trong hỏa trận, lão cá t tiế ng hú liên hồ i, khoảnh khắ c sau một bóng người bay vọt lên không, trông tương tự như canh đại bàng lửa, từ hai trượng cao ngắ t bay sà xuố ng bực thề m đại sảnh.

Sau khi đứng yên trên bực thề m, cái thê ma quân lơng lộn như gắ u điên, hai tay phui dập các đố m lửa cháy xém cả y phục, luôn cả tóc râu đề u cháy rụi, nhìn thân hình lão xơ xác một cách thảm thương.

Cừu Thiên Hiệp cô nín cười bẻ ruột, vội bước tới nghiêm giọng hỏi:

- Lão... u... ! có sao không?

Cái thê Ma quân vừa hổ thẹn vừa giận, lão rùn bộ đắ ra song chưởng, đề ng thời quát to như sắ m nổ:

- Tiểu tử, Lão phu sẽ liề u mạng diệt ngươi!

Sự việc xảy ra bất thình lình, khiế n Cừu Thiên Hiệp không kịp nghĩ suy hay phòng bị, chỉ còn cách tự vệ là cử song chưởng ra tiế p:

- Bùng!

Một tiế ng nổ lên, hai chưởng giao nhau cực mạnh, quyện thành cơn gió lồ c quét mạnh trước thề m đại sảnh, nào tràng kỷ, án hoa, bình phong cổ trướng luôn cả bình sứ, chậu hoa thi nhau đổ à m à m, bẻ nát văng ra tứ hướng.

Cái thê Ma quân bị lơng qui chưởng há t lùì vào góc tường, lão giương đôi mắ t tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp như chực ăn tươi nuố t sớ ng chàng, lão rô ng lên “bào hao” như hổ đói:

- Cừu Thiên Hiệp, hãy tiế p ta thêm một chưởng!

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lia lịa, một mặt vận công phòng một mặt cao giọng nói như hét:

- Người đã quên rồi ư! Chúng ta đến đây cùng một mục đích!

Cái thê Ma quân nghe nói, vội buông thõng hai tay, dịu giọng hỏi nhanh:

- Tiểu tử, người có gặp ái nữ của ta không?

Cừu Thiên Hiệp gập mặt, nhưng chắc là lệnh ái đang ở tại Bảo....

- Lời nói chưa dứt, hô t nhiên phía sau đại sảnh vang lên một chuỗi cười như điên dại, giọng cười âm trầm khủng khiếp như lũ ma trôi rên xiết giữa từng địa ngục, âm thanh, dài đặc không thôi.

Cái thê Ma quân cau đôi mày trụi cả lông vẻ ngạc nhiên hiện đầy trên gương mặt đầy màu tro.

Cừu Thiên Hiệp với nét mặt kinh ngạc, đứng ngơ ngác như gà trống mất đàn.

Hai người không hẹn mà cùng quay nhanh ra sau lưng một lượt, lại nghe nhiều tiếng chân dẫm lên sỏi đá sần sật, chợt thấy, từ bên hong đại sảnh đi ra. Thiệt Huyết Bảo chúa Bằng giang phúc vũ Tiễn Quân đi đầu, phía sau lưng là đoàn hộ vệ gồm mười mấy tên cao thủ.

Tiễn Quân, vừa trông thấy Cái thê Ma quân, tiếng cười khả ố vụt nín bật, gương mặt già nua bỗng trở nên nghiêm nghị lạ, bằng giọng nói hùng trầm bảo:

- Tiệt huynh! Chẳng mấy thuở Rồi viếng nhà tôm! Tiễn môn sắp đi mời Tiệt huynh đây... thực không ngờ ngọn gió lành đưa Tiệt huynh đến trước.. ha... ha! Vận hạnh vận hạnh!

Nguyên Cái thế Ma quân và Tiên Quân là hai bậc lão bối cao thủ của Hắc đạo, thường qua lại với nhau.

Bây giờ Cái thế Ma quân có cảm giác là chính mình quá vô lễ, không giữ quy giới giang hồ, xâm phạm Thiệt Huyết Bảo một cách mờ ám, vì nghĩ thế Cái thế Ma quân vội vòng tay thi lễ nói:

- Tiên Quân... Cừu mỗ xâm phạm Quý Bảo vô lý, xin Tiên huynh thứ lỗi!

- Tiên Quân khoát tay cười hềnh hệch nói:

- Thiệt huynh nói chi những lời này! chúng ta đều là người nhà cả... lại là...

Nói đến đây, đột nhiên, lão nhìn ngoảnh mặt ra sau lưng, đưa tay vẫy gọi Thiệt u Bảo Chúa “Tiên Phật tăng” bảo to:

- Phật nhi! Lại đây ra mắt Thiệt thế bá!

Thiệt u Bảo Chúa Tiên Phật Tăng.. “ạ” to một tiếng, lắt nhẹ cái đầu bóng như quả cam, bước tới trước mặt Cái thế Ma quân vòng tay nói:

- Tiểu thế xin ra mắt nhạc phụ!

Cái thế Ma quân nghe qua sừng sốt, lão ngạc nhiên thối lui ra hai bước, run giọng hỏi lại:

- Nhạc phụ! Người nói gì lạ thế?

Bằng vân phúc Tiên Quân mỉm cười đả c ý đôi mắt ba góc chiếu ra tia hân hoan đến tột bậc, bằng giọng nói trầm trầm:

- Tiểu nhi hãy nghe ai mệnh ái, nó tương tư ao ước ngày đêm, may nhờ Ngũ diệu đạo cô lo giúp đỡ đưa mệnh ái về đây, đêm nay là đêm

động phòng hoa chúc giờ huỳnh đạo...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tô ỉ tấm mặt, một sự chua chát trào dâng lên tận cổ, nhưng Cái thê ́ Ma quân có mặt tại trường, lão là phụ thân của Tiê ́ t Lệ Hồ ̀ng mọi việc đề ̀u do lão giữ phầ ̀n chủ động, do đó... chàng muố ́n thét to lên, lại kịp dừng lại.

Cái thê ́ Ma quân Tiê ́ t Nam Hùng nghe qua như sét đánh ngang đầ ̀u, mặt mày rắ ́n lại, bắ ̀ng giọng nói trầ ̀m trầ ̀m như hỏi to:

- Ai đứng ra chủ trương việc này?

Nói xong, mặt mày tái mặt, chân tay run lên bầ ̀n bật, lão gương đôi mắ ́t tròn xoe, chiề ́u ra những tia nhìn khiế ́p đằm.

Tiê ̀n Quân cười hê ̀ hê ̀, bắ ̀ng giọng âm trầ ̀m đáp:

- Chuyện trăm năm của con, cái lẽ tự nhiên do chúng nó chủ trương! Lão ca ca...

Cái thê ́ Ma quân chẳng đợi nói dứt, vội bước xắ ́n tới trước, quắ ́c mắ ́t hỏi:

- Lệ nhi ở tại đâu?

Thiế ́u Bảo Chúa Tiê ̀n Phật Tăng tay rờ cái đầ ̀u nhân thín, xê mình tới trước cười hi hi đáp:

- Hiện ở trong phòng!

Cái thê ́ Ma quân nghẹn ngào, lão gương đôi mắ ́t nhìn Thiế ́u Bảo Chúa gầ ̀n rách khóe, nhưng lão chưa kịp biế ́t xử trí thê ́ nào cho vẹn. Chỉ vì lão không rõ tâm sự của con gái ra sao, hai là sợ “gạo số ́ng đã thổi thành cơm” thì còn mặt mũi nào nữa, vả lại chuyện hậu nhựt của con cái là một đề ̀u rấ ́t quan trọng “cô ́t nhục tình thâm”,

lão uất nghẹn chẳng biết làm cách nào cho tròn vẹn, do đó lão thần thờ bảo nhỏ:

- Ủa! Hãy đưa Tiể t nhi đế n gặp ta!

Tiể n Quân nghe qua, cau mày bắ ng giọng nói âm trầ m bảo:

- Đêm nay gặp giờ huỳnh đạo lương thầ n, sợ có điề u bất tiện dù sao sáng sớm chúng nó cũng đế n bái kiế n, lão ca ca kia mà!

Lão vừa nói dứt, bỗng nhiên một tiể ng “vút” nổi lên nhẹ một bóng người từ trong hỏa trận, lửa sắ p tàn. Chạy vọt ra, mình mảy cháy loang lổ cả y phục, người này đưa tay chỉ vào mặt Tiể n Quân nói như thét:

- Câm mô`m! Các người chó bày trò biế n trá... chính các người giương bầy, vô` mô`i. Lão tiể n bớ i không nên tin lời ma tiể ng quỷ của bọn chúng? Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ y người này chẳng ai khác hơn, mà là Nhan Như Ngọc, bèn xê mình đế n bên nàng hỏi khê:

- Nhan cô nương vì sao...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ câ p bách, ngắ t lời nói:

- Trước lo cứu Tiể t Lệ Hồ`ng, rô`i sẽ nói chuyện sau!

Bắ y giờ. Cái thề` Ma quân nóng lòng như lửa đố t sớ t dạ như kim châm, trợn mắ t nhìn Tiể n Quân gắ t to:

- Người gọi Lệ nhi ra gặp mặt ta!

Tiể n Quân cười hê` hê`, trầ m giọng nói:

- Dễ dàng, nhưng cô bé ở trên lâ`u hậu Bảo chúng ta cùng đi đế n gặp lệnh ái!

Nói dứt, lão tung mình nhảy vọt ra cửa song đại sảnh, mau như tên bay, thế tựa luồng khói nhẹ thoát qua, tiếp theo đây là trên mười tên cao thủ hộ vệ, tất cả đều trở thuật khinh công chạy lên cao, xong ngoáy cổ lại nói lớn:

- Nhan phụ! Tiểu tể xin đi trước một bước!

Vì tình “Cha con nghĩa nặng” nên Cái thế Ma quân không dám chậm trễ, nhún mình nhảy vọt lên cao đuổi theo như bóng với hình.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Lúc người ở phía sau hậu bảo, lại không nhận thấy tin tức gì của Tiểu tể cô nương ư?

Cừ Thiên Hiệp sượng đỏ mặt, lắc đầu không đáp.

Nhan Như Ngọc nghiêm mặt bảo:

- Việc này bên trong có ẩn âm mưu chúng ta nên đề phòng cẩn thận.

Nói dứt, nàng nhấc mình vọt ra cửa song đuổi theo Cái thế Ma quân.

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo mấy bóng người đi mất dạng, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm tủi hận chua chát, chỉ vì: “Tiểu Lệ Hồng” là một trang quốc sắc thiên hương, tuy chẳng liệt vào hàng Quận chúa Công nương, chứ cũng xứng đáng là một tiểu thư đài cát, ví như cuộc hôn nhân của nàng thành tựu, một cô gái thùy mị đài trang mà kết hôn với gã trọc đầu hoà thượng “Tiên Phật Tăng Thiệu u Bảo Chúa thì chẳng khác nào chiếc bông hoa lài cấm bãi cứt trâu”.

Chàng đang cúi đầu nghĩ ngợi.

Đột nhiên, một giọng nói oanh oanh hét to:

- Huý! Người đang nghĩ ngợi gì thế, nghĩ gì mà say sưa đến độ thất thần vậy! Nguyên Nhan Như Ngọc chạy ra khỏi cửa song độ mười bước không thấy Cừ Thiên Hiệp đuổi theo bèn quay trở lại, đứng bên ngoài thò đầu vào cửa song kêu lên như thế... nàng giương lên đôi mắt long lanh nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nhìn lưu luyến cảm tình.

Cừ Thiên Hiệp nghe gọi ngược mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc... ngạc nhiên nói:

- Hừ! Ta đã y à...

Chàng lại mỉm cười đau khổ, không biết phải nói thế nào cho ổn, bất giác nghiêng mình phóng vọt ra song cửa!

Hai người bèn trở thuật kinh công, kê vai nhau đi lén ra sau hậu bảo, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Trước mắt họ là tòa lầu cao đồ sộ, vô số bóng người vây phủ tòa lâu đài, mỗi người đều cầm trên tay đủ loại binh khí, khí thế hùng hăng, dường như muốn phô trương thanh thế trước một số cường cừ đại địch, tình thế thực vô cùng căng thẳng.

“Bàng vân phúc vũ” Tiên Quân mỉm cười ma quái, đưa mắt nhìn Cái thế Ma quân dịu giọng bảo:

- Tiệt huynh! Lệnh ái đang ngự tại phòng của tầng lầu năm, Tiệt huynh có trông thấy chăng?

Cái thế Ma quân nghe qua nheo mắt nhìn lên lầu, song chẳng thấy gì cả, bèn trầm giọng nói:

- Tại sao không bảo Lệ nhi xuống gặp ta!

Bảo chúa Tiề`n Quân cười hê` hê`, bèn giở giọng nghiêm trang nói:

- Ấ`m Dương tiên sinh xư quẻ chọn ngày, giờ huỳnh đạo, lại bảo đêm nay sao “hư” nằ`m trong cung thầ`n hậu... cô dâu phải ở yên trong phòng hoa chúc, không được gặp mặt thân nưon!

Cái thề` Ma quân trợn mắ`t quát to:

- Thầ`y bói mà vô lý thề`!

Tiề`n Quân vờ nghiêm sắ`c mặt trầ`m giọng:

- Ấ`y chề`t! Âm dương tiên sinh là bực vị bô`c tiên tri xư quẻ và đoán việc như thầ`n... ta đâu dám cãi!

Nhan Như Ngọc cau mày gắ`t:

- Láo! Làm gì có chuyện như thề`?

Cừu Thiên Hiệp lúc bắ`y giờ, quả tim nhịp mạnh, chàng nhích động đôi vai xê mình bước đầ`n ngang Cái thề` Ma quân, đưa tay chỉ vào mặt Tiề`n Quân quát to như sắ`m:

- Đùng giờ giọng khoác láo, mau mời Tiề`t cô nương xuô`ng đây, nế`u không thì.....

Tiề`n Quân trợn mắ`t nạt to:

- Hay cho Tiề`u tử cuô`ng vọng lại đây... ta đưa xuô`ng cho !

Tiề`p theo đầ`y, lão giơ tay áo rộng phắ`t mạnh... bô`n tên đại hán cao thủ hô lên một tiế`ng, túa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa, trảo, bồng, kiể`m thương đua nhau kích mạnh.

Cừ Thiên Hiệp khí giận xung thiên, sát khí nổi hình trên gương mặt, tay hữu giơ cao vận bảy thành công lực đẩy ra một chương, quét mạnh vào bốn tên đại hán, đồng thời hét lên to:

- Cả gan thực! Các ngươi đã hết số!

Vì cơn giận đến cùng tột, nên xuất thủ nhanh không thể tả, kinh phong quện lên như vũ bão kích mạnh vào bốn tên đại hán đang trở tới.

- Bùng!

Một tiếng nổ rền trời, đạo kinh phong quét vào bốn tên đại hán, khiến chúng kêu lên thảm liệt thân mình như con vụn, quay tròn và bay tít ra xa ba, bốn trượng, tất cả đều run lên bần bật chực té ngã.

Cừ Thiên Hiệp, cử chương đẩy lùi bốn tên đại hán, đột nhiên nhích động đôi vai, thân mình rùn xuống thấy uốn cong như vành cung, bật ngược lên không trung, thẳng hướng bay vọt lên lầu, lại buột miệng kêu to:

- Ta lên lầu đưa Tiệt cô nương xuống...

Cùng lúc đó, một giọng nói oang oang vang lên:

- Dừng lại ngay – Tiểu tử!

Thiếu u Bảo Chúa Tiễn Phật Tăng vừa hét dứt, thân mình nửa tục nửa tăng của gã, vọt bay vọt lên cao, giữa khoảng không gã rút ngay ngọn đao truy thủ, nhắm vào mình Cừ Thiên Hiệp thẳng cánh đâm tới.

Bây giờ, Cừ Thiên Hiệp đang ở giữa khoảng không hai chân hồng mặt đất, muốn né tránh ngọn truy thủ đâm tới, một là phải

đáp ngay xuông đất, hoặc bay nghiêng qua một bên né tránh.

Ai ngờ, Cừ Thiên Hiệp không sử dụng hai lối kể trên, chỉ vì công lực của chàng quả độc đáo, đã không né tránh, lại chẳng hạ mình xuông đất, mà đôi chân quạt vào không khí, thi triển môn “Thiệt tho” thần công, sử dụng Lôi hành Cửu chuyển, chân tả nhắm ngay chuôi trủy thủ đá mạnh, chân hữu nhắm cái đầu tròn của Thiệt Bảo Chúa đập thực mau, cả hai thế hùng trảm lợi hại.

Chiêu thế đưa ra bất thành linh, đừng nói Thiệt u Bảo Chúa Tiên Phật Tăng sợ toát mồ hôi hột, luôn cả mọi người đứng dưới tràng, không hèn mà đồng kêu lên thất thanh.

Thiệt u Bảo Chúa Tiên Phật Tăng mới đưa ra chiêu thế đầu tay, đã địch kịch một lần hai chỗ, chỉ còn cách lựa nẻo mà tránh, cho nên thân mình gã ngã nghiêng một bên, cố tránh cái đập thần tốc vào đầu... vì thế, bàn tay hữu nắm chặt chuôi đao trủy thủ không tránh kịp cái đá Ngũ mai của Cừ Thiên Hiệp.

- Ái da!

Hắn kêu lên đau đớn, cổ tay hữu như bị cái búa tạ đập vào đau buốt tới tim gan, ngọn đao trủy thủ thoát khỏi tay văng ra xa, luôn cả thân mình của hắn cũng ngã nhào xuông đất.

Cừ Thiên Hiệp không lưu ý đến hắn, mà thuận theo đà xung lên cao ba trượng, đến tầng lầu thứ ba, chàng giơ tay bám chặt song cửa đứng ngay trên mái hiên lầu.

Khi vừa đứng vững quan sát, Cừ Thiên Hiệp lại tung mình nhảy vọt lên không, nhắm ngay cửa sổ, lầu năm phi thân tới.

Bỗng nhiên... một làn khói từ trên lầu năm đổ xuông, nương theo chiều gió thổi mạnh, trong ngọn gió phảng phất một mùi

huong huyê`n diu.

Cừu Thiên Hiệp bỗng nhiên thấ t sắ c kêu to:

- Nguy mấ t!

Vừa kêu dứt, chàng bậm môi nín thở, từ khoảng giữa lâ`u năm buông mình rơi xuố ng đấ t như hòn đá nặng, đờ`ng thời buộ t miệng kêu to:

- Nhan cô nương mau lên! Chi có cô nương mới lên đượ c lâ`u năm... Vì Ngũ diệ u yêu hô` đang ở trên đó... cô ả đã tung ra Hắ c son độc phách... rấ t...

Ngũ diệ u yêu hô` lại thò đầ u ra cửa song cười sặc sụa, vừa giở giọng yêu ma nói:

- Ha...ha! Ngươi lên đây! ... hãy lên đây...!

Nhan Như Ngọc nghe qua, cả giận hét lên lạnh lạnh:

- Hay cho yêu hô`! Bản cô nương sẽ đế`n tìm ngươi!

Vừa nói dứt đôi bờ vai thon nhỏ chớp độn g, cứ thể` phi thân của nàng... nhìn kỹ là Bảo chúa Tiê`n quân.

Bàng vân phúc vũ Tiê`n quân phá lên cười lạnh lạnh, câ t giọng nặng trầ m nói:

- Ngũ diệ u đạo cô là bà mai của con ta, lại là người của Thiế`t Huyế t Bảo, không ai đượ c đá độn g đế`n nàng, nế u muố n gì thì phải hỏi lại ta...!

Nhan Như Ngọc vừa giở thuật khinh công bị người cản trở, trong dạ lâ`y làm buồ n, bắ y giờ lại nghe Tiê`n quân giở giọng can thiệp, làm nàng nổi nóng thét lên lạnh lạnh:

- Hay nhỉ! Ta không ngờ Thiệt Huyết Bảo, có nhiều hơn vật hữu như thế, trai thì tựa Trư Bát Giới, gái như Hồ Ly Tinh, tài nghệ của các người bản phó giáo chủ đã lãnh giáo qua, nào là quý kẻ đã đoan, thâm phóng hỏa đốt người, các người còn bao nhiêu môn pháp tuyệt học hãy đưa ra hết đây... Bản phó giáo chủ xin lãnh giáo!

Tiên Quân nghe qua xám mặt, đôi mày bạc khẽ run lên liên hô ỉ bả ỉng giọng giận dữ quát to:

- Ngạnh đầu, chớ lớn lối, hãy tiếp chiêu!

Lời dứt chiêu buông, song chưởng đẩy nhẹ ra hai đạo kinh phong đánh mạnh vào các ngôi đại huyệt của Nhan Như Ngọc, thế mạnh và nhanh vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp vội nhích mình đến trước nói:

- Hãy để ta tiếp lão ấy!

Vừa nói dứt, chàng cử ngay song chưởng phát mạnh vào luân kinh lực Tiên Quân, hóa giải ngay tức khắc, đồng thời quay sang Nhan Như Ngọc nói mau:

- Nhan cô nương... mau lên lầu cứu người!

Bỗng nhiên... Thiệt Bảo Chúa Tiên Phật Tăng bước tới trước đám cao thủ hét thực to:

- Tất cả các người! không được để ai bước vào lầu nửa bước!

Tiếp theo đây nhiều tiếng “vâng dạ” vang lên rôi rít, trên mười mấy tên cao thủ đồng tuốt nhanh binh khí, chúng hét to một tiếng, đổ ra bao vây Nhan Như Ngọc vào giữa, nào gươm, đao câu, bổng, thi nhau công tới tấp, tình thế là nguy hiểm muôn phần.

Người thường nói “Cọc mạnh khó chôn bậy hổ” một người khó thắ ng bắ n tay.

Nhan Như Ngọc không nao núng, tay hữu tuồ t thanh trường kiế m, tả đầ m hữu kích, tiế n tới lui sau thân pháp cực kỳ linh hoạt, nhưng bắ y giờ nàng đã mắ t cơ hội tiế n lên lầ u.

Cái thề Ma quân trông thắ y, lửa giận bắ c lên ngàn ngút, hai bàn tay tựa cánh quạt, phắ t ra song chườ ng, đầ ng thời nhún mình nhảy vào vòng chiế n.

Nhan Như Ngọc thoắ ng vui, một mặt lay động trường kiế m công đắ ch, một mặt tiế n lại một bên Cái thề Ma quân, bắ ng giọng nói nhỏ.

- Tiế t tiề n bắ i! Tiề n bắ i hãy thay tôi mà điề u động trận thề , để tôi lên lầ u cứu Tiế t cô nương!

Cái thề Ma quân biế t rõ Ngũ diệu yêu hồ có chiế c phắ ch lợi hại “Tổn ngưon đầ m độc phắ ch”, tắ t cả bọn mà y râu đầ u bó tay không chồ ng lại đượ c, nhân nghe Nhan Như Ngọc nói lắ o vui về đắ p lời:

- Lắ o phu xin tạ ơn trước!

Vừa nói dứt, lắ o đầ u đưa đôi bàn tay hộ pháp đắ y mạnh ra song chườ ng, hướng vào mùi mắ y tên cao thủ, chiề u thề cực kỳ lợi hại, hung mắ nh dị thường.

Mùi mắ y tên cao thủ Thiế t Huyề t Bảo, há cự dương lại “Cái thề thậ bát chườ ng” là môn tuyệ t học, giúp Ma quân nắ i tiế ng mùi năm về trước, dù cho chúng cô kầ u lên một tiế ng cũng không né tránh kịp, nế u bị ngọn chườ ng quạt nhắ m, ít nhắ t cũng vắ ng óc bắ sọ, hoặc thân thể đắ p nát.

Tiên Quân nhìn thấy Ma Quân xuất thủ, vội buột miệng kêu to:

- Tiệt huynh! ... lệnh ái... Á!

Cừ Thiên Hiệp lại không muốn nhiều lời, tả thủ lay động một chưởng kích nhanh vào Tiên Quân, một chiêu thế xuất kỳ bất ý bức lui Bảo Chúa văng ra bốn bước.

Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc thừa cơ, rún mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, thuận đà nàng nhảy xẹt vào cửa song lầu. Bởi nàng là gái nên tâm tư rất cẩn thận, lần thứ hai này không như lần trước xuyên song cửa đi từ tầng này đến tầng khác, mà nàng lẩn nhanh vào trong, cố tránh tai mắt bọn thủ hạ ngồi đứng dưới chân lầu trông thấy, nhiên hậu, nàng dò theo đường thang mà chạy thẳng lên tầng trên.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế chép miệng tiệt c rẻ:

- Ta khờ thật.

Thiệt u Bảo Chúa Tiệt Phật Tăng không vì tay bị thương ê ẩm mà bỏ cuộc, nên hấn nhún mình nhảy vọt đến cửa chính chạy tuốt vào trong lầu, nhưng đã chậm hơn người máy bước.

Cái thế Ma quân sử dụng những chiêu “Cái thế thập bát chưởng” phẩy mau, phất mạnh, bức mười mấy tên cao thủ thờ hồng hộc, kêu la vang trời chúng chạy vòng tròn quanh mình Cái thế Ma quân, tuy chúng sợ đến mất mật tán thàn, nhưng chưa được lệnh bảo “ngưng chiến” của Bảo Chúa hay Thiệt u Bảo Chúa, nên chúng không dám tự động rút lui, mà chỉ nghiêng rặng trợn mắt chạy loanh quanh, chứ không đánh đổ một chiêu thế nào cả.

Kết cục, chỉ có Cừ Thiên Hiệp và Tiên Quân chiến với nhau thực sự, họ quyết liều mạng mà ra những chiêu thức vô cùng khốc

liệt.

Cừu Thiên Hiệp hận căm, Thiệt Huyết Bảo đã nhốt trong lưới còn phóng hỏa thiêu, thêm vào đấ'y, là câu chuyện Cừu đại Hiệp năm xưa bị khố'n tại Thiệt Huyết Bảo, do đó, chàng căm hận Tiề'n Quân thấ'u xương, tuy mỗi chiêu không là chí mạng, nhưng biế'n hóa muôn phá'n kỳ ác.

Hiề'n Quân chỉ hận Cừu Thiên Hiệp nhúng tay vào chuyện riêng của lão, vả lại lão nhận xét chính mình kém hơn Cừu Thiên Hiệp và sợ mấ't danh dự trước gia môn thủ hạ, cho nên lão tận dụng hế't toàn lực đưa ra những đòn chí mạng dù phải một mấ't một còn.

Hai người đánh vùi vớ'i nhau, thật là khó phân ai cao hạ.

Bỗng nhiên... một tiế'ng kêu quái dị từ trên nóc lầ'u vang vọng xuố'ng, tiế'p theo đấ'y một bóng người trên từng thứ năm rơi xuố'ng, hai tay chói vớ'i, hai chân giẫy dụa, tựa hồ` như một người bị té lầ'u, chứ không phải kẻ cao thủ võ lâm, bóng người hạ xuố'ng rấ't nhanh như hòn đá nặng.

Cừu Thiên Hiệp và Cái thế' Ma quân đờ'ng kêu lên; “kinh ngạc” cả hai tung mình đế'n chỗ bóng đen đang lao mình xuố'ng vùn vụt.

Tiế'p theo đấ'y, từ song cửa lầ'u năm lại phóng ra hai bóng người, hai người này khinh công khá cao, còn lơ lững giữa khoảng không mà họ cá't tiế'ng hét vang trời.

Cùng lúc đó, thân pháp của Cừu Thiên Hiệp linh hoạt lạ thường, thoấ't một cái chớp mắ't đã đế'n ngay bóng đen, hai tay đưa ra đỡ lấ'y thân mình người lạ, vừa bao gọn vào lòng, chàng chưa kịp xem mặt mũi kẻ lạ là ai, đột nhiên Bàng vân phúc Vũ Tiề'n Quân, đẩy ra một chiêu “Vân vũ vu sơn” tồ'i độc hại, tỏa ra đạo kinh phong to như ngọn núi nhỏ kích mạnh vào người chàng.

Bây giờ... Cừ Thiên Hiệp hai tay bện ôm người lạ, lại thêm thân mình chưa tới đất, phải chi Cái thê Ma quân đưa ra một chưởng hóa giải đạo kinh phong, hoặc tiếp lão Tiễn Quân một chiêu, thì chàng hạ xuống đất rất nhẹ nhàng.

Chỉ vì Cái thê Ma quân có ác cảm với chàng buổi đầu, lại thêm hai người đầu túa ra một lượt để cứu lấy một người, Cừ Thiên Hiệp lại hơn lão là cứu được trước, do đó sự ác cảm và ghen ghét càng tăng, khiến Cái thê Ma quân bủi mủi “hừ” một tiếng nhún mình nhảy ra xa một trượng... bỏ mặc Cừ Thiên Hiệp và người lạ...

Cừ Thiên Hiệp kêu lên thốt thanh:

- Nguy mất!

Thân người giữa khoảng không lại đeo thêm một người, cái chết chỉ cách làn tơ kẽ tóc, bản năng sinh tồn vụt chỗi dậy, khiến chàng thi triển ngay chiêu “Yến thanh thập bát cước” thân mình uốn nhẹ, hai tay ôm chặt người lạ, nhào lộn bốn năm vòng như én lượn giữa cơn giông, ngọn quý chưởng của Tiễn Quân đánh rơi xuống đất, cày mặt đất thành một luống dài quện cát bụi bốc lên mù mù cuốn phủ vào mình Cừ Thiên Hiệp và người lạ đầy cát bụi.

Ngay lúc đó, hai bóng người đuổi nhau từ lâu năm xuống, đã đứng yên trên mặt đất đối diện nhau.

Cái thê Ma quân vừa trông thấy, vội cất tiếng kêu to:

- Nhan cô nương, có trông thấy Lệ nhi không?

Nhan Như Ngọc mày ngài cong vút, tay vươn ngọc chưởng toan đánh vào kẻ đối diện, đồng thời run giọng đáp.

- Gã bị yêu hồ ném xuống lâu... Tiễn bô i không thấy ư?

Nói xong, nàng đẩy ra chiêu “Phân hoa ché t hủ” kích mạnh vào Ngũ diệu yêu hô`.

Cừ Thiên Hiệp vội ngay lưng đứng dậy, đưa mắ t nhìn xem người nắ m trong tay, chính là cô bé Tiế t Lệ Hồ`ng, quả tim bỗng đánh lên loạn đắ, hai vai khẽ run lên, cô` buộ t miệng gọi to:

- Tiế t cô nương!

Tiế t Lệ Hồ`ng đã trúng phải đọ c đượ c của Ngũ diệu yêu hô` thật, hai bên gò má đỏ au lên như say như đạ i, đôi mắ t nửa nhắ m nửa mở, mờ mệ t như người đầ u nặ ng, không hé miệng nói nửa lời.

Cái thế` Ma quân nghe thắ y vội nhảy bỏ đế`n bên Cừ Thiên Hiệp vừa cá t tiế`ng kêu thắ ng thố t:

- Lệ nhị! Lệ nhi con ...!

Cừ Thiên Hiệp thừa cơ trao lại thân mình đượ c ngoặ c Tiế t Lệ Hồ`ng cho Cái thế` Ma quân, lại buộ t miệng trách khéo:

- Suýt một chút ta và lệnh ái ché t ngay, dưới ngọn chườ ng của Tiế`n lão quái!

Cái thế` Ma quân đưa tay ra đờ Tiế t Lệ Hồ`ng ôm gọn vào lòng, không nói Cừ Thiên Hiệp nửa lời.

Bàng vân phúc vũ Tiế`n Quân tức giận lồ`ng lộn song chườ ng đề`ngang vai, lại miệng mắ`ng to:

- Bọn vô loại! Thiế t Huyế t Bảo là uồ ng Diêm la bước vào thì đượ c, bước ra đừ ng hò ng... các người rá ng giữ mình!

Cừ Thiên Hiệp uắ t hận că m gan quắ t to như sắ m nổ:

- Hay lắ m! Ta sẽ đắ u với ngươi.... Một trận sanh tử!

Nói xong, tay hữu giơ thanh trúc kiể m, làn kim quang chớp nhoáng rục trời, chàng nhích mình bước tới song không tiể n vào, Tiể t Nam Hùng bước để n trước mặt “Bàn vân phúc vũ” Tiể n Quân nặng giọng nói:

- Tiể n lão huynh... món nợ này ta sẽ tính sau người hãy nhớ đầ y! Trong ba ngày nữa Tiể t Nam Hùng sẽ để n tìm người!

Nói dứt, lão nhích đông thân mình, ôm gọn Tiể t Lệ Hồ ng vào vòng tay, rún mình nhảy vọt, nhắ m ngay đường ra Thiể t Huyể t Bảo chạy như gió.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thầ y Cái thể Ma quân đố i đầ i với mình vô cùng bạc bẽo, đã không nói tiể ng tạ ơn, cũng không để lời từ giã, khiể n cõi lòng dâng lên sự chua chát bô i hờ i, sẵn thanh “Kiể m trúc” trên tay chém mạnh một nhát vào không khí, vừa cau có nói:

- Chẳng biể t phải trái gì cả! Ma quân thật là lão quái vật!

Nhan Như Ngọc mỉm cười, gương mặt trong ngầ n như bạch ngọc thoáng lên một tia mừng.... Đắ c ý, nàng quay nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Nhân vật chánh đã đi rô i, chúng ta không nên gây thêm nhiề u kiể p sát vô ích!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rắ t vừa ý, bèn mỉm cười nói nhanh:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Thiể u Bảo Chúa Tiể n Phật Tăng rang nhẹ đôi vai toan cử chương bắ ng giọng nói trầ m khiể p quát to:

- Các người muồ n đi ư ? đầ u có để ..

“Bàng vân phúc vũ” Tiề`n Quân là một lão gian manh cực cô`t, mưu sĩ hơn người, lão nhận thấ`y tâ`t cả chúng nhân trong Thiế`t Huyế`t Bảo, không một ai cản nổi Cừu Thiên Hiệp, vì thế`, lão vội xê mình tới trước đưa tay chặn lời Tiề`n Phật Tăng không cho nói tiế`p, đoạn quay sang chúng nhân quát to:

- Hãy nhường lờ`i đi cho chúng!

Cừu Thiên Hiệp, nhế`ch môi cười nhạt nói :

- Hừ! Chi! ai cản nổi bước tiế`n của Cừu mỗ này ư?

Tiề`n Quân nghe qua mặt nám hóa hồ`ng, mày ngẫu dưng đứng, bắ`ng giọng nói trầ`m lạnh như ma tên ngoài đũa:

- Tiểu tử đừng cuô`ng! Đêm nay Thiế`t Huyế`t Bảo ta nhận bại, nhưng cái thành tích rọc trời. Suô`t mười mấ`y năm dài đắ`ng, tự nghĩ không thể bỏ qua được, các ngươi hãy đi đi! Nhưng món nợ này của chúng ta chưa kế`t liễu, ta sẽ tùy thời tìm ngươi, hầ`u làm lại thể diện hôm nay.

Cừu Thiên Hiệp nhế`ch môi cười nhạt nói:

- Cừu mỗ sẽ tùy thời tùy lúc, đáp ứng Bảo Chúa!

Nhan Như Ngọc lại chen lời:

- Nế`u câ`n gặp lại cô nương, Bảo Chúa nhớ đế`n Huyế`t quang giáo nhé!

Tiề`n Quân cười khỏ` sở đáp:

- Ta quên không nổi Cô nương ạ! Xin mời các người lên đường!

Cừu Thiên Hiệp thân mình tựa chiế`c vòng câ`u, bay vọt lên cao trượng, cùng Nhan Như Ngọc trở thuật khinh công nhảy ra khỏi cổng

“Thiệt Huyết Bảo”

Hai người kẻ trước người sau, trong chớp mắt đã rời lãnh vực Thiệt Huyết Bảo. Ra khỏi dãy núi Đại Hồ`ng sơn, mặt trời đã lên cao hơn sào, bầu không khí ban mai ấm trong và sáng tỏ hẳn lên.

Lúc bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp vụt dừng lại bên đường cái, nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương, giờ cô nương định đi đâu?

Nhan Như Ngọc mỉm cười không đáp, mà hỏi ngược lại:

- Con người?

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ trân trọng đáp:

- Tại hạ có hai lộ`i, một là đến xứ Mèo... Vân quý ở Miêu Cương hai phải đến gặp Thầ`n Châu, vì tại hạ có ước với Bài Bang cái hẹn trong nửa tháng tới!

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt`t bô` câu đen láy, bắ`ng giọng nói êm như ru:

- Ta có thể đi cùng với người đặng chẳng?

Cừ Thiên Hiệp không rõ ý nàng, bèn mỉm cười khỏ` sở đáp nên động thủ kế`t oán, vậy xin Nhan cô nương đừng nhúng tay vào những chuyện thị phi, hầ`u tránh những chuyện ân oán vô ích.

Nhan Như Ngọc bĩu môi bảo:

- Huyết quang giáo chưa biế`t sợ gì!

Cừ Thiên Hiệp ái ngại, bèn kiế`m có từ chồ`i:

- Theo sự xét đoán của tại hạ, nếu chúng ta đi chung với nhau... sợ... miệng đòi đàm tiếu, vẽ rắn thêm chân!

Nhan Như Ngọc nghe qua, mài ngài cong vút, mắt phượng tròn xoe, cao giọng gắ t:

- Vậy... ngươi và Tiế t Lệ Hồ`ng đi chung, tại sao chẳng miệng đòi đàm tiế u... Ta nhấ t định đi chung với người mới được.

Vừa nói dứt, hai tay nàng chố ng vào mạn sườn bước tới một bước hấ t hàm bảo:

- Ngươi không đờ`ng ý cũng phải đờ`ng ý!

Cừu Thiên Hiệp sợ nàng nổi cáu bước tới một bước nữa thì nguy nên hớ t hoảng nói:

- Ngươi đã không sợ, dĩ nhiên ta chẳng từ chớ i!

Nhan Như Ngọc rấ t hoan hỉ và còn làm mặt giận hỏi:

- Hãy nói thật... ngươi đã làm gì với Tiế t Lệ Hồ`ng?

Nói đế n đây nàng then đỏ mặt, vụt nín lặng, đôi má t long lanh tình tứ nhìn Cừu Thiên Hiệp bắ ng những tia nóng khát khao...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sượng đỏ mặt, lắ c đầ u lia lia nói:

- Tội quá... chỉ có trời hiều... giả tĩ như... tĩ như...

Nhan Như Ngọc nhế ch môi cười nhạt:

- Tĩ như gì?

Cừu Thiên Hiệp trầ m giọng:

- Ti như chúng ta cùng dong duôi trên đường, nhờ người khác gặp, ta sẽ tính sao đây?

Nhan Như Ngọc bĩu môi ngắ t lời:

- Người sợ người ta thấ y à?

Cừ Thiên Hiệp khỏ sở đáp:

- Không, ta không sợ, chỉ lo cho cô nương.

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, vừa cười rủ rượi bảo:

- Ha ha! Ta chẳng sợ gì cả, dư luận! Hừ! Hãy để cho mọi người đàm tiế u càng hay.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ y vui lây, bèn câ t tiế ng cười to hỏi lập lại:

- Người không sợ dư luận thật à?

Nhan Như Ngọc lại cúi đầ u, đưa tay mân mê vạt áo, run giọng đáp:

- Không sợ là không sợ! Dư luận làm gì có chân giả, dư luận không cản được.... một khi người ta...

Nói đế n đây, gương mặt nàng đỏ gắ t như mô`ng toi, đưa mắ t nhìn Cừ Thiên Hiệp then thùa...

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ y mê n nàng đế n cùng tột bèn lên tiế ng kêu:

- Một khi người ta... làm gì?

Vừa nói đế n đây, Cừ Thiên Hiệp, cười ha hả tung mình chạy nhanh tới trước... Nhan Như Ngọc đuối theo thật nhanh, khi vọt

ngang mình chàng nàng đưa tay đấm túi bụi vào lưng Cừ Thiên Hiệp... nói như khóc:

- Thì người ta... sẽ làm như thế này!

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu ý nghĩa câu nói của Nhan Như Ngọc, nàng muốm bảo “ Một khi người ta yêu nhau, thì cần gì đến dư luận” nhưng tính cả thẹn của thiếu nữ khiến nàng không nói ra lời... vì thế Cừ Thiên Hiệp đứng dừng lại.

Nhan Như Ngọc lại ngã đầu vào ngực chàng, hai tay đấm vào bụng chàng bình bịch.

Cừ Thiên Hiệp kêu hoảng lên:

- Ối chao! Có người đến kia kìa!

Nhan Như Ngọc không ngược mặt lên, mà run giọng bảo:

- Người đừng gạt ta, người...

Vừa nói, nàng đưa tay béo má Cừ Thiên Hiệp một cái đau điếng.

Cừ Thiên Hiệp khổ sở kêu lên:

- Thật mà! Người xem kia... có phải người ta đến đây không?

Nhan Như Ngọc ngừng mặt lên, quả nhiên nàng trông thấy năm người, đầu chít khăn sô, mặc áo cát đi thẳng về hướng Tây, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Bây giờ... Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc chưa trở bước, nên chỉ cách bọn này độ mười trượng, họ đưa mắt nhìn kỹ thấy tất cả là năm vị lão non, râu dài, tóc bạc luôn cả lông mày lông nheo đều trắng phều, độn chùng tám chục tuổi trở lên, mỗi người đều dắt sau lưng một ống sáo đồng chiếu ỏ, nhìn xuyên qua thân

pháp, khinh công của năm vị lão nhân, chứng tỏ họ là những bậc cao thủ võ lâm.

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt.

Cừ Thiên Hiệp đợi năm người vượt qua một đèo xa, bèn lên tiếng hỏi

- Cô nương có biết năm người đó là ai chẳng?

Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:

- Mặc họ, ta chú ý làm gì?

Cừ Thiên Hiệp lại bảo:

- Nhìn thấy dáng điệu cấp bách của họ, chắc có một duyên cớ gì trọng đại chứ chẳng không?

Nhan Như Ngọc cười lạnh nói tiếp:

- Chúng ta cũng có chuyện trọng đại như họ vậy, thế thì ta với người thử thi nhau đuổi theo họ... ý người thế nào?

Cừ Thiên Hiệp nổi tính hiếu kỳ, mỉm cười đáp ứng ngay:

- Được như thế, còn gì bằng!

Nhan Như Ngọc lại hỏi:

- Chúng ta thi nhau chạy thật sự... chứ không đùa bỡn nhé! Đến trước ba bước, thuận theo đà chạy rất nhanh ra xa mười trượng.

Nhan Như Ngọc nhún mình trở thuật khinh công đuổi theo như gió, công phu của nàng thuộc vào hạng khá, trong chớp mắt đã đuổi theo lưng Cừ Thiên Hiệp, bằng giọng nói lạnh lùng hét to:

- Người hãy tận lực... đừng khách khí nhé!

Cừ Thiên Hiệp đang trở thuật khinh công chạy như gió, bỗng nghe nàng gọi giật đến làm chàng thức tỉnh. Chàng lại nghĩ thầm: “... Ta đường đường là trang nam tử tu mi, mà đi tranh đua với một cô gái đào thơ liễu yếu hay sao, tuy không thắng cũng không hay gì, hà huống, Nhan Như Ngọc là một cô gái hiểu thắng chi bằng nhường cho cô thắng là hơn, để cho nàng hãnh diện đôi chút, mình không hao tổn gì, mà giúp cho nàng vui vẻ, tại sao ta chẳng làm?”

Vì như thế, nên Cừ Thiên Hiệp cao giọng nói ra sau:

- Hay lắm, song người chớ lạc về phía sau xa nhé!

Vừa nói dứt, đôi chân giảm bớt năm thành lực, nên bước khinh công lại sút hơn trước khá nhiều, mặc dù chàng vẫn chạy nhanh như gió.

Nhan Như Ngọc là một con gái khôn ranh nàng đã nhìn suốt tâm tư Cừ Thiên Hiệp, nên nhún mình nhảy vọt đến bên chàng lớn tiếng trách cứ:

- Người là quý, tại sao chẳng cố hết sức mình, lại cố tâm bí mật ta như thế?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua chùn dạ, sợ nàng tận lực đuổi theo và ngã đầu vào ngực mình như lúc nãy bèn kêu hoảng lên:

- Ta đã cố hết sức đấy chứ! Người hãy xem kỹ lại.

Vừa nói dứt, đôi chân đã chuyển thế Lôi hành cửu chuyển thân như nước chảy mây trôi, mau tựa sao sa tia chớp giữa khu hoang dã thân pháp chàng nhanh hơn cánh nhọn tung trời.

Nhan Như Ngọc cả mừng cười to nói:

- Hay lắm, ta được người bạn thật tình đây người phải như thế người ta mới thân phục chứ?

Vừa nói dứt, thân mình nàng như cánh bướm vờn hoa, linh động chẳng khác Hằng Nga bôn nguyệt điện, tà áo phất phơ theo làn gió, nàng bám sát sau lưng Cừ Thiên Hiệp, như bóng ả hình.

Cả hai, kẻ trước người sau chạy như bay biếc, họ không chạy theo đường cái, mà vào khoảng đồng hoang.

Sau hai giờ chạy, mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, buổi trưa hè giữa cánh đồng nóng như thiêu.

Cừ Thiên Hiệp đưa tay gạt mồ hôi giọt mồ hôi rịn ướt trán, lại quay đầu nhìn ra sau, thấy Nhan Như Ngọc chạy cách chàng độ chín mươi trượng...

Đột nhiên, chàng nhìn thấy phía trước mặt có một tòa miếu vũ, bèn vận thêm nội lực chạy đến trước miếu và dừng lại trước cổng dưới cội tòng già, chàng đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói to:

- Dừng lại, dừng lại nghỉ chỗ đã!

Nhan Như Ngọc dừng lại mỉm cười nói:

- Ta đã thua người?

Cừ Thiên Hiệp vội khoát tay chặn lại nói:

- Chưa phân thắng bại... vì ta chạy trước người mấy trượng kia mà!

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người đừng vị nể mà nhượng bộ, ta rơi lại sau hàng mươi trượng, mà lúc khởi thế người chạy trước ta chỉ độ ba, bốn trượng là cùng,

hà huớng là... hiện giờ ta mệt muớng ngắ t đắ y!

Vừa nói xong nàng thở hào hểnh thật.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ bảo:

Nhan cô nương hãy nghỉ giây phút! Ví chúng ta đã chạy non trăm dặm đường dài?

Nhan Như Ngọc nghiêm trang nói:

- Theo sự chạy thi, thì chính ta thua người rô`i, lẽ tắ nhiên người thua phải có phẩm vật bô`i hoàn... mới công bắ`ng.

Nói xong nàng cho tay vào bọc lắ y ra hòn ngọc đỏ màu huyế t dụ.

Nhìn kỹ thắ y, hòn ngọc này giố`ng hệt một trái châu, to bắ`ng chung trà, láng bóng như quả hồ`ng, màu huyế t dụ, chiế u ra tia sáng đỏ hồ`ng, thật là một vật chí bảo kỳ trân.

Cừ Thiên Hiệp vừa thắ y, vội lắ c đắ u, khoát tay hoảng hồ`t kêu lên:

- Cô nương bày trò gì thế , đắ y là sự nói đùa, Nhan cô nương lại tưởng thật ư?

Nhan Như Ngọc sắ c mặt rắ n lại, trắ m giọng nói:

- Không phải đùa đâu nhé! Nế u như ta thắ`ng ta sẽ câ`n đòi người ngon “Trúc kiế m” hay quyền “Thiế t thư”... rô`i người sẽ tính sao?

Nàng vừa nói vừa trao tận tay Cừ Thiên Hiệp trái châu tử màu hồ`ng.

Cừ Thiên Hiệp tuy ngạc nhiên nhưng hai tay vẫn đón lấy trái châu, chàng đưa lên ánh sáng mặt trời xem tiếp, lại thấy trái châu trong suốt như pha lê, chiếu ra những tia đỏ khe màu huyết dụ bất giác buột miệng kêu to:

- Ôi chao! Trái châu hồ`ng này....

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ quan trọng ngắt lời:

-Người nhìn kỹ xem, bên trong có năm con rô`ng đỏ, bay lượn không ngừng, tựa hồ` như Ngũ long tranh châu, trong những hoạt cảnh sống thật!

Cừ Thiên Hiệp xem kỹ há hốc mồm kinh ngạc kêu lên:

Đúng đây! Năm con xích long!

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói:

- Vì thế` người ta mới gọi nó là “Ngũ long huyết t câ`u!”

Cừ Thiên Hiệp càng thêm ngạc nhiên kêu to:

- Ngũ Long Huyết Câ`u!

- Chàng chưa nói dứt, đột nhiên nhiê`u tà áo tung theo gió kêu lên:

- Soạt, soạt!

Từ trong ngôi miê`u vũ bay ra năm vị lão nhân, phân ra Đông, Tây, Nam, Bắ`c và trung ương, vây chặt Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Một vị lão nhân mày bạc, râu ngắ`n, mái tóc phiêu hồ`ng trắng như bông, trầ`m giọng lập lại:

- Phải đây! Trái châu đó là “Ngũ Long Huyét Cầ`u”!

Thật là xuấ t kỳ bất ý, câu chuyện xảy ra hê t sức đột ngột, khiế n Cừ Thiên Hiệp mở tròng đôi mắ t kinh ngạc.

Nguyên năm vị lão nhân này không xa lạ lắ m mà chính là Năm lão nhân đầ u chít khăn xô vận áo cát mà Cừ Thiên Hiệp đã gặp dọc đường.

Chàng nhận rõ năm lão nhân, trong lòng chẳng vui tí nào, bèn nghiêm giọng hỏi:

- Ngũ vị tiề n bô`i! Chẳng rõ quý vị muô`n gì?

Vị lão nhân có vẻ lớn nhấ t bọn, bèn vòng tay cung kính nói:

- Lão phu xin vô phép hỏi... các hạ phải là “Thiên hạ đệ nhứ t kiế m” ca đầ y chắ ng?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Tại hạ chính là Cừ Thiên Hiệp, nhưng... chẳng dám nhận hiệu “Thiên hạ đệ nhấ t kiế m”

Vị lão nhân bỗng phá lên cười ngắ t, bắ ng giọng trầ m lạnh nói:

- Người có nhận hay không chẳng quan hệ, lão phu tìm được người là đủ lắ m rô`i.

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, chưa biế t nói sao, lão đã tự giới thiệu.

- Chúng ta gồ m năm người chiế m ngụ núi Cửu Hoa sơn là “Hích Lô, Hích Đình, Hích Chấ n, Hích Vân và Hích Hà”

Cừ Thiên Hiệp toan lên tiế ng đáp lời thì...

Nhan Như Ngọc lại mỉm cười nhẹ, đáp thay:

- Vậy ra năm người là: “Cửu hoa sơn” Ngũ lão... danh vang bốn bể đã ỳ nhi!

Thực là lời nói chanh chua, khiến Cửu hoa Ngũ lão giận xám mặt, mũi trông mắt tròn xoe, nhìn Nhan Như Ngọc, bằng những tia nắng lửa đã ỳ phần nộ.

Cửu Thiên Hiệp thấy sự căng thẳng sắp diễn ra bèn xê mình đến trước, dịu giọng hỏi:

- Chẳng rõ Ngũ lão tìm tại hạ, có điều chi dạy bảo không?

Cửu hoa Ngũ lão Hích Lôi đưa tay chỉ ngay viên Ngũ long Huyết tâu trên tay Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Chỉ vì viên ngọc “Ngũ long huyết tâu” này!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, nghĩ thầm:

- Kỳ quái thật, viên ngọc “Ngũ long huyết tâu”, vừa vào đến tay ta, đã có người tìm đến gây sự? bèn lên tiếng hỏi lại:

- Ngũ long huyết tâu thế nào?

Cửu hoa Hích Vân thành thật bảo:

- Chỉ cần thiêu hiệp giao lại cho lão phu, chúng ta chỉ đề cập đến việc này thôi!

Cửu Thiên Hiệp càng lấy làm lạ, bèn cao giọng gắt:

- Các người tài bộ gì hỏi ta như vậy?

Nhan Như Ngọc miệng chen lời:

- Các người còn hơn Cửu đại môn phái nữa phải chăng?

Hích Lô vẫn điềm nhiên, mặt không đổi sắc lão đưa tay vuốt nhẹ chòm râu suông bạc, bèn mỉm cười nói:

- Các vật đều có chủ, mong thiếp u hiệp giao lại viên Ngũ long huyệt cá u cho lão hủ, hủ mang về Cửu Hoa sơn, chỉ một việc nhỏ này mà nên trăm việc khác, lão hủ chẳng gây ra có sự gì nữa cả!

Thực là lời lẽ hàm hồ, nguyên vì sự có mặt của Nhan Như Ngọc tại trường, khiến lão suy xét cạn, sợ Cửu Thiên Hiệp cả thẹn mà cá u lên động thủ sẽ sanh ra lăm sự phiến toái, do đó những lời lẽ tuy hàm hồ, song có vẻ cương quyết vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp không rõ ý nghĩa của Hích Lô nên phá lên cười to nói:

- Có sự? có sự gì chứ? Ta nghe người nói một thôi dài, nhưng ta chỉ hiểu có một câu, ấy là “Các vật đều có chủ...” bây giờ Huyết cá u trên tay ta thì chính ta là chủ viên “Ngũ long huyệt cá u” vậy!

Nhan Như Ngọc vốn dĩ là con người hiểu thấu ngửa vừa nghe Cửu Thiên Hiệp nói, bèn mỉm cười tiếp lời:

- Ai muốn đoạt lại “Huyệt cá u”, thì người đó phải đưa ra tuyệt phẩm:

- Người khinh rẻ “Cửu hoa Ngũ lão”, người già yếu bạc nhược hay sao!

Nhan Như Ngọc điềm nhiên đáp:

-Việc này sợ các người, tự tìm lấy họa đấ y chứ!

Hích Lô nghe qua xanh mặt trầ m giọng quát to:

- Hừ. Người là người gì mà dám can dự vào chuyện riêng của ta? Người nên biết Cừ lão của Cửu Hoa sơn không phải là hạng người để khinh đâu nhé?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy Ngũ lão đối với Nhan Như Ngọc một cách vô lý, bèn nổi cáu hét to:

- Còn ta có phải là kẻ đáng khinh thị hay sao?

Nói xong, chàng trao ngay viên Ngũ long Huyết tâu cho Nhan Như Ngọc cầm giữ, đoạn xê mình đến trước mặt Hích Lôi, vận công lực, và rún người xuống thấp thủ thế, bằng giọng nói trầm nặng hét to:

- Quý vị tuổi cao tác trọng, mà dùng lời uy hiếp một cô gái thì còn thể thống gì nữa. Cừ mỗ không phục tí nào!

Hích Lôi nghiêm sắc mặt, nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng:

- Các hạ muốn thủ ư?

Cừ Thiên Hiệp cau mày, thản nhiên nói:

- Chủ tùy theo ý khách, tại hạ tùy theo ý năm vị muốn sao cũng được!

Nhan Như Ngọc nhướng đôi mày liễu cất giọng lạnh lạnh chen lời:

- Việc này do các người tìm đến đây sanh sự, thì các người còn hỏi làm gì!

Cừ Thiên Hiệp đồng ý tiếp lời:

- Cô nương nói đúng đấy! “Ngũ hoa lão sơn” tự đi tìm tại hạ, chứ họ Cừ này tìm Hoa Sơn Ngũ lão để làm gì?

Hích Chấn giận run lên từng sợi râu, đưa mắt nhìn Hích Lôi nói:

- Hãy chà nát gương mặt nó, vì nó không cần thể diện kia mà...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, nhận rõ là hấn ám chỉ mình, bất giác lửa giận bốc lên, để ngang song chưởng, xê mình tới trước nửa bước, trợn mắt nhìn Hích Chấn hỏi to:

- Người bảo ai không cần thể diện? Người hãy xem chiêu thế của ta!

Hích Chấn dấn nổi cơn giận, đưa tay vẫn ra hư chiêu lấy thế lùi ra sau một bước, tay hữu rút nhanh ống sáo đồng, lay động một vòng tròn phát ra âm điệu vi vút, bằng giọng nói trầm khiếp quát to như sấm rền:

- Tiểu tặc, người miệng còn hơi sữa, nên không biết trời cao đất dày là gì!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tức giận, vũ lộng song chưởng chuyển thế công.. nói to:

- Các người hãy đưa hết máy ống sáo quý ra đây, Thiệu u Hiệp trên tay ống sáo đồng, bỗng nhiên, tất cả đều đưa lên môi một lượt, thổi nhanh khúc nhạc hùng trầm, tiếng sáo hòa âm khi trầm bổng lúc hào hùng đột nhiên năm ống sáo chia làm năm hướng kích vào người Cừ Thiên Hiệp cùng một lúc.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI SÁU

Cửu Hoa Chương bị nhục

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy Cửu Hoa ngũ lão hề nhau tấn công Cửu Thiên Hiệp, bèn vỗ tay cười to:

- Cửu Hoa sơn nổi tiếng là Danh môn chánh phái, Ngũ lão lại là Tiên bối cao thủ oai trấn giang hồ, không ngờ lấy nhiều lấy ít, lấy mạnh hiệp yếu, không sợ các giới giang hồ cười thúi mũi hay sao?

Cửu Thiên Hiệp cao hứng nói to:

- Tại hạ rất hoan hỉ chào lại đông người, Nhan cô nương lược trận nhé!

Vừa nói dứt, chàng xoay mình một vòng toan đẩy lùi ra song chưởng.

Cửu Hoa Ngũ lão bị hai người trẻ nói khích, và trêu tức, khiến cả năm không dằn nổi cơn thịnh nộ, năm ngọn sáo đồng khởi thế lay động mạnh, tạo ra năm luồng kinh phong, phát ra tiếng kêu vi vút, nghe chát óc kinh hồn, thế ác khủng khiếp, kích nhanh vào Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp đạp thế “Lôi hành cửu chuyển” hai tay lay động song chưởng tả công, hữu phạt, tiếng tới, tháo lui thân pháp linh xảo lạ thường giữa năm ống sáo đồng chuyển lên muôn ảnh, muôn hình song không trúng vào mấy lông Cửu Thiên Hiệp.

Những chiêu “Sào” của Cửu Thiên Hiệp ngũ lão vừa thi triển, là một môn tuyệt luyện từ khai giáp Tí đến giờ, hai là môn võ trấn

môn đặc biệt của Cửu Hoa chương môn, hiện nhiệm là lão Sư thúc Phong đại Thiệt biệt hiệu “Nộ sư Kim Hổ” thực là ngón võ nức tiếng giang hồ của một bậc võ lâm tiên bối, lẽ tự nhiên công lực chẳng phải tầm thường.

Tuy công lực của Cửu Thiên Hiệp kỳ tuyệt, và chiêu số linh diệu, nhưng dùng song chương chống lại óng sáo đòng của năm vị nổi tiếng của lão Anh hùng, thực không phải là chuyện dễ.

Nhân có đó, sáu người quây thảo trước tòa Miếu nhỏ, tựa như phụng vũ, long phi, trong chớp mắt họ đã đấu với nhau cả trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại, càng đánh càng thấy sự gay go...

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài sốt ruột, cao giọng gọi Cửu Thiên Hiệp.

- Thiệt hiệp, chúng ta còn nhiều việc phải lên đường sớm nếu dằng co mãi với “họ” biết bao giờ mới đi...! Hãy tuốt kiếm...!

Cửu Thiên Hiệp có tính kiêu kỳ, lúc đầu không sử dụng kiếm đợi đến giữa trận mới lạng kiếm, chàng cảm thấy như thế kém quang minh, đồng thời, nếu đưa ra kiếm chiêu, thì vô tình để cho đối phương nhận thấy chương pháp của mình lạc bại...

Tuy hai tai nghe rõ tiếng thúc dục của Nhan Như Ngọc, nhưng chàng không có ý nghĩ tuốt kiếm, chỉ vận thêm nội lực vào song chương, quyết đấu với năm óng sáo đòng chúng nào hòa nhau mới thôi.

Cửu Hoa Ngũ lão đã gắng sức mình đưa ra những đường chiêu ác liệt, song trước cũng như sau chẳng phạm đến chơn lông của địch thủ.

Cừ Thiên Hiệp tuy đưa ra nhiều chiêu số kỳ diệu trong nháy mắt thời vẫn không phá được chiêu sáo của Cừ hoa Ngũ lão.

Hai đảng mãi giằng co với nhau, thời gian đã qua hai khắc, bảy giờ ánh thái dương cũng ngã dần về hướng tây.

Nhan Như Ngọc càng chờ đợi càng nóng ruột bất giác nặng giọng nói to:

- Người chẳng dùng kiếm, còn đợi bao giờ, nếu người chẳng giờ thể công, thì ta vào ngay để ứng trợ.

Nói xong, nàng giơ tay hữu ra sau rút ngay thanh trường kiếm, mà nàng đã đoạt của một tên tráng đinh tại Thiệt Huyết Bảo “soạt” thanh kiếm, tuốt nhanh ra khỏi vỏ, thân mình bất đầu nhích động.

Cừ Thiên Hiệp vừa nhát thây bèn gọi lên thất thanh:

- Nhan cô nương chớ nhúng tay vào vụ này, hãy để Cừ mỗ đồ i phó với chúng.

Vừa nói dứt, một đạo kim quang lóe ngang, ánh sáng vàng như chiếu cầu vòng rực rỡ, chiếu tỏa trước sân Miết vũ.

Cừ Thiên Hiệp đã tuốt nhanh “Khô trúc thánh kiếm”, thân mình nhún vọt lên cao ba trượng, lay động ngay chiêu Long vân thổ vũ, đồng thời cao giọng nói to:

- Năm vị nên đề phòng binh khí của ta!

Lời nói dứt, cả kiếm lẫn người xoay nhanh, một thế trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp”, kiếm phong tỏa ra, cuốn tít vào năm ống sáo đồng của đồ i thủ.

Cừu hoa Ngũ lão cả kinh, chiêu sáo đã sút kém rõ rệt, trong nháy mắt đã bị đô i phương bức lui bảy, tám thước.

Cừu Thiên Hiệp võ n người khoan dung đại lượng không mở thừa thế mà tranh sự thắ ng lợi, do đó, chàng ngưng kiế m đê` ngang bụng, đứng lại, bắ ng giọng nói trầ m hùng hét to:

- Nế u biế t nhận xét, xin quý vị hãy quay về` , bắ ng không thì...

Hích Chắ n, giơ ô` ng sáo đô` ng lên cao, ngắ t lời:

- Bắ ng không thì thế` nào:

Cừu Thiên Hiệp trầ m giọng nói:

- Bắ ng không thì, sẽ giúp các người tô điể m “mặt bàn đầ u đầ t” mà quay về` chứ sao? Lúc đó các người sẽ trách ta không báo trước để lựy đế n Tổ danh Cừu hoa sơn!

Cừu Hoa Ngũ lão không thể chịu người nhục mạ. Nghe Cừu Thiên Hiệp nói chẳng khác nào gáo đầ u sôi tạt vào mặt họ, xung trào cả tâm can phê` phủ?

Hích Lôi rô` ng lên mắ y tiế ng thẳ m liệt:

- Cuô` ng đô` . Hãy tiế p chiêu!

Vừa nói dứt, ô` ng sáo đô` ng ngã nhanh tới trước bắ n ngọn sáo kia lay động kế` tiế p, tỏa ra năm đạo kinh phong “ù ù” như trận bão, bắ c thành khối mông, hợp thành ngọn gió, thổi bắ n hướng kích ngay Cừu Thiên Hiệp, từ đầ u, mình và tứ chi.

Cừu Thiên Hiệp thắ y Ngũ lão quá hắ ng say, bèn mỉm cười nói to:

- Hay lắ m! Ta sẽ giúp các người toại ý!

Vừa nói, hai tay chàng đã chớp động, thanh “khô trúc thánh kiếm” quay tròn, biến ra chiêu “Mạng vận chi kiếm” kim quang lóe lên vàng rực một góc tràng.

Cửu Hoa Ngũ lão chưa đưa ra chiêu “sáo” đã thấy Cửu Thiên Hiệp chìm mình trong ánh kim quang, không còn thấy hình bóng đâu nữa, vô số kiếm hoa hiện lên như gió loạn, không phân biệt chiêu thức gì.. lại thấy kiếm chiêu càng bức gằn.. Ngũ lão vội lay động một tuyệt chiêu, năm cây sáo đồng giờ ra một loạt cản chiêu thế của địch.

Đột nhiên, nhiều tiếng vang lên xé mang tai:

-Choeng! Keng!

Những tiếng kim khí chạm nhau vừa dứt, mỗi người đều thu ngay thế tấn, mà tháo lui ra sau cả trượng.

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài vỗ tay reo lên:

- Mỗi vị còn giữ được phân nửa, trông tương tự năm lão thổi sáo bán đường!

Nguyên, Cửu Hoa Ngũ lão bị “trúc kiếm” dẫn một lượt năm ống sáo đồng, mỗi người chỉ còn giữ lại trên tay phân nửa, vì câu chuyện xảy ra bất thành linh, khiến cả năm vị lão nhân đứng ngẩn ngơ như pho tượng, họ trở mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp nói không ra tiếng.

Cửu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu, đã thắng “trúc kiếm” để ngang bụng, trầm giọng nói to:

- Việc đến đây là vừa đủ, Cửu mỗ không muốn tiến sâu hơn nữa, xin quý vị nên về Cửu Hoa sơn.. thì hay hơn cả!

Nói xong chàng cho thánh kiếm vào bọc, đoạn quay sang Nhan Như Ngọc nói:

- Nhan cô nương! Chúng ta hãy đi thôi!

Nhan Như Ngọc tỏ ra khắ c bạc đưa tay chỉ Cửu Hoa Ngũ lão nói:

- Không rõ Ngũ lão có đờ`ng ý không?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấ y lời nói của nàng quá chua chát bèn dịu giọng nói:

- Ngày khác tại hạ sẽ đê`n Cửu Hoa sơn viê`ng quý chương môn; hầ u hỏi lại “Cuộc hội tại Hương Lô Phong, Cảo sơn thiê`u lâm tự, tại sao Cửu Hoa sơn chẳng đê`n”... việc này vẫn chưa phai mờ trong ký ức của ta!

Vừa nói dứt, chàng quay mặt ra đường quan cá t bước.

Cửu Hoa Ngũ lão, Lão đại Hích Lô đột nhiên buộc miêng gọi to:

-Thiê`u Hiệp hãy chậm lại!

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Ý! Ta biê`t các ngươi chưa hài lòng!

Cừ Thiên Hiệp vội dừng bước quay lại, bằ`ng giọng nói êm dịu hỏi:

- Chẳng rõ Ngũ vị muô`n điê`u chi?

Hích Lô sa sầ m nét mặt, hai giòng lệ lăn tròn trên đôi má nhăn nheo, bằ`ng giọng nói cực bi thiê`t:

- Năm anh em lão hủ, tuổi tác đã gầ`n xuô`ng lỗ, không còn thiê`t đê`n sự tranh danh đoạt lợi chẳng qua là “hòn Ngũ long huyê`t

câu”, thực tại lão hủ có thể tranh đoạt...

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt ngắt lời:

- Bả`ng những bản lãnh vừa rồi!

Hích Lôi càng đau khổ hơn, lão rên rỉ như uất nghẹn!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm bất nhẫn, nhưng hồn Ngũ long huyết câu chủ của nó là Nhan Như Ngọc vì thế chàng không thể tùy tiện mà trao tay cho kẻ khác, đành phải dịu giọng nói:

- Việc này, tại hạ quá lỗ tay lỗ mãng, xin quý vị chớ để vào lòng.

Hích Lôi gạt nhanh giòng lệ, bả`ng giọng nói chân thành đáp:

- Không đâu! Thiếu hiệp xử trí như thế là đủ nghĩa lắm rồi! Thiếu hiệp có thể cho biết, hiện giờ định đi đâu chẳng?

Nhan Như Ngọc vội lên tiếng đáp thay:

- Trong vòng năm ngày, người muốn tìm, thì đến Thôn Châu Bài Bang, qua năm ngày, đến xứ mèo Vân Quý ở Miêu Cương, tìm “hả`n”, các người muốn tìm để trả thù thì hãy nhớ lấy đó, hiện giờ chúng tôi phải đi!

Vừa nói dứt, chẳng đợi Cửu hoa Ngũ lão lên tiếng đáp, nàng đưa tay kéo áo Cừ Thiên Hiệp lôi đi rất nhanh:

Cừ Thiên Hiệp lại ngó ngoái ra sau, nhìn Hích Lôi nói nhanh:

-Đấy... chính là câu trả lời của tại hạ...

Chàng vừa nói dứt, thôn pháp chớp nhanh tựa cánh bả`ng rún mình nhảy xa hai trượng hướng vào đường cái quan đi thẳng tới.

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ thích chí vô cùng , nàng vừa chạy vừa quay sang Cừ Thiên Hiệp nói:

- Người của Cửu đạo môn phái, lúc bình thời coi nhân vật phái khác rẻ như chôn cáo, hôm nay bị phải võ này, chúng làm sao chịu nổi!

Cừ Thiên Hiệp thở dài nói:

- Ta thấy tội nghiệp cho ngũ lão vô cùng... nhưng... này, sự tích hòn “Ngũ long huyệt cáu” ra sao nữa?

Nhan Như Ngọc mỉm cười không thấy trả lời lại nói khác:

- Ôi chao! Tặng cho người nên ta đã quên rồi, Ngũ long huyệt cáu vốn là của người làm chủ!

Nói xong nàng đưa hòn huyệt cáu trao tận tay Cừ Thiên Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp từ chối ngay:

- Sao lạ thế , Huyệt cáu do Nhan cô nương làm chủ, ta không có quyền giữ!

Nhan Như Ngọc trề môi, điệu giọng bảo:

- Sao lại không có quyền giữ, ai bảo thuật khinh công của người thắng ta, ví như không có người thì Ngũ long huyệt cáu đã bị Cửu hoa ngũ lão đoạt rồi... người phải nhận lấy nó!

Cừ Thiên Hiệp miễn cưỡng nhận lấy Ngũ long Huyệt cáu bỏ vào túi.

Cả hai giờ chuyện xưa tích cũ vừa đi vừa nói rất tương đắc.

Ngày thứ ba.

Hai người vượt đũa Đào Nguyên, đén bên đò Nguyên giang

Nguyên giang là một trong bốn con sông lớn thuộc Tam tương, người đũa phương thường ví vẻ xinh đẹp và cảm tú của nó, qua câu "Tương thứ Nguyên, Phong chi nhấ t". Bên đò Nguyên giang ghe thuyề n qua lại rấ t tấ p nập, trên mặt nước những cánh buồ m trắ ng tựa đàn, chen nhau san sát, trên bộ người qua lại đông như ngày hội, thật là một nơi náo nhiệt.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc tìm một tú dùng bữa trưa. Sau khi ăn xong cả hai lầ n ra bên, toan xuôi đò qua sông không ngờ, khi vừa đén bên.

Bỗng nhiên, một tiế ng phèn la đổ lên:

-Cum! Cum!

Tiế ng phèn la vừa dứt, cả trên bờ lẫn dưới sông đều im phăng phắ c, khách đi đường đén từng bước, ghe thuyề n dưới mặt sông cũng gác mái chèo, trên đấ t từ bên đò chạy thẳng đén đường cái quan, mọi người không ai bảo ai, đều tự động đứng vạt ra hai bên tả hữu, chừa một khoảng trống ngang chừng một trượng dài trên hai, ba mươi trượng, dường như tiế ng phèn la này của hàng quý tộc hoàng triề u hoặc quan phủ đũa phương, đánh lên đẹp đường.

Cừu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc vội nép mình theo mọi người. Câu chuyện quái lạ xảy ra hế t sức đột ngột, khiế n cả hai kinh ngạc bô i hô i hế t nhìn sang hữu, lại liề c trông bên tả, vẫn không thấ y bóng nào khác lạ.

Cả hai thừ người sừng sồ t, vì không rõ có sự gì sắ p xảy ra.

Bỗng nhiên... từ bờ sông phía bên kia, một chiế c đại thuyề n hai buồ m, tám mái chèo trắ ng nước, vùn vụt, chèo như bay sang qua bên

này. khi chiế c đại thuyê`n còn cách bê`n độ năm con sào, một bóng người thoắ t hiện lên đầ u thuyê`n, nhanh như chớp, hắ n đã tung mình nhảy vọt lên bờ, thân pháp rắ t nhẹ nhàng như én lượn.

Bóng người vừa hạ xuố ng bờ sông, nhanh như chớp hắ n chạy giữa khoảng đường trố ng, khi đế`n ngang chỗ Cừ Thiên Hiệp đứng hắ n dừng hẳn lại vòng tay hướng vào chàng thi lễ, bằ ng giọng nói khách sáo thưa:

- Tại hạ là Đô báo đầ u “Túc địa Thái Tuế` Liễu Như Phong” cai quản “Tám mươi mộ t lò của Bài Bang” phụng mạng chủ đế`n tiế p nghinh Thiế`u Hiệp.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên, đưa mắ t quan sát người lạ từ đầ u đế`n chân, nhận thắ y người này mặt vàng xạm, tóc điểm sương ngũ quan đầ u đặn, đôi mắ t biế c xanh, gương mặt uy nghi lẫm liệt, toàn thân khoác y phục dân chài, song chẳng giắ u được nghi biểu của một trang kiế m khách, một cao thủ võ lâm.

Chàng vừa quan sát người lạ vừa nghĩ thắ m:

- Thật là khí phách của Bài Bang vô cùng to tát, chỉ một tiế ng thanh la, đủ khiế`n hàng ngàn người im lặng, uy phong của một bang hội có khác.

Vì nghĩ như thế` , nên chàng vội vòng tay hướng vào Túc địa thái tuế` Liễu Như Phong thi một lễ nói:

- Cám ơn quý bang hậu đắ i, lại làm nhọc đế`n Đô báo đầ u, Cừ mỗ thực không dám nhận.

Túc địa Thái Tuế` Liễu như Phong nghe qua, vội vòng tay cúi đầ u nói:

- Tại hạ chẳng dám. Xin mời Thiế`u hiệp lên thuyê`n

Cừ Thiên Hiệp trầ`m ngâm trong khoảnh khắ`c, bèn cả cười nói:

- Cừ mỗ chỉ muố`n tạm nhờ quý thuyề`n qua bên kia bờ, mà đi đường bộ đê`n Thầ`n châu bái phỏng đại bang chủ!

Túc địa Thái Tuế` Liễu như Phong lại cung kính nói tiế`p:

- Từ đây đê`n Thầ`n châu tuy đi giòng nước ngược, nhưng những tay chèo rắ`t khá, không dám tự hào là đi như bay, chứ cỡi sông băng gió thua gì tuấ`n mã! Miễn cho Thiế`u hiệp khỏi nhọc nhắ`n là được.

Cừ Thiên Hiệp liế`c mắ`t nhìn Nhan Như Ngọc thắ`y mây nàng nhích động, tựa hồ` như không hài lòng, bèn mượn cớ chồ`i từ:

- Đa tạ Đô báo đầ`u! Chỉ vì Cừ mỗ muố`n ngoạn thưởng danh lam thắ`ng cảnh, nên cầ`n phải bách bộ cho tiện...!

Túc địa Thái Tuế` Liễu như Phong không nài ép đột nhiên hắ`n lôi trong bọc ra cây cờ góc màu vàng giơ lên khỏi trán, vây qua lại ba lầ`n.

Ngọn cờ còn nắ`m trên tay hắ`n, đột nhiên trong nhóm hành khách bay vọt lên ra một người, mặc áo chẹt xanh hán tử, thân pháp lẹ tựa chim, hắ`n đáp ngay trước mặt Liễu Như Phong, cúi đầ`u nói to:

- Bài bang đệ tử “Vân quang kim cương” Đặng Lập xin ưng hầ`u:

Túc địa Thái Tuế` Liễu như Phong vội cúi đầ`u đáp lễ nói :

- Đặng huynh đệ! Cừ Thiên Hiệp là thượng khách của Bang chủ, sẽ đi đường bộ đê`n Thầ`n châu, phiề`n Đặng huynh đệ, truyề`n cho bốn bang, bang chúng biế`t, hãy hế`t lòng giúp đỡ Thiế`u hiệp, nế`u ai sai chạy, thì y theo quy điề`u của bốn bang nghiêm phạt.

“Vân quang kim cương” nghe qua vội cho tay vào bọc lấy ra ngọn cờ ba góc màu xanh, giơ lên khỏi trán đồng dục đáp:

- Xin tuân mạng! Lệnh kỳ xin kính đòi để làm tin!

Nói xong, cả hai trao đổi hai sắc cờ lệnh, mỗi người đều cất ngay vào bọc một lá.

Đặng Lập liền xê mình tới, trước ba bước, đến đứng ở diện Cừ Thiên Hiệp, vòng tay đưa lên chí trán, cung kính nói:

- Bài Bang... Đặng Lập xin ra mắt Thiệu u hiệp!

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng ép mình theo lễ giáo, không có một tí khí phách nào, khiến chàng cảm thấy chẳng vui tí nào, bèn giơ vòng tay đáp lễ nói:

- Đặng huynh quá ư lễ độ!

Đặng Lập đỏ mặt vội lên tiếng nói nhanh:

- Chẳng dám, trên đường từ đây đến Bài bang, nhớ ra có điều gì phật ý thiệu u hiệp, xin thiệu u hiệp thương tình chỉ dạy dùm! Mong thiệu u hiệp nói dùm sự ân cần của anh em chúng tôi... thì chúng tôi lấy làm hân hạnh, cảm kích lắm rồi.

Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong lại bước đến trước nói:

- Nếu như thế, xin mời thiệu u hiệp lên thuyền, tiểu nhân sẽ tiễn qua bên kia bờ...!

Cừ Thiên Hiệp gật đầu mỉm cười nói:

- Thực là nhọc lòng Đô báo đầu, và Đặng huynh quá!

- Nói xong, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cất bước đi lên xuông sông.

Lúc bấy giờ, chiếc đại thuyền của Bài bang, đang neo cách bờ độ ba sào, miêng ván cầu to lóng, bắc từ mạn thuyền gác lên bực sông.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vừa đi đến đầu cầu vội bước nép sang một bên, nghiêng mình thủ lễ nói:

- Xin mời thiếu hiệp và cô nương lên thuyền!

Cừ Thiên Hiệp, vui vẻ gật đầu, vừa bước lên mảnh ván cầu chừng nửa bước.

Đột nhiên, giữa đám đông vang lên một giọng nói to như sấm nổ:

- Hãy dừng lại!

Âm thanh của tiếng gọi to không thể tưởng tượng, tựa như voi gầm, cọp rống, khiến hai tai của mọi người kêu lên “lùng bùng” mang óc đau buốt, thực là giọng nói tinh luyện thâm lực rất dõ dào, trên đời chẳng mấy người luyện được.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai rùng mình xám mặt, vội cử thủ thế, quay nhìn người lạ quát to:

- Ngươi là ai?

Ngay chỗ phát ra tiếng nói, một bóng người vệt nước nhảy vọt lên bờ.

Người này là một lão nhân lùn béo phệ, mái tóc vàng hoe, rôi bông, hàm râu chổi xệ mọc đầy má, xung quanh miệng bọt mép

chảy đầ̀y, đôi mắ́t sáng quắ́c chia ra những tia ló́ng lánh.

Hình dáng của lão nhân xấ́u xí khiế́p người. Đôi chân như óng ghé bước nhanh ba bước một, tiế́n mau đé́n trước mặt Cừ Thiên Hiệp, lão giương đôi mắ́t lom lom nhìn Cừ Thiên Hiệp không nói nửa lời.

Túc địa Thái Tuế́ Liễu như Phong và Vân quang kim cương Đặ́ng Lập cả hai đang hùng hổ thủ thế́, không ngờ vừa thấ́y mặt lão nhân, cả hai tái mặt, vội nghiêng mình bước tới trước, vòng tay thi lễ nói:

- Bài Bang hội chúng môn hạ xin ra mắ́t tiế́n bối!

Vị lão quái nhân cướp lời nhanh đôi mắ́t, dường như không lưu ý đé́n sự có mặt của hai người, đưa tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to như sắ́m:

- Người có phải là thiên hạ đệ nhấ́t kiế́m thủ “Cừ Thiên Hiệp” chẳng?

Giọng nói của lão nhân có một âm điệu man rợ, khiế́n người nghe buớ́t tay chát óc, khó chịu đé́n rợn người.

Cừ Thiên Hiệp có tính kiêu ngạo, há chịu sự đe dọa bắ̀ng cách phô trương khí lực của lão hay sao? Và lại chàng không biế́t lão quái nhân là người gì, song liệu chừng lão là một nhân vật cao trọng của Bài Bang, nhưng chàng có một quyế́t định lắ́y rằng cắ́n rằng, vẫn giữ nguyên hùng độ lúc đầ̀u, không lưu ý đé́n lão quái nhân, mà đưa mắ́t chớp mình về́ xa xa, dường như người vô sự, kế́ chàng quay lại Túc địa Thái Tuế́ Liễu như Phong điề̀m đặ́m bảo:

- Liễu đầ̀u mục hắy lui thuyề̀n!

... Vừa nói ngược mặt nhìn lên cột buồ̀m ra chiêu đắ́c ý lắ́m.

Lão quái nhân cả giận run lên, lão phùng mang, trợn mắt quát to:

-Ta hỏi ngươi đây, ngươi có nghe hay không?

Cừ Thiên Hiệp tuy hiểu rõ vị quái nhân nói với mình, song vờ như không mảy lưu ý, chàng quay nhìn Nhan Như Ngọc dịu giọng nói:

- Nhan cô nương hãy xem kìa! Một giải Nguyên giang xanh biếc, cảnh trí thanh thanh, thực là tiêng đờn nơi thấng địa chẳng sai!

Nhan Như Ngọc vốn là một cô gái cổ quái tinh ma, há không biế t ý nghĩ Cừ Thiên Hiệp hay sao? Nên nàng vờ như người vô sự đưa tay chỉ xuố ng sông mỉm cười trả lời:

- Thực là cảnh trí non tiên, nên vấ ng cả tiêng chó sủa gà gáy, im lặng đẽ n độ khiế p người.

Nàng cô ùng lời nói phân hai, song hàm chứa sự mắ ng nhiế c nặng nề .

Lão quái nhân nộ khí xung thiên, đôi chân xê dịch, thân mình tròn như cái bao, đầ ng người bay vụt lên cao. Lão xò ra năm ngón tay như vuố t hổ, nhấ m ngay vai tả Cừ Thiên Hiệp đáp người xuố ng chộp mạnh.

Cừ Thiên Hiệp tức giận cảnh hông, chẳng tránh không lùi, vờ trông thấ y năm ngón tay của lão quái nhân hạ tới, nhanh như cắ t, tay hữu vận ba thành lực gạt mạnh vào cổ tay lão quái nhân...

Hai tiêng kêu hoảng hô t bỗng vang lên:

- Ô i chao!

- Ô i!

Hai người vừa rồ'ng lên vừa tháo lui ra sau ba bước, Lão quái nhân giật lui ra sau, đôi mắ't tròn xoe vì kinh ngạc, mái tóc phiêu bô'ng, chòm râu chổi xể rung rẩy liên hô'i.

Cừu Thiên Hiệp tháo lui ra sau ba bước, gương đôi mắ't biế'c, chiế'u rực hào quang vì ái ngại.

Chỉ trao đổi một chiêu, cả song phương đê'u lộ ra vẻ kinh nghi sợ sệt thiên nhiên kẻ tám lạng người nửa cân, trình độ suýt soát nhau.

Ngay lúc đó, Túc địa Thái Tuế' Liễu như Phong và Vân quang Kim cương Đặng Lập, cả hai tên bài bang mặt mày xám nghịt vội chạy nhanh vào giữa tràng. Một tên chạy đê'n bên Lão quái nhân, vòng tay thi lễ run giọng nói:

- Xin lão tiê'n bô'i bớt giận!

Một tên lại bước đê'n bên Cừu Thiên Hiệp vòng tay mỉm cười nói:

- Xin Thiế'u hiệp bỏ qua cho!

Lão quái nhân lửa giận bô'c lên mờ mặt, lão đưa tay gạt tên cao thủ Bài Bang vừa trầ'm giọng hét to như sắ'm nổ.

- Tránh ra mau người dám nhúng tay vào việc riêng của lão phu à?

Cừu Thiên Hiệp lại nhìn tên cao thủ Bài Bang nhế'ch môi cười nhạt hỏi:

- Lão quái kiệt thực là kiêu ngạo, hắ'n thuộc về` Yêu Ma lộ số' nào thê'?

Lão quái nhân nghe qua tóc râu dựng ngược, thân thể run lên bắ'n bật ,hai bàn tay hộ pháp đẩy nhẹ hai tên mục bài bang qua tả

hữu, chiếc đũa to như quả dưa bung lất lư mái tóc phất phơ, đoạn ngược mặt lên trời phá ra cười rũ rượi.

Tiếng cười quái dị âm ma, làm rung động cả thuyên bè lóp lóp, tựa sóng ngàn gào thét.

Tất cả Bài Bang đệ tử và hành khách đứng dọc theo tràng đũa xám xanh cả mặt mũi, bịt tay nhắm mắt, cố không để giọng cười lọt vào tai.

Cừu Thiên Hiệp tuy công lực thâm hậu, nhưng cảm thấy nội phế run động, chàng liền vận ngay nội lực chân ngưng, hộ khắp toàn thân huyết đảo.

Lão quái nhân cười sặc sụa một hồi lâu, mới chịu thôi, lão quắc đôi mắt như điện quang rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Suốt dãy sông hồ, không ngờ lại có người dám gọi Lão phu là yêu ma... thực là một kẻ có mắt không trông.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BẢY

Ai lâ' y chiê' c đĩnh vàng vậ'n phá'?

Để Cừ Thiên Hiệp chịu oan khiên...

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khinh bạc:

- Trông thấ' y hình tướng và sự xuấ' t hiện đột ngột của lão trượng, nế' u đem sánh với bọn tà ma ngoại đạo có khác gì?

Hai tên đầ' u mục Bài Bang nghe qua thấ' t kinh, vội xê mình đê' n ngang Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ vào tai:

- Thiế' u hiệp hãy thận trọng, vị này là chủ'ng môn phá' Cừ Hoa Sơn, một trong Cừ đại môn phá' , giang hồ' gọi là "Nộ sư kim hồ' ng" Phong Đại Thiế' t.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua không lộ vẻ kinh sợ tí nào, trái lại phá' lên cười ngắ' t, bắ'ng giọng nói ngạo mạn bảo:

- À... ạ! Hóa ra là hắ' n! Một lão thấ' t phu, có lời nói chẳng tín nhiệm!

Hai tên đầ' u mục của Bài Bang thấ' t kinh tái mặt, cả hai vội tháo chạy ra sau hai bước, đờ' ng thời kêu lên khiế' p đảm:

- Thiế' u hiệp...

... Họ vừa nói vừa đưa mắ' t nhìn Nộ sư Kim Hồ' ng, lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

Nộ sư Kim Hồ' ng Phong đại Thiế' t nghe Cừ Thiên Hiệp nói, lửa giận tỏa ra mờ mắ' t quát to:

- Hài nhi, người chớ khá cuồ`ng vọng!

Cừ Thiên Hiệp thấ`y lão vươn tay, rùn bộ toan tấ`n công, chàng bèn đưa tay lên khoát nhẹ nói:

- Chậm lại!

Nộ sư Kim Hồ`ng Phong đại Thiế`t, miễn cưỡng dừng tay, rồ`ng lên.

- Người muồ`n gì?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười điề`m đạm:

- Lão trượng là vị thủ lãnh của một môn phái, vị chưởng môn, hôm nay đại giá đế`n đây... có phải vì quả “Ngũ long huyế`t câ`u” hay không?

Phong đại Thiế`t lắ`xch lư cái đầ`u bồ`ng đầ`y tóc rồ`i, trầ`m giọng nói:

- Phải đầ`y hài nhi ạ!

Cừ Thiên Hiệp cười hi hi, thuận tay cho vào bọc lấ`y ra viên “Ngũ long huyế`t câ`u”, đỏi lên bắ`t xuồ`ng hai lầ`n, sau cùng chàng đưa hai ngón tay kẹp chặt “huyế`t câ`u” giơ lên ánh sánh mặt trời, xem qua lại, bèn câ`t tiế`ng bảo:

- Ví như... viên “Ngũ long huyế`t câ`u” nằ`m trong tay Cừ mỗ... thì lão trượng sẽ nghĩ sao?

Phong đại Thiế`t trồ`mắ`t nhìn quả “huyế`t câ`u” đỏi mắ`t chia ra tia đỏ rực, lão quát lên khủ`ng khiế`p:

- Mau mau dâng nộ`p cho lão phu, đễ` tránh một trường sát khiế`p.

Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười nói:

- Tại hạ chưa nghĩ đến... lão tiên bô i ạ!

Phong đại Thiệt t trợn mắt hỏi:

- Người bả ãng lòng hay không thì bảo?

Cừu Thiên Hiệp mỉm môi cười nhạt nói:

- Nếu ai có chân tài thực học, bả ãng những thứ đó, may ra mới được.. viên ngọc!

Phong đại Thiệt t nghe qua xám mặt rung giọng:

- Hài nhi chớ cuõ ãng vọng! Người dám thách thức ta động thủ à?

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lắ c đầ u làm ra vẻ sợ sệt, song câ t tiế ãng trầ m nặng nói to:

- Không dám, không dám! Tại hạ xin nhắ c lão trượng... hãy nom theo vế t chân của Cửu Hoa Sơn Ngũ lão, mà tự lượng sức mạnh...!

... Thật là lời nói vô cùng ngạo mạn, khiế n Phong đại Thiệt t nghe qua như lửa cháy đầ u thêm, lão quát to như sắ m nổ:

- Tiểu tặc. Hãy tiế p chiêu!

Nộ sư Kim Hồ ãng vừa nói vừa xuấ t thủ, lão đưa ra một chiêu “Thuận thủy duy châu” thân mình đảo ngoặc như chiế c ghe tròn trành, lượn theo làn sóng bạc, cuộn tóa ra đạo kinh phong, kích mau vào Cừu Thiên Hiệp.

Phong đại Thiệt t thuộc vào hàng tôn sư lão bô i, một chuõng đưa ra trên mười thành lực, giữa cơn giận dữ mà xuấ t thủ, nên the ́ mạnh như non băng núi lở, lực đạo hải hùng.

Cừ Thiên Hiệp thân nhiên đôi chân đạp thức “Lôi hành cửu chuyển”, chàng thấy run vai, không thấy giờ chân, chỉ thấy chớp một cái đã vọt ra xa hàng trượng, chàng buột miệng gọi to:

- Cửu Hoa Ngũ lão có năm ngọn sáo thần, ta còn không coi ra sao, người đừng ý vào địa vị chương môn, tự tin tay không thắng qua năm vị sư thúc ấy chẳng? Người nên suy nghĩ lại... mà về đi!

Phong đại Thiệt đã gây sóng gió suốt giải sóng hồ mười năm dài, lại chương quản Cửu Hoa môn phái, há chịu người nghiên rằng trợn mắt chẳng nói nửa lời, hai tay đẩy ra song chương, hai chân nhún mình nhảy vọt tới trước.

Hai tên đầu mục Bài Bang thấy có sự xảy ra quá đột ngột, khiến bọn chúng lo sợ bỏi hồi. Vì bọn chúng ngại đắc tội với “Cửu hoa chương môn”, rồi lại sợ Cửu Thiên Hiệp rui ro sơ thất, nếu Cửu Thiên Hiệp có bề gì, thì chúng sẽ trả lời thế nào với Bài Bang chủ... bởi vậy cả hai người chạy lảng tránh bên Cửu Thiên Hiệp, dáng điệu như cặp kiể n bò trên chảo nước sôi.

Bây giờ... Cửu Thiên Hiệp thấy không cần phải biện luận, cử chương đỡ ngay thế công của Phong đại Thiệt, đồng thời thân mình chàng uốn khúc như con đại mãng xà, nào ngự lực, hóa chiêu, xuất thủ thế địch, tinh diệu không tả nên lời

Ngay lúc đó, phần đất tại bên đò, người ta đổ xô nhau đông nghịt, bao quanh xem cuộc tỉ đấu.

Chỉ vì bên Nguyên giang là vùng đất của Bài Bang, một bang hội có thế lực như tiểu vương, thành thử không một ai dám chen vào khuyên giải hay can thiệp, thậm chí đến Quan trấn thủ cũng ngó lơ, để mặc họ muốn làm gì thì làm, không dám lộ ra nhìn nửa mắt.

Hai cao thủ đánh nhau như trời long đất lở, cát bụi bốc lên mù mịt, như khói quyện sương sa.

Hai người trở tài đánh mau, thắ ng lẹ, họ đã giao đấ u với nhau trên ba mươi chiêu thức.

Chỉ tội cho hai tên đầ u mục Bài Bang, múa tay giơ chân như cồ độn g, trậ n đấ u, chứ chính mình chúng không biế t bênh ai bỏ ai.

Ngay lúc đó, một chiế c thuyê n câu rẽ nước chèo như gió, mau như sao xẹt tên bay chớp mắ t đã đế n bệ n đò. Thuyê n chưa cắ m sào đã thấ y bên trong khoang nháy ra ba bóng người:

- Soát! soát, soát!

Mau như tia chớp ngang trời, tựa hồ ` cánh ưng vỗ cánh bay lên bờ, nhìn kỹ cả ba người là ba vị đạo sĩ mặt mũi khôi ngô, mình khoác áo bác quái đạo sĩ màu tro, trên lưng mỗi người dắ t thanh bảo kiế m lục sa ngư bì, người người đầ u cao ráo tranh tân, dáng điệu rắ t đoan trang nho nhã.

Một trong nhóm ba tên đạo sĩ cao giọng thét to:

- Phong chuông môn! Xin dừng tay lại!

Nộ sư kim Phong đại Thiế t đẩy ra một chiêu cực mạnh bước gầ n Cừu Thiên Hiệp, chợt nghe tiế ng gọi lão thu ngay thê công vỗ tay reo to:

-Hay lắ m! Hay lắ m! Ba vị lại đây rắ t đúng lúc, gã họ Cừu còn ở lại đây!

Ba tên đạo sĩ vừa đáp xuô ng tràng, vội rùn người thủ thê , tay hữu tuố t nhanh trường kiế m, vũ lộn g hư chiêu.

Một trong ba vị đạo sĩ, đưa gươm chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp nói to như chuông ngân:

- Cừ Thiên Hiệp, gặp được người chúng ta đã chờ tô ỉn công đi tìm!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên lâ ỷ làm lạ hỏi?

- Ba vị cao danh quý tánh là chi? Tìm tại hạ có chuyện gì?

Ba vị đạo sĩ chưa kịp lên tiế ỉng trả lời.

Nhan Như Ngọc đã phá lên cười the thé, gót sen nhún bước tới trước dụ giọng nói:

- Thiế ỉ hiệp, có lẽ người không có dịp gặp qua, những bậc cao thủ của Cửu đại môn phái ra, ta không ngờ hôm nay gặp một chuỗi người cao thủ của danh môn chánh.. thật là tam sanh hữu hạnh

Cừ Thiên Hiệp gật gù bảo:

- Á! À ra thế ỉ?

Hồ ỉng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười như đóa hoa hồ ỉng hường hé nở, đưa tay điếm vào mặt ba vị đạo sĩ nói to:

- Ba vị đây là “Vân vụ sơn, Vân vụ tiêu xá”, Phước lão, Lộc lão, Thọ lão tam phủ, phủ quân là một nhân vật cao trọng của Vân vụ phái! Trong Cửu đại môn phái lại là cao thủ nhấ ỉt nhì!

Giọng nói của Nhan Như Ngọc đầ ỉ về châm biế ỉm khinh bạc, tuy ngoài môi nàng làm ra vẻ trịnh trọng tôn sùng, nhưng sắc diện và giọng nói khinh khinh, không có gì thành thật.

Tam đại phủ quân nghe qua biế ỉn sắc sáu trong mắ ỉt tròn xoe như hạt hạnh, chia thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc nói như hét:

- Ngạnh đầ`u, người là ai?

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc thoáng tái mặt bắ`ng giọng nói ngạo nghễ bảo:

- Không biế`t trời cao đầ`t thấ`p, Bản phó giáo chủ nói thề` sai ư?

Vân vụ Phái hiện tại là một phái đứng trong Cửu đại Môn phái Phước, Lộc, Thọ tam tinh phủ, Phủ quân, địa vị của ba Phủ quân này so ngang hàng với các chương môn phái khác.

Chỉ vì... Lúc đầ`u Vân vụ chỉ là một môn hội, năm mươi năm về` trước không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, cho đế`n khi có cuộc “Luận đạo Cảo sơn” thì Vân vụ chương môn, lấ`y một kiế`m đầ`y lui Ngũ đài, song chương đầ`y ra chấ`n động quầ`n hùng, thành thử phái Ngũ đài bị thua, do đó, Cửu đại môn phái loại Ngũ đài ra, và công cử Vân vụ lên thành một môn phái chánh danh.

Vị chương môn Vân vụ phái lúc đó là Hàn tinh quá độ Trì thiên Tài, hiện là sư phụ của ba phủ quân; Phước, Lộc, Thọ, bắ`y giờ Trì thiên Tài ước độ ba mươi ngoài tuổi.

Sau cuộc “Luận đạo Cảo sơn” Trì Thiên Tài gặp phải sự bắ`t hạnh, là trên đường về` Vân Vụ Sơn, Trì chương môn gặp phải loài rắn kịch độc cắ`n vào hồ` khẩu tay, Thiên Tài gắ`ng gượng về` đế`n chân núi Vân Vụ mới ngã ra chề`t.

Ba vị phủ quân điề`u kính nhường nhau, không ai chịu lãnh chức vụ chương môn tả, họ bèn chọn người đệ tử Tam đại, được Trì thiên Tinh hế`t lòng truyề`n học, cử lên thay chức Vân vụ.

Chương môn là Hồ`ng ngươn Kiế`m Ngô quân Trục, luận về` võ công thì Ngô quân Trục được Trì thiên tài truyề`n thụ tuyệt học, luận về` tiề`n, hậu, văn, bô`i thì Ngô quân Trục là hạng cháu, tuy cắ`p

nhỏ song tài nghệ cũng nhiều tiếng động vang dậy khắp giới giang hồ.

Riêng về Ba vị Phủ quân, một là “Phước tinh phủ quân tên Hồ ng trấ n Đảo, tài nghệ cao tốt hơn người, chuyên sử dụng ngón binh khí liên hoàn sát, ngón võ này gồm có bảy mươi hai lộ truy hô n hệ, hưởng thanh dự suốt mười năm thất bại, trên khắp chốn giang hồ.

Người thứ hai là “Lộc tinh phủ quân Mạc lạc tinh” về chương pháp công phu rất độc đáo, hấn tinh luyện được môn hô ng sa chương đã gây chấn động khắp võ lâm hào kiệt.

Người thứ ba nhỏ nhất là “Thọ tinh phủ quân” Khuyế t chánh Nguơn, chuyên sử dụng cây bút phán quan, có trên mười năm hỏa hầ u tài nghệ của hấn đến độ xuất thầ n nhập hoá, song tâm tính nóng như lửa hung hãn dị thường, do đó...

Thọ tinh phủ quân Khuyế t chánh Nguơn vừa nghe Nhan Như Ngọc nói, đã nổi cơn thịnh nộ, vội rút phăng ngọn bút phán quan bắ ng đờ ng pha thép, vai hữu nghiêng về một phía, xê mình nháy vọt ra trước, rồ ng to lên như hổ rồ ng!

- Ngạnh đầ u! Chớ vô lễ!

Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bữu môi khinh miệt bắ ng giọng lạnh lạnh quát to:

- Bản cô nương chỉ phí chút ít sức lực, cũng đủ chồ ng lại người!

Vừa nói dứt, nàng xê mình tới trước, tay hữu cử chương, thân mình nhích động toan phát chiêu công địch.

Cừu Thiên Hiệp nhắ c mình bay đầ n trước mặt nàng, vừa mỉm cười điề m đạ m:

- Nhan cô nương. Nào có gì phải giận dữ!

Vừa nói dứt, chàng day mặt nhìn ba vị phủ quân cau mày tròn mắt hỏi to: ba vị đến đây tìm cừu mã à?

Thọ tinh phủ quân Khô trúc thánh kiếm huyệt chánh Nguơn lay đông một hư chiêu phán quan bút, vẻ mặt hằm hừ quát to:

- Phải đây tiểu tử! Chúng ta tìm người để thanh toán một món nợ!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua không giận mà trái lại phá lên cười hăng hắc; chàng lại giương đôi mắt tựa điện quang, rọi thẳng vào mặt ba tên phủ quân, bằng những tia nhìn soi mói... sau cùng chàng thở hắt một tràng dài, bằng giọng êm trầm hỏi:

- Ba vị đã vượt đường xa muôn dặm tìm tại hạ, chẳng hay có điếu chi dạy bảo?

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Nguơn mặt đỏ như trùng tảo, quắc mắt cau mày hét to:

- Người đừng vờ vĩnh, không hiểu, hãy đưa hấn xem?

Lộc tinh phủ quân Mạc lạc Tinh lôi trong bọc ra một mình mảnh lụa trắng tinh, vung mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp.

Mảnh lụa nhẹ như bấc, muốn ném đi xa không phải là chuyện dễ, trừ phi người ném có một nội lực siêu phàm.

Mảnh lụa trắng uyển chuyển nhẹ nhàng như cánh bướm, nương theo làn gió đẩy bay mau như mũi tên và rơi lơ lửng xuống mặt Cừu Thiên Hiệp, chứng tỏ nội lực của Lộc tinh phủ quân Mạc lạc Tinh cao diệu tuyệt vời.

Cừ Thiên Hiệp trố mắt ngạc nhiên, vội đưa tay đón bắt mảnh lụa bạch.

Bàn tay chàng vừa chạm phải mảnh lụa, cảm thấy tê tê, bèn lấy làm ngạc nhiên chỉ xiết, vội đưa mắt nhìn Mạc Lạc Tinh thầm phục tài nghệ của hắn.

Cừ Thiên Hiệp đỡ mảnh lụa căng ra, chợt thấy bên trên vẽ mấy chữ:

- “Tạm mượn chiếc đỉnh vàng của Vân vụ môn để dùng!”

Ký tên: Cừ Thiên Hiệp...

Cừ Thiên Hiệp giương đôi mắt to, nhìn mấy chữ nhảy múa trên mảnh lụa bạch, một sự ngạc nhiên đến cùng tột, khiến chàng buột miệng hỏi:

- Ba vị phủ quân, mảnh lụa này...

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngươn không đợi chàng nói dứt, vội hét lên một tiếng, lạnh lùng hỏi:

- Gã họ Cừ! Chiếc đỉnh vàng của Vân vụ người cất giấu đâu rồi? nói mau...!

Cừ Thiên Hiệp cau mày kiểng, không biết phải đỡ đáp thế nào, một khắc sau cùng buột miệng lên tiếng:

- Quái lạ thật! Chiếc đỉnh vàng của Vân vụ?

Chiếc đỉnh vàng ra thế nào? Tại hạ hoàn toàn không hiểu gì cả!

Thọ tinh phủ quân Khuyết chánh Ngươn nạt to:

- Câm mồm!

Phước tinh phủ quân Hồ`ng trấ`n Đào nổi giận, xê mình bước tới trước, cao giọng nói:

- Thiế`u hiệp, đừng chồ`i từ! Chiế`c đỉnh vàng Vân Vụ là một vật trấ`n sơn chí bửu của bổn môn, gìn giữ và trao truyề`n trên ba đời, một đêm nọ bỗng nhiên bay má`t... và Thiế`u hiệp lưu lại mảnh bạch lụa này... lẽ nào không dám nhận chịu ư!

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, song cô` gượng đáp lại:

Tại hạ thực không rõ việc này!

Phước tinh phủ quân Hồ`ng trấ`n Đào, nghiêm sắc mặt hỏi:

- Không rõ! Chẳng lẽ mảnh lụa này là giả tạo ư?

Thọ tinh phủ quân vội hét to một tiế`ng, rút ngay cây bút phán quan, xê mình bước tới trước toan động thủ.

Cừu Thiên Hiệp thấ`y cả ba tên phủ quân nói một câu bức hiế`p một câu, nói một câu lại bức gầ`n một bước, bấ`t giác lửa giận bô`c lên ngàn ngút, thuận tay chàng ném nhanh mảnh bạch lụa trả lại vừa trầ`m giọng nói:

- Mảnh lụa này không giả! Các ngươi quả quyế`t, chỉ định là bút tích của ta ư?

Bấ`y giờ... Nhan Như Ngọc lại mỉm cười bí mật, không nói nửa lời.

Nộ sư Kim Hồ`ng Phong đại Thiế`t vội xê mình bước tới, chen vào cuộc, lão vòng tay hướng vào ba tên phủ quân nghiêm giọng:

- Quý vị phủ quân, chiế`c đỉnh vàng Vân của quý phái đã thấ`t lạc thấ`t lạc thật sao?

Ba tên phủ quân vội vòng tay, ứng tiế`ng trả lời:

- Chẳng dám giã u lão chưởng môn, tặc chưởng môn vì việc này mà phong sơn, khóa bích để tạ tội với Tổ sư, ba anh em ta đã quỳ trước bàn thờ tổ lập thệ, nếu không tìm được đỉnh vàng, thế chẳng trở về núi!

... Giọng nói của ba tên phủ quân rất bi thiết, tỏ vẻ đau đớn khổ sở đến cùng cực.

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiết quả c mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp gằn giọng bảo:

- Nay tiểu tử! Dù cho ngươi có thân thông quảng đại cũng khó mà tránh khỏi cuộc thanh trừng của chúng ta!

Cừ Thiên Hiệp cả giận, cau mày trợn mắt nhìn “Nô Sư Kim Hồng” quát như sấm:

- Phong đại Thiết! Tự ngươi chuốc lấy chuyện người, thiết u hiệp không oán sợ ngươi đâu!

Nói xong, chàng lại quay sang ba tên Phủ Quân cao giọng nói:

- Quý vị phủ quân! Chiếu c đỉnh vàng Vân Vụ, tại hạ thật chẳng rõ....

Thọ tinh Phủ quân Khuyết chánh Ngươn, nóng lòng như lửa đốt, hấn buột miệng quát lên như chuông đồng:

- Còn mảnh lụa trắng làm bả ng có!

Cừ Thiên Hiệp cố dằn cơn thịnh nộ, gượng phân bua:

- Phủ quân, những việc như thế này, thường xảy ra trên giới giang hồ, tại hạ quyết vì việc này mà đi tìm ra kẻ mạo danh, một mai tìm được thủ phạm, Cừ mỗ sẽ dẫn đến tạ tội quý vị!

Thọ tinh phủ quân Khuyê t chánh Quân, giọng cao ngon bút phán quan, gắ n giọng hét to:

- Hừ! Hoãn binh chi kê , người cho bọn hủ lão ta là đưa trẻ lên ba u, để cho người nói dăm ba tiế ng rô i chuồ n đi à?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười điề m đạ m nói:

- Tại hạ vô n không có ý đó, chỉ vì tại hạ có lý do rấ t rõ ràng!

Phước tinh phủ Hồ ng trấ n Đảo vôi lên tiế ng hỏi tiế p:

- Người có lý do gì? vậy lý do đó ra sao?

Cừ Thiên Hiệp vui vẻ, cao giọng nói:

- Điề u thứ nhấ t. Tại hạ ly khai đấ t Trung Nguyên, lại không có thuật phân thân, thì làm cách nào vượt ngàn dặm đường đế n núi Vân vụ trộm chiế c đĩnh vàng được! Lý do thứ hai, lại càng vô lý vì chiế c đĩnh vàng không bỏ túi được, mà tại hạ chỉ có một thân không nhà cửa, rày đây mai đó giữ chiế c đĩnh vàng để làm gì? Còn lý do thứ ba là; Bắ t trộm phải bắ t được tang vật, bắ t đặ ng tay đặ ng cánh, mới có thể nói được, còn thứ tư là...

... Không đợi chàng nói dứt.

Cửu hoa chương môn Nộ sư kim Hồ ng. Phong đạ i Thiế t vôi bước sắ n tới trước một bước rô ng lên như điên đạ i:

- Hay lắ m! Người khéo dùng hoa ngôn xảo ngữ, nguy biện rành rành, nhưng bản chương môn không nghe lọt vào tai.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua không hiểu tí gì cả, bắ t giác cơn thịnh nộ lại bô c lên mãnh liệt, quát to:

- Chương môn nhân! Thê nào là hoa ngôn xảo ngữ? Nói mau!

Phong địa Thiệt phá lên cười lạnh lạnh, nói to:

- Theo công lực của ngươi, đêm đến trộm chiếc đỉnh vàng Vân vụ người chỉ cần năm ba ngày là đến nơi. Còn người bảo người không dùng vào việc gì... Hừ! Chiếc đỉnh vàng Vân vụ là vật tuyệt thế kỳ trân... thậm chí đến câu. Bất trộm phải bắt đặng tang vật.. Hà hà! Chiếc Ngũ long Huyệt cần u còn sờ sờ đó, đủ chứng minh người là “kẻ trộm đại tài” thì người nguy hiểm làm gì cho vô ích...

Giọng nói của Phong đại Thiệt rất hùng hồn, lão vừa định nói vừa nhìn Cừ Thiên Hiệp chăm chăm, hiển nhiên lão chỉ định Cừ Thiên Hiệp là kẻ trộm chiếc vàng Vân vụ, không còn nửa điểm nghi vấn nào.

- Chính vì muốn tìm người!

Thọ tính phủ quân thở hồng hộc, hấn rống bào hao như hổ đói:

- Tiểu tử! Hãy tiếp chiêu!

Ba tên phủ quân vừa hò hét, vừa cử thế tấn công, thế tựa cuồng phong bão táp, biến động núi băng.

Bây giờ, giữa đường trường chỉ thấy, chướng phong ào ạt, tiếng “hoàn xích đồ” koang keng, bút phán quan chia ra tạo nên muôn đạo kinh phong, bốc tỏa mờ đục trường.

Những tên Bài Bang thủ hạ trên bên đò, luôn cả khách qua đường đều đứng ngẩn người xem trận đấu, đây là lần đầu tiên bọn chúng được xem các cao thủ qua chiêu, bằng trận đánh liều mình ác liệt.

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TÁM

Đơn thân vào Bài Bang hội ước

Cừu Thiên Hiệp vốn người ngạo nghễ, trước khi thế hung hãn của ba tên phủ quân Vân Vụ phải, chỉ nhoen miệng cười không thoáng gợn nét sợ nào.

Đột nhiên, Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiệt, cất tiếng hét lên kinh khủng:

- Bản chương môn, cùng tham dự!

Vừa nói dứt, thân mình phì nộn của lão lẫn xả vào vòng chiến, cử chương tấn công.

“Hồng hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc gương mặt thoáng gợn tia lạnh trầm, nàng tung mình lên cao, đáp nhẹ xuống một chiếc đại thuyền, nghiêng răng bứt mạnh sợi xích neo thuyền lấy nửa đoạn nhiên hậu nhảy vào vòng chiến, múa vùn vụt phát ra tiếng kêu “keng keng” chát óc, nháy mắt đã biến thành một vòng bạch quang phủ khắp mình nàng, bằng giọng hét lạnh lạnh:

- Hay cho các ngươi! Kê t bọn đánh hùa sao? Danh môn chánh phái, làm như thế chẳng xấu hổ ư!

Nàng vừa hét, vừa chuyên sợi xích sắt nhắm ngay Phong đại Thiệt quay tít vào, thế mạnh như cuồng phong bạo vũ.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiệt có ý khinh nàng là liễu yếu đào thơ, sức vóc chẳng bao nhiêu, bèn lớn tiếng nạt to:

- Ngạnh đầu ngươi muốn chết hay sao?

Vừa nói dứt, lão rùn mình xuống thấp, không tránh chẳng lùi, mà đưa bàn tay hộ pháp, chộp mạnh vào sợi xích đang bổ tới đồng thời rống lên cực to:

- Ngươi phải chết!

Đạo hàn quang vừa chớp ngang đầu, đã hạ xuống ngay.

- “Băng!”

Một tiếng sấm nổi lên khô khan, sợi xích to bằng cổ tay, bị hai người trì mạnh đứt ra hai đoạn, mỗi người giữ một đoạn, vì mất thăng bằng họ loạng choạng, tháo lui ra sau năm bước.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy, lửa giận càng nổi lên mãnh liệt, chưởng thể vội phân ra chiêu “Bút tỏa thiên quân”, đẩy ra một đạo kinh phong, đẩy lui ba tên đại phủ quán, đồng thời cao giọng quát to:

- Dừng tay lại!

Bóng người đang cuốn tới, vội phân ra phương vị. Ba tên phủ quân Vân vụ phái, đã ngán công lực của Thiên Hiệp, nên chàng vừa nói dứt lời, cả ba không hẹn nhau, đồng nhấc mình vọt ra xa cả trượng, phước Tinh phủ quân trầm trầm giọng hỏi:

- Hưu chiế n hay sao?

Cừ Thiên Hiệp quắc mắt nhìn cả ba, bằng tia nhìn nẩy lửa, chàng cô dả n cơn giận trầm giọng nói:

- Hôm nay tại hạ đến đây vì có lời ước hội với Bài Bang chủ, gặp các người cản trở e lỗi hẹn với người, vậy các người hãy chờ cuộc hội giữa ta và Bang chủ xong, chỉ một mình Cừ mỗ đủ sức trả lời với các người bằng đủ mọi cách!

... Giọng nói của Cừ Thiên Hiệp hào sảng vô cùng, chàng cố tránh cho Nhan Như Ngọc nhúng tay vào việc này, còn một phần là đang ban ngày ban mặt không thể thi triển công lực được, nhờ sơ hở lỗ tay làm giết bao nhiêu người, tuy nhiên không sợ quan phủ nả

tróc, nhưng sợ làm kinh động dân chúng sẽ có tiếng đồn vang rộng không tốt cho cá nhân mình, do đó chàng mới nói lời này để cáo lỗi.

Ba vị Phủ quân còn bàng hoàn ngỡ ngác, chưa kịp trả lời.

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiệt nhún mình nhảy đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, phá lên cười lạnh lạnh, trầm giọng đáp:

- Hay lắm! Vậy thì mười ngày sau, chúng ta sẽ chờ đợi người tại Thủy nguyệt đình, ngoài thành Phụng Hoàng vậy!

Ba tên Phủ Quân Vân vụ phải máp máy đôi môi toan nói, Phong Đại Thiệt vội đưa mắt ra hiệu và nói tiếp:

- Hấn chạy đường trời mới thoát khỏi tay ta, sau mười ngày, chúng ta nên có mặt ngoài thành Phụng Hoàng đón hấn.

Hồng hoa lệnh Chủ Nhan Như Ngọc vừa trông thấy chúng nháy mắt ra hiệu, bèn phá lên cười to, bằng giọng nói khinh bạc gằn giọng hỏi:

- Phong đại Thiệt, công lực của người qua thường, song tâm cơ đầy kế hoạch, mắt vậy lòng không ngay, người nháy nhó như thế là dụng ý gì?

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiệt cố ý hoãn binh, để khích dụ nhieu cao thủ, đến đấu với Cừu Thiên Hiệp, quyết triệt hạ chàng không ngờ cơ mưu của mình chính mình bị Nhan Như Ngọc đoán biết, khiến cho gương mặt lão tái xanh, sự xấu hổ biến ra cơn giận dữ, lão hét to như sấm.

- Đây là chuyện riêng của chúng ta, đối với Huyệt Quang giáo của người không quan hệ gì cả! Người muốn lý sự với ta nữa sao!

Nhan Như Ngọc cả giận, mắt hạnh tròn tròn mày ngài cong vút nàng buột miệng hét to.

- Cô nương lại thích nhúng tay vào chuyện này! người làm gì bản cô nương chứ?

Phước tinh phủ quân Hồ`ng trấ`n Đảo phá lên cười ngắ`t, nói:

- Này phong chương môn! Bọn tà ma ngoại đạo toàn là nhân vật chạy mất không biế`t hổ thẹn, lại không có tác phong môn phái... Phong chương môn nghĩ xem; như Di đại Cương quy lực chẳng nghiêm ai đi nuôi dạy nghề`, lại phong chức phó giáo chủ... thực là đáng buồ`n cười!

Hai tên phủ Quân đứng kê` bên nghe qua, phá lên cười sặc sụa Lộc tinh phủ Quân mặc lặc Tinh lớn tiế`ng nói chen vào:

- Vậy mà họ không biế`t xấ`u hổ, chương mặt bày ra tứ xứ... ha ha!

Phong đại Thiế`t cười khẩy tiế`p lời:

- Thực là bọn bại loại của võ lâm!

Bọn chúng kẻ nói người chen vào, như xướng họa, khiế`n “Hồ`ng hoa lênh chủ” Nhan Như Ngọc thẹn và sượng đỏ mặt, đôi môi má`p máy song nói chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng uấ`t ức, nhưng đã hứa hẹn với nhau “mười ngày sau họp mặt”, chẳng nhẽ lời vừa nói ra, vội nuố`t vào, để gây sự hay sao, vì nghĩ như thế`, nên chàng vỗ tay đánh phét, quát to như sắ`m nổ:

- Các người hãy đi, mười ngày sau gặp lại, tại hạ sẽ tiế`p đấi các người... hãy đi... đi!

Không ngờ, Hồ`ng hoa lênh chủ Nhan Như Ngọc cao giọng hét to:

- Đi đâu? Ai bảo người cho bọn chúng đi, ta không chịu được.

Vừa nói dứt, nàng phóng mình nhảy ra giữa tràng, quắ`c đôi mắ`t lạnh lùng nhìn Phong đại Thiế`t và tam vị phủ quân.

Cùng lúc đó, hai tên đầ`u mục của Bài Bang cũng bước nhanh vào giữa tràng viện, chỉ vì, bọn chúng ngó thắ`y, cuộc chiế`n đang bùng sôi... đột nhiên dịu lại, mà bắ`y giờ Nhan Như Ngọc muố`n khơi mở tro tàn, khiế`n cả ai thắ`t kinh sợ sanh ra cuộc ấ`u đắ` thứ hai, mà chúng đành bó tay chịu lỗi với Bang chủ, chứ không biế`t phải trình bày cách nào, do thế` , hai tên đầ`u mục Bài Bang vòng tay cúi đầ`u trước mọi người cao giọng nói:

- Việc gì cũng phải có sự thương lượng, vậy xin quý vị hãy nán đợi mười ngày sau, hãy luận bàn thêm.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua gậ`t đầ`u, đưa mắ`t nhìn Phong đại Thiế`t và Tam vị phủ quân, trầ`m giọng hét:

- Các người hãy đi! Sau mười ngày Cừu mỗ sẽ đợi các người tại hạ Thúy nguyệt đình!

Vừa nói, chàng vừa khoát tay ta hiệu...

Nhan Như Ngọc chưa nguôi giận, nàng đứng xoạc hai chân hình chữ bát, quát lên the thé:

- Không đi được! các người chưa thanh toán... Cô nương nhắ`t định không để các người đi...

Phước tinh phủ quân phá lên cười ngắ`t...

- Ha... hà! Đã nổi cơn lên đầ`y à!

Phong đại Thiệt cũng vỗ tay cười ngất...

Lộc tinh phủ quân lại lên tiếng bảo:

- Cừ Thiên Hiệp, người nhớ nhé! Chúng ta đợi... người tại Thủy nguyệt đình!

Vừa nói dứt, ba vị phủ quân Vân vụ phái, tung mình lên cao, vượt ngang lớp sóng người háo kỳ, thoắt đã biến mình vào thành phố.

Ngộ sư Kim Hồ ng Phong đại Thiệt sợ còn chỉ một mình Cừ Thiên Hiệp tráo trở thì mất mạng, bèn nhún mình nhảy xuống sông, thân mình phì nộn của lão đáp ngay trên mũi thuyền, quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệp nói thêm lần nữa:

- Cừ Thiên Hiệp! Người chớ nuốt lời nhé!

Vừa nói dứt, lão nhún mình nhảy lên cao thân thể như cánh hạc ung nhào lộn xuống giòng sông, làm nước văng lên từ phía, chớp mắt lão đã biến mình theo giòng nước bạc.

Hồ hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mặt còn ửng đỏ, sự phản uất còn sôi, nàng quắc mắt giận dữ nhìn Cừ Thiên Hiệp nặng giọng:

- Tại sao người lại tha chúng nó chạy thoát!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở nói:

- Tự chúng nó chạy. Và lại, mười ngày nữa có bao nhiêu lâu, ra sẽ còn cơ hội gặp chúng kia mà!

Nhan Như Ngọc tức muôn bề ngực, nàng đưa tay lên trời như phân bua, lại cao giọng hét lên:

- Người là một kẻ ngốc nhát trận đời, hiện chúng nó sắp sửa bại trận, thì lại tha cho chúng, để rồi người xem. Mười ngày sau

không gặp cơ hội như vậy đâu... mà đây đây mưu mô quỷ quyệt...
chừng đó người ăn năn không kịp!

Cừ Thiên Hiệp ra điêu nghĩ ngợi, nhưng chàng dịu giọng bảo:

- Một lời đã hứa, mặc chúng nó muốn gì trò gì... Cừ mỗ vẫn không nao núng!

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đôi mắt lại chớp nhanh vài cái, đột nhiên dịu giọng nói:

- Thiệu Hiệp, ta không thể đến Bài Bang được... Xin hẹn gặp lại sau này!

Vừa nói dứt, nàng quay mặt ra sau, hướng vào khu phố cá t bước rất nhanh.

Cừ Thiên Hiệp tưởng đâu nàng giận, chính mình vì đã tha Phong đại Thiệu t và ba tên phủ quân Vân Vụ bang, nên buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương, Nhan cô nương...

Chàng kêu thêm mấy tiếng nữa, nhưng Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tỏ ra không nghe thấy gì cả, nàng bước đi cực nhanh như trốn chạy...

Hai tên đầu mục Bài Bang thấy bà u không khí im lặng, bèn thờ hất ra một hơi lời khoan khoái, bèn bước đến bên Cừ Thiên Hiệp vòng tay, thôi thúc, nói:

- Thiệu hiệp, trời đã xế bóng, xin mời Thiệu hiệp lên đường!

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo Nhan Như Ngọc, đến lúc không còn trông thấy bóng nàng, một sự lo lắng bồi hồi, chợt lóe

lên trong tâm tư của Cừ Thiên Hiệp nhưng mà không thể bỏ qua cuộc hội với Bài Bang.. để tìm theo nàng.

Cừ Thiên Hiệp lại quay nhìn hai tên mục Bài Bang dịu giọng bảo:

- Phiền hai vị sửa sang. Chuẩn bị thuyền, tại hạ đôi ý không muốn đi đường bộ!

“Đô báo đầu” Liễu Như Phong vừa nghe qua những lời Cừ Thiên Hiệp, gương mặt thoáng đổi sắc, song gượng đáp lời:

-Xin tuân mạng!

Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc ra ngọn cờ ba góc, trao đổi lại cho “Vân quang kim cương” Đặng Lập, nhanh như chớp hắn nhún mình nhảy đến bực sông, và hé môi tức lên một hô ì còi dài...

... Một tiếng thanh la đột nhiên:

- Choeng!

Tiếng “phèn” ngân chưa dứt, chiếc đại thuyền di động mạnh, rẽ sóng cập vào bờ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong quay lên đón Cừ Thiên Hiệp cung kính nói:

- Xin mời thiếp u hiệp lên thuyền!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, bằng giọng nói khiêm cung bảo:

- Thật là nhọc lòng các vị!

Vừa nói dứt, chàng vòng tay chào, nhưng tên thủ hạ Bài Bang còn bao quanh đầu trường, rồi mới cất bước lên thuyền.

Chiếc đại thủy n bài biện rấ t khéo léo, trầ n thiế t toàn đầ vậ quý giá, chẳng khác một chiế c ghe hầ u của quan Tể tướng.

Bắ y giờ, tiế ng mái chèo khua động “Bì Bõm” tiế p theo đầ y là tiế ng phèn la đánh vang dậy tiến đưa Cừ Thiên Hiệp, những tay chèo nỗ lực đẩy mái chèo, thân mình to lớn chiế c đại thủy n nhích động và di chuyển nhanh, trương buồ m lướt sóng, chạy ngược giòng nước hướng về Thầ n Châu.

Chẳng mắ y khắ c, Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong bước lại kề bên chàn g lên tiế ng:

- Thiế u Hiệp! Tổng đàn Bài Bang sắ p đế n, xin thiế u hiệp chuẩn bị lên bờ!

Hắ n vừa nói dứt. Bỗng nhiên... tiế ng tù và túc lên:

- Ủ u!

Vang dậy khắ p mặt sông, chợt thắ y tả ngạn của con sông, xuấ t hiện một chiế c ghe chạ m hình rô ù ng, tám máy chèo cá bơi vun vút, cỡi sóng chạy bon bon như ngựa, nháy mắ t đã đế n bên đại thủy n trước chùng ba, bớ n trượng.

- Soạt!

Một tiế ng gió rít lên mạnh, một bóng người trong chiế c ghe bay vọt lên đại thủy n, thân pháp nhanh như tên, nhẹ như gió, rơi mình đứng mũi đại thủy n êm như hoa tuyế t rơi, không gây tiế ng động nhẹ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong vộ i bước ngang mình Cừ Thiên Hiệp nói khề giới thiệu:

- Thiêu Hiệp, đây là Bốn bang Đường chủ tòa Thiên đường “Vô ảnh khách” Mạnh khả Chân đến nghênh tiếp Thiêu Hiệp đây!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội bước ra khỏi mũi, hướng vào mũi thuyên bước lên tới.

Người lạ lại nhanh lên, vòng tay bước tới trước mặt Cừ Thiên Hiệp thì lễ nói:

- Mạnh mẽ vâng mạng Bang Chủ đến nghênh tiếp Thiêu Hiệp!

Mạnh khả Chân tiếng nói như chuông đồng, thân hình to lớn dềnh dàng, mình khoác áo hoa đen, uy vũ hùng hùng, hai bên gò thái dương nổi cao lên, chúng tỏ công lực già hơn Trại ngũ Không Tiêu định Khuê một bậc.

Cừ Thiên Hiệp vội vòng tay làm lễ nói:

- Cừ mỗ vâng lời gọi đến đây được Bang chủ đặc biệt tiếp đãi, lại nhọc lòng đến Mạnh đường chủ thực lấy làm cảm động!

Vô hình Khách Mạnh Khả Chân cất tiếng cười to nói:

- Thiêu Hiệp vai trăn võ lâm, danh dự khắp giang hồ, tự nhiên bốn bang phải lấy lễ tôn kính, được Thiêu Hiệp đời gót đến thăm, thực là điều hân hạnh cho bốn bang không ít.

Cừ Thiên Hiệp liên miệng nhún nhường:

- Chẳng dám... chẳng dám!

Ngay lúc đó, chiếc đại thuyên còn cách bờ được ba con sào, bỗng nhiên nhiều âm thanh nổi lên vang dậy, tiếng trống cổ võ “Bồ ng! Bồ ng”, tiếng phèn la nện “Peng Peng”, tiếng tiêu thổi lên thực là ồn ào náo nhiệt.

Trên bờ, thủ hạ và các bang đường chủ, đứng dọc hai hàng tả, hữu, mỗi đường chủ dắt theo mười tên cao thủ, tay cầm thiết đao, trường Kiếm giờ lên chào, trên đầu chúng hai dãy tuội hoa hồng kết bằng lụa, từ đầu phoá xa xa dẫn đến bờ sông chỗ bên thuyề n.

Phía bên tả, một vị địa đường chủ mà Cừ Thiên Hiệp đã nhận biết, đây là lão “ròm” Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê và mười sáu tên cao thủ, cả p giáo dài, đao thiết, đứng nghiêm hâu.

Phía bên hữu, một vị mặt hồng, râu tóc suôn đuốt, oai phong lẫm liệt, đây là vị Nhơn đường. Đường chủ, người này có ngoại hiệu là “Mi tu công Trại Quan Vũ” tên Cư chiế m Xuân, lão là một tay hiệp sĩ nức tiế ng giang hồ , trượng nghĩa... hành hiệp.

Trại ngộ không Tiêu đình Khuê cất tiế ng nói như đô ng la bẻ:

- Cừ Thiên Hiệp tới!

Ba tiế ng la, tro ng tiêu đề u nhấ t loạt ngưng bật, bâu không khí trở lại im tĩnh lạ thường.

Khung cảnh tiế p tân thực cực kỳ long trọng, đây là lần thứ nhấ t trong đời Cừ Thiên Hiệp, khiế n chàng sung sướng và cao húng thêm nhưng cũng tỏ ra người lịch thiệp cất bước oai vệ, bước lần lên bờ, dáng điệu tỏ ra khoan thai nhỏ nhấ.

Bấ y giờ, Trại ngộ không Tiêu đình Khuê và Mỹ tu công Trại Quan Vũ Cư chiế m Xuân, cả hai bước tới một bước, vòng tay đứng song song đô ng cất tiế ng nói to:

- Cừ Thiên Hiệp, bốn bang chủ đang chờ thiế u hiệp tại ngoại thành, xin mời thiế u hiệp đề n!

Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ lại sự gặp gỡ Trại ngộ không Tiêu đình Khê giữa đường, khác hẳn hiên tại một vực, một trời, bất giác gương mặt trắng nóng ran lên, vừa chép miệng nhủ thầm:

- Tại sao trước đánh sau lại cung kính lạ thật! Nghĩ đến đây chàng vội vòng tay thi lễ nói:

- Nhị vị đường chủ quá nhún nhường, Cừ mỗ lậy làm...

Lời nói chưa dứt, từ đầu đường bỗng hiện ra một vị lão nhân khôi ngô tuấn tú, độ năm mươi tuổi trở lên. Vị lão nhân này, mặt vuông tai lớn, râu năm chòm điểm bạc, đầu búi tóc, chẳng đội khăn mũ gì cả, trên lưng đeo lưng lẳng đôi trường kiếm, vóc người mảnh khảnh dễ coi, lão bước rất khoan thai, đi lặn đến hướng Cừ Thiên Hiệp...

Hai bên đường bọn bài bang cao thủ, cất tiếng hô to:

- Cừ Thiên Hiệp đến...!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy tất cả bang chúng đều tỏ vẻ rụt rè mất tự nhiên, thì đoán biết người này là Âm dương Ma kiếm Mãng công Ngươn, Bài Bang chủ, bèn vội dàng vòng tay đưa lên khỏi trán cao giọng nói to:

- Mãng Ban chủ! Vãn hạ là Cừ Thiên Hiệp... xin ra mắt Bang chủ!

Âm dương Ma kiếm Mãng công Ngươn, đưa tay vuốt nhanh chòm râu đuột, vừa đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cừ Thiên Hiệp liền miệng bảo:

- Chẳng dám, chẳng dám! Được Thiêu hiệp chiếu u cố đến chơi!

Mãng mỗ lậy làm cảm kích! Nào... lại đây! mời lại đây!

Vừa nói dứt, lão đã xê mình đến bên Cừ Thiên Hiệp, không đợi chàng trả lời mà đưa tay ra nắm lấy tay Cừ Thiên Hiệp kéo đi một cách thân mật.

Phía bên ngoài, có trên hai mươi thủ hạ Bài Bang, đứng xếp hàng dọc, giữa là hai con tuấn mã cao lớn, loại ngựa bạch kim Tây Tạng, thấn yên cương rực rỡ như hai con tuấn mã nhà quan.

Âm dương kiếm Đảng công Ngươn mỉm cười bảo:

- Dùng ngựa thay chân đến tổng đàn phía trước không xa lắm!

Nói xong lão nhún mình bay vọt lên cao, vừa vói gọi:

- Mời thiếp u hiệp lên yên!

Đảng công Ngươn tuy ngoài năm mươi tuổi, nhưng tinh lực khiến người khiếp đảm, thân pháp khinh công vừa sử dụng là chiêu “Nhứt diệp tri thủ” trọn môn thượng thừa khinh công, nhẹ hơn chiếc lá vàng rơi, Cừ Thiên Hiệp thấy thế khiếp đảm, buột miệng khen: Hay tuyệt.

Cừ Thiên Hiệp không thể thoát nữa, bèn để chân khí thân mình rùn xuống thấp như vành cung, bật ngược lên không, lại nhẹ nhàng rơi ngay xuống lưng con tuấn mã, thuận tay chộp lấy giây cương vừa cất tiếng nói:

- Xin mời Đảng bang chủ đi trước!

Âm dương Ma kiếm Đảng công Ngươn giật nhẹ giây cương, con tuấn mã bỏ vó bước đi từ từ...

Cừ Thiên Hiệp gò cương thúc ngựa chạy song song, lòng chàng bỗng nổi lên một nghi vấn lơ mơ, bèn nghĩ thầm:

- Bài bang làm gì thế này? Dùng muôn phương kế dụ ta đến đây, lấy đại lễ đón tiếp, có phải là hảo ý không? hay là...?

Vừa nghĩ đến đây, vó ngựa đã dừng lại trước Bài bang tổng đàn.

Tám chữ phất trên tường “Cửu trảo long hòe, thạch sư thành đô” thực là một thế phải lớn.

Cừu Thiên Hiệp đi theo Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn đi lên vào đại sảnh.

Sau khi phân ngôi chủ khách, và dùng qua mấy tuần trà. Cừu Thiên Hiệp không nghe Đả công Nguơn đá động đến mình một lời hỏi thăm, chàng không thể nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:

- Lão Bang chủ, tại hạ đây là một bái phỏng, hai là vâng mạng theo lời giao ước... Không rõ Lão Bang chủ có điều chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn vuốt râu cười ha hả bảo:

- Việc này... à... việc này... sau khi dùng cơm ta sẽ nói rõ người nghe!

Cừu Thiên Hiệp không dám truy vấn, chỉ lên tiếng phụ họa:

- Vâng... tại hạ xin vâng lời?

Lúc bấy giờ... Tiệc rượu đã bày xong, giữa đại sảnh, trừ ra ba lão đường chủ “Thiên, địa, nhơn” còn có bốn vị đại tổng quản, kiểm soát tám sông ba ngọn. Đứng ra bồi tiếp.

Qua đến tuần rượu thứ năm, Cừu Thiên Hiệp kinh tửu ngưng đũa, vì hơi men nồng đã chạy nóng khắp cơ thể.

Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn bỗng nhiên vỗ tay gọi tên hậu bàn lại nghiêm trang bảo:

- Người mau đi mời Tiểu thư ra đây cho ta!

Tên hầu bàn cúi đầu “vâng”, đoạn quay mình chạy vào hậu đường, chẳng bao lâu, bên trong vang ra tiếng ngọc bội chạm nhau “leng keng” cuộn theo một mùi hương thoang thoảng nương theo gió xông ra ngoài, kẻ đứng kia tiếng chân dẫm nhẹ trên nền gạch, một cô nương đẹp tựa tiên nga khoát màn bước ra giữa đại sảnh.

Cô nương này, tuổi chừng đôi tám, mày râu mướt phượng, da mặt trắng mịn như sữa, tuy không tô son đánh phấn, gương mặt tự nhiên đẹp tuyệt trần, trông chẳng khác Hằng Nga xuất thế, tiên nữ lạc trần ai.

Cừ Thiên Hiệp quá ngại không dám ngược mặt lên nhìn người đẹp nhưng nghe tiếng gót sen đi động lạch lạch trên mặt đất.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn đưa tay vuốt chòm sườn đuột, cả cười bảo:

- Tiểu nhi! Lại đây ra mắt Cừ Thiên Hiệp và các vị... Đường chủ và Tổng quản!

... Cô gái được gọi là “Tiểu nhi” nàng bước đến trước bàn tiệc, vòng tay thi lễ vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Gia gia đòi tiểu nhi có đểu chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn mỉm cười, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật:

- Ta hãy nghe con nói, rất hâm mộ danh tài của thiên hạ đệ nhất kiếm, phận làm cha ta phải lo tròn là mời được Cừ Thiên Hiệp đến đây... hơn thế nữa ta vẫn ái mộ... Ha... ha!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua gương đỏ mặt, ngồ`i đứng không an, vị cô nương cũng thẹn thuồ`ng không kém, hai gò má ửng đỏ như quả đào, nàng cúi đầ`u kêu lên khe khẽ:

- Cha!

Âm dương Ma kiế`m Đầ`ng công Nguơn, quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệp ,vui vẻ bảo:

- Này Thiế`u Hiệp, có phải Thiế`u Hiệp vừa hỏi ta với Thiế`u Hiệp đế`n bôn bang có việc gì ư?

Cừ Thiên Hiệp vội nghiêng mình đáp:

- Xin lão Bang chủ chỉ giáo cho tỏ tường!

Âm dương Ma kiế`m Đầ`ng công Nguơn cười ngắ`t, bắ`ng giọng nói dễ dãi:

- Chỉ giáo? Lão hủ đâu dám, chính là nhờ thiế`u hiệp chỉ giáo đầ`y, chẳng giấ`u chỉ Thiế`u Hiệp, thuở lão hủ tráng niên, tay cung kiế`m “Âm dương” tung hoành trong thiên hạ mới tao nên cơ nghiệp nhỏ này, đây chỉ là sự may mắ`n trong muôn một, đế`n giờ, lão hủ ngẫ`m lại rấ`t vô dụng, tiế`c thay không có một tên đệ tử nô`i nghiệp mà chỉ có một mụn con gái... mà nó có tính hiế`u vũ, lão hủ lại nghĩ, chính mình không nên danh giậ`n gì, cho nên chiêu pháp “Âm dương Kiế`m” không thể truyề`n lại nửa điể`m cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắ`c mặt nói tiế`p:

Lão bang chủ là bậc võ lâm tiề`n bô`i, danh vang thiên hạ, tay kiế`m dậy năm hồ`, bô`n biển, lệnh thiên Kim nế`u được chân truyề`n tâ`t nhiên sẽ nên bậc anh thư, nữ trung hào kiệt. Tại hạ hâm mộ vô cùng.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn khoát tay chặn lời bả`ng giọng nói nghiêm nghị bảo:

- Nay thiế`u hiệp, người chớ quá lời tán tụng lão hủ, sở dĩ lão hủ mời Thiế`u Hiệp đén đây, là để cho Thiế`u Hiệp ấ`n chứng điề`u sở học của lão hủ đã truyề`n dạy cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, chàng quá đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Lão bang chủ... Tại hạ...

Đả`ng công Ngươn khoát tay chặn lời nói:

- Người hãy chờ nghe lão hủ nói hế`t lời!

Đoạn lão quay mặt nhìn tấ`t cả môn hạ, đường chủ, tổng quản đồng dục nói to:

Mười năm qua lão hủ chui rút ở xó kẹt này, chưa hế`rời Thâ`n Châu nửa bước, mọi việc của bản bang do anh em đây gánh vác lo liệu, vì thế`... Cái thế` mười năm nay lưỡi kiếm Âm dương chưa rời khỏi võ, chẳng động một chiêu.

Cừu Thiên Hiệp vội lên tiế`ng đỡ lời:

- Lão Bang chủ nói chi lời này, tục ngữ có câu “Gùng càng già càng cay, người càng già càng lồi lạc” Lão Bang chủ tuy già song uy danh vẫn còn tồ`n tại mãi mãi.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn mỉm cười khỏ` sở, trầ`m giọng bảo:

- Thiế`u Hiệp đừng ca tụng! Người nên biế`t rằ`ng: “ Sông trường giang khúc sau trong hơn khúc trước” người ở đời Đức Khổng Tử nói

“Trẻ sanh sau đáng sợ”, người đã quên rồi ư! Và lại, mười năm qua lão hủ chưa gặp mặt thế nhân, không rõ Kiếm pháp của chính mình đã lụn bại đến mức nào. Vì thế ... vì thế lão hủ mới mời một vị Thiên hạ đệ nhất kiếm đến đây.. để xét lại chiêu “Âm dương Kiếm” xem còn dùng được hay chăng?

Cừ Thiên Hiệp bị lão đưa vào thế bí, nhưng cô từ chối:

- Vãn hạ nào dám vô lễ như thế, vả lại cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm là lời đồn ngoa.. Lão bang chủ lưu ý làm gì...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn khoát tay ngăn lời bả`ng giọng nói êm trầ`m chí thiế`t bảo:

- Thiế`u hiệp chớ nhún nhường, khiêm nhượng! Chính lão hủ nhận biết tài bộ của mình chưa hơn ai cả, lão hiện giờ sức lực đã suy nhược, công đạo chẳng theo ý, gọi là lực bất tòng tâm như thế chiêu số sẽ rời rạc, tiến thoái khó khăn... thực là vô dụng! Vậy mà Nữ nhi lại có chí hướng về võ nghệ, lại thêm hâm mộ thanh danh của thiế`u hiệp, do đó lão mới mời thiế`u hiệp đến đây, nhờ rộng lòng chỉ giáo cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vội đứng phắt dậy, vội nói như hét:

- Lão tiên`n bô`i! Lão bang chủ! Tại hạ dù có lá gan to, cũng không qua chiêu với lệnh tiểu thư, huớng là...

Đẳng công Nguơn vẻ mặt rắ`n lại, bả`ng giọng nói nghiêm trầ`m ngắt lời:

- Thiế`u Hiệp, lo sợ đây`y chỉ là? Không có gì cả..chỉ thử qua chiêu thắ`ng bại lẽ thường sự, rủi là dĩ nhiên, con nhà võ không nên đề` cập đến việc này! Hay là...hay là thiế`u hiệp thắ`y chiêu thức “Âm dương

Ma kiế́m” quá tâ`m thường, và cho lão hủ là người không xứng
đáng! Phải vậy chắng?

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TÁM

Đơn thân vào Bài Bang hội ước

Cừu Thiên Hiệp vốn người ngạo nghễ, trước khi thế hung hãn của ba tên phủ quân Vân Vụ phải, chỉ nhõn miệng cười không thoáng gợn nét sợ nào.

Đột nhiên, Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiệt t, cất tiếng hét lên kinh khủng:

- Bản chương môn, cùng tham dự!

Vừa nói dứt, thân mình phì nộn của lão lẫn xả vào vòng chiến, cử chương tấn công.

“Hồng hoa lệnh chủ” Nhan Như Ngọc gương mặt thoáng gợn tia lạnh trầm, nàng tung mình lên cao, đáp nhẹ xuống một chiếc đại thuyền, nghiêng răng bứt mạnh sợi xích neo thuyền lấy nửa đoạn nhiên hậu nhảy vào vòng chiến, múa vùn vụt phát ra tiếng kêu “keng keng” chát óc, nháy mắt đã biến thành một vòng bạch quang phủ khắp mình nàng, bằng giọng hét lạnh lạnh:

- Hay cho các ngươi! Kê t bọn đánh hùa sao? Danh môn chánh phái, làm như thế chẳng xấu hổ ư!

Nàng vừa hét, vừa chuyển sợi xích sắt nhắm ngay Phong đại Thiệt t quay tít vào, thế mạnh như cuồng phong bạo vũ.

Nộ sư Kim Hồng Phong đại Thiệt t có ý khinh nàng là liễu yếu đào thơ, sức vóc chẳng bao nhiêu, bèn lớn tiếng nạt to:

- Ngạnh đầu ngươi muốn chết hay sao?

Vừa nói dứt, lão rùn mình xuông thấp, không tránh chẳng lùi, mà đưa bàn tay hộ pháp, chộp mạnh vào sợi xích đang bỏ tới đồng thời rống lên cực to:

- Người phải chết!

Đạo hàn quang vừa chớp ngang đầu, đã hạ xuông ngay.

- “Băng!”

Một tiếng sấm nổi lên khô khan, sợi xích to bằng cổ tay, bị hai người trì mạnh dứt ra hai đoạn, mỗi người giữ một đoạn, vì mất thăng bằng họ loạng choạng, tháo lui ra sau năm bước.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy, lửa giận càng nổi lên mãnh liệt, chưởng thép vội phân ra chiêu “Bút tỏa thiên quân”, đẩy ra một đạo kinh phong, đẩy lui ba tên đại phủ quân, đồng thời cao giọng quát to:

- Dừng tay lại!

Bóng người đang cuồn tít, vội phân ra phương vị. Ba tên phủ quân Vân vụ phái, đã ngán công lực của Thiên Hiệp, nên chàng vừa nói dứt lời, cả ba không hện nhau, đồng nhấc mình vọt ra xa cả trượng, phước Tinh phủ quân trầm trầm giọng hỏi:

- Hữu chiế n hay sao?

Cừ Thiên Hiệp quắc mắt nhìn cả ba, bằng tia nhìn nẩy lửa, chàng cố dằn cơn giận trầm trầm giọng nói:

- Hôm nay tại hạ đến đây vì có lời ước hội với Bài Bang chủ, gặp các người cản trở e lỗi hện với người, vậy các người hãy chờ cuộc hội giữa ta và Bang chủ xong, chỉ một mình Cừ mỗ đủ sức trả lời với các người bằng đủ mọi cách!

... Giọng nói của Cừ Thiên Hiệp hào sảng vô cùng, chàng cố tránh cho Nhan Như Ngọc nhúng tay vào việc này, còn một phần là đang ban ngày ban mặt không thể thi triển công lực được, nhờ sơ hở lỡ tay làm giết bao nhiêu người, tuy nhiên không sợ quan phủ nã tróc, nhưng sợ làm kinh động dân chúng sẽ có tiếng đồn vang rộng không tốt cho cá nhân mình, do đó chàng mới nói lời này để cáo lỗi.

Ba vị Phủ quân còn bàng hoàn ngỡ ngác, chưa kịp trả lời.

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiệt nhún mình nhảy đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, phá lên cười lạnh lạnh, trầm giọng đáp:

- Hay lắm! Vậy thì mười ngày sau, chúng ta sẽ chờ đợi người tại Thủy nguyệt đình, ngoài thành Phụng Hoàng vậy!

Ba tên Phủ Quân Vân vụ phải máp máy đôi môi toan nói, Phong Đại Thiệt vội đưa mắt ra hiệu và nói tiếp:

- Hấn chạy đường trời mới thoát khỏi tay ta, sau mười ngày, chúng ta nên có mặt ngoài thành Phụng Hoàng đón hấn.

Hồng hoa lệnh Chủ Nhan Như Ngọc vừa trông thấy chúng nhảy mắt ra hiệu, bèn phá lên cười to, bằng giọng nói khinh bạc gằn giọng hỏi:

- Phong đại Thiệt, công lực của người qua thường, song tâm cơ đầy kế hoạch, mắt vậy lòng không ngay, người nhảy nhót như thế là dụng ý gì?

Nô sư Kim Hồng Phong đại Thiệt cố ý hoãn binh, để khích dụ nhieu cao thủ, đến đấu với Cừ Thiên Hiệp, quyết triệt hạ chàng không ngờ cơ mưu của mình chính mình bị Nhan Như Ngọc đoán biết, khiến cho gương mặt lão tái xanh, sự xấu hổ biến ra cơn giận dữ, lão hét to như sấm.

- Đấ y là chuyện riêng của chúng ta, đố i với Huyế t Quang giáo của người không quan hệ gì cả! Người muố n lý sự với ta nữa sao!

Nhan Như Ngọc cả giận, mắ t hạnh trọn tròn mày ngài cong vút nà ng buộ t miệng hét to.

- Cô nương lại thích nhúng tay vào chuyện này! người làm gì bản cô nương chứ?

Phước tinh phủ quân Hồ ù ng trấ n Đảo phá lên cười ngắ t, nói:

- Này phong chương môn! Bọn tà ma ngoại đạo toàn là nhân vật chạy mặt không biế t hổ thẹn, lại không có tác phong môn phái... Phong chương môn nghĩ xem; như Dị đại Cương quy lực chẳng nghiêm ai đi nuôi dạy nghệ ò , lại phong chức phó giáo chủ... thực là đáng buồ ù n cười!

Hai tên phủ Quân đứng kê ò bên nghe qua, phá lên cười sặc sụa Lộc tinh phủ Quân mặc lặc Tinh lớn tiế ng nói chen vào:

- Vậy mà họ không biế t xấ u hổ, chường mặt bày ra tứ xứ... ha ha!

Phong đại Thiế t cười khắ y tiế p lời:

- Thực là bọn bại loại của võ lâm!

Bọn chúng kẻ nói người chen vào, như xướng hoặ , khiế n “Hồ ù ng hoa lênh chủ” Nhan Như Ngọc thẹn và sượng đỏ mặt, đôi môi mắ p máy song nói chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng uấ t ức, nhưng đã hứa hẹn với nhau “mười ngày sau họp mặt”, chẳng nhẽ lời vừa nói ra, vội nuố t vào, để gây sự hay sao, vì nghĩ như thế ò , nên chàng vỗ tay đánh phét, quát to như sắ m nổ:

- Các người hãy đi, mười ngày sau gặp lại, tại hạ sẽ tiếp đãi các người... hãy đi... đi!

Không ngờ, Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cao giọng hét to:

- Đi đâu? Ai bảo người cho bọn chúng đi, ta không chịu được.

Vừa nói dứt, nàng phóng mình nhảy ra giữa tràng, quắ`c đôi mắ`t lạnh lùng nhìn Phong đại Thiế`t và tam vị phủ quân.

Cùng lúc đó, hai tên đầ`u mục của Bài Bang cũng bước nhanh vào giữa tràng viện, chỉ vì, bọn chúng ngó thắ`y, cuộc chiế`n đang bùng sôi... đột nhiên dịu lại, mà bắ`y giờ Nhan Như Ngọc muố`n khơi mớ tro tàn, khiế`n cả ai thắ`t kinh sợ sanh ra cuộc ấ`u đắ` thứ hai, mà chúng đành bó tay chịu lỗi với Bang chủ, chứ không biế`t phải trình bày cách nào, do thế` , hai tên đầ`u mục Bài Bang vòng tay cúi đầ`u trước mọi người cao giọng nói:

- Việc gì cũng phải có sự thương lượng, vậy xin quý vị hãy nán đợi mười ngày sau, hãy luận bàn thêm.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua gậ`t đầ`u, đưa mắ`t nhìn Phong đại Thiế`t và Tam vị phủ quân, trầ`m giọng hét:

- Các người hãy đi! Sau mười ngày Cừu mỗ sẽ đợi các người tại hạ Thúy nguyệt đình!

Vừa nói, chàng vừa khoát tay ta hiệu...

Nhan Như Ngọc chưa nguôi giận, nàng đứng xoạc hai chân hình chữ bát, quát lên the thé:

- Không đi được! các người chưa thanh toán... Cô nương nhắ`t định không để các người đi...

Phước tinh phủ quân phá lên cười ngất...

- Ha... hà! Đã nổi cơn lên đấ'y à!

Phong đại Thiế't cũng vỗ tay cười ngất...

Lộc tinh phủ quân lại lên tiế'ng bảo:

- Cừ Thiên Hiệ'p, người nhớ nhé! Chúng ta đợi... người tại Thủy nguyệt đình!

Vừa nói dứt, ba vị phủ quân Vân vụ phái, tung mình lên cao, vượt ngang lớp sóng người háo kỳ, thoắ't đã biế'n mình vào thành phố'.

Ngộ sư Kim Hồ'ng Phong đại Thiế't sợ còn chỉ một mình Cừ Thiên Hiệ'p tráo trở thì mắ't mạng, bèn nhún mình nhảy xuống sông, thân mình phì nộn của lão đáp ngay trên mũi thuyề'n, quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệ'p nói thêm lầ'n nữa:

- Cừ Thiên Hiệ'p! Người chớ nuố't lời nhé!

Vừa nói dứt, lão nhún mình nhảy lên cao thân thể như cánh hắ'c ung nhào lộn xuống giòng sông, làm nước văng lên từ phía, chớp mắ't lão đã biế'n mình theo giòng nước bạc.

Hồ'ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mặt còn ửng đỏ, sự phần uắ't còn sôi, nàng quắ'c mắ't giận dữ nhìn Cừ Thiên Hiệ'p nặng giọng:

- Tại sao người lại tha chúng nó chạy thoát!

Cừ Thiên Hiệ'p mỉm cười khỏ'sở nói:

- Tự chúng nó chạy. Vả lại, mười ngày nữa có bao nhiêu lâu, ra sẽ còn cơ hội gặp chúng kia mà!

Nhan Như Ngọc tức muôi n bẻ ngực, nàng đưa tay lên trời như phân bua, lại cao giọng hét lên:

- Người là một kẻ ngô c nhât trầ n đời, hiện chúng nó sắ p sửa bại trận, thì lại tha cho chúng, để rô i người xem. Mười ngày sau không gặp cơ hội như vậy đâu... mà đầ y dầy mưu mô quỷ quyết... chừng đó người ăn năn không kịp!

Cừ Thiên Hiệp ra điề u nghĩ ngợi, nhưng chàng dịu giọng bảo:

- Một lời đã hứa, mặc chúng nó muôi n giờ trò gì... Cừ mỗ vẫn không nao núng!

Nhan Như Ngọc nhề ch môi cười nhạt, đôi mắ t lại chớp nhanh vài cái, đột nhiên dịu giọng nói:

- Thiề u Hiệp, ta không thể đề n Bài Bang được... Xin hẹn gặp lại sau này!

Vừa nói dứt, nàng quay mặt ra sau, hướng vào khu phồ cá t bước rắ t nhanh.

Cừ Thiên Hiệp tưởng đâu nàng giận, chính mình vì đã tha Phong đại Thiề t và ba tên phủ quân Vân Vụ bang, nên buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương, Nhan cô nương...

Chàng kêu thêm mắ y tiế ng nữa, nhưng Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tỏ ra không nghe thắ y gì cả, nàng bước đi cực nhanh như trồ n chạy...

Hai tên đầ u mục Bài Bang thắ y bà u không khí im lặng, bèn thờ hắ t ra một hơi lời khoan khoái, bèn bước đề n bên Cừ Thiên Hiệp vòng tay, thôi thúc, nói:

- Thiêu hiệp, trời đã xế bóng, xin mời Thiêu hiệp lên đường!

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo Nhan Như Ngọc, đến lúc không còn trông thấy bóng nàng, một sự lo lắng bô i hòi, chợt lóe lên trong tâm tư của Cừ Thiên Hiệp nhưng mà không thể bỏ qua cuộc hội với Bài Bang.. để tìm theo nàng.

Cừ Thiên Hiệp lại quay nhìn hai tên mục Bài Bang điệu giọng bảo:

- Phiên hai vị sửa sang. Chuẩn bị thuyền, tại hạ đỏi ý không muôn đi đường bộ!

“Đô báo đầ u” Liễu Như Phong vừa nghe qua những lời Cừ Thiên Hiệp, gương mặt thoáng đỏi sắc, song gắ ng đấp lời:

-Xin tuân mạng!

Vừa nói dứt, hắ n đưa tay vào bọc ra ngọn cò ba góc, trao đỏi lại cho “Vân quang kim cương” Đặng Lập, nhanh như chớp hắ n nhún mình nhảy đến bực sông, và hé môi tức lên một hòi còi dài...

... Một tiế ng thanh la đột nhiên:

- Choeng!

Tiế ng “phèn” ngân chưa dứt, chiế c đại thuyề n di động mạnh, rẽ sóng cặp vào bờ.

Túc địa Thái Tuế Liễu như Phong quay lên đón Cừ Thiên Hiệp cung kính nói:

- Xin mời thiêu hiệp lên thuyề n!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười gật đầ u, bắ ng giọng nói khiêm cung bảo:

- Thật là nhọc lòng các vị!

Vừa nói dứt, chàng vòng tay chào, nhưng tên thủ hạ Bài Bang còn bao quanh đấ u trường, rô i mới câ t bước lên thuyề n.

Chiế c đại thuyề n bài biện rấ t khéo léo, trầ n thiế t toàn đầ vậ quý giá, chẳg khác một chiế c ghe hầ u của quan Tể tướng.

Bắ y giờ, tiế ng mái chèo khua độn g “Bì Bõm” tiế p theo đầ y là tiế ng phèn la đánh vang dậ tiể đưa Cừ Thiên Hiệp, nhữn g tay chèo nỗ lực đẩ y mái chèo, thân mình to lớn chiế c đại thuyề n nhích độn g và di chuyể n nhanh, trươn g buồ m lướt sóng, chạy ngược giòn g nước hướn g về Thầ n Châu.

Chẳg mắ y khắ c, Túc địa Thái Tuế Liểu như Phong bước lại kê bệ n chàng lên tiế ng:

- Thiế u Hiệp! Tồ n đầ n Bài Bang sắ p đế n, xin thiế u hiệp chuẩn bị lên bờ!

Hắ n vừa nói dứt. Bồ n nhiề n... tiế ng tù và túc lên:

- Ủ u!

Vang dậ khắ p mặt sông, chặ t thắ y tả ngạn của con sông, xuấ t hiệ n một chiế c ghe chạ m hình rô n g, tám má y chèo cá bơi vun vút, cõ i sóng chạy bon bon như ngựa, nhắ y mắ t đã đế n bệ n đại thuyề n trướ c chừn g ba, bớ n trượn g.

- Soạt!

Một tiế ng gió rít lên mạnh, một bó n g người trong chiế c ghe bay vộ t lên đại thuyề n, thân pháp nhanh như tên, nhẹ như gió, rơi mình đứ n g mũi đại thuyề n êm như hoa tuyế t rơi, không gây tiế ng độn g nhẹ.

Túc địa Thái Tuê' Liễu như Phong vợi bước ngang mình Cừ Thiên Hiệp nói khê giới thiệu:

- Thiê' u Hiệp, đây là Bốn bang Đường chủ tòa Thiên đường "Vô ảnh khách" Mạnh khả Chân đế' n nghênh tiế' p thiê' u Hiệp đấ' y!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vợi bước ra khỏi mui, hướng vào mũi thuyê' n bước lầ' n tới.

Người lạ lại nhanh lên, vòng tay bước tới trước mặt Cừ Thiên Hiệp thì lễ nói:

- Mạnh mỗ vâng mạng Bang Chủ đế' n nghênh tiế' p Thiê' u hiệp!

Mạnh khả Chân tiế' ng nói như chuông đò' ng, thân hình to lớn dề' nh dàng, mình khoác áo hoa đen, uy vũ hùng hùng, hai bên gò thái dương nổi cao lên, chúng tỏ công lực gã hơn Trại ngộ Không Tiểu định Khuê một bực.

Cừ Thiên Hiệp vợi vòng tay làm lễ nói:

- Cừ mỗ vâng lời gọi đế' n đây được Bang chủ đặc biệt tiế' p đấi, lại nhọc lòng đế' n Mạnh đường chủ thực lấ' y làm cảm động!

Vô hình Khách Mạnh Khả Chân câ' t tiế' ng cười to nói:

- Thiê' u hiệp vai trá' n võ lâm, danh dự khắ' p giang hồ', tự nhiên bốn bang phải lấ' y lễ tôn kính, được Thiê' u Hiệp dòi gót đế' n thăm, thực là điề' u hân hạnh cho bốn bang không ít.

Cừ Thiên Hiệp liên miệng nhún nhường:

- Chẳng dám... chẳng dám!

Ngay lúc đó, chiế' c đại thuyê' n còn cách bờ được ba con sào, bỗng nhiên nhiề' u âm thanh nổi lên vang dậy, tiế' ng trố' ng cổ võ "Bồ' ng!

Bồ`ng”, tiế`ng phèn la nện “Peng Peng”, tiế`ng tiêu thiê`u trôi lên thực là ô`n ào náo nhiệt.

Trên bờ, thủ hạ và các bang đường chủ, đứng dọc hai hàng tả, hữu, mỗi đường chủ dắ`t theo mười tên cao thủ, tay câ`m thiê`t đao, trường Kiê`m giờ lên chào, trên đầ`u chúng hai dãy tuội hoa hồ`ng kê`t bằ`ng lụa, từ đầ`u phồ` xa xa dẫn đế`n bờ sông chỗ bê`n thuyê`n.

Phía bên tả, một vị địa đường chủ mà Cừu Thiên Hiệp đã nhận biê`t, đầ`y là lão “ròm” Trại ngộ Không Tiêu đình Khuê và mười sáu tên cao thủ, cắ`p giáo dài, đao thiê`t, đứng nghiêm hầ`u.

Phía bên hữu, một vị mặt hồ`ng, râu tóc suôn đuột, oai phong lẫm liệt, đầ`y là vị Nhon đường. Đường chủ, người này có ngoại hiệu là “Mi tu công Trại Quan Vũ” tên Cư chiế`m Xuân, lão là một tay hiệp sĩ nức tiế`ng giang hồ`, trượng nghĩa... hành hiệp.

Trại ngộ không Tiêu đình Khuê cắ`t tiế`ng nói như đồ`ng la bê`:

- Cừu Thiên Hiệp tới!

Ba tiế`ng la, trồ`ng tiêu đê`u nhắ`t loạt ngưng bật, bầ`u không khí trở lại im tĩnh lạ thường.

Khung cảnh tiế`p tân thực cực kỳ long trọng, đây là lâ`n thứ nhắ`t trong đời Cừu Thiên Hiệp, khiế`n chàng sung sướng và cao hứng thêm nhưng cũng tỏ ra người lịch thiệp cắ`t bước oai vệ, bước lâ`n lên bờ, dáng điệu tỏ ra khoan thai nho nhã.

Bắ`y giờ, Trại ngộ không Tiêu đình Khuê và Mỹ tu công Trại Quan Vũ Cư chiế`m Xuân, cả hai bước tới một bước, vòng tay đứng song song đồ`ng cắ`t tiế`ng nói to:

- Cừ Thiên Hiệp, bốn bang chủ đang chờ thiêu hiệp tại ngoại thành, xin mời thiêu hiệp đến!

Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ lại sự gặp gỡ Trại ngộ không Tiêu đình Khê giữa đường, khác hẳn hiên tại một vực, một trời, bất giác gương mặt trắng nóng ran lên, vừa chép miệng nhủ thầm:

- Tại sao trước đánh sau lại cung kính lạ thật! Nghĩ đến đây chàng vội vòng tay thi lễ nói:

- Nhị vị đường chủ quá nhún nhường, Cừ mổ lưỡi làm...

Lời nói chưa dứt, từ đầu đường bỗng hiện ra một vị lão nhân khôi ngô tuấn tú, độ năm mươi tuổi trở lên. Vị lão nhân này, mặt vuông tai lớn, râu năm chòm điểm bạc, đầu búi tóc, chẳng đội khăn mũ gì cả, trên lưng đeo lưng lẳng đôi trường kiếm, vóc người mảnh khảnh dễ coi, lão bước rập rờn khoan thai, đi lên đến hướng Cừ Thiên Hiệp...

Hai bên đường bọn bài bang cao thủ, cất tiếng hô to:

- Cừ Thiên Hiệp đến...!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy tất cả bang chúng đều tỏ vẻ rụt rè mà tự nhiên, thì đoán biết người này là Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn, Bài Bang chủ, bèn vội dàng vòng tay đưa lên khỏi trán cao giọng nói to:

- Đẳng Ban chủ! Văn hạ là Cừ Thiên Hiệp... xin ra mắt Bang chủ!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn, đưa tay vuốt nhanh chòm râu đuột, vừa đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cừ Thiên Hiệp liền miệng bảo:

- Chẳng dám, chẳng dám! Được Thiêu hiệp chiêu cô đến chơi!

Đã ãng mỗ lấ y làm cảm khích! Nào... lại đây! mời lại đây!

Vừa nói dứt, lão đã xê mình đé n bên Cừ Thiên Hiệp, không đợi chàng trả lời mà đưa tay ra nắ m lấ y tay Cừ Thiên Hiệp kéo đi một cách thân mật.

Phía bên ngoài, có trên hai mươi thủ hạ Bài Bang, đứng xê p hàng dọc, giữa là hai con tuấ n mã cao lớn, loại ngựa bạch kim Tây Tạng, thắ ng yên cương rực rỡ như hai con tuấ n mã nhà quan.

Âm dương kiế m Đấ ãng công Ngươn mỉm cười bảo:

- Dùng ngựa thay chân đé n tổng đàn phía trước không xa lắ m!

Nói xong lão nhún mình bay vọt lên cao, vừa vói gọi:

- Mời thiế u hiệp lên yên!

Đấ ãng công Ngươn tuy ngoài năm mươi tuổi, nhưng tinh lực khiế n người khiế p đảm, thân pháp khinh công vừa sử dụng là chiêu “Nhứt điệp tri thủ” trọn môn thượng thừa khinh công, nhẹ hơn chiế c lá vàng rơi, Cừ Thiên Hiệp thắ y thế khiế p đảm, buộ miệng khen: Hay tuyệt.

Cừ Thiên Hiệp không thể thố i thoát nữa, bèn để chân khí thân mình rùn xuố ng thắ p như vành cung, bật ngược lên không, lại nhẹ nhàng rơi ngay xuố ng lưng con tuấ n mã, thuận tay chọp lấ y giây cương vừa câ t tiế ng nói:

- Xin mời Đấ ãng bang chủ đi trước!

Âm dương Ma kiế m Đấ ãng công Ngươn giựt nhẹ giây cương, con tuấ n mã bỏ vó bước đi từ từ...

Cừu Thiên Hiệp gò cương thúc ngựa chạy song song, lòng chàng bỗng nổi lên một nghi vấn lơ mơ, bèn nghĩ thầm:

- Bài bang làm gì thế này? Dùng muôn phương kế dụ ta đến đây, lấy đại lễ đón tiếp, có phải là háo ý không? hay là...?

Vừa nghĩ đến đây, vó ngựa đã dừng lại trước Bài bang tổng đàn.

Tám chữ phất trên tường “Cửu trảo long hòe, thạch sư thành đô” thực là một thế phải lớn.

Cừu Thiên Hiệp đi theo Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn đi lên vào đại sảnh.

Sau khi phân ngôi chủ khách, và dùng qua mấy tuần trà. Cừu Thiên Hiệp không nghe Đả công Ngươn đá động đến mình một lời hỏi thăm, chàng không thể nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:

- Lão Bang chủ, tại hạ đây là một bái phỏng, hai là vâng mạng theo lời giao ước... Không rõ Lão Bang chủ có điều chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn vuốt râu cười ha hả bảo:

- Việc này... à... việc này... sau khi dùng cơm ta sẽ nói rõ người nghe!

Cừu Thiên Hiệp không dám truy vấn, chỉ lên tiếng phụ họa:

- Vâng... tại hạ xin vâng lời?

Lúc bấy giờ... Tiệc rượu đã bày xong, giữa đại sảnh, trừ ra ba lão đường chủ “Thiên, địa, nhơn” còn có bốn vị đại tổng quản, kiểm soát tám sông ba ngọn. Đứng ra bồi tiếp.

Qua đến tuần rượu thứ năm, Cừu Thiên Hiệp kinh tửu ngưng đũa, vì hơi men nồng đã chạy nóng khắp cơ thể.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn bỗng nhiên vẫy tay gọi tên hâu bàn lại nghiêm trang bảo:

- Người mau đi mời Tiểu thơ ra đây cho ta!

Tên hâu bàn cúi đầu “vâng”, đoạn quay mình chạy vào hậu đường, chẳng bao lâu, bên trong vang ra tiếng ngọc bội chạm nhau “leng keng” cuộn theo một mùi hương thoang thoảng nương theo gió xông ra ngoài, kẻ`đầy tiếng chân dẫm nhẹ trên nền gạch, một cô nương đẹp tựa tiên nga khoát màn bước ra giữa đại sảnh.

Cô nương này, tuổi chừng đôi tám, mày tằm mắt phượng, da mặt trắng mịn như sữa, tuy không tô son đánh phấn, gương mặt tự nhiên đẹp tuyệt trần, trông chẳng khác Hả`ng Nga xuất thế, tiên nữ lạc trần ai.

Cừu Thiên Hiệp quá ngại không dám ngược mặt lên nhìn người đẹp nhưng nghe tiếng gót sen đi động lằn trên mặt đất.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn đưa tay vuốt chòm râu vuốt, cả cười bảo:

- Tiểu nhi! Lại đây ra mắt Cừu Thiên Hiệp và các vị... Đường chủ và Tổng quản!

... Cô gái được gọi là “Tiểu nhi” nàng bước đến trước bàn tiệc, vòng tay thi lễ vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Gia gia đòi tiểu nhi có để`u chi dạy bảo!

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn mỉm cười, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật:

- Ta hãy`ng nghe con nói, rất hâm mộ danh tài của thiên hạ đệ nhất kiếm, phận làm cha ta phải lo tròn là mời được Cừu Thiên

Hiệp đế n đây... hơn thế nữa ta vẫn ái mộ... Ha... ha!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua gương đỏ mặt, ngô ì đứng không an, vị cô nương cũng then thuộ ng không kém, hai gò má ửng đỏ như quả đào, nàng cúi đầ u kêu lên khe khẽ:

- Cha!

Âm dương Ma kiế m Đầ ng công Nguơn, quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệp , vui vẻ bảo:

- Này Thiế u Hiệp, có phải Thiế u Hiệp vừa hỏi ta với Thiế u Hiệp đế n bôn bang có việc gì ư?

Cừ Thiên Hiệp vội nghiêng mình đáp:

- Xin lão Bang chủ chỉ giáo cho tỏ tường!

Âm dương Ma kiế m Đầ ng công Nguơn cười ngắ t, bằ ng giọng nói dễ dãi:

- Chỉ giáo? Lão hủ đâu dám, chính là nhờ thiế u hiệp chỉ giáo đầ y, chẳng giấ u chỉ Thiế u Hiệp, thuờ lão hủ tráng niên, tay cung kiế m “Âm dương” tung hoành trong thiên hạ mới tao nên cơ nghiệp nhỏ này, đây chỉ là sự may mắ n trong muôn một, đế n giờ, lão hủ ngẫ m lại rấ t vô dụng, tiế c thay không có một tên đệ tử nô i nghiệp mà chỉ có một mụn con gái... mà nó có tính hiế u vũ, lão hủ lại nghĩ, chính mình không nên danh giậ gì, cho nên chiêu pháp “Âm dương Kiế m” không thể truyề n lại nữa điể m cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắ c mặt nói tiế p:

Lão bang chủ là bậc võ lâm tiề n bớ i, danh vang thiên hạ, tay kiế m dậy năm hồ , bôn biển, lệnh thiên Kim nế u được chân

truyền tất nhiên sẽ nên bậc anh thư, nữ trung hào kiệt. Tại hạ hâm mộ vô cùng.

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn khoát tay chặn lời bằng giọng nói nghiêm nghị bảo:

- Nay thiêu hiệp, người chớ quá lời tán tụng lão hủ, sở dĩ lão hủ mời Thiêu Hiệp đến đây, là để cho Thiêu Hiệp ấn chứng điều sở học của lão hủ đã truyền dạy cho nữ nhi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, chàng quá đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Lão bang chủ... Tại hạ...

Đả công Ngươn khoát tay chặn lời nói:

- Người hãy chờ nghe lão hủ nói hết lời!

Đoạn lão quay mặt nhìn tất cả môn hạ, đường chủ, tổng quản đồng dục nói to:

Mười năm qua lão hủ chui rút ở xó kẹt này, chưa hề rời Thôn Châu nửa bước, mọi việc của bản bang do anh em đây gánh vác lo liệu, vì thế... Cái thế mười năm nay lưỡi kiếm Âm dương chưa rời khỏi võ, chẳng động một chiêu.

Cừu Thiên Hiệp vội lên tiếng đỡ lời:

- Lão Bang chủ nói chi lời này, tục ngữ có câu “Gùng càng già càng cay, người càng già càng lỗi lạc” Lão Bang chủ tuy già song uy danh vẫn còn tồn tại mãi mãi.

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn mỉm cười khỏ sở, trầm giọng bảo:

- Thiệu Hiệp đứng ca tụng! Người nên biết rằng: “ Sông trường giang khúc sau trong hơn khúc trước” người ở đời Đức Khổng Tử nói “Trẻ sinh sau đáng sợ”, người đã quên rồi! Và lại, mười năm qua lão hủ chưa gặp mặt thế nhân, không rõ Kiếm pháp của chính mình đã lụi bại đến bậc nào. Vì thế ... vì thế lão hủ mới mời một vị Thiên hạ đệ nhất kiếm đến đây.. để xét lại chiêu “Âm dương Kiếm” xem còn dùng được hay chăng?

Cừ Thiên Hiệp bị lão đưa vào thế bí, nhưng cô từ chối:

- Vãn hạ nào dám vô lễ như thế, vả lại cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm là lời đồn ngoa.. Lão bang chủ lưu ý làm gì...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn khoát tay ngăn lời bả ng giọng nói êm trầm chí thiết bảo:

- Thiệu hiệp chớ nhún nhường, khiêm nhượng! Chính lão hủ nhận biết tài bộ của mình chưa hơn ai cả, lão hiện giờ sức lực đã suy nhược, công đạo chẳng theo ý, gọi là lực bất tòng tâm như thế chiêu số sẽ rời rạc, tiến thoái khó khăn... thực là vô dụng! Vậy mà Nữ nhi lại có chí hướng về võ nghệ, lại thêm hâm mộ thanh danh của thiệu hiệp, do đó lão mới mời thiệu hiệp đến đây, nhờ rộng lòng chỉ giáo cho nữ nhi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vội đứng phắt dậy, vội nói như hét:

- Lão tiên bối! Lão bang chủ! Tại hạ dù có lá gan to, cũng không qua chiêu với lệnh tiểu thơ, huống là...

Đẳng công Nguơn về mặt răn lại, bả ng giọng nói nghiêm trầm ngắt lời:

- Thiệu Hiệp, lo sợ đấy chỉ là? Không có gì cả..chỉ thử qua chiêu thắng bại lẽ thường sự, rủi là dĩ nhiên, con nhà võ không nên đề cập đến việc này! Hay là...hay là thiệu hiệp thây chiêu thức “Âm dương Ma kiếm” quá tầm thường, và cho lão hủ là người không xứng đáng! Phải vậy chăng?

HỒI THỨ NĂM MƯỜI CHÍN

Thánh kiếm vương tư hô`ng

Bây giờ, ba vị đường chủ với các đô tổng quản đều đứng lên một loạt, vỗ tay cổ vũ vang dậy... họ hoan hô lời nói của bang chủ.

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy tâm thối lương nan, song cố gắng từ chối:

- Xin lão Bang chủ xét lại cho việc này vẫn hạ không thể nhận trong muôn một, chỉ vì vẫn hạ tôi sơ học thiên, tuổi tác nhỏ nhen, đâu dám sánh với lão Bang chủ là bậc thành danh tiên bối, một tay kiếm dậy Thiên châu, làm như thế chẳng hóa ra múa rìu trước cửa Lỗ bang, nào có thú vị gì...

Nhưng! Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn ý chí đã quyết thuận tay rút nhanh đôi “Âm dương kiếm” trao tận tay Đả`ng Hô`ng Tiêu diệu dàng bảo:

- Tiểu nhị! Hãy cẩn thận không nên hấp tấp, gia gia chỉ mong ở nữ nhi đủ sức đỡ phó với Cừ Thiệu Hiệp trong mười chiêu... được như thế gia gia lấy làm mãn nguyện lắm rồi...ha...ha...ha!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng bối rối, không thể tưởng tượng được, sự tình xảy ra quá đột ngột, khiến chàng, bức rức khó chịu vô cùng.

Thiệt tưởng... “Bà Bang đã lấy đại lễ tiếp đón và hậu đãi, dù mình tài ba đến mấy cũng không dám, tưởng đến sự tuốt kiếm ra thí, lại thêm, đối thủ là một cô gái, ví như thặng được nàng thì oai phong của Bà Bang bị nhục nhã, còn đối với cá nhân mình

không ích lợi, mà trái lại còn gây thêm họa hại, lại làm tổn thương đê n thanh danh của một cô gái!

Ví như “bại dưới tay nàng, thì không có gì đáng nói, bấ t quá ngày sau trên chồ n giang hồ` đã xóa bỏ tự hiệu của chính mình... bởi vậy, lúc bấ y giờ Cừ Thiên Hiệp như leo lên lưng cọp, muố n xuố ng cũng chẳng đặng nào!

Đứ ng một bên... Đắ ng Hồ` ng Tiêu đưa hai tay đón lấ y song kiế m “âm, dương” lại cúi đầ u thi lễ, câ t giọng oanh đáp:

- Nhi nữ... xin vâng mệnh!

Bấ y giờ, nàng đưa tay áo rộng vén lên một ít, hai ngọn “Âm dương song kiế m” tuố t mạnh ra khỏi võ “soạt” một tiế ng nhẹ, không thấ y nàng nhích độn g đôi vai, hay uố n lưng thủ thê , chỉ nghe một tiế ng soạt nhẹ, người nàng đã lao ra khỏi đạ i sảnh, súc thê` đứ ng giữa sân, bắ ng một chiêu “Tĩnh đắ ng chỉ giáo”!

Tấ t cả nhân chún g Bài Bang đê u đứ ng phắ t dậy, họ đồ ng rời khỏi bàn tiệ c và kêu to:

- Xin mời thiế u hiệp!

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Nguơn lại cao giọng nói tiế p:

- Ái nữ của lão, từ khi tập kiế m đê n giờ, chưa hề` giao đầ u, luôn cả huynh đệ Bắ ng Bang cũng chưa xuấ t chiêu. Hôm nay là lầ n thứ nhấ t, xin thiế u hiệp nghĩ tình nhẹ tay cho!

Cừ Thiên Hiệp xét thấ t không thể từ chồ i đượ c nữa, bèn suy nghĩ:

- “Nhìn thấ y phong độ của Đồ ng Hồ` ng Tiêu quả nhiên hơi nhu mì thân pháp lại rời rạc nhưng không rõ võ công lực của nàng đê n

bực nào, chi bả`ng đánh với nàng một chiêu giả tặc xem sao”!

nghĩ đề`n đây chàng mỉm cười nói lớn:

- Lão Bang chủ! Thực tình muô`n tại hạ trưng bộ mặt xấ`u này ra sao?

- Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Ngươn thảo nhiên!

- Một tấ`m lòng thành!

Cừu Thiên Hiệp lạnh lùng đáp:

- Nế`u lão Bang chủ dậy như thế` , cung kính... chẳng bả`ng vâng mệnh!

Vừa nói dứt, chàng rời ngay bàn tiệc, bả`ng một chiêu “Liễu bang kinh thiề`n” từ trong đại sảnh bay vọt ra sân, chuyển thế` đứng đố`i diện với Đắ`ng Hồ`ng Tiêu, vòng tay hướng vào nàng thi lễ nói:

- Xin Đắ`ng cô nương hạ thủ lưu... lưu một vài phầ`n!

Chàng toan nói “Thủ hạ lưu tình”, nhưng trong lòng rồ`i loạn lại cảm thấ`y không ổn bèn đổi giọng nói trớ, nhưng trong giọng nói lập cập mấ`t tự nhiên.

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu vô tâm đâu rõ được ý niệm léo lên trong óc Cừu Thiên Hiệp, nên cao giọng nói to:

- Đã lâu... nghe danh Thiên hạ đệ nhứt kiế`m, hôm nay được gặp thật là hân hạnh! Vâng theo mệnh cha xin thiế`u hiệp đừng cười nhé!

Cừu Thiên Hiệp nói mau:

- Cô nương quá khiêm nhượng...! Xin mời!

Đã `ng Hồ `ng Tiêu thấ y Cừ Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay, lấ y làm lạ hỏi:

- Thiế u hiệp chẳng tuố t kiế m ra sao?

Cừ Thiên Hiệp ngắ người, nói không ra lời

- Việc...

Đã `ng Hồ `ng Tiêu càng lấ y làm lạ hỏi nhanh:

- Thiế u hiệp, không đờ `ng ý ư?

Cừ Thiên Hiệp then đờ mặt, bắ `ng giọng lưỡi ú ó đáp:

Vì cả then, nên đưa tay vào bọc tuố t nhanh ra thanh kiế m.

Hoàng quang rực rờ, khí lạnh buố t người.

“Khô trúc thánh kiế m” vừa rời khỏi võ, tiế `ng người đã nhao nhao lên, từ Đường chủ, tổng quản đế n các câ p Bài Bang, họ thấ y dường như sóng nước tràn trước mặt họ, bắ t giác kêu lên như sắ m nổ: Hay tuyệt!

Cừ Thiên Hiệp nắ m “trúc kiế m” lay động, người như cây ngọc kiế m tựa mộ `ng trời, không dự định chiêu “Ngọa hổ tàng long” đã đưa ra một thề `chờ, bắ `ng giọng nơi trong chuông ngân, quát lớn:

- Các vị! Cừ mỗ con thấ t lễ! Mời Đã `ng cô nương... xuố `ng tay.

Đã `ng Hồ `ng Tiêu khí phách người, tay hữu thủ kiế m ngang hông, tay tả đưa kiế m ra trước mặt, chiêu “Đơn phụng triề u dương” biế n ra thề ` thủ, bắ `ng giọng oanh vàng hét lên:

- Thiế u hiệp chớ nhún nhường!

Miệng nói tay làm, song kiếm trong vòng tay ngọc, vũ lộng như cánh bướm, thân mình kiếm u diễm đảo ngang qua một trượng, nào Tay, Mắ t, Thân, Pháp, bước rắ t tinh diệu, thực đúng là những thế võ gia truyền ái nữ của tay cái võ lâm, xừ xừ ít được một người như thế.

Cừu Thiên Hiệp thắ y thế rung động toàn thân lắ m bắ m:

- Bắ y mắ t- Ta đã nghĩ sai.

Nguyên lời tục có nói: “Con nhà võ co tay, đã biế t giỏi dở thế nào”!

Chàng nhìn thắ y cách khởi thế của Đắ ng Hồ ng Tiêu, nhận rõ là nàng đã khổ tâm luyện tập kiếm thuật, đem so sánh với hàng cao thủ võ lâm, chưa hẳn kém hơn ai... thì việc tỉ thí với nàng trở nên rắ c rồ i vô cùng!

Cừu Thiên Hiệp đang ngắ n ngơ suy nghĩ, bỗng nghe tiế ng hét kắ mang tai:

- Hắ y coi chừng- kiếm đắ n!

Tiế ng nói chưa dứt, đạo kinh phong xuấ t hiện như nước lũ, trào cuồ n cuộn đắ n trước, khí buồ t tỏa ra hai đạo nhắ y mắ t đã đắ n nơi.

- Ý!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thắ t thanh, “Khô trúc thánh kiếm”, lay động một chiêu “giả” rún mình nhảy ra xa chín thước nhường cho nàng kích một chiêu.

- “Soạt”

Một tiếng xé không gian nổi lên kiêu m khí tỏa ra hơi lạnh buốt người.

Đã ng Hồ ng Tiêu như bóng ẩn mình, xê người đón Cừ Thiên Hiệp, thân pháp nhanh không thể tả, khiến người không thể đề phòng kịp, lại thêm, người tân kiêu m đến, “Tĩnh tiêng ai lê” song kiêu m nhanh như chiếc c kéo, phân ra tả, hữu xấp mạnh vào người đối phương, diệu không thể tả.

Cừ Thiên Hiệp thấy chiêu thức quá linh diệu bèn phá lên cười ha hả nói:

- Nhan cô nương, thân pháp thật nhanh diệu!

Vừa nói xong, chàng tung ngược ra sau ba trượng, tránh khỏi chiêu thức thứ hai.

Đã ng Hồ ng Tiêu rống lên to:

- Thiêu hiệp tại sao chẳng trả chiêu!

Song kiêu m giông hết hai đạo thanh phong lời dứt chiêu thành thế như tên bay sao sệt khiến người lo lắng và hô i hộp vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp răn lòng, tự nhủ:

- Tuy ta không muốn thắng, nhưng không thể tự nhận bại được danh tiếng của Bài Bang không thể bỏ, còn danh dự của cá nhân mình không đáng trọng hay sao, huống hồ đối phương là cô gái vô danh tiểu bối, nhân vật chưa tên tuổi! Vì nghĩ như thế, nên Cừ Thiên Hiệp buột miệng rống to:

- Cô nương, Cừ mỗ hoàn chiêu đã!

Chàng vừa nói vừa lượn mình theo thế “Long hành chí vũ”, lay động “Khô trúc thánh kiếm” lóc ra muôn tia hào quang rơi không ngớt.

Đã ng Hồ ng Tiêu công lực quả nhiên bất phạm đố i với “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” của Cừ Thiên Hiệp nàng không tránh không lùi, đôi tay ngọc của nàng vũ lộng đôi Âm dương kiếm, như sương bay tỏa đầ y trời kiếm hoa, chẳng hoảng sợ không hoang mang, tay tả kiếm tiêu múa vọt, tay hữu kiếm pháp xúc tới công địch.

Một vàng, hai trắ ng, kiếm khí tỏa kinh người, tại khu sân viện bé nhỏ bay lên, đáp xuố ng, xuyên qua tả, vượt qua hữu, trông thật vô cùng ngoạn mục.

Chúng nhân Bài Bang, không ngớt hoan hô cổ vũ suốt mười hai chiêu qua lại, Cừ Thiên Hiệp công ít thủ nhiề u, lắ n Đã ng Hồ ng Tiêu sơ hở suýt chề t, Cừ Thiên Hiệp chỉ thừa cơ lay động nhẹ kiếm chiêu, cũng đủ đố i phương lạc bại mà trái lại thu kiếm chạy dài.

“Âm dương Ma kiếm Đã ng công Nguơn” nhìn thắ y cau mày lắ y làm lạ.

Bỗng nhiên.

Một tiế ng hét lạnh ló t vang lên, bóng người vộ i phân hai, Đã ng Hồ ng Tiêu vộ i nhún mình nhảy vọt ra vòng mây ngài cong như lá liễu, vể mặt tái nhợt, song kiếm hạ nhanh xuố ng, bắ ng giọng nói lạnh ló t quát to:

- Dừng tay!

Cừ Thiên Hiệp lắ y làm hoan hỷ, nở một nụ cười xinh như hoa, bao kiếm vòng tay thi lễ nói:

- Đắ`ng cô nương. Kiế`m pháp thật là...

Không ngờ chàng nói chưa dứt, Đắ`ng Hồ`ng Tiêu đã thét lạnh lạnh:

- Cừ Thiên Hiệp, ngươi chớ làm nhục người thái quá!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên chi xiế`t, vội hỏi:

- Chẳng hay cô nương muố`n bảo gì tại hạ!

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu cau mày giọng nói gay gắ`t bảo:

- Nế`u thiế`u hiệp sẵn lòng chỉ dẫn, thì chẳng nên xử sự dố`i người, chiêu thề` không thật, mới chiêu kiế`m nhục người, hay là coi rẻ kiế`m pháp của Đắ`ng Gia, ngươi chẳng nói ra cho sớm, hà tắ`t đem Đắ`ng Hồ`ng Tiêu này làm trò cười cho thiên hạ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sừng sắ`t, nói nhanh:

- Đắ`ng cô nương...

“Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn” vội bước mau xuố`ng bậc thề`m, nạt to:

- Tiêu nhi! Chớ nên lỗ mắ`ng!

Nói xong, lão đưa đôi mắ`t rực điện quang quét vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát to:

- Thiế`u hiệp! Một khi đã hứa chỉ giáo cho... tề` nữ nhi. Tại sao...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tinh ngộ, bèn mỉm cười khỏ` sở nói:

- A! lão Bang chủ... Tại hạ không cuồ`ng đại đế`n thề` đâu... chẳng qua là...

Đã `ng công Ngươn hỏi nhanh:

- Chẳng qua thế ` nào?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói:

- Chẳng qua là... thanh trúc kiế `m của tại hạ... là một thanh kiế `m báu chém đá chém bùn, thổi lông đứt đoạn, chỉ sợ lỗ tay trong một ly...! Nhỡ ra... gãy song kiế `m là chuyện nhỏ... mà chỉ ngại gây thương tích cho Đã `ng cô nương...

Đã `ng cô nương bĩu môi cười nhạt:

- Xì...! Người khó mà thực hiện được... đừng lấy mắt `ch nhìn trời!

Vô `n nàng có tính mê `m mại bên ngoài, song nội tâm cứng như đàn ông, nàng vừa nói, vừa lay động đôi Âm dương song kiế `m biế `n ra một vậ `ng kiế `m hoa, tả xung, hữu đột, bước đé `n bên mình Cừu Thiên Hiệp, gương mặt nàng giận xanh mét, vành môi trắ `ng tợ bông.

Cừu Thiên Hiệp trong nhắ `t thời nói không ra điề `u uẩn khúc, thố `t không hế `t lời sợ khổ lòng bắ `ng giọng nói că `p thiế `t bảo:

- Tại hạ với cô nương qua chiêu, không phân thượng hạ, nế `u ý vào thanh kiế `m sắc chiế `m tiện ghi, thật là chẳng công bình d... đó...

Đã `ng Hồ `ng Tiêu gõ nhanh song kiế `m quá to:

- Cô nương với người ti thí tại đây dù ché `t cũng không oán ta không ngờ người là kẻ trượng phu nam tử, lại giấ `u đầ `u giấ `u đuôi, ủng cho người tại chố `n giang hồ ` gương danh lập dự... hì!

Cừu Thiên Hiệp vô `n dễ là người kiêu ngạo há để ai trêu tức được sao, nên chàng cau mày nói to:

- Nếu cô nương có bức như thế, lão bang chủ xin Bang chủ cho mượn tạm thanh kiếm để dùng thí thí với cô nương!

“Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn” đưa tay vuốt râu cười ngất, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Hay lắm! Nguyên lai như thế người thật là kẻ thiếu niên cao thủ nhân hậu, thật là ít có! Tổng quản đem lại cho ta mượn thanh Long tuyền kiếm!

Một, trong bốn đô tổng quản cất tiếng đáp dạ “vang rân, hấn n cho tay ra sau vuốt thanh trường kiếm” lần võ, hai tay nâng lên cao bước đến bên Cừ Thiên Hiệp dáng điệu rất cung kính.

Cừ Thiên Hiệp, không đợi Đả công Nguơn phân phó, một bước nhanh như tên đưa tay đỡ lấy Long tuyền kiếm.

Soạt!

Thanh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ tuy loại kiếm phổ thông nhưng cũng chiếu ra những tia lạnh lạnh chói mắt. Được một kiếm trên tay, trúc kiếm vọt cất vào bọc, Long tuyền kiếm quay một vòng tròn vừa cao giọng nói:

- Cô nương, hãy đề phòng... Tại hạ qua chiêu:

Đả công Hồ ng Tiêu mắt phượng trợn tròn, mày ngài cong vút, gót sen yêu diệu nhún mình tới trước một chiêu “nghênh môn tam Điểm” kiếm hoa biến thành vô số hành tinh chớp lòa trước mắt, nàng cất tiếng oanh lãnh lóát bảo:

- Lần này, Thiếu hiệp chàng còn gì nói nữa chứ:

Cừ Thiên Hiệp cười ha hả giọng nói trong như chuông ngân bảo nhẹ:

- Cô nương! Cô nương đã thi triển một chiêu đẹp tuyệt... về` kiế`m thuật:

- “Vút”!

một tiế`ng gió rít lên vang dậy, tuy “Long tuyê`n kiế`m là thanh kiế`m thông thường, nhưng được Cừ Thiên Hiệp sử dụng, bay lượn như con phi long, đôi mắ`t thường không thấ`y kịp, chỉ thấ`y kiế`m hoa vũ lộng, như vậ`n khói trắ`ng đục mờ, biế`n tỏa trên cả bô`n trượng bô`n phía, không nhìn thấ`y Cừ Thiên Hiệp ẩn mình nơi đâu cả.

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu đưa ra một chiêu vừa dứt, bóng hồ`ng đã run nhẹ, nằ`ng lắ`y làm kinh hoảng buột miệng kêu to:

- Ôi chao! Thực là quái lạ!

Tiế`ng hét chưa dứt, song kiế`m toan thâu lại thê` công, nhưng không còn kịp nữa... lại nghe Cừ Thiên Hiệp rú lên một tiế`ng rồ`ng gầ`m như hồ` rồ`ng, kiế`m quang bô`c cuô`n cuộn tới, thê` mạnh như vũ Cừ Thiên Hiệp buột miệng gọi to:

- Cô nương, chiêu kiế`m của Cừ mỗ` như thê` nào?

- A!

Một tiế`ng kêu kinh ngạc vang lên, bóng hào quang vừa bay vút tới, bóng như lá cờ huỳnh hạnh, từ giữ` không trung tạt ngang qua bên tả hàng trượng, rơi xuô`ng đấ`t rắ`t nhanh không gây một tiế`ng động nhẹ... đắ`y chính là thanh âm dương kiế`m bên tay tả của Đắ`ng Hồ`ng Tiêu bị Cừ Thiên Hiệp đánh bật ra ngoài. Cừ Thiên Hiệp cá`t tiế`ng quát to:

- Tại hạ đã lờ` tay!

Lời chưa dứt, thân mình Cừ Thiên Hiệp nhảy dựng lên cao cả thước, thanh “Long tuyền kiếm” hóa ra cầ u vô ã ng, cấ p tồ c bao phủ khắ p mình.

Nguyên Đắ ng Hồ ã ng Tiêu bị hắ t rơi thanh kiế m, lòng nàng cả ấ p lẫn giận, đắ y kiế m thề ra công nhanh, tả công, hữu thích, cả kiế m lẫn người bay vút vào đố i phương, thề tựa gió ðũa chiêu như rắ n rế t, dường như nàng ðưa ra một ðường gương thí mạng, một là công ðịch, hai là có nhịp nhắ t lại thanh kiế m ðã rơi.

Cừ Thiên Hiệp né tránh kịp thời, nên thoát khỏi tổn thương.

Đắ ng Hồ ã ng Tiêu chẳng chịu buông tha, dùng những chiêu thề thí mạng ðưa ra kế tiế p, quyế t bức Cừ Thiên Hiệp, hầ u chiế m lại thắ ng lợi buổi ban ðầ u nên gạt bỏ ðộ lượng bao dung của con nhà võ, nàng ðem thề võ gia truyề n “Âm Dương kiế m” pháp ra sử dụng, chiêu hộ thân, thề uyên nguyên giờ ra quyế t ðắ u, bắ ng những ðường tuyệt mạng kiế m, lay ðộng quyế t liệt hai thanh kiế m “Âm dương”...

Cừ Thiên Hiệp thắ t kinh, một con buồ n bã xâm chiế m trọn tâm hồ ã n, bèn nhủ thầ m:

- Kiế m thức dùng như thề là nghĩa lý gì? ðã nói ðây là một cuộc so sánh kiế m thuật, ấ n chúng võ công kia mà!

Tiề c thay... Đắ ng Hồ ã ng Tiêu quá ương ngạnh không chịu nhận mình kém hơn người, vì thề hai thanh kiế m “Âm dương” lại vũ lộng như sóng triề u lên cơn như gió ðảo thịnh nộ, kích vào người Cừ Thiên Hiệp tới tấ p.

Sân trường chẳng bao lớn, Cừ Thiên Hiệp lui mắ i, lui mắ i, chàng cảm thắ y bức tường kế bên lưng, chàng mới trầ m giọng quát lên như sắ m:

- Cừu mỗ, trả lại cô nương ba đường kiếm nhé!

Miệng hét, tay động “Kiếm long tuyền” ba đường kiếm trong “Thập nhị sinh tiêu kiếm pháp” đưa ra sử dụng, ba chiêu này biến thành bốn mươi tám thế, thật là chiêu tuyệt học, chỉ bức Đảng Hồng Tiêu thâm kiếm không tiện, tiến thoái không còn kịp nữa.

Nhưng mà, nàng võ nữ có tính háo thắng đến độ điên cuồng hai thanh kiếm trên tay đâm bên tả, gạt bên hữu, đỡ một thế, công một thế, linh xảo lạ lùng.

Cừu Thiên Hiệp thấy nàng hung hăng như hổ đói, hòa khí lại bốc lên đầy mặt. Bỗng nhiên:

“Keng”!

Một tiếng thép chạm vào nhau tóe lửa, tiếp theo “Vút” một tiếng gió rít xé màn trời, một luồng ánh sáng long lanh, vượt không gian bay thẳng vào đại sảnh.

“Cộp”!

Thêm tiếng động khô khan nổi lên, nửa mũi kiếm từ sân trảng bay lên như phi tiêu, cắm mạnh vào cây cột bàn long bên tả đại sảnh.

Nguyên thanh kiếm của Đảng Hồng Tiêu bị Cừu Thiên Hiệp dẫn gãy từ đầu lưỡi vào độ năm, sáu tấc.

Đảng Hồng Tiêu thất kinh rú to lên, vì đau buốt cả hổ khẩu tay:

- “Ôi da”!

Vừa kêu lên, nàng đã ném nhanh thanh kiếm gãy xuống đất, thanh kiếm còn lại vụt lay động mạnh, nàng không tháo lui mà trái

lại công tới trước bả`ng một đường chiêu khố`c liệt...

“Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Nguơn” đứng xem trận đấ`u, chợt thấ`y đôi “Âm dương kiế`m” đã giúp chính mình thành danh, nay bị Cừ Thiên Hiệp đả`n gãy thanh kiế`m “Âm”, bây giờ gương mặt lão xám nghịt, đôi mắ`t chia ra tia chiêu rợn người, một sự chua xót trào dâng lên tận cổ... nhưng lão cô`ng gượng nuố`t ực vào lòng, một khắ`c sau...

Đả`ng công Nguơn cau mày điể`m bạc, nhìn thẳng vào tràng viện quāt to:

- Tiêu nhi! Hãy dừ`ng tay!

Đả`ng Hồ`ng Tiêu vờ như không nghe thấ`y, tay hữu vung thanh Dương kiế`m như bão táp, mưa sa, sánh với tước lợi hại hơn gấ`p bội.

Cừ Thiên Hiệp lờ` đưa ra ba chiêu thê`, cùng một lúc, trong nhấ`t thời khó mà thâu lại kịp, đả`n gãy thanh kiế`m hữu của nàng, thì sự ả`n nã`n đã muộ`n, chỉ biế`t tự trách mình quá lỗ mắ`ng, do đó chàng luôn miệng kêu lên:

- Tại hạ quá lỗ mắ`ng! Tại hạ xin lỗi bô`i lễ!

Nhân có đố, Đả`ng Hồ`ng Tiêu thuận thê` đưa ra cả trăm thê` uyên nguyên bức Cừ Thiên Hiệp xiể`ng niể`ng, chàng chỉ né Đông tránh Tây, lù`i, bước trái, chứ tuyệt nhiên không đưa ra nửa chiêu nửa thê` chố`ng lại.

Cũng vì Cừ Thiên Hiệp không chố`ng trả, nên Đả`ng Hồ`ng Tiêu hơn hử` như điề`n, kiế`m chiêu đưa ra toàn là lợi hại, thí mạng.

“Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Nguơn”, trông thấ`y Đả`ng Hồ`ng Tiêu quá liề`u lĩnh, nên chạy nhanh xuố`ng sân tràng đờ`ng thời kêu hoảng hó`t:

- Tiêu nhi... hãy nghe lời ta! Dừng tay lại! Dừng lại ngay!

Đã ng Hồ ng Tiêu há chịu vâng hay sao, kiếm quang của nàng phủ kín, mưa roi gió thoảng không lọt vào, khiến Đã ng công Nguơn tiếm đế n gâ n không được, nàng cao giọng nói vói ra ngoài:

- Phụ thân! Hă n dùng những chiêu thế không ... chính. Nữ nhi không thể phục được!

Thật vậy! Đã ng Hồ ng Tiêu nhận xét không sai chỉ vì Cừ Thiên Hiệp thi triển ba chiêu trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” đường kiếm lai vãng mau hơn ánh mắt, nhanh hơn tiếng động, khiến đồ i phương phải kinh hoàng không phân biệt được chiêu thức gì cả.

“Âm dương Ma kiếm Đã ng công Nguơn” là tay già dặn nhận rõ mọi việc thiệt hơn, lại buột miệng kêu lên lầ n thứ ba:

- Tiêu nhi! Hãy dừng tay lập tức...

Lời nói vứ dứt. Bỗng nhiên, phía bên ngoài truyề n vào một chuỗi cười hào sảng ấm như tiếng hạc kêu.

Âm dương Ma kiếm Đã ng công Nguơn đang âu sầ u bỗng tươi tỉnh hẳn lên, lại buột miệng nói lớn:

- Lão sư phụ đế n kia rô i!

Ngay lúc đó, ngoài công viện truyề n vào giọng nói già nua bảo:

- Tiêu nhi, ngươi tỉ thí với ai đầ y?

“Âm dương Ma kiếm Đã ng công Nguơn” kêu lên thấ t thanh:

- Tiêu nhi. Lão sư phụ đế n kia, ngươi có dừng tay mau đi không!

Giọng nói trầ m trầ m của vị lão nhân lại vang lên:

- Hồ`ng Tiêu! Người thí mạng đã`y ư?

Tiê`ng nói vừa dứt, một vị lão nhân xuấ`t hiện, thân mình lão im như gióng thoáng, rơi ngay giữa tròng nhẹ như chiế`c lá vàng rơi khi vừa đáp xuô`ng, nhanh như chớp lão đưa tay giữ chặt cổ tay câ`m kiế`m của Đả`ng Hồ`ng Tiêu, bả`ng giọng nói nghiêm trang bảo lớn:

- Hồ`ng Tiêu! Ta có dạy người liê`u thân thí mạng như thế` không? Tại sao người làm gì lạ thế`! Luôn cả phụ thân người gọi, người cũng chẳng vâng lời!

Đả`ng Hồ`ng Tiêu tái mặt, đưa tay chỉ vào Cừ Thiên Hiệp nói:

- Sư phụ... hắ`n... hắ`n...

Vị lão nhân vội quay mặt nhìn Cừ Thiên Hiệp, vừa bắ`t gặp gương mặt của chàng, đôi mắ`t vị lão nhân sáng ngời lên kinh ngạc, lại đượm đầ`y vẻ thân tình, kinh hoàng có, ly kỳ có, nghi ngờ có, trong nhắ`t thời khó đoán nổi tâm chí của lão, chỉ biế`t trong ánh mắ`t già nua đó có điề`u gì bí ẩn mắ`t thẳng bả`ng.

Vị lão nhân lại trầ`m giọng hỏi:

- Hắ`n thế` nào? Đã làm gì người?

Đả`ng Hồ`ng Tiêu cong cón đáp:

- Hắ`n khinh người thái quá... Sư phụ ạ!

Vị lão nhân “Hừm” một tiế`ng rồ`i im bật.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, vòng tay hướng vào lão nhân thi lễ nói:

- Lão tiề`n bô`i! Xin đừng...

“Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn” sợ xảy ra nhiều chuyện không hay nên bước nhanh tới trước đưa tay chặn lời Cừ Thiên Hiệp, thuận miệng nói to:

- Cừ Thiên Hiệp đừng bận tâm những việc này!

Nói xong, lão vòng tay hướng vào vị lão nhân thi lễ nói:

- Lão sư, câu chuyện nói ra khá dài. Xin mời lão sư vào đại sảnh trò chuyện kỹ càng hơn!

Vị lão nhân được gọi là lão sư, ông ta không đáp lời mà chỉ Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Lão Bang chủ, vị đây là ai... Cừ Thiên Hiệp không đợi Đẳng Công Nguơn đáp, mà vọt miệng nói tiếp:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp! Tiên bối i...

Vị lão nhân bỗng nhiên chớp nhanh đôi mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp sững sờ tởm bảng giọng nói kinh ngạc hỏi:

- Người mới xuất đạo giang hồ, mà người người đều tặng là “Thiên hạ đệ nhất kiếm” Cừ Thiên Hiệp phải chăng?

Cừ Thiên Hiệp vòng tay vái dài, bảng giọng nói khiêm cung đáp:

- Cừ Thiên Hiệp là tên của vãn bối Thiên hạ đệ nhất thủ... vãn bối i không dám nhận!

Vị lão nhân khoát tay cười ngất, dịu giọng nói tiếp:

- Càng tốt! Thảo nào Hồng Tiêu không phải là đồ i thủ của ngươi, lão hủ sợ e...

Nói đến đây lão vụt nín bật, mà quay mặt nhìn “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” tiê`p lời

Lão Bang chủ! Phải chi lão hủ có mặt sớm tí nữa, để lão hủ xem qua cho mãn nhãn... vì kiếm pháp của vị đệ nhâ`t thiên hạ kia mà!

“Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” vuô`t râu cười to, bả`ng giọng trầ`m trầ`m, nói tiê`p:

- Lão hủ gây ra câu chuyện này gồ`m có hai mục tiêu, một là hân thưởng tài hoa của vị Thiên hạ đệ nhứt kiếm, hai là có một chuyện cá`n thương lượng?

Vị lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện thương lượng, nhưng... chẳng rõ...

Đả`ng Công Nguơn mỉm cười bí mật ngắ`t lời

- Ủ! Nhân việc này liên quan đến`n sự chung thân của Tiêu nhi

Đả`ng Hồ`ng Tiêu cả kinh rú lên:

- Cha!

Vừa kêu vừa hồ`n, thân mình mảnh dẻ tựa cánh hồ`ng trước gió, thối thoảng quăm nhắ`m ngay hướng nhà sau lướt “đi như chồ`n chạy”.

Cừu Thiên Hiệp gượng định tinh thầ`n, tuy vẻ mặt có nhiê`u biê`n đổi, song tư chấ`t và hành động vẫn an nhiên vô sự, chàng lấ`y thanh “Long tuyê`n kiếm” hai tay nâng lên, bước từ từ đến`n bên “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” trang trọng thưa:

- Được sự hậu ái của lão Bang chủ, các vị Đường chủ tổng quản đã mê`n yêu đãi trọng. Tại hạ Cừu Thiên Hiệp xin hẹn ngày báo đáp...

hiện tại xin phép cáo từ!

Không ngờ, vị lão nhân bước đến bên mình Cừ Thiên Hiệp, bằng giọng nói từ hòa êm dịu hỏi:

- Cừ Thiên Hiệp? Người định rời khỏi đây ư?

HỒI THỨ SÁU MƯỜI

Lão ẩn sĩ xứ Miêu Cương

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ xin cáo biệt!

Vị lão sư khoát tay ngăn lại, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Lão hủ đã từng luyện công suốt mười mấy năm ròng rã, hôm nay mới có dịp trông thấy Thiêu hiệp là kẻ duy nhất có anh khí hơn người, đem kỳ thuật mô dưỡng ra so tiểu đồ đệ làm sao bì kịp chính lão hủ cũng đoán biết sự lạc bại của mình chắc... nhưng... mà... Ha... ha!

Nói đến đây, vị lão nhân vụt cúi đầu xuống rút “Soạt”! ra một thanh kiếm...

Thanh kiếm rời khỏi vỏ, tỏa ra khí lạnh buốt người phản chiếu ánh thép bóng huyênh như mực hòa lân tinh thanh kiếm quá mê m, lão nhân quay lại một vòng, kiếm phong cuộn gió, phát ra tiếng róc vi vu, thanh kiếm mê m nhũn dụi vàng bỗng thẳng suôn như quán bút...

Cừu Thiên Hiệp cau mày khổ sở nói:

- Lão sư tại hạ...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Tiêu khoái chí vỗ tay nói to:

- Thiêu hiệp! Lão sư đây chỉ sợ thiêu hiệp ít gặp mặt, lại đây, bản Bang chủ sẽ dẫn người xem qua... xem qua...

Vị lão nhân mỉm cười cao giọng, tiếp lời:

- Chẳng dùng được gì! Lão hủ đạo hiệu là “Trường Hồ`ng”, chỉ vì thân già hủ lậu, nên mọi người gọi là “Trường Hồ`ng lão nhân”, thiế`u hiệp cứ noi theo đó mà gọi lão!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thấ`t kính, vội tháo lui ra sau mấ`y bước, khoát tay nói nhanh:

- Trường tiề`n bô`i lão sư...

Trường Hồ`ng lão nhân đưa tay chặn lại nói:

- Lão hủ khổ thân tại Miêu Cương, ẩn danh giữa vùng man rợ hoang vu, khó mà thấ`y được thiế`u hiệp vậy, xin thiế`u hiệp nể tình chỉ điểm, thực là vinh hạnh cho mớ` tuổi số`ng thừa này!

Cừ Thiên Hiệp rúng động cả tâm tư, buột miệng hỏi nhanh:

- Lão sư, từ xứ Miêu Cương đê`n đây ư?

- Phải đầ`y Thiế`u hiệp ạ!

- Miêu Cương?

Cừ Thiên Hiệp trầ`m ngâm nghĩ ngợi, sau cùng lên tiề`ng hỏi, tiếp:

- Lão sư! Vãn bô`i muô`n hỏi thăm lão sư một lời. Mười năm về` trước, có một kiế`m khách, ẩn tích mai danh, người ta thường gọi là “Miêu Cương... tiề`n bô`i” không rõ lão sư có biế`t hay chẳ`ng?

Trường Hồ`ng lão nhân nghe qua, tay khẽ lay động trường kiế`m, mỉm cười điề`m đạ`m bảo:

- Từ khi lão hủ lui vào xứ Miêu Cương ở ẩn, không hề giao thiệp với một người nào, thậm chí... đến các bộ tộc người Mèo, lão hủ cũng không giao thiệp một người, sống đạm bạc yên tĩnh, đối với các tay Kiếm khách Trung Nguyên, lạc sang qua xứ Mèo... lão hủ chưa từng hay biết tí gì cả!

- À! Cừ Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên.

Trường Hồ`ng lão nhân buột miệng nói to:

- Nào... Xin mời Thiế`u hiệp!

Vừa nói dứt, lão nhân để thanh trường kiếm ngang ngực, cử thế toan tấn công.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm thất vọng, nở một nụ cười khổ sở, đượm đầy vẻ bi đát và đau thương, chàng có ý từ chối sự giao thủ với lão nhân, trong dạ lại toan tính thoát nơi đây càng tốt, bất... giác chép miệng nói lầm bầm:

- Phải... Lão ẩn cư tại xứ Miêu Cương! Nguyên lai lão ở đây để tu hành!

Trường Hồ`ng lão nhân lên tiếng thúc dục:

- Thiế`u Hiệp không vui lòng chỉ giáo cho lão hủ hay sao?

Cừ Thiên Hiệp lại bước dần ra cửa, không ngờ “Trường Hồ`ng lão nhân” vừa nói vừa bước mau ra cửa đứng chắn tại ngưỡng cửa ra vào.

Cừ Thiên Hiệp khổ sở nói:

- Tại hạ thà cam thất lễ, chứ không dám thí với lão sư!

Trường Hồ`ng lão nhân nhướng đôi mày bạc, gất to.

- Thiêu hiệp coi rẻ lão hủ lắ m phải chẳng?

Cừ Thiên Hiệp hốt hoảng nói mau:

- Không dám! Không bao giờ vãn bô i có ý nghĩ như thế !

Trường Hồ ãng lão nhân cười nhạt, nói:

- Nê u như thế tại sao Thiêu hiệp nữ phụ lòng, lão hủ đã vượt ngàn dặm đường đé n đây! Giọng nói của Trường Hồ ãng lão nhân không tự nhiên lắ m, lại đượm vẻ buồ n phiề n.

Cừ Thiên Hiệp toan mở lời từ chồ i.

Trường Hồ ãng lão nhân mau hơn, đà kiế m ngang hông thủ thế vừa quát to:

- Ngươi đừng trách lão phu vô lý nhé!

Cừ Thiên Hiệp thắ y lão nhân cản đường rắ p ngõ, dùng lời cường bức, cõi lòng đang bình tĩnh bị kích đé n sôi động mãnh liệt, bèn phá lên cười ha hả nói:

- Lão tiề n bô i, nê u còn bức bách nữa, thì chớ trách vãn bô i vô lý nhé!

Trường Hồ ãng lão nhân phá lên cười khoái trá, tay hữu quay mạnh một vòng, đôi chân đạp thế tí ngo, chuyển về trung ương, mô kỷ, kiế n thức vừu vắn, đôi chân đã bức đé n bước trước một bước, mỉm cười bảo to:

- Thiêu hiệp hãy tiế p chiêu!

Một đạo kinh phong bay long lồ c tỏa ra lạnh buồ t người, tạo thành đạo hàng quang chắ n trước mặt.

Cừ Thiên Hiệp thấ t kinh, đôi chân đạp ngay “Lôi hành cửu chuyển” tung mình nhảy ra ngoài hai ba trượng, bấ t giác một cơn giận vô hình hiện lên đố t cả tâm can phê ́ phủ, khi bước chân di động chàng đã thoát khỏi một chiêu thê ́ của Trường Hồ ̀ng lão nhân.

Trường Hồ ̀ng lão nhân lại rồ ́ng lên một tiế ́ng, thanh trường kiế ́m lay động chiêu thứ hai, hùng hổ và ác liệt hơn.

Bỗng nhiên... một đạo hoàng quang xuấ t hiện, tỏa ra vậ ́ng khói màu vàng xẫ m, sáng rực gian đạ i sảnh.

“Khô ́ trúc thánh kiế ́m” vừa thoát ra khỏi vớ , thân người đã di động theo đạo kim quang, tiế ́n đê ́n trước lão nhân buộ t miệng gọi:

- Lão sư hãy đê ́ phòng!

Chữ “phòng” chưa thoát khỏi vành môi, chiêu thức đã biế ́n sang “Thườ ́ng thắ ́ng bát kiế ́m” là môn tuyệt học “Thiế ́t thư” khác hẳn các chiêu thức tâ ́m thườ ́ng gắ p vậ ́n lậ ́n.

Trường Hồ ̀ng lão nhân trồ ́ mắ t kinh ngạc, vì lão thắ y từng cụm mây vàng thoắ ́ng hiện, đạo hoàng quang rực rồ ́ muôn màu, đừ ́ng nói là nhận ra chiêu sớ ́ với luôn cả hình bóng của Cừ Thiên Hiệp cũ ́ng không nhận ra nữa.

Bọn chúng Bài bang, đờ ́ng buộ t miệng kêu lên.

- A!

Kinh ngạc, tâ ́t cả đư a mắ t nhìn trườ ́ng trườ ́ng ngắ n ngồ ́ như kẻ mắ t hồ ́n...

“Âm dương Ma kiế ́m Đắ ́ng công Nguơn” thắ y thê ́ nhủ thắ m:

- “Ta nói!... Hắ n với Tiêu nhi động thủ qua chiêu, thế mà hắ n cố giấ u không để lộ chân tướng con người uân khúc thật là tàn châu, tích ngọc... đại lượng như biển cả”!

Cừ Thiên Hiệp trót đã thi triển “Thường thắ ng bát kiế m” khí thế không hòa hoãn được nữa, thân người tựa du long, kiế m pháp tợ bông tuyế t, “soạt, soạt”, “vù, vù” kinh phong “réo” lên như xé lụa, những thắ y kiế m khí tỏa đầ y việ n đầ u đầ u cũng có bóng, lạnh buồ t xương.

Trường Hồ ñ ng lão nhân tuy là bậc cao nhân ẩn sĩ, kiế m thuật quán tuyệt một thời, nhưng đế n lúc bắ y giờ, kiế m chiêu rời rạc, không còn tinh xảo và linh hoạt nữa, mà lão chỉ giơ cao kiế m thức quay lộn như phong vũ, tạo thành bức tường thành bao bọc khắ p châu thân.

Riề ng phầ n Cừ Thiên Hiệp chiêu thế “Thường thắ ng bát kiế m” vũ lộn liên miê n không dứt, chiêu biế n chiêu, thức hóa thức, tuy chàng không nặng tay ác độc, nhưng đủ bức đầ i phương thờ hồ ñ g học...

Cừ Thiên Hiệp đột nhiên hét to:

- Lão sư, hãy lưu ý kiế m chiêu!

Lúc đầ u, Trường Hồ ñ ng lão nhân đứng giữa điện tiế n tới tháo lui dễ như bở n... Không ngờ,

Tiế ng thét Cừ Thiên Hiệp vừa dứt, thì thắ y một luồ ng áp lực to như quả núi, từ bắ n phương, tám hướng trào đế n cuồ n cuộn, kiế m quang chưa tới, kinh phong đã bức kề , kinh phong loang đế n đầ u, kiế m quang trò đế n đầ y, nhanh như bóng với hình...

Trông tương tự như muôn ngọn sóng trào, bao vây người không lối thoát...

Trường Hồ`ng lão nhân là một danh gia cao thủ, cũng lầy làm ái ngại và bớ`i rớ`i vô cùng, bèn nhủ thầ`m:

- Thôi rồ`i, một môn tuyệt kiế`m, suồ`t mười năm chưa xuấ`t thủ, hôm nay lại thảm bại như vậ`y!

Lão tự xét mình không tài nào chồ`ng lại được nên vừa suy nghĩ vừa thớ`i lui ra sau.

Cừu Thiên Hiệp lại không có ý thủ thắ`ng, nhưng chàng trở tài bức “Trường Hồ`ng lão nhân” hầ`u tìm lối thoát khỏi nơi đây, để tránh khỏi nơi đây, để tránh khỏi giây vào những chuyện không đâu. Vì thế` mỗi bước tới bước một bước, kiế`m chiêu lại động mạnh về` phía trước.

Trong chớp mắ`t, Trường Hồ`ng lão nhân bị Cừu Thiên Hiệp bức đồ`n vào góc viện Đông Nam.

“Trường Hồ`ng lão nhân” là một người tuổi tác, thầ`y xa hiểu rộng, kinh lịch nhấ`t võ lâm, lão đã chọn lối né tránh vào góc viện chỉ vì góc viện Đông Nam phía sau có hai bức tường cao hàng trượng, lão sẽ thừa thế` vượt qua tường, luồ`n lại đón đánh, sau lưng Cừu Thiên Hiệp, phòng thủ lại có lợi, do đó Cừu Thiên Hiệp tiế`n tới một bước, thì Trường Hồ`ng lão nhân lui một bước, nhưng mà... trong thiên hạ đề`u có tiế`n có lui, có lợi tắ`t có hại.

Hai là chiêu thế` của Cừu Thiên Hiệp bức liề`n liề`n, thớ`i lui lui mãi, sau cùng là tường cao cản lối`i, không có ngõ thoát ra, bước tới trước thì chạm kiế`m quang nhảy lên cao thì chạm kiế`m thức, ba bên kinh phong bớ`c tớ`i mặt, chỉ còn nước đưa gươm chồ`ng trả cầ`m cự chứ không mong gì thoát hiểm.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy “Trường Hồ`ng lão nhân” đã lui sát góc tường, tinh thần bỗng rúng động mãnh liệt.

Lúc bấy giờ, mười ba chiêu “Thập nhị sanh tiêu” chàng đã sử dụng hết mười hai chiêu, sau cùng chàng rống lên thật to:

- Lão sư! Hãy xem chiêu kiếm cuối cùng của tại hạ!

Chiêu kiếm rốt là “Mạng vận chi kiếm” gồm những tinh hoa ảo diệu tạo thành, công lực cao hơn mười hai chiêu kia gấp bội.

- Keng!... choeng!...

Một đạo ô quang đen ngòm, xé không gian bay xẹt ngang trời,

Cừ Thiên Hiệp rống to:

- Tại hạ cam thất lễ!

Vừa hét dứt, thân mình chàng chớp xẹt, mắt thường không thể nom thấy được, để kiếm ngang mình đứng thẳng người trên bệ, đứng bên mình “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” tự lúc nào.

Bài Bang chúng nhơn, chưa thấy rõ việc gì, chỉ biết đứng ngẩn ngơ và im lặng đến độ xuất thần.

Trường Hồ`ng lão nhân, tay hữu giơ thanh kiếm nhún lên ngang tầm mắt, thanh kiếm đã gãy ngang phân nửa, lão ngạc nhiên nói chẳng ra lời, một lúc lâu lão ngược mặt nhìn lên cười sặc sụa, tiếng cười ngân dài, hê` hê` bật tận.

Bài bang Đờng chủ và tổng quản, bấy giờ mới thấy rõ, thanh kiếm đeo trên tay Trường Hồ`ng lão nhân, bị một chiêu mạng vận chi kiếm của Cừ Thiên Hiệp chém gãy làm hai đoạn, bất giác bọn chúng vỗ tay reo lên như sấm nổ:

- Hay lắm!

Những tên Bài Bang thủ hạ, đồng reo lên tán thưởng, vang dậy khắp đầu trường.

Trường Hồ`ng lão nhân tung mình nhảy lên bực thềm một tay cầm thanh kiếm gãy, một tay chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp, vẻ mặt lão hớn hờ cười vui tươi, bằng giọng nói khoan hòa bảo:

- Thực là tuyệt diệu! Thiếu hiệp, chúng ta vào đại sảnh trò chuyện! Thiếu hiệp ạ!

Cừ Thiên Hiệp tưởng đầu lão quá tuổi nhục mà biến thành giận dữ, nên lấy làm hồ`i hộp vô cùng, nhưng trái với ý tưởng của chàng, gương mặt của lão vẫn khoan hòa vui vẻ, tuyệt không có một tia ác cảm nào, nên chàng lấy lại sự bình tĩnh gượng gạo nói:

- Tại hạ... có việc cần...

Trường Hồ`ng lão nhân vẻ mặt đượm màu khả ái, bằng giọng nói chi thiế`t bảo:

- Thiếu hiệp khoan đi đã... Lão hủ có vài lời muố`n nói xin Thiếu hiệp chớ phụ lòng!

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Ngươn tỏ vẻ ân cần ưu ái, lão đưa tay, nắm lấy tay Cừ Thiên Hiệp bằng giọng nói điề`m đạ`m bảo:

- Thiếu hiệp đế`n đây lão hủ chưa tiế`p đắ`i tròn... mà lại nóng đi đâu? Chúng ta hãy vào nhà trò chuyện...!

Cừ Thiên Hiệp thắ`m đoán thế` nào cũng có một màn tái đắ`u, nên lắ`n theo hai người đi lắ`n vào đại sảnh.

Bài bang ba vị đại đường chủ, bốn vị tổng quản, đều u tán mác bước lên, mỗi người đều u tỏ vẻ kính phục Cừ Thiên Hiệp thêm lên.

Trường Hồ`ng lão nhân vào đến giữa sảnh đường lại không ngờ`i xuống ghế` như mọi người, mà xê mình đến bên Cừ Thiên Hiệp , lão đưa thanh kiếm gãy cho Cừ Thiên Hiệp vừa dịu dàng bảo:

- Thiế`u hiệp hãy xem nửa cây kiếm gãy này! Nó là loại nhu kiếm`m:

Cừ Thiên Hiệp vội vàng nhận lỗi nói:

- Vãn bô`i đã lỡ tay xin lão sư lấ`y lượng trời biển mà...

Trường Hồ`ng lão nhân vội ngắ`t lời:

- Này thiế`u hiệp! Lão hủ có bắ`t lỗi thiế`u hiệp đâu mà chỉ mời thiế`u hiệp xem kỹ thanh kiếm`m coi như thế` nào mà thôi?

Cừ Thiên Hiệp nghe lọt vào tai vội đưa tay đỡ lấ`y nửa thanh kiếm`m gãy một cách trịnh trọng và đưa lên ngang tâ`m mắ`t quan sát.

Trường Hồ`ng lão nhân mỉm cười nói!

- Xin xem chuôi kiếm`m trước.

Cừ Thiên Hiệp vội đưa mắ`t ngó xuống chuôi kiếm`m gãy, chỉ thấ`y đầ`u cán chuôi là phiế`n danh mộc chạm hình phượng vũ, cần ngọc Hán Thương phía trên mặt chuôi có khắ`c bốn chữ “Đắ`c tâm ứng thủ” bèn lấ`y làm lạ cúi đầ`u nghĩ ngợi... dường như đã hiểu... bèn kêu lên kinh ngạc:

- Á! Hóa ra thanh kiếm`m này của Đắ`ng cô nương phải chắ`ng?

Thật thế, khi chuôi kiếm lật sang bên trái, ẩn giữa đám mây, phượng vũ có ba chữ triện khắc “Đã`ng Hồ`ng Tiêu”.

Trường Hồ`ng lão nhân phá lên cười ngất, bả`ng giọng nói trong như chuông ngân bảo:

- Phải đầ`y thiế`u hiệp ạ! Lão hủ đã bỏ ra mười năm công phu ngày đêm chẳng dừng, cô`tâm luyện suố`t ba ngàn sáu trăm năm mươi ngày, cô`t ý làm đễ` tặng, nữ` đờ` đệ, thực là một chuyện không đễ!

Cừ Thiên Hiệp gượng đỏ mặt, ngập ngừng trả lời:

- Việc... này... thực tại... Tại hạ... là... khá tiế`c... rấ`t... khá tiế`c...!

Trường Hồ`ng lão nhân lão nhân đột nhiên, quay sang “Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Nguơn” nói to:

- Lão bang chủ! Đố`i với việc này người không nên có ý kiế`n nhé, hãy nhường lại cho ta bảo quản đặng chă`ng?

Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Nguơn gật đầ`u vui vẻ đáp:

- Lão sư cứ tự tiện, chỉ mong lão sư cô` giúp là hã`nh diện cho lão hủ... lắ`m đầ`y!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua kinh ngạc, không rõ cả hai muố`n buôn bán gì trong dạ? Và kỳ quái thật luôn cả Bài Bang chúng nhơn đầ`u chú trọng đế`n lời nói cả hai, chúng lặng nghe ngóng một cách chă`m chú gương mặt lại thoát đượ`m vẻ hân hoan.

Trường Hồ`ng lão nhân tỏ vẻ tha thứ, mà lại không phiề`n trách chỉ nở nụ cười kín đáo nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Không nên tiếc, chẳng có gì hời tiếc! Cũng bởi thanh kiếm nhũn, gãy dưới trức kiếm của thiêu hiệp, ha... hà thì có gì đáng tiếc đâu?

Hà hà!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, dường như lọt vào mê hồn trận không hiểu á t giáp gì bèn dụi giọng hỏi:

- Lão sư? Chẳng nhẽ...

Trường Hồ ng lão nhân đang cười vụt nín bật lão đưa tay chặn lời Cừ Thiên Hiệp, lại nghiêm trang bảo;

- Thiêu hiệp. Người quan sát lại khúc kiếm gãy của đờ` đệ lầ`n nữa xem sao... chừng đó người mới rõ vì sao không nên tiếc?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Việc này...

Trường Hồ ng lão nhân bảo nhanh:

- Thiêu hiệp hãy bớ c ngược kiếm lên xem?

Cừ Thiên Hiệp dớ c ngược chuôi kiếm lên xem, thuận tay bóp mạnh sóng kiếm bớ c ra.

Nguyên thanh kiếm nhũn này bọng ruột, bên trong ruột có một cuộn lụa hồ`ng.

Cừ Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, đưa hai ngón tay kẹp mảnh lụa lôi ra, chàng ném bỏ khúc kiếm gãy thuận tay căng mảnh lụa ra xem. Chỉ thấy mảnh lụa độ chừng năm tấc (mộc) vuông, trên mặt vuông lụa theo một con phượng năm màu, và một con thằn lằn màu vàng, giữa đôi long phượng có thêu tám chữ bằ`ng kim tuyền: “Đoạn đắ`c

thứ kiế m, Thiên tứ lương duyên” có nghĩa: Ai bẽ gãy thanh kiế m này sẽ được mô i duyên lành Trời định!

Cừ Thiên Hiệp xem qua gương đỏ mặt, cúi đầ u nói nhỏ nhỏ:

- Lão sư! Bức lụa này ám chỉ điề u chi thê ?

Trường Hồ ùng lão nhân cười ngắ t... bảo:

- Chuyện quá rõ ràng, Thiế u hiệp thừa biế t còn hỏi làm gì!

Cừ Thiên Hiệp gương ngậ nói:

- Tại hạ!

Trường Hồ ùng lão nhân khoát tay chặn lời, lại quay sang chúng Bài bang thủ hạ, cao giọng gọi:

- Các vị Đường chủ, Đô tổng quản, mau mau lại đây xem!

Ba vị đại đường chủ và bôn lộ Đô tổng quản tuy hậm hực muố n biế t, Cừ Thiên Hiệp rút vật gì trong ruột kiế m, nhưng chỉ lắ y mắ t mà nhìn chứ không dám lại gắ n, bỗng nghe lão sư ra lệnh bọn chúng tóa lại, bao vây quanh mình Cừ Thiên Hiệp xem xét. Sau khi nhận rõ tám chữ đê trên vuông lụa hồ ùng, bảy người không hện nhau đầ ng vòng tay một lượt hướng vào Cừ Thiên Hiệp chúc tụng:

- Cung hỷ Thiế u hiệp! Kính mừng thiế u hiệp!

Nhiên hậu chúng quay lại: “Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Nguơn” vòng tay đưa lên khỏi trán, buộ miệng nói to:

- Chúng thuộc hạ kính mừng Bang chủ!

Tiế ng reo hò rắ m rộ khắ p đại sảnh.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn đưa tay vuốt chòm râu
đốm bạc, cất tiếng cười ha hả nói:

- Thực khéo léo! Cơ trời sắp đặt... khéo léo thật... Ha... ha...

Vị Bang chủ bài bang vừa nói dứt, gương mặt lão hiện lên đả y nét
hân hoan sung sướng, đả c ý phi thường, trong nhấ t thời khó nói
hết lời...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua chợt hiểu, khiếm cho gương mặt trắ ng
hường, đở gắ c lên như màu hồ ãng chín, chàng xua tay, lắ c đầ u,
run giọng nói:

- Việc... việc này...? Không thể đượ c... Không thể... đượ c...!

Trường Hồ ãng lão nhân bật cười sắ c sụa, nói:

- Thiếm hiệp, việc này do “Thiên mệnh” không phải do thiếm u
hiệp muố n đượ c... lời cổ nhân có đạy: Muôn việc trên đời đầ u do
Thiên mệnh, không phải do ý muố n của người mà nên đượ c... ta
không thể cãi lại ý trời mà làm nghịch thiên lý, mà ta phải tuân theo
sự an bài của tạo hóa vậy!

Cừ Thiên Hiệp thở ra một hơi dài não ruột, bắ ng giọng nói khổ
sở đắ p:

- Chẳng nên, không thể đượ c, chẳng phải tại hạ có ý cố chắ p,
nhưng thực tại hạ chẳng nên!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn thắ y chàng có vẻ thành
thật, bèn nghiêm trang hỏi:

- Thiếm hiệp có điề u gì trắ c ẩn khó nói? Hay là đã có vợ nhà?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua kinh hãi kêu lên:

- Húy! Tất cả đều không phải?

Trường Hồ`ng lão nhân lại hỏi:

- Vậy phải có lý do gì chứ?

Cừu Thiên Hiệp dịu nét mặt, bả`ng giọng nói trầ`m trầ`m đáp lại.

- Tại hạ rằ`y đây mai đó, thân thê` phiêu linh, chẳng giấ`u chi lão Bang chủ, sở dĩ vẫn sinh di lầ`n xuô`ng Nam hạ, là có ý vượt ngàn dặm qua xứ Miêu Cương tìm một vị lão hiệp sĩ để hỏi thăm, và câ`u chỉ điểm dùm cái thân thê` mơ hồ` này!

Trường Hồ`ng lão nhân nghe qua, bèn vui vẻ nói tiế`p:

- Việc này rằ`t dễ mọi việc ở Miêu Cương lão hủ sẽ thay thê` giúp đỡ thiế`u hiệp!

Cừu Thiên Hiệp cười đau khổ nói:

- Việc này quan hệ đê`n thân thê` của tại hạ, không ai có thể thay thê` được!

Trường Hồ`ng lão nhân khẽ kêu lên:

- Á! Thân thê` của thiế`u hiệp?

Lão nhân vừa kêu lên vừa đưa mắ`t nhìn chăm chăm vào Cừu Thiên Hiệp, khoảnh khắ`c sau mới lên tiế`ng bảo?

- Thiế`u hiệp chẳng phải lão hủ lắ`m lời gàn trở, muố`n đê`n Miêu Cương, không phải là một chuyện dễ, chỉ vì Miêu Cương là chố`n rừng sâu nước độc, lại thêm lam sơn chướng khí, làm ché`t người, lại thêm hung câ`m ác thú, suô`i độc nước thiêng, khó mà thoát khỏi bỏ xác rừng hoang, hơn thê` nữa, là con người Mèo rằ`t hung dữ lời nói chẳng đò`ng, thực là khó mà di động một tầ`t đầ`t!

Cừ Thiên Hiệp hiểu rõ vị lão nhân này ở lâu nơi đấ t Miêu Cương, đờ ng thời thầ m đoán lão không có ý gạt chàng, vì thế mới dụ giọng hỏi tiế p:

- Xin hỏi lão sư, lúc đầ u tiên lão sư làm cách nào đi vào xứ Miêu Cương, và làm sao ở đầ y lâu như thế ... có thể nào chỉ dạy cho vấ sinh một hai điề u đượ chắ ng?

Trường Hồ ñ ng lão nhân nghe qua, nghiêm sắ c mặt nói:

- Khó lắ m! Khó lắ m! Lúc đầ u tiên vào xứ Mèo, lão hủ nhờ một người khách thương buôn thuồ c qua lại thường xuyên xứ Miêu Cương, giúp cho một bức họa đờ , lại giảng cho biế t phong tục và tập quán của người Mèo, đờ ng thời chỉ cho lão hủ học một vài câu thổ ngữ Mèo thông dụng, nhờ thế mà Lão hủ tránh khỏi độc thủy sơn, tam, cùng mắ nh câ m ác thú, một cách dễ dàng, sau đấ y mới đượ đượ ý nguyện!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lắ y làm hoan hỷ vô cùng, bèn quỳ ngay xuồ ng đấ t vòng tay lạy vị lão sư một lạy, bằ ng giọng nói trang trọng thưa:

- Công việc là như thế đầ y! Vấ sinh hôm nay gặp đượ lão sư, thực là đạ i phướ c, đạ i hạnh!

Trường Hồ ñ ng lão nhân mỉm cười hỏi tiế p:

- Có phải thiế u hiệp muồ n bảo lão hủ, đẽ m những tình hình, phong thủy, xứ Miêu Cương mà kể lại cho thiế u hiệp phải chắ ng?

Cừ Thiên Hiệp gạt đầ u nói mau:

- Vấ hạ vồ n có ý này, chắ ng rõ lão sư người có...

Trường Hồ ñ ng lão nhân mau miệng cướp lời:

- Việc này rất dễ, chúng ta là người của võ lâm thì công dễ như trở tay, chuyện có chi khó sao lại chẳng làm!

Cừ Thiên Hiệp vội vòng tay đáp:

- Vãn hạ xin tạ ơn trước!

Trường Hồ`ng lão nhân khoát tay chặn lời bảo:

- Chẳng dám! Chỉ là ... việc này không phải một sớm một chiều làm xong, lão hủ phải phí mất thời gian nửa tháng, và phải mượn một thời gian tịnh thất của Lão Bang chủ hâu bảo ôn lại ký ức, vẽ ra bức họa đồ`xứ Miêu Cương chú thích nơi nào có sơn lam độc thủy, thú dữ linh câ`m bấ`y giờ, thiế`u hiệp, có thể noi theo đó, mà vào xứ Miêu Cương... như thế` có tiện hay chẳng?

Ngay lúc Trường Hồ`ng lão nhân nói chuyện Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Nguơn mấ`p máy đôi môi toan chen lời, nhưng mấ`y lầ`n đề`u bị Trường Hồ`ng lão nhân đưa mắ`t ra hiệu cản lại.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lầ`y làm hoan hỉ vô cùng, chàng không lưu ý đế`n thầ`n sắ`c cả hai, nên vòng tay thi lễ nói:

- Nế`u được như thế`, thì còn gì bắ`ng, vãn bô`i xin ghi xương khắ`c cô`t, ơn này không biế`t lầ`y gì làm cảm tạ!

Trường Hồ`ng lão nhân lại gật gù, mỉm cười.

- Chẳng qua, thời gian trên mười ngày, Thiế`u hiệp chờ đợi có lâu lắ`m không?

Cừ Thiên Hiệp hớ`t hoảng nói:

- Tại hạ đâu dám gắ`p! Lão sư, vì tại hạ mà tổn hao tâm huyế`t, dù thế` nào vãn sinh cũng cố` gắ`ng chờ đợi!

Trường Hồ`ng lão nhân trầ`m giọng bảo:

- Như thế` ... càng hay! Chẳng qua lão hủ có một việc thỉnh câ`u, xin Thiê`u hiệp chớ nên thố`i thoát nhé!

Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, bèn cúi đầ`u nghĩ ngợi, một lúc lâu mới lên tiế`ng đáp:

- Ngoài việc bức lựa hồ`ng trong ruột kiế`m... ngoài ra các việc khác vãn sinh không từ chố`i!

Trường Hồ`ng lão nhân cười ngắ`t, tiế`ng cười làm chấ`n động mái ngói, phát ra tiế`ng ong ong ngân dài bắ`t tuyệt...

HỒI THỨ SÁU MƯỜI MỐT

Kết nghĩa Trường Hồ`ng lão nhân

Trường Hồ`ng lão nhân cười ha hả, một phút sau mới điề`m đàm trả lời:

- Lão hủ sẽ bỏ ra mười lăm ngày công tác, vì Thiế`u hiệp mà vẽ một bức họa đờ` xứ Miêu Cương, như thế` Thiế`u hiệp không phải lo gì nữa. Vậy thiế`u hiệp hãy thay lão hữu chịu nhọc, chỉ điểm cho nữ tiểu đờ` một vài chiêu kiế`m pháp!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua trầ`m ngâm nghĩ ngợi, bèn cá`t tiế`ng khô` sở nói:

- Lão sư câ`n vãn bô`i chỉ điểm kiế`m pháp cho Đắ`ng cô nương ư?

Trường Hồ`ng lão nhân gật đầ`u bảo:

- Phải đầ`y thiế`u hiệp ạ! Chẳng nhẽ thiế`u hiệp phụ lời của lão hủ?

Cừ Thiên Hiệp cúi đầ`u không trả lời, mà thầ`m suy nghĩ:

- “Nế`u không ưng thuận, lẽ tầ`t nhiên Trường Hồ`ng lão nhân đầ`u hứng vẽ bức đờ` bản xứ Miêu Cương, thì ta vượt ngàn dặm đế`n xứ Mèo, sẽ gặp ít, nhiề`u cảnh khô`n, và biế`t đầ`u trúng phải sơn lam độc chướng, mà bỏ thầ`y chớ`n rừng hoang núi thẳm, thân xác sẽ mục nát cùng cỏ cây hòa mình vào đầ`t lạnh. Chi bắ`ng ta tạm đờ`ng ý ưng thuận trong khi chờ đờ`i Trường Hồ`ng lão nhân vẽ bản đờ` xứ Mèo thì cũng vừa đúng cái ngày mà chính mình đã ước hẹn với Ba vị phủ quân Vân vụ phái tại bên ngoài thành Phụng Hoàng, vả lại sự

chỉ dạy kiếm pháp cho Đả`ng Hồ`ng Tiêu chỉ là hứa suông bả`ng có, chỉ điểm cũng được mà không chỉ điểm cũng được, ta cứ chỉ dạy qua loa, thì đã đến kỳ hạn, nhận bức họa đồ`, nghĩ đến đây, chàng bẻ quyết định, mỉm môi cười gượng nói:

- Chỉ điểm, văn bô`i đâu dám nhận, Đả`ng cô nương biểu diễn vài chiêu, thì việc này văn sinh đâu dám trái mệnh!

Trường Hồ`ng lão nhân gục gặc đầ`u, nghiêm trang bảo:

- Thiế`u hiệp, hứa là phải giữ tròn nhé!

Vừa nói dứt, lão nhơn xê mình bước tới trước mặt “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn” vòng tay thi lễ nói:

- Lão Bang chủ! Xin Bang chủ cho mượn tạm gian tịnh thấ`t, để lão hủ giúp Cừ Thiên Hiệp vẽ bức họa đồ` xứ Miêu Cương, vẽ` phầ`n kiếm thuật truyề`n cho lệnh ái, đã có vị Thiên hạ đệ nhất kiếm chỉ điểm... lẽ tấ`t nhiên... ha... ha lão hủ hy vọng... điểm đá hóa vàng... ha!

Nguyên Trường Hồ`ng lão nhân thấ`y Cừ Thiên Hiệp cự tuyệt mãi vấ`n đề` hôn nhân, sợ e kế` hoạch đã định bị đổ vỡ, nên vị lão nhân nảy sanh ra một phương pháp để cho Cừ Thiên Hiệp và Đả`ng Hồ`ng Tiêu gầ`n nhau, vì liệu định trai tơ gái lứa kè nhau, lâu ngày sẽ nảy sanh ra sự cảm mê`n, với lại cả hai đem kiếm thuật ra tỉ thí làm gì chẳng tay kê`, mắ`t tựa từ tình cảm biế`n ra tình yêu chẳng bao lâu, vô hình trung nước đế`n lương thành, không mưu mà hợp.

“Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn”con người lão luyện già dặn, khá không biế`t thâm ý Trường Hồ`ng lão nhân hay sao, do đó, lão gật gù tỏ ý...

Quả nhiên... Ngày hôm sau, Cừ Thiên Hiệp thức dậy rất sớm, cùng với Đả`ng Hồ`ng Tiêu ra bãi cỏ sau viện bắt đầu luyện tập kiếm pháp.

Lúc đầu, Cừ Thiên Hiệp chỉ đưa ra những chiêu hư ảo, rất tầm thường, đưa ra nghiên cứu tỉ luận với Đả`ng Hồ`ng Tiêu.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu quá chân thật, cứ y theo sự chỉ điểm của Cừ Thiên Hiệp, mà khổ công luyện tập, chỉ vài ba lần truyền diễn, nàng đã thuộc lòng, cũng nhờ nàng có một trí tuệ thông minh hơn người thường, nói một biết ba, lại thêm ôn hòa, mềm dẻo, thực là một cô gái có tính cách rất cao quý, khiến người người đến kính phục... nể vì.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày.

Đến ngày thứ ba, Cừ Thiên Hiệp bỗng thấy lòng mình rạo rục xao động, chỉ vì tình cảm đã bị Đả`ng Hồ`ng Tiêu xâm chiếm dần dần.

Chàng bắt đầu đem những người bạn gái ra so sánh.

Tiết Lệ Hồ`ng không có nét tao nhã như Đả`ng Hồ`ng Tiêu .

Nhan Như Ngọc, lại kém hơn nàng sự mềm mỏng thậm chí đến điêu man công chúa lại kém hơn nàng về tài sắc.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu còn một đặc tính là thành thật lại lập chí hướng về võ nghiệp, không điêu ngoa xảo mị, chẳng lẽ lười đùa bỡn, duy có đôi mắt long lanh đẹp tuyệt vời, tuy không thuộc loại “Mị nhãn câu hồn thuật của Ngũ diệu yêu hồ`... nhưng có những tia hấp dẫn đến độ mê hồn. Cừ Thiên Hiệp có một cảm giác, dường như bị cô nương đã cởi mở cõi lòng chính mình, hùng độ và sự chân thật của nàng, khiến chàng dần dần chàng bắt đầu trò chuyện.

Nguyên, Đả̀ng Hồ̀ng Tiêu học tập kiế́m thuật, là môn Âm dương kiế́m gia truyề̀n, nhưng là, thân thể của nàng đầ̀y hào khí nội công lại được Trường Hồ̀ng lão nhân chỉ dạy, vì thế́ con người nàng trở thành cô gái gương mẫu.

Vì thế́, tâm tư của Cừ Thiên Hiệp biế̀n đổi thái độ ỡm ờ lúc trước không còn nữa, mà trái lại chàng tận tâm chỉ dạy kiế́m thuật cho Đả̀ng Hồ̀ng Tiêu, thấ́m thoát năm ngày qua, chàng đã truyề̀n cho Đả̀ng Hồ̀ng Tiêu bốn chiêu “Thường thấ́ng bát kiế́m” rút trong pho Thiế́t thư tuyệt học.

Đả̀ng Hồ̀ng Tiêu một lòng một dạ luyện tập, kế́t quả được bảy, tám phầ̀n.

Cừ Thiên Hiệp đố́i với Đả̀ng Hồ̀ng Tiêu không có tỏ ý nhọt nhọt như trước, mà trái lại rấ́t sắ́ng và vui vẻ hơn lên...

Âm dương Ma kiế́m Đả̀ng công Nguơn thường lưu ý đế́n hành động cô con gái và Thiế́u hiệp, lão lắ́y làm hoan hỉ thầ̀m, một mặt âm thầ̀m chuẩn bị hôn lễ.

Thấ́m thoát đã đế́n ngày thứ mười.

Sáng sớm đã trở giấ́c, tìm đế́n gặp Âm dương Ma kiế́m Đả̀ng công Nguơn nói rõ cái ước hẹn giữa chàng với Tam đại phủ quân Đả̀ng công Nguơn và “Nộ sư Kim Hồ́ng” tại ngoại ô thành phượng hoàng, ý muố́n đế́n nơi ước hẹn.

Âm dương Ma kiế́m Đả̀ng công Nguơn sớm biế́t việc này do hai tên đầ̀u mục Bài Bang báo cáo tường tận khi nghe Cừ Thiên Hiệp nói, lão phá lên cười ngắ́t, đưa tay vỗ ngực nói:

- Thiế́u hiệp! Việc này xảy ra tại phầ̀n đấ́t của Bôn Bang, thì phải do Bôn Bang đảm trách, không nhọc lòng đế́n sự lo lắ́ng của

thiệt u hiệp!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nghiêm sắc mặt đáp:

- Lão Bang chủ! Việc này do vãn bối đề ra, không lẽ thất hứa và lại việc này do cá nhân của vãn bối, đâu dám làm kinh động đến Quý Bang, hơn thế nữa Quý Bang với Cửu đại môn phái tuyệt võ hiềm khích, há vì cá nhân của vãn bối mà mất hiềm hòa khí hay sao!

Âm dương Ma kiếm Đãng công Nguơn đưa tay rút nhanh thanh đoản kiếm đưa ngay trước mặt, nếu gặp may mắn can qua sẽ biến thành Ngọc niện, còn trái lại lão hủ quyết lấy chữ “Thí” mà kết liễu!

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu nguây nguây nói:

- Không thể được... muôn ngàn lần không được, vãn bối cảm biết là đủ lắm rồi!

Đãng công Nguơn phá lên cười ngất nói:

- Còn hơn thế nữa thiệt u hiệp ạ! Lão hủ đã phái Địa đường chủ đã đến trước đêm rồi!

- A!

Cừu Thiên Hiệp kêu kên một tiếng kinh ngạc, bằng giọng nói khản thiết đáp:

- Lão Bang chủ! Vãn bối tôi trọng chữ tín, chỉ muốn một mình đến nơi ước hẹn mà thôi... lão bang chủ, người...

Chàng nói đến đây bỗng nghẹn lời gương mặt au lên như quả đào chín gấc, bằng giọng thành thật nói tiếp:

... Lão bang chủ, người quá thương thành ra mất thanh danh của văn bô i, xin lão bang chủ tha thứ, câu chuyện hôm nay, văn bô i xin lão bang chủ cấp tô c gọi các vị Bang chúng quay về Thầ n châu, còn về phầ n kiế m thuật, lệnh ái đã học xong “thường thắ ng bát kiế m” là vừa đủ!

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Nguơn, cau mày khó chịu nói:

- Vân vụ môn và Cửu đạ i môn phải liên kế t nhau thì không thiế u gì cao thủ, chỉ sợ...y...

Cừu Thiên Hiệ p không để lão nói hế t lời, bèn cau mày nói:

- Lão Bang chủ! Dù sao biên giáo, tại hạ cũng nhấ t quyế t đi một mình, xin lão Bang chủ thứ lỗi cho!

Giọng nói của nàng cứng rắ n như đinh đóng vào cột, hùng độ lại uy nghiêm chí cực.

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Nguơn xịu mặt, lão thở dài thườn thượ t, tỏ vẻ thắ t vọng bảo:

- Nế u thiế u hiệ p mãi cô c chấ p, thì phải đành như vậy chứ biế t sao? Chỉ tiế c cho lão chủ đã tô n công vô ích!

Cừu Thiên Hiệ p nghe qua vôi vòng tay thi lễ, bắ ng giọng hào hùng nói lớn:

- Canh ba chắ ng về , thì tới canh năm, hiệ n giờ văn bô i xin cáo từ!

Nói xong, chàng quay mình ra sau, bước rắ t nhanh ra cổng Bài Bang, nhắ m hướng phượ ng hoàng thành trở thuậ t kinh công chạy như tên bắ n.

Cừ Thiên Hiệp vào đê n Phụng Hoàng thì trò đã xê` chiê` u, chàng toan đi tìm một ngôi khách điê` m, trước là ăn uô` ng sau là hỏi thăm Lãnh nguyệt đình xa, gâ` n ở đâu.

Bỗng nhiên... Từ trong ngõ hẻm nhảy phóng ra một người chạy đê` n bên mình Cừ Thiên Hiệp lên tiế` ng bảo khê`:

- Thiê` u hiệp! Xin đừng bước có vài lời, mời thiê` u hiệp rẽ qua phía hữu!

Cừ Thiên Hiệp quay phắ` t lại nhìn người lạ, tưởng ai khác, không ngờ là Trại ngô Không Tiêu Đình Khuê. Bài Bang Đạo chủ đường, tuy chàng ngạc nhiên về` việc xuấ` t hiện thành linh của hắ` n, nhưng xét biê` t “hắ` n” vâng mệnh Bang chủ, tá` t cả đê` u vì chính mình mà lại đây, lại thêm thắ` y về mặt hắ` n có những tia khác lạ dị thường, dường như có một việc tô` i quan trọng, nên chẳng hỏi gì cả mà cá` t bước nhảy qua con đường nhỏ bên hữu.

Con đường nhỏ này lại có một tòa Miếu ông Địa.

Trại ngô Không Tiêu đình Khuê hê` t bước bên trái lái quay bên phải, khi nhận thắ` y bô` n phía không người, nhanh như cánh hồ` ng, chạy vọt vào trong Miế` u ông Địa, hắ` n đứng trong miếu đưa tay ngoắ` c lia Cừ Thiên Hiệp:

- Thiê` u hiệp, xin mời vào đây!

Cừ Thiên Hiệp thắ` y về hót hải của gã, bèn mỉm cười nói:

- Tiểu đường chủ! Có lời gì cứ bảo có sao đâu!

Trại ngô Không chẳng đáp lời, đọi Cừ Thiên Hiệp bước qua ngưỡng cửa miế` u, hắ` n lẹ tay khép nhanh cánh cửa, lại dẫn Cừ Thiên Hiệp đi dầ` n vào chánh điện, nguyên ba vị đường chủ của Bài Bang đã ứng trực tại đó bao giờ.

Bọn chúng vừa thấy mặt Cừ Thiên Hiệp vội đứng dậy vòng tay nói:

- Thiếu hiệp đi một mình sao, Bang chủ...

Cừ Thiên Hiệp thản nhiên nói:

- Các vị đã nhọc lòng quá lắm! Chẳng nhẽ hôm nay Phụng hoàng thành có xảy ra việc gì đại sự, và sự ước hẹn của tại hạ đã hỏng rồi cũng nên?

Trại ngũ Không Tiêu đình Khuê, đưa mắt nhìn ra ngoài, vừa khẽ trả lời:

- Thiếu Hiệp, nhìn thấy có sự đêm nay, hoặc thiếu hiệp đổi lại kỳ ước hẹn, hoặc là không đến dự là hay hơn cả!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mắt tròn, mày râu dựng ngược, bảng giọng nói trong như chuông ngân bảo to:

- Hừ! Tiểu đương chủ, xem tại hạ quá nhẹ thể!

Tiêu Đình Khuê tái mặt, bảng giọng nói chân trong, run run đáp:

- Bì phu đâu giám thể! Chỉ vì, hôm nay trong, ngoài Phụng Hoàng thành, cao thủ tề tựu trùng trùng như mây, toàn nhân vật của hai phái Cửu Hoa và Vân Vụ, vì ước hẹn mà đến, có thêm hai, ba mươi người, toàn là...

Cừ Thiên Hiệp khoát tay chặn lời, lại cất giọng trầm hùng cười bảo:

- Hà ha! Được như thế này là hay lắm! Tại hạ còn mong cho toàn thể nhân vật của Cửu đại môn phái kéo róc đến đây, để tại hạ hỏi

thăm chúng nó xem, tại sao lại phụ nghĩa thất ước, không đến dự buổi hội trên Hương lô phong Cao sơn Thiêu lâm Tự!

Thiên Đường, đại đường chủ là vô ảnh khách Mạnh Khả Chân, sắc mặt nghiêm trang, lời lẽ chí trọng nói tiếp:

- Cứu đại môn phái, tuy không kéo róc toàn bộ đến đây, nhưng số cao thủ ẩn phục không ít!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đồng dạ bảo:

- Đa tạ các vị! Xin các vị lập tức trở về Thập Châu, công việc của tại hạ, sáng trưa, hoặc tối, nhất định đến nơi ước hẹn với bọn chúng một mình, khi xong việc sẽ trở về bái tạ ân Bang chủ!

Chàng nói xong toan quay mình bước đi...

Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Hãy chậm lại!

Nhanh như chớp, tà áo phất mạnh trước gió, Bài Bang tám mươi một lộ “đô báo đầu” Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong đột nhiên xuất hiện, hấn bước nhanh đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp vòng tay thi lễ rất kính cẩn:

- Kính bảm thiêu hiệp! Đêm nay buổi hội tại lãnh nguyệt đình, đã biến thành đại sự suốt mười năm trên chốn giang hồ, mới có lần thứ nhất, không kể cao thủ của Cửu đại môn phái đến gần hết, mà còn có Mười xứ Bang hội bị Vân Vụ môn dùng “phi kích truyền thư” kích họ, nên Mười xứ Bang hội phái rất nhiều cao tay. Theo sự nhận xét của Tiêu chức, bọn chúng đồ xô đến đây không phải vì báo cừ rửa hận, mà chỉ vì...!

Hắ n nói đê n đây lại ngậ ngừng không dám nói hê t lời, mà gương đoi mắ t thau láu nhìn. Cừ Thiên Hiệp lom lom, dáng điệu rắ t khép nép sợ sệt.

Cừ Thiên Hiệp quá tức cười hỏi ngay.

- A! vậy ra chúng nó còn luận bàn chuyện gì nữa sao?

Liều Như Phong trầ m ngâm giây phút, mới gương trả lời:

- Chỉ vì chúng nó nói “muô n toan đoạt quyền thiế t thơ” của Thiế u hiệp!

Cừ Thiên Hiệp cười ngắ t bảo:

- Ô , như thê càng hay chứ có sao đâu, mà Đô báo đầ u phòng ngại! Dù cho bọn chúng có giế t được Cừ Thiên Hiệp này, vẫn chưa chắ c lắ y được Thiế t thơ!

Vừa nói dứt, chàng gương đoi mắ t nhìn vào mọi người, trong ánh mắ t chia ra những tia uy nghi lạ, sau cùng chàng cho tay vào hộc lòi ra một quyển sách giũ mạnh.

Ánh bóng đen ô như mào huyê n xứ Đôn Dương bị giũ mạnh, phát ra những tiê ng thép rít vang dậy.

“Thầ n, thiên tàng thiế t hạo khí thơ” có tám tờ sách bằ ng lá sắ t, phát ra tiê ng kim, ngọc chạm vào nhau, tựa hô như trời gầ m nho nhỏ, làm rung động cả lòng người.

Bài Bang chúng nhơn vừa trông thắ y rung động tận đầ y lòng, mỗi người đê u chớp nhanh đoi mắ t dường như đây là lầ n đầ u tiên, họ mở mắ t chào đời, một quyển tuyệt thê kỳ thơ bày ra nhan nhãn trước mặt họ... giữa lúc chúng bài bang đang ngơ ngác.

Đột nhiên, bóng người chớp nhoáng xuất hiện, sau ngôi thềm án Thổ địa, nhảy tung ra ngoài hai bóng người, chẳng trước chẳng sau, nhấc tề ã ã ng xấp lại bên Cừ Thiên Hiệp.

- To gan thật!

Cừ Thiên Hiệp vừa thét lên, vừa tung mình nhảy ra ngoài hành trượng, ã ã ng thời ã ã nhanh ra một chường.

- Bùng!... Ào... ào!

Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay ã ã y ã ã t, cây vãn vãng bắ n tứ tung, chiế c thềm án bắ ng mộc hương bị ngọn chường phong của chàng ã ãnh bẽ vụn, ã ã ng thời ã ã lui vào góc tường.

Cừ Thiên Hiệp phá cười:

- Ha...ha!

Một giọng nói trầ m lạnh vang lên:

- Hay cho Tiểu tử, quả nhiên ngươi có vài phầ n hảo hầ u!

Bắ y giờ, cơn khói bụi bắ c loảng giữa ã ãn, hiện ra hai người, ã ãng sùng sùng như hai pho tượng trước thềm án.

Một người mập mạp ã ã u to, tai lớn, mắ t lộ mày nùng, lỗ mũi tròn như mũi lân, hai môi mỏng vánh.

Một người nữa, lại ô m nhóm không tưởng ã ãc, tựa như cây sào tre, mày dài, mắ t sáng, môi ã ã tai dài, ã ãi mắ t chia ra như tia sáng khiế p người, ã ãng tỏ hắ n là tay nội lực tốt ã ãi, bên hông tả lại ã ão lưng lắ ng một thẻ bài màu tía, giữa thẻ bài có khắ c một chữ “Hồ ã ãg” to bắ ã ãng năm tay.

Túc địa Thái tuế Liễu Như Phong vừa trông thấy cả hai, mặt mày biến sắc, xê mình đến một bên Cừ Thiên Hiệp bảo khẽ:

- Thiếu hiệp gã mập mạp là một tay Lục lâm hào khách, ngang dọc khắp giang hồ, có biệt hiệu là “Song chỉ đoạt mệnh” tên là Chư Thấn, còn gã ốm tong chính là Bang chủ Thể vân Bang, xưng hiệu là “Thất Bộ truy hồn” tên Hồn Kiệt Hành toàn là những tay độc địa nổi danh, vậy Thiếu hiệp nên cẩn thận mà đối phó với chúng nó:

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, tay hữu giờ cao “Thiếu thơ” quay một vòng tròn, thuận tay cho vào bọc... bằng giọng trầm nặng quát lên như sấm nổ:

- Các người đợi ta để làm gì?

“Song chỉ Đoạt mệnh Chư Thấn” mím chặt vành môi mỏng, bằng giọng nói âm ma như quỷ ru hồn ngoài mộ địa:

- Nghe nói “Thiếu thơ” là vật báu của võ lâm, nên ta tìm đến xem cho biết!

Cừ Thiên Hiệp quét tia mắt lạnh, nhìn Chư Thấn trầm giọng:

- Hừ! Nếu như thế, người đã xem mãn nhãn rồi, tại sao còn chần chờ ở đây, hay là đợi Cừ mỗ tóm đầu quấn ra cửa?

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thấn giận tái mặt, toang lớn tiếng trả lời.

Đột nhiên... Thể vân Bang chủ “Thất bộ truy hồn” Hồn Kiệt Hành bước xom tới trước, hai tay đánh phết vào nhau. Căm phẫn tiếng p lời:

- Cừ Thiên Hiệp! Ai bảo ngươi đứng ra thay mặt bọn Yêu Cơ, “Chung Nam Sơn, mà đã thương môn hạ của Bôn bang là Tam tinh, Tứ thủ, hôm nay may mắn gặp được ngươi... Vậy ngươi còn gì để nói hay không... hừ! uôn bang chủ tiện tay tể độ!

Cừ Thiên Hiệp cười ha hả nói;

- Hừ! Đừng giả nhân giả nghĩa, các ngươi đến đây là vì “Thiệt thơ”, chứ không vì “trả thù cho môn hạ... Các ngươi đã bị Vân Vụ Bang dùng khích thơ dẫn đến đây, để làm trò cười cho thiên hạ, ngươi đường đường là một Bang chủ, lại kết liên với gã họ Chu một tên độc cước cường đạo, để chống lại ta phải chăng? Thật, ta hộ sanh mạng của ngươi đây, thế nào... Thế Vân Bang chủ không sợ mất thể diện với giang hồ các giới hay sao?

Thế Vân Bang chủ Hồ`ng Kiện Hành, giận tái mặt, lão rồ`ng to như hổ đói:

- Gã họ Cừ! Cái món nợ tam tinh, tứ thủ, ngươi phủ nhận phải không?

Cừ Thiên Hiệp nhướn mày cười khẩy bảo:

- Xi! Tam tinh, tứ thủ không chịu nổi một kích Huyê`n cung đủ sức đoạt mạng cả hai chúng nó, cần gì tại hạ phải trợ lực, ngươi là một bang chủ chẳng hỏi đi hỏi lại cho rõ ràng!

Thế vân Bang chủ quá xâu hổ thành giận dữ, cất tiếng quát to:

- Ngươi đừng lắ`m lời vô ích, ta lại đây một là đoạt mạng ngươi, hai là đoạt Thiệt thơ!

Cừ Thiên Hiệp cười khẩy nói to:

- Hay nhỉ! Để xem tài cán của ngươi đến đâu!

- Hay lắm! Hãy xem chiêu pháp của ta đây!

Vừa hét dứt, đôi chân lão nhít động, hai vai đảo ngược, tay tả tay hữu thật một chiêu Khai môn kiển sơn là một chiêu danh gia chiêu pháp.

Cừ Thiên Hiệp cười kinh mạn gay gắ t bảo:

- À! À!

Chiêu pháp của ngươi chẳng giết được ruồi!

Không thấy chàng di động, cũng không thấy chàng thủ thế, người như luồng kim quang đứng sững, chẳng tránh không lùi, tay tả vẩy nhẹ, ngậm đưa ra tiêu thế, hữu chưởng đẩy mạnh, ngậm chứa võ văn nội lực, đồng thời buột miệng gắ t to:

Lui!

Kình phong túa ra như mưa bão, cuộn thành tiếng gió “rì rèo” bay xoăn ngang người thể Vân Bang chủ Hồ ng kiện Hành, thế mạnh như ngàn đợt sóng trào.

Thể vân Bang chủ Hồ ng Kiện Hạnh không tưởng tượng nổi Cừ Thiên Hiệp có ngưỡn nội lực phong phú như thế cho nên nhác trông thấy hai luồng kình đạo đến gần, bỗng cất tiếng cười nhạt nói:

- Hừ, Tiểu tử ngươi sẽ...

Tiếng “chết” chưa thoát khỏi vành môi, thì hai đạo kình phong như bức vách đổ ngã đập vào mình, lực đạo trâm hùng không còn cách nào cự đương lại, khiếm “hấn” thấ t đã, kêu lên:

- Trời! Nguy...

Thân mình của Thê vân Bang chủ như quả bóng da, lơ lửng giữa khoảng không, văng bẳng ra ngoài hơn hai trượng, “hắ n” không dám lưu lại lâu, thuận đà nhảy tuốt ra gần cửa điện, rơi xuống giữa gian Miếu, đôi mắt đượm đầy tia sợ sệt, nét mặt nhuốm rõ nét kinh hoàng!

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, liền phá lên cười nhạt, cất giọng trầm nói:

- Đâu hùm đuôi thỏ! Tưởng ngươi là hạn người khá, không ngờ lại tệ như thế!

“Song chỉ đoạt hồn” Chư Thắ ng nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp chỉ kích một chiêu, rồi ngừng bật... hắ n đứng một bên, nhưng không nhận ra luồng thấ p lực của Cừ Thiên Hiệp, do đó đôi mắt lảo liên, hướng vào Hồ ng Kiên Hạnh hỏi:

- Hồ ng bang chủ! Ngươi làm sao thế?

Thê vân Bang chủ Hồ ng kiên Hạnh đưa gương mặt khi gầy đét nhìn vào Chư Thắ ng, vẻ mặt thoát trắng, thoát xanh, nghiến răng kêu ken két nói chẳng ra lời, một khắc sau hắ n khản hạn hét lên:

- Tên tiểu tử, có tà thuật... hãy đề phòng...!

Cừ Thiên Hiệp nhìn “Song chỉ đoạt hồn” Chư Thắ ng mỉm cười hỏi:

- Chư các hạ! Có phải ngươi muốn tỉ thí với tại hạ chăng?... nên nhìn gương mặt Bang chủ Thê vân Bang!

“Song chỉ đoạt hồn” Chư Thắ ng là kẻ chưa đến sông Hoàng Hà, còn rạo rục, nghe Cừ Thiên Hiệp hỏi, chiếc đầu to như quả dưa “bung” lắ c lư từng chập, đôi gò má phúng phính đầy thịt lại run giật từng hồi, tiếng nói như heo bị thọt huyết hét to:

- Tiểu tử! Chư gia chưa tìm người thì người đã dẫn xác đến, chẳng khác nào dẽ vào hang cọp, chuột đến tìm mèo... chắc là người khó sống rồi!

Cừ Thiên Hiệp cười sặc sụa bằng lời nói khinh mạn quát âm lên:

- Người muốn động thủ lắm sao! Chẳng nên gặp làm gì... người cô mà vận dụng toàn lực đưa ra thi thố, nếu không thì... vị Bang chủ Thê Vân thế nào, người thế đấy!

Song chỉ đoạt hồn Chư Thấn giận run lên, không phân phải, mà gằm lên như hổ dữ:

- Hãy cho tiểu tặc! Ngông cuồng quá lễ, hãy tiếp chương của Chư gia gia...!

Hắn vừa nói vừa động thủ, thân mình ột ịch, nhưng đưa ra chiêu thế, lại không chậm tí nào, hai tay đều vươn ra hai ngón, thi triển chiêu “chỉ thiên họa địa” trên kích mạnh vào “Sơn cấn, dưới công ngay “Đơn điên huyết” quả nhiên mạnh bạo như hổ, nhấn trúng tâm huyết đạo, “Song chỉ đoạt mệnh” thực xứng danh.

Cừ Thiên Hiệp gan to, mặt lớn không lộ chút gì sợ hãi! Thây đô i phương sử dụng “Song chỉ” bèn gằm vận chân khí che chở, huyện đơn điên thân mình lại đứng im bất động đợi bốn ngón tay điểm đến mình chừng một tấc, lúc đó chàng mới nhích mình, dùng thuật “Lôi hành cửu chuyển” đảo lộn một vùng đã bước ra sau lưng “Song chỉ đoạt mệnh” thâm phép thực kỳ hình dị trạng.

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thấn, vừa đẩy ra hai ngọn chỉ phong đô i phương đột nhiên biến mất, khiến hắn cả kinh quay đầu ra sau lưng.

Nhưng tiếng thay, trước mặt hắn một đạo kinh phong to như quả bay long lộc đánh mạnh vào lưng hắn, chiêu thế hiện ra quá thành linh hắn chỉ kịp kêu rú lên:

- Ôi chao! Nguy mất!

- Âm!

Một tiếng động mạnh vang lên, thân mình to béo của Chu Thặng bị đạo kinh phong bốc ngược lên cao hàng trượng, và đẩy rơi vào góc điện, tay chân hắn quờ quạng chới với như múa, hắn ngơ ngật xuống đất thở hào hển, tím mặt nói chẳng ra lời.

Chúng nhân của Bài Bang cả sợ lẫn mừng, chúng buột miệng kêu lên cổ vũ... vang dậy.

Cừ Thiên Hiệp trông thấy bộ tịch của hắn bèn mim môi cười nhạt, bảng giọng nói kiêu ngạo quát to:

- Nghe tên không cần gặp mặt, các người thật chẳng ra cái thá gì cả, thực là một phường hư danh, vô học...! Đáng thương hại vô ngần!

Song chỉ đoạt mệnh Chu Thặng gương chõi tay đứng dậy gương mặt phì nộn nhăn lên một cách thảm hại “hắn” không dám gây với Cừ Thiên Hiệp, mà quay sang cự với chúng Bài Bang:

- Hay lắm! Các ngươi về bảo với Đấng công Ngươn lão tặc, ta thế sẽ đòi món nợ này!

HỒI THỨ SÁU MƯỜI HAI

Giận đánh Bang chủ Thế Vân

Bang chúng Bài Bang, người người đều biếm sả c, chúng nổi giận xung thiên vì “Song chi đoạt mệnh” Chư Thắ ng dám ngang nhiên nhục mạ vị Bang chủ, do đó kẻ quyề n, người chuông: Hãy! Núa ra, toan động thủ.

Cừu Thiên Hiệp nhanh hơn, nhắ c mình bước đắ n trước mặt Chư Thắ ng, bắ ng giọng nói giận dữ quát to như sắ m:

- Nợ có chủ, oán có người, người chớ ă n nói quàng xuyên như thắ !
Tắ t cả mọi việc ở đây, đắ u do Cừu Thiên Hiệp này đắ m trách.

Đoạt mệnh song chi Chư Thắ ng, then muồ n bề mặt hắ n gương gào to lên:

- Rồ i đây sẽ có người lột da người. Chư gia gia khỏi nhọc công động thủ!

Ngay lúc đố , một tiế ng “sộ t” vang lên như gió rít.

Đạo bạch quang như vệt khói trắ ng, phá gió bay như tên, nhắ m ngay “huyết thái dương” của Cừu Thiên Hiệp xạ nhanh tới, mau hơn đố m sao, tia lửa nguy hiểm khôn cùng.

Bang chúng Bài Bang, vừa trông thắ y, tắ t cả thắ t đắ m kinh hô n buộ t miệng la lên thắ t thanh:

Thắ t bộ truy hô n yế n!

Cừu Thiên Hiệp vội nhích mình, hai chân tồ ng mạnh chiêu “Lôi hành cửu chuyề n” vừa thi triển, đắ tránh thoát mũi ám khí một cách

tài tình, khiêng chàng cả sợ toát mồ hôi.

- Phập!

Mũi ám khí sáng rõ hình cánh yến, bay cắm vào cây cột vang lên một tiếng khô khan, mũi ám khí này hình dáng hệt con chim én, thân mình là mũi tên thép, hai cánh mỏng và nhỏ như cánh ve mỗi khi xuất thủ phát ra tiếng “ông ông” vấp n dấp.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy cơn giận đã xung tràn khắp cơ thể chàng cau mày, trên mặt, quát to như sấm nổ:

- Đường đường một vị Bang chủ, mà ám toán như kẻ thối phu!

Lời nói chưa dứt.

Thê vân Bang chủ Hồng Kiên Hành đang đứng nấp sau góc cột miếu u hấn vươn tay ném mạnh mũi phi tiêu cánh én thứ hai, ám khí vừa thoát tay lóe lên như vệt khói trắng, bay xẹt như tia điện.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy tức giận bùng bùng, chàng nhún mình nhảy lên cây cột, vói tay đỡ lấy mũi phi tiêu cánh én đầu thuận thế vươn thẳng tay ném mũi phi tiêu thứ hai, đang bay vùn vụt tới.

“Vút! Keng!

Giữa không trung, hai mũi phi tiêu chạm nhau tóe lửa, phát ra tiếng rít rợn người, hai mũi “Thất bộ truy hồn yến” đua nhau rơi xuống đất.

“Thê vân Bang chủ” Hồng Kiên Hạnh nghe ám khí chạm nhau, khiêng hấn uất hận rống lên:

- Thêm...

Bóng trắng vừa chớp nhoáng, Cừ Thiên Hiệp không đợi hấn phóng “thêm” mũi phi tiêu thứ ba, thân người như vệt khói mờ, đôi mắt không nhí nổi tốc độ, thoắt một cái chàng đã đến bên Hồ ng kiên Hạnh, quát lên một tiếng như trời gầm;

- Thâu ám khí lại mau!

Trong tiếng thét, chàng đem thêm song chưởng nặng kích mạnh vào đôi phương.

Thê vân Bang chủ Hồ ng kiên Hạnh nhìn thấy đao kinh phong xuất hiện và giọng nói đột ngột vang bên tai, khiến hấn thốt kinh vang lên một tiếng ôi! Tay chân rụng rời, thân mình bị đao kinh phong bốc văng ra ngoài viện, xa trên ba bốn trượng.

Đột nhiên...

- Ấm!

Một tiếng nổ như trời long đất lở, cây cột điện lớn cả ôm bị đao kinh phong của Cừ Thiên Hiệp quật gãy đôi, phân nửa mái điện bị sập đổ ào ào, giữa cơn cát bụi mù trời, một bóng trắng lóe lên và bay vọt ra ngoài, Cừ Thiên Hiệp đứng an nhiên như pho thần tượng giữa Viện tự bao giờ.

Bài Bang chúng luôn cả Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắ ng, không ai bảo ai tất cả vận dụng kinh công chạy tóa ra ngoài Viện.

Nguyên vì Cừ Thiên Hiệp quá giận thê vân Bang chủ dùng ám khí hại mình, nên tung ra một chương cốt ý tiêu diệt địch, thành thử chẳng thâu hồ i chiêu thế, để đao kinh phong chém ngã cột Miế u thị uy.

Thật vậy, chương pháp của Cừ Thiên Hiệp vượt đến trình độ siêu việt, không thể kể Thê vân Bang và song chỉ đoạt mệnh kinh tâm vỡ

mặt, mà luôn cả Bang chúng Bài Bang người người đê`u xám mặt kinh hô`n, há miệng xong chẳng nói ra lời.

Cừ Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng, phá sập nửa mái điện, song khí giận còn phùng phùng, thân mình chàng như con phượng, bay vọt lên cao tràn qua tả, đảo qua hữu, lại nghe chàng cắ t tiế`ng nói cực to:

- Các ngươi chạy đâu! Ngươi... đứng im mau!

Giữa lúc mọi người chưa kịp thở, thì Cừ Thiên Hiệp đã vươn hai cánh tay dài như vượn, tay hữu chộp vào người Thễ vân Bang chủ Hồ`ng kiện Hạnh tay tả đã nắ`m chặt song chỉ đoạt mệnh Chư Thắ`ng cả hai vô phương vùng giẫy, chàng trầ`m giọng quát.

- Các ngươi nói mau! Cầ`on thiế`t thơ hay cầ`n mạng người. Nói!

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắ`ng mặt như gà cắ t tiế`t, run rẩy kêu lên thảm hại:

- Buông ta ra! Buông ta ra! Gia gia chưa tìm thắ`y thật sự! Chưa nghĩ đê`n ... gì cả!

Thễ vân Bang chủ Hồ`ng kiện Hạnh run lên bầ`n bật cồ`ng giọng kêu rồ`ng liề`n miệng:

- Buông ta ra! Ngươi tự hào là khí phách, như thế` này chẳng phải ám toán hay sao? Buông ta ra... Tiểu tử!

Cừ Thiên Hiệp thắ`y cả hai quá ngoan cồ`, liề`n vận công bóp mạnh vào đôi vai của chúng đồ`ng thời trầ`m giọng bảo:

- “Vô sanh Tiểu tử!” theo lời nói của các ngươi hôm nay ta sẽ không tha mạng cho các ngươi đâu!

Vừa nói vừa vận công bóp mạnh vào vai của hai người, lại cao giọng nói tiếp:

- Ta sẽ giúp các người đỡ sóng chết, chuyển nghịch huyết đạo xem các người còn lời gì để nói!

Giữa lúc, Cừ Thiên Hiệp toan bấm vào tử huyết Thể vân Bang chủ Song chỉ đoạt hồn.

Bỗng nhiên, một giọng nói ấm đờng vang lên:

- Xin thiêu hiệp chậm lại!

Tiếng nói chưa dứt, cánh cửa gỗ giữa miếu tự nhiên mở hoát ra từ ngoài bước vào một vị sư già, mình khoác chiếc áo cà sa, tay cầm tràng hạt, mắt sáng, mày dài trắng như vệt bông, dáng điệu rất từ bi khả ái.

Cừ Thiên Hiệp nghe gọi vội ngược mặt lên xem khi trông thấy lão sư, chàng vội buông ngay yếu huyết không điếm vào, nhưng đôi tay vẫn giữ chặt hai người chẳng buông tha lại hướng vào vị sư già vừa bước vào, chính là Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư, cất tiếng hỏi to:

- Lão chương môn! Đại sư đành rời Thiêu Lâm, đến Phụng hoàng thành... này hay sao?

Giọng nói của chàng ngậm trách sự can thiệp này.

Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư, vừa nghe qua vội vòng tay nói vọng vào:

- Âm dương Ma kiếm Đảng công Nguơn di đà Phật! Thiêu hiệp vẫn mạnh khỏe đấy chứ?

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ kính trọng đại sư là một bậc cao tăng đạo đức, cũng nhờ chàng ghé Thiệu Lâm tự vào lúc Tàng Kinh lâu bị trộm viếng, sự tôn kính còn tăng thêm, liền vòng tay đáp lễ nói:

- Đại sư an tường! Vãn bối nhờ phúc trời vẫn mạnh!

Thế vận Bang chu Hồng kiện Hạnh và Song chỉ đoạt mệnh Chu Thấn, khi thoát khỏi vòng tay Thiệu Hiệp, cả hai như chim sổ lồng chạy như bay đến núp sau lưng Ngô Phi đại sư đứng thanh nói to lên:

- Ngô Phi đại sư lại đây thật đúng lúc. Đại sư là Minh chủ của cửu đại môn phái, lại là bậc đức cao vọng trọng trong giới võ lâm, lấy theo lẽ công bình, đại sư người dạy cho ít lời!

Ngô Phi đại sư mỉm cười bằng giọng nói nghiêm trang đáp lại:

- Công bình? Công bình ở trong tâm tư mọi người lão nạp đâu rõ được! Nhị vị nên tìm ở lòng mình, lựa lời hỏi lão nạp làm chi!

Giọng nói hiên lành của đại sư, là mong cho hai tên này tỉnh ngộ, song chúng chẳng hiểu gì cả mà nặng giọng nói tiếp:

- Lão đại sư nghĩ lại xem, Cừu Thiên Hiệp đã mở vận Sát Kiếp võ lâm, tàn hại vô số cao thủ hào kiệt, thật là sát tinh ra đời... Lão chương môn, tại sao chẳng thay mặt các phái võ lâm mà phục hồi chánh nghĩa?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, bèn bữu môi cười nhạt nói:

- Hừ! Chánh nghĩa? Các ngươi là phường bại hoại mà giám nhắc đến hai chữ chánh nghĩa hay sao?

Ngô Phi đại sư vội khoát tay chậm lại, bằng giọng nói từ hòa bảo:

- Thiếu hiệp! Nên vì lão nạp mà nhẫn nại một đôi phen!

Nói dứt, đại sư đôi mắt từ hòa khả ái nhìn Thế vân Bang chủ Hồ ng kiến Hạnh và song chỉ đoạt mệnh Chư Thố ng bả ng giọng nói trang nghiêm bảo:

- Nếu hai vị vì chánh nghĩa mà lại đây, thì lão nạp lấy làm mừng cho giới võ lâm, hai vị làm đã được điểu lành còn đêm nay lấy lời giao ước hẹn nhau, thì hai vị cũng nên đợi, nước chảy lồi mặt đá, ai phải ai quấy lo gì. Hiện giờ hai vị nói ra e quá sớm, nếu hai vị vô sự xin dời gót!

Giọng nói của Ngô Phi đại sư âm trầm điểu đậm, lời trọng tâm dài, một là cô ý dục hai người thức tỉnh, hai là chỉ trích và trách thiện.

Hồ ng kiến Hành chương quản một bang phái, còn Chư Thố ng là một lão gian cả hai há chẳng biế t hay sao!

Nếu lời nói này thốt ra bất luận từ cửa miệng nào, và người nói đó có thiên trời lệch dất, cả hai nhấ t định sẽ nổi xung lên, xuấ t chiêu dụng võ biế n kẻ đố i thoại thành kẻ cừ thù.

Nhưng lời nói này lại thốt ra từ cửa miệng Ngô Phi đại sư một bậc trưởng giả danh cao vọng trọng, oai trấ n giang hồ , bọn chúng há dám trị hiế m hay sao.

Vì thế , Hồ ng kiến Hành và Chư Thố ng dẫ n lòng nuố t hận, không dám hé môi nói một lời bất nghĩa, mà trái lại bọn chúng còn tỏ ra giác ngộ biế t phục thiện... hầ u thừa cơ hội này mà nhảy khỏi vòng sanh tử, nên cả hai cá t tiế ng bảo nhau:

- Đại sư dạy chí phải, chúng ta chẳng được làm gì khác hơn là đợi giờ ước hẹn chúng ta lý luận vẫn chưa muộn vậy chúng ta nên đẽ n

Lãnh nguyệt đình chờ đợi, đòi hắ n món nợ này!

Nói xong cả hai liê c mắ t ra hiệu, đò ng quay mình một lượt, trở thuật kinh công chạy như bay không dám quay đầ u nhìn lại Thổ Địa Miê u.

Ngộ Phi đại sư thở dài lâm bầm:

- Ôi... oan nghiệt! Lạ đức Thích Đà độ cho chúng sinh sớm phát bồ` đề` tâm...!

Cừ Thiên Hiệp thắ y bóng cả hai biê n khuắ t sau đầ u ngõ, không lắ y làm vui, dịu giọng nói tiế p:

- Đại sư không rõ lai lịch và hành động của chúng nó, để cho chúng an nhiên chạy thoát, thật là quá dễ dãi!

Ngộ Phi đại sư mỉm cười khỏ sở nói:

- Lão nạp há khôn rõ mặt chúng hay sao, nhưng mà, “Đắ c nhiều hơn xử, thả nhiều hơn” ta nên tha thứ cho người, hơn câ u người tha thứ cho ta Thiế u hiệp tạo nên công đức! Lão nạp sẽ vì Thiế u hiệp mà câ u Phật gia hộ!

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ cảm động nói:

- Không dám! Đại sư quá từ tâm!

Bắ y giờ, Tam đại đường chủ, bồ n lộ đô tổng quản, Đô Báo Đầ u thuộc hạ của Bài Bang nhắ t tê` bước tới làm lễ ra mắ t Ngộ Phi đại sư.

Ngộ Phi đại sư chắ p tay đáp lễ liê n liê n, một mặt nói:

- Quý Bang, lão Bang có đê` n đây không?

Cừu Thiên Hiệp liền nhanh miệng tiếp lời:

- Đàng Bang chủ toan cùng văn bó i đến đây, song văn bó i đã tạ ân, không muốn nhọc lòng!

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt từ hòa bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Nay Thiêu u hiệp! Bây giờ kiến văn của Thiêu u hiệp khá rộng, Thiêu u hiệp thấy chứ. Nhưng điều ân oán xảy ra không ngót trên chốn giang hồ, mỗi lúc mỗi nhiều, càng diễn biến càng khốc liệt, muốn êm hay không là do lòng người, lòng của những người tốt không dự vào việc thiên hạ! Theo ý kiến thô lậu của Lão nạp, “Xin chư vị Bài bang quay về Thôn Châu là điều tốt hơn cả!

Bài Bang chúng nhơn chưa kịp trả lời. Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm vừa lòng hợp ý bèn cất tiếng nói tiếp!

- Đại sư nói chí lý đây, tại hạ xin mời các vị nên trở lại Thôn Châu là hơn, các vị nên bẩm lại Lão Bang chủ nói “Tại hạ hôm nay, dù sớm muộn cũng trở lại Thôn Châu, sẽ gặp lại Lão Bang chủ tạ lỗi!

Bài Bang chúng nhơn đồng kêu lên một lượt:

- Thuộc hạ đã vâng mệnh Bang chủ, tham dự buổi hội nguyệt đình, nếu cải lại...

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Nếu lão Bang chủ rầy phạt, Cừu mỗ nguyện đứng ra chịu lỗi thay quý vị, xin quý vị nên vị tình tại hạ... trở về Thôn Châu... chúc các vị vạn an...!

Cừu Thiên Hiệp nói dứt, vòng tay rất cung kính, tỏ vẻ cương quyết vô cùng.

Bài Bang chúng trông thấy ngôi Thái đầu võ lâm “Ngô Phi đại sư” có mặt tại tràng, lại thêm Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ trang nghiêm chân trọng tử tế vô cùng, mà công lực của Cừ Thiên Hiệp lại cao không thể tưởng được, nếu dưỡng lại nhúng tay vào ắt mang họa dễ như bỡn, vì thế họ hợp nhau thương lượng một lúc lâu, bây giờ “Vô ảnh khách” bước ra vòng tay nói:

- Thiếu hiệp dạy như thế, chúng tôi chỉ biết tuân mạng mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mừng ra mặt, vội vòng tay vái một lễ, dịu giọng nói:

- Các vị quá nhọc nhằn!

Bang chúng Bài Bang thốt kinh, người người vội vòng tay đáp lễ vừa đồng thanh trả lời:

- Xin tạm biệt Thiếu hiệp:

Vừa nói xong, chúng lại quay sang Ngô Phi đại sư cúi đầu làm lễ, sau cùng chúng quay mình ra khỏi Miếu Thổ Địa, nhắm hướng Thập Châu tản phát:

Ngô Phi đại sư đợi chúng Bài Bang đi được một đôi xa, bèn nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiếu hiệp nghĩ sao về buổi hội đêm nay?

Cừ Thiên Hiệp ngăn người ra, bằng lời nói chân thành đáp

- Vãn bối không may may nghĩ ngợi, vì vãn bối là kẻ bị động hoàn toàn, chỉ cần nói rõ tâm thành ý thật của mình, chừng đó... cuộc hội có biến chuyển ra sao... sẽ tùy cơ ứng biến...

Ngộ Phi đại sư lắc đầu buồn bã, bằng giọng nói trong êm bảo nhỏ:

- Thiệu hiệp! Lão nạp có một điểm thỉnh cầu, xin Thiệu hiệp hãy nói tay, mà giảm bớt sát kiếp. Riêng về “Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ môn” và viên “ngũ long huyết cầu” của Cửu Hoa môn, chỉ vì hai món đồ kể trên là vật trấn môn chí bảo, một mai bị mất đi, ta chớ nên lấy làm lạ vì sự hy sinh của chúng nó. Ví đây là một giá trị tuyệt đối, một báu vật di truyền trên mấy mươi năm của mấy đại môn phái đó.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ, cau mày trả lời:

- Những việc này đối với vấn đề chẳng mấy may liên hệ. Có chăng là giống câu chuyện “Thượng thừa hoa pháp chân kinh” của Tiểu Bồ Đề, hay là câu chuyện “Kiếm phổ” của phái Võ Đang bị mất trộm... bốn câu chuyện na ná nhau như thế!

Ngộ Phi đại sư lại trầm giọng nói:

- Chân kinh của tệ tự, hôm nay đã lóe lên một vài tia sáng!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Thật thế à?

Ngộ Phi đại sư khẽ gật đầu, bằng giọng nói trân trọng tiếp lời:

- Hôm nay lão nạp đến đây, chỉ vì như được tin tức quyền chân kinh!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Đại sư không tham dự buổi hội tại lãnh nguyệt đình chứ!

Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng nói tiếp:

- Lão nạp đã nhận được bức “Phi khích truyề`n thư của Vân Vụ phải, nhưng không có ý đê`n tham dự, theo những điề`u lão nạp đã biế`t, đêm nay cao thủ không ít, nế`u Thiế`u hiệp không nổi trận lôi đình, thực là phước đức cho nê`n võ lâm lắ`m đó!

- Đại sư...

Cừ Thiên Hiệp chủ kêu lên hai tiế`ng vội nín bật chàng cau mày khó chịu nói thầ`m:

- “Ta không sanh sự háo sát, nhưng chúng nó có chịu tha thứ cho ta đâu!”

Nghĩ đê`n đây Cừ Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Vãn bô`i chẳng phải tên đô`tê khát máu. Đại sư nên xét lại!

Nói xong, chàng lại đổi giọng tiế`p lời:

- Nhưng không rõ “Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của quý tự lọt vào tay ai, vãn bô`i nguyện ra sức truy tâ`m cho kỳ được, một là đáp lại lòng chân thành của Đại sư hai là rửa sạch vế`t nhơ cho thanh danh của vãn bô`i phải mang!

Ngộ Phi đại sư miễn cưỡng gậ`t đầ`u nói:

- Tâm ý của Thiế`u hiệp lão nạp đã rõ, chẳng qua là... thủ phạm quyền chân kinh chưa nhứt định, chỉ còn truy cưỡi xem hạ lạc nơi đâu, lão nạp đã cô`gắ`ng công chờ đợi... sau này đòi lại vẫn chưa muộn... Còn việc hôm nay lão nạp tuyệt nhiên không dám kinh động!

Nói đê`n đây, lão sư đưa mắ`t nhìn trời... còn quay lại nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo tiế`p:

- Thiêu hiệp, giờ đã về chiê`u, xin tạm biệt, canh ba gặp lại nhau!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khô` sở nói:

- Canh ba tại cuộc hội Lãnh nguyệt đình, mong đại sư chủ tọa cho công bả`ng nhé!

Ngộ Phi đại sư đáp nhanh:

Lão nạp sẽ đê`n dự!

Vừa nói dứt, lão niệm một tràng Phật hiệu cá`t bước đi nhanh ra khỏi miê`u Thổ Địa, thoát mình đã má`t dạng sau đầ`u ngõ.

Cừu Thiên Hiệp đưa má`t nhìn theo sau đại sư đê`n khuấ`t bóng lòng chàng nổi lên bao nhiêu điê`u khó nghĩ: Thiêu Lâm chơn kinh Võ đương kiế`m phổ, Vân vụ đỉnh vàng, cả ba chuyện đê`u giớ`ng hệt nhau, ai là thủ phạm? Ai gây ra những việc này rô`i đổ vạ cho chính mình, làm cho chính mình đi đê`n đâu cũng gặp toàn nghịch cảnh, không giờ phút nào yên tâm đượ`c nữa? Chàng lại ché`p miệng rửa thầ`m:

- “Nê`u ta truy ra người này, ta sẽ phanh thây ra muôn đoạ`n mới thỏa lòng uấ`t hận!”

Cừu Thiên Hiệp vừa đi lầ`n ra khỏi miê`u thổ địa.

Bắ`y giờ, mặt trời đã gác non tây, ánh hoàng hôn đã trùm đầ`u cả vạ`n vật.

Ngõ vắ`ng không ai lui tới nên lặ`ng lế, Cừu Thiên Hiệp vẫn lầ`m lữ đi trên con đườ`ng vắ`ng về.

Bỗng nhiên... Từ trong góc hẻm, bóng người nhảy ra thoăn thoắt, gây nên tiếng gió phấp phật, do nhiều tà áo chạm nhau.

Cừ Thiên Hiệp liếc mắt thấy tám gã đạo sĩ, trang phục theo kiêu khách, đứng hàng chữ nhật chắn cản lối đi, nguyên đây là tám tên đại kiêu thủ của phái Võ Dương, Huyền tự bang lão đạo sĩ, vừa thấy thế, Cừ Thiên Hiệp nhảy lùi ra sau hai trượng cao giọng quát to:

- Các vị ý muốn gì thế?

Võ Dương Bát kiêu, đầu lĩnh là Huyền Tĩnh cất tiếng trong như chuông ngân bảo:

- Vô lượng thọ Phật! Tiểu thiếu chủ, đạo vâng lệnh chương môn, đến Lãnh nguyệt đình tham dự buổi hội đêm nay!

Cừ Thiên Hiệp buộc cười to:

- Nếu như thế, chúng ta sẽ gặp vào lúc canh ba đêm nay!

- Không!

Huyền Tĩnh lão đạo khoát tay kêu lên, lại trầm giọng nói tiếp:

Lúc ra đi Chương môn có dặn bản đạo, đôi ba lần, bảo anh em chúng tôi trước khi đến Lãnh nguyệt đình dự hội, phải tìm gặp mặt Thiếu hiệp trước... để nói một vài lời!

Cừ Thiên Hiệp lả y làm lạ nói ngay:

- Quý vị có điều chi xin chỉ giáo!

Huyền Tĩnh lão đạo vuốt chòm râu óng ả, dịu giọng nói;

- Chỉ vì câu chuyện “Kiếm phổ của bốn sơn, bạt vô âm tín nên chương môn nhờ Cừ Thiên Hiệp tìm lại dù, nếu Thiệu hiệp đồng ý, anh em tự Huyền của chúng tôi trong khi dự hội tại Lãnh nguyệt đình... chúng tôi sẽ khoanh tay đứng hầu, nguyện chẳng hỏi một câu, chẳng bàn một tiếng!

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu từ chối nói:

- A! điểm này không thể được! Vì ta có biết “Kiếm phổ thất lạc ở nơi nào?

Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt tiếp lời:

- Nếu thế thì tám anh em tự huyền chúng tôi phải dự phần nào nhiệt trong buổi hội “Lãnh nguyệt đình!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua mày dựng đứng mắt phượng tròn, trầm giọng hét to:

- Các người muốn sao cũng được! Nhưng việc gã họ Cừ nhất định từ chối ngay!

Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt hỏi:

- Tiểu thí chủ, tại sao.

Cừ Thiên Hiệp cả giận nạt to:

- Câm mồm! Các người đừng cậy đông uy giúp Cừ Thiên Hiệp này à? Các người đã làm rồi, đêm nay riêng các người chỉ có tám người dự hội, mà buổi hội rất đông cao thủ, nếu ta sợ thì có đến dự làm gì ...?

Huyền Tịnh phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Tiểu thí chủ! Nếu nói như thí chủ thì có gì đáng nói đâu, đành rằng Võ Dương Bất Kiếm võ nghiệp chẳng cao, nhưng cũng thành danh có tự hiệu rõ ràng, thiếp hiệp lại chê anh em ta chẳng thấy sự vô ích đó!

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười như điên nói:

- Cừ mỗ nhìn thấy các người mạng số cao mà ngã n thế! Ha! Ha!

Huyền Tịnh lão đạo cau mày hỏi lại:

- Tại sao ?

Cừ Thiên Hiệp vẫn cười, trầm giọng đáp:

- Trên đường đi khiêng thể nói ra được ... Ha ha! Ha!

Vừa nói dứt, chàng lên cười sặc sụa, như điên như dại, chẳng vận công, không đề khí, lại an nhiên như không việc gì xảy ra, mà cất bước nhanh hướng vào “Võ Dương bất kiếm...” đang thủ thế cản đường, đâm sầm, đương nhiên như không trông thấy ai cả.

Trong người Cừ Thiên Hiệp bây giờ, có một phần hào khí, một phần ngạo mạn, một phần cuồng nộ tổng hợp thành một kẻ gàn đố i với Võ Dương Bất Kiếm, chàng lại xem thường.

Võ Dương Bất Kiếm thấy Cừ Thiên Hiệp quá gàn dở, khiên ba tên nhảy ra trước, là: Huyền Đạo, Huyền Thanh, Huyền Thành cả ba sờ chắc đóc kiếm, toan rút ra tấn công.

Huyền Tịnh thất kinh vội lạy mắt cản ngay ba tên sư đệ, lại hướng vào Cừ Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:

- Cừ Thiên Hiệp! Giờ này nếu anh em chúng tôi tuốt kiếm dùng toàn lực chống lại ngươi... ngươi có hốt hận hay không?

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ha hả nói:

- Đại trượng phu khi hành sự, không có cái gì gọi là hốt hận cả! Nào Bát Kiếm Võ Đương tránh ra mau!

Vừa nói dứt, hai tay chàng vệt mạnh hai bên, bước ngang qua mặt tám đạo sĩ Võ Đương đôi mắt sáng tinh, vẻ mặt uy nghi, khiến cho tám tên đạo sĩ mãi nhìn không dám xâm phạm.

- Soạt, soạt!

Hai, ba, bốn tiếng nổi lên như gió rít vèo, vang động phía sau lưng.

Cừ Thiên Hiệp vội quay phắt người ra sau, một đạo chuông phong tung liền theo thế bước, đồng thời chàng quát lên như sấm:

- Hừ! Các vị đã đến giờ tận số hay sao chứ?

Lời nói dứt, đạo kinh phong đã quét rớt mặt Võ Đương Bát Kiếm, chúng trông thấy mặt Cừ Thiên Hiệp liền thâu nhanh lưỡi kiếm vào vỏ.

Nguyên chàng vừa vượt qua bảy tên Võ Đương kiếm sĩ rút gươm ra toan đánh lên...

Huyền Tịnh sợ thốt thanh, bèn gượng nói thật to:

- Chúng tôi không có ý đánh lên? Vì buổi hội tại Lãnh Nguyệt Đình, đâu phải là việc của Võ Đương Bát Kiếm mà ra!

Nói xong, lão đưa tay ra hiệu cho đồng bọn tra kiếm vào vỏ, lại bước xê mình tới trước một bước dùng lời nói trọng động hỏi:

- Tiểu thí chủ! Có phải tiểu thí chủ toan thanh toán hai phái võ lâm chánh tà không?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tại hạ không bao giờ muốn xâm phạm đến cá nhân kẻ khác xâm phạm đến mình!

Huyền Tĩnh lão đạo tỏ vẻ trịnh trọng nói:

- Thế càng hay, bản đạo xin nói thẳng một lời. Tiểu thí chủ biệt chưởng đại chúng đang giận, khó thể phạm vào, chỉ vì hai năm khó cự bốn tay, hảo hơn tôi kỳ đồng người!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng nói trong như sương tiếp:

- Đành rằng lý luận là như thế! Song đối với lão bối, bằng hữu không thể là kẻ địch, mà kẻ địch thì hòa giải không được phải giao đấu!

Huyền Tĩnh lão đạo vuốt râu cười ngất:

- Thật là lời chí khí!

Đoạn lão nhìn Cừ Thiên Hiệp nói tiếp:

- Nếu thiếu hiệp bảo thế, chúng ta sẽ gặp lại nhau canh ba đêm nay!

Cừ Thiên Hiệp vẫy tay nói nhanh:

- Như thế là đủ lắm rồi. Các vị cứ đi! Canh ba trở lại Cừ mô xin hậu chỉ giáo!

Ngay lúc “Võ Dương Bát Kiếm” xô c kiếm toan rời khỏi nơi đây.

Đột nhiên từ trong bóng tối hiện ra một gã lùn nhỏ, vận đồ chẹt cá t tiếng kêu to:

- Tiểu nhơn vâng mạng đưa tin cho Thiêu hiệp!

Võ Dương Bát Kiếm vừa khởi thế đi vụt hoãn lại.

Cừu Thiên Hiệp quả c mắt nhìn tên hán tử lùn nhỏ từ đầu đến chân, trâm giọng hỏi:

- Ai? Người vâng lệnh ai đưa tin?

Tên hán tử lùn nhỏ đôi mắt láo liên, mấp máy đôi môi, song không thốt nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp đoán biết hấn thấy sự có mặt của Võ Dương Bát Kiếm nên không chịu nói chẳng, nhân đó chàng quay nhìn Bát Kiếm đạo sĩ điềm đàm nói:

- Các vị có thể lên đường!

Tám tên đạo sĩ Võ Dương không chần chừ tất cả đưa mắt trừng Cừu Thiên Hiệp một cái mới chịu rún mình khởi thế, chạy biếm mình vào bóng đêm trong khoảnh khắc đã mất dạng.

Tên lùn nhỏ vội nói nhanh:

- Cuội hội tại Lãnh Nguyệt Đình đêm nay, thay vì canh ba, đổi sang canh tư mới bắt đầu ta họp!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên trợn mắt hỏi:

- Tại sao?

Tên hán tử lùn nhỏ, không do dự đáp ngay:

- Tiểu nhân chỉ là kẻ chịu sự sai khiếm, làm sao rõ được. Xin thiêu hiệp để sang canh tư để n đây là đủ!

Hấn vừa nói dứt, không đợi Cửu Thiên Hiệp có đồng ý hay không, mà rún mình co rúm lại như con ly miêu, chuyển bước chạy nhanh về phía đầu ngõ mất dạng!

HỒI THỨ SÁU MƯỜI BA

Ô phục kích ngoài thành Phụng Hoàng

Cừ Thiên Hiệp lại nghĩ: “Dù cho thay đổi giờ cử hành, buổi hội Lãnh nguyệt đình cũng chỉ nhóm họp một lần thôi, có lẽ còn rất nhiều cao thủ chưa đến kịp canh ba, nên bọn chúng thay đổi giờ ước hẹn cũng nên”. Chàng lại đoán thàm tên hán tử lùn nhỏ, có lẽ là người của Vân Vụ Môn phái đến... Nhân có đó, Cừ Thiên Hiệp không đuổi theo tên hán tử lùn nhỏ, mà đi xuyên qua ngõ hẻm, lần ra đại lộ vào giữa khu phố thành Phụng Hoàng, chàng lại tìm thuê một căn phòng khách sạn, háu ăn uống nghỉ ngơi, chờ đến canh tư đi dự hội.

Lúc bấy giờ, đường phố đã lên đèn, Cừ Thiên Hiệp chọn được một khách lâu, thuê một căn phòng, rồi gọi tửu bảo đem cơm rượu ra dùng bữa, sau khi ăn uống chàng không đi dạo phố như mọi lần, mà đi thẳng lên phòng đóng cửa ngò i tịnh khí dưỡng thần.

Chàng vận khí hành công một lúc, thì thời gian đã đến canh hai.

Lúc bấy giờ tinh thần và nội lực đã sung mãn, Cừ Thiên Hiệp lại không ngủ được, bèn ngò i xếp bả ng tròn trên giường, lấy Thiết thơ ra đọc nghiên cứu.

Đột nhiên...

Tróc! Tróc!

Tiếng búng tay vang lên ngoài cửa song, tuy âm thanh rất nhỏ, song giữa đêm khuya canh vắng nghe rõ mồn một.

Cừ Thiên Hiệp thấ t kinh gấ p nhanh quyền Thiế t thơ cho vào bọc, vội nháy phóc xuô ng giường đi lâ n lại bên song cửa, dùng hai ngón tay búng “tróc tróc” đáp từ.

Thủ pháp này gọi là “Đàn chỉ truyề n âm” một ám hiệu thông thường nhấ t giang hồ , nhân vật võ lâm ai ai cũng rõ Cừ Thiên Hiệp trở nên lịch lãm, đố i với các môn, các ngành, các loại trong chố n giang hồ chàng đê u rành rẽ, và thuộc lòng, khác với lúc xuấ t đầ u lộ diện một đầ t một trời.

Ngoài song một giọng nói lạnh ló t, bảo khẽ vào phòng:

- Mở cửa ra! Ta đây mà!

Cừ Thiên Hiệp lâ y làm kỳ hoặc... và chọt hiểu ra... vội đáp khẽ:

- A! Có phải Tiế t cô nương đầ y không?

“Hoa Khôi lệnh chủ” Tiế t Lệ Hồ ng giọng oanh đáp lời:

Đã nhận được tiế ng của ta ... hãy mở cửa mau!

Cừ Thiên Hiệp ngắ n người ra. Chi đêm khuya canh vắ ng lại tại gian phòng ngủ, trai tơ gái lúa ngô ì đàm đạo, thật là một điề u đáng sợ, vì miệng thê gian sẽ mĩa mai... Do đó, Cừ Thiên Hiệp chỉ đẩy nhẹ cánh song, nhưng không dám mở cửa cái...

- Soạt!

Một bóng người xanh tung cửa song mà vào trong.

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp đê phòng, thấ t kinh kêu lên:

- Úy!

“Hoa Khôi lệnh chủ” Tiế́t Lệ Hồ`ng bước đé`n đứng bên đèn, mày ngài chớp nhẹ, mỉm cười hỏi:

- Người sợ ta cướp “Thiế́t thư” hay là sợ ta hành thích? Mà giờ trò gì lạ thế`?

Nói xong, nàng đưa má`t láo liên nhìn khắ`p gian phòng, lại bữu môi hỏi:

- Một người thôi sao?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, khô` sợ đáp:

- Dĩ nhiên là một người? Chẳng nhẽ còn có người thứ hai?

Tiế́t Lệ Hồ`ng chớp nhanh đôi má`t, bắ`ng giọng trầ`m buồ`n hỏi tiế`p:

- Nhan phó giáo chủ đâu? Các người ngon ngọt với nhau lắ`m mà, ca ca, muội muội một bước chẳng rời nhau...?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lắ`y làm thẹn thùng đở mặt vội nói:

- Cô nương nói chi lời này... Nhan cô nương với ta... ư?... Với ta... như...

Tiế́t Lệ Hồ`ng hỏi nhanh:

- Như... thế` nào?

Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào đáp:

- Nàng với ta như tình bạn hữu, quen nhau trên chồ`n giang hồ`, cũng như đố`i với Tiế́t cô nương vậy... chúng ta đầ`u là bạn! Nào có gì khác lạ đâu, Tiế́t cô nương chớ nghĩ lắ`m mà tội cho... tôi lắ`m!

Tiế́t Lệ Hồ`ng hờn dỗi, gay gắ`t bảo:

- Ta đâu dám sánh với Nhan Như Ngọc! Ta chỉ là một cô gái vô danh tiêu t. Còn nàng là Phó Giáo chủ Huyết quang giáo, mà giáo chủ phái này thanh thế lớn rộng, nàng lại đầy đủ tài sắc, thông minh, sắc đẹp danh phận, còn ta, đâu có đủ tư cách mà so sánh với Nhan Như Ngọc!

Cừ Thiên Hiệp há hóc mồm vì quá thẹn, nghẹn ngào nói:

- Việc này... Tiết cô nương...

Tiết Lệ Hồng cau mày ngắt lời, cười nhạt:

- Ta nói sai hay sao?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm bực mình về những chuyện gái trai, bèn lái câu chuyện qua hướng khác, bằng giọng nói trang trọng hỏi:

- Tiết cô nương, chuyện này xin cô nương gác lại... tại hạ xin hỏi, có phải vì cuộc ước hội mà đêm nay cô nương đến đây chẳng? Lệnh tôn Tiết tiên bối có mặt tại Phụng Hoàng thành này chứ?

Tiết Lệ Hồng cau mày khó chịu, gương mặt hồng nhan thoáng đượm những tia buồn man mác dịu giọng bảo khẽ:

- Buổi hội đêm nay, cao thủ tụ họp chẳng ít! Ta lấy làm ái ngại, vì mảnh hổ nan địch quàn hồ... vậy... Thiệu hiệp hãy cẩn thận một đôi phen!

Cừ Thiên Hiệp tâm thân cô khổ lênh đênh, lang bạt rày đây mai đó, không một kẻ hỏi thăm không một nguôn an ủi, bây giờ lại có người quan tâm thăm hỏi chính mình, nên cõi lòng dâng lên một niềm cảm kích muôn vàn.

Đêm nay ước hội tại thành Phụng Hoàng, trừ vị chương môn Thiệu Lâm Tự là Ngô Phi đại sư ra có thể nói không một ai quan tâm

và cảm mê´n chàng cả, tuy chàng không biế´t sợ hãi là gì... nhưng
tinh thầ`n cô độc, dường như có cái gì đáng sợ hơn.

HỒI THỨ SÁU MƯỜI TƯ

Chốn cô đình

máu nhuộm dòng hoang

Vì thế, chàng đối với mấy câu nói của Tiết Lộ Hồng càng khiến cho chàng cảm kích mười phần, một niềm an ủi rằng còn có người an ủi đến chính mình, và cá nhân mình đỡ cô đơn, nghĩ đến đây niềm đau khổ vụt biến đi, nhường chỗ cho cái cười hân hoan, gật đầu liên tiếp trả lời:

- Đa tạ Tiết cô nương chiếu u cô, tại hạ lấy làm cảm động bởi hồ i!

Tiết Lộ Hồng nhìn thấy gương mặt đẹp tuyệt thế của Cừu Thiên Hiệp, thoáng đượm sự hân hoan, khiến nàng vô cùng cảm động chớp nhanh đôi mắt... tiếp lời:

- Gia phụ có đi chung với tôi, chúng tôi thuê phòng ngủ, đối diện gian phòng của Thiệu hiệp, tôi thừa lúc phụ thân đang vận dụng công lực nên bước sang đây an ủi người một vài lời!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy chẳng an lòng, bèn tỏ vẻ thành thật nói:

- Vì đang đêm không dám quấy rầy người, nên tại hạ không qua bái phỏng được, xin miễn

lỗi cho tại hạ. Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lộ Hồng khoát tay nói mau:

- Phụ thân sau khi rời Thiệu huyệt bảo, đối với người phụ thân ta có vài phần tha thứ, chỉ như câu chuyện đêm nay. Phụ thân ta

được hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa thân hành đến mời nên không thể khước từ được, tuy người đến đây, nhưng người nhất quyết không coi Thiệu hiệp là kẻ thù.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm cảm động nói:

- Mong cô nương thừa lại với Tiết tiên bối, khi nào rồi việc tại hạ đến bái tạ!

Qua canh ba chúng ta sẽ gặp lại!

Hoa khôi lệnh Chủ Tiết Lệ Hồng vừa nói vừa bước ra ngưỡng cửa sổ, một tay khép nhẹ hai cánh cửa song, toan cất bước về phòng.

Cừ Thiên Hiệp vội gọi giật nàng lại:

- Tiết cô nương. Giờ ước hội bọn chúng lại đổi canh tư! Cô nương chẳng nên đến làm gì một canh dài chờ đợi, xin cô nương hãy đợi canh tư nhé!

Tiết Lệ Hồng cau mày nửa tin nửa ngờ nói:

- A! thật vậy sao...?

Cừ Thiên Hiệp dự dự đáp lại:

- Lúc đầu canh ta nhận được tin tức! Đây là một đồ đệ tọng duy nhất của chúng nó chẳng lẽ giả...!

Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tin tức? Của ai truyền đến?

Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Một gã hán tử lùn nhỏ, chắc là người của Cửu Hoa phái và Vân Vụ môn sai đến!

Tiê t Lệ Hồ`ng lấ y làm ngạc nhiên chi xiê t, bèn ra dáng giận dữ nói tiế p:

- Tại sao bọn chúng không thông báo đê n phụ thân của ta, chẳng nhẽ Vân Vụ phái lại quá sơ sót như thế , một danh môn chánh phái, đâu làm những việc hồ` đô` , coi rẻ chúng tôi như vậy kìa...!

Cừu Thiên Hiệp thần thờ nói tiế p:

- Tiê t cô nương nhớ canh tư đê n dự!

Tiê t Lệ Hồ`ng mỉm cười nói:

- Nê u như thế , canh tư ta sẽ gặp lại nhau!

Nàng vừa nói vừa khép chặt cửa song, thoắ t một cái như cánh én lượn buông mình chạy như bay sang khách điể m đô i diện.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắ t nhìn theo sau lưng Tiê t Lệ Hồ`ng, khi ắ n khi hiện chập chòn dưới ánh nguyệt mờ đê n khuấ t dạng, một sự chua chát dâng lên tận cổ, chỉ cảm giác cuộc đời là biển khổ đầ y sóng gió ba đào, thiên hạ mênh mông, tình nhân loại không có thật ít người quan tâm nghĩ đê n chính mình, chàng lại nghĩ “chỉ có Tiê t Lệ Hồ`ng là người thứ nhấ t ân câ n và an ủi giữa lúc tinh thầ n đang lạc lõng bơ vơ.

Chàng đứng lặ ng người giữa cửa song,, nhìn thấ y ánh trăng mờ ảo rọi vào một ngõ vắ ng, cô đơn mặ c mặ c và thấ m nghèo nàn, bắ t giác chàng ngâm nho nhỏ:

Ngõ vắ ng ai về` qua xóm vắ ng.

Lẽ loi càng thấ y lẽ loi nhiê`u.

Nửa đêm... chọt dậy nhìn ra cửa,

Vài ánh sao khuya chiế' u lập lờ.

Đêm đã lạnh lùng trong vắ' ng lạnh.

Mình buồ' n, mình hát, để mình nghe...

Chàng mượn một bài từ phá thể, ngâm lên giải muộn.

Húy! Người đang nghĩ gì thế' ?

Một giọng nói êm như ru, vang lên ngoài song cửa, Tiế' t Lệ Hồ' ng ra đi bỗng quay lộn lại.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, nhìn kỹ lại hóa ra nàng bắ' t giác mặt ngọc nóng hồ' ng, thẩn thờ hỏi:

- Tiế' t cô nương! Cô nương còn việc gì thế' !

Hoa khôi lệnh Chủ Tiế' t Lệ Hồ' ng mày liễu cong lên, nở một nụ cười hàm tiế' u, dịu giọng nói:

- Cuộc ước hội đêm nay, tuy rắ' t đông cao thủ, song lẽ họ vì hiế' u kỳ mà lại đó thôi, chứ không có ý giế' t hại người đâu, nế' u nhớ ra có việc động thủ trong muộn một, người hãy cô' nhần nại một đôi phầ' n, vì chồ' n giang hồ' đầ' y hỗn độn, người chớ khá gây oán trước đa số' cường cừu đại địch!

Cừu Thiên Hiệp thở dài nảo ruột tiế' p lời:

- Cừu mỗ' đâu thích gieo thù kế' t oán, mọi việc xảy ra... vì hoàn cảnh bắ' t buộc đó thôi! Đa tạ cô nương chỉ giáo!

Tiế' t Lệ Hồ' ng hơi thẹn cúi đầ' u, tay mân mê chéo áo, bắ' ng giọng nôi êm ái bảo:

- Phụ thân ta có nói, nếu Cừ Thiệu Hiệp không gieo thù kết oán, tương lai sẽ là một ngôi Thái đầu võ lâm, sau vài mươi năm hành hiệp, tất nhiên người sẽ được tôn lên làm minh chủ võ lâm, đến lúc ấy... thì chúng ta...

Nói đến đây nàng cảm thấy khó nói hết lời, bất giác một sự hổ thẹn khiến nàng đỏ mặt tía tai, cúi đầu mà không nói nữa.

Cừ Thiên Hiệp nghe rúng động toàn thân hỏi nhanh:

- Chúng ta thế nào?

Tiết Lộ Hồng nghẹn ngào nói tiếp:

- Thôi! Đêm đã khuya, người nên vào an nghỉ vì còn phải dưỡng sức giấy lát đi dự hội! Hãy nhớ lời cẩn thận nhé!

Đột nhiên...

Hì...hì! Ngộ...!

Tiếng cười lạnh lạnh bỗng vang lên, âm điệu như kẻ “hách xì” bả ng giọng mũi.

- Sột!

Một bóng người yêu điệu, từ trên ngọn cây cổ thụ đổ ỉ diện nhảy xẹt xuống đất, như một cánh hồng lướt gió, vượt ngang qua khách sạn, chớp mắt không còn thấy đâu nữa.

Cừ Thiên Hiệp và Tiết Lộ Hồng không hẹn mà đồng phi thân đuổi theo, nhưng... đã chậm hơn một bước, bóng đen đã hòa mình trong bóng tối, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy phớt xá vẳng tanh, chìm mình trong đêm tối hãi hùng.

Hoa khôi lệnh Chủ Tiế t Lệ Hồ ù ng và Cừ Thiên Hiệp đi song song cả hai buồ ng mình rơi xuồ ng trước giang khách điể m.

Tiế t Lệ Hồ ù ng cau mày tỏ vẻ nghi ngờ, bắ ng giọng bí mật hỏi:

- Quái lạ! Thiế u hiệp có nhận biế t bóng đen ấy là ai không?

Cừ Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Gian tề ! Chắ c là hai phái Vân Vụ và Cửu hoa phái người theo dò xét tại hạ chứ ai!

Tiế t Lệ Hồ ù ng lắ c đầ u, bắ ng giọng nói u buồ n:

- Không! Hai phái này không có nữ đệ tử, mà hình dáng và tiế ng nói của bóng đen, lại tương tự... một cô gái... đầ y Thiế u hiệp ạ!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- A! tại hạ lại không để ý!

Tiế t Lệ Hồ ù ng mỉm môi cười nhẹ trả lời:

- Một cô gái lại tương tự Phó giáo chủ Huyế t quang giáo đầ y!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lắ c đầ u trầ m giọng:

- Có phải cô nương muồ n ám chỉ Nhan Như Ngọc chắ ng, không có lý nào là Nhan cô nương; vì lúc tại bắ n đò Bài Bang, Nhan cô nương không cáo từ vì giận ta mà bỏ đi biệt dạng, thì nàng há chịu để n thành Phượ ng hoàng này hay sao!

Tiế t Lệ Hồ ù ng cau đôi mày liễu, bắ ng giọng nói quả quyế t bảo:

- Ta là gái, nên đố i với đàn bà, cô gái không bao giờ nhận lầ m đầu! Theo ý ta nhắ t định là cô ả chắ ng sai!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười dịu giọng tiếp lời:

Thôi, không cần bàn đến nữa, vì chúng ta vẫn không đuổi theo kịp. Tiếc cô nương nên trở lại phòng, kéo lệnh tôn lo lắng!

Tiếc Lệ Hồng lo lắng nói thêm:

- Người nên vào phòng nghỉ ngơi giây phút chớ! Hai người không nói nữa, ai lo quay về phòng người này.

Cừ Thiên Hiệp đâu còn thì giờ để nghỉ ngơi, lo lắng thu xếp gọn hành trang, trong đầu lại nảy ra nhiều điều lo nghĩ, lại nghe tiếng trống đã điểm canh ba, chàng sắp sửa hành trang, vặn tắt ngọn đèn dầu, đẩy nhẹ song cửa bước ra ngoài, nhắm thẳng về hướng Tây ngoại thành đi như gió.

Lãnh Nguyệt Đình năm về hướng Tây cách thành Phượng Hoàng trên hai mươi dặm xa, đối với tài khinh công cao siêu của Cừ Thiên Hiệp thì khoảng đường này chỉ cách trong gang tấc, nên độ hâm nóng một canh trà, Cừ Thiên Hiệp đã nhìn thấy xa xa là một cánh đồng hoang xanh mướt, chính giữa là một cái gò nhỏ, trên gò có một tòa nhà ngênh phong hóng mát rất nên thơ. Chàng đoán chắc tòa nhà này là một Lãnh Nguyệt Đình, nên nhẹ bước chân lên đến, khi chàng thấy chỉ còn cách độ ba mươi trượng nữa là đến Nguyệt Đình, chàng bèn phi thân lên cây cỏ thụ gần đây, ẩn mình vào cành lá sum xuê, đưa mắt nhìn xuống Lãnh Nguyệt Đình.

Một hồi lâu... xung quanh Lãnh Nguyệt Đình vẫn im lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rít, ngoài ra không có tiếng động nào khác, hay bóng dáng một người nào. Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, chép miệng bảo thầm:

- Hay là cuộc ước hội này giống như buổi hội tại Cảo sơn lô Phong, buổi hội không người!

Chàng lại tưởng: không đúng! Chính mắt thấy trong thành Phượng hoàng chẳng khác nào kỳ hội Long Vân, các môn các phái và các cao thủ chật như nêm, nếu họ không dự hội thì đến đây để làm gì chứ!

Giữa lúc chàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe xa xa về Thủy nguyệt đình, bỗng một tiếng hú vang lên:

- Hú... ù, u:

Tiếng hú cực thảm liệt, nghe điếc tai chát óc, khiến người nghe kinh tâm vỡ mật, thân mình bắt lên cơn sốt ngay.

Cừ Thiên Hiệp cố giương đôi mắt nhìn hướng tiếng hú! Chỉ thấy sương bốc mờ trời, màn đêm dày mịn, ánh trăng non bị chìm sau bức màn sương mờ, nên không trông thấy gì cả.

Cừ Thiên Hiệp khẽ nhích mình toan phi thân chạy đến đây xem, lại nghe tiếng hú bị tắt nghẽn và biến thành tiếng kêu thảm thiết, vẫn theo ngọn gió truyên tới... tiếng dứt quãng:

- Huyết Quang Giáo... tàn... nhẫn... thái... quá... độc...

Nhưng bị chiều gió lúc thổi, lúc ngưng, âm điệu và lời nói bị đứt quãng... và không nghe rõ nữa.

Cừ Thiên Hiệp không dự nữa, nhích mình trở thuật phi hành, từ trên cành cây cao nhảy vọt về hướng tiếng hú, kê bên Lãnh Nguyệt Đình.

Một luồng gió thổi ngang mặt chàng, mùi máu tanh xông lên nõng nặc suốt nôn mửa.

Khi bước chân chàng hạ xuống sân Lãnh Nguyệt Đình, đôi mắt đảo nhìn tứ phía! Chàng kêu trú lên kinh khiếp:

- Ôi... trời!

Cừ Thiên Hiệp mở to đôi mắt nhìn lại một lát nữa, chỉ thấy một cảnh tượng rùng rợn hiện ra trước mắt, một trường thảm sát vừa xảy ra, Đông, Tây, Nam, Bắc tứ hướng đều có thầy người, máu huyết chảy tràn ướt cỏ, thi thể bằm dập một cách thảm thương, rải rác quanh tử thi, nào là óc người trắng xóa, huyết đỏ loang hồng ướt đầm cả mặt đất, chứng tỏ trận thảm sát này xảy ra chẳng bao lâu.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thảm trạng thật khủng khiếp, rồi bước đi một vòng quan sát mấy tử thi... một, ba, năm, bảy vẫn chưa nhận được kẻ xâu sô là ai... vì mấy thầy người này mặt mày nát bién, thân mình lại không toàn vẹn, nên khó nhận ra... chàng nhìn đến cổ tử thi thứ mười một... đột nhiên chàng kêu lên kinh hoàng!

Trời! Thọ tinh Phủ Quân Cầm chánh Ngươn!

Tuy cơ thể của Thọ tinh Phủ Quân Cầm chánh Ngươn cũng bằm dập nát bién như những xác chết khác, nhưng chàng nhận ra được ngay, chỉ vì Vân Vụ môn, một trong ba phủ quân là Thọ tinh Phủ Cầm chánh Ngươn.... Thường sử dụng ngọn bút phán quan, đầu chuôi có khắc một chữ Cầm thì đúng là lão Thọ tinh chứ không ai khác.

Cừ Thiên Hiệp ngược mặt trông hai xác chết nằm cạnh Cầm chánh Ngươn, khiến chàng kêu lên một tiếng A! uất nghẹn, mà đưa mắt nhìn quanh đầu trường ngơ gác đến độ mắt hôn.

Nguyên chàng đã nhận thấy Vân Vụ Môn Tam đại phủ quân, đều chết tại đầu trường.

Lại thầy có... vô số thầy người nằm ngổn ngang la liệt nào là...

Cửu hoa môn “Cửu Hoa Ngũ lão”, họ Hích, vẫn mặc áo cát, đeo óng sáo đỏ, nặm hoang đại trên vũng máu, mặt mày nát dập, sáo đỏ, mặt đen, râu tóc nhuộm hồng vì máu đỏ.

Thập bát la hán của Cửu Cung Sơn, nặm la liệt, máu đẫm thây.

Không không Môn “Phú giáp thiên hạ” Ngô Trung Sanh chết một cách thâm, trợn mắt há mồm thối, khiến máu tuôn ra đông đặc.

Tứ Thử của Thê Vân Bang, bốn tên nặm ngã ngựa kẻ Lãnh Nguyệt Đình, ngựa bẻ, ruột lòi máu tuôn ướt đất, có lẽ bốn tên này bị ngón đại lực thủ pháp đánh chết.

Ngũ quý nhà họ Tiêu, lão đại là “Bì phát Quý” Tiêu chấn Nhân, lão tam là “Thích lịch Quý” Tiêu chấn Lễ, lão tứ là “Du hồn Quý” Tiêu chấn Tín, ba quý trong Tiêu gia Ngũ Quý nặm sóng sượt trên mặt đất, mỗi tên đều bị lợi khí xuyên vào huyết đơn điền, khuỷu to vết thương bảng miếng bát thâm vô cùng.

Hai tên lùn núi Hàn là Hàn Sơn nhị ngục. Lão đại là “Âm dương tú tài” Thân như Liệt, lão nhị là “Tam xích phán quan” Thân như Tiệt”, cả hai nặm co quắp như hai đứa trẻ con, dường như chúng còn cắn hận sau khi chết, đôi mắt trợn lộ ra mí, ản vài tia máu đỏ, hai bên khoe miệng chảy dài hai vệt máu tươi, trông rất thâm...

... Còn nữa... và còn nữa...

Cửu Thiên Hiệp không dám nhìn nữa, vì quá bất nhẫn...

Mọi người chết một cách thâm thiết đau thương, thật rùng mình đến khiếp sợ, bãi hoang đêm tối, thây người nặm ngang dọc chông chênh, trông phương phát như bóng quỷ trập trùng, cỏ cây

biến thành ma binh, quỷ tô t, nhác trông qua tóc râu đều dựng ngược... kinh khiếp hãi hùng.

Cừ Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ, như lạc vào mê hồn trận...

Bỗng nhiên, chàng sực nhớ tiếng kêu rất thảm lúc đầu... có câu:

- “Huyết Quang Giáo...!... khiến chàng chếp miệng nói với mình:

- Hừ... ta phải xem xét cho kỹ!?”

Vừa nghĩ nhanh, vừa phóng mình tới trước độ ba trượng, đột nhiên chàng kêu rú lên:

- Húy!

... Vì chàng trông thấy một người cao lớn, nặm nghiêng trên mặt đất, mình mẩy nhuộm đầy máu, đầu óc bể nát không nhận được là ai?

Chàng bèn bước đến một bên cố thấy ma quan sát, lại thấy người chết còn cầm trên tay... một ống “Nỏ Đòng”, cách đây không xa, một cây côn bị gãy chính là ngọn “Hổ vĩ tam triết côn” cắm vùi dưới đất...

Cừ Thiên Hiệp chếp miệng than:

- Ôi... Vị này chính là “Đa tử nhưn Hùng”... Cổ vạn Niên đây mà!

Chàng cúi đầu nghĩ ngợi... “Quái lạ... kẻ nào mở màn thám sát này, kẻ ấy đích thị là một tay tuyệt thế kỳ nhân chứ làm gì... thời gian độ nửa canh gà, mà trên mấy mươi người cự phách giang hồ lỗi lạc võ lâm bị hấn giết sạch... ai là thủ phạm việc này...?”

- Huyê t Quang Giáo!...

Ai kêu ba tiế ng “Huyê t Quang Giáo” một cách thê thảm?

Nghĩ đê n đây chàng nhích mình phi thân tới trước, hầ u tìm xem có một tên Huyê t Quang Giáo nào bị hại hay không, để mà tìm nguyên có và truy tâ m.

Cừ Thiên Hiệp đảo thân mình trên không như cánh nhọn, trong nháy mắ t chàng đã quan sát một vòng chùng hai mươi trượng vuông, vẫn không tìm thấ y dấ u về t khác lạ nào, chàng lại không đủ can đảm nhìn qua mắ y tử thi lâ n nữa, lại nghe trong thôn vắng tiế ng chó sủa ma, ngoài đờ ng hoang gà rừng gáy rộ, tiế ng đập cánh của loài dơi, tiế ng ti tê của bầ y đê , càng tạo thêm vẻ hoang vu thê thảm cảnh tượng thật bi sầ u.

Cừ Thiên Hiệp không thể tin nổi thảm trạng trước mắ t là thật, vì câu chuyện xảy ra đột ngột không tưởng tượng được, chàng cô moi óc suy nghĩ cũng không tìm được điề u gì mới lạ. Kê t cuộc đê n Lãnh Nguyệt Đình như người không mục đích, chỉ còn việc tìm xem dấ u tích... coi thủ phạm là ai... kẻ giê t người không lương tâm.

Bỗng nhiên nhiề u tà áo bị gió thổi cuố n vang lên phầ n phật. Tám người của Võ Dương Bát kiế m, tựa hồ như cùng đi song song với Cừ Thiên Hiệp tại Lãnh Nguyệt Đình...

Tám người vừa trông thấ y thấy người nắ m ngọn ngang, huyê t tanh tưới ướt mặt đấ t, khiế n bọn chúng kêu lên khiế p đả m:

- A!

Một tiế ng a vừa dứt, cả tám người lâ y mắ t ra hiệu cho nhau, đờ ng tuố t nhanh trường kiế m ra vây chặt lâ y Cừ Thiên Hiệp vào giữa.

Võ Đương bát kiếm, người người khí giận xung thiên, mày râu dựng ngược, như chực nuốt sống Cừ Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó Huyền Tịnh quay nhanh trường kiếm một vòng, lóa ra muôn ánh anh tinh lạnh buốt người, bả`ng giọng trầm khiế`p thét to:

- Cừ Thiên Hiệp mi độc hơn mãnh xà, thủ đoạn hung dữ hơn hổ báo sài lang, ta phải giết mi để trả mộ`i hận này cho võ lâm!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đã biế`t Võ Đương bát kiếm hiểu lầ`m mình, nên cao giọng nói:

- Quý vị muố`n ám chỉ tại hạ gây trận kiế`p sát tại Lãnh Nguyệt Đình này sao?

Huyền Tịnh lão đạo run lên chòm râu bạc, tay kiếm giơ cao chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp rít lên căm hờn:

- Cừ Thiên Hiệp, đã rõ ràng như thế` còn phải hỏi ai chứ! Ta có dè dàu mi bày kế` đổi lại canh tư để gạt anh em ta vào tròng, anh em ta lầ`m tin mà mắ`c kế` điệu hồ ly sơn, để mi sớm dễ bê` thi hành thủ đoạn tàn ác nhấ`t thế` gian... ta rõ cả, mi phân tán lực lượng võ lâm theo giờ hẹn, để mi giết từng đọt một... Ô`i chao! Mi thật là tên ác sát hung thầ`n, âm mưu nguy biế`n!

Hắ`n kêu la lên thảm liệt, và không câ`n sự suy xét, nên lời nói phảng phấ`t như hắ`n đã chứng kiế`n cục diện.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tức nghẹn, cũng vì quá giận hóa ra cười hăng hắ`c âm ma vừa cười trầ`m giọng đáp:

- Ha ha! Ha ha! Huyền Tịnh! Người đừng hồ` đồ` như thế`... đã giàu óc tưởng tượng, lại thêm nói vu khoát... Đây... lão Huyền Tịnh

... lão có trông thấy tận mắt... ai là thủ phạm trận sát kiếp này không?... tại sao lão quá lả m lòi như thế!

Huyề n Tịnh dụng râu nạt to:

- Không. Nhưng mấ y xác người đủ chứng minh hành động của người!

Cừ Thiên Hiệp cau mày trợn mắ t bắ ng giọng nói khiêu khích:

- Hừ! Hô` đò` thật! Mấ y người ché t bò dấy tô` cáo với người à?

Huyề n Tịnh vẫn cô` chấ p rô` ng to như hổ đói:

- Chẳng phải người thì còn ai vào đây chứ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua khí giận bô` c lên mờ mắ t, cá t giọng trầ m hùng gắ t to:

- Nè! Lão đạo! Chớ lấ y dạ tiểu nhơn mà đo lòng người quân tử, này lão Huyề n Tịnh! Cừ Thiên Hiệp làm việc sáng tỏ như ban ngày, đố i đấ mọi người như tiêu nguyệt phong quang, đã là kẻ trượng phu đi đứng quang minh... chính đại, không bao giờ nghĩ đế n độc ké` mưu mô!

Huyề n Tịnh không nhìn đượ c, trợn mắ t dưỡ ng mày mắ ng to:

- Câm mô` m, ác tiểu tử! Ta còn lạ gì người, mở miệng ra là giả nhân, giả nghĩa, đạo đức, chuyện gì chẳng ác chẳng làm, thôi hãy nộp mạng cho ta!

Huyề n Tịnh vừa mắ ng xong, tay hữu lay động kiế m dài, nhìn vào bảy người sư đệ nói lớn:

- Bạch hạc đệ nhấ t kiế m trận!

Vừa nói dứt, Huyê`n Tịnh đẩy mạnh kiế`m quyế`t xoay vòng “Càn” hướng mặt về` Đông, kỳ dư bảy vị kia đē`u rō`ng to một tiế`ng, đà kiế`m lướt theo hình Bát quái “Khảm, câ`n, châ`n, ly, khôn, đoài”, tiế`ng hét như sâ`m vang, kiế`m lượn tròn như bão táp, tỏa ra đạo hàn quang lạnh buô`t người... kiế`m khí chuyển trùng trùng bao vây Cừu Thiên Hiệp thē` mạnh như bài sơn đảo hải, nguy hiểm kinh hô`n.

Ngay lúc đó, hô`t nhiên một bóng người màu tro xẹt ngang trời, thân hình như cánh đại bàng nâu đáp nhanh xuô`ng tràng, đō`ng thời một giọng hiē`n hòa â`m như chuông ngân vang lên:

- Lão nạp Ngô Phi có đây... xin đạo huynh khoan động thủ!

Vị lão tăng vừa nói dứt vội đưa mắ`t rọi khắ`p bō`n mặt trường, bắ`t giác lão cứng ghe`n lời, buô`t miệng kêu lên khē`:

- Ô`i! Lão nạp đã đē`n trē` nửa bước!

Gương mặt hiē`n lạnh hiện lên nét buô`n rầ`u đáo đē, đôi mày thọ` rung lên liên hô`i, hai tràng mắ`t sáng rực như điện quang rọi thẳng khắ`p mặt trường nhìn vào sớ` tử thi nắ`m lóp lóp, sau cùng ngược mắ`t nhìn Cừu Thiên Hiệp trăn trăn, lão sư lại thờ dài não ruột hỏi:

- Tiểu thí chủ! Cừu Thiên Hiệp! ... lý nào... lý nào, người nữ phụ chút lòng thành của lão nạp... Hoàn toàn... hoàn toàn... không thể tha được... điếm nào ư?

Nói đē`n đây, vị võ lâm Minh chủ đại đức cao tăng không chē`ng được lòng hiế`u sinh nên ghe`n ngào... bắ`t giác hai giò`ng lão lệ tuôn đầ`y trên gò má nhăn nheo... Lão đã khóc... khóc vì thương người vì lỗi lâ`m... vì thắ`t vọng... đē`n cực điếm.

Võ Đương lúc đầu khí thế hung hăng, nội tâm đố i với Cừ Thiên Hiệp tuy đầy sự bất mãn, uất hận, nhưng trước mặt Ngô Phi đại sư chúng không dám thấ t lễ.

Huyề n Tịnh lão đạo, bước nhanh tới một vòng tay thi lễ nói:

- Bát đồ ðệ là Huyề n Tịnh xin ra mắ t chưởng môn Minh chủ!

Ngô Phi đại sư chấ p tay trước ngực lắ c đầu đáp lời:

- Lão nạp xin hoàn lễ các vị! Các vị nên quay về Võ Đương là hơn.

Huyề n Tịnh há chịu quay về núi hay sao nên dõng dạc nói:

- Cừ Thiên Hiệp vi hại giang hồ, tàn sát võ lâm, tội ác cực kỳ vĩ đại, lão chưởng môn là minh chủ võ lâm, lại tai ngơ mắ t lắ p, sau này Cừ đại môn phái không phương hành tẩu giang hồ, luôn cả võ lâm đồ ðng đạo: nếu lão chưởng môn mở lượng từ bi... thì sẽ di họa cho các giới võ lâm vô cùng vô tận!

Cừ Thiên Hiệp lửa giận bốc lên mờ cả mắ t, song lại có mặt Ngô Phi nên vòng tay hướng vào đại sư trầ m giọng:

- Lão chưởng môn, xin người nhận định cuộc thảm sát trên vài mươi người võ lâm đồ ðng đạo tại Lãnh Nguyệt Đình... thủ phạm có phải là vãn bố i hay không?

Huyề n Tịnh lão đạo phấ t tay áo rộng bước sắ n tới trước, quát lên như sắ m:

Không phải là ngươi, thì ai vào đây chứ!

Cừ Thiên Hiệp giận xám mặt, trầ m giọng nạt to như chuông ngân:

Lão đạo! Cừu mỗ và Ngô Phi đại sư đang nói chuyện chưa xong, người dám cả gan xen vào u... người nên biết thành “Trúc kiếm” của Cừu mỗ không vị nể đâu nhé!

Huyền Tịnh mặt mày xám ngắt, đưa tay nắm chặt đốc kiếm.

Ngô Phi đại sư khoát tay áo rộng chặn lại, nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Cừu thế chủ, người có gì muốn nói với lão nạp?

Cừu Thiên Hiệp nghe Ngô Phi đại sư đổi giọng gay gắt, khiến chàng lầy làm bất mãn, nhưng chàng chẳng háng một tiếng, trầm giọng nói:

- Lúc vẫn bô i rời miếu Thổ địa, lại gặp một tên hán tử lùn nhỏ đem tin lại, nó bảo là cuộc hội đồi đến canh tư mới khai mạc, vì thế vẫn bô i tuân lời mới đến... khi đến đây thì thảm trạng xảy ra, thì việc này đồi với tại hạ tuyệt không liên hệ!

Ngô Phi đại sư nghiêm giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ không đồi lão nạp chứ?

Cừu Thiên Hiệp nói như hét:

- Nếu tại hạ gây ra trận thảm sát này, thì chuyện gì phải sợ mà chó i quanh! Đại sư hãy mở lòng quảng đại cao minh mà thử xem, và lại lúc tên lùn đưa tin có chứng Võ Đương bát kiếm nghe thấy, nếu không tại sao đến giờ này tám lão đại mới vác mặt đến dự hội?

Ngô Phi đại sư rất đồi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Huyền Tịnh đạo sĩ hỏi:

- Có như thế không?

Huyề`n Tịnh lão đạo run ngay chòm râu đuột, đôi mắt chia ra những tia tóe lửa, bắ`ng giọng nói trầ`m trọng đáp:

- Người lùn đưa tin có thật, chính mắt vẫn bó`i trông thấ`y!
Nhưng biế`t đâu đầ`y là gian kế` của Cừ Thiên Hiệp, hắ`n sợ mọi người đoàn kế`t nên phân tán lực lượng, đánh chề`t từng loạt một, thật là âm mưu tồ`i độc ác đứ`c vô vàn!

Cừ Thiên Hiệp cười ngắ`t tiế`p lời:

- Đón gió bắ`t hình, chưa thấ`y mặt mà đặt hình dung, lời nói của đạo sĩ mà hô``đồ` như thề`!

Huyề`n Tịnh rướn mình tới trước toan động thủ.

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, đoạn quay sang Cừ Thiên Hiệp dụ` giọng hỏi:

- Xin thí chủ hãy miễn cho lão nạp nói thẳng một lời!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khô` sở nói:

- Xin đại sư cứ dạy!

Ngộ Phi đại sư thở dài thườn thượ`t, đoạn từ tồ`n bảo:

- Theo việc này mà suy luận, Lãnh Nguyệt Đình xảy ra án mạng làm chề`t hàng mười cao thủ, thí chủ là Cừ Thiên Hiệp nế`u không tìm ra thủ phạm, bắ`t luận người có can dự hay không can dự, cũng khó tránh mang tiế`ng độc thủ tâm lang... hoen ô` cả danh dự!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu trầ`m giọng hỏi:

- Lão chương môn! Theo ý đại sư thề` nào?

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ từ hòa, bằng giọng nói êm trầm, song không ít lời nghiêm khắc:

- Điều thứ nhất: trừ tiểu thí chủ ra, khắp gầm trời võ hiệp không ai đủ tài lực gây nổi trận thảm sát này! Điều thứ hai: cuộc ước hội tại Lãnh Nguyệt Đình không do những ân oán võ lâm mà ra, mà chính là do Cừu thí chủ mà có! Điều thứ ba: những người dự hội, chết không kịp hô i và đã chết sạch, lấy ai chứng minh cho người không phải là thủ phạm vụ này...

Cừu Thiên Hiệp vô cùng chán nản, bằng giọng bực tức hỏi to:

- Vì thế mà đại sư buộc tội vẫn bớ i là thủ phạm vụ này!?

Ngộ Phi đại sư vội chắp tay trước ngực, vẫn giữ lễ hiên hòa nói tiếp:

- A di đà Phật! Xin tiểu thí chủ đừng cơn giận, tiếc thay ba điều như thế, tiểu thí chủ không thể khép kín miệng thiên hạ và dư luận sôi nổi trong giới võ lâm?

Huyền Tịnh lão đạo gật gù tỏ vẻ hài lòng, bèn cất tiếng chen lời:

- Lão chương môn dạy chí phải, vì dư luận sôi nổi trong mọi giới võ lâm! Cừu Thiên Hiệp... hôm nay chẳng ai để cho người thoát khỏi Lãnh Nguyệt Đình nửa bước!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua khí giận xung lên cảnh hông, tuy không dám động thủ ngay nhưng đưa tay chỉ vào mặt Huyền Tịnh nạt to:

- Các người khó thực hành?

Chàng vừa hét bảo, lại quay hướng vào Ngộ Phi đại sư nói lớn:

- Đại sư đã cố chấp không điề`u tra minh bạch, tưởng dù có phân biện chỉ vô ích! Hãy đợi Cừu mỗ qua Miêu Cương trở về` câu chuyện đêm nay quyề`t tìm cho ra lẽ, tìm được chân hung thủ sẽ giao cho Lão Chương môn chiế`u cáo cho mọi giới võ lâm!

Nói xong Thiề`n Hiệp nhấ`c mình lên cao ba trượng, toan hướng vào cây cỏ thụ lúc nầy chạy nhanh tới.

Người có chạy đường trời!

Tám tên võ sĩ Võ Đương kêu rồ`ng lên, tấ`t cả tung mình nhảy lên cao đuổi theo như gió lố`c, tám lưỡi kiế`m dài lay động thành một đường guom thố`ng nhấ`t, nhấ`m ngay đôi chân Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuố`ng mà chém thật nhanh.

Cừu Thiên Hiệp giận tím ruộ`t rồ`ng lên cực to:

- Cả gan thật!

Ngộ Phi đại sư thấ`t kinh, buộ`t miệng gọi nhanh:

- Chư vị đạo huynh Võ Đương, không được động thủ!

Huyề`n Tịnh không dám trái lệnh vọi huýt lên một tiế`ng gió, Võ Đương bát kiế`m vọi thâu nhanh thề` công, tám người hạ mau xuố`ng đấ`t đứng giàn đội hình chữ nhấ`t trước mặt Ngộ Phi đại sư. Huyề`n Tịnh nghiêng mình vòng tay hỏi:

Minh chủ dạy điề`u chi?

Ngộ Phi đại sư thở dài nã`o ruộ`t, bắ`ng giọng nói ấ`m nồ`ng bảo:

Các vị Võ Đương! Việc này cũng như gạo đã thối thành cơm, người chề`t không bao giờ sồ`ng lại, ví như Cừu Thiên Hiệp chính là thủ phạm thì tương lai “hấ`n” sẽ nguy hiểm vô cùng dù có ăn năn cũng

không kịp nữa... nếu như không phải Cừ Thiên Hiệp là thủ phạm thì chúng ta sẽ hại người oan uổng... tội vạ muôn ngàn.

Huyền Tĩnh cương quyết nói:

Dĩ nhiên hắn là thủ phạm, Minh chủ còn ngờ vực làm chi!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy không nường nhịn được nữa, bèn hét lên một tiếng: “hay thật” tay hữu cho vào bọc lấy ra thanh “Khô trúc thánh kiếm”.

- Soạt!

Kiếm rời khỏi vỏ, lóng lánh đạo kim quang, vàng rực cả Lãnh Nguyệt Đình.

Chín người có mặt tại đây không hẹn nhau gương mặt đồng sạm lại, tỏ vẻ giây phút quan trọng đã đến rồi.

Cừ Thiên Hiệp lay động trúc kiếm một vòng, hoàng quang tỏa ra trùng điệp, bằng giọng nói lạnh như băng hét bảo:

- Võ Đương Bát kiếm! Các ngươi chớ bức hiếp người thái quá, nếu việc này do ta là thủ phạm, thì ta chừa lại tám lão đạo các ngươi làm gì? Còn việc này không phải ta là thủ phạm thì... ta há chịu nổi sự buộc tội của các ngươi sao?

Vừa nói dứt Khô trúc thánh kiếm chuyển mình.

Ngộ Phi đại sư vội đứng ra trước mặt bọn Võ Đương bát kiếm, chấp tay trước ngực trầm giọng:

- Xin thí chủ vị tình Lão nạp mà nên rời khỏi đây cho mau!

Cừ Thiên Hiệp vội hạ ngay Trúc kiếm, chỉ vào Võ Đương Bát kiếm nói to:

- Võ Đương Bát kiế' m mãi dùng lời nhục mạ tại hạ... Tại hạ không nhẫn nhịn được nữa!

Ngộ Phi đại sư gương dụn giọng:

- Xin thí chủ nhẫn nại đôi phầ' n!

Cừ Thiên Hiệp toan trả lời. Bỗng nhiên một giọng nói lạnh ló' vang lên xé không gian:

- Lão hòa thượng! Sao mà vô lý thế' ! Tại sao hòa thượng không kêu tám tên đạo sĩ mũi trâu đó nhẫn nại vài phầ' n?

Tiế' ng hét lạnh lạnh vừa dứt, bóng người xuấ' t hiện như vệt chỉ vàng, từ không trung hạ nhanh xuố' ng trước mặt trường viện, khi người lạ vừa đứng yên, nhận rõ ra là cô ái nữ độc nhấ' t của Bang chủ Bài Bang nàng Đắ' ng Hồ' ng Tiêu.

Đắ' ng Hồ' ng Tiêu đầ' u chít khăn vàng, mặc xiêm màu hoàng anh, trên tay câ' m đơn kiế' m, mặt phấ' n ửng hồ' ng, mày ngài xé' ch ngược, bước đế' n đứng kế' bên Cừ Thiên Hiệp, lại ngược mắ' t nhìn Ngộ Phi đại sư hấ' t hàm hỏi:

- Lão thầ' y chùa! Kẻ xuấ' t gia tại sao không bác ái công bắ' ng, lại đi bênh vực má' y tên gian đạo sĩ!

Ngộ Phi đại sư vẫn điề' m nhiên bắ' ng giọng nói hiề' n lạnh hỏi:

- Xin lỗi cô nương là ai?

Cừ Thiên Hiệp sợ Đắ' ng Hồ' ng Tiêu lỡ lời mang tội, nên bước tới cản trước mặt nàng, nhanh miệng bảo:

- Đắ' ng cô nương! Chẳng nên lỗ mắ' ng, đại sư đây là chương môn Thiế' u lâm phái, Minh chủ của Cừ đại môn phái là... Ngộ Phi đại sư.

Đã `ng Hồ `ng Tiêu cau mày đáp:

- Bấ t luận là ai... nê u nói lời không ngay thẳng, hành động chẳng công bình, thì ta chỉ trích thẳng... không sợ gì cả!

Ngộ Phi đại sư không lộ tia giận dữ nào, mà đưa mắ t nhìn từ đầ u đế n chân cô gái cá t giọng hiề n lạnh bảo:

- Vậy cô nương đây... là Đấ `ng Bang chủ tiểu thơ, Lão nạp chưa thấ y nên không rõ, nê u có Đấ `ng lão Bang chủ tại đây, chấ c lão nạp không bị chỉ trích!

Đã `ng Hồ `ng Tiêu cau mày, lớn tiế ng đáp:

- Lão sư! Cha của ta sợ danh tiế ng của lão sư lắ m đây! Vì người là Bài Bang chủ, còn tiểu nữ không bang phái, chẳng sư môn nên chẳng ngại gì lão sư cả!

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điề m đạ m nói:

- Đấ `ng nữ thí chủ! Lão nạp và Cừu thí chủ luận chuyện không đê ` cập đê n nữ thí chủ mắ may... tại sao nữ thí chủ lại nổi cơn thịnh nộ lôi đình?

Đã `ng Hồ `ng Tiêu bướng bỉnh đáp ngay:

- Chuyện của hắ n ta can thiệp đượ c!

Ngộ Phi đại sư mỉm cười hỏi:

- Tại sao thế ? Nữ thí chủ là gì của Cừu thí chủ!

Đã `ng Hồ `ng Tiêu thẹn đỏ mặt tía tai hét lên lạnh lạnh:

- Kê xuấ t gia chớ hỏi lời này! Ta là gì người hỏi tới làm chi!

Đột nhiên... một bóng trắng đáp nhanh xuống tràng, Nhan Như Ngọc xuất hiện đột ngột, nàng phá lên cười lạnh lạnh phụ họa:

- Hay nhỉ! Đừng hỏi tới làm chi? Vậy người với hắn liên hệ cách nào mới được chứ!

Cừ Thiên Hiệp giật mình đưa mắt nhìn nàng sững sờ, lại buột miệng kêu lên:

- Nhan phó giáo chủ! Nhan cô nương... lại đến nữa à!

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, cười nhạt hỏi:

- Ta lại đây không được sao?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lòng cuống cuống, vội dùng lời phân biện nói:

- Tại hạ không có ý hỏi như thế!

Nhan Như Ngọc “hừm” một tiếng không nói tiếp, mà tuốt nhanh trường kiếm quay mình lại đối diện với Bát kiếm Võ Dương trầm giọng hét lớn:

- Việc này không liên quan đến các người, việc gì mà ngạc nhiên như thế? Muốn chết hay sao? Tiếc thay các người đến trễ một bước, nếu đúng giờ... thì...ha... ha!

Võ Dương Bát kiếm giận xám mặt, tám người đồng tuốt nhanh trường kiếm thủ thế...

Ngộ Phi đại sư đưa tao chặn lại, quắc mắt to:

- Xin mời tám vị trở về tức khắc, và phiến phúc bảm lại Võ Dương chương môn... xin nói một ngày gần đây Lão nạp sẽ đến bái

phông, bao nhiêu việc đại sự đến lúc đó giáp mặt nói chuyện sau!
Các vị nhớ nhé!

Võ Dương Bát kiếm nhìn thầy Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc, đối với cả hai bọn chúng có đôi phần nể sợ, lại thêm Ngô Phi đại sư có mặt tại trường, được nghe mấy lời nói sau này... khiến chúng cả mừng vì được thoát thân trong danh dự.

Huyền Tịnh lại cho kiếm vào vỏ, vừa đồng dục nói cực to:

- Nếu không có Minh chủ khuyến dụ, đêm nay ta quyết trừ tuyệt mi! (ám chỉ Nhan Như Ngọc)

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Được dịp may thì hãy chuồn cho sớm, đừng giở giọng khoác lác, nếu không có Ngô Phi đại sư tại đây, Tám tên như các người bản cô nương sẽ đoạn sạch không chừa một móng!

Ngô Phi đại sư nhìn Võ Dương Bát kiếm thối thức:

- Bát kiếm Võ Dương nên nghe theo lão nạp... mau lên đường trời đã sáng kia rồi!

Võ Dương Bát kiếm, tám người uất hận bời bời, song chẳng dám nản ná lại lâu, tất cả trở thuật khinh công nhắm thẳng hướng thành Phượng Hoàng chạy như bay biếc, phút chốc đã mất dạng.

Ngô Phi đại sư nhìn thầy Võ Dương Bát kiếm đã đi xa, bèn vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Phó giáo chủ! Lão nạp có một việc muốn nhờ giúp đỡ, không rõ Phó giáo chủ có đồng ý giúp lão nạp hay không?

Nhan Như Ngọc tuy tánh tình ngạo mạn, kiêu hãnh, nhưng đố i với Ngô Phi đại sư nàng có lòng tôn kính mười phầ n, nên mỉm cười vòng tay đáp lễ nói:

- Có gì... Xin đại sư nói rõ xem sao!

Ngô Phi đại sư tỏ vẻ nghĩ ngợi bằ ng giọng nói chân thành bảo:

- Theo lời đồn đấ i trên chố n giang hồ , quyền thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tậ tự... nhờ luân chuyển vào tay thuộc hạ của Quý Giáo nế u Phó giáo chủ có lòng nhân hậu, trong khi về quý giáo dò xét lại xem sao, ví như có thật thì tấ t cả tăng ni Thiế u lâm tự... cảm đứ c đời đời...!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đấ y lòng, đôi mắ t tròn tròn như mắ t hổ, nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc.

Chợt thấ y Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không an, mắ t phượng chuyển tròn, lâu lắ m nàng mới gượng gạo lên tiế ng:

- Đại sư nói như thế ... hóa ra người của Huyế t Quang Giáo đế n quý tự trộm kinh hay sao?

Ngô Phi đại sư khoát tay lắ c đầ u nói:

- Lão nạp đầ u... đầ u nói thế ! Lão nạp nói “nhờ luân chuyển”, xin Phó Giáo chủ chớ nghĩ lầ m! Lão nạp xin tạ tội trước, và hầ u nhờ giúp đỡ sau!

Ngô Phi đại sư vừa nói dứt, lại câ t tiế ng như rồ ng gầ m, hồ rồ ng, nhún mình phi thân lên cao hàng trăm trượng.

Thực là bậc Minh chủ võ lâm, tôn sư một phái, công lực đế n độ siêu việt tột đời, không có người sánh kịp.

Nhan Như Ngọc nhìn theo bóng Ngô Phi đại sư đến mất dạng, thân sắc nàng biến đổi không sắc sảo như lúc đầu, lại đượm vẻ đau thương, đôi mắt chiếu những tia lo lắng, mặt phấn ản vài nét buồn man mác.

Cừu Thiên Hiệp bước đến trước mặt nàng mỉm cười nói:

- Nhan cô nương! Lại đây ta chỉ cho xem!

Thâm ý của chàng muốn chỉ cho Nhan Như Ngọc xem xác chết.

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, gương mặt đang héo xào vụt sáng rỡ, bả ãng giọng nói nghiêm trang đáp:

- Đúng đấy! Ta suýt quên mất, còn một vị cô nương đã nhảy ra can thiệp cho Thiệu hiệp... vậy sự liên hệ của cả hai như thế nào nhỉ! Ôi chao! Danh từ khá huê mỹ, nào là “Bà Bang Bang chủ lệnh thiên kim Đả ãng Hồ ãng Tiêu...” vị cô nương còn đây không?

Đả ãng Hồ ãng Tiêu ản sau nhóm hoa rậm, bao nhiêu lời của Nhan Như Ngọc nàng nghe rõ mồn một.

Cừu Thiên Hiệp sớm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc bướng bỉnh lạ lùng, sợ nàng cao hứng nói lên những lời bất nhã, trêu tức Đả ãng Hồ ãng Tiêu sẽ xảy ra biến cố, bèn cao giọng gọi Đả ãng Hồ ãng Tiêu:

- Đả ãng cô nương lại đây! Vị này là Huyết Quang Giáo Phó giáo chủ Nhan cô nương, tên là Như Ngọc! Mọi giới võ lâm đều xưng tụng là “Hồ ãng hoa lệnh chủ” chỉ một đóa hồ ãng hoa lệnh chủ giao du khắp cả giang hồ... người người đều thán phục.

Đả ãng Hồ ãng Tiêu vội bước ra ngoài, đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc, lại nhìn Cừu Thiên Hiệp... bèn dụi dụi nói:

- A! Ngưỡng mộ quý danh đã lâu!

Giọng nói của Đả`ng Hồ`ng Tiêu tuy dịu dàng song đượm vẻ khinh bạc.

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói tiế`p:

Ngưỡng mộ! Thật không dám, chỉ có ta ngưỡng mộ là có? Đả`ng cô nương, cô nương thật tô`t sô` nhấ`t đời, Đả`ng lão Bang chủ cung con như ngọc! Đã khổ tâm suy tính vùi cho đượ Cừ Thiên Hiệp vượt ngàn dặm đế`n Thầ`n Châu... Dù thế` nào cũng là thiên kim tiểu thơ, Bang chủ chiề`u con là phải!

... Thật là lời nói chua ngoa đanh đá, trêu chọc một cách thầ`n tình.

Tánh ý nữ nhi tê` nhị như tơ, đố`i với ái tình tự nhiên ganh tị.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu tuy văn tài lỗi lạc hơn Nhan Như Ngọc, nhưng vì kinh nghiệm ở đời lại kém hơn, nhưng đố`i với những lời nói vừa qua của Nhan Như Ngọc, nàng há không nhận biế`t hay sao? Vì thế` mặt ngọc thoáng hồ`ng trầ`m giọng nói:

- Nhan Phó giáo chủ! Ta với người đê`u là phận gái, lời nói này là đê`u kỵ câ`m của chúng ta!

Nhan Như Ngọc tại Huyê`t Quang Giáo nhấ`t hô` bá úng, tại giang hồ` tiế`ng hét động phong vân... há chịu người cưỡng bách hay sao, nên nghe Đả`ng Hồ`ng Tiêu nói, nàng nghiêm sắ`c mặt hỏi gặ`ng:

- Nhan cô nương nói như thế` đầ`y, có sao không? Xúc phạm đế`n danh dự Bài Bang à?

Đả`ng Hồ`ng Tiêu chẳng nhu nhược giờ cao trường kiế`m hét to:

- Đừng giở giọng chua ngoa trước mặt bản cô nương!

Nhan Như Ngọc rõ ng to:

- Cả gan cho ... nữ nghẹn đầ`u!

Đầ`ng Hồ`ng Tiêu thét lạnh lạnh:

Bản cô nương sẽ tiế`p ngươi!

Nhanh như chớp hai vị cô nương nhảy nhanh ra giữa tròng, cả hai giương mắ`t nhìn nhau lom lom, một trường kiế`m, một đoản kiế`m, họ thét lên một tiế`ng lạnh lạnh, hai đạo kiế`m quang quay lượn một vòng, chớp mắ`t cả hai đã giao nhau một chiêu nảy lửa.

Keng!

Tia lửa nháng ra lắ`p lánh, kiế`m phong cuộn gió kêu “ong, ong”!

Cừ Thiên Hiệp thắ`y thắ` kêu rõ ng lên:

- Đầ`ng cô nương, Nhan cô nương... Việc... việc gì phải động thủ?

Nhan Như Ngọc tay kiế`m vẩy như múa rõ`ng, buột miệng hét lên thành thót:

- Cừ Thiên Hiệp! Ngươi hãy bênh vực nó đi! Nhan Như Ngọc quyết liề`u thân tử chiế`n...!

Đầ`ng Hồ`ng Tiêu hét lên lạnh lạnh:

- Thiên Hiệp tại sao ngươi không gọi ả dừng tay?

Cừ Thiên Hiệp tuy có trong tay “Khô` trúc thánh kiế`m” nhưng không dám tuố`t ra phân giải, vì sợ kiế`m phong chạm phải một trong hai nàng.

Hai vị cô nương nhảy nhót múa men, kiếm quyết mau tựa truy phong, kiếm khí tỏa ra sáng rực... chàng chỉ có hai tay không chẳng biết phải can gián bằng cách nào... do đó, Cừ Thiên Hiệp chạy vòng quanh như nhà sư chạy kim đàn, miệng không ngớt kêu lên:

- Dừng tay! Dừng tay! Mau dừng tay lại!

Hai vị cô nương hỗn đầ u kịch liệt, làm cho cát bụi ngợp trời, kiếm phong reo lên như sóng gào gió thét, chẳng ai chịu dừng tay trước.

Bỗng nhiên..

- Choeng!

Hai tiếm binh khí giao nhau, phát ra tiếng dội rợn người, hai vị cô nương cuộn mình thành một bóng vụt phân ra hai bên.

Nhan Như Ngọc chố ng kiếm thủ thế , gương đôi mắt tròn xoe, nhìn Đầ ng Hồ ã ng Tiêu, lạt giọng nói:

- Hóa ra cánh bướm cài đầ u, tô t đẹp bên ngoài, trong ruột toàn là cỏ rác!

Đầ ã ng Hồ ã ng Tiêu roi ngay thanh tuế kiếm, tái mặt nghiến răng nói chẳng ra lời thố ng khố , nàng quá hổ thẹn với Cừ Thiên Hiệp, vì mới giao kiếm lâ ã n đầ u lại bị lạc bại một cách chua chát... thảm thương.

Cừ Thiên Hiệp thấ y cả hai ngưng đầ u, vội nhảy vào giữa giang hai tay ra can gián, lại trầ m giọng nói to:

- Hay lấ m! Đẹp tuyệt, kẻ tám lạng, người nửa cân! Ai chẳng thua ai... xin dừng tay lại nghe ta cạn tỏ đôi lời!

Nhan Như Ngọc nghe qua bĩu môi cười nhạt:

- Thế nào! Ai thua chẳng thua ai à? Người hãy giương mắt, nhìn trên mặt đất xem... thì rõ!

Vừa nói, một tay nàng chộp vào mạn sườn, tay hữu cầm kiếm chỉ vào lưỡi tuế kiếm của Đảng Hồng Tiêu bị văng ngã dưới đất xa xa, dương mặt ra chiêu uất bại phân.

Đảng Hồng Tiêu lòng đau như cắt, cúi mặt nhạt thanh tuế kiếm, nhún mình vượt qua mặt Cừ Thiên Hiệp, tay hữu lay động mạnh, sử dụng đường gươm đã học năm ngày với Cừ Thiên Hiệp, chiêu Thường thắng bát kiếm của Thiế t thư tuyệt học, được bàn tay mềm mại lay động rất nhanh.

Đảng Hồng Tiêu sử dụng chiêu tuyệt kiếm, lại thêm sự phần nộ đến cùng cực, khiến nàng dùng hết sức bình sinh phổ vào chiêu thế, tuy nàng chỉ lãnh hội được bốn chiêu, nhưng sử dụng thiên biến vạn hóa, khiến quý thân không lường được sự tân kỳ gió cuộn như phong lôi, thế rền nghe khiếp đảm, uy lực thật là kỳ tuyệt.

Nhan Như Ngọc tuy không rõ chiêu “Thường thắng bát kiếm”, nhưng nàng với Cừ Thiên Hiệp đã nhiều ngày cắ p kiếm ngao du, rày đây mai đó, mỗi lần Cừ Thiên Hiệp giao chiến với ai, nàng đều có dịp quan sát rất tường tận, vì thế, khi nàng trông thấy Đảng Hồng Tiêu trở chiêu “Thường thắng bát kiếm” ra sử dụng, nàng đã nhận biết ngay, vội thu hô i trường kiếm nhảy ra xa... hướng vào Đảng Hồng Tiêu nói lớn:

- Hay tuyệt! Hôm nay Nhan Như Ngọc nhận thua người đây!

Nói xong nàng chớp nhanh đôi mắt, hai dòng lệ vô tình lan trào trên đôi má, lại quay nhìn Cừ Thiên Hiệp uất nghẹn nói:

- Người xưa nói có sai đâu, kẻ sĩ phu ba ngày soi mặt một lần thấ y khác, không ngờ ta cách người mấ y ngày, mà người có kỳ duyên gặp bạn má hờ ng tri kỷ... Ôi...cõi lòng Nhan Như Ngọc này... có lẽ ôm hận từ đây...!

Một vị Phó Giáo chủ vì lụy tình, không còn nghĩ đế n gì nữa... nên mới thố t ra những lời đau khổ đầ y tuyệt vọng này.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như mình nhúng vào băng giá, lại không rõ Nhan Như Ngọc nói gì... bèn tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương, xin cô nương giải thích rõ ràng hơn!

Nhan Như Ngọc nghẹn ngào lắ c đầ u, bắ ng giọng nói cực bi ai bảo:

- Có gì mà người bảo chẳng rõ, trong thời gian mười ngày, mà người đem chiêu kiế m bí truyề n lại cho nàng, chỉ mà gấ p thế ... nàng bại ư... người sẽ thay nàng xuấ t đầ u lộ diện, thì làm cách nào thua được... Bởi vậy, nay người không tự nói chẳng ai thua ai hay sao... Hôm nay ta biế t người hứng thú lắ m, dùng kiế m pháp của người đố i phó lại Nhan Như Ngọc này... tại sao... tại sao... người chẳng tự tay giế t ta cho phí chí!

Cừ Thiên Hiệp há mồm nói chẳng ra lời, chỉ buộ t miệng than:

- Việc này chỉ trời hiểu... hoàn cảnh của ta!

Nhan Như Ngọc cười, lạnh lạnh tiế p lời:

- Hay lắ m! Vì có trời hiểu, nên trời mới an bài! Thôi ta đi!

- Nhan cô nương...

Cừ Thiên Hiệp kêu lên nghẹn ngào.

Ngay lúc ấy, một bóng người xanh màu Bích Lục nương theo gió chạy như bay, không có một tiếng, một kiêu một người hiệp lại, mang theo một tia sáng xanh dòn, nhấm ngay Nhan Như Ngọc thích tới, như thanh long nổi cơn giận, xuyên phá chín tầng mây, thể mạnh và nhanh không tưởng được.

HỒI THỨ SÁU MƯỜI LĂM

Hai nữ lãnh chúa nổi cơn...

Quyết liệt u một trận thư hùng

Bóng xanh mau như cánh én, vượt trùng dương từ trên không lao mình xuống vun vút, nguy hiểm vô cùng.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, khiến cho ba người có mặt tại tràng buột miệng rú lên một tiếng kinh hãi.

Cừ Thiên Hiệp có đôi mắt linh hoạt tựa hắc ung, công lực lại cực kỳ thâm hậu, vừa thoáng thấy đôi chân nhích động nhảy bung tới trước, tay hữu giữ chặt ngọn kiếm “Khô trúc”, tay tả vươn ra chộp lấy tay hữu Nhan Như Ngọc. Đồng thời kéo nàng nhảy vọt ra ngoài cả trượng dư, lại buột miệng gọi to:

- Tiệt cô nương! Chuyện đâu còn có đó... Xin cô nương lấy lời nói phải hơn!

Nguyên bóng xanh vừa đáp xuống tràng, là Hoa khôi lệnh chủ Tiệt Lệ Hồ ng.

Tiệt Lệ Hồ ng đánh một chiêu rơi vào khoảng giữa không, sự tức giận càng bốc lên cao độ, nàng trầm giọng hét lên lạnh lạnh:

- Người chẳng nên xen vào câu chuyện của ta, hôm nay chẳng giết được Nhan Như Ngọc ta thế chẳng làm người!

Vừa nói dứt, kiếm lượn tựa móng trời, thân người như phụng múa, chiêu thế thứ nhì nhắm ngay Nhan Như Ngọc phát tới, bằng những đòn chí mạng, hai người thế không đội trời chung.

Nhan Như Ngọc bị Cừ Thiên Hiệp đỡ lui ra ngoài, khí giận càng tăng thêm gập bội, tay hữu rút “soạt” trường kiếm buốt miệng rống to lên:

- Ngạnh đầ u! Tuy bản cô nương có điểm đắ c tội cùng ngươi! Nhưng hành động của ngươi không tha thứ được!

Nàng vừa nói, vừa huy động kiếm chiêu, biế n hóa ra một vậ ng khí lạnh trắ ng mờ nhắ p nhoáng như tuyế t rơi, mưa đổ, hàn khí xung buố t mặt mọi người.

Cừ Thiên Hiệp trông thắ y thề cả kinh kêu to lên:

- Các ngươi giờ trò gì lạ thề ? Muôn việc đầ u có thể giải quyế t được bằ ng lời nói, chuyện gì phải... động thủ... hãy dừng lại mau lên!

Hai vị nữ lệnh chúa tụy có nghe tiế ng hét, can gián của Cừ Thiên Hiệp, nhưng đôi bên vẫn vũ lộng kiếm thép giao nhau.

Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hồ ã ng, khí giận bắ c mờ cả não quan, chiêu thề lại cuộn trào như muôn ngàn đọt sắ ng, thi nhau búa đắ u, không thể nhượng bộ được...

Hồ ã ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, tính nóng như lửa đắ t, công lực lại không kém Tiế t Lệ Hồ ã ng, thì há chịu đầ u hùm đuôi chó mà ngưng chiêu hay sao?...

Cho nên giữa tràng đắ u bắ c cuộn lên kiếm khí ngập trời, bụi bay dậy đắ t.

Bóng xanh quyện tròn thành một vòng trông tựa như đám mây xanh, bị đạo thanh phong bắ c thổi bay lên cuồ n cuộn, biế n tỏa ra hàng loạt chiêu lợi hại, công mạnh vào đại huyệt đắ i phương, nguy hiểm vô kể, ác hiểm rợn người.

Bóng trăng biếc thành chiếc cầu vòng trăng toát, ẩn vào đạo kiếm thức của đời phương, tả xung hữu đột, chớp nhoáng và nhịp nhàng như cánh bướm màu vờn hoa, hung hăng như sấm sét bủa nề n trời.

Hàng ngàn đạo kiếm phong bốc nổi thổi tạt vào tà áo kêu phàn phật, cuốn tung cỏ, lá bay rợp trời, tiếng gió phát ra vi vu như cơn mưa rào nước lũ, thật là một trường ác đấu có một không hai.

Cả đôi bên đều dùng hết sức bình sinh, đánh chớp nhoáng, chiêu nhanh như điện xẹt, thế lệ hơn sao xa, trong chớp mắt hai đàng công kích lẫn nhau, trên dưới ba mươi chiêu thế chỉ vì cả sức lực tương đương nên chẳng người nào chịu dừng tay ngưng đấu.

Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột, vội cất nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vào bọc, thân mình lách nhẹ tiến đến trước mặt Đả Ng Hông Tiêu cất tiếng bảo khẽ:

- Đả Ng cô nương! Xin cho tại hạ mượn tạm trường kiếm để dùng...!

Đả Ng Hông Tiêu nhếch môi cười đáp khẽ!

- Chẳng nên can dự vào câu chuyện của họ!

Nàng nói chưa hết lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh như chớp, cướp lấy đơn kiếm trên tay nàng, tung mình nhảy vọt tới trước, vừa buột miệng hét to:

- Hai vị khá đề phòng!

Trong tiếng hét chàng đã lay động đơn kiếm vùn vụt, thân mình như cánh cuông ưng xông thẳng vào đạo kim quang.

Bỗng nhiên hai tiếng kêu sáng sốt vang lên:

- Ôi... ôi chao!

Kèm theo đấ'y là kiế'm thép chạm nhau leng keng.

Ba bóng người đang cuộn thành một vòng tròn. Đột nhiên lão đảo lùì ra sau cả trượng lại nghe Cừ Thiên Hiệp cao hứng gọi to:

- Tại hạ cam thấ't lễ!

Vừa nói chàng vừa thu đôn kiế'm vòng tay hướng vào hai vị cô nương cao giọng nói:

Sự tình cá'p bách, xin nhị vị lệnh chủ thứ lỗi sự lỗ mǎng này!

Nhan Như Ngọc khí giận xung thiên, đôi mắ't phượng tròn xoe như quả nhãn nhìn chăm thanh kiế'm dài nắ'm trêm mặt đấ't, bắ'ng giọng nói căm hờn hét lạnh:

- Cừ Thiên Hiệp hay cho mi!

Hoa khôi lệnh chủ Tiế't Lệ Hồ'ng hai tay bóp mạnh vào nhau, đưa đôi mắ't đầ'y ngắ'n lệ nhìn thanh kiế'm nắ'm trơ trên đấ't, bắ'ng giọng nói đau đớnghẹn ngào hét lên:

- Cừ Thiên Hiệp ngươi chẳng biế't trắ'ng đen phải quấ'y, tại sao ngươi bức hại ta thế' này?

Nàng vừa nói, hai hàng lệ tuôn rơi lã chã như mưa.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp đã dùng đôn kiế'm gạt vắ'ng hai thanh kiế'm của hai nàng lên chủ tâm ý của chàng lo sợ cho chính sinh mệnh cả hai vì lưỡng hổ tranh nhau chẳng bại cũng bị thương không ngờ hai nàng lại oán trách.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thở dài, buồ'n bã nói:

- Hai vị cô nương! Dĩ vãng không oan trái và gâ`n đây chẳng oán cừ, chỉ vì một, hai lời nói hơn thua mà gặp mặt đã liê`u thân tử chiê`n... thật tại hạ chẳng rõ vì có nào? Tại sao hai vị lại giao phương kịch liệt như thế`?

Chàng vừa nói vừa đưa mắ`t nhìn cả hai cô nương, sau cùng lại đưa mắ`t nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc như ngâ`m hỏi:

- Nhan Như Ngọc khí giận phùng phùng đưa tay chỉ vào mặt Tiê`t Lệ Hồ`ng nói to:

- Tại sao ngươi không hỏi nó? Chính nó đã ra tay trước kia mà!

Hoa khôi lệnh chủ Tiê`t Lệ Hồ`ng giận xám mặt đưa tay điếm vào mặt Nhan Như Ngọc rít lên cắn hận:

- Hỏi ta ư! Trong thâm tâm ngươi rõ hơn ai cả?

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi cười khẩy và bắ`ng giọng nói lạnh nhạt:

- Hừ! Dĩ nhiên là hiểu rõ! Nê`u ngươi muố`n biê`t... thì nên tìm lệnh thiên kim của Bài ban mà hỏi nàng â`y... ngươi dám không? Đủ can đảm chú?

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu nhìn thắ`y cả hai có vẻ oán hờn như chắ`t chứa một mó`i thù truyê`n kiế`p, cả hai lại tỏ vẻ trù mế`n Cừ Thiên Hiệp khiế`n lòng nàng nổi lên một tràng nghi vắ`n, lai thêm Nhan Như Ngọc dùng lời ám chỉ mình khiế`n nàng không thê` dắ`n lòng được, nên bước đắ`n trước mặt Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở hỏi:

- Câu chuyện này vì sao xảy ra như thế`?

Cừ Thiên Hiệp lắ`c đầ`u thở dài nói:

- Ta cũng không rõ vì sao?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng mặt mày tái nhợt, đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc trầm giọng :

- Nhan Như Ngọc! Người đừng giả vờ chỉ Đông nói Tây... bản cô nương hỏi người...

Cha con chúng ta có oán hận gì với Huyết Quang Giáo... tại sao người phải người phục kích sát hại, trên đường từ Phụng hoàng thành đi ra ngoại ô, nói mau?

Nàng vừa nói dứt, gương mặt lạnh lùng của Nhan Như Ngọc vụt đỏ ao lên, mặt cả vẻ tự nhiên.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm tư vội nhanh nhẩu hỏi:

Tiết cô nương, cô nương bảo sao?

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng khí giận chưa nguôi, cao giọng hét:

Cuối canh ba, gần qua đầu canh tư ta và phụ thân ta rời Phụng hoàng thành đi ra ngoại ô, giữa đường gặp mười mấy tên đại hán bịt mặt phục kích vừa trông thấy cha con ta, bọn chúng không phân hắc bạch, phải quấy, tóa ra vây đánh toi bời... thật là hung hăng ác độc...!

Nhan Như Ngọc cao giọng cướp lời:

Người dám quả quyết mấy người hán tử bịt mặt là người của Huyết Quang Giáo ư?

Tiê t Lê Hò ng phá lên cười chua chát bằ ng giọng nói lạnh như sương bảo:

- Hừ! Cách giả trang cải dạng thì dễ, chiêu sô ấ võ nghệ không đòi được, vì thế ấ ta nhận ra trong sô ấ chúng nó có tên chủ tọa Hộ pháp Huyê t Quang Giáo là Thiê t tán kiêu dương Lôi thanh Minh, với cây lộng sắ t của hắ n trên chồ n giang hồ ấ quyê t không có kẻ thứ hai!

Nhan Như Ngọc then đở mặt cúi đầ u nín lặng.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vô cùng kinh ngạc, cau mày nhìn Nhan Như Ngọc ra gắ t khỏi:

- Nhan cô nương! Nê ấ sự thật như thế ấ, chẳng nhẽ Quý giáo đã tiế p được Phi kích truyê n thơ, mà đê ấ n tham dự cuộc hội tại Lãnh Nguyệt Đình hay sao?

Nhan Như Ngọc nhê ấ ch môi cười nhạt:

- Đú ng đầ y! Cũng vì thế ấ mà bị người lâ m lẫn.

Cừ Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi lại?

Lầ m lẫn? Tại sao? Hoa khôi lệnh chủ Tiê t Lê Hò ng cau mày trợn mắ t nói như hét:

- Xi! Huyê t Quang Giáo đầ i với các môn, các phái trong giang hồ ấ không vãn lai giao thiệp, thì có ai mà ước hội với bọn chúng nó!

Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mỉm cười gượng chồ ng chề nói:

- Việc này ngươi biê t sao được, chẳng qua là...

Tiê t Lê Hò ng nghe qua xám mặt đưa tay phát lia lia ngắ t lời:

- Hừ! Người đừng già hàm chó! Lôi thanh Minh đã luôn môm, bảo vâng theo Hồng hoa lệnh của Phó giáo chủ, cản trở không cho cha con ta vào Lãnh Nguyệt Đình, người còn gượng cái chó làm gì? Chẳng nhẽ Huyết Quang Giáo còn có hai tên Phó giáo chủ hay sao?

Nhan Như Ngọc cứng họng không nói nên lời, sự xấu hổ biến thành cơn phẫn nộ, nàng cao giọng hét to.

Hừ! Ta sai phái như thế đây, chỉ vì ta muốn thử cái ngón võ gà, cái thế thập bát chương xem sao!

Vừa nói dứt, nàng rùng mình thủ thế toan tấn công.

Tiết Lệ Hồng giận xanh mặt, đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc hét to:

- Cô nương quyết chẳng tha mạng sống người đâu!

Cừ Thiên Hiệp hét to một tiếng rùng mình nhảy vào giữa, tay hữu vịn Nhan Như Ngọc, tay tả nắm Tiết Lệ Hồng cao giọng nói:

- Không nên động thủ, đánh nhau chẳng phải là phương pháp giải quyết đâu?

Tiết Lệ Hồng cung tay giơ tới trước quát to:

- Chẳng có phương pháp gì cả? Nay nợ máu phải đền nợ máu, lấy răng phải trả lại răng!

Cừ Thiên Hiệp nghe đến hai chữ “nợ máu” lấy làm kinh hãi kêu lên:

- Húy! Tiết cô nương, lệnh tôn đã ra sao... lệnh tôn thế nào...?

Tiết Lệ Hồng không dằn được xúc động, nghẹn ngào nói:

- Phụ thân trúng nhâm ngọn tán của Lôi thanh Minh...!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên sững sờ:

- Oái trời! Vậy lệnh tôn ở đâu?

Tiê t Lệ Hồ`ng nắ c nghẹn đáp:

- Đang ngô`i dưỡng thương trong Sơn thầ`n miế`u!

Cừ Thiên Hiệp hoảng hồ`t nói nhanh:

- Đi! Chúng ta nên đê`n thương thê` Tiê`t lão tiề`n bô`i ra sao? hiện tại tranh luận chỉ vô ích!

Tiê`t Lệ Hồ`ng nghe Cừ Thiên Hiệp nhắ`c đê`n thương thê` của phụ thân khiế`n cõi lòng đau như cắ`t, nàng đưa mắ`t nhìn thẳng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Nế`u cha ta đổ một giọt máu, Huyế`t Quang Giáo phải đổ mười giọt máu, nế`u cha ta có bê` gì... thì ta sẽ giế`t sạch Huyế`t Quang Giáo không chừa con chó con gà!

Cừ Thiên Hiệp gượng cười nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương! Tiê`t lão tiề`n bô`i thương thê` ra sao? Tại sao cô nương...

- Nhan Như Ngọc lạnh lùng cướp lời:

Cũng tại lão nghề` nghiệp không tinh, trách chi người lỡ tay lỡ mắ`ng! Cừ Thiên Hiệp ý người muố`n bênh cô ả đầ`y hứ!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắ`c mặt vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trang trọng nói:

- Tất cả đều là bạn hữu luân lạc với nhau, Cừ Thiên Hiệp này chẳng bệnh ai, bỏ ai cả, theo ý kiến của tại hạ thì Nhan cô nương có thể cùng tại hạ vào Miếu sơn thần gặp mặt nhau nói cho minh bạch việc gì khó khăn đối diện nhau, giải quyết vẫn được kia mà! Và hãy xem tại hạ bệnh ai, bỏ ai?

Nhan Như Ngọc nghe qua ngán người không biết trả lời sao cho ổn, nàng lại cúi đầu nghĩ ngợi:

- Nếu ta chẳng đi... hóa ra tiện lợi cho Đảng Hồng Tiêu và Tiết Lệ Hồng sao? Đi... nhất định phải đi mới được, nghĩ đến đây nàng nhoẻn miệng cười nói:

- Người bảo ta sợ ư? Không bao giờ... đi thì đi, chứ ngại gì?

Cừ Thiên Hiệp vòng tay hướng vào Tiết Lệ Hồng dịu giọng nói:

- Tiết cô nương! Việc cứu người là khẩn cấp chúng ta nên vội vàng xem thương thế của Tiết lão tiên bối trước... rồi sẽ thảo luận sau!

Ngay lúc đó, Đảng Hồng Tiêu lại cảm thấy mình bơ vơ như một kẻ bàng quan bèn đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp nũng nịu bảo:

- Thiệu hiệp! Hiện giờ ta về là phải!

Cừ Thiên Hiệp ngán người nên chưa biết phải trả lời cách nào vì chàng vừa an ủi và năn nỉ xong hai vị cô nương, ai ngờ lại có vị cô nương thứ ba nổi cơn hờn dỗi nữa, bất giác chàng mỉm cười khổ sở tiếp lời:

- Đảng cô nương! Cô nương tính đi đâu?

Đảng Hồng Tiêu mỉm cười nhỏ nhẹ đáp:

- Vì... vì ta giấ u lệnh phụ thân đi ra đây và lại trời gầ n sáng nế u không trở về e phụ thân lo lắ ng số t ruột!

Nhan Như Ngọc nghe qua phá cười sặc sụa, bắ ng giọng nói trêu tức lạnh lùng:

- Ha! Ha lại một ả, sầ u vì thương thề của cha, một cô nàng lo phụ thân số t ruột! Thật là hai bên đề u khó... hi hi! Chỉ có con Nhan ngạnh đầ u này không có cha không có mẹ! Không phải lo, phải ngại gì cả... hi hi! Thích chứ nhỉ!

Tiề t Lệ Hồ ng cau đôi mày liễu nặng giọng nói:

- Hừ! Thích... chí thì ngươi nên gọi gã họ Cừu cưới ngươi làm vợ đi!

Nhan Như Ngọc nghe qua then đỏ mặt, song giả bộ ngược mặt lên trời cười hăng hắ c đoạn nói tiế p:

- Uø! Suy bụng ta ra bụng người, chẳng ngờ ngươi có lòng luyề n ái họ Cừu đế n thề ... bản cô nương đường đường là Phó Giáo chủ, việc làm rấ t chánh đại quang minh... ha ha... ha ha!

Cừu Thiên Hiệp sợ hai người đầ u khẩu sẽ xảy ra nhiề u chuyện không hay, bèn đưa tay nắ m áo Đắ ng Hồ ng Tiêu dụ dàng bảo:

- Đắ ng cô nương nên cùng đi với chúng tôi cho vui, trở về Thầ n Châu độ nửa khắ c, chẳng bao lâu đâu!

Đắ ng Hồ ng Tiêu thắ y không thể chớ i từ bèn gật đầ u đáp nhỏ:

- Xin chiề u ý Thiề u hiệp!

Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay xá vào Tiề t Lệ Hồ ng và Nhan Như Ngọc mỉm cười nói to:

- Xin mời nhị vị lệnh chủ lên đường!

Nhan Như Ngọc phá lên cười rũ rượi, đưa tay khoát lia lia nói:

- Thôi thôi ta chịu ở đợi tại đây... vì ta có biết Miếu Sơn thần ở đâu?

Tiết Lộ Hồng cười nhạt, nhấc nhẹ thân mình đi trước, dẫn đầu kế tiếp là Cừ Thiên Hiệp, Đặng Hồng Tiêu, đi sau cùng là Nhan Như Ngọc đi lèn vào hậu viện Sơn thần Miếu.

Bỗng nhiên họ trông thấy phía trước mặt, bốn bóng người nhảy múa lờn lộn ẩn dưới lớp sa mù, bốn bóng này là bốn chàng thanh niên cao thủ, họ tung ra chưởng pháp mù trời, chiêu lay động như sấm rền gió thét.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lộ Hồng đi trước đột nhiên kêu rú thốt thanh:

Ôi chao! Bất hảo!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy cách đây ba mươi trượng, năm bóng người nhảy múa lờn lộn, dường như đang giao đấu với nhau, lại nghe Tiết Lộ Hồng gọi lên eo éo, bèn vận thêm nội lực vượt cả hai cô gái lướt tới trước buột miệng kêu to:

- Phải Miếu Sơn Thần đây không!

Tiết Lộ Hồng chạy vụt tới trước kêu lên hô t hoảng:

- Ai thế? Ai thế?

Cừ Thiên Hiệp lại kêu lên:

- Oái chao! Tiết lão tiên cùng người giao thủ!

Vừa nói dứt thân mình chàng lướt tời vun vút như mũi tên thoát một cái đã vượt khỏi hoa khôi lệnh chủ Tiể t Lê Hồ`ng, hạ ngay trước nề`n vân miế`u vũ.

Chợt thấ y Cái thế` Ma quân Tiể t Nam Hùng tay hữu lay động ngọn quý đầ`u truy hồ`n trào như điên như dại, dùng hế`t tàn lực chố`ng lại bớ`n thanh trường kiế`m của bớ`n thanh niên đang công tới như vũ bão.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấ y chiêu thế` trào của Cái thế` Ma Quân Tiể t Nam Hùng tuy lợi hại, nhưng chỉ dùng toàn thế` hư không thật, vì đôi chân lão không giữ được thăng bằ`ng đôi tay quờ quạng một cách mệt nhọc, chứng tỏ nội lực đã suy giảm, quyế`t khí đã kiệt cùng.

Chợt nghe một trong bớ`n tên thanh niên cao thủ trầ`n giọng hét :

- Tiể t Nam Hùng! Có vay có trả hôm nay mệnh số` người đã đế`n kỳ! Một thanh niên tay thủ lưỡi “Tam môn kiế`m” hắ`n lồ`ng lộn như con hổ điên, chiêu số` vừa cộng tới, miệng kêu lên thật to:

- Hãy nộp Ma mạng cho ta!

Cái thế` Tiể t Nam Hùng nín lặng để giữa nguồ`n nội lực, tay hữu vẫy mạnh ngọn Quý đầ`u truy hồ`n trào chố`ng lại hai lưỡi kiế`m đang công tời tấ`p.

Không ngờ người thanh niên thứ ba tay câ`m chặt ngọn “Ngô câu Kiế`m” vũ lộng ra chiêu “Tur Nha điế`u ngư” nhắ`m ngay lưng Tiể t Nam Hùng chém phạt xuồ`ng như nhát búa, lôi công nhanh không tưởng tượng được.

Ví như Cái Thế` ma Quân Tiể t Nam Hùng có thêm một mắ`t sau ót cũng không thể tránh kịp đường chiêu khố`c liệt này!

Ngay lúc đó đột nhiên một câ`u vòng trắ`ng như tuyền`t xuấ`t hiện từ trên cao hạ xuô`ng tràng viên.

Cừ Thiên Hiệp chân chưa chấ`m đấ`t đã buộ`t miệng quát to như sắ`m nổ:

Tiểu tử thật to gan, dùng nhiê`u thắ`ng ít, hãy dùng tay lại mau!

Chàng vừa nói cừa đẩy nhanh ra một chườ`ng, đao kinh phong thoát khỏi lòng tay như đấ`t dậ`y ba đào, sắ`m rê`n chớp núi, công hắ`n vào bớ`n thanh niên cao thủ, với chiêu thê` nhanh không tưởng đượ`c.

Bớ`n thanh niên cao thủ vừa nghe hơi gió vộ`i thu kiế`m phòng thân, rú`ng mình nhảy ra xa mắ`y trượ`ng.

Cái thê` Ma quân Tiế`t Nam Hùng mình đang nặng vế`t thương cho nên thân kém linh hoạt, không né tránh kịp, bị đao chườ`ng phong của Cừ Thiên Hiệp đẩy vắ`ng ra ngoài.

Tung!

Thân mình phớ`p pháp của Ma quân bị té ngồ`i trên mặt đấ`t, luôn cả ngọn Quỷ đầ`u truy hô`n trảo cũng bị vắ`ng ra xa sáu, bảy trượ`ng, gương mặt Tiế`t Nam Hùng trắ`ng bệch, hai tròng đờ` đắ`n thắ`t thầ`n, lão đưa tay ôm chặt ngực kêu lên một tiế`ng:

- Ái!

Và mưa ra hàng ngum máu tươi.

Hoa khô`i lệnh chủ Tiế`t Lệ Hồ`ng kêu lên:

- Cha... cha...!

Vừa nói nàng nhảy bỏ` đế`n bên Tiế`t Nam Hùng khóc to.

Cừ Thiên Hiệp càng thêm phẫn nộ, người chưa chấ m đấ t đã búng vọt tới trước mặt bô n tên thanh niên cao thủ, trầ m giọng quát to:

- Bô n người kề t tay nhau, đánh một lão già bị trọng thương, thì còn chi là hảo hán anh hùng?

Một gã tay câ m Tang môn kiế m trợn đôi mắ t tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp gắ t to:

- Người muô n nhúng tay vào vụ này ư!

Cừ Thiên Hiệp xòe to song chưởng, trầ m giọng hét:

- Các người thuộc vào hạng tiểu bô i của môn phái nào?

Gã câ m Ngô câu kiế m dừng mảy trợn mắ t nạt to:

- Chúng gia gia không môn, không phái gì cả, như thế ẳ chẳng đố i đấ với người đượ à!

Cừ Thiên Hiệp nghe lòng rúng động bèn nói thầ m: “ Chẳng nhẽ bọn chúng không phải là người của Huyế t Quang Giáo, chi bằ ng đợi Hồ ãng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đế n xem sao! Vì nghĩ thế , nên chàng cười khắ nói tiế p:

- Hừ! Nề u các người không phải là thuộc hạ của danh môn chánh phái, thì hóa ra các người là trảo nha của bọn tà ma ngoại đạo hay sao!

Gã câ m Tang môn kiế m giận run lên, bằ ng giọng nói trầ m khiế p hét cực to:

- Cầm mồ m người lại, người có mắ t không trông nên chẳng nhìn biế t người!

Vừa nói dứt, bốn gã thanh niên khí giận xung thiên, chúng dồn bước sấn tới trước cao giọng nói to:

- Anh em ta gồm có bốn người, là bào đệ của Cương chỉ truy hồn Khương bá vọng, chúng gia gia quyết tìm Tiết Nam Hùng để thanh toán món nợ nhà, chẳng phải tranh giành môn phái, không can hệ gì tới người!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên sừng sốt:

- A! Khương bá vọng? “Cương chỉ truy hồn”?

Gã cầm “Ngô câu kiếm” kêu lên kinh ngạc:

- Thế nào? Người khiếp đảm à!

Cừ Thiên Hiệp rúng động tận đáy lòng, cúi đầu nín lặng, líu lưỡi chẳng thốt nên lời.

Nguyên vì, lấy điều ân oán ra suy luận, thì Cương chỉ truy hồn Khương bá vọng, đối với Cừ Thiên Hiệp có cái ân Thừa tử tặng công, tại võ lâm giang hồ, đáng gọi là người ân... nhưng chẳng cần hỏi sự tình xảy ra, cũng đủ biết Khương bá vọng chết dưới tay Tiết Nam Hùng. Hôm nay con cháu họ Khương vì nghĩa cả mà báo thù, thì chính họ làm một điều Thiên Kinh đại nghĩa rất đáng khen, ta cản trở sao phải!

Cừ Thiên Hiệp suy nghĩ đến đây, vụt quay lại nhìn Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng, chỉ thấy lạo rêu bạc nhuộm hồng da vàng, máu đỏ, thân sắc trông thật thảm hại, quay lại nhìn sang Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng thì thấy mặt hoa ủ dột, lệ đỏ như mưa, bao nhiêu sự khó khăn ràng buộc khiến Cừ Thiên Hiệp chỉ cất tiếng thở dài và buột miệng nói to:

- A! Ta tưởng đâu các vị là thủ hạ... là tráo nha của Huyết Quang Giáo chứ!

Không ngờ gã thanh niên tay cầm “Tam môn kiếm” tỏ vẻ bất mãn hét to:

- Đáng cười chưa! Chúng gia gia còn xem Cửu đại môn phái chưa thắm vào đâu? Sá gì một giáo phái tí teo Huyết Quang Giáo!

Ngay lúc đó Đàng Hồng Tiêu và Nhan Như Ngọc đã hạ xuống tràng viện...

Nhan Như Ngọc chưa kịp đứng vững đã nghe tên thanh niên cao thủ nói, khiến nàng uất giận xung lên, bảng giọng nói như ma kêu hét lên kinh khủng:

- Tên vô đầu tiểu bối! Huyết Quang Giáo nhỏ bé ở chỗ nào? Vậy chứ ai... lớn hơn Huyết Quang Giáo ngươi hãy nói mau...!

Chỉ vì nàng quá giận, nên không để thanh niên cao thủ trả lời, nàng tuốt thanh kiếm múa lộng một vòng, tiến đến công kích bổn tên thanh niên cao thủ, thế mạnh chiêu nhanh không thể tưởng tượng được.

Bổn thanh niên cao thủ vừa trông thấy, vội tung mình nhảy trái qua một bên né tránh, một mặt chúng tuốt nhanh quai kiếm, huy động ra chiêu thế, tủa ra bao vây Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, thật là hoa lặc giữa rừng gươm, nguy hiểm vô ngần.

HỒI THỨ SÁU MƯỜI SÁU

Tứ đại cao thủ tìm cừu...

Cừu Thiên Hiệp không kịp thét dừng tay, lại không nghĩ ra lời lẽ nào can thiệp. Vì thế chàng bước lên đến bên mình Cái thế Ma quân Tiết Nam Hùng quan sát. Nhìn thấy lão thở hồng hộc như trâu, hai dòng máu đỏ chảy dài hai bên khóe miệng nhăn nheo, đôi mắt mở to trắng bệch thốt thần, vành môi nhợt nhạt như tàu lá úa, tay chân khẽ run lên bần bật, dáng điệu trông rất thảm thương.

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng đôi mắt mờ những lệ, nàng quỳ trước mặt cha già đưa đôi tay ngọc áp vào vầng trán nhăn nheo, cố vận nguyền nội lực chân ngươn chuyển tiếp vào cơ thể cha già, khiến cho gương mặt hường thắm của nàng tái xanh một cách khá thương.

Cừu Thiên Hiệp bước đứng sau lưng nàng. Vội đưa hai ngón tay điểm nhẹ vào trung đình đại huyết của Cái thế Ma quân, đồng thời lên tiếng bảo nhỏ:

Tiết cô nương! Người nên nghỉ ngơi giây phút, để ta giúp lão tiên bố trị thương!

Vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp lắng nghe các bộ mạch nhịp, lại đoán biết ngũ tạng lục phủ chưa rời ngôi vị, nhưng chân lực đã mất khá nhiều, lại tản mát cả ngươn khí, lực mạch phù lên cao chứng tỏ vết thương khá nặng.

Chàng lại dùng lời an ủi Tiết Lệ Hồng nói:

Tiê t lão tiê n bô i tuy nội thương của tiê n bô i khá nặng, nhưng ngũ tạng lục phủ còn nguyên vẹn, hiện giờ chỉ câ n nghỉ ngơi tịnh dưỡng để phục hồ i chân khí, Tiê t cô nương chớ khá ưu sâ u mà làm cho Tiê t lão tiê n bô i chẳng an tâm!

Cái thê Ma quân Tiê t Nam Hùng nhờ sự tiê p vận chân lực của Cửu Thiên Hiệp nên đỡ được phâ n nào, lão cô gượng mấ p máy vành môi thố t ra những câu đứt quăng:

- Không... không nên... chỉ vô ích mà thôi! Người ... nê u người... là... người nghĩa khí...thì ta nhờ người... thay ta... thay Tiê t Nam Hùng này... mà... chiế u cô đê n Lệ Hồ ng... con gái của ta!

Thật là đúng với lời tục có câu: “người sắ p chề t nói ra tiê ng lành, chim sắ p chề t câ t tiê ng kêu ai oán!”

Cái thê Ma quân Tiê t Nam Hùng tuy chưa chề t, nhưng tuổi tác khá cao, trời chiê u xê bóng nói ra những lời đau đớn như thê khiế n người người đê u cảm động.

Thê mới biê t “ Từ xưa đê n nay danh tướng của mỹ nhân, không thể số ng với trầ n ai đê n bạc đầ u” ví như Tiê t Nam Hùng cuộc đời ngang dọc tung hoành, đê n lúc tuổi già như anh hùng xê bóng, như kẻ giang hồ bị rơi đài, bơ vơ thấ t vọng chỉ có một cô con gái cũng không bảo bọc được.

Lẽ cô nhiên Tiê t Lệ Hồ ng lệ trào như suô i đồ, luôn cả Đắ ng Hồ ng Tiêu cũng tuân vại ngắ n lệ cảm tình.

Lúc bắ y giờ... một bên là bô n anh em họ Khương vây đánh Nhan Như Ngọc tung bừa như sắ m nổ sét rề n bô n ngọn quái kiế m kỳ cở thiên thu, xuấ t chiêu vô cùng quái dị, nhưng “Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc” triển khai thanh trường kiế m như muôn đạo câ u

vô`ng đủ màu biế`n tỏa đầ`y trời kiế`m vũ, thật là thầ`n xuấ`t quý nhập lợi hại muôn vàn.

Hoa khôi lệnh chủ Tiế`t Lệ Hồ`ng toan nhúng tay vào, nhưng nàng lại nghĩ Nhan Như Ngọc đố`i với chính mình là tình địch không thể nào kế`t tay chố`ng địch.

Nhân có đó nàng đành gạt lệ, hướng vào Cừ Thiên Hiệp chớp mắt bằ`ng giọng nói ai oán van lơn:

- Người có thể nào thay ta giế`t bớ`n tên dã man tiêu tử ấ`y chẳng?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô nương có ý muố`n ta xuấ`t thủ diệt bớ`n tên ấ`y sao?

Tiế`t Lệ Hồ`ng nức nở tiế`p lời:

- Nế`u chúng ta đi trể một bước, có lẽ giờ này phụ thân ta đã...

Nói đế`n đây nàng vụt ôm mặt khóc rồ`ng lên.

Cừ Thiên Hiệp sớm biế`t nàng muố`n nói gì rồ`i nhưng cái ân tặng công lực của Cương chỉ truy hồ`n Khương bá Vọng sánh bằ`ng tái tạo hồ`i sinh và lại trước khi nhắ`m mắ`t lia đời Khương bá Vọng còn giao cho mình “Hổ phách Ma đầ`u lệnh” còn nằ`m sò sò trong bọc... có lẽ nào trong nhắ`t thời biế`n thành kẻ bạc nghĩa hay sao? Chàng lại suy nghĩ:

- “Chính bản thân ta không vì Khương bá Vọng mà báo cừ, thì ta không nên vì có gì mà ngăn trở sự báo cừ rửa hận của con cháu người, và điề`u tô`i kị là phản lại linh hồ`n người đã chế`t mà cầ`m gươm xung chém lại con cháu Khương bá Vọng, theo lời Tiế`t Lệ Hồ`ng khẩn cầ`u, để cho muôn đời nguyề`n rửa, mặc dù sự giao du

của chính mình đố i với Khương bá Vọng không một người thứ hai nào biế t, nhưng còn sự thố ng trách của lương tâm... tức là một hình phạt đời đời bá t diệt...!

Vì nghĩ như thế Cừ Thiên Hiệp đứng ngậy người như pho tượng gỗ.

Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hồ òng thấ y chàng du dự chưa quyế t, gương mặt càng tỏ ra thiếu não hơn, bắ ng giọng nói chua chát nàng hỏi:

- Người chẳng bắ ng lòng theo sự yêu câ u của ta ư...?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, bắ ng giọng uấ t nghẹn đáp lại:

- Không phải vậy đâu! Ta... ta chỉ nghĩ rắ ng... mớ i thù nên mở không nên buộc... vả lại bọn chúng chưa chạm phải mảy lông của Tiế t lão tiề n bớ i kia mà?...!

- Tiế t Lệ Hồ òng nổi giận xung thiên hét to:

Thôi đi..! đừng lắ m lời vô ích!

Vừa nói dứt, nàng đứng phắ t dậy, rút phắ t nhanh thanh trường kiế m hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đa tạ ân người! Xin thơ thơ hãy nhường bọn chúng lại cho ta, Tiế t Lệ Hồ òng này quyế t vì cha mà báo cừ không muố n nhọc lòng đế n kẻ khác!

Cừ Thiên Hiệp bị nàng cưỡng bách, lại không thể phát tác, nên đành nghiế n rằng dắ n cơn giận, trầ m giọng nói tiế p:

- Tiế t cô nương người lại nghĩ lâ m về ta quá rô i!

Tiê t Lê Hô`ng quay người lại hỏi:

- Nghĩ lâ`m?

Cừu Thiên Hiệp chợt nảy ra một ý kiế`n, bèn nổi giận làm vui nói to:

- Được lắ`m ta sẽ giúp một tay!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhạc chuông nhảy vọt vào tràng, hướng vào Nhan Như Ngọc gọi to:

- Nhan cô nương hãy nghĩ giây phút, nhường bọn chúng cho ta sửa trị!

Thân mình chàng như cánh hạc già trước gió đảo nhẹ đôi tay hạ xuô`ng tràng. Chàng không sử dụng “Trúc kiế`m” chỉ dùng hai bàn tay thật đẩy ra chuông phong, phân theo hai đạo kiế`m quang đầy mạnh vào bô`n tên thanh niên cao thủ, thế` mạnh như sơn địa liệt bức lui một lượt bô`n tên thanh niên cao thủ luôn cả Nhan Như Ngọc...

Riêng Nhan Như Ngọc bị luô`ng quý chuông bức lui thuận đà nàng nương mình nhảy ra xa mười trượng, hoành kiế`m ngang lưng thủ thế` chò:

- Chóp mắ`t Cừu Thiên Hiệp đã đứng giữa trung tam đấ`u tràng, thân pháp linh hoạt như thầ`n, đôi chân vừa chấ`m đấ`t, hai tay đã đẩy ra một chiêu “Bá vương tảo địa” chộn dấ`y lên đạo kinh phong vĩ đại quét nhanh hướng vào bô`n tên thanh niên cao thủ, thế` mạnh và nhanh hơn luô`ng trố`t bảo dậ`ng đờ`ng bắ`ng.

Bô`n tên thanh niên cao thủ tay câ`m quái kiế`m ngắ`n, không thể công tớiù Cừu Thiên Hiệp nên chỉ vũ lộng vùn vụt vừa cản đám bụi cát mù trời, đờ`ng thời thố`i dầ`n dầ`n ra chố`ng đờ.

Cừu Thiên Hiệp chưa hề dùng qua chiêu số bức người thối lui, chàng chỉ sở trường về thủ pháp chế địch.

Không ngờ hôm nay chàng đối cả chiến lược, vừa nhanh nhẹn đưa ra chiêu “Bá vương tảo địa” đẩy lui được địch thủ, lại cử song chưởng đưa ra chiêu “Duy ba trợ lang” kế tiếp, chiêu thức vừa buông, đạo kinh phong cuộn dấy lên muôn ngọn, bốc đẩy cát chạy đá bay, tựa hồ như phá núi dời sông hướng vào bốn tên thanh niên cao thủ xoăn tím tới.

Bốn chàng thanh niên cao thủ rống lên “bào hao” như hô đối, vũ động cực nhanh bốn thanh quái kiếm đầy gạt, đỡ và hộ thân cản muôn cát đá bay phủ vào đầu như cơn tuyết bảo.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm mừng thầm, hai tay vươn song chưởng đẩy ra chiêu số thứ ba...

Bốn tên thanh niên cao thủ thấy bị đẩy lùi liên tiếp, chưa chi đã cách Miếu Sơn thềm hơn hai mươi trượng, khiến tất cả nổi cơn uất hận, khí giận bốc lên ngợp não quan, nên cả bốn vừa đứng an vị trí vội phân ra bốn hướng Đông, Bắc, Nam, Tây, lay động mạnh quái kiếm xáp vào vây kín Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Cừu Thiên Hiệp lại cử song chưởng để ngang bụng cô hươu trắng thanh thế, đợi bốn tên thanh niên cao thủ bức đến gần chừng năm bước, chàng mới buột miệng nói nhỏ:

- Mời bốn vị tạt qua đỉnh núi, tại hạ có chút việc muốn nói!

Bốn người vẫn giữ thế công, kiếm chiêu để ngang mặt lại gương đôi mắt ngạc nhiên nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.

Cừu Thiên Hiệp lại lo sợ Tiết Lộ Hồ ng khả nghi, bèn lên tiếng hô thúc:

- Hãy mau đi... hãy đi.. đi!

Vừa nói dứt, chàng lại rùng mình vờ tung ra song chường cao giọng hét:

- Hãy coi chừng!

Bốn người thầy chàng sắp tung chường vội nhấc mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, hướng vào đỉnh núi chạy như bay.

Cừ Thiên Hiệp mừng thầ`m hét to:

- Các người chạy đi đâu?

Vừa hét vừa rún mình nhảy vọt theo bóng bốn người thanh niên... chớp mắt đã vượt lên đến đỉnh núi.

Chàng thanh niên tay cầm “Tang môn kiế`m” vội hạ người xuống đất, chia mũi quái kiế`m về` phía trước quấ`c mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi to:

- Người có lời gì muố`n nói?

Cừ Thiên Hiệp hạ ngay xuống một tảng đá đồ`i diện, xô`c áo vòng tay hướng vào bốn người thanh niên cao thủ trang trọng nói:

- Tại hạ là Cừ Thiên Hiệp đã cùng với Khương lão tiề`n bô`i có chút duyên hương hỏa, Khương lão tiề`n bô`i với Cái thê` Ma quân Tiế`t Nam Hùng lại có món nợ oán cừ, mỗi người đê`u có chí hướng và lập trường riêng biệt, nên lúc giao tranh trường đoản, ai cũng muố`n chiế`m phần hơn. Và lại một khi người đã ché`t không bao giờ số`ng lại, muôn việc oán ân kể như chấ`m dứt, hơn thê` nữa là Cái thê` Ma quân đã đê`n giờ sắp ché`t, bốn vị đã chiế`m phần hơn... thì cũng nên vì tại hạ dừng tay... và mau rời khỏi nơi đây cho sớm!

Gã thanh niên tay cầm “Ngô câu kiếm” chia vào mặt Cừ Thiên Hiệp phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Hừ! Vậy ra ngươi là kẻ trèo tường tiểu bối, thật là giọng nói nửa cầm nửa thú hệt loài dơi...!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua xám mặt, tay chân suýt run bắn lên vì chàng chưa hề bị nhục mạ dù một lần, nhưng cố giọng nhẫn nại mỉm cười bảo:

Ngươi dám nặng lời nhục mạ ư! Được lắm hôm nay là lần đầu ta cố nhẫn nại, mà cũng là lần chót đối với ta!

Gã thanh niên cầm “Tang môn kiếm” nhoen miệng cười trâm giọng:

Này... ngươi liên hệ thế nào với Cái thế Ma quân?

Cừ Thiên Hiệp hơi ngờ ngẩn người, song chàng cố nghiêm sắc mặt đáp:

- Luận về sự liên hệ, thì... ta và Cái thế Ma quân giao du nhau cũng như đối với Khương lão tiên bối chỉ là tình bạn vong niên.

Ngay lúc đó một cơn gió lốc từ dưới triền núi thổi lên, kèm theo tiếng tà áo chạm vào nhau phấp phật.

Cừ Thiên Hiệp biết ngay là Tiết Lệ Hồng, Nhan Như Ngọc và Đặng Hồng Tiêu đuổi theo sắp đến, kế hoạch của chàng bị các cô gái khám phá. gương mặt vụt sa sầm lại, biến ra vẻ lạnh lùng thâm độc, bằng giọng nói trâm rât to:

- Ta bảo thật các ngươi rõ, theo tài bộ và công lực bốn người, một trong bốn người chúng ta các ngươi cũng không hạ nổi... ta đã nói hết lời, đi hay là đánh tùy ý các ngươi chọn lấy!

Vừa nói dứt chàng cử chưởng nhắ m ngay một tảng đá trên ngàn cân, vận mười thầ n lực đẩy ra song chưởng, đờ ng thời quát to lên:

- Mời xem!

Một tiế ng nổ vang lên:

- Ấ m!

Vang động và rung chuyển khắ p núi rừng, phiề n đá to biề n thành hàng triệu hòn đá vụn như cát, bớ c xoáy lên cao hàng má y trượng, trắ ng dẫ như cơn mưa bão tuyế t từ trên cao rơi xuố ng ào ào không dứt. Bớ n anh em họ Khương thắ t kinh, vội đưa cao quái kiế m múa vun vút gạt trận đá vụn rơi xuố ng đầ u, như cơn mưa to gió lớn.

Gã thanh niên câ m “Tang môn kiế m” múa loang loáng hộ thân, đờ ng thời nghiề n răng quát to như sắ m nổ:

- Họ Cừ người quả lợi hạ, chúng ta sau này sẽ gặp mặt nhau!

Vừa nói dứt hắ n quay sang ba chàng thanh niên kia, cao giọng nói:

- Hãy rời khỏi đây mau!

Bớ n người đờ ng ý nhún mình nhảy vọt về phía trước, nháy mắ t đã biề n mình trong vầ ng sương lò mờ bao phủ ngọn đĩnh sơn, Hoa khôi lệnh chủ Tiế t Lệ Hồ ng từ trên cao hạ nhanh xuố ng trước mặt Cừ Thiên Hiệp, nằng cau mày nặng giọng hỏi:

- Người đã nhường lờ i cho bọn chúng thoát rờ i sao?

Cừ Thiên Hiệp khế gặt đầ u, nói lảm bảm, oan gia!

Tiế t Lệ Hồ ng cướp lời:

- Oan gia nên mở không nên buộc vậy chẳng? Ta nên rõ người hơn ai hết. Theo lời phụ thân ta hãy nói người! Người vì mỗi thù cha mẹ, tại sao chẳng đi đến tận chân trời góc biển, cố tìm ra kẻ cừ thù để truy tâm thân thế?

Người quá ích kỷ... quá hẹp hòi!

Cừ Thiên Hiệp ngán người như kẻ mất hồn, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm đau chua chát, nỗi thống khổ khó giải bày cùng ai!

Một lúc lâu chàng mới ngược mặt lên nhìn Tiết Lộ Hông dịu giọng nói:

- Tiết cô nương theo thiện ý của tại hạ, hiện giờ ta nên tìm chỗ để Tiết lão tiên bố nghỉ ngơi và chữa trị vết thương trước! Còn việc đời phó với bọn chúng!... thì sau này làm gì chẳng gặp gỡ nhau, nếu ta còn phiêu bạt giang hồ!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lộ Hông chỉ mong động thủ nên đưa mắt ngó mong hậu tìm hướng kẻ địch.

Đằng Hông Tiêu mỉm cười bước đến trước mặt nàng vui vẻ bảo:

- Tiết cô nương bọn chúng đã cao bay xa chạy, cô nương có uất giận, oán trách chỉ thêm vô ích.

Cừ Thiên Hiệp nói đúng đây, hiện giờ ta nên đưa Tiết lão tiên bố đến chỗ an toàn nghỉ ngơi là hay hơn cả! Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng một bên mỉm cười bí mật chẳng nói vào nửa lời.

Cừ Thiên Hiệp cố gắng dàn xếp câu chuyện nên dịu dàng nói:

- Theo ý ngu của tại hạ, nhân lúc trời chưa sáng nên đưa Tiết lão tiên bố đến Bài Bang an nghỉ mà Đằng lão Bang chủ với Tiết

lão tiê`n bô`i ấ`t có tình cô`c cự, lại là đô`ng đạo võ lâm, Tiế`t cô nương không nên khách sáo.

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu lại vui vẻ chen lời:

- Phải đắ`y! Từ đây đế`n Thầ`n châu chẳng bao xa, Tiế`t cô nương nên đưa lệnh tôn đế`n đắ`y an nghĩ là hay hơn cả!

Tiế`t Lệ Hồ`ng trong lúc nhấ`t thời chưa quyế`t định được điề`u gì chỉ ôm mặt khóc òa:

- Cừ Thiên Hiệp không rõ vì vô tình hay cô` ý mà quay nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương, có thể bào cùng đi với chúng tôi đế`n Bài Bang hay chẳng?

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu đố`i với Tiế`t Lệ Hồ`ng và Nhan Như Ngọc tuy đô`ng mạch xanh lại vừa quen biế`t nên nàng không thể làm ngo` đố`i với cả hai, bèn nhoẻn miệng cười tiế`p lời:

- Hay nhấ`t là chúng ta nên đế`n Thầ`n châu nghỉ ngơi, cũng là dịp để chúng ta hiểu nhau hơn!

Nhan Như Ngọc và Tiế`t Lệ Hồ`ng đô`ng ý đứng lên hai người nói vài lời xã giao với Đắ`ng Hồ`ng Tiêu, sau cùng Nhan Như Ngọc vui vẻ nói to:

- Đế`n Đắ`ng châu ta có ý từ lâu, hôm nay tiện dịp được vào bái yế`t Lão bang chủ thật là vạn hạnh... Thôi chúng ta cùng đi!

Vừa nói dứt, nàng buông mình nhảy xuô`ng trước tiên, kế` đắ`y Cừ Thiên Hiệp và Tiế`t Lệ Hồ`ng, Đắ`ng Hồ`ng Tiêu nô`i gót theo sau, cả bô`n người quay trở lại Miếu Sơn thầ`n.

Cừ Thiên Hiệp công Cái thế Ma quân Tiế t Nam Hùng nhấ m hướng Phụng hoàng thành trở thuật khinh công chạy tới như bay biế n, ba cô gái đùng đình chạy theo sau.

Ánh thái dương vừa ló dạng, cả năm người đã vào thành Phụng hoàng. Cừ Thiên Hiệp thuê một chiế c xe lừa, đặt Cái thế Ma quân Tiế t Nam Hùng vào nắ m trong an nghĩ, lại thuê thêm bớ n con tuấ n mã. Đắ ng Hồ ng Tiêu, Tiế t Lệ Hồ ng và Nhan Như Ngọc cười làm chân ủng hộ theo xe.

Qua ngày thứ hai, một cỗ xe lừa và bớ n người kỵ mã đã đế n địa phận Thầ n châu.

Bài Bang tổng đàn đã được thủ hạ phi báo, nên Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Nguơn, Trường hồ ng lão nhân hương dẫn ba tên đường chủ và bang chúng ra nghênh tiế p cả năm vào đại sảnh, cuộc tiế p không kém phầ n long trọng.

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Nguơn là bạn cô tri của Cái thế Ma quân Tiế t Nam Hùng, nên vừa lo tiế p đón khách vừa cho thủ hạ dọn một gian phòng kang trang cho Tiế t Nam Hùng nghỉ ngơi, lại kiế m lương y bớ c thuố c điề u trị, thật là chu đáo.

Cừ Thiên Hiệp lại nóng lòng về lại vụ Miế u Cương nên nhanh miệng hỏi Trường Hồ ng lão nhân rắ ng:

- Kính lão sư! Không rõ bức địa đồ , lão sư đã hoàn tâ t chưa:
- Trường Hồ ng lão nhân đưa tay mân mê chòm râu bạc, nhế ch môi cười bí mật nói:
- Chẳng giấ u chi Thiế u hiệp, bức họa đồ lão đã vẽ xong, nhưng mà chưa tiện giao cho Thiế u hiệp bây giờ được!

Cừ Thiên Hiệp xúc động mạnh vội hỏi ngay:

- Tại sao thế! lão sư phụ!

Trường Hồ`ng lão nhân vuô`t chòm râu bạc dịu giọng nói:

- Chỉ vì... còn một câu chuyện đại sự chưa hoàn tất!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại sự! Chẳng hay đại sự là chuyện gì?

Trường Hồ`ng lão nhân trầ`m giọng nói:

- Thiế`u hiệp còn nhớ bức lụa hồ`ng trong thanh kiế`m đeo hay không?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua càng thêm bô`i rồ`i, chẳng biế`t phải trả lời sao cho ổn, đành giương đôi mắ`t nhìn Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Ngươn... trong nhắ`t thời lúu lữi chẳng nói ra lời.

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Ngươn vuô`t râu cười ha hả nói:

- Thiế`u hiệp, việc này không phải do lão phu đê` ra, mà thực tại do theo tập tục bốn bang và sự tương truyề`n Thầ`n Châu này, tử vớ luận hôn cũng do sự xê`p đặt an bài của định mệnh... tiểu hài nữ tuy á`u thơ xấ`u xí, nhưng không đê`n nổi cục mịch ngu...

Đắ`ng Hồ`ng Tiêu nghe đê`n đây thẹn đỏ mặt, chớp mắ`t nhìn Cừu Thiên Hiệp một lâ`n sau cùng nàng chạy tá`t tả vào hậu sảnh.

Hoa khôi lệnh chủ Tiế`t Lệ Hồ`ng vì phải lo phụng dưỡng lão già nên đã rời đại sảnh từ lâu.

Nhan Như Ngọc, nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiế`u hiệp tuổi xanh đầ`y hứa hẹn, danh vang bô`n biển, oai trắ`n giang hồ`, thì còn điề`u gì đáng gọi là chẳng vừa lòng đâu?

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói:

- Hừ! Không ai rõ điề`u tâm nguyện của ta, chẳng nhẽ Nhan cô nương có tài tiên tri vị bô`c hiểu được tâm nguyện của người khác!

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn đưa tay chặn lại bảo:

- Thiế`u hiệp có gì thắ`c mắ`c xin thư thả kể lại xem sao?

Cừu Thiên Hiệp bị cưỡng bách đế`n không còn một lố`i thoát nên chàng không giấ`u giế`m được nữa đành đáp xuôi:

- Chẳng dám giấ`u quý vị, nguyên tại hạ có điề`u tâm nguyện là đế`n xứ Mèo Miên Cương, tìm một vị lão tiề`n bô`i ẩn cư, nhờ giảng rõ thân thê`mơ hờ` của tại hạ!

Trường Hồ`ng lão nhân nghe qua ngược mặt nhìn trời cười lớn, bắ`ng giọng nói uy nghiêm hiề`n dụ bảo:

- Ha ha! Thật không ngoài sự suy tính của lão. Lão đoán Thiế`u hiệp muố`n đế`n Miên Cương tìm ai... nữa kìa!

Vào xứ Miêu Cương... lão tiên đoán Thiế`u hiệp ra đi với mục đích là tìm hiểu qua thân thê`mơ hờ`, do đó Lão mới nhờ Đắ`ng lão Bang chủ mời Thiế`u hiệp đế`n Thầ`n châu hầ`u giảng rõ cho Thiế`u hiệp nghe...!

Lão đã rõ mọi việc, nguyên lúc bình sanh lão đã tứ cô` vô thân không anh em bầ`u bạn chỉ vì cha mẹ ta là bà con nhà hàng giả nông gia xuấ`t thân, quê cha ở Tiế`t Tây, lúc còn thơ ấ`u Lão là đứa trẻ bệnh hợn yế`u đườ`i, may mắ`n gặp được dị nhân truyề`n cho hai chiêu kiế`m chưa luyện thành hình vì thê` phải cô thân đơn độc, không môn không phái đế`n nay!

Nói đến đây, lão chợt thấy lời nói đã xa đề, bèn đổi giọng nói tiếp:

- Chẳng qua là lão phu có duyên gặp được một người bạn duy nhất, cùng một họ Cừ!

Cừ Thiên Hiệp lặn lội khắp giang hồ, chưa hề nghe ai đề cập đến người họ Cừ hôm nay được nghe đề cập đến chàng há bỏ qua hay sao? Do đó chàng dụ giọng hỏi nhanh:

- Có phải lão sư muốn ám chỉ “Thần châu nhất kiếm” Cừ vô Kỵ hay chăng?

Trường Hồ ng lão nhân gật gù tiếp lời:

- Phải đấy Thiệu Hiệp ạ! Theo sự hiểu biết của lão phu, thì Thần châu nhất kiếm Cừ đại hiệp sau khi kết hôn có hạ sanh được một trai một gái, mười năm về trước cả nhà họ Cừ bị giết hại, nên không rõ câu chuyện sau này ra thế nào!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng kinh dị vội hỏi:

- Lão đại hiệp ấy có sanh một gái nữa ư? Lão sư phụ có biết tin tức gì không?

Trường Hồ ng lão nhân thở dài áo não nói:

- Trên chốn giang hồ hiểm ác, trên đường đi đầy dây hồ lang, Cừ vô Kỵ có nói với ta lúc vào Tây Bắc, vợ con hắn bị bức hại phải tuần tiết thậm chí đến con gái của hắn cũng không rõ hạ lạc nơi nào... chưa dò ra được tin tức!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như trải qua cơn ác mộng, chàng buột miệng lâm bâm:

- A! Câu chuyện lại hóa ra như thế ư?

Trưởng Hồ`ng lão nhân thở dài nói:

- Vì thế` lão phu mới đoán biế`t tâm sự của Thiế`u hiệp, nên suố`t mười ngày nay lão chưa kịp hạ bút vẽ một nét Họa đồ` hình thế` xứ Miêu Cương mà trái lại... lão phu đã vì Thiế`u hiệp làm hai việc đại sự!

HỒI THỨ SÁU MƯỜI BẢY

Gặp lại kỳ khất cái

xứ Giang Nam

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy câu chuyện này đố i với việc đ ến xứ Miêu Cương của mình ấ t có liên hệ li ền hỏi nhanh:

- Hai câu chuyện đại sự thế nào?

Trường Hồ ng lão nhân mỉm cười nói:

Chuyện thứ nhấ t là câu chuyện hỷ sự của người với Hồ ng Tiêu, chuyện thứ hai là chuyện ta hứa với người mười ngày để vẽ địa đồ xứ Miêu Cương, ta đã dùng thời gian đó đi gầ n h ết xứ Giang Nam để mời đ ến đây một vị lão nhân... vị này đố i với người rấ t chí thiế t uyên nguyên... lão ti ền bô i của Thiế u hiệp đấ y!

Cừ Thiên Hiệp buộ t miệng kêu to:

- Ai?

Trường Hồ ng lão nhân không đ áp v ội đ ưa tay chỉ vào ba gian thư phòng, cạnh đại sảnh phòng hoa chúc và vui vẻ nói:

- Thiế u hiệp hãy trông kìa:

Cừ Thiên Hiệp thuận mắ t nhìn theo ngón tay của lão nhân, chợt thấ y một người cả kinh lẫn mừng v ội bước nhanh về hướng người lạ, cá t tiế ng kêu lên như điên:

- Quế sư thúc! Quế sư thúc, sư thúc lại đây từ bao giờ?

Giữa gian thơ phòng, một vị lão nhân ngô ì chễm chệ trên chiếc c
ghê cao, đầ y là một nhân vật kiệt liệt giang hồ trong nhóm nhất
tăng nhị khấ t cái tam Kiế m Khách, Giang Nam khấ t cái “ Kim
Bảng trúc trượng Quê cung Thiề m”.

Cừu Thiên Hiệp vì câu chuyện “ Tuyệt tình Kiế m” Thiế t thương
Hận và Thầ n ý Hoa tử Phong, bị hai vị khấ t cái hiểu lâ m rô i chia
ly rất lâu, không ngờ duyên trời dun rủi còn gặp mặt, khiế n chàng
mừng rỡ như nắ ng hạn gặp mưa rào.

Không ngờ Kim bằ ng trúc phượng Quê cung Thiề m lạnh lùng
nói:

- Người còn nhận ra vị sư thúc vá áo túi com này làm gì?

Cừu Thiên Hiệp hô t hoảng vội phân bua:

- Sư thúc! Thiên Hiệp này dù có gan mật lớn thế nào cũng không
dám quên ân đức cũ, câu chuyện Thiế t sư thúc vô Thầ n y Hoa lão
tiề n bố i...

Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiề m khoát tay ngăn lại nói:

- Đùng đề cập nữa, chuyện qua rô i đã hế t, câ u qua câ u lộ qua
lộ đường ai nắ y đi. Còn sự có mặt hôm nay là ta bị Trường Hồ ng lão
nhân mời đế n chủ trương hôn lễ cho người, vả lại câu chuyện của
người gây ra chưa được phân minh, thì người nên kế t hôn cho sớm,
nế u câu chuyện gây ra là sự thật, đế n lúc đó ta sẽ lâ y theo gia pháp
mà trừng phạt người thì người cũng giữ được một vài mụn con nô i
dòng, không đế n nổi phải tuyệt tự.

Lời nói của lão rắ t rõ rệt, song chẳng kém phầ n đanh thép.

Cừu Thiên Hiệp tuy là kẻ kiêu ngạo tốt đời nhưng đố i với tôn ty
trưởng thượng chàng phải cúi đầ u nhận lời chỉ dạy, bởi đầ y là quy

luật của võ lâm.

Ngay lúc đó, Âm dương Ma kiêu Đả công Ngươn, Trường Hồ ng lão nhân Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc luôn cả ba tên đại đường chủ, bốn lộ tổng quản đều tề tựu đứng trước cửa thơ phòng:

- Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiêm đưa đôi mắt trang nghiêm rơi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp! Ta không muốn người giữ lễ mà ta muốn người lấy sự thật trả lời ta... vậy ta hỏi người, người có liên hệ gì với Huyết Quang Giáo không? Và tình cảm của người đối với Phó giáo chủ Nhan Như Ngọc trên phương diện và địa hại nào?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như đất bả ng nổi sấm, chót núi dẫy ba đào, bả ng giọng nói sợ hãi, chàng kêu lên:

- Xin sư thúc xét lại, Hiệp nhi đối với Huyết Quang Giáo không có liên quan mảy may nào!

Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiêm nhếch môi cười nhạt nói:

- Không liên quan mảy may nào ư? Ta e rằng không đúng sự thật chẳng?

Cừ Thiên Hiệp cố chống chế:

- Thật thế sư thúc ạ! Hiệp nhi đâu dám nói dối với sư thúc!

Quê cung Thiêm nghiêm sắc mặt tiếp lời:

- Thiên Hiệp hãy lắng tai nghe ta hỏi đây, theo sự dò xét của ta thì trong những ngày gần đây “Huyết Quang Giáo” phải vô số cao

thủ, theo bảo hộ người thậm chí bọn chúng còn thay thế người tổ chức phục kích tại Lãnh Nguyệt Đình gây sự oán cừu với Cửu đại môn phái, nếu người bảo không may mắn liên hệ, tại sao chúng lại đại đột hành động như thế?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như lọt vào một hố sâu tối như mực, không hay biết gì cả, do đó chàng trầm giọng cải lại:

- Sư thúc! Không bao giờ có như thế đâu, diệt nhi không hay biết gì cả!

Quê cung Thiềm cười nhạt, bằng giọng nói gay gắt bảo:

- Cuộc ước hội tại Hương Lô phong Cảo sơn với Cửu đại môn phái cũng vì Huyết Quang Giáo bày trò ngoạn lý mà tan rã buổi hội. Bọn chúng nó dám giả tạo ra phật lệnh của Thiêu lâm tự đón đường xua Cửu đại môn phái trở về... chuyện củ còn sờ sờ thế... người suy nghĩ sao...?

Cừu Thiên Hiệp khí uất đầy bụng, bèn lạnh lùng đáp ngay:

- Theo thiên kiến của diệt nhi thì Cửu đại môn phái đoạn tín bội ước rồi tạo điều vu khống và đổ tội cho Huyết Quang Giáo chủ đây chứ.

Quê cung Thiềm cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chua chát bảo:

- Hay chi! Người lại biện hộ cho bọn chúng nữa ư?

Cừu Thiên Hiệp ghen ngào nín lặng.

Quê cung Thiềm đổi giọng gay gắt hỏi:

- Người và con bé họ Nhan như bóng với hình, vậy nguyên cớ ra sao người nói cho ta nghe?

Cừ Thiên Hiệp đáp xuôi không nghĩ ngợi:

Đó chỉ là việc xảo hợp mà thôi!

Quê' cung Thiê' m cau mà y trợ mắ' t gắ' ng giọng:

- Xảo hợp ư? Chiê' c “Cửu long huyê' t câ' u” là vật chí bửu môn trắ' n, một môn trong Cửu đạ' môn phái lọt vào tay của người cũng là “xảo hợp” ư? Luôn cả chiê' c “Đỉnh vàng” của Vân Vụ Bang, có người trông thắ' y trưng bày tại Tổng đầ'n Huyê' t Quang Giáo cũng là “Xảo hợp” phải chắ'ng?

Cừ Thiên Hiệp nghẹn ngào, đố' i với câu chuyện đạ' sự quá hãi hùng, trong nhắ' t thời chắ'ng biế' t nói sao cho ổn.

Kim bảng trúc trượ'ng Quê' cung Thiê' m nhê' ch môi cười nhạt, bắ' ng giọng nói chân thành bảo:

- Người là nhân vật thê' nào... mà Huyê' t Quang Giáo chủ Dị Đạ' Cương có lòng hảo tâm và tử tê' như thê' chứ! Vậy từ nay người khá' cẩn thận đê' phòng chớ nên giao du nữa nhé!

Cừ Thiên Hiệp cảm động nói:

- Diệt nhi xin tuân mệnh!

Quê' cung Thiê' m lại nói:

- Còn Hồ' ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tuy không độc hại mưu cơ nhưng người chớ nên thân cận nhiê' u!

Cừ Thiên Hiệp trân trọng đáp:

- Diệt nhi hiểu rõ!

Quê' cung Thiê' m thở dài tỏ vẻ khoan khoái tiế' p lời:

- Nếu được như lời người nói, người khá kết thân làm con rể nhà họ Đẳng, để xóa đi sự yêu đương của Nhan Như Ngọc ... cô gái họ Nhan vì thế mà bỏ rơi người!

Cừ Thiên Hiệp hơi do dự nói:

- Việc... này... diệt nhi còn cha...

Quê cung Thiêm khoát tay chặn lời điềm đạm bảo:

- Bất hiếu là tội thứ ba, không con nô i dòng là đại sự, người cũng nên tìm kẻ nô i dối tông đường nhà họ Cừ, để tròn chữ hiếu còn việc truy tằm tung tích phụ thân người không phải một sớm một chiều mà được, sau khi thành hôn, người vẫn hành được điềm tâm nguyện của người kia mà!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, nín lặng chẳng nói ra lời.

Bỗng nhiên, Quê cung Thiêm đứng phắt dậy hét to:

- Ai đó?

Ồi! Thính giác của lão quá tinh vi, tiếng hét vừa dứt đã có bóng người thoáng qua cửa sổ, đồng thời một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên:

- Chẳng nên hô i hộp!

... Tiếng nói vừa dứt, một người đã chạy ngả cửa sổ vào trong phòng.

Quê cung Thiêm reo lên:

- Kia, Lão tam!

Cừ Thiên Hiệp trông thấy người này, vội đứng dậy vòng tay nói:

- Diệt nhi xin ra mắt Thượng quan Tam sư thúc!

Nguyên người vừa đến không ai xa lạ, mà chính là Thước y du Long Thượng quan Kiệt:

- Thước y du Long Thượng quan Kiệt sắc mặt lạnh lùng như tiên, trầm giọng nói:

- Hãy khoan dùng lời thân thiện đã, ta sẽ có một lời muốn hỏi ngươi!

Cừ Thiên Hiệp sượng đỏ mặt vòng tay nói:

- Có gì xin Tam sư thúc chỉ giáo!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt thân sắc tỏ ra căng thẳng đến cùng tột, lão không lưu ý đến Cừ Thiên Hiệp mà quay nhìn “Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm” trầm giọng nói:

- Thiềm lâm chân kinh, Võ đương kiếm phổ, lão nhị ngươi có biết lai lịch nó không?

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm chưa kịp lên tiếng trả lời.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động vội lên tiếng chen lời:

- A! vậy Tam sư thúc biết cả hai món thất lạc nơi đâu rồi chứ?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt bĩu môi cười nhạt bảo:

- Ngươi đã biết rõ còn giả bộ hỏi để làm gì?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Tam sư thúc!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt không để chàng nói dứt, nặng giọng quát to:

- Người đừng vờ vĩnh nữa! Chính người trộm quyền chân kinh Thiếu u lân và Kiếm phổ của Võ Đương đem hiến dâng cho Huyết Quang Giáo mà còn dùng lời nguy trá, tại sao người khinh lão hoa tử này lắm vậy?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nóng lòng như đốt, đau dạ tựa kim châm, chỉ vì trước mặt hai vị sư thúc, chàng cố gắng nuốt hận dằn lòng, khiến cho gương mặt trắng phau, tím bầm màu huyết động, sau cùng chàng nghẹn ngào nói:

- Tam sư thúc... việc này... vô cùng quan trọng! Diệt nhi...

Thước y du Long Thượng quan Kiệt rút nhanh hai miếng thẻ “Hồ lô phiêu” đánh nhịp “lách cách”, bằng giọng nói chua cay gắt to:

- Phải dấy Thiên Hiệp a! cũng vì câu chuyện quan trọng to tát, người mới gây nên sự rung động khắp giới võ lâm để xứng danh “Thiên hạ đệ nhất kiếm” mới được chứ! ta không thể ngờ ngày nay người đứng ra thay “Kim tử đầu đà Trại linh Quan xuất đầu lộ diện!

Giọng nói của Thượng quan Kiệt trầm trầm ai oán tỏ vẻ bức tức.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đau xót vô cùng, một niêm chua chát mặn nồng trào dâng lên tận cổ, chàng có miệng mà nói chẳng ra lời.

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm nghe qua rít lên căm hờn:

- Thật là nghiệt chướng!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt lại nói:

- Theo sự hiểu biết của ta, thì Di Đại Cương đã công khai ra mặt chống đối Cửu đại môn phái, xét lại thì trận khiêu p sợ sắ p xảy ra vô cùng khố c liệt không thể nào miễn được. Vì thế Ngộ Phi đại sư đã nhóm hội Cửu đại môn phái, cùng với giới hào kiệt võ lâm hầ u bàn một kế sách đố i phó với chúng!

Cừ Thiên Hiệp nghe đén đây lầ y làm mát dạ bèn cao giọng nói:

- Tam sư thúc, được như thế càng hay. Diệt nhi nhắ t định đứng về ban Cửu đại môn phái cùng với Di Đại Cương “Thôi mệnh diêm la” tranh một trường đoản, hầ u làm sáng tỏ mọi vắ n đé !

Thước y du Long Thượng quan Kiệt cười lạnh lạnh:

- Còn Nhan Như Ngọc thì sao? Người đâu có thể đoạn tuyệt được mối tình nõ ng hậu một cách dễ dàng như thế được!

Cừ Thiên Hiệp uắ t muố n bề ngực toan cá t tiế ng trả lời.

Ngay lúc đó Túc địa Thái tuế Liễu như Phong đột nhiên xuắ t hiện từ ngoài bước nhanh vào thư phòng, vừa trông thắ y Thượng quan Kiệt hắ n vội vòng tay thi lễ, bắ ng giọng nói cung kính thưa:

- Tam hiệp lão gia! Ngài vừa đén đây ư?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt phá lên cười ha hả nói:

Thế nào? Người có sợ ta dùng hế t rượu thịt của Bài Bang thiế t đái không?

Liễu như Phong cúi gập mình trang trọng đáp:

- Tiểu nhân đâu dám nghĩ thế ! Tiệc rượu đã sẵn sàng. Tiểu nhân vắ ng mạng Bang chủ mời nhị vị đén dự!

Thượng quan Kiệt đứng phắt dậy vỗ tay reo to:

- Hay lắm, hay lắm! Chúng lão hủ sẽ uống chực Bài Bang vài ly rượu cho vui... nào chúng ta đi chứ!

Vừa nói, lão vừa đưa tay kéo Quê cùng Thiềm cả hai bước ra khỏi thơ phòng, Cừ Thiên Hiệp đi sau hai vị kỳ nhân khất cái, bước ra ngoài, hướng vào tòa khách sảnh đi lên tới.

Lúc bây giờ trời đã hoàng hôn, ánh sáng mặt trời dường như đã tắt hẳn, về hướng Đông viện, bóng người qua lại chật như nêm, vô số Bài Bang thụ hạ chuyện trò vui vẻ, hỷ khí muôn trùng. Xung quanh đại sảnh, đèn hoa kết tui gò m đủ màu sắc xinh tươi, trông thật huy hoàng tráng lệ.

Trường Hồng lão nhân vừa thấy cả ba vội bước xuống bậc thềm nghênh tiếp nói:

- Nhị vị kỳ nhơn giá lâm, thật là vinh dự cho lão hủ muôn ngàn! Thuộc y du Long Thượng quan Kiệt vòng tay đáp lễ vừa phá lên cười hềnh hếch nói:

Cừ lão đại! Ngươi đã truyề n gâ n khắ p xứ Giang nam mời ta, lão hoa tử này chẳng nhẽ làm ngơ không đế n! Và lại ta câ n phải đế n để tạ lễ vị mai dong chứ!

Vừa nói dứt, Thượng quan Kiệt bước lên vào trong đại sảnh chợt lão trông thấy Nhan Như Ngọc, bèn lậy làm lạ nheo mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp tỏ vẻ không hài lòng, lại bước đế n trước mặt Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc trâm giọng nói:

- Nhan phó giáo chủ! Huyê t Quang Giáo đớ i với các võ lâm Trung Nguyên kỵ nhau như nước lửa, không ngờ Phó giáo chủ lại hợp ý với Cừ Thiên Hiệp bốn môn, thật là kỳ lạ, khó nghĩ đấ y!

Hồ`ng hoa lệnh củ Nhan Như Ngọc lúc bắ`y giờ như đứng vào lò` lửa, vạc dầ`u sôi, tâm hồ`n tái tê tan nát.

Thiế`t nghĩ: Một cô gái si tình yêu tha thiế`t một chàng trai tuấ`n tú khôi ngô, đột nhiên người tình của mình lại đi cưới cô gái khác thì bảo sao cõi lòng chẳng tan nát thấ`t vọng...?

Và cũng khó mà dẫ`n lòng được trước câu hỏi trào phúng cay độc của Thước y du Long Thượng quan Kiệt...

Thời gian nế`u kéo dài, thì nhấ`t định nàng sẽ phát “Hồ`ng hoa lệnh” triệu tập toàn thể thủ hạ Huyế`t Quang Giáo đế`n quét sạch Bài Bang không chừa một con đở!

Nhưng đêm đế`n nơi, lễ tơ hồ`ng và bái tổ tiên cũng gầ`n kề`... không rõ nàng có diệu kế` gì không...?

Do đó, nàng vừa nghe những câu trào phúng của Thước y du Long Thượng quan Kiệt như lửa chế` dầ`u thêm, sự uấ`t ức xông lên tồ`i mặt, nàng cau có đôi mày liễu, quấ`c mắ`t hạnh đào nhìn Thượng quan Kiệt lạnh lùng nói:

- Lão hoa tử! Nơi đây đâu phải nơi chỗ người buôn điên bán dại... tại sao người nói những lời ngậy ngô như thế`?

Thước y du long là một danh nhơn kiệt hiệ`t, lại ở trong nhóm võ lâm là nhấ`t tăng, nhị khấ`t cái, tam kiế`m khách, tánh khí vô cùng cổ quái, danh dự thom nức chồ`n giang hồ`, chỉ vì lúc bình thời ông hay phù trợ kẻ cô thế`, đã phá mọi sự bắ`t bình, cứu kẻ khố`n khó, giúp kẻ nguy nàn, cho nên người người đề`u tôn kính nể mặt, không bao giờ bị chỉ trích tận mặt, và nế`u có thì sẽ xảy ra trận ẩu đả kinh hồ`n! Nhưng.

Thước y du Long Thượng quan Kiệt vừa nghe qua câu nhục mạ của Nhan Như Ngọc... gương mặt hồ`ng hào bỗng biế`n ra xanh ngắ`t lão không tỏ vẻ giận dữ, mà chỉ ngược mắ`t nhìn trời cười như điên như dại, sau cùng lão trá`m giọng bảo:

- Này Phó giáo chủ, người chớ nên cao ngạo, Lão hoa tử đã hiểu rõ tâm tư biế`n chuyển của người nên tạm nhường cho người vài ba phầ`n hãnh diện!

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bữu môi cười nhạt, gắ`t lên the thé:

- Ai câ`u người nhường nhin!

Vừa nói dứt gương mặt nàng đỏ au lên, đôi mắ`t long lanh nhìn Thượng quan Kiệt hầ`m hầ`m.

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn thắ`y tình cảnh qua gay go, vội bước đế`n trước mặt Nhan Như Ngọc điề`m đạ`m nói:

- Nhan cô nương, Thượng qua huynh nói đùa cho vui mà cô nương tưởng thật hay sao!

Kim bảng trúc trượng Quế` cung Thiề`m tuy quá bá`t mắ`n Nhan Như Ngọc, nhưng vì dẽm tâm hôn hoa chúc, không muố`n gầu sự phiề`n hà cho Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn nên cô` dắ`n sự tức giận, lại đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc nói to:

- Nhan phó giáo chủ! Ta vì Bài Bang nên nhượng bộ cho người đắ`y, rồ`i đây người sẽ xem hai bộ xương cùng khỏ` này đố`i phó với người cách nào!

Nhan Như Ngọc liế`c thắ`y Cừ Thiên Hiệp đứng trân trố`i như tượng gỗ, còn nàng lại bị hàng trăm con mắ`t nhìn vào, nên chỉ gậ`t đầ`u nhẹ giọng đáp:

- Hay lắm đây! Bỏ phó giáo chủ chờ đợi xem sao...?

Nói xong nàng hướng vào Đấng công Nguơn cao giọng nói:

- Xin cáo từ... Lão Bang chủ!

Trường Hồ ãng lão nhân tỏ ý căm khách dụ giọng hỏi:

- Nhan cô nương hiện giờ muốn đi đâu?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mày liễu, sát khí bốc lên đây mặt, nàng gương mỉm cười đáp:

- Tôi đến gian tịnh thất trò chuyện với Tiế t Lệ Hồ ãng cô nương!

Lúc bây giờ, giữa gian đại sảnh bàn tiệc đây đầy thức ăn bốc khói, hương vị ngọt ngào, ai ai cũng muốn chén tạc chén thù, nên Nhan Như Ngọc vừa nói mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, vài người buột miệng nói to:

- Hay lắm đây! Xin Phó giáo chủ cự tị tiện!

Riêng về Cừ Thiên Hiệp lại có ý nghĩ khác hơn mọi người.

Chàng suy luận:

- Nhan Như Ngọc đối với Tiế t Lệ Hồ ãng như nước với lửa, gờm nhau như chuột với mèo... Nay nàng đến đây bạn với Tiế t Lệ Hồ ãng ắt nàng có lý do quan trọng rồi!

Tuy nghi ngờ như thế song đôi môi máp máy nói chẳng ra lời, chỉ vì chàng không dám ra mặt căm Nhan Như Ngọc ở lại nên đành lách mắt nhìn theo lưng nàng bước lên ra đại sảnh.

Nhan Như Ngọc đi rồi, gian đại sảnh bắt đầu vui nhộn hẳn lên.

Hai vị Khất cái với Trường Hồ`ng lão nhân và Âm dương Ma kiếm Đắ`ng công Ngươn đê`u là bạn cũ, cách biệt đã lâu hôm nay được đoàn tụ, nên cả bốn người trò chuyện rấ`t tương đắ`c, hàn huyên vui vẻ, không khí thực là náo nhiệt tung bừng.

Cừ Thiên Hiệp tuy không vui vẻ tí nào, nhưng gượng cười đùa không để vẻ buồ`n thoáng hiện ra ngoài mặt.

Sau những câu chuyện “nội cô thiên đảng, giang hồ` bô`ng đảo” thì bữa cơm đã tàn, mọi người cạn chén liên hoan.

Trường Hồ`ng lão nhân quay sang Cừ Thiên Hiệp tỏ ra trù mế`n bảo:

Giờ huỳnh đạo đứng giữa canh năm, sau khi hợp cần giao bôi và làm lễ tông đường thì bắ`t đầ`u rạng sáng, thì giờ hãy còn, vậy Cừ Thiên Hiệp nên vào thư phòng nghỉ ngơi phút chồ`c để làm lễ!

Kim bảng trúc trượng Quê` cung Thiê`m cũng vui vẻ tiế`p lời:

- Phải đầ`y! Ngươi nên đi ngủ là hơn, để bọn gia bắ`t tử này nâng ly đàm đạo đê`n sáng cho phi chí!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt đã có hơi men phá lên cười hăng hắ`c tiế`p lời:

- Phải lắ`m đầ`y! Ngươi hãy đi nghỉ ngơi, chuẩn bị trời sáng thành một tân lang! Còn lão... bang chủ cũng chuẩn bị tinh thầ`n, sáng nay... nghĩa tề` sẽ bá`i phỏng nhạc gia đầ`y! Ha ha.

Lão vừa nói vừa khoát tay ra hiệu Cừ Thiên Hiệp lui, lại đưa mắ`t nhìn Đắ`ng công Ngươn tỏ vẻ hân hoan sung sướng.

Cừ Thiên Hiệp muố`n rời nơi đây lúc nào đờ` lúc ấy, nghe những lời hai vị sư thúc nói như thuận nước thả thuyề`n bèn vòng tay thi lễ:

- Nếu u nhĩ vị sư thúc dạy thế, tiểu điệt xin cáo lui!

Nói xong, chàng vòng tay thi lễ khắ p mọi người và hắ p tắ p trở về thư phòng an nghỉ.

Ngồ i giữa thư phòng cạnh ngọn đèn leo loét cháy, bao nhiêu ý tưởng dồ n dập khiế n Cừ Thiên Hiệp không tài nào an tâm.

Chàng muố n bỏ cuộc hôn nhân này, trở n quách là xong chuyện, nhưng ngày sau gặp lại hai vị sư thúc thì biế t ă n nói sao đây? Vô hình trung càng đào sâu cái hồ ớ chia rẽ và hiểu lầ m!

Chàng càng nghĩ càng muố n chề t quách cho xong việc, nhưng còn nghĩa vụ người trai, thân thế ớ mơ hồ ặ lại thêm gây cho cha con Đắ ng Hồ ề ng Tiêu một hậu quả không má y tồ t!

Và có thể nguy hại là khác!

Chàng suy cùng nghĩ cạn, rồ t cuộc chẳng tìm ra lồ i thoát khả dĩ nào!

Sau cùng chàng chợt nghĩ:

- “Hay là ta tìm gặp Nhan Như Ngọc và Tiế t Lệ Hồ ề ng thương lượng với bọn chúng dùng kế ớ “kim hoàn thoát xác... hầ u trở n khỏi nơi đây!”

Chàng lại chép miệng bảo thầ m:

- “Không ổn! Không được đâu! Ta làm sao đem câu chuyện này ra thảo luận với hai cô nàng cùng một lúc, chỉ vì cả hai đố i với ta...”

Cừ Thiên Hiệp bực mình đứng dậy bước ra sân.

Lúc bắ y giờ đã quá nửa đêm, thủ hạ của Bài Bang đầ u im lặng. Xung quanh tĩnh mịch không có một tiế ng động nhẹ nào.

Cừ Thiên Hiệp đang thả hồ`n tận đâu đâu... bỗng nhiên nhiê`u tiế`ng người la ó vang dậy, chợt thấ`y sau ngôi nhà hướng Đông, lửa cháy rầ`n rầ`n và nhiê`u ánh đuô`c giơ lên cao, kèm theo tiế`ng chân người chạy rầ`m rộ.

Cừ Thiên Hiệp lấ`y làm ngạc nhiên, sắ`ntính háo kỳ nên không dự chằng nhín mình nhảy vọt lên cao, phi thân chạy về` hướng lửa dậy đỏ rực trời.

Bỗng một tiế`ng “véo” nổi lên trước mặt. Cừ Thiên Hiệp thấ`t kinh giương đôi mắ`t thật to quan sát về` hướng tiế`ng động.

Chỉ thấ`y một bóng người thon nhỏ, dùng thuật khinh công chạy như tên bắ`n, dưới ánh trăng mờ nên không nhận được là ai, chỉ thấ`y người lạ khoác y phục xanh, dường như khuôn mặt được bịt kín bằ`ng vuông lụa màu bích lục, và người này hạ xuô`ng hướng Tây viện.

Cừ Thiên Hiệp lại đoán người này là cao thủ của Bài Bang, nên không đuô`i theo mà phi thân chạy về` hướng lửa dậy lo cứu chữa. Không ngờ chằng vừa hạ xuô`ng đấ`t, trên mười mắ`y tên thủ hạ Bài Bang chạy đố`i diện đê`n bọn chúng kêu lên to:

- Bắ`t gian tê`! Có gian tê` đột nhập... Tổng đàn! Bắ`t gian tê`!

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp lên tiế`ng hỏi, chợt nghe thấ`y tiế`ng gió nổi, nhiê`u tà áo chạm nhau kêu phầ`n phật vang lên phía sau lưng, chằng ngó ngoái lại thấ`y Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn đi đầ`u, kế` là Trường Hồ`ng lão nhân, Thuớc y du long, Kim bảng trúc trượng cùng ba tên đại đường chủ, bớ`n lộ Đô tổng quản nhanh như chớp đã tiế`n đê`n bên chằng.

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Nguơn vẫy tay gọi bọn thủ hạ Bài Bang ra lệnh:

- Tam đại đường chủ mau tở ra tuấn sát ngoài tổng đàn, tứ lộ Đô tổng quản phân nhau bảo thủ tổng đàn, Đô bảo đầu xuất lĩnh chúng nhơn đi cứu hỏa, chẳng để tên nào ra khỏi tổng đàn Bài Bang cả!

Bài Bang chúng nhân cất tiếng “vâng dạ” vang rân, mỗi người chia nhau phận sự đi tứ tán.

Thước y du Long Thượng quan Kiệt nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

Ngươi chưa ngủ được ư?

Cừ Thiên Hiệp vội đáp:

- Diệt nhi vừa hợp mắt, chợt nghe có tiếng náo loạn nên chạy đến đây!

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có hai tên nữ đầu bù, tóc rối về mặt thất thần vừa chạy tới vừa khóc nghêu ngao, cả hai tên nữ thoát trông thất Âm dương Ma kiếm vội quỳ phục xuống đất tức tức nói:

- Bẩm.. Bang chủ... Bang chủ... khổ đến nơi... Tiểu thơ... Tiểu thơ... đã...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Ngươn linh tính nghĩ có việc không hay xảy ra, bèn hỏi hoảng hốt:

- Tiểu thơ thế nào? Nói mau! Tiểu thơ ra sao?

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM

Máu đỏ ướt phòng hoa

Hai tên tì nữ mặt mày tái xám, líu lười... nói lập cập:

- Tiểu... thơ... tiểu thơ... đã bị... người... giết... thác... bị giết... thác...!

- Ôi trời!

Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn rú lên một tiếng kinh hoàng, đôi mắt xạ ra tia nhìn nảy lửa, một tay nắm chặt tên tì nữ, chạy về hướng phòng hoa chúc, vừa liên miện hỏi:

- Có thật vậy ư? Trời! Đâu có lẽ xảy ra việc to tát thế này!

Mọi người nghe qua xám mặt kinh hoàng, chẳng ai bảo ai, người người đều chạy theo sau lưng Đả công Nguơn về hướng phòng hoa chúc.

Vượt qua vùng hỏa loạn chẳng mấy bước, kế đây là khu vườn toàn là Mai, đủ các loại Mai: Bạch, hoàng, thanh và tứ quý Mai. Giữa lúc Mai hoa nở nhụy đơm bông, bị luồng khói hỏa hoạn đẩy tới, một mùi thơm u nhã, gát nõng xông lên tận óc mọi người qua khỏi rừng mai, tỏa đại sảnh hiện lên trước mặt.

Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn kẹp nách hai tên tì nữ chạy như trốn bão, hướng vào phòng hoa chúc chạy nhanh vào.

Tất cả mọi người đi đến cửa phòng đều đứng khựng lại, chỉ vì họ không biết Đả công Hồng Tiêu chết bằng cách nào, sợ đi vào bất tiện, nên đứng cửa song chờ nghe tin tức.

Chi nghe Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn kêu khóc rấ`t thảm thiế`t:

- Tiêu nhi!... ô`i Tiêu nhi... là tiêu nhi

Bồ`ng nhiên:

- Aàm!

Một tiế`ng động vang trời, cánh cửa kế`t tuội tượng hình “Long hí phượng” bị văng ra xa, đèn hồ`ng giấ`y hoa bị rách nát biế`n, bồ`c bay lên lả tả.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn sau khi tô`ng hai cánh cửa sổ văng ra xa, lão thò đầ`u ra ngoài song kêu lên đau đớn:

- Lão sư phụ... lão sư phụ! Ai giế`t con tôi một cách thảm thiế`t thế` này! Ai giế`t con tôi... Hồ`ng Tiêu... con!

Trường Hồ`ng lão nhân sa sầ`m nét mặt, vẻ sầ`u bị nhuộm tô`i cả vầ`ng trán nhăn nheo, lão không đi vào cửa chính mà nhấ`c mình nhảy vọt cửa song vào phòng lão lại thò đầ`u ra vẫy tay gọi:

Mời ba vị cứ vào xem... không có chi phòng ngại!

Thước y du long, Kim bảng trúc trượng và Cừu Thiên Hiệp rún mình nhảy vọt xuyên lỗ cửa song vào trong. Cả ba nhìn thấ`y gian phòng trấ`n thiế`t rấ`t nguy nga, nào kế`t tụi treo bông, gương vàng vách quế` mùi hương sực nức, thật là một căn phòng hoa chúc lộng lẫy nhấ`t đời.

Đả`ng Hồ`ng Tiêu nắ`m vắ`t trên trường kỷ, thân mình nàng nhuộm đỏ máu tươi, trước bụng bị ngọn dao đâm lút cán suố`t đế`n lưng còn để lại vế`t thương sâu hoấ`m như hang cua, thân mình hoàng nga thực nữ chế`t một cách thê thảm kinh hồ`n.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn nhìn thi thể Đả`ng Hồ`ng Tiêu gầ`n rách khóe, lão buột miệng nói to:

- Các vị hãy quan sát và suy luận thử xem ai là thủ phạm! Lão hủ nguyện đem hế`t sự nghiệp của tên Bang chủ Bài Bang này để rửa hận cho con! Thê` không đội trời chung với tên thủ phạm!

Trường Hồ`ng lão nhân thở dài buồ`n bã nói!

Cũng bởi Hồ`ng Tiêu chưa xuấ`t đạo giang hồ` nên nó không hiểu nổi hai chữ oán ân!

Đả`ng công Nguơn kêu lên thô`ng khổ:

- Từ ngày thành lập Bài Bang đế`n nay Đả`ng mỗ chưa hế` gieo cừu chát hận với một môn, một người nào cả? Ai nhẫn tâm hạ độc như thê` kia!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt đưa mắ`t quan sát khắ`p gian phòng, sau cùng nhìn từ đầ`u đế`n chân Cừu Thiên Hiệp như soi mói.

Kim bảng trúc trượng Quế` cung Thiề`m cau đôi mày rậm nhìn Đả`ng công Nguơn hỏi:

- Tại sao chẳng hỏi những tên tì nữ hầ`u cận tiểu thơ xem sao?

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn gật đầ`u khen phải, lão giương đôi mắ`t biế`c nhìn hai tên tỳ nữ đang đứng tựa cửa phòng run lấy bầy, quát hỏi:

- Thu cúc! Đông mai! Các ngươi đã trông thấ`y những gì xảy ra?

Một tên có vẻ gan dạ hơn, ả`mím chặt vành môi cho bớt run, vừa lập cập đáp:

- Bẩm Bang chủ... lúc tiếng trống đầu canh ba... bắt đầu... điểm thì tiểu thư... đột lư trâm, tiện nữ bị... Đông mai... kéo... áo... rời khỏi phòng... vì sợ.. làm phiền... tiểu thư...

Đã ng công Ngươn nghe qua khó chịu, lão gằm to như sấm nổ:

- Ai hỏi người việc đó!

Thu cúc run bần bật, vừa gượng gạo nói tiếp:

- Tiện nữ chưa rời khỏi phòng... đột nhiên... bức màn... cửa song... chao động... lóe ra một... tia sáng... lạnh lùng... lúc ấy... tiểu thư kêu lên “Ôi trời”!

Trường Hồ ng lão nhân thấy Đã ng công Ngươn uất hận như điên, liền đến bên Thu cúc dùng lời lẽ hiên lành bảo:

- Thu cúc, việc này không liên can đến người đâu... người nên tỉnh trí mà kể lại đầu đuôi ta nghe... đừng nên sợ hãi giấu giếm điều gì... mọi việc có ta bảo đảm cho người...

Thu cúc bây giờ mới hoàn hồn, bằng giọng nói điềm đạm kể tiếp:

- Thích khách... phá cửa song vào phòng... hấn che mặt bằng bức lụa màu Bích lục...!

Cừ Thiên Hiệp chợt nhớ chiếc bóng xanh xuất hiện lúc đầu nên buột miệng kêu lên:

- Ôi chao!

Mọi người có mặt tại phòng, nghe chàng kêu lên đều quay mặt nhìn vào chàng sững sờ tỏ vẻ ngờ vực bô i hoi.

Trường Hồ ng lão nhân cau mày nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Thiêu hiệp bảo gì thế, có lẽ nào Thiêu hiệp cũng trông thấy nữa ư?

Cừu Thiên Hiệp vốn người chắt phác ngay thẳng, bèn đem câu chuyện mình rời khỏi thư phòng và trông thấy chiếc bóng xanh ra sao kể rõ đầu đuôi cho mọi người nghe.

Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn không đợi chàng kể hết vội đứng thẳng người lên nói to:

- Nếu sự việc xảy ra như thế, hã'n khó thoát khỏi nơi đây!

Nói xong thân mình lão uốn cong như vành cung bật ngược ra ngoài cửa song, thân mình lão lơ lửng giữa khoảng không, lão hú lên một tiếng ngân dài, tiếng hú có âm điệu cao trầm, vang động đến chín tầng, tỏa ra xa hàng dặm!

Tiếng hú chưa dứt, từ bốn phương tám hướng bóng người chớp động, từ bên ngoài bay nhanh vào sảnh, dẫn đầu là ba tên đường chủ, bốn lộ đô tổng quản, bọn chúng hạ ngay trước mặt Đả công Nguơn ứng tiếng thưa:

- Bôn Bang chủ chúng tôi xin chờ lệnh!

Âm dương Ma kiếm Đả công Nguơn cao giọng nói:

- Tiểu nữ bị giết thể xác còn nằm giữa phòng hoa, thích khách là một kẻ vận y phục màu xanh, tay cầm kiếm thép, che mặt bằng vuông lụa màu bích lục, các ngươi hãy lãnh lệnh truyề'n cả toàn bang, từ đường thủy đến đường bộ, kiểm soát tất cả mọi người khách thương và kẻ qua đường tha giết oan trên ngàn mạng người, chứ không để tên gian manh chạy thoát, nếu ai trái lệnh bôn Bang chủ sẽ chiểu theo quy luật của Bài Bang mà trị tội!

Bài Bang chúng nhân tất cả đều cúi đầu hô to:

- Tuân lệnh!

Nhanh như chớp bóng người chớp xẹt giữa khung trời tỏa ra bốn phương tám hướng. Ba tên đại đường chủ và bốn lộ đô tổng quản phi thân biể n ra ngoài mấ t dạng.

Trường Hồ ãng lão nhân nhìn bọn ba người Cừ Thiên Hiệp, Quê ãng Thiê ãm, Thượng quan Kiệt, trá ãm giọng nói:

- Tổng đàn xảy ra có sự làm tổn thương đê ãn danh dự Bài Bang, vậy lão phu phiê ãn các vị nên giúp sức, cùng soát một phen... xin các vị chó thoái thác!

Kim bảng trúc trương Quê ãng Thiê ãm vội nói:

- Lễ đương nhiên là phải thế !

Âm dương Ma kiê ãm Đắ ãng công Ngươn vội vòng tay nói:

- Cảm phiê ãn các vị nhọc lòng!

Cừ Thiên Hiệp vòng tay nói:

- Tôi đi qua đắ ãu hướng Tây!

Vừa nói dứt thân mình chàng lắ c nhẹ đã bay vọt lên cao hàng trượng, hướng về ã phía Tây viện chạy nhanh như bay.

Giữa khoảng canh khuya, trăng mờ sao lạnh cả một góc Tây viện vắ ãng lặng, không có một bóng người. Một cơn gió nổi nhẹ từ xa thổi tới, bỗng nghe có tiế ãng nói chuyện rì rào do ngọn gió Tây đưa tới. Đêm mát như suô ãi lương tuyền, không khí vô cùng trong sạch.

Cừ Thiên Hiệp hít vào luô ãng dưỡng khí nhắ ãm ngay hướng tiế ãng nói xạ tới như tên bay.

Ba gian nhà gạch nho nhỏ, tọa lạc hướng chánh Tây, đột nhiên một bóng xanh như tàu lá phóng vọt ra cửa phòng bằng giọng nói lạnh lạnh hét to:

- Ai?

Vì Cừ Thiên Hiệp cao hứng đi đứng không giữ gìn nên gây ra tiếng động khiến người trong phòng phát giác kịp, nhảy ra hét hỏi.

Bây giờ Cừ Thiên Hiệp đã trông thấy mừng tượng chiếc bóng xanh không ai khác lạ mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng, chàng lại nghĩ sợ Tiết Lệ Hồng lắm lộn nên cao giọng nói to:

- Lệ cô nương! Thiên Hiệp đây mà!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng ngạc nhiên kêu to:

- Kỳ lạ chưa! Nhan cô nương vừa đến thì người lại tiếp theo, chả lẽ hai người có hẹn với nhau ra đây à?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sốt ruột, bèn trầm giọng nói:

- Không phải vậy đâu! Ta vì có việc mà đến đây!

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc từ trong phòng bước chậm ra, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Uầy! Canh năm trởng điếm mới trở thành Tân lang, chưa đến canh năm mà chàng rể mới thay thế nhạc gia đi tuấn thú, thực là Bài Bang đế vượng nên khiến chàng ra biết lo lắng và sốt sảng như vị phò mã gia!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng nghe qua chóng mặt, một sự ghen tức phát lên bỗng bật như chảo dầu sôi, song nàng cố đè nén cất giọng buồn thảm nói:

- Cừ Thiên Hiệp! Ta không ngờ... thực ta không ngờ... ôi! Muốn trừ phiên nào hãy vào chốn cửa không, lời Phật có dạy “ các hữu nhân duyên...” người làm như thế cũng phải!

Nói đến đây nàng ghen ngào như muốn khóc. Để che giấu dòng lệ sắp đổ, nàng đổi giọng nói:

- Lão phụ thân đang ngủ say, xin thứ lỗi, không thể mời Thiệu hiệp vào phòng!

Vừa nói nàng toan bước vào cửa phòng. Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt Tiết Lệ Hồng sầm u bi ai oán nên lấy làm chua xót bèn hỏi... chàng bước tới trước cản hẳn lối đi và dịu dàng hỏi:

- Tiết cô nương, lẽ nào cô nương chẳng hay biết gì ư?

Tiết Lệ Hồng chua chát bảo:

- Biết gì? Ta là sao biết được, chỉ nghe nói canh năm là giờ động phòng hoa chúc.... Của người và Đấng tiểu thơ! Hạnh phúc và mãn nguyện lắm rồi... còn gì phải hỏi nữa?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đau lòng xót dạ, nghĩ rằng dịu giọng nói:

- Sự tình đã thay đổi quá bề bàng!

Hoa khôi lệnh chủ Tiết Lệ Hồng chớp mau mắt hỏi:

- Làm gì có sự bề bàng, có lẽ nào Đấng Hồng Tiêu lại không ung lả ý người ư?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhovn miệng cười, hai tay chống vào mạn sườn tỏ vẻ đắc ý hân hoan đến cùng tột.

Cừ Thiên Hiệp cúi đầu rầu rĩ nói:

- Đắ`ng cô nương bị người ám sát chề`t rô`i!

Tiề`t Lệ Hồ`ng thắ`t kinh la lớn:

- Oái chao! Vừa la vừa nhún mình chạy đề`n bên Cừ Thiên Hiệp hai tay nắ`m chặt bả vai Thiên Hiệp lắ`c mạnh hỏi:

- Thật vậy ư? Người không nói bậy đắ`y chứ!

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không thương cảm, còn nổi trận bắ`t bình bảo:

- Làm gì có chuyện giả, có lý nào Cừ Thiên Hiệp dám nguyề`n rửa người yêu trước mặt chúng ta chứ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua khiề`n cõi lòng dâng lên đủ mùi mặ`n, chua chát, cay, bắ`ng giọng nói khô` đau đề`n cùng cực.

Theo lời tên tì nữ của Đắ`ng cô nương nói lại, kẻ thích khách là một người khoác áo xanh kiề`m khách, gương mặt bịt kín bắ`ng nửa vuông lựa màu bích lục, chính ta vào phòng Đắ`ng cô nương mới rõ chuyện này, và người đề`u tủa ra tìm kiề`m thủ phạm!

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc dọi nhìn nheo mắ`y nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Nề`u như thề` chẳng lục soát gian phòng xem thủ phạm có để` lại đắ`u vế`t gì hay chắ`ng?

Hoa khô`i lệnh chủ Tiề`t Lệ Hồ`ng thở ra một hơi dài buồ`n bắ` nói:

- Từ xưa hồ`ng nhan thường bạc mệ`nh, không ngờ lại là Đắ`ng tiểu thơ!

Cừ Thiên Hiệp không muốn nghe “Hồng hoa lệnh” chủ Nhan Như Ngọc nói những lời trêu chọc, lạnh lùng, bèn vòng tay hướng vào hai cô gái nói:

- Tại hạ xin cáo từ!

Nhan Như Ngọc vẫn không buông tha nói:

- Bất được hung thủ nhớ cho chúng ta biết với nhé, để xem hung thủ có ba đầu sáu tay, hay có gì khác lạ, nè Bài Bang mà dám vuốt râu hùm lại to gan lớn mật dám giết cả hôn thê của Thiên hạ đệ nhất kiếm!

Cừ Thiên Hiệp vẫn không muốn nghe Nhan Như Ngọc nói nửa lời, nên nhún mình nhảy cao ba trượng lượn mình đi thoăn thoắt chớp mắt đã đến thơ phòng phía Đông, khi chàng vừa bước vào ngưỡng cửa đã nghe:

- Có trông thấy vết tích gì không?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt với Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm đang ngồi tĩnh tọa tại thơ phòng, Thượng quan Kiệt vừa lên tiếng hỏi vừa phá lên cười hềnh hệch.

Cừ Thiên Hiệp khom người xuống thi lễ nói:

- Một điểm vết tích nhỏ cũng không thấy!

Thượng quan Kiệt cười lạnh lạnh nói:

- Ta đoán chừng ắt có một vài điểm khả nghi mà ngươi đã trông thấy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rùng mình, không rõ lão muốn ám chỉ điều gì, nên hoảng hốt hỏi:

- Chẳng hay Tam sư thúc muôi n dạy gì... điệt nhi?

Thước y du Long Thượng quan Kiệt nhếch môi cười nhạt, bả`ng giọng nói chua cay bảo:

Lão hủ đâu dám nuôi hy vọng dạy bảo ai, lão hủ chỉ mong ở mỗi người nói ra những lời thành thật!

- Cừ Thiên Hiệp rúng động toàn thân, trong tâm tư lầy lăm nghi hoặc vô cùng, bèn lên tiếng trả lời:

- Tiểu điệt có bao giờ dám giả trá đố`i với nhị vị sư thúc!

Thước y du Long Thượng quan Kiệt kêu lên một tiếng “hừ”! bả`ng giọng buộc tội rất chặt chẽ bảo:

- Ta hỏi ngươi lúc ngươi trở về` thư phòng, chẳng an nghỉ, chẳng vận công tĩnh tọa, mà bỏ đi thư thân ở bên ngoài để làm gì?

Cừ Thiên Hiệp lập cập nói:

- Việc này... thì...

Thước y du Long Thượng quan Kiệt khoát tay lia lịa cao giọng gắ`t to:

Khoan đã... đừng cãi lý vội! Ngươi nên biế`t rằng Bài Bang tổng đàn phòng thủ rất trang nghiêm, chúng nhân chặt như rừng cây, có ai dám khinh thường lọt vào tổng đàn, luôn cả lão hoa tử này là người quen thuộc với Bài Bang, lại là bạn thâm giao của Đắ`ng lão công Ngươn còn không dám tự tiện xâm phạm phạm`n đắ`t Thầ`n Châu sá gì là thích khách đế`n!

Cừ Thiên Hiệp ngắ`ng nói:

- Có phải sư thúc muố n bảo... người của Tổng đàn Bài Bang làm nội gián ư?

Thước y du long Thượng quan Kiệt chẳng trả lời Cừ Thiên Hiệp, vẫn giữ giọng cô ấ châ p nói tiế p:

- Nế u chẳng phải là người thân thuộc, tại sao... tại sao phải dùng lụa để che mặt?

Cừ Thiên Hiệp vội nói:

- Theo ý điệt nhi...

Thước y du long Thượng quan Kiệt hét to:

- Người hãy nín nghe ta bảo tiế p?

Vừa hét dứt lão đỏi giọng trầ m trầ m bảo:

- Nế u là kẻ giang hồ ầ hào lữ, tìm đế n Bài Bang báo cừu rửa hận, tại sao lại đố i với một kẻ như tiểu nữ vô tri, chưa biế t giang hồ ầ là cái quái gì... lại đang tâm hạ sát? Mà không tìm kẻ chủ mưu động thủ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rấ t chí lý, song cô ấ biện bạch hỏi:

- Vậy ý kiế n của sư thúc đố i với việc này ra sao?

Thượng quan Kiệt quấ c mắ t nhìn chàng bắ ng những tia kinh khiế p, bắ ng giọng nói lạnh lùng như Ma rên ngoài mộ địa tiế p lời:

- Hừ.. đâu có ai đủ năng lực tài ba, lọt vào chỗ sau cùng thâm khuê, hận trách không gây ra gió động cỏ lay, qua mặt được vô số môn hạ Bài Bang nằ m phục kích dẫ đầ y? Lại vượt qua được các bẫy rập, ám khí của Bài Bang? Ai có được công lực cao như thế ? Thâm hậu đế n nổi Đầ ng Hồ ầng Tiêu là một cô gái được gia truyề n bí thuật võ công, không hay biế t tí gì... đế n bị một kiế m tán mạng!

Cừ Thiên Hiệp vẫn y trước không rõ mảy may ý nghĩa lời nói của Thượng quan Kiệt nên lấ y làm ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng rõ tam sư thúc muố n bảo gì...

Thượng quan Kiệt mỉm cười bí mật, bắ ng giọng nói lạnh như băng bảo tiế p:

- Trong ý nghĩ của ta... có một điể m khả nghi... nên lấ y làm quái lạ!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi tiế p:

- Điể m khả nghi gì... mà khiế n sư thúc lấ y làm quái lạ?

Thượng quan Kiệt thần thờ nói:

- Còn một điể m là: thời gian!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, bèn tỏ vẻ sành đời thành thạo nói tiế p:

- Có phải sư thúc muố n bảo thời gian rấ t trái ngược với quy chấ võ lâm thường dùng ư? Họ đứ n trước canh hai hoặc đầ u canh ba vì sợ đứ n canh năm đã gầ n sáng có thể lộ ra tông tích ư?

Thước y du long Thượng quan Kiệt chớp nhanh đôi mắ t để rơi vài ngắ n lệ, bắ ng giọng nói cực bi thảm bảo tiế p:

- Có thể đúng đầ y... có thể là vậy... Thiên hiệp... thiên hiệp! Còn một điể m nữa tại sao ngươi không nói?

Cừ Thiên Hiệp thấ y thê thấ t kinh, đôi mắ t mở trừng thật to hỏi:

- Còn một điể m gì hỏ sư thúc? Tại sao... sư thúc tỏ vẻ bi lụy như thế ?

Thượng quan Kiệt chớp mau đôi mắt, bằng giọng nói âm trầm tiếp lời:

- Vì một điểm tội trọng này... vì một điểm này... thích khách tại sao chẳng đến sớm hơn hoặc chậm hơn, mà lại đến mà lại đến lúc người và Đấng cô nương sắp làm lễ gia tiên, thành thân chồng vợ, mà lại đến nửa khuya... và chỉ hạ thủ một mình Đấng cô nương? Tại.. sao? Vì thế ta mới cho là quái lạ!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lão trăn trố. Thượng quan Kiệt gương đôi mắt tròn xoe nhìn chàng không chớp, như chờ đợi sự hồi đáp của chàng, đồng thời quan sát sự thay đổi sắc diện.

Cừ Thiên Hiệp ngẩn ngơ không hiểu nổi Thượng quan Kiệt muốn bảo gì, bất giác chàng đưa một câu:

- Việc này... theo ý diệt nhi... thì kẻ thích khách... không mưu tính... chỉ gặp may mắn mà thôi!

Thượng quan Kiệt phá lên cười chua chát bảo:

- Hừ.. thì việc đời... toàn là bất ngờ và may mắn nên!

Lão lại quắc đôi mày đầy những tia nẩy lửa dường như muốn nuốt chửng Cừ Thiên Hiệp... bằng giọng nói bi thiết tiếp lời:

- Phải đấy, không mưu tính mà thành công, tại sao một một, hai hai người nhất định khước từ thành hôn với Đấng cô nương, để rồi người hủy bỏ cuộc lễ bái gia tiên, trở thành chồng vợ bằng cách ấy... sao? Người còn lại mở lời không mưu tính, gặp may mắn mà thôi?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đã hiểu ý Thượng quan Kiệt muốn nói gì, bất giác đôi mắt chàng hoa lên như lọt vào hố sâu tội thăm, toàn thân run lên bần bật, tháo lui ra sau hai ba bước nói như hét:

- Tam sư thúc, có lẽ nào sư thúc đem lòng ngờ vực diệt nhi?

Thượng quan Kiệt mỉm cười chua chát đáp:

- Ngờ vực...? Lão hủ đâu dám ngờ vực ai? Chỉ vì lão hủ không tìm ra lý do chính đáng thứ hai nào! Vậy người có thể biện luận được chứ? Àùm chỉ ai là hung thủ... được không?

Cừ Thiên Hiệp rúng động toàn thân, nhưng vô n dĩ là người cương trực chàng chỉ trầ m giọng nói:

- Tuy diệt nhi không tìm ra hung thủ, nhưng tự vậ n lương tâm không bao giờ sai quấ y, tấ t nhiên không có những hành động Tam sư thúc vừa bảo!

Thước y du long Thượng quan Kiệt vừa nghe qua phá lên cười hăng hắ c, giọng cười làm chấ n động cả không gian, khiế n người phải bàng hoàng tấ c dạ.

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiề m rấ t lâu không lên tiế ng bắ y giờ nghe giọng cười sầ u thương, phần hận của Thượng quan Kiệt, bắ t giác phá lên thở một tràng dài não ruột, bắ ng giọng nói cực buồ n rầ u nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Thiên Hiệp! Ta có một lời muố n hỏi người... và muố n người thành tâm, thật ý trả lời, người có bắ ng lòng hay không?

Cừ Thiên Hiệp vội vàng đáp:

- Tiểu diệt thề với lòng mình, không bao giờ dố i trá với bê trên dù nửa lời!

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiề m tỏ vẻ hân hoan, nghiêm sắ c mặt nói:

- Ta hỏi thật ngươi, đố i với chúng ta nhấ t tăng, nhị khấ t cái tam kiế m khách môn phái này, ngươi có thừa nhận hay không thừa nhận? Ngươi có thành thật cho ta biế t thế nào?... một lời thôi... có hay không?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sừng sồ t, vì câu hỏi vô cùng trọng đại, nên run giọng nói:

- Nhị sư thúc, việc này thì...

Quế cung Thiề m khoát tay chặn lời chàng, bắ ng giọng trang trọng bảo tiế p:

- Ngươi khoan nói đã đề ta bảo cho rõ ràng... nế u như trong lòng ngươi quá bắ t mẫn bọn ta là lũ già lắm cảm, không thừa nhận được thì ngươi cứ nói thẳng là “Không”, lão hoa tử này thê có đấ t trời không hê giận trách ngươi tí nào cả, chỉ vì mỗi người chúng ta đề u có chí hướng khác nhau, vả lại lão đại của chúng ta là “Trại linh quan” “Kim tử đầ u đầ” trước khi sắ p chề t lại thâu ngươi làm đệ tử, chúng ta chưa có một ai sẵn sóc và đùm bọc ngươi mặc đầ u, nhưng quyế t không để làm nhục Thầ y xấ u Tổ nghiệp được!

Thước y du long Thượng quan Kiệt quắ c mắ t nhìn man rợ, trầ m giọng tiế p lời:

- Đú ng đấ y! Thiên Hiệp ngươi nên thành thật trả lời, phàm người ai cũng có lỗi lâ m sơ xuấ t!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên hai tiế ng “Ồ i trời” một câu chuyện quan hệ trọng đại, liên can đế n Tổ sư môn phái, khiế n chàng quỳ mọp xuố ng trước mặt Quế cung Thiề m và Thượng quan Kiệt bắ ng giọng nói uấ t nghẹn đau buồ n kể lể:

- Từ ngày tiểu diệt biê t sư môn, đại phái, hã`ng giữ dạ thẳng ngay, trừ gian diệt nịnh, nê`u tiểu diệt cải mạng Sư môn làm điê`u đại nghịch thì thê` có quý thân soi xét, trời tru đấ t diệt không còn đứng giữa cõi đời. Tuy tiểu diệt không vừa ý nhưng không bao giờ làm một việc oan khuấ t như vậ`y, cuộc hôn nhân là trọng đại mà tiểu diệt lại mang trong mình mộ i thù cha chưa trả, thân thê` lại mơ hồ , làm sao dám đứng giữa trời thê` thố t việc trăm năm...?... vì thê` cái ché t của Đầ`ng cô nương, đố i với diệt nhi... tuyệt không liên can gì cả!

Kim bảng trúc trượng Quê` cung Thiê`m đưa mắ t nhìn Thước y du long Thượng quan Kiệt như dò hỏi. Cả hai trầ m ngâm nghĩ ngợi... một lúc lâu Quê` cung Thiê`m hỏi tiế p:

- Này... Thiê`u Hiệp... ta thấ y việc này dường...

Lão chưa nói dứt lời, đột nhiên ngoài cửa thư phòng nhiê`u tiế ng người la ó vang dậy, tiế p theo là tiế ng chân chạy thành thạch trên mặt đấ t, lại nghe tiế ng Trường Hồ`ng lão nhân quát to như sắ m nổ:

- Hung thủ đã hạ lạc đây rô`i!

Thước y du long Thượng quan Kiệt, Kim bảng trúc trượng Quê` cung Thiê`m và Cừu Thiên Hiệp vừa nghe qua không ai bảo ai điê`u đứng phắ t dậy. Cả ba nhún người nhảy vọt ra ngoài họ đồ`ng thanh gọi to:

- Ai là hung thủ? Hung thủ ở đâu? Hung thủ đâu?

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

Đá t bằ ng sắ m dậ y...

Bài Bang chủ củ n gió ð ù a mây

Cừu Thiên Hiệp vô cùng hoan hỷ, hướng vào hai vị khắ t cái reo to:

- Nhị vị sư thúc, hung thủ ðã lộ hình tung rồ i ðó, việc này chứng minh lời nói của ðiệt nhi không giả ðồ i!

Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiề m và Thước y du long Thượng quan Kiệt vội ðừng cước bộ. Cả hai ðưa mắ t nhìn nhau như ðò hỏi ý kiế n, ngay lúc ðó, Trường Hồ ñg lão nhân ðã hạ ngay trước san thơ phòng, trên tay lão xách một cái túi bằ ng lụa ðen, sắ c mặt lạnh lùng ðể n tộ ðộ.

Thước y du long Thượng quan Kiệt bước nhanh tới trước nói:

- Trường Hồ ñg lão nhân! ðạo huynh ðã bắ t ðược hung thủ rồ i ư? Hiện giờ giam giữ chúng nó tại ðâu?

Trường Hồ ñg lão nhân không ðáp lời, mà ðưa tay ra hiệu cho mọi người vào trong thơ phòng. Sau khi an vị, lão nhân giờ cao cái bọc bằ ng lụa ðen mỉm cười chua chát, nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Hung thủ tại ðây này!

Nói xong lão giờ cao cái túi xé “tộ t” làm hai mảnh, trong túi chứa hai món ðồ , lão nhân ðưa tay tả câ m lên nửa mảnh lụa màu bích lục và một bộ ðồ kiế m khách bằ ng hàng xanh, vẻ mặt lão nhân hiện ra nỗi buồ n tê tái, bằ ng giọng nói gương gạo bảo:

- Đây chính là tang vật của thủ phạm! Thủ phạm đã giết thác tiêu đồ đệ của ta!

Cừu Thiên Hiệp vô cùng chú trọng đến việc này chỉ vì chàng muốn thanh minh sự trong trắng của mình, bèn cao giọng hỏi:

- Lão sư nghĩ sao về việc này...

Trường Hồng lão nhân không còn giữ vẻ ôn hòa ngày thường trầm giọng đáp:

- Bộ y phục và mảnh lụa xanh này, do chúng thủ hạ nhặt được dưới mái tây hiên, rõ là thủ phạm sau khi thi hành thủ đoạn sát nhơn vứt đồ tại đó, ngay cả ngọn đao thủ con dính máu chưa!

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng muốn biết thủ phạm là ai và hạ lạc tại đâu, nên vội hỏi nhanh:

- Lão sư, vậy ai thủ phạm?

Trường Hồng lão nhân vẻ mặt âm trầm, đượm đầy tia phẫn nộ, nhưng cố gắng cười lạnh lạnh nói tiếp:

- Ha... ha ai là thủ phạm ư? Cứ theo sự xét đoán của lão hủ, thủ phạm là người trong tổng đàn. Nếu không tại sao phải giả trang cải dạng, và lại từ lúc xảy ra đến giờ chưa có một ai thoát khỏi tổng đàn!

Cừu Thiên Hiệp gật gù tiếp lời:

- Lão sư nói đúng đấy! Hiện giờ cần lục soát lại, nếu không thì...

Không ngờ Trường Hồng lão nhân lão nhân không chú ý đến lời nói Cừu Thiên Hiệp chỉ nặng giọng nói:

- Lại thêm thủ phạm công lực lại khá cao, cao đến độ không ai bì kịp, nếu không... thì làm thế nào hại được tiêu đồ một cách dễ dàng như thế!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi thêm:

- A! lão sư phụ, kẻ tặc là ai thế!

Bỗng nhiên một tiếng quát vang trời long lên như sấm nổ nói:

- Đừng giả bộ ngây thơ! Thủ phạm chính là người!

Tiếng hét vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc quay nhìn ra cửa, Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn đã hiện ra trước ngưỡng cửa phòng tự bao giờ, vẻ mặt lão hằm hừ đỏ gay như trùng tảo, cặp mắt đỏ như hỏa châu, tay hữu nắm chặt đốc kiếm “Dương ma” tay tả chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp quát tiếp, vang như sấm động:

- Hai nhà yêu giặc nhau mới bàn đến việc thành thân, được hay không nào có ai nài ép, ta không ngờ... từ chỗ... không đồng ý người âm thầm xuống tay độc giết hại con gái của ta! Tiểu tử, ngươi có thể là loài người được ư? Tiểu tử, Đả công Ngươn này đối đãi với ngươi có gì bất phải không... có không? Nói mau!

Cừ Thiên Hiệp suýt té ngã, chàng thở ra một hơi dài, gương mặt xám ngắt, bảng giọng nói phân bua thốt thốt:

- Lão bang chủ! Vì sao có những lời nói này?

Trường Hồng lão nhân tức giận không kém bảng giọng nói trầm khiếp chen lời:

- Do người đả y tiểu tử ạ!

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn khí giận càng thịnh, giọng nói càng gay gắ`t trầ`m lạnh:

- Các nẻo đường không người tuầ`n vắng, đê`u có đặt máy móc bẫy rập, hầ`m chông, không ai vào lọt và cũng không ai thoát được ra ngoài, thì không ai vào tận dãy nhà sau của bồn bang được, chỉ trừ những người rời đại sảnh giữa buổi tiệc... Nhan cô nương thì đê`n bầ`u bạn với cha con họ Tiế`t... chỉ có người là kẻ duy nhấ`t mà thôi...!

Sau khi rời bàn tiệc chẳng bao lâu thì án mạng lại xảy ra! Tiêu tử thật người là lang tâm cầu hạnh, độc ác vô chừng!

Cừ Thiên Hiệp khoát tay lắ`c đầ`u nói:

- Tại hạ không phải là hạng người như thế`! Xin Bang chủ chó`n nên hiểu lầ`m trong muôn một!

Âm dương Ma kiếm cười hăng hắ`c, bắ`ng giọng nói âm ma trầ`m khiế`p bảo tiế`p:

- Hiểu lầ`m ư! Không bao giờ! Sau khi người giế`t người, người lột đồ` hóa trang cho vào chiế`c bọc lụa đen, quăng tại góc viện phía Tây, trong thâm tâm người tính là quý thầ`n không biế`t, phải vậy hay chẳng? Hừ, người ném cái bọc đen phía Tây, để` đánh lừa lão phu không nghi ngờ chú` ý, rồ`i người tìm đê`n chỗ lửa cháy giả` vờ như ngó`c xuân không biế`t gì... người đâu dám đứng giữa mọi người thoát y cởi mặt nạ, có phải vậy không?

Cừ Thiên Hiệp cau mày nói như hét:

- Lão Bang chủ! Chiế`c bóng người khoác thanh y, chính mắ`t tại hạ trông thấ`y kia mà...

Đả`ng công Nguơn gay gắ`t nói:

- Tại sao người không đuổi theo? Có lẽ nào với công lực của người đuổi theo không kịp hắ n ư!

Cừ Thiên Hiệp rên rỉ đáp:

- Tại hạ vì nóng lòng lo cứu hỏa, vả lại lúc trông thấy bóng người lạ... tại hạ tưởng là m là người của Bài Bang!

Cừ Thiên Hiệp bị mọi người dồ n vào thế bí chàng không biết lấ y lời gì để thân oan, chỉ quay đầ u nhìn lại hai lão khắ t cái như câ u cứu, nhưng thấ y Quế cung Thiề m và Thượng quan Kiệt mặt xanh xao như tàu lá, chứng tỏ cả hai đang uấ t hận đế n cùng tột.

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Ngươn thấ y Cừ Thiên Hiệp trầ m ngâm chắ ng nói bèn quát to như sắ m nổ:

- Người đã cùng đường biện luận rô i sao?

Cừ Thiên Hiệp vô cùng thố ng khô, bắ ng giọng nói ai oán:

Vãn hạ đã nói sạch những điề u nghe thấ y, nế u Lão Bang chủ không tin thì...

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Ngươn cau mày ngắ t lời:

- Thì... hãy so sánh công lực với người phải vậy không?

Cừ Thiên Hiệp run giọng nói:

- Cừ Thiên Hiệp này không bao giờ có ý nghĩ như thế ! Chắ ng qua...

Đắ ng Công Ngươn cao giọng ngắ t lời:

- Người tính gây loạn để ra khỏi Bài Bang này ư? Còn khó hơn lên trời!

Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào nói:

- Yêu cầu lão Bang chủ nghĩ lại... việc này...

Đãng Công Nguơn không đợi chàng nói hết lời tay hữu rút nhanh “Âm dương Ma kiếm” tay tả rút một cây còi bằng sừng Sơn dương kê lên miệng túc một hơi “ừ, ừ” báo động... tiếng còi vừa nổi, thanh la, trống sấm nện liên hồi tiếp theo, âm ỉ như ngày vía Thượng đế vào khoảng đầu xuân.

Cùng với thanh la, trống sấm, tiếng người lại la ó lên vang dậy, sát khí động chín phương trời.

Tòa nhà thư cục ba gian thấp bé tí teo, đã bị vô số thủ hạ Bài Bang vây thành một vòng dây mịt, thậm chí một tia nước cũng khó mà lọt qua.

Bài Bang chúng nhân từ ba vị đại Đường chủ đến bốn lộ Đô Tổng quản, các đầu mục lớn có, nhỏ có, người người đều chấp binh khí cầm tay, cau mày trợn mắt, khí thế thật hung hăng lạ thường.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế cả kinh, vội kêu lên hoảng hốt:

- Lão Bang Chủ, có lẽ nào...

Âm dương Ma kiếm Đãng công Nguơn không nhìn Cừu Thiên Hiệp nửa mắt, chỉ quay sang Quế cung Thiềm và Thượng quan Kiệt gượng cười hỏi:

Nhị vị nghĩ sao về việc này?

Trường Hồng lão nhân nghe qua sợ hãi sanh biến cố bèn bước tới trước mỉm cười nói:

- Danh vang hào kiệt, dự mãi giang hồ quý tôn giả “Nhất tăng, nhị nhất cái và tam kiếm khách, đâu có bênh vực điều sai lầm!

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn cười nói to:

- Việc này nếu do người khác gây ra, lão hủ sẽ khom lưng cúi đầu mời hai vị đứng ra xét xử, nhưng riêng với Cừ Thiên Hiệp... thì... lão hủ muốn tự tay phát lạc, không muốn phiền lòng hai vị xử phân!

Thước y du long Thượng quan Kiệt mặt đỏ phùng phùng, tay chân run rẩy, lão quét đôi mắt đầy phần hận nhìn Cừ Thiên Hiệp gất to:

- Tiểu nhi hài nhi! Người có nghe thấy gì không?

Cừ Thiên Hiệp tức giận tràn hông, không còn suy luận gì kịp chỉ cao giọng đáp:

- Bọn chúng không xét đoán chẳng phân đen trắng chánh tà, Sư thúc há tin được những lời hồ đồ ấy sao?

Quê cung Thiềm tái mặt quát to:

- Thiên Hiệp ta van người đừng cãi lý nữa!

Thượng quan Kiệt quá ư phần hận rút nhanh hồ lô phiên ra thủ thế toan tấn công.

Kim bảng trúc trượng Quê cung Thiềm thốt kinh bước đến chắn ngang trước mặt vừa cao giọng quát:

- Lão tam! Hãy suy nghĩ, đừng phạm lỗi không nên, chúng ta về đi!

Tiêng “đi” vừa dứt cánh tay hữu lão vươn ra cặp chặt hông Thượng quan Kiệt kéo lôi ra đến ngưỡng cửa thơ phòng.

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn vội bước nhanh qua một bên tránh đường, đoạn vòng tay nói cự to:

- Xin nhị vị miễn lễ! Tiễn khách!

Ngay lúc đó Bang chúng Bai Bang đứng vệt ra hai bên tả hữu chừa một lối đi rộng thênh thang.

Thước y du long Thượng quan Kiệt bị Kim bảng trúc trượng Quế cung Thiềm kẹp nách như một đứa trẻ thơ, lão uất hận như điên, buột miệng gọi Cừ Thiên Hiệp rất to:

- Cừ Thiên Hiệp, thể diện của nhât tăng, nhị khât cái, tam kiếm khách đã bị ngươi bôi lọ nhiê`u rô`i!... Ta sẽ lấy gia pháp mà trị tội ngươi!

Cừ Thiên Hiệp bước tới một bước gọi to:

- Nhị sư thúc, tam sư thúc...

Âm dương Ma kiếm Đẳng công Nguơn hoành kiếm chặn ngang cửa quát to:

- Ngươi tính chạy đi đâu?

Vừa hét dứt, đôi kiếm “Âm dương ma quái” đề lên cao thủ thế, đôi mắt Đẳng công Nguơn chia ra những tia nhìn rùng rợn buốt người, vẻ mặt đỏ au đã y sát khí.

Cừ Thiên Hiệp hoảng kinh kêu to:

- Lão Bang chủ, hãy suy...

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn quát to như hổ rồ`ng:

- Trả mạng nữ nhi lại cho ta!

Vừa nói dứt, đôi chân lão nhích động bước đé`n bên mình Cừ Thiên Hiệp, đôi kiếm “Âm dương” chuyển động vùn vụt, một chiêu “Trảm linh thủ châu” nhắ`m ngay cổ Cừ Thiên Hiệp bổ mạnh xuô`ng. Chiêu kiếm này do sự tức giận đé`n cực điểm mà vung ra, lão đã dùng nội lực của mười năm tu luyện, nên hung mãnh vô kễ, ngay đích lạ`ng, thực là muôn ngàn nguy hiểm...

Cừ Thiên Hiệp nghiêng mình né tránh, sau lưng đụng cái bàn, tay trái đụng giá sách, tay phải kẹt chiế`c trường kỷ, mà mũi kiếm cách mặt non ba tắ`c, nguy hiểm vô cùng, khó mà thoát khỏi.

Lại thêm Đả`ng công Ngươn hơi thở hô`ng học như trâu rồ`ng, tay cự động mạnh, đôi mắ`t xe dịch rắ`t mau, chiêu thố` đã thành như tường đồ`ng vách sắ`t.

Trong phòng quá u chật hẹp, tuy Cừ Thiên Hiệp có môn “Lôi hành cửu chuyển” lắ`c mình biế`n đi như tia lửa đố`m sao, nhưng nhích mình không được làm sao thi triển môn pháp này, thật là đúng với câu “Anh hùng không có đắ`t dụng võ” chẳng biế`t phải làm sao?

Nhưng bản năng sanh tồ`n của loài người sẽ sồ`ng dậy, khi nào sự nguy hiểm đé`n gầ`n kễ`... Cừ Thiên Hiệp cũng thố`, giữa cơn nguy cấp chàng chẳng biế`t làm sao, đành phải rún mình nhảy vọt lên cao như chiế`c pháo thăng thiên, hai tay vươn ra chộp ngay cây trính nhà, thân mình lơ lửng giữa khoảng không, chàng lại buột miệng nói to:

- Lão Bang Chủ, tại hạ nhường nhịn quá nhiề`u, xin người chớ khá...

“Âm dương Ma kiếm Đả`ng” công Ngươn đơn kiếm đâm hụt chàng, lửa giận càng phừng lên như hỏa diệm sơn, thế kiếm thu hô`i lại, thân hình như vành cung bật ngược lên trầ`n nhà, tay kiếm lay động ngay thế công, không để Cừ Thiên Hiệp phân trầ`n mà cao giọng quát to như sắ`m nổ:

- Có vay phải có trả, đừng nhiề`u lời vô ích!

Cừ Thiên Hiệp đã ba lâ`n toan rút ngọn”Khô` trúc thánh kiếm” nhưng lại thôi, chỉ vì chàng suy nghĩ:

- “Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn đố`i với ta không bạc, đem con gái thân yêu mà gả cho ta, đủ thắ`y lão quý mế`n đế`n bực nào, nhưng hôm nay gặp hoàn cảnh không may cô con gái duy nhắ`t bị người sát hại, chế`t một cách thê` thảm thì bảo sao lão không phần nộ đế`n cùng cực? Dịch địa vị ai cũng thế`, vì đây là lẽ thường tình của thế` nhân. Trong lúc chưa tắ`m ra thủ phạm thì không nên lắ`y làm lạ về` thái độ và hành động của lão.”

Cừ Thiên Hiệp vô`n dĩ là con người thuầ`n lương chắ`t phát, tâm trí hiề`n lành, đang lúc sự chế`t đã kê` bên mà còn nghĩ đượ`c điề`u trung tín, có thể gọi là kẻ đại hào kiệt, vì kẻ hào kiệt anh hùng mới có những tư tưởng như thế`, ý tưởng chân thiện hắ`ng ngự tại lương tâm.

Giữa lúc đó tình thế` lại tăng phầ`n gay go hiểm ác, chiêu kiếm “Âm dương” lại sắ`p phạt ngang hông, Cừ Thiên Hiệp thuận đà đu nhanh hai tay, rơi vào một góc phòng vừa hô`t hoảng nói nhanh:

- Lão Bang Chủ, việc này không phải tại hạ gây ra, xin lão Bang chủ bớt giận dung cho tại hạ nói vài lời!

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn lồ`ng lộn như hổ đói, rồ`ng lên à`m ì:

- Lão phu đã suy nghĩ tường tận, người chớ nhiều lời vô ích!

Vừa hét vừa huy động đôi kiếm “Âm dương” như vũ bão, thân hình lão bay thoăn thoắt như u linh quỷ mị, hận chẳng đâm được Cửu Thiên Hiệp một nhát từ ngực suốt đến lưng.

Cửu Thiên Hiệp quá tức giận biến thành nụ cười đanh ác, hữu chưởng vận năm thân lực đẩy bật hai mũi kiếm “Âm dương” về bên tả, đôi chân lách nhẹ theo thế “Lôi hành cửu chuyên” xé mình vọt tới một góc phòng.

Trường Hồng lão nhân cử chưởng phát mạnh đồng thời nạt to như sấm:

- Người tính chạy đi đâu?

Lời nói vừa dứt, một đạo cuồng phong như lưỡi kiếm Bàn thiên, quay tròn một vòng xoắn ngay đầu Cửu Thiên Hiệp, tới một chiêu thế lợi hại tàn khốc.

Cửu Thiên Hiệp cả kinh rống lên như sấm nổ liên hô:

- Lão sư! Lão sư cũng mờ ám như mọi người hay sao?

Trường Hồng lão nhân cười lạnh lạnh, bằng giọng nói hùng trâm quát bảo:

- Tiểu tử, cũng tại người đã man tàn bạo, thì chớ trách người tàn nhẫn vô lương!

Tiếng nói chưa dứt, thì đạo kinh phong ào ạt như vũ bão tràn đến, Cửu Thiên Hiệp thất kinh rún mình nhảy vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên, tránh thoát đạo kinh phong quái ác. Khi hai chân chàng vừa hạ xuống chầm nên gạch, thì... ôi thôi! Bốn phương

tám hướng đồ i phương vây hãm và đánh tới ào ạt, kiế m, chươ ng, đao bổng tựa cơn bão tồ` cuồ` ng phong.

Bên tả, Âm dương Ma kiế m Đắ` ng công Ngươn lay động “âm dương” kiế m tràn tới tắ` n công.

Bên hữu, từ ngoài cửa cái xông vào, vị đường chủ chữ Thiên là Vô ảnh Khách Mạnh khả Chân.

Ngay mặt, từ ngoài cửa sổ nhảy vào một người tay câ` m kim quang bổng vũ lộng như Tề` thiên đại thánh náo cung trời, đắ` y là vị đường chủ chữ Địa “Trại Ngộ Không” Tiểu đình Khuê...

Cửa hậu sau lưng, lại xông vào một vị mặt đỏ râu dài, tiế` ng nói như chuông ngân, tay hữu lay động đường gươm ba thước biế` n ra chiế` c bóng trời ngũ sắ` c tắ` n công tới, đắ` y là vị đường chủ chữ Nhơn “Mỹ tu Trại Quán Vũ” Cư chiế` m Xuân...

Cừu Thiên Hiệp đứng giữa rừng gươm, đôi mày cong vút, mắ` t hỏ lạnh trườ ng, song chươ ng phân ra hai đao, một đờ` mũi kiế` m của Trường Hồ` ng lão nhân, một chồ` ng lại song kiế` m của Âm dương Ma kiế` m Đắ` ng công Ngươn, đồ` ng thời chàng vận khí thiên cương gào lên như sắ` m nổ:

- Các ngươi hãy dừng tay một tí đã!

Tiế` ng hét của chàng to không tưởng tượng được do nơi khí uắ` t đắ` y bụng không thổ` lộ được cùng ai, lại thêm hòa vào đó nguồ` n nội lực mười năm tu luyện, thành thử âm thanh vừa thoát ra khỏi miệng, biế` n thành luồ` ng gió nổi, tựa hồ` như cơn sét nổ giữa trời khuya, ắ` m ắ` m i i không dứt.

Mọi người há hỏ` c mồ` m kinh ngạc, không ai bảo ai, họ đồ` ng thâu ngay kiế` m, bổng, chươ ng và tháo lui ra sau nửa bước, năm

người mười mắt giương ra tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp ngạc nhiên như vừa trông thấy quái vật thời tiền cổ thằn lằn...

Cừ Thiên Hiệp đứng hiên ngang như cây ngọc đồng dục nói to:

- Tại hạ xin lặp lại lần nữa, câu chuyện đêm nay tại hạ tuyệt nhiên không biết tới, hà huống là nhúng tay gây án mạng. Các vị lạy lẽ dĩ tại hạ rá t hậu, vì thế tại hạ không thể bôi mặt đánh nhau với các vị cho đành, chỉ mong các vị nên lạy lời hơn thiệt mà đừng nên bức hiếp thái quá!

Âm dương Ma kiếm Đả công Ngươn khí giận mờ trời, gió kiếm lên toan tấn công.

Trường Hồ ng lão nhân đưa tay cản thế kiếm Đả công Ngươn trầm giọng bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Có một phương cách duy nhất chứng minh được sự thanh bạch của ngươi, là khi nào ngươi tìm biết chính thủ phạm là ai?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bằng giọng hùng trầm tiếp lời:

- Câu chuyện án mạng xảy ra tại Tổng Đàn Bài Bang tại sao ta phải tìm cho ra thủ phạm chứ! Hừ! Thực là không công bình và hợp lý tí nào, nhưng mà để đáp lại thịnh tình của quý vị, Cừ Thiên Hiệp này nguyện ra thân khuyên mã thay quý vị tìm kiếm thủ phạm!

Mỹ tu Trại Quan Vũ “Cư chiếm Xuân” nghe qua mảy trợn mắt hét to:

- Ai cần ngươi truy tầm tìm kiếm? Đừng dùng kẻ hoãn binh...

Vừa nói dứt gươm ba thước vũ lộng vùn vụt. Chử Địa, chử Thiên hai vị Đường chủ này cũng xông ra một loạt cử thế tấn công Cừ

Thiên Hiệp, bả`ng ba chiêu kiế`m bõng vô cùng ác liệt.

Cừ Thiên Hiệp thấ`y cả ba bức bách, khí giận bô`c lên tô`i mặt buột miệng nói to:

- Các ngươi muô`n động thủ ư? Được lắ`m, Cừ mỗ` không sợ các ngươi đâu?... này...

Chàng vừa nói dứt, trên tay hữu hiện ra đạo kim quang vàng óng ánh.

Mọi người đứng trong phòng vừa trông thấ`y thế` kêu lên kinh hoảng nhảy lùi ra sau ba bước.

Cừ Thiên Hiệp đảo mắ`t nhìn tắ`t cả mọi người thanh “Khô` trúc thánh kiế`m” để ngang ngực, đồng dục nói cực to:

- Chim cùng ắ`t mỏ, chó cùng ắ`t cắ`n, người cùng đường ắ`t biế`n trá, nế`u các vị bức hiế`p tại hạ cùng đường một lộ thì tại hạ không thể nhắ`m mắ`t chờ chế`t được! Nào ai muô`n động thủ thì mau lại đây, tại hạ nguyện lãnh hội tắ`t cả!

Tiế`ng nói của chàng trong như chuông ngân, sắ`c mặt hiện ngang uy mãnh như Thiên thầ`n, khí khái cực mạnh khiế`n người trông vào cũng rùng mình ái ngại.

“Khô` trúc thánh kiế`m” khẽ lay động, biế`n tỏa ra muôn đạo kim tinh vàng hực hỏ, Bài Bang chúng nhân người người đê`u biế`t sự lợi hại của “trúc kiế`m”, nên trong lúc nhắ`t thời chỉ lắ`y mắ`t trông vào, không ai dám cử động tắ`n chiêu, luôn cả “Trường Hồ`ng lão nhân” cũng thờ dài e ngại.

Cừ Thiên Hiệp không lắ`y làm đắ`c ý kiêu căng nên điề`m đạ`m nói:

Tại hạ không ý vào bấu kiế m làm nhục ai, chỉ vì...

Bỗng nhiên, một tiế ng hét như oanh vàng gắ t to:

- Dừng binh khí bức nhục người chính là bọn chúng nó...

Tiế p theo tiế ng hét, một luồ ng gió thơm nức mũi bay tới, chiế c bóng trắ ng tinh như bạch nhan vũ lộng giữa khoảng không, Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bay xẹt vào giữa phòng. Thân pháp của nàng lạnh lẽ như bóng quý, vừa đáp xuố ng giữa nhà đã tuố t kiế m thủ thê , án trước mặt Cừ Thiên Hiệp, bắ ng giọng hoàng anh lãnh lót nói tiế p:

- ... Ai dùng binh khí bức nhục người? Ai ý chúng hiế p cô, ý mạnh lắ n yế u!... Nay Thiên Hiệp chúng ta phải đưa ra ba chiêu, hai thê hộ thân, chả lẽ dâng thịt vào miệng hổ hay sao? Nào... ai muố n động thủ xông vào đây!

Vừa nói dứt kiế m dài đánh “Vút” tỏa ra muôn đạo hàn quang, Nhan Như Ngọc xê nhẹ thân mình kiêu diễm, đứng song song với Cừ Thiên Hiệp, mày liễu uố n cong mắ t phượng đào tròn quét nhìn mọi người, bắ ng những tia giận dữ tựa hồ như muố n khai đấ u tức thì.

Âm dương Ma kiế m Đắ ng công Nguơn tức giận tràn hông, hét lên như quý rồ ng:

- Nhan Phó giáo chủ! Cô nương đứng vào địa vị người khách xin chớ nhúng tay vào việc này!

Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhế ch môi cười nhạt, đưa tay chỉ vào Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Đạp chề t hòa thượng thì cả chùa mang nhục, hắ n cũng là khách mà các người đố i đấ i với khách như thê sao?

Đã ñg công Nguơn dịu giọng đáp lời:

- Không phải thế ấu Phó giáo chủ ạ! Chỉ vì hấ n đã gây ra “án mạng” tại tổng ã Bà Bang!

Nhan Như Ngọc bĩu môi cười nhẹ, bắ ng giọng nói ãnh thép hỏi:

- Hừ! Các người dám buộu miệng nói ra những lời như thế ư!.. thật vô lý chẳng công bình “Àùn mạng xảy ra tại Tổng ã Bà Bang, là việc nội bộ của các người, hãy lo mà truy soát... thủ phạm... vì có gì mà quyế t ãnh kẻ khác là hung thủ? Có bắ t ã được hấ n tại trận hay không?

Ấm dương Ma kiế m ã ñg công Nguơn hơi chộu ã, miễn cưỡng trả lời:

- Chúng tôi ã i với hấ n không phòng bị?

Hồ ñg hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cau mày nghiêm giọng hỏi:

- Người nhấ t ãnh “hấ n” là thủ phạm hay sao?

Đã ñg công Nguơn cười khắy, bắ ng giọng nói giương giương ã c ý bảo:

- Lẽ ãương nhiên, chiế c áo choàng xanh còn ã u máu ã làm bắ ng chúng lắ m rô i, lại thêm công lực tuyệt cao của hấ n là cái có thứ hai... ngoài “hấ n” ra thì còn ai vào ãy chứ!

Nhan Như Ngọc bĩu môi gay gắ t bảo:

- Hừ! Chiế c áo choàng xanh còn ã u máu, trên chiế c áo có ãu tên Cừ Thiên Hiệp hay không? Hấ n mang từ ãu tới...? Vô lý thật!

Âm dương Ma kiêu m đã`ng công Nguơn ghen lời song lão cô`
biện luận nói:

- Việc... cái áo choàng... là hắ`n đi trộm cắ`p... quầ`n áo của Bôn
Bang thủ hạ!

Nhan Như Ngọc ngược mặt lên trời cười sặc sụa, bắ`ng giọng nói
trầ`m khiế`p quát to:

- Ai thắ`y hắ`n đi trộm cắ`p? Ngươi có trông thắ`y tận mắ`t
không? Ai? Thắ`y hắ`n hạ sát ái nữ của ngươi? Ngươi có thắ`y
không?

Đã`ng công Nguơn chồ`ng chề`:

- Nhưng “hắ`n” có công lực...

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời, bắ`ng giọng nói cao trầ`m hét
to:

- Có phải ngươi muố`n bảo “Công lực của hắ`n cao tuyệt” phải vậy
không?

Đã`ng công Nguơn gật đầ`u đáp:

- Phải đầ`y!

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa mắ`t liế`c nhanh Cừu
Thiên Hiệp và đồng dục nói lớn:

- Nên biế`t công lực “hắ`n” tuyệt cao, thì các ngươi xét thắ`y
không cản trở nỏ`i “hắ`n” phải vậy không? Thiên Hiệp chúng ta hãy
rời khỏi đây thôi!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua những lời của Nhan Như Ngọc lắ`y làm
cảm động bô`i hồ`i, chỉ vì từ lúc xảy ra án mạng bao nhiêu oan nghiệt

đề`u đổ lên đầ`u chàng, không một người nào đứng ra biện hộ hoặc giải thích sự oan uấ`t của chàng, nay nghe Nhan Như Ngọc đứng ra thanh minh sự trong trấ`ng của mình bảo sao chàng chẳng cảm xúc mà tro người như pho tượng.

Ngay lúc đó Nhan Như Ngọc đưa tay đẩy nhẹ chàng ra cửa, đầ`ng thời nàng lay động kiế`m chiêu để mở vòng vây.

Âm dương Ma kiế`m Đầ`ng công Nguơn trông thấ`y thề` quát to như sắ`m nổ:

- Ai dám bước ra đây?

Vừa nói dứt cặp kiế`m âm dương phân ra tả hữu, án chặt cánh cửa ra vào.

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa ngay trường kiế`m ra phía trước, chia mũi kiế`m vào mặt Đầ`ng công Nguơn quát to lên:

- Ai dám cản trở ta?

Đầ`ng công Nguơn mặt mày xám ngắ`t, cả giận rô`ng to:

- Huyề`t Quang Giáo muố`n đảm đương việc này hay sao?

Không có gì đáng tiế`c!

Đầ`ng công Nguơn gay gắ`t hỏi:

- Người không kẻ sĩ diện hay sao?

Nhan Như Ngọc cười khắ`y nói:

- Hay lắ`m! Lão họ Đầ`ng... người cứ mắ`ng!

Vừa nói dứt nàng vũ lộng trường kiế`m vun vút toan phá vòng vây thoát ra ngoài.

Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Nguơn há dung cho nàng được tự do bay nhảy ra ngoài cửa hay sao?

Vì thế` đôi kiếm “âm dương” biế`n nhanh ra hai đạo hào quang, kiếm phong quay cuộn hai vòng câ`u, che kín cả khuôn cửa ra vào.

Nhan Như Ngọc lại cười lạnh ló`t, bả`ng giọng nói trêu tức hét bảo:

- Bản cô nương không tin Đả`ng Bang chủ cản trở được ai!

Đả`ng công Nguơn cả giận gắ`t â`m lên:

- Hừ! Để người xem!

Hai kiếm vừa chạm nhau, tóe ra muôn đóm lửa, cả Đả`ng công Nguơn lẫn Nhan Như Ngọc bị kiếm chiêu đẩy dội ngược ra sau nửa bước, cả hai vội thâu ngay trường kiếm.

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh, bả`ng giọng nói nhẹ đầ`y trêu người bảo:

- Hừ! Hừ! Chẳng ngờ tài bộ người chỉ có thế`!

Đả`ng công Nguơn khí giận bô`c lên tồ`i mặt tay tả phẩy mạnh một cái vừa buột la to:

- Tiế`n lên... hiệp thủ! Tiế`n!

Nhanh như chớp ba tên Thiên, Địa, Nhơn Đường chủ tuồ`t kiếm bỗng dàn hình tứ giác án ngữ trước cửa, cử thế` toan khai đại chiế`n.

Cừ Thiên Hiệp thầ`y mọi người cử thế`, thủ bộ dáng điệu rầ`t hung hãn, Nhan Như Ngọc biế`n thành người chủ tình hình, nàng đã thay thế` mình để đảm đàng hế`t mọi việc còn riêng cá nhân mình tương tự như kẻ bàng quan ngoại cuộc, bắ`t giác một cơn bực tức sôi trào lên tận cổ, khiế`n chàng chép miệng nói thầ`m:

- Nam nhi như ta, há để thua chí khí một cô gái hay sao?

Vừa nghĩ đến đây, chàng xê mình tới trước buột miệng quát to:

- Cảnh trở! Các người không cản trở nổi ta đâu...! Sự việc xảy ra hôm nay, Cừu Thiên Hiệp này tự nguyện đứng ra đảm đương phân nửa!

Trường Hồ`ng lão nhân vội chen lời hỏi:

- Thế` nào... là đảm đương phân nửa?

HỒI THỨ BẢY MƯỜI

Cô gái si tình

biện lý giúp người yêu

Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Các người phải chúng nhân đi thám soát, ta thì chuyên ý đi thăm dò, trong vòng ba tháng, nếu các người không tìm được vết tích gì, mà trái lại riêng ta dò ra tin tức thủ phạm, lúc ấy ta sẽ tìm bắt cho được hung thủ để tể mộ Đả`ng cô nương... giải đi sự oan ức này!

Trường Hồ`ng lão nhân mỉm cười chưa lên tiếng bình phẩm.

Âm dương Ma kiế`m Đả`ng công Ngươn hét to:

Trong vòng ba tháng, đến đâu mà tìm người... một kẻ sanh vô gia cư, tử vô địa tang... mà nói như vậy được à?

Không ngờ Nhan Như Ngọc đứng kê` bên vội lên tiếng đáp thay:

- Người cứ đến Huyế`t Quang Giáo là gặp hắ`n ngay!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sừng sốt vội nghĩ:

- Huyế`t Quang Giáo? Ta làm gì đến Huyế`t Quang Giáo?

Ngay lúc đó, lời nói của “Kim bảng trúc trượng Quê` cung Thiê`m và Thước y du long Thượng quan Kiệt” lại văng vẳng bên tai:

- Người ta đồn dãi người đã gia nhập Huyế`t Quang Giáo, còn chẳng bao lâu nữa người quyết đem máu tươi khắ`p nẻo đường võ

lâm, gây ra họa kiếp không tiền khoáng hậu trên giang hồ ... người thật là...

Nhưng, giữa lúc sự chết chỉ cách làn tơ kẽ tóc, không cho phép chàng nghỉ ngơi lâu hơn nữa. Vì thầy Trường Hồ`ng lão nhân cau đôi mày lửa nhìn chàng trầm giọng hỏi:

- Người là nhân vật trong Huyệ`t Quang Giáo ư...?

Không cần biết đến, hắ`n là người chi của Huyệ`t Quang Giáo các người muốn gì cứ đến đây là đủ, vì Huyệ`t Quang Giáo rất rộng lượng... văn thì giảng lý, võ thì động chiêu, tùy ý các người lựa chọn!

Âm dương Ma kiế`m Đắ`ng công Ngươn nghe qua run bắ`n người, lão nhảy nhồm kêu rồ`ng lên:

- Tức chết đi thôi! Hai tên chuột lắ`t tiêu bô`i dám khí tử lão phu!

Vừa hét dứt, đôi kiế`m “Âm dương” biế`n ra một chiêu kỳ lợi hại muôn điểm tinh quang bay lờ`ng lộng xoắ`n tít đến bên mình Nhan Như Ngọc thật là nguy cấp mười phần.

Tiếp theo đây là ba tên Đường chủ Thiên, Địa, Nhơn kiế`m bỗng lay động một lượt, tất cả đều hướng vào Nhan Như Ngọc công tới tá`p gian phòng bé nhỏ, năm sáu người giao chiế`n với nhau thật là vô cùng khó khăn nguy hiểm...

Cừu Thiên Hiệp trông thầy thề` rồ`ng lên:

- Dừng bức hiế`p người thái quá!

Vừa hét, ngọn “Khô` trúc thánh kiế`m” lược ra mây vòng kim quang chớp nhoáng vàng hực hỏ` tựa hồ` như chiế`c móng trời hoàng

hôn, xoắn mạnh vào lớp người bao vây Nhan Như Ngọc, thân pháp mau như chớp giạt lưng trời, toàn cả Bài Bang như vật không ai thấy rõ Cừu Thiên Hiệp động thủ, mà họ chỉ có một cảm giác luồng gió nhẹ thoảng qua, bỗng thành đao kinh phong hất ngược binh đao kiếm bồng của toàn thể Bài Bang như vật, khiến cho toàn thân họ suýt loạng choạng, tháo lỏng vòng vây chừng nửa bước.

Trường Hồ`ng lão nhân kêu lên như sấm nổ liên hô`i:

- Cừu Thiên Hiệp! Người đập phá Bài Bang phải không?

Cừu Thiên Hiệp vừa lay động “trúc kiếm” vừa ngoái đầu nhìn Trường Hồ`ng lão nhân đáp lời:

- Tại hạ không có ý đó, tại hạ cần làm sáng tỏ việc này thôi!

Trường Hồ`ng lão nhân nói như hét:

- Người muốn làm sáng tỏ việc này bằng cách nào? Nói mau?

Rời khỏi nơi đây là phương pháp duy nhất!... hẹn gặp lại lão thanh minh sau!

Vừa nói dứt, chàng hướng vào Nhan Như Ngọc hét:

- Chúng ta chạy cho mau!

Tiếng nói chưa dứt đôi chân chàng đã xô dịch ra ngoài cửa. Nguyên Đả`ng công Ngươn đang lay động song kiếm, để trống khung cửa không một ai cản trở, Cừu Thiên Hiệp như tượng vọt ra ngoài một cách dễ dàng.

Bỗng nhiên, Âm dương Ma kiếm Đả`ng công Ngươn thấy chàng đổi bộ, liền co chân đập mạnh vào cái giá sách dựng giữa gian phòng:

- Ầm!

Một tiếng nổ long trời, một bức sáo bằng sắt từ trên trần nhà rơi xuống, che kín cả khung cửa cái ra vào (nguyên cái đá của Đấng công Nguơn là cái ấn nút cơ quan, trên trần rơi ngay xuống bức sáo sắt).

Âm dương Ma kiếm Đấng công Nguơn kêu rõ lên như quỷ mị:

- Loài chuột lắt tiều bô i! Chúng bây có tháp cánh cũng khó bay thoát khỏi nơi đây!

Ngay lúc đó, một tiếng “tung” vang lên, cánh cửa hậu vụt mở hoát ra, ba vị Đường chủ, Trường Hồng lão nhân, luôn cả Âm dương Ma kiếm Đấng công Nguơn đua nhau chạy thoát ra ngoài.

Nhan Như Ngọc kêu lên thốt thanh:

- Bật hảo! Trong phòng có máy móc cơ quan!

Cừ Thiên Hiệp gặp lúc lâm nguy không biếng nhác, trầm giọng nói:

- Nơi đây sánh với Thiệt huyết Bảo thể nào?

Chàng vừa nói dứt lời, cánh cửa sau đóng sầm lại, tiếp theo đây Ầm Ầm tiếng “ầm, ầm” vang lên làm chấn động cả phòng, đây là Âm dương Ma kiếm Đấng công Nguơn ấn chiếc nút cơ quan lần thứ hai... Ngay lúc đó khắp cửa song cửa hậu, mỗi khung cửa đều buông thõng xuống một bức sáo bằng sắt, như các bức tường đồng, nhốt kín cả Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp vào giữa thò phòng.

Giữa bà u không khí cực kỳ nguy hiểm, Nhan Như Ngọc mỉm cười lạnh lạnh nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Hiện giờ phải tính sao đây?

Cừ Thiên Hiệp vẫy thanh “Trúc kiế m” cao giọng nói:

- Trúc kiế m sẵn nơi tay, dù cho thiên la địa võng ta cũng phá vỡ!

Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười nói:

- Được, như thế ươi hãy trở thầ n oai xem nào?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầ u, vận nội lực chân ngưng phỏ vào “Trúc kiế m” dùng toàn lực giáng mạnh vào khung sáo sắ t: “Choeng”! hai vật bằ ng kim khí, chạm nhau tóe lửa, bức sáo sắ t bị thanh “Trúc Kiế m” xé rách một đường cả tâ c vuông.

Cừ Thiên Hiệp nghe tê chồ n cả cánh tay phải chàng lắ y làm rúng động vội thu hô i Trúc kiế m đưa lên mắ t quan sát, nhưng thắ y từ mũi đầ n sóng “Khô trúc thánh kiế m” vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ tí nào, nên lắ y làm thoải mái và tự tin, bèn mỉm cười khỏ sở nói tiế p:

- Cô nương hãy xem! Chi vài ba nhát kiế m là...

- Soạt soạt vù vù!

Một trận mưa tên vun vút từ ngoài viện xạ vào như muôn đầ m sao rơi.

Nhan Như Ngọc nhanh như chớp đưa tay kéo xệch Cừ Thiên Hiệp vào giữa phòng, miệng kêu lên hô t hoảng:

- Tránh ra!

Nàng và Cừ Thiên Hiệp vừa nép mình sau bức hình phong giữa phòng. Trận mưa tên... đột nhiên ngưng bật.

Nhan Như Ngọc được dịp rút vào lòng Cừ Thiên Hiệp, cả hai nhìn nhau mỉm cười đau khổ.

Nhan Như Ngọc nói mau:

- Bài Bang không thiê u danh hơn cao thủ, lại thêm quý kẻ đã đoan, muớ n thoát khỏi thơ phòng này e gặp nhiê u phiê n nã!

Cừ Thiên Hiệp cả cười nói:

- Dĩ nhiên là chẳng dễ, nhưng hãy tự tin... bọn chúng không làm gì nổi hai ta...!

Nói xong thân mình chành xê dịch đế n bên cửa song, tay trái với lên cao chụp lấ y cây trèo, tay phải rút ngay khô trúc thanh kiế m đu mình đế n bên cửa, thẳng tay chém mạnh vào bức sáo sắ t.

Choeng_ Koeng !

Hai tiế ng kim khí va chạm vào nhau tóe lửa, vang lên chát mang tay.

Bỗng nhiên nhiê u tiế ng “veo veo vút vút” vang lên kē tiế p, một trận mưa tên như bầ y châu chấ u, từ bên ngoài nhắ m ngay khung cửa sổ bay loạn xạ lên như bụi dầ y mây mờ, nguy câ p và hung mãnh hơn lâ n trước gấ p bội.

Cừ Thiên Hiệp thấ t kinh buông tay rơi nhanh xuố ng đầ t vội ản mình sau bức tường vôi.

Trận mưa tên cũng theo đầ y mà dừng lại, chứng tỏ là ba bên bớ n phía đē u có mắ t người quan sát chỉ huy, không phải suy luận cũng

rõ dưới cửa song, ngoài cửa cái đều có người ẩn nấp mai phục, thật là nguy hiểm muôn ngàn.

Nhan Như Ngọc bỗng nảy ra một kế, đưa tay chỉ lên trần nhà bảo Cừ Thiên Hiệp:

- Chúng ta phá nóc nhà ra ngoài!

Cừ Thiên Hiệp lửa giận xung thiên, vẩy nhanh ngọn “ Khô trúc thánh kiếm ” cao giọng hét to:

- Kẻ đại trượng phu đi về phải quang minh chính đại, ta đến ngõ trước phải ra ngõ trước thôi!

Vừa nói dứt, chàng đã hành động ngay, thân mình như cánh én, vút một cái để tiến đến cửa chính thư phòng, trước bức màn sáo kiên cố, chàng vung kiếm toan chém phá.

Ngay lúc đó, bên ngoài viện tiếng cung, nổ vang lên cơn cản, hàng ngàn mũi tên bay “ veo veo ” nhắm ngay cửa cáo xạ tới như mưa bấc... đành rằng thân pháp của Cừ Thiên Hiệp rất nhanh nhưng chàng cảm thấy cánh tay trái đau buốt, bấp vể bị tê dãn, hai ba mũi đoản tiễn xạ trúng mình chàng, tiếp theo đó máu rịn ướt cả áo bào đỏ ôi.

Nhan Như Ngọc cả kinh kêu lên:

- Ôi chao!

Vừa kêu lên hoảng hốt, nàng huy động mạnh thanh trường kiếm hóa ra muôn đốm kim quang như chiếu lộng vàng che chở phía trước mặt Cừ Thiên Hiệp, đồng thời nàng buột miệng kêu to:

- Hãy thư thả, gặp làm gì thế...thương thế có nặng không?

Cừ Thiên Hiệp mím môi chịu đựng, vừa trậ̀m giọng nói:

- Chẳng có sao...! Hãy rời khỏi nơi đây mau!

Vừa nói dứt, “ Khô trúc thánh kiệ́m” múa động lận thứ hai, nhặ́m vào bức sáo sặ́t chém xạ tới:

- Choeng ! choeng!

Tiệ́ng kim khí chạm nhau” công cản” Nhan Như Ngọc vũ lộng trường kiệ́m, hộ khặ́p mình Cừ Thiên Hiệp che bên tả đỡ bên hữu cản phía trên ngăn lộ́i dưới, hàng chục mũi tên đua nhau rơi lộp độp xuộ́ng đậ́t.

Trên mười mậ́y tiệ́ng thép giao nhau, “kõeng koeng choeng choeng” tóe ra muôn ngàn độ́m lửa. Bức màn sáo bặ́ng thép bị Cừ Thiên Hiệp dùng Khô trúc thánh kiệ́m phá rộng dậ̀n. Chàng trở hệ́t oai thậ̀n “ Trúc kiệ́m” chuyển qua tay tả, tay hữu nặ́m ngay mí sáo rách vận dụng nguộ̀n lực, xé một cái thật mạnh một tiệ́ng “rẽng” khộ khang nổi lên, mảnh sáo sặ́t bị xé một lỗ khá to, vừa đủ một người chui ra.

Nhan Như Ngọc liệ̀n tay vũ lộng trường kiệ́m vệt rơi vô sộ́ tên xạ vào Cừ Thiên Hiệp, nàng nhặ́c thậ̀y bức sáo bị rách bèn buộ̣t miệng nói to:

Ngươi có ra ngoài hãy cẩn thận!

Cừ Thiên Hiệp gọi to:

- Nhan cô nương nên ra trước đi:

Nhan Như Ngọc thuận miệng tiệ́p lời:

- Hay lặ́m! Ta ra trước múa kiệ́m che chở cho ngươi ra sau!

Nàng vô ý nói ra lời này nhưng Cừ Thiên Hiệp vốn dĩ là người kiêu ngạo, vừa nghe qua đã lấy làm phật ý, mặt ngọc sượng đỏ hồng, thuận tay huy động “Khô trúc thánh kiếm” như vũ bão nhún mình nhảy vọt ra ngoài, buột miệng nói to:

- Ta ra trước che chở cho ngươi ra sau!

Vô tình chàng lặp lại câu nói của Nhan Như Ngọc không sai một tiếng!

Nhan Như Ngọc chưa kịp nửa lời, Cừ Thiên Hiệp đã chui ngang bức sáo sắt ra ngoài.

Bây giờ cung nỏ của Bài Bang buông ra vun vút, loạn tiễn bay đến ào ào xạ ngay vào mình Cừ Thiên Hiệp như bão tố mưa sa.

Cừ Thiên Hiệp phá được mảnh sáo sắt tay hữu lộng “Khô trúc thánh kiếm” biến thành bốn vòng tròn vàng hực hử, che chở khắp thân, hàng trăm mũi tên vừa chạm phải kiếm phong, bay ngược lại hướng xạ thủ hàng trượng, hoặc rơi lả tả trên mặt đất, Cừ Thiên Hiệp nhảy tung tăng, đồng thời hướng vào cửa thơ phòng gọi cục to:

- Nhan cô nương, mau ra đây! Mau ra...

Giữa lúc sự chết chóc kẻ trong gang tấc, Nhan Như Ngọc bỗng nổi cơn giận hờn, đứng giữa đạo kiếm quang sau bức sáo sắt, nàng hét lên lạnh lạnh:

- Ngươi gọi ta ra ư! Ta không ra đâu!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua suýt té ngã, vội hỏi nhanh:

- Cái gì lạ thế? Cô nương không ra thật ư? Tại sao?

Nhan Như Ngọc lại đổi giọng eo éo:

- Người gọi ta bằng Nhan cô nương, thì ta chẳng đi đâu cả!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, hỏi:

- Khổ thật! Vậy phải gọi thế nào?

Nhan Như Ngọc cười hi hí đáp:

- Tùy ý người!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng bực bội, nên trầm giọng hét to:

- Trời ơi! Người gì làm lạ thế? Đột nhiên lại nổi tính... trẻ con lên... hờn mát!

Nhan Như Ngọc nổi cơn hờn mát nói to:

- Ủi đây! Ta nổi tính hờn mát trẻ con đây... người chẳng gọi đúng... ta chết rũ trong thơ phòng này... Quyết chẳng đi đâu cả?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy giờ hiểm nguy sắp đến, bèn kêu lên thốt ng khô:

- Thật là khổ cho tôi! Mau ra đây... phó giáo chủ, Nhan tiểu thơ, mau ra đây.. người có thấy chẳng chúng bọn búa ra bao vây Phủ, thì phiến không ít... mau đi!

Thực đúng theo dự đoán của chàng, Bang chúng Bài Bang, những tay xạ thủ đều rời khỏi chỗ nấp, tập trung toàn lực cung nỏ xạ vào cử chính thư phòng, như mưa sa bão táp, luôn cả các tay cao thủ kiếm bổng buông gươm, quyên, đều túa ra càng lúc càng gập Cừ Thiên Hiệp, khí thế thật vô cùng hung bạo.

Cừu Thiên Hiệp bị nàng nũng nịu yêu sách, đê n quên cả bản tâm đem danh tánh Nhan Như Ngọc kêu một hơi:

- Nhan Như Ngọc cả mừng ra mặt tựa hồ một giọng ngọt như đường rót vào tâm tư khiê n nàng buột miệng kêu lên:

- U! Ngươi gọi như thế đượ đâ y!... nhưng còn...

Nàng chưa nói hê t lời, đột nhiên rún mình nhảy vọt đê n bên lưng Cừu Thiên Hiệp, bàn tay mê m mai áp nhẹ trên vai chàng, nhanh như chớp nàng kéo tay Cừu Thiên Hiệp nhảy lên cao đê ng thời gọi to:

- Chạy cho mau!

Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức bách làm nũng đê n lỗ khóc lỗ cười chỉ còn nước nhún mình nhảy theo sát bên nàng...

Nhan Như Ngọc không bay vọt ra ngoài, hồ t nhiên nàng hạ ngay xuô ng mái thơ phòng, tay hữu vũ lộng trường kiê m như mưa bão biê n thành một đạo bạch quang chóa mắ t, nhắ m ngay mắ y tên xạ thủ kích tới...

Cừu Thiên Hiệp thắ y thắ thắ t kinh đoán biế t nàng mở ngay tuồ ng sát kiế p, bèn cao giọng gắ t:

- Nhan cô nương! Như Ngọc nàng chớ quản đê n việc chúng nó, chúng ta nên rời khỏi đây là hơn cả!

Nhan Như Ngọc vồ n dĩ là người bướng bỉnh, há chịu nghe theo lời của chàng hay sao?... vì thế kiế m quang xoáy cuộn, tiế ng kêu thê thảm, máu đồ tứ tung, những tên cung nỏ xạ thủ ẩn núp sau mái nhà bị nàng giế t một lượt hàng mười tên Đầ u cổ, chân tay từ trên mái ngói văng xuô ng sân lông lô c, máu huyế t văng ra tứ tán như trận mưa hồ ng.

Những tên xạ thủ còn sót, kêu lên kinh hãi lẫn bỏ rơi xuồng đá, ôm đầu chạy như chuột.

Hông hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc khí giận chưa tiêu, lay động trường kiếm giết sạch. Trên nóc nhà bóng nàng chạy qua lại thoăn thoắt như thoi đưa.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong thân mình vút cong như cánh liễu trước gió, chạy sấn đến một bên, cười lạnh lạnh nói:

Nhan Phó giáo chủ muốn khiêu chiến với bốn bang, thì hãy chọn người tai mắt mà nói một vài lời, việc gì phải nổi nóng giết lâu la tiểu tốt, thật oan cho những kẻ thừa hành vô tội, vô tri!

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, mắt lạnh trợn tròn nặng giọng đáp:

Nếu như thế... thì ta tìm người!

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong lạnh lùng nói:

Tại hạ xin tiếp người!

Vừa nói dứt, hần giờ cao “Giáng ma bổng” nhắm vào trường kiếm của Nhan Như Ngọc phất mạnh tới.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong tự xét lấy mình nếu lấy chiêu thừa ra luận, thì chính mình khó kiếm được tiện nghi, nhưng lấy khi lực ra mà luận thì chính mình có binh khí nặng, lại thêm sức vóc nam nhi ắt kiếm đặng ba phần ưu thế. Không ngờ... hần đã nghĩ lầm.

Hai bên binh khí vừa chạm nhau đã nghe:

- Ôi chao!

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong kêu lên hai tiếng hoảng hốt, cánh tay hữu đau buốt lên và buông lỏng “Giáng ma bông”, hai chân loạng choạng thối lui ra sau cả trọng, gương mặt nhìn Nhan Như Ngọc ngạc nhiên đến độ xuất thần.

Cũng nên biết hắn là một thủ lĩnh quân, suốt tám mươi một lộ Đô báo đầu, chân mau như cánh nhọn, thân pháp nhanh nhẹ như tên bay, các tin tức báo về Tổng đàn rất nhanh chóng, nhưng so về công lực chân ngươn thì tuổi tác của hắn không thể bì kịp Nhan Như Ngọc hay Cừu Thiên Hiệp, về sự dẻo dai tráng kiện có thể kém hơn phân nửa.

Nhan Như Ngọc thầm biết Liễu như Phong dương dương tự đắc, ý vào khí giới nặng nề áp mình, do đó nàng vận dụng toàn lực phổ vào kiếm chiêu hất văng “Giáng ma bông” hậu dãn mặt Liễu như Phong, vì thế nàng mỉm cười điềm đạm nói:

Ngươi tính lại xem, ngươi có phải là nhân vật tai mắt của Bài Bang không nào?

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong mặt mày như sáp, nghẹn ngào uất ức nói chẳng ra lời.

Nhan Như Ngọc vẫn chưa buông tha, lượn mình đến ngang Liễu như Phong quát lên lạnh lạnh:

Ngươi là thủ lĩnh “Tám mươi một lộ Đô báo đầu” vậy phiến ngươi báo cáo lại với Đấng công Ngươn nói “sau ba tháng muốn tìm ra hung thủ nên đến Huyết Quang Giáo mà tìm...!”

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong mặt vàng hóa trắng, gương cười hềnh hệch hỏi lại:

- Vì sao thế?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói:

- Chẳng cần hiểu vì sao, bốn phó giáo chủ nói ra người cứ thi hành y như thế là đủ, để ta đánh dấu cho người, kẻ lão Công Ngươn không tin lời ta báo cáo!

Nói xong, nàng xê mình qua trái, giơ cao kiếm thép nhắm ngay vai trái Túc địa Thái tuế Liễu như Phong thịch mạnh một nhát, đột nhiên Đạo bạch quang lượn nhanh qua nhanh như cắt.

Cừu Thiên Hiệp đã vươn tay chộp lấy cánh tay cầm kiếm của Nhan Như Ngọc giật lại đồng thời quát to:

- Như Ngọc! Hãy chậm lại! Đô báo đầu đã nhọc lòng đón tiếp nên nhớ ơn người mà bỏ qua... chúng ta hãy đi thôi!

Nói xong lại quay qua Liễu như Phong gạt đầu thi lễ, sau cùng chàng kéo Nhan Như Ngọc toan chạy đi tời trước.

Túc địa Thái tuế Liễu như Phong vốn là Đô báo đầu của Bài Bang từ ngày sáng lập ra Bang hội, đã dày dạn gió sương, gần nửa đời người hành tẩu giang hồ, tuy công lực chưa đến bậc cao minh quán chúng, nhưng kiến thức rất sâu rộng hơn người thường hay tùy cơ ứng biến, vì thế nên buột miệng nói theo Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc gần như van lơn, gần như đe dọa:

- Chỉ mong hai vị sớm rời khỏi Thôn Châu còn tin tức tự nhiên thuộc hạ sẽ bẩm báo lại!

Nói xong, Liễu như Phong rún mình nhảy xuống dưới sân đi như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp sợ Nhan Như Ngọc không chịu buông tha hấn, nên đưa tay vịn lấy cánh tay nàng bảo nhỏ:

- Như Ngọc hãy buông tha cho hắ n!

Nhan Như Ngọc xê nhẹ bàn chân trên mái ngói thu phòng đôi môi má p máy, tựa hồ` chur chẳng vừa lòng.

Cừu Thiên Hiệp thắ y thắ mím cười vui vẻ bảo:

- Như ngọc này! Lão Đắ`ng Bang Chủ chỉ huy thủ hạ trắ n giữ công ra vào... chúng ta nên vượt khỏi dãy nhà này thoát nhanh khỏi Tổng đàn là hơn!

Nhan Như Ngọc nhắ ch môi cười nhạt:

- Người run sợ trước uy lực của đắ i phương hay sao?

Cừu Thiên Hiệp nở một nụ cười vui vẻ, bắ`ng giọng nói nghiêm trang đắ p:

- Chẳng phải vậy đâu... Ngọc ạ! Chỉ vì ta sợ gây thêm nợ máu, phải trả đòi đòi.

Như Ngọc! Chúng ta đi thôi!

Vừa nòi dứt chàng nhún mình nhảy vọt qua một nóc nhà bên cạnh Nhan Như Ngọc đi theo như bóng với hình.

Khi cả hai vừa dẫm chân trên mái ngói, từ bên trong Tổng đàn tiế`ng thanh la, đắ cỏ thanh lên liên hồ`i, vang động cả không gian, vọng báo về` hướng gian nhà Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vừa đắ chân, tiế`p theo đắ y là Bang chúng Bài Bang đông như kiế`n cả, tràn tới vây chặt như nêm.

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, thét lên lạnh lạnh:

- Chẳng giế`t một vài danh thủ, bọn chúng vẫn khinh ta không lợi hại!

Cừ Thiên Hiệp rất sợ nàng nổi cơn giận dữ gây ra sóng gió, bèn dùng lời êm dịu khuyên nhủ bảo:

- Hãy bỏ đi! Giết hay không giết chỉ thế thôi! Đã nhọc nhằn lại thêm vô bổ! Chúng ta nên rời khỏi đây là hơn!

Lời nói chưa dứt, cái vòng vây như kiến cỏ siết chặt dần dần, đầu một bọn là bọn chàng tráng niên, gồm toàn những tay thô ng lãnh ba sông, bảy bể, ấy là bọn vị Bài Bang Đô Tổng quản.

Tất cả bọn người đồng thanh hét to:

- Vâng mệnh Bang chủ, không để một ai thoát ra khỏi tông đàn!

Cừ Thiên Hiệp vút nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vào khoảng không đánh “trót”, cau mày nặng giọng:

- Tại hạ ước định với Bang chủ, các người hãy mau lui ra mau!

Bọn tên Đô Tổng quản làm sao tin được, nên bọn chúng tuốt nhanh bảo đao thủ thế, hướng về Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Muốn rời khỏi nơi đây hãy để lại thân xác!

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Tại hạ nghĩ... bọn vị khó cản trở nổi, mà trái lại bị...

Chàng không nói dứt lời, mà nhấc mình lên khỏi mái nhà, đáp xuống trước mặt bọn tên Đô Tổng quản, thanh “Khô trúc thánh kiếm” vũ lộng mạnh, biến ra muôn đóa hàn tinh, chiếu tỏa như muôn tia nắng vàng, cuộn cuộn như xoắn vào địch thủ.

Bọn tên Đô tổng quản chẳng chậm trễ, theo tập quán võ nghệ, tất cả tuốt báu đao đẩy ra chiêu thế:

- Cừ Thiên Hiệp phá lên cười rũ rượi, tay hữu gạt mạnh “Trúc kiếm” vào bốn lưỡi bấu đao một lượt- bỗng nhiên: - choeng keng! Tiếng binh khí chạm nhau nảy lửa, bốn tên Đô tổng quản đều nghe tê chôn cả tay, thân mình không giữ vững, loạng choạng lùi ra sau mấy bước, thanh bấu đao trên tay chúng bị gãy tiện, chỉ còn tro lại chút lưỡi cạnh chuôi.

Bốn tên hô n phách rưng ròi, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp, lại nhìn lên chuôi đao, bọn chúng đã hiểu Cừ Thiên Hiệp nương tay không nở giết, nên tất cả bốn tên ném ngay chuôi đao xuống đất, đồng huyết lên một tiếng sáo hiệu, nhấc mình nhảy vọt qua bờ tường, bao đầu chạy thục mạng.

Nhan Như Ngọc vừa trông thấy, lấy làm đặc ý buột miệng cười khanh khách nói:

- Toàn là cỏ khô, rơm rác, cây mục, cả ngàn tên Đô tổng quản báo đầu như thế chẳng dùng được gì!

HỒI THỨ BẢY MƯỜI MỐT

Giữ lời ước đê n Long Hồ Sơn

Nhan Như Ngọc vừa nói dứt, tiếng người lại hò hét âm ỉ, ba vị Đường chủ Bài Bang suất lĩnh tất cả Bang chúng túa đê n bao vây lâ n thứ hai.

Cừ Thiên Hiệp quay qua bảo nhỏ Nhan Như Ngọc:

- Như Ngọc! Ba mươi sáu chước kê chạy là hơn cả! Chúng ta hãy thoát thân cho sớm!

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Người lại sợ bọn chúng đông người!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khỗ sở nói:

- Chẳng phải sợ, gây hấn nữa làm gì, giết... thêm bọn chúng cũng chỉ vô ích mà thôi! Và lại, chính ta không muố n gây thù chác oán chi thêm nữa, đê n đâu cũng gặp toàn cừu địch, đê n đâu cũng mang tiếng dã man vô nhân đạo... thì còn gì danh dự con người!

Nhan Như Ngọc nhê ch môi cười nhạt:

- Hiện tại thì danh dự của người bất hảo lắ m rô i! Hi... hi!!

Vừa nói dứt nàng tung ngược thân mình lên cao, vượt qua đầ u Bài Bang bang chúng, thoắ t một cái đã vọt qua đầ u tường xa năm sáu trượng. Cừ Thiên Hiệp chẳng dám chậm trễ, nhắ c mình lên cao đuồi theo sát lưng nàng, hai người trở thuật khing công chạy như bay biế n, nháy mắ t đã rời khỏi Tổng đàn Bài Bang trên hai mươi trượng.

Chúng nhân Bài Bang không ai có môn pháp khinh công nhanh hơn hai người, vả lại bọn chúng quá ngại trước “Trúc kiêu” lợi hại, nên chỉ hò hét đuổi theo lầy lệt, trong phút chốc đã mất dạng hai người.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc trở hết thân lực chạy như gió, chẳng mấy phút dòng Sông Hoàn Giang hiện ra trước mắt cả hai, Cừ Thiên Hiệp tặc lưỡi kêu lên:

- Rõ khô!

Dòng sông chảy cuộn cuộn, sóng gió nổi bập bềnh, đứng trên ven bờ nhìn mỗi mắt vẫn không trông thấy bóng dáng một con đò.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở, quay nhìn Nhan Như Ngọc nói nhẹ:

- Như Ngọc! Dòng sông Hoàn cản lối, nơi đây vẫn còn cương vực của Bài Bang, chúng ta phải làm sao đây?

Nhan Như Ngọc mỉm cười đưa tay chỉ vai, vênh, mình Cừ Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Lạ là con sông cản lối, lãnh vực của Cừ hơn, nội vẻ hốt hoảng của người, Bài Bang không bắt người thì quan phủ cũng hốt hoảng, vì đây vết máu trên mình, chỉ bằng chúng ta tìm vào thị trấn, thay đổi y phục, nguy trang lại, như thế mới là hợp lý!... phải chăng?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, ngưng không biết làm cách nào qua sông, bèn máp máy đôi môi toan hỏi:

- Nhan Như Ngọc hiểu ý, đưa tay chỉ xuống dòng nước bạc, quạt quạt vài cái... đoạn tiếp lời:

- Có thể đây... mới thay đổi y phục chứ!

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu nàng bảo lộ sông, nên cả cười mà rả`ng:

- Cô nương hay tuyệt!

Vừa nói dứt, hai người nhảy ùm xuống sông, sánh vai nhau thả xuôi theo dòng nước, vừa lội vừa trò chuyện...

Cừ Thiên Hiệp sực nhớ đến cha con “Cái thể Ma quân Tiết Nam Hùng” bèn mở lời than nhỏ:

- Không rõ giờ này Bang chúng Bài Bang đời xử thế nào với cha con Tiết cô nương!

Nhan Như Ngọc nghe qua cau mày chua chát bảo:

- Người mãi ở trong lòng Tiết cô nương, Tiết cô nương và nhà c nhỏ mãi, còn tình cảm giữa chúng ta người nghĩ thế nào?

Cừ Thiên Hiệp thẹn thu`ng đỏ mặt song giọng dịu giọng hỏi:

- Tại sao người lại có ý nghĩ như thế? Tôi đời với Tiết cô...

Nhan Như Ngọc nổi ghen cong cón ngắt lời:

- Tôi đời riêng với cô nàng rất thân mật triu mệnh, phải người muốn bảo thế không?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tôi muốn nói, tôi đời với Tiết cô nương có cái duyên bè trôi mây nước, giao thiệp nhau trên giang hồ võ lâm, khác với lời nói của người... không có gì gọi là triu mệnh hay thân mật cả!

Nhan Như Ngọc tiện dịp hỏi ráo riết:

- Thế nào, đối với sự giao du giữa chúng ta thì người nghĩ sao?

Cừu Thiên Hiệp lập cập hỏi lại:

- Chúng ta?

Chàng chỉ thốt được hai tiếng rồi nín bật, vì không biết trả lời ra sao cho ổn, nếu nói sự giao du giữa ta và nàng vì võ nghiệp lại e không được thân thiện, không ổn cả tình lẫn lý, còn nói cuộc giao du này khác hẳn mọi người lại e lời nói quá ư đường đột, thành thử Cừu Thiên Hiệp cúi đầu ngẫm nghĩ, nửa khấc qua chàng ngừng mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:

- Còn chúng ta ư? Sự giao du tự nhiên phải khác hẳn mọi người!

Nhan Như Ngọc ứng hô`ng hai bên má, hô`i hộp hỏi nhanh:

- Khác hẳn? Khác ở điểm nào?

Cừu Thiên Hiệp ngáp ngừng nhìn lên bờ:

- Chúng ta... ư, tới... bờ sông rồi!

Vừa nói dứt, chàng nhún mình đạp nước nhảy lên bờ, vì muốn tránh phải trả lời với Nhan Như Ngọc, chàng nhấ`m ngay đường cái quan chạy như trố`t bảo.

Hô`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc si mê Cừu Thiên Hiệp đế`n độ cuo`ng nhiệt thì há buo`ng tha hay sao, vì thế` nàng vận nội lực chạy đuổi theo sau như bóng đuoi hình.

Cừu Thiên Hiệp trông thấ`y nàng đuoi theo gầ`n kịp, bèn thâu cước bộ, bước lầ`n vào bãi cỏ xanh mướt kề` ven đường đứng lại chờ đợi... Nhan Như Ngọc cũng thâu cước bộ đứng đing đỉnh tiể`n đế`n một bên.

Cừ Thiên Hiệp đưa tay chỉ vào dãy núi cao đẽi rậm xa xa, cô đánh lạc câu chuyện lúc nãy, nên nhoẽn miệng cười nhìn nàng bảo:

- Kìa... Nhan cô nương... Như Ngọc! Người hãy xem... thực là non xanh nước biểc cảnh thiên nhiên có khác!

Nhan Như Ngọc cau mày không ngó vào ngón tay mà quay nhìn tận mắ t Cừ Thiên Hiệp cao giọng hét lên:

- Người hãy nói lại, cuộc giao du của chúng ta khác mọi người ở điểm nào? Trả lời mau lên?

Cừ Thiên Hiệp bị nàng hỏi bức nên lúng túng đáp:

- Thật... chứ! Khác hẳn mọi người... đặc biệt chỉ riêng người!

Nhan Như Ngọc nổi nóng nói như hét:

- Nói mau? Cảm tưởng của người đẽi với ta thế nào?

Cừ Thiên Hiệp lấ y lại sự bình tĩnh, bắ ng giọng nói ôn hòa điểm đạ m trả lời:

- Khác ở mọi người là thế này, chúng ta là bạn cũ chí thân, lúc ta vừa xuấ t đạo giang hồ, đã nhận quen biể t với người, từ lúc “lấ y lệnh đỏi lệnh” đẽ n lúc ta bị kẹt dưới cây Thiế t tán của “Kiệu đương tán Lôi thanh Minh” đượ người cứu thoát ra ngoài... thế rồ i chúng ta luân lạc theo dòng đời... lại mãi mãi gặp nhau, người nghĩ xem đã bao lâu rồ i nhi! Có thể nói ta với người đẽ ng cam cộng khổ cùng hoạn nạn đẽ u có nhau!

Nhan Như Ngọc rú lên mừng rỡ, bắ ng giọng nói mắ t vẻ tự nhiên hỏi nhanh:

- Thật vậy ư? Có phải lời nói chân thành phát ra từ cõi lòng người phải chăng?

Vừa nói dứt, toàn thân nàng xúc động mãnh liệt, đôi mắt mở thật to, chia ra ánh sáng muôn màu cùng những tia rực rỡ như điện rơi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp như muốn soi thấu ruột gan.

Cừ Thiên Hiệp nghiêm giọng tiếp lời:

- Thực thế cô nương ạ! Thiên Hiệp này chẳng bao giờ nói dối, không hề gạt gẫm ai, hà huống mọi việc xảy ra toàn sự thật.

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc hô`t nhiên nhảy vọt đến ôm choàng lấy ngực Cừ Thiên Hiệp, đầu`ngã trên vai chàng, bả`ng giọng nói như say như tỉnh:

- Nếu`u sự thật như thế, tại sao người... vì... sao người...

Một việc hết sức bất ngờ, lại xảy ra quá ư đột ngột; khiến Cừ Thiên Hiệp cả kinh, đến độ bàng hoàng ngơ ngẩn, bây giờ giòng Hoàn giang hồ` thuận chiều nước xuôi dòng, quanh đây là chốn đô`ng không hoang lạnh, không một bóng người, vô tình được giai nhân âu yếm, một mùi hương trinh nữ từ mái tóc Nhan Như Ngọc xông ra, khiến chàng mê mẩn cả tâm thần, trong nháy`t thời chưa biết phải đi xử ra sao.

Cừ Thiên Hiệp ngẩn người chưa tìm ra giải pháp, lại nghe quả tim đập liên hồ`i trật nhịp tai ù lên “ong, ong” tay chân khẽ run lên khí huyết chạy rầm rộ khắp cơ thể... rồi`i ... lại nghe tiếng oanh thỏ thẽ bên tai, giọng nói của Nhan Như Ngọc ngọt ngào hơn bao giờ, nói:

- Ta chẳng cần gì cả... ta chỉ cần ở người một điề`u... mong người không từ chối`i!?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên nên thấ t thố , chàng buộ t miệng đấ p nhỏ!

- Ngườ i muố n điề u gì...? Nế u làm đượ c ta không bao giờ chố i từ. Như Ngộ c buồ ng tay ra! Buồ ng tay ra! Nhỏ thiên hạ trồ ng thấ y biế t ấ n nố i làm sao? Biế t xử trí thế nào?

Nhan Như Ngộ c nố i thỏ ang bên mang tai:

- Ta không sợ gì cả?

Vừa nố i dứt, nàng rút sát vòng tay siế t chặ t Cừ Thiên Hiệp đờ i nhủ hoa run lên như chớ p núi lửa, dường như ép sát vào ngực Thiên Hiệp, khiế n chàng chớ i với, đờ i tay quờ quạng đầ nh ôm chặ t lấ y eo lưng nàng, mà bản thân không còn tự chủ đượ c nữa.

Nhan Như Ngộ c mê mệ t, buồ ng thỏ ng tay không siế t chặ t ngực mà đư a lên ôm chặ t cổ chàng thuận tiện nàng ké o vòng tay, đờ i má hai ngườ i áp sát vào nhau, bằ ng giọng nố i mê... mộ ng bảo rấ t nhỏ:

- Thiế p yêu chàng! Thiế p gặ p chàng lầ n thứ nhấ t đã đễ y yêu thầ m nhớ trộ m rồ i, vì yêu nên mới, lấ y lậ nh đờ i lậ nh, vì yêu chàng nên mới theo sát chàng mộ t bên... tặ hồ kế phong điề n!

Cừ Thiên Hiệp đấ p qua hơi thờ.

- Nàng.. nàng đã bám sát mấ i bên ta ư?

Nhan Như Ngộ c si mê nố i mộ t cách say sưa:

- Thiên Hiệp yêu dầ u! Lấ y sự thậ t mà nố i, lúc nào cũ ng có bên mình chàng, có lúc hiệ n ra giấ p mặt, có lúc lặ ng lế âm thầ m, trờ ra ba thắ ng lúc chàng rơi xuố ng Hạ lan sơn mấ t tích... không giờ nào

ngày nào tôi không thấy mặt chàng thì lòng tôi bàng hoàng chua xót dường như mất cả sự sống còn!

Cừ Thiên Hiệp bị lời âu yếm đến cảm động, bèn cất tiếng đáp nhỏ nhỏ:

- Nàng... Như Ngọc, ta đã tạ ơn người... đã tạ Như Ngọc nhiều!

Nhan Như Ngọc đáp qua hơi thở dồn dập:

- Tôi có cần tạ ơn đâu... tôi chỉ mong chàng đáp ứng thôi!

Cừ Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, bằng giọng nói nhỏ như tơ, tiếp lời:

- Đáp ứng bằng cách nào?

Nhan Như Ngọc đáp rất gọn:

- Cưới thôi!

- Húy!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng rồi nín lặng, giữa lúc vai kề má tựa, chàng không biết trả lời bằng cách nào, chỉ nhắm mắt lặng thinh, để cho các số thịt run lên bừng bực.

Giọng nói của Nhan Như Ngọc lại vang lên như oán như than:

- Chàng chẳng yêu thôi sao?

Lời nói của chàng nhẹ như thấn lả lả chắt lưỡi nhưng vào tai Thiên Hiệp như sấm dậy dật bả bằng làm cho tinh thần giao động mãnh liệt, chàng gượng gạo giương đôi mắt nhìn vào cõi xa xăm, thở dài bằng giọng buồn đau thảm khổ đáp:

- Như Ngọc! Tôi có nói không yêu nàng bao giờ đâu?

Nhan Như Ngọc mừng quá, lạc giọng hỏi:

- Người yêu ta thật sao?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầu, bằng giọng nói êm như sa mù buổi sớm đáp:

- Có thể lắm Nhan Như Ngọc ạ! Nhưng nàng thông cảm dùm hoàn cảnh tôi! Cừ Thiên Hiệp này thù cha chưa trả... thì có dám đầu đầu bồng chuyện gì... lại thêm ...

Nhan Như Ngọc nhanh nhẩu ngắt lời:

- Lại thêm một thân đây tội nghiệt phải không?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên run giọng hỏi lại:

- Tội nghiệt, tôi đã mang tội nghiệt gì chứ?

Nhan Như Ngọc siết mạnh vòng tay như nụng nịu, bằng giọng nói êm như ru, bảo:

- Tội nghiệt là: Chân kinh của Thiêu Lâm, Kiếm phổ của Võ Dương, giết chết Thần y Hoa Tử Phong và vị sư thúc, người chính là thủ phạm, còn chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ phái... và còn nhiều chuyện oan nghiệt khác nói không cùng, tất cả đều đổ vào đây người, làm ô cả thanh danh người... người há để...

Nói đến đây Nhan Như Ngọc vụt bỏ đôi tay không ôm choàng ngang cổ Cừ Thiên Hiệp nữa, đưa lên nắm chặt hai vai chàng ghì sát vào lòng hai người khấn khít nhau, hơi thở càng trở nên dồn dập, Nhan Như Ngọc dịu dàng hỏi:

- Ví dụ, những điều oan trái thoán nghịch kể trên... có người đứng ra giải quyết dùm người một cách êm đẹp, người nghĩ thế nào?

Cừ Thiên Hiệp bị giai nhân quyết nũ nững nịu làm giao động tâm thần từng chập, nhưng công lực của chàng quá thâm hậu nên kiềm chế được sự bùng bột phần nào... khi nghe Nhan Như Ngọc hỏi, chàng mỉm cười lắc đầu:

- Không dễ dàng! Nói thì dễ, nhưng thực hành vô hy vọng! Nhan Như Ngọc lắc mạnh đôi bờ vai đầy đặn Cừ Thiên Hiệp nhéo mắt hỏi:

- Dễ hay khó không cần thiết! Ta chỉ hỏi nếu có người giải quyết thay ngươi, san bằng tất cả điều oan nghiệt, sau đó ngươi đối đãi với người ta bằng cách nào? Ngươi dám cưới người đó về làm vợ không?

Cừ Thiên Hiệp bị nàng bức bách thế đáp liền:

- Ví như mọi việc đều giải quyết, người đời theo luật thiên nhiên... ai ai cũng lấy chồng cưới vợ!

Nhan Như Ngọc run giọng nói qua hơi thở:

- Ngươi chẳng đợi... ý... cưới ta sao?

Cừ Thiên Hiệp ghen lời đáp ứng:

- Việc này...

Nhan Như Ngọc hỏi nhanh:

- Nói đi! Chàng cứ thẳng thắn trả lời... được hay không? Tôi chỉ muốn một sự thật tự lương tâm, một lời nói chân thành dù có bề bàng chua xót...

Cừ Thiên Hiệp chớp nhanh đôi mắt, đưa tay vịn lấy bả vai nàng vuốt nhẹ, bằng giọng nói say sưa ảo mộng đáp:

- Nếu u cưới vợ... được một nàng xinh đẹp như... Như Ngọc thì còn gì bả`ng... chỉ sợ sự ước mong của tôi chỉ là mộng ảo!

Nhan Như Ngọc nghe qua không dă`n nổi cơn xúc động hai tay ô`m chầ`m lấ`y Cừ Thiên Hiệp nức nở nói:

- Không bao giờ mộng ảo, chúng ta gặp nhau đây là sự thật... tôi yêu chàng!

Cừ Thiên Hiệp lặng người chịu đựng, sóng mũi dọc dừa, đôi môi hồ`ng thắ`m của Nhan Như Ngọc tự do di động từ cổ đế`n má chàng, phút chố`c lại vang lên “chùn chụt”... chàng cảm thấ`y thầ`n kinh căng lên như sắ`p đứt, mặt nóng hừng, cổ họng khô khan, hơi thở vang lên hồ`ng hộc.

Giữa lúc hai con tim sắ`p tâ`u khúc nhạc hòa hài đột nhiên... đột nhiên từ xa xa... giọng quý rú ma cười vang lên:

- Ha... Ha... ha...!

Một chuỗi cười dài man rợ, làm chấ`n động cả ngàn cây nội cỏ, âm điệu của tiế`ng cười như kẻ dờ chề`t, dờ tiên tử bô`ng lai, có lúc rùng rợn như ma kêu quý rú, động phách kinh hồ`n.

Cùng với tiế`ng cười cách đấ`y ba trượng, một bóng người như u linh quý mi, một quái nhân hiện ra đứng sùng sững tự bao giờ.

Quái nhơn có bộ mặt khô khan gầ`y đét, mái tóc ngắ`n ngắn như bàn chải, đôi mắ`t đỏ rực tựa đèn pha, môi xé`ch, mũi hểnh, tai chuột, răng thưa, thân người ròm ô`m như que củi, lại khoác chiế`c áo trường bào rộng thênh thang, chẳng khác nào cây sào tre phơi áo, hắ`n vừa cười vừa nhún nhảy thân mình, thoạt nhìn qua chẳng khác nào quý đội mô` chui lên dương thê`.

Quái nhân đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp cười rũ rượi không thôi, sau cùng một giọng nói âm ma như quỷ thở dưới chín tầng địa ngục, kêu lên the thé:

- Hi, hi! Kia là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, danh vang trong vũ nội, nọ là Huyệ t Quang Giáo Phó giáo chủ phẩm giá cực cao, xem kỹ lại hai người thật là phường mèo mả, gà đờng không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám bày trò âu yếm, hại cả mỹ tục thuậ n phong... khiế n cho lão phu vô cùng thất vọng, sự ái mộ đồ i với hai người đã tiêu tan ra mây khói!

Cừu Thiên Hiệp vội buông thõng hai tay, sự thẹn thùa và uấ t nghẹn, khiế n đôi má đỏ au lên.

Nhan Như Ngọc cũng kéo tụt đôi tay về , nàng cúi đầ u xấu hổ, đưa tay vuố t nhẹ má y nế p nhăn trên xiêm phục, nín lặng không đáp được nửa lời.

Quái nhân đưa tay gắ y nhẹ mái tóc ngắ n, phá lên cười hê`nh hêch nói tiế p:

- Các ngươi biế t hồ thẹn nữa ư?

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc qua thẹn cúi lên, tay hữu tuố t nhanh trường kiế m chìa vào mặt quái nhân hét lớn:

- Không việc gì đế n ngươi? Cút mau?

Quái nhân ngược mặt cười hê` hê` lạnh lùng nói:

- Việc của các ngươi làm chẳng can dự gì đế n ta... thực đầ y!
Nhưng mà... hi...hi!

Lão quái nhân vội nín bật, không nói tiế p, lão giữ tay áo rộng lòi ra một bức lụa vuông nhỏ màu thanh thiên, hai tay căng thẳng đưa

ngay vào mặt Cừ Thiên Hiệp nặng nói bảo tiể p:

- Người hãy đọc xem!

Cừ Thiên Hiệp giật nảy mình kinh ngạc, vì đôi mắt chàng nhìn thấy trên mặt vuông lụa có viết mấy chữ”

Tạm mượn “Ngũ lôi chính phủ” để dùng ký tên: “CỪ THIÊN HIỆP”

Cừ Thiên Hiệp xem xong run giọng hỏi:

- Người nghĩ thế nào về vụ này?

Quái nhân phá lên cười ngạo, đôi mắt đỏ khé tròn tròn nhìn Cừ Thiên Hiệp trầ m giọng:

- Có gì phải nghĩ đâu? Thiên hiệp có lẽ nào... người chưa rõ?

Nhan Như Ngọc vừa lấ y lại bình tĩnh, nàng bước đế n bên mình Cừ Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười bảo quái nhân:

- À! Ta biể t rõ người rồi! Người chính là một tên sứ giả trong Tứ đại thủ sơn sứ giả của Giang Tây “Long hổ sơn” giang hồ quen gọi người là “Hoàn Phong Quái khách” phải không?

Quái khách nghe qua nổi giận, trợn mắt cau mày nhìn Nhan Như Ngọc quát to như sắ m nổ:

- Hay cho ngạnh đầ u lớn mặt, dám gọi xách khốe lão phu! Người nên biể t “Phong, Vũ, Lôi, Điện” là tứ đại thủ sơn thầ n mà người dám gọi như thế đượ à!?

Nhan Như Ngọc nghe qua phá lên cười rữ rượi, tiể ng cười trong như chuông ngân, êm như khánh ngọc, tuy không đượm vẻ am ma rùng rợn, nhưng hàm chứa đầ y vẻ miệt thị khinh hờn.

Hoàn Phong Quái khách tức giận điên người lão kêu rống lên như hổ đói:

- Ngạnh đầu! Người cười ai? Cười gì thế?

Nhan Như Ngọc vụt nín bật, đôi môi cong vút hiện lên sát khí đã ãng ãng lớn tiếng hét:

- Bản cô nương cười các người đầu ý! Các người uổng xưng là Tứ đại thủ sơn thần, ta hỏi các người “Ngũ Lôi chánh phủ” là vật này trải qua mười đời luân phiên gìn giữ! Các người tự nhận là thần giữ núi, lại để mất của, nhục sự môn. Vậy người còn huênh hoang Tứ đại thủ sơn thần nữa sao! Theo ý bản cô nương, nên chọn ngày lành đổi tên lại!

Hoàn Phong Quái khách cả giận dựng mày trợn mắt quát như sấm nổ:

- Đổi cái tên hiệu là ý nghĩa lý gì nói mau?

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói mỉa mai khinh mạn bảo:

- Các người bỏ đi danh hiệu “Tứ đại thủ sơn thần” mà cải lại “Tứ đại thủ hồ lô cơm” là tuyệt!

Hoàn Phong Quái khách giận xám mặt hét lớn:

- Ngạnh đầu lớn mặt! Người khinh người quá lễ!!

Vừa hét dứt hấn lôi trong áo ra một sợi dây xích bằng thép, dài bảy thước một màu sắc đen mun bóng lộn, ấy là sợi “Bàng long luyện xích”, thuận tay hấn vẩy mạnh một vòng, phát ra tiếng động “leng, reng” như lạc ngựa, xích sắt bién ra năm sáu đạo bạch quang cuồn cuộn bay bién tới tấ công Nhan Như Ngọc.

Cũng nên biết qua sự tích món binh khí lạ lùng này, “Bàng long luyện xích” không được liệt vào hàng “Mười tam món binh khí Lỗ bộ” của các tổ sư vì nó là món binh khí đặc biệt vừa xuất hiện cách đây sáu bảy trăm năm, do một vị giang hồ đạo sĩ tu hành liễu đạo chế ra.

“Bang long luyện xích” luyện bằng thép cứng pha đồng, toàn thân hết sợi dây xích, gồm có chín ngàn chín trăm tám mươi một viên đạn nhỏ kết thành, đầu sợi xích là một viên đạn to bằng nắm tay chạm hình đầu rồng, theo loại “Bàn long”, khi sử dụng muốn co giãn tùy tiện, chùn lại như sợi dây cũng được, mà thẳng như cây gậy cũng xong, lúc công địch thường phát ra tiếng kêu “leng reng” như lạc ngựa công xa rất tuyệt, đánh gần rất hay.

Lại thêm, cái đầu rồng ấy điểm thêm bốn cái nanh bạc bằng bạch kim cỡ răng nanh sói, dùng để “đớp, phá” khí giới địch thủ “Bàng long luyện xích” biến ra năm món binh khí khác như : Kiếm, Bút, Trảo, Roi, Bông, khi cứng cứng khi mềm mềm thật là món binh khí đặc biệt của nền võ thuật lợi hại nhất trần đời.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy “Hoàn phong Quái” chỉ nói một vài lời bất mãn, hấn đã tuốt binh khí ra truy kích, nên lấy làm bực tức, quên bằng sự xấu hổ vừa rồi, chàng bước sáu tời trước hai bước, trầm giọng quát to:

- Khoan đã! Người muốn yêu cầu hay yêu sách điếu gì... hãy nói cho rõ ràng xem sao... vội gì phải động thủ!?

Hoàn Phong quái khách vũ động binh khí như vũ bão, lửa giận bốc lên ngàn ngút, bất giác rống lên bào hao như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử! Người đừng giả vờ vô ích muốn thử sơn thân không động thủ, người có thể chọn hai điếu kiện!

Cừu Thiên Hiệp muố n câu chuyện muố n kế t thúc, nên hỏi nhanh:

- Hai điề u kiện như thế nào?

Hoàn Phong quái khách đã ẽng hắ ẽng lắ y giọng, nghiêm sắ c mặt bảo:

- Điề u kiện thứ nhắ t, người hắ y bó tay theo ta về Long Hồ Sơn, mà tạ tội với lệnh Thiên sư!

Cừu Thiên Hiệp khế lắ c đầ u, mỉm cười hỏi tiế p:

- Điề u kiện thứ nhắ t ta không thể tuân mạng, xin cho biế t điề u kiện thứ hai!?

Hoàn Phong quái khách cau mày, điề m đạ m bảo tiế p:

- Điề u kiện thứ hai, người phải dâng cho ta ngay “ Ngũ Lô i Chánh phù” và lập lời thề , từ này trở về sau không đượ tái phạm một tá c đắ t của Long Hồ Sơn ta!

Nhan Như Ngọc nghe qua tái mặt, tuố t nhanh trường kiế m khởi vớ, cao giọng nói to:

- Dẹp bỏ hai điề u kiện vô lý ấ y đi! Hắ y theo điề u kiện thứ ba của bản cô nương là hay hơn cả!

Hoàn Phong quái khách ngạc nhiên hỏi:

- Điề u kiện thứ ba ra sao?

Hồ ẽng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cười khắ y bắ ẽng giọng nói miệt thị hét lớn:

- Điề u kiện thứ ba, chính người hắ y dâng mau quái mạng!

Vừa nói dứt, tay vung trường kiếm, đôi chân xê dịch vào giữa cung trung, giữ thế hô`ng môn vung mạnh kiếm, mũi kiếm quyền tỏa ra một đóa liên hoa tựa ngôi sao lạnh chớp nhoáng sáng kiếm biến ra chiêu “Trực đảo huỳnh long” nhắm ngay tim “Hoàn Phong quái” thích mạnh nguy hiểm và hung ác lạ thường.

Chiêu thế này là một đường gươm tuyệt tác của Giáo Huyết Quang, một đường gươm đã khiến giáo phái này khinh thường cả người thiên hạ, kiêu ngạo khôn lường.

Hoàn phong Quái khách bị chiêu thế của Nhan Như Ngọc bức bách kêu lên ới ới liền miệng sau cùng hấn cao giọng hét:

- Loạn rô`i! Lão phu sẽ giết ngươi!

Hấn vừa rô`ng vừa vũ lộng sợi xích thép như con rô`ng đen uấn khúc, lượn che trước bụng, cản ngay chiêu thế đỏi phương, đỏi thời chiế`c đầu rô`ng phản sau ra trước nhắm ngay mặt Nhan Như Ngọc bỏ xuô`ng cực mạnh.

Nên biế`t, Long Hồ Sơn là một chi phái võ độc lập, không thuộc vào Cửu đại môn phái, cũng không liệt vào hàng Bang, hội nổi tiế`ng giang hồ`.

Nhưng, vị Tổ khai sáng ra phái Long Hồ Sơn là Thiên sư Phủ, võ công lại nghiên cứu và tu luyện theo lão đạo học, còn tứ đại cao thủ hộ sơn thầ`n, công lực thuộc vào hạng cao thủ nổi danh, lắ`m phen gây chấ`n động giang hồ`.

Thêm vào dầ`y, Thiên sư Phủ vô`n dòng dõi hoàng triề`u, danh phận cực cao, cho nên các nhân vật giang hồ` ít có ai dám gây hấn hay kố`t thân.

Còn riêng về lá bùa ngũ lôi, gọi cho văn vẻ là “Ngũ lôi chánh phù” lá bùa này là vật trấn sơn chi bảo, lại là một vật bí truyền của Tổ sư gia môn đời để lại, có thể đem sánh với Ngọc ti đế vương. Cũng vì Thiên sư Phù là tay lão đạo, nức tiếng thư bùa, yểm chú, pháp thuật cao kỳ, cho nên “Ngũ lôi chánh phù” là một vật trừ tà ma, hàng yêu quái chí linh, chí báu, người đời đều ngưỡng vọng luôn cả các giới võ lâm hào kiệt, thảo khấu cường đồ đều kiêng oai.

Hôm nay, Cừ Thiên Hiệp mang trong người... hai, ba oán án trộm cướp, nào là ăn cắp quyển chân kinh của Thiệu Lâm, bản “Kiếm Phổ của Võ Dương, chiếc đỉnh vàng “Vân Vụ phái”.. hiện giờ được mang một oán án mới nữa là “trộm lá bùa” Ngũ lôi chánh phù thực là vô cùng phiền não.

Lúc bây giờ, Hoàn Phong quái khách và Nhan Như Ngọc kẻ qua người lại, trong nháy mắt họ đã u với nhau đến mười chiêu thế.

Tuy Nhan Như Ngọc giữ được ưu thế phần nào nhưng nàng sớm biết “Bàng long luyện xích là môn binh khí nguy trá dị thường, cho nên không dám tấn công tới tấp, mà chỉ e dè chống trả một cách cẩn thận.

Cừ Thiên Hiệp đâu rõ sự lợi hại của xích Bàng Long, chỉ biết đưa mắt theo dõi trận đấu, mọi lần thấy Nhan Như Ngọc sắp chiếm phần thắng lợi thì nàng không tiến tới lại rút kiếm thâm chiêu, chàng lấy làm ngờ vực vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp vốn là người cương trực không chịu nhiều lời nói ít, vì thế chàng đứng bên ngoài lớn tiếng gọi:

- Như Ngọc hãy nhường Hấn cho ta! Người nghỉ ngơi chỗ lát!

Nhan Như Ngọc vốn người kêu ngạo, lại thêm tánh ý ngang tàng, há chịu nghe lời Cừ Thiên Hiệp nhận thua hay sao, mà trái lại nàng

thêm cảm phần. Tay kiếm nàng huy động hung mãnh hơn trước, chiêu thế đưa ra chớp nhoáng càng lúc càng bức gần đối phương, tuy nàng phá lệ khinh địch, nhưng lòng hấn đề cao, cảnh giác, phòng bị nhiều hơn lúc trước...

Hoàn phong quái thấy nàng đổi thế công, nên lấy làm mừng thầm, sợi dây xích Bàn Long đột nhiên biến đổi rất nhanh, không còn uể oải lờ đờ như trước, mà vũ lộng rất hăng hái àoạt như trời đổ mưa sa, làm trời mờ đất.

Nhan Như Ngọc đang lúc cao hứng, đôi gót sen nhún nhảy rất nhịp nhàng, chiêu kiếm lay động mãnh liệt biết tỏa ra vô số hoa tuyết, xoắn đến tận công đối phương, đồng thời nàng buột miệng quát to:

- Quái nhân! Hãy xem chiêu thức của bản cô nương!

Hoàn phong quái khách cười hềnh hệch cao giọng hét to:

- Rót kiếm..này!

Đột nhiên...

- Koeng, choeng!

Hai tiếng rít rợn người vang lên kinh khủng sợi dây xích Bàn long bị trường của Nhan Như Ngọc chém phạt vào giữa.

Hoàn phong quái kêu lên “Hừm” một tiếng giật mạnh sợi dây xích uốn mình nhảy đảo ngược, chiếc đầu rồng vươn đôi nanh bạch nhắm ngay hỏ khẩu tay Nhan Như Ngọc mổ mạnh.

Nhan Như Ngọc kinh hãi rút lên:

- Nguy mất!

Vừa hết, tay hữu nàng lật đật thu hồ i tuệ kiế m, nhưng đã muộn, một tiế ng “Cọp” vang lên khô khan, chiế c đầ u Bàn long đã đoạn chặt thanh tuệ kiế m, nàng cô hế t sức mình giậ lại... vẫn không còn kịp nữa... Hoàn Phong Quái khách phá lên cười đắ c ý thâu ngay sợi xích Bàn long lẫn thanh tuệ kiế m, tay tả hắ n rút thanh tuệ kiế m đắ t ngang hông, tay hữu vũ lộng xích Bàn long một hư chiêu... bằ ng giọng nói đầ y khinh miệt hét to:

- Tà ma ngoại đạo! Công lực của Phó giáo chủ quá tà m thường!

Nhan Như Ngọc chỉ còn hai tay không, nàng vận nội lực toan đẩy ra một chươ ng đầ ng thời hét lên như hổ điên:

- Quái vật lộn hình người! Bản cô nương sẽ giế t...

Ngay lúc đó, một bóng trắ ng lượn qua như bạch nhạn, Cừ Thiên Hiệp còn lơ lửng giữa không trung đã quát to như sắ m nổ:

- Dừng tay lại! Không được làm thế ... có ta đủ ứ ng phó với ngươi!!

Vừa hết dứt, hai chân chàng đã đáp xuô ng giữa trầ ng, cách Hoàn Phong Quái khách độ sáu bảy thước, bằ ng giọng nói lạnh như băng hét to:

- Ngươi điên hay sao?

Hoàn Phong Quái khách vẫy nhẹ xích Bàn long cười hê hê bảo:

- Ngươi đầ ng ý chọn một trong hai điề u kiện à?

Cừ Thiên Hiệp lửa giận bắ c lên ngàn ngụt đồng dạc quát to:

- Cừ mỗ không chọn gì cả, mà hiện tại muố n thử sức với quý phù ma chú Long Hồ Sơn của ngươi!

Hoàn Phong Quái khách cười sặc sụa, bả`ng giọng nói âm ma đanh át hét to:

- Hay lắ`m đó!

Vừa hét dứt hắ`n giữ sợi xích Bàn long thẳng như thanh bồng sắ`t, hắ`n câ`m ngang lưng sợi xích múa vùn vụt, tiề`ng kêu “leng reng” như bầ`y ngựa khua lạc, biề`n tỏa vô số` kình phong, trông tương tự như con Bang long múa vút giữa không trung, bả`ng giọng nói âm ma trầ`m lạnh nói tiề`p:

- Cừu Thiên Hiệp! Tứ đại thủ sơn thầ`n không họa phù đợc chú như người tưởng đâu? Chỉ lắ`y công lực mà tỉ đầ`u thôi... nế`u không tin người thử hỏi cô tình nhân của người xem... ôi... tội cho nàng đã nế`m mùi thắ`t... chữ “bại” chưa thoát khỏi vành môi, đột nhiên một đạo kim quang vàng rực rỡ nhắ`m vào thân mình “hắ`n” xạ mình tới.

Cừu Thiên Hiệp vũ lộng “Khô trúc thánh kiề`m” lắ`c nhẹ thân mình bước đầ`n kê` bên hắ`n cao giọng quát:

- Người phải chề`t! Hãy coi chừng vũ khí yêu ma của người!

Hoàn Phong Quái khách chưa nói hế`t lời, bỗng thắ`y gió vàng xoáy mạnh vào mình, kê` nghe Cừu Thiên Hiệp lên tiề`ng, nhanh như chớp hắ`n giờ ngay chiêu cô` hữu ra thi thố` “Bàn long luyện xích”, lay động mạnh nhanh như tia sét ngang trời, chiề`c đầ`u Bàn long nhe nanh đảo một vòng nhắ`m ngay “Khô trúc thánh kiề`m” tấp một cái cực mạnh, chiêu pháp này hệt như chiêu pháp đố`i phó với Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc không sai một điể`m.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI HAI

Trấn đảo nguyên đả y hồ i hợp...

Cừ Thiên Hiệp vững dạ tin vào sắc bén của ngọn “Trúc kiếm” cho nên sợi xích đả u Bàn long sắc p hạ đén cổ tay, chàng giả bộ biếm sắc thu “Trúc kiếm” vào mình độ tá c đoạn để yên vị trí không lay động.

Hoàn Phong Quái khách vừa thây tỏ ra động lòng nhân kêu lên như điên:

- Thiên hiệp! Rút tay vào mau lên! Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Nhan Như Ngọc đứng kê bên hét to:

- Đừng nghe lời hă n! Không nên rút tay vào!

Tiêng nói vừa dứt bỗng nghe một tiếng:

- Choeng!

Nổi lên khô khan, trúc kiếm và xích sắc chạm nhau tóe lửa, tiếng theo đả y là một tiếng vút mạnh, một vật đen mun bóng lộn văng ra ngoài đánh “Bịch” một tiếng.

Cừ Thiên Hiệp cảm thây tê chôn cả tay hữu, trúc kiếm chớp động liên hồ i.

Sợi xích sắc t “Bàn long” quật trúng thanh “Trúc kiếm” bị lưỡi kiếm cắt đứt làm hai đoạn, phàn đả u rông thoát khỏi tay Hoàn Phong Quái khách văng ra ngoài trên mười trượng.

Hoàn Phong Quái khách tê buốt cả cánh tay phải, hă n rú lên đau đớn và buông thông sợi xích còn lại, nội lực gằn như tiêu thât

lớn tiếng hét:

- Yêu đạo...!

... Thân mình hấn tương tự luồng hoàng phong, chuyển động liên hồi, chiếc đạo bào rộng thênh thang bị bóc gió cuốn bay phần phật, loạng choạng bay ra xa ba bốn trượng, hấn cố gắng theo thể tá n công đứng thẳng lại, sắc mặt biến vàng như sáp, đôi mắt trắng đã thất thần, ngẩn ngẩn ngơ ngơ như pho tượng.

Cừu Thiên Hiệp dùng “Trúc kiếm” chặt đứt xích “Bàn long” sau khi đã c thủ chàng vẫn đứng yên không truy kích nữa.

Nhan Như Ngọc đứng một bên tỏ ra khoái trá, nàng đưa tay sau lưng tuốt trường kiếm phát mạnh vào không trung một vòng, nhích mình tới trước kích vào Hoàn Phong Quái khách đồng thời nàng hét lên lạnh lạnh nói:

- Hoàn Phong Quái! Người còn bùa yêu pháp quý gì hãy đưa ra xem!

Hoàn Phong Quái khách thất kinh, vội cúi xuống nhặt nửa sợi xích sắt “Bàn long” còn lại vẩy ra hư chiêu hộ thân vừa cao giọng hét:

- Hãy dừng tay lại!

Nhan Như Ngọc vội thu hồi kiếm thức, nhảy sang một bên, buột miệng quát to:

- Người hàng phục hay sao?

Hoàn Phong Quái khách khẽ gật đầu, hấn gương đôi mắt xanh biếc nhìn vào “Khô trúc thánh kiếm” sững sờ, một lúc lâu hấn mím môi than thở:

- Thua là phải! Thua mà không nhục!

Than xong, hắ n chẳng lưu ý đê n Nhan Như Ngọc mà bước đê n bên Cừ Thiên Hiệp run giọng hỏi:

- Có phải người đang câ m “Khô trúc thánh kiê m” trên tay đâ y chẳng?

Cừ Thiên Hiệp thắ y hắ n thảm bại một cách đau đón và không hiểu tại sao lại nhận ra “Khô trúc thánh kiê m” của mình bèn động tính háo kỳ nhờn miệng cười đáp:

- Phải đâ y các hạ! Các hạ cũng nhận biê t nó hay sao?

Hoàn Phong Quái khách thờ dài não ruột, bắ ng giọng nói êm trầ m bảo:

- Bỏn thủ sơn tự ý vào sợi xích Bàn long nên bị thảm bại!

Nguyên Bàn long luyện xích của bỏn sơn luyện bắ ng châ t thép pha đồ ng, nung nắ u trên mười năm, trong thiên hạ có ba thứ lợi khí chớ ng nổi mà thôi. Ta không ngờ trên tay người lại có một, vì thế Thủ sơn này không có gì phải nói, câu chuyện thâu lại “Ngũ lôi chánh phù” ta không còn mơ mộng nữa, chỉ mong... mong các hạ nhắ n vài lời, tại hạ về bắ m báo lại ân sư cho tròn mệnh!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua cảm động, nhưng vẫn còn thắ c mắ c việc Ngũ lôi chánh phù, nên mỉm cười nghiêm giọng hỏi:

- Câu chuyện “Ngũ lôi chánh phù” Long hồ sơn ra sao, thực tại hạ không mắ may hay biê t, tại sao?

Hoàn Phong Quái khách mỉm cười đau đón, bắ ng giọng nói u buồ n bảo:

- Các hạ tất phải thôi thoát khỏi từ!

Nói đến đây hắn đưa tay vào vạt áo Cửu Thiên Hiệp tiếp lời:

Hiện tại ngươi nên để lại mảnh hoa tiên để làm bằng chứng nếu ngươi thừa can đảm vào Đâu Ngu cung trộm lấy sơn thần phù, thì việc gì phải khỏi quanh không thừa nhận, há chẳng hổ danh thiên hạ đệ nhất kiếm, và phụ lấy tiếng tăm “Khô trúc thánh kiếm” hay sao?

Cửu Thiên Hiệp bực mình, lắc đầu lia lịa, trầm giọng tiếp lời:

Thật thế các hạ ạ! Ta không rõ...

Hoàn Phong Quái khách nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Thế cũng xong các hạ đừng biện luận làm gì...!

Vừa nói dứt, hắn đưa tay cầm chặt chuôi tuệ kiếm giờ lên trước mặt Nhan Như Ngọc cười hề hề đắc ý nói:

- Với thanh tuệ kiếm tí teo này đủ làm bằng chứng... đủ hiệu lực với các ngươi đến Long hổ sơn...!

Nhan Như Ngọc nhìn thấy thanh tuệ kiếm, lòng đau như cắt cứ thế toan tấn công, vừa buột miệng hét lạnh:

- Hãy trả kiếm lại cho ta!

Hoàn Phong Quái khách dặt nhanh thanh tuệ kiếm vào hông, nhấc mình nhảy vọt ra xa mấy trượng, cao giọng hướng vào Cửu Thiên Hiệp nói cực to:

- Ta hạn cho các ngươi, trong vòng mười ngày nên tìm đến Long hổ sơn mà thu hồi kiếm tuệ! Nếu không thì... hi...hi!

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Tại sao người làm thế? Người giữ tuệ kiếm để làm gì?

Hoàn Phong Quái khách cười sặc sụa, bằng giọng trầm trầm như ma miệng quát to:

- Chẳng có gì quái lạ đâu? Đẩu Nguư Cung của chúng tôi mang vật này truyền rao khắp xứ giang hồ... để cho người người đều biết, đây là thanh kiếm tuệ của Phó giáo chủ Huyết Quang Giáo.... Chẳng danh dự lắm sao? Ha... ha...!

Hoàn Phong Quái khách không đợi hai người hò ì đáp, khẽ nhích động đôi vai, lách mình bay vọt lên cao, đột nhiên trở thuật khinh công vút xa ra ngoài chín, mười trượng thực, thực đúng với danh hiệu “Hoàn phong của hắ n”.

Cừ Thiên Hiệp đương sững sờ chưa kịp nghĩ ngợi, thì Hoàn Phong Quái như ngọn gió thổi qua và mất dạng.

Nhan Như Ngọc uất nghẹn không nói ra lời, nàng dậm chân kêu trời liên miệng, vừa lớn tiếng mắ ng vọng theo:

- Loài quái vật! Người cứ chạy, chạy đâu... cho thoát Long hổ sơn!

Vừa nói dứt, nàng đưa tay kéo áo Cừ Thiên Hiệp thôi thúc:

- Chạy chứ... chúng ta nên chạy cho mau..!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Mà... chạy đi đâu chứ?

- Long Hồ sơn!

- Người muố n đến đầ y thật à!

Nhan Như Ngọc trầ m giọng nói:

- Không đê n, không đư ợc đầ u!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không đư ợc?

Nhan Như Ngọc thở dài bu ờ n bã nói:

- Nê u sự thật hắ n quyê t đ ể m tuệ kiế m loan truyê n khắ p giới võ lâm, thì ta còn mặt mũi nào ngó ai đư ợc nữa!

- Tại sao?

Ngươi suy nghĩ lại xem, hai bên giao đầ u tỉ kiế m, tuy ta không hó t hoảng bỏ chạy, nhưng ta đã thua, Tuệ kiế m lại rơi vào tay kẻ.... Khác, không câ n suy nghĩ cùng cạn, Huyê t Quang Giáo nêu một người nghe đư ợc, thì địa vị ta cũng bị lung lay, không biế t chừng hạ bệ ta là khác!

Cừu Thiên Hiệp dùng lời an ủi:

- Có thể miệng đ ề i nghị luận, nhưng ngươi chưa thua bại mà!

Nhan Như Ngọc lắ c đầ u khỏ sở, bắ ng giọng nói chua chát thắ t vọng:

- Người ta không hiểu đư ợc!

Ta có thể làm chứng cho ngươi!

Nhan Như Ngọc nhê ch môi cười khỏ:

- Ngươi làm chứng cho ta ư! Chẳng ai tin tưởng, và cũng chẳng làm gì trước sự đầ rô i!

Cừu Thiên Hiệp cắ n môi tỏ vẻ suy nghĩ, một chậ sau dụ giọng bảo:

- Còn thời gian! Trong vòng mười ngày ta có thể đê n Long Hồ Sơn, cướp lại tuệ kiế m giúp người!

- Chỉ sợ tạo thêm phiê n não vô ích thôi!

- Người sợ bọn chúng hay sao?

Nhan Như Ngọc lắ c đầ u se sẽ, bắ ng giọng nói êm trầ m ai oán bảo:

- Thiên sư phủ là chồ n Rồ ng nắ m hồ phục, cao thủ nhiê u vô số chỉ sợ khó mà nên việc!

Nàng bỗng ngưng lại, đôi giọng như nói với chính mình:

- Không thể đem “ Ngũ lôi chánh phù” đổi lại... đổi lại... y!

Dường như nàng đã lỡ lời nên cúi đầ u nín bật.

Cừu Thiên Hiệp lắ y làm ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Thế nào... Như Ngọc có biế t lá bùa “ Ngũ lôi chánh phù” của chúng thắ t lạc ở đâu không!

Nhan Như Ngọc ửng hờ ng đôi má á p úng:

- Việc này...

Cừu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Như Ngọc, nàng biế t rõ chứ?

Nhan Như Ngọc lắ y lại sự trầ m tĩnh thản nhiên nói:

- Thử thả chúng ta sẽ tìm kiếm mộ chúng nó! Hoặc chui vào bóng tối, hoặc đi tìm ngoài ánh sáng, chỉ ngại huống công vô ích mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp thở dài, tỏ vẻ chán nản nói:

- Hi! Việc này... chẳng khác kẻ mò trai dưới đáy biển!

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra điều gì kêu lên:

- Ôi chao! Chúng ta hãy đi thôi! Chuyện người thì mặc người nhưng... có khi nào người mong cho Nhan Như Ngọc này... phải mất cả danh dự trên chốn giang hồ hay không?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên:

- Ô!... ta đâu có ý nghĩ kỳ lạ thế?

Nhan Như Ngọc đột nhiên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:

- Chỉ vì... Ngũ lôi chánh phù đang ở trong vòng hoài nghi, thắ c mắ c, oan khuất và trách nhiệm lại đổ vào mình người gánh vác, người lạ không thể minh oan cho mình được. Vậy người hãy lo liệu cho bản thân trước.

Đột nhiên nàng nín bật, nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười nói tiếp:

- Chỉ bằng ta chạy một vòng... xem sao!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở, phụ họa.

- Ừ! Chúng ta nên đi một vòng là hơn!

Nhan Như Ngọc đưa bàn tay nắm lấy bàn tay Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, cả hai đi nhau đi lầ n ra phía trước.

Lúc bấy giờ, cả hai đang đứng giữa đờ ng hoang vắng lặng, họ đờ ng giờ thuật khinh công, nhắ c hông mình lên cao, đôi chân đạp

nhanh trên ngọn cỏ, tựa hồ như cặp én chiêng xuân, lá lướt và nhẹ nhàng như đôi hồ điệp.

Cừ Thiên Hiệp tuy công lực cao hơn Nhan Như Ngọc một bậc, nhưng bây giờ lại hạ tốc độ cho ngang bằng với nàng, cả hai so vai lướt gió như kẻ nhàn du.

Sau những cái hôn thân mật, dường như Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đã tấu khúc nhạc hòa hài, họ tỏ ra thân thiện đậm đà hơn trước, mặc dù bị Thủ Sơn thân Long hổ Sơn hiện ra phá đám, bày điếu ngược sự, nhưng không lay chuyển được tâm tình hoan hỷ của hai người.

Cả hai sánh vai đi mãi miết, chẳng bao lâu ra đến đường cái quan.

Lúc bây giờ mặt trời đã xế bóng, hai người đã đi đến địa hạt Đào Nguyên Cổ trấn.

Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội thâm cước bộ, đi chậm chậm vào cổng thành.

Bỗng nhiên trên bức tường vôi của căn nhà dựa vệ đường, in rõ nhieu vết máu đỏ ôi, trông rất gớm ghiếc kinh hồn.

Cừ Thiên Hiệp tuy trông thấy song chẳng lấy làm lạ hay để tâm.

Nhan Như Ngọc khác hơn chàng, vừa trông thấy vết máu, nàng tròn tròn mắt hạnh tỏ vẻ ngạc nhiên đến cùng tột, đồng thời buột miệng kêu lên một tiếng nho nhỏ:

- Y!

Tuy tiếng kêu của nàng qua nhỏ, nhưng đủ lọt vào tai Cừ Thiên Hiệp khiến chàng ngạc nhiên quay đầu lại hỏi:

- Có gì thế?

Nhan Như Ngọc giật mình, đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên bảo:

- Có gì đâu... không có gì cả?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Như Ngọc, tại sao nàng tỏ ra kinh quái?

Nhan Như Ngọc nhoèn miệng cười bí mật đáp:

- Vậy ư... đây là người giàu tương tượng đó thôi...!

Bỗng nàng nín bật, đưa mắt nhìn lên trời thờ dài, dường như có gì trọng đại xảy ra hay xung đột giữa tâm tư, sau cùng nàng phá... lên cười lạnh lạnh... nói tiếp:

- Hừ! Ta không ngờ Đào Nguyên cỏ trăn lại làm nhà thế này người đông... mà đường xá rất tệ chĩnh!

Hiển nhiên nàng dùng lời nói đánh tan sự nghi ngờ của Cừ Thiên Hiệp, đồng thời đè nén sự xúc động nội tâm.

Bây giờ hai người đã nắm tay nhau đi lên vào cỏ trăn.

Đào Nguyên cỏ trăn là một thị trấn cổ xưa rất phồn thịnh, cũng là nơi tập trung hóa phẩm hai miền Tương, Tây, người qua lại tấp nập, xe cộ chật như nêm, tàu bè đậu tại bến thuyền đông như hội. Đào Nguyên là một thị trấn to nhất phủ Thường Đức, hai người đi song song nhau cạnh vỉa hè đại lộ.

Nhiều gian phốt thương mãi, tửu lầu treo đèn lồng kết tuôi hoa trông thật huy hoàng tráng lệ.

Khi đi ngang qua ngôi tửu lầu, Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ vào và nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Chúng ta nên vào quán đánh chén tạc... rồi sẽ thuê phòng nghỉ ngơi!

Nàng nói rất tự nhiên, không ngụ một tà ý may nào! Thế mà...

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giật mình, buột miệng rửa thắm:

- “Đánh chén? Thuê phòng? Trai tơ gái lứa... ai làm những chuyện kỳ lạ như vậy kìa!

Trong quá khứ tuy Cừ Thiên Hiệp đã từng đánh chén, trọ phòng với Hoa khôi lệnh chủ Tiểt Lệ Hồng, và cả Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mấy lần, nhưng lúc bấy giờ lại không nghĩ tới chỉ vì... hoàn cảnh hôm nay khác hẳn lúc trước nhiều... khác biệt ở cái hôm đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban tặng cho chàng.

Cuộc giao thiệp của đôi trai gái, quá ư tế nhị, lúc chưa có tình ý hay yêu nhau, thì cả hai chẳng cần giữ gìn ý tứ gì cả, gặp nói là thao thao bất tuyệt, chuyện làm thì hăng hái tranh nhau, chẳng cử ăn chung mâm, không ngại ngủ chung nhà, tâm tánh rất tự nhiên vô sự. Đến cả hai yêu nhau thì tình cảm lại đổi thay không như trước vì nội tâm của họ cảm thấy thẹn thuồng, bẽn lẽn qua lời nói chuyện làm mất đi vẻ tự nhiên.

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp ở trong trạng huống đó là một kẻ vừa bước vào nấc thang đầu tình ái.

Vì nấp trong trạng huống đầu tay, nên Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi:

- “Nhờ ra Nhan Như Ngọc nổi tính bạo... về sự khát khao đến cực điểm... trong gian phòng trọ ta phải đối xử với nàng sao đây? Đành rằng nàng không phải là hạng gái trên bệ trong châu, đầy đặn nhưng tình cảm bị kích thích có thể biến thành tình dục, cũng như ứa nước vỡ bờ đến lúc đó dù cho Tô sư Võ nghiệp hay thậm chí đến bậc Đà lam, thánh triết... cũng không thể... không thể...”.

Vì nghĩ như thế, nên chàng gượng cười đáp:

- Theo ý tại hạ...

Nhan Như Ngọc bĩu môi nhìn chàng ngắt lời:

- Đừng có nói tại hạ tại thượng, văn sinh, Tiên bối, nghe không hợp nhĩ tí nào cả!

Cừ Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Vậy à!

Chàng chỉ nói được hai tiếng là ngưng bật, nguyên chàng không giải quyết được những ý nghĩ vu vơ lại chép miệng bảo thàm:

- “Đấy! Nàng sắp giờ trò động cốn, nổi tính hung dữ n dữ n, đấy là dấu hiệu tấn công của nàng, nếu đêm đến trọ chung phòng sẽ gần gũi hơn... lời qua tiếng lại... chắc ta nguy mất... nghĩ đến đây, Cừ Thiên Hiệp tỏ ra vui vẻ nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Như Ngọc này! Theo ý của ta, sau khi dùng bữa, nàng thay y phục đạ hình, thừa lúc đêm tối chúng ta lên đường... cho kịp kỳ hẹn Long hồ sơn... không cần phải thuê phòng nghỉ ngơi làm gì?

Nhan Như Ngọc khoát tay, lắc đầu bảo:

- Không được! Không thể được! Sương lạnh sa mù, người muố n lên Long hồ sơn, thực là vô cùng nguy hiểm, thời hạn mười ngày hãy còn lâu chuyện gì phải vội đi đâu?

Cừ Thiên Hiệp gượng chồ ng chề , nói:

- Từ đây đế n Long hồ sơn đường xa diệu vợi! Nhớ ra có gì cản trở lỗi hẹn, thì thanh trúc kiề m...

Nhan Như Ngọc khoát tay nói nhanh:

- Đừng lo nghĩ vắn vơ, đêm nay ta phải nghỉ lại đây, không đi đâu cả... nào... chúng ta vào mua một ít y phục, thay đổi!

Nguyên hai người vừa đi ngang hiệu buôn y phục.

Nhan Như Ngọc vừa nói, vừa bước nhanh vào cửa hiệu buôn nà ng thay Cừ Thiên Hiệp chọn một cái áo choàng màu thanh thiên, một cái quầ n cùng sắ c, lựa mua thêm cái áo lột màu trắng, tất cả toàn là gắ m sứ Tô Châu, nà ng không chú trọng đế n Cừ Thiên Hiệp, tự móc túi lấ y nén bạc vụn trả, sau cùng nà ng ôm mớ áo quầ n trao tận tay Cừ Thiên Hiệp, nhiên hậu bước trở về ừ lầ u. Cả hai đề huề như đôi vợ chồ ng mới cưới.

Ngôi ừ lầ u này rấ t khang trang tráng lệ hiệu “Vạn An Khách lầ u” nơi ăn chồ n ngủ rấ t thơm tắ t đầ y đủ tiện nghi, ngoài cửu chính ra vào hai tường vôi có tám chữ màu xanh, một bên đề : “An ngụ khách thương” một bên viế t “Sĩ Hoan Thành Đài”.

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấ y Tám chữ xanh viế t trên tường trắng, bắ t giác quả tim đập liên hồ i, tâm trí không an ổn tí nào cả.

Nhan Như Ngọc bước lên từng bậc tam câ p. Bỗng nhiên nà ng đứng khựng lại, tại nắ c thề m thư hai, không bước vào ừ lầ u nữa.

Nguyên cả hai trông thấy, “Sĩ Hoan Thành Đài” có điểm ba dấu máu còn đỏ hồng, nếu ai sơ ý không nhìn thấy...

Cừ Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc hỏi rất nhỏ:

- Như Ngọc.. người muốn đổi ý kiến ư?

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, kêu lên một tiếng “A” lẫn đầu nói:

- Không... không bao giờ!

Ngay lúc đó hai tên điếm tiểu nhị bước nghênh tiếp rất cung kính.

Cả hai chọn một cái bàn, trông ra mặt đường ngoài xuống nghỉ ngơi và gọi thức ăn, Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vì bụng đói ăn uống rất nhiều.

Bỗng nhiên... Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má, mỉm cười duyên dáng nhìn Cừ Thiên Hiệp, lại dặt ly xuống bàn, buột miệng hỏi nhỏ:

- Ta có một đôi lời muốn nói riêng với người... người có chịu nghe không!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vì chàng nghi ngờ việc mưu phòng, bất giác quả tim chàng đập lên nhịp một, hỏi nhỏ:

- À... có gì muốn nói? Nàng... nàng cứ nói có sao đâu?

Nhan Như Ngọc ấp úng dường như khó mở lời, sau cùng nàng run giọng hỏi:

- Đêm nay ư!... đêm nay ta có một câu chuyện...!!

Cừ Thiên Hiệp hé t hờ n ngắ t lời:

- Đêm nay à? Như Ngọc... Như Ngọc... có chuyện gì thế ...?

Nhan Như Ngọc đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu nói nhỏ, vừa dịu giọng tiế p lời:

- Người hãy lắ ng nghe ta nói hé t!

Cừ Thiên Hiệp nóng nảy xót xa, bắ t giác mồ ̀ hôi tuôn ra ướt áo, bắ ng giọng nói run run hỏi:

- Có phải người muố n bàn về ̀ việc thuê phòng trọ đêm hay chẳng?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắ t tỏ ra hoan hỷ vô cùng, bắ ng giọng nói êm trầ m bảo:

- Tài thật! Thiên hiệp cực kỳ thông minh, người đoán đúng tâm sự của ta!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thắ t kinh, toàn thân nóng ran như lên cơn sốt, tóc lông dựng đứng thật là ngô ̀i đứng chẳng an, thầ n trí như bay lên tận chín tầ ng, lảm nhảm nói như si:

- Như Ngọc... nàng! Theo sự nhận xét của ta... chúng ta nên rời khỏi... trắ n này... sớm... không nên... không bao giờ...

Nhan Như Ngọc cau mày tỏ ra cương quyề t trầ m giọng nói tiế p:

- Không được dù với giá nào, Như Ngọc này vẫn ở lại đây đêm nay!

Nhan Như Ngọc nghẹn lời kêu lên:

- Song việc này... ư... việc này...

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, bằng giọng nói âm trầm nghiêm nghị nói:

- Nếu chàng có yêu tôi, thì nên tha thứ cho tôi, mọi việc tôi nguyện tuân theo lời chỉ dạy của chàng, nhưng tiếc vì câu chuyện đêm nay... xin chàng hãy chiểu ý mà nghe theo tôi một lần!

Thực là câu nói quá rõ ràng! Cừ Thiên Hiệp nghe qua rùng mình nổi óc, không dấn được sự hồ i hớp, chột ng nhanh hai tay lên bàn đứng dậy, nghẹn ngào nói:

- Như Ngọc! Tâm sự của nàng ta rõ cả... nhưng tiếc thay...

Nhan Như Ngọc thốt kinh hãi nhanh:

- Chàng rõ cả... ? kỳ lạ thật! Vì có nào chàng rõ được?

Cừ Thiên Hiệp thốt y vẻ mặt nàng bối i rôi không an, nên nghiêm sắc mặt lạnh lùng đáp:

- Như Ngọc! Ta đâu phải là đứa trẻ lên ba, tuy mọi việc không rõ được ngọn ngành chứ điểu gì ta không rõ? Nàng hỏi tại sao ta biết được tâm sự của nàng ư? Ta biết nhiều... nhưng chẳng qua... chẳng qua là...

Nhan Như Ngọc xúc động rõ rệt, nàng đưa hai bàn tay run rẩy áp nhẹ vào hai bàn tay Cừ Thiên Hiệp để trên bàn, bằng giọng nói u buồn rầu bảo:

- Tôi... tâm thân này chính tôi không tự chủ được... xin chàng... xin chàng hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi!

Cừ Thiên Hiệp nghẹn ngào, bao nhiêu ý chí cứng cõi đều mê m nhũn lại, tự nhiên rút nhẹ hai tay ngôi bệt xuống ghế, chàng cương quyết chột ng lại ý định của Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên đổi ý nghe

theo lời nàng. Chỉ vì chàng tỏ ý kỳ sự nũng nịu của phu nhân, hay gây cho người bực tức mà xảy ra lắm chuyện lời thôi vả lại những lời nói của Nhan Như Ngọc êm như thơ, đẹp như mộng khiến chàng cảm động bồi hồi... vì thế chàng mỉm cười khổ sở nói:

- Như Ngọc! Cho hay mọi việc đều do trời sắp xếp... con người khó cãi lại thiên mệnh!

Sở dĩ Cừ Thiên Hiệp nói như thế là chàng cố dùng lời an ủi Nhan Như Ngọc, đồng thời... tỏ ý mặc nhiên nàng muốn thuê phòng làm gì thì làm... nhưng không ngờ Nhan Như Ngọc nghe qua động tâm sự gì bi đát lắm mặt mũi sầm u bi cất tiếng thở dài thườn thượt. Một khắc sau, Nhan Như Ngọc lấy sự bình tĩnh nàng đưa tay vẫy gọi tên hầu bàn.

Tên tiểu nhị lật đật chạy đến một bên chờ đợi. Cừ Thiên Hiệp càng thêm rùn chí, chàng đoán chắc thế nào Nhan Như Ngọc cũng sai quét dọn phòng ngủ.

Thật vậy, Nhan Như Ngọc nhìn tên điếm tiểu nhị ân cần dặn bảo:

- Người chọn cho ta hai căn phòng, một tối, một sáng, phải cách nhau xa xa nhé!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Chàng không rõ Nhan Như Ngọc nói suốt nửa buổi nay những gì nữa? Tại sao hiện giờ thuê phòng lại bảo dọn hai căn mà “cách nhau xa xa” những điều ước đoán của chàng sai cả... việc này là một điềm mơ hồ... thật!... nàng có ý gì thế? Quái lạ!

Cừ Thiên Hiệp ngơ ngẩn sờ trộm tư mặc tướng, luôn cả tên tiểu nhị đi từ lâu vẫn không hay biết gì... đến lúc Nhan Như Ngọc đứng

dậy đưa tay khẽ u lầy vai chàng cười nhẹ nói:

- Húy! Nghĩ gì ngẩn ngơ ra thế? Nên đi tắm rửa... rồi nghỉ ngơi chứ!

Cừ Thiên Hiệp “ừ hử” cho qua lệ rồi uể oải đứng dậy đi theo Nhan Như Ngọc bầy giờ tâm trí chàng như rơi vào cái hố đầy sa mù, mơ mơ hồ hồ, không rõ được tâm sự của Nhan Như Ngọc ra sao?

Quả nhiên, tên điếm tiểu nhị đưa hai người vào gian thứ hai khách điếm, hai căn phòng riêng rẽ cho hai người, một cái nằm góc Đông nam, một cái ở hướng Tây bắc.

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, đưa tay chỉ căn phòng góc Đông nam nhìn Cừ Thiên Hiệp điếm đảm bảo:

Ngươi hãy nghỉ căn phòng này sáng sủa hơn, nhớ tắm rửa và đi ngủ cho sớm, ngày mai còn phải lên đường, chẳng nên có những tư tưởng mơ hồ tà bậy nhé!

Nói xong nàng cất bước tiến về căn phòng phía Tây bắc.

Cừ Thiên Hiệp lau rửa mình xong, leo lên giường nằm suy nghĩ, bao nhiêu ý niệm xa xưa quá khứ lại hiện về, thêm vào đây nhiều câu chuyện dồn dập xảy ra trong ngày, khiến chàng mơ hồ nghi hoặc, không tìm ra câu giải đáp nào thỏa đáng, trong nhất thời lại không ngủ được, chỉ còn một cách là ngò ì tĩnh tọa để khí vận công, chàng ngò ì rất lâu...

Tiếng mõ gõ lên hai hồ ì, báo hiệu bắt đầu canh hai, đêm khuya canh vắng, gian phòng trở lạnh như tờ, lâu lâu mới có tiếng “xè xè” của vài con dơi đớp muỗi, hoặc một vài tiếng thằn lằn chắt lưỡi trên vách.

Giữa bầ̀u không gian tĩnh mịch.

Bỗng nhiên, một cơn gió thổi tạt qua kèm theo tiế́ng vạt áo chạm nhau phầ̀n phật, rõ ràng có người đang dùng thuật khinh công lượn ngang qua...

HỒI THỨ BẢY MƯỜI BA

Kẻ vô tình rình người hữu ý

Trá n giữa khuya xảy gặp kinh hô n...

Đêm khuya người vắng, quang cảnh thật êm đềm tĩnh mịch, tiếng động thoáng qua song cửa khiến Cừ Thiên Hiệp nghe rõ mồn một, bèn tặc lưỡi bảo thầ m:

- “Ồ` lạ chưa!... ai xuấ t hiện giữa đêm... khuya khoắ t thê` này?”

Vừa bảo thầ m vừa bước nhanh xuố ng giường hai tay nâng nhẹ cánh cửa song đẩy khẽ, lại đưa mắ t nhìn xuyên qua khe cửa quan sát, chợt thắ y một điểm trá ng toát xuấ t hiện phía Tây... lơ lửng ngoài xa trăm trượng, chứng tỏ người này có một thân pháp cực cao.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng nghi hoặc, lại nổi tính háo kỳ, tung mình nhảy vọt khỏi song cửa cao hàng trượng, bắ ng chiêu “ngự diệu long môn” thân mình như đoàn cá chép thi đua vượt thác hóa rô` ng, thoăn thoắ t hướng ngay chỗ bóng trá ng vừa xuấ t hiện bay vút tới, không gây ra tiếng động nhẹ nào.

Khi chàng lướt ngang qua phòng Nhan Như Ngọc, lại thắ y đèn đuố c tồ i om, tứ bề` vắng lặng, bèn chép miệng bảo nhỏ:

- “Nhan Như Ngọc đi đường mệt nhọc, ta không nên phá giấ c ngủ của nàng, chỉ mình ta đi... xem cũng đủ!”

Vừa nghĩ đế n đây, Cừ Thiên Hiệp trở thuật “Lôi hành cửu chuyển” lắ c nhẹ thân mình bay là đà trên mái ngói, nhắ m hướng bóng trá ng đuổi theo như bay biế n... ước chừng đã đế n chỗ bóng

trắ ng xuấ t hiện lúc nấ y, Cừ Thiên Hiệp vội thấ u ngay cước bộ, nhắ c mình xệ t vào một bụi cây rậm ấ n thầ n nghe ngóng.

Một khắ c qua... Cừ Thiên Hiệp bỗng nghe một tiế ng:

- Hừ!

Bắ ng giọng mũi nổi lên, tiế p theo đầ y, tại lùm cây phía bên trái lên hai tiế ng “Cú cú” lạnh lù ng, hệt như tiế ng cú kêu canh giữ rừng khuya tĩ n mịch.

Cừ Thiên Hiệp hiểu ngay là khắ u ước của các giới đi đầ m hành hiệp, bèn nín thở chờ đặ i...

Tiế ng cú kêu vừa dứt, từ lùm cây bên trái bước ra một bóng người lùn nhỏ, nhanh như thỏ lẹ như cheo, thoắ t một phiế n đá cao cách đầ y chừng mười trượ ng xa, bóng người này vừa đứ ng trên phiế n đá, hắ n nhúc nhích đầ u nghiêng qua trái, đầ o qua phải, dường như quan sát tình hình độn g tĩ n.

Ngay lúc đố , phía bên hữu lại xuấ t hiện ba bóng người mau như điệ n giự t, lẹ như thoi đầ u, chớp một cái đầ đế n trước mặt bóng đầ n đứ ng trên phiế n đá.

Cả ba bóng người này vòng tay hướng vào bóng đầ n tỏ vẻ cung kính, bắ ng giọng nói ấ m ó trong cổ họng khế thua:

- Chúng tôi là Hồ ` Quảng phân chia Huyế t Quang Giáo xin ra mắ t Hộ pháp!

Tên bị gọi là “Hộ pháp” phá lên cười lè khề , không đắ p lễ trầ m giọng nói:

- Hãy đi theo ta...!

Nói xong thân mình lùn nhỏ của hắ n nhảy vọt lên cao như con khỉ rọm, chạy lăng cẳng như trố t bảo vào khu rừng trúc về` phía Tây...

Ba bóng đen rậm vật vờ to lớn, vẩy mạnh tay áo đen đánh “phắ t” một tiế ng nhẹ, thân mình nhắ c bổng lên cao, đuôi theo hướng bóng đen nhanh như chớp, chỉ thoắ t nhẹ như tia chớp đã biế n mình vào rừng trúc mắ t dạng.

Cừu Thiên Hiệp thắ y bắ n bóng người biế n vào rừng trúc, lại sợ đi mắ t dắ u, bèn nhích động đôi vai toan cử thắ đuôi theo...

Bỗng nhiên, một giọng nói trắ m lạnh vang lên phía sau lưng:

- Khoan đi đã!

Cùng với tiế ng nói, một ngón tay vuố t nhẹ vào “Tĩnh kiên huyết” sau ót chàng, tuy không có bao nhiêu dư lực, nhưng đủ áp đảo Cừu Thiên Hiệp không dám cưỡng mình vọt đuôi theo, vì chàng sợ nế u nhích động ngón tay người lạ sẽ bóp vào yế u huyết chắ t tức khắ c.

Nế u lâ y công lực của Cừu Thiên Hiệp ra suy luận tuy chưa nói là cao thủ thượng thừa, nhưng nội lực và thính giác của chàng khá cao, có thể sánh với người tu luyện võ công “năm, sáu mươi năm” vậy mà không nghe tiế ng chân người động sau lưng, đắ n nổi bị kẻ lạ chìa tay điể m vào yế u huyết, nế u người lạ có hơi ác cảm với chàng chỉ ắ n nhẹ ngón tay vào yế u huyết cũng đủ kắ t liễu tính mạng chàng trong tức khắ c.

Bởi thắ Cừu Thiên Hiệp cảm nghe hô`n phách rụng rời, mô` hôi toát ra ướt áo, đứng ngơ ngẩn như kẻ vừa bán linh hô`n.

Người lạ lại ắ n nhẹ ngón tay vào ót chàng, bắ ng giọng nói lạnh như băng khề bảo:

Không được quay đầu lại nhé!

Cừ Thiên Hiệp đứng sững sờ như tượng gỗ, nhưng khí uất dung lên đầy bụng, rên rỉ hỏi:

- Người là ai?

Người lạ vẫn lạnh lùng:

- Không cần biết! Người hãy nhận phong thư này là đủ!

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp hô ì âm, đã thấy một phong thư từ phía sau đưa tới, dưới ánh sáng lò mờ, chàng nhận thấy mấy dòng chữ sắc như dao đâm rả rã:

- “Thư phó: Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừ Thiên Hiệp. Thân trâu.”

Thuận tay chàng đỡ lấy phong thư, vừa buột miệng lắp bắp:

- Thư... thư của ai... thế?

“Kiên tĩnh huyệt” đột nhiên mất hẳn cái ấn nhẹ của ngón tay người lạ, đồng thời một cơn gió nổi cuộn lên rồi mất hẳn, không khí yên lặng lại trở về yên lặng.

Cừ Thiên Hiệp quay đầu lại, người đưa thư đã biến mất tự bao giờ, chứng tỏ công lực người này cao đến độ siêu phàm, bạt chúng, sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Cừ Thiên Hiệp cả kinh lẫn tức, bất giác cơ thể chàng khẽ run lên.

Chàng kinh vì “kẻ đưa thư có một công lực quá diệu” tất nhiên người chủ lá thư há chẳng cao trọng hơn sao? Có thể vị chủ nhân bức thư này là một nhân vật quý cung, hay là người của Thôn Tiên ngoại cảnh.

Vì nghĩ thế nên chàng cô nướ t “ưc” sự uấ t trào lên tận cổ, quay đầ u nhìn tứ phía...

Bỗng chàng nghe nói:

- Thật quyế t định như thế hay sao?

Một giọng nói lạnh lạnh nương theo chiề u gió từ xa xa đưa lại, âm hưởng dường phát ra từ rừng trúc phía mặt.

Cừ Thiên Hiệp nhận ra giọng nói ,bèn lấ y làm kinh ngạc kêu khê:

- “Chính là giọng nói lạnh lùng của Nhan Như Ngọc chứ chẳng ai vào đây!”

Thế là thêm một sự khắ n trương kê tiế p.

Cừ Thiên Hiệp gạt phắ ng ý định đuồi theo kẻ đưa thua, lập tức phi thân hướng vào chỗ phát ra tiế ng nói, thân mình linh động nhẹ như hạc phục rắ n bò, thoắ n thoắ t tiế n vào rừng trúc. Quả nhiên chàng trông thấ y Nhan Như Ngọc.

- Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đang đứng kê ven rừng trúc, tay tả chố ng vào mạn sườn, tay hữu nắ m chặt đố c kiế m, đôi mắ t sáng tinh linh, rọi thẳng vào bớ n tên áo đen đứng đố i diện, vẻ mặt của nàng nghiêm nghị đê n lạnh lùng.

Bớ n tên áo đen ba cao một lùn chính là bớ n người Cừ Thiên Hiệp vừa thấ y lúc đầ u.

Cừ Thiên Hiệp vội nép mình sau bụi cây rậm quan sát lễ tiế p.

Ngay lúc đó tên lùn nhỏ bị gọi là Hộ pháp, bước đê n trước mặt Nhan Như Ngọc vòng tay rắ t cung kính, lên tiế ng đáp khê:

- Sự thể rất lớn lao đã quyết định, xin Phó giáo chủ cố gắng thu xếp mọi việc trong vòng ba ngày tới đây... để cử hành đại sự!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua đã biết mọi người này là thủ hạ Huyết Quang Giáo, mang sao đội nguyệt đến đây triệu gọi Phó giáo chủ của họ về Tổng giáo, tất là sự việc xảy ra quá quan hệ, chàng lại đưa mắt theo dõi...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ trầm ngâm, lại há t hàm bảo:

- Mao Ôn hộ pháp!

Tên ốm nhỏ vòng tay thưa:

- Thuộc hạ xin chờ lệnh!

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người mau về bẩm lại Giáo chủ nói việc này quan hệ đến sự mất còn của các giới võ lâm, muôn ngàn tính mạng sống hay chết đều do đó cả, nếu may mắn Huyết Quang Giáo được thành công, lẽ tự nhiên sẽ chiếm quyền bá chủ võ lâm, độc lập giữa sông hồ, muôn đời ngàn kiếp không bại hoại, nhục bẻ gãy trái lại. Nếu chẳng may bất hạnh thất bại lẽ tự nhiên chìm hẳn danh dự xuống đáy hồ, muôn kiếp ngàn đời không ngược mặt ngó thấy ai!

Gã lùn ốm tức Mao Ôn hộ pháp phá lên cười ha hả tiếp lời:

- Phó giáo chủ dạy chí phải! Thuộc hạ sẽ về bẩm báo lại Giáo chủ những lời này, nhưng theo ngụ ý của Thuộc hạ, việc này bí ẩn đến chín phần mười nếu bỏ lơ không thể được!

Nhan Như Ngọc cau mày gất gỏng:

- Việc của bọn giáo sư? Đâu quan hệ bằng việc quan trọng trong Thiên hạ, hùng cứ chốn võ lâm... việc này chẳng quan trọng hơn sao?

Mao Ôn hộ pháp thối lui nửa bước lắ c đầ u tiế p lời:

- Chính là việc của Bọn giáo đầ y, Phó giáo chủ ạ! Nhưng còn một điểm thuộc hạ chưa kịp bẩm báo:

- Điểm gì... nói mau?

Nhan Như Ngọc gắ t gồng bảo, khiế n Mao Ôn hộ pháp hơi chồ n da, bằ ng giọng nói cực trang trọng bẩm:

- Bẩm Phó giáo chủ! Giáo chủ hằ ng mong đợi ngày về của Phó giáo chủ, chỉ vì một điểm quan trọng nên giáo chủ cho mời đế n Tổng Đàn ba vị kỳ nhân, mà ba vị này đầ u bằ ng lòng ra mặt, do đó thuộc hạ muố n nói...

Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc kêu lên hô t hoảng:

- Thế nào? Ba vị kỳ nhân đầ ng ý viế ng Tổng đàn sư?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sữ ng sờ, không rõ ba vị kỳ nhân là ai? Mà Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc đầ n thế , lại nghe:

Mao Ôn hộ pháp nghiêm sắ c mặt, giọng nói trầ m trầ m bảo tiế p:

- Chẳng những “ba vị đại kỳ nhân” bằ ng lòng ra mặt đầ n Tổng đàn mà thôi Tổng giáo của ta còn thêm một sự đại hỷ chưa từng thấ y nữa kìa... ha... ha...

Nhan Như Ngọc trầ m giọng nói như hét:

- Mao Ôn người đùa với ta à? Người cười gì dữ thế ? Mao Ôn chuyện quái gì mà người gọi là Đại hỷ?

Mao Ôn hộ pháp lại tỏ ra cung kính như trước, hắ n vòng hai tay khúm núm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đại hỷ...! Thuộc hạ kính mừng Phó giáo chủ chỉ gặp hỷ sự!

Ô` ... Ta mà gặp hỷ sự! Hỷ sự gì?

Bẩm cao Phó Giáo Chủ, thật ra điề`u đại hỷ của bản giáo chỉ dành riêng cho Phó giáo chủ mà thôi!

Riêng ta! Vô lý thật!

Mao Ôn hộ pháp đổi giọng nghiêm trang nói:

- Chính thê` Phó giáo chủ ạ!... À này... Phó giáo chủ có biế`t con trai của “Hoành thủy Đảo chúa là công tử “Ngọc diện truy phong” Bạch Vân Phi hay chẳng?

Nhan Như Ngọc cau mày tỏ vẻ nghĩ ngợi, bèn đáp xuôi:

- Ta đã thấ`y mặt một lâ`n!

Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ hân hoan, bắ`ng giọng nói như mơ như ảo tiế`p lời.

Ô`i chao! Cậu công tử này nay mai là Thiế`u Đảo chủ Hoành Thủy, chẳng chử`ng đẹp đẽ khôi ngô, hình dung tao nhã, lại thêm tài quán tuyệt, võ học lại được Đảo chúa chon truyề`n thật là công cái võ lâm, trên đời ít có một!

Nhan Như Ngọc thấ`y hắ n thao thao bắ`t tuyệt, lắ`y làm bực bội khó chịu, trầ`m giọng hét:

- Ngươi nói cái gì nhiề`u quá thê`? Ta hỏi ngươi hỷ sự là cái quái gì?

Mao Ôn hộ pháp nhún vai mỉm cười tiếp lời:

- Việc công tử “Ngọc diện truy phong” rất liên quan đến việc này!

Người hãy mau nói ta nghe!

Mao Ôn hộ pháp mỉm cười bí hiểm, bằng giọng êm trầm nói lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Thuộc hạ xin trình bày cho Phó Giáo chủ nghe. Mười ngày trước đây đích thân Giáo chủ mở hoát Tông đường thỉnh ân điển “Huyết Quang tổ sư” cậu tổ sư đáp ứng sự thành thân của hai họ!

Nhan Như Ngọc giật mình tháo lui ra sau mấy bước kêu lên hô t hoảng:

- Thành thân? Hai họ thành thân? Ta không hiểu người muốn nói gì?

Mao Ôn hộ pháp cười hi hi ha ha nói:

- Nếu không phải sự thành thân của hai họ, thì có ai dám làm kinh động đến bản giáo Tổ sư? Phó giáo chủ nghĩ lại xem?

Nhan Như Ngọc lông lên như hổ đói, vươn thẳng hai cánh tay ngọc chộp mạnh đôi vai Mao Ôn hộ pháp lắc mạnh hỏi lên như hô t hoảng:

- Người muốn ám chỉ ta ư? Giáo chủ bằng lòng hứa gả ta cho “Ngọc diện truy phong” Bạch vân Phi ư?

Mao Ôn hộ pháp đau buốt hai vai, hấn không chịu nổi cái bá u của Nhan Như Ngọc nên nghiến răng chịu đựng gật đầu đáp:

- Phải... đấ y... bắ m phó giáo chủ... phải đấ y!

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra kêu lên một tiế ng “Á” buồ ng thồ ng hai vai, tháo lui mấ y bứ c, đò i mắ t hiện lên vẻ hó t hoắ ng đế n cù ng cự c như điề n như dậ i, đứ ng sừ ng sồ như bứ c tượ ng phồ ng sằ nh.

Cừu Thiên Hiệp đứ ng nú p trong lù m câ y, bồ ng câ m nghe như hò n đá ném trứ ng đầ u một tiế ng như tia sét bở vào đầ u, quả tim chàng rung đò ng như tiế ng trồ ng liề n hô i một bá o đò ng điề u thắ c loắ n xảy ra, đò i mắ t hoa lên như muồ n đố m lử a, một mùi vị mắ n, đấ ng, chua, cay xung lên tậ n cồ , nghẹn ngào lượ m giồ ng khô ng phân tá ch đượ c mùi gì?

Nhan Như Ngọc đò t nhiề n cao giồ ng hét:

- Mao Ôn hộ pháp! Giáo chủ khai đườ ng yế t kiế n lậ nh Tồ sư thậ t ư?

Vừa nói nằ ng vừa bứ c sắ n đế n trướ c mặt Mao Ôn hộ pháp rấ t gầ n, nằ ng giườ ng đò i mắ t lồ lộ nhìn gắ thuộ c hạ trầ n trố i.

Mao Ôn hộ pháp hoắ kình tháo lui mấ y bứ c run rắ y nói:

- Thuộ c hạ dù có lá gan lớn bằ ng trờ i cũ ng khô ng dắ m đứ ng trướ c mặt Phó giáo chủ nói điề u giả trá... chỉ vì Giáo chủ đầ khai đườ ng yế t kiế n lậ nh Tồ sư xin quyế t địn h, vì thề việc này đố i với bỗ n giáo rấ t trồ ng đậ i, thuộ c hạ đầ dắ m nhiề u lờ i!

Nhan Như Ngọc cau mằ y hỏi tiế p:

- Tồ sư gia từ bi xuồ ng Tồ ng đườ ng ư?

Mao Ôn hộ pháp nghiề m giồ ng nói mau:

- Không, Lệnh Tổ sư không đại giá giáng lâm chỉ phát ra một lệnh tiên... trong lệnh tiên dạy...

Ngươi vẫn nhớ rõ chứ?

Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ cung kính nói tiếp:

- Ngày yết tổ, thuộc hạ may mắn được giữ phần hương hỏa, nên còn nhớ mấy câu thơ trong lệnh tiên!

Ngươi hãy đọc ta nghe!

- Vâng ạ!

Mao Ôn hộ pháp đáp ngay, hấn đã ãng hấn ãng lầy giọng, hình như quên bằng sự có mặt của vị Phó giáo chủ buột miệng ngâm lên sang sảng:

Nhân duyên tiên sinh chủ định

Bán điểm dã bắ t do nhân

Võ lâm vĩnh truyên giai thoại

Thi văn càn khôn đại định

Tạm dịch:

Kiếp duyên đã định tự tiên sinh

Không thể do ta kén được tình

Giai thoại võ lâm truyên thông cũ

Càn khôn lời phú dạy thông minh.

Hắ n ngâm dứt má y câu thơ trong lệnh tiễn của Huyế t Quang Giáo tổ sư, vẻ cao húng hiện lên bằ ng giọng nói tươi như hoa tiế p lời:

- Phó giáo chủ! Người đã nghe thấ y chứ, thật là câu sám ký Tổ sư gia... tại sao...

Nhan Như Ngọc rô ng lên như điên dại:

- Câm mô ` n người lại!

Vừa hét nàng vươn một cánh tay điề m nhẹ vào mũi Mạo Ôn hộ pháp gắ t to:

- Ta bảo người biế t, giữa lúc việc này chưa kế t quả, ta cá m người không được rêu rao với một ai!

Mạo Ôn hộ pháp ngạc nhiên, trồ mắ t nhìn Nhan Như Ngọc hỏi tiế p:

- Phó giáo chủ! Tổ sư đã quyế t định, bắ t luận sinh tử, nế u cưỡng lại Tổ mệnh ắ t bị hỏa phân thân đố t cho xương tan thịt nát! Phải vậy không?

Mạo Ôn hộ pháp nhanh nhắ u đáp:

- Phải đấ y! Phải đấ y! Đấ y là điề u Giáo mệnh thứ nhấ t trong bốn giáo hội! Nhan Như Ngọc nhế ch môi cười đau khổ nói:

- Nhưng mà! Hôn nhân là việc cá nhân, tự sự, không liên quan đế n luật giáo điề u, không can đế n việc “ khai đường yế u kiế n Tổ sư gia”.

Mạo Ôn hộ pháp ngập ngừng nói tiế p:

- Phó giáo chủ nên nghĩ lại! Việc này... Tổ sư rất cao kiêu và suy xét rất tường tận... huông chi là... việc thành thân, đàn trai rất môn đương hộ đồ i...!

Nhan Như Ngọc sa sầm nét mặt quát to:

- Ai bảo ngươi nhiều lời thế?

Tiếp theo đây là một tiếng “Trót” tay hữu nàng vẩy mạnh trường kiếm chém vào không gian một cái, sau một khắc nàng cho vào vỏ kên thêm một tiếng “choeng!” lại đưa tay chỉ vào mặt Mao Ôn hộ pháp quát to:

- Hộ pháp! Ngươi lại võ giọng dạy đời ta hay sao, nghĩ công lao hạn Sứ giả của bản giáo, ta tha thứ tội vô lễ của ngươi... hãy rút cho khuất mắt ta!

Mao Ôn hộ pháp run lên, loạng choạng tháo lui ra sau ba bốn bước, trở mắt nhìn Nhan Như Ngọc đến độ thất thán.

Ba tên Hộ giáo sứ giả Hồ` Quảng đứng bên ngoài, bất giác đưa tay quệt má y vòng mồ` hôi rịn ướt trán, cả ba ngạc nhiên đồng kêu lên:

- Phó giáo chủ ban ơn!

Cừu Thiên Hiệp núp sang lùm cây rậm, đồ i với mọi việc đã nghe thấy, như vừa trải qua cơn ác mộng, khiến cõi lòng dâng lên một niêm chua chát, đau buốt như muỗi i xát kim châm.

Chàng cảm thấy còn gì lưu lại đây, hơn nữa sợ Nhan Như Ngọc trở về khách sạn trước, nên chàng ngược mặt nhìn lên trời, thấy màn sương mù dày đặc, ước chừng giữa canh tư. Chàng không muốn ai trông thấy, nên chỉ lặc mình thì triển thân pháp “Lôi

hoàn Cửu chuyển” thoắt một cái như cơn gió nhẹ nổi lên, hướng vào cổ trăn bay thoăn thoắt:

- Trên đường về khách sạn, chàng càng suy nghĩ, càng thấy không đúng, vì chẳng tìm ra câu trả lời cho thỏa đáng nào, vì chàng nghĩ:

“Nếu Nhan Như Ngọc thành thật với mình, thì tại sao nàng không kể chàng nghe một vài khía cạnh về chuyện này... chuyện của Huyết Quang Giáo?”

Nếu nàng không thành thật với mình, thì tại sao ba lần, bảy lượt âm thầm giúp đỡ mình? Và lại mỗi lần giúp đỡ nàng không kể đến bản thân, tại sao nàng lại hy sinh cho ta đến thế?

Lại nghe đến việc hôn nhân, chính Huyết Quang Giáo, phải khai đường yết kiến Tổ sư câu chứng kiến, và chính lệnh tiên Tổ sư gia quyết định, vì có nào nàng tỏ vẻ bất mãn, dám cưỡng lại pháp lệnh và giáo điều của môn? Vì ta ư?

Thêm vào đây... ba vị kỳ nhơn là ai? Câu chuyện đại sự của Huyết Quang Giáo là gì? Mà Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mở miệng lớn lời bảo quan hệ mật còn trong các giới võ lâm, muôn ngàn sinh mệnh điểu do đó cả?

Tất cả và tất cả, chỉ xảy ra một ngày?

Cừ Thiên Hiệp càng suy nghĩ càng thêm quẩn trí, suy sết không cùng, thì cũng vừa về đến khách sạn. Khi bước vào phòng, chàng toan lấy phong thư của quái nhân gửi lúc nãy ra xem. Bàn tay chàng vừa cho vào bọc lấy phong thư ra cho kịp mở ra đọc đã nghe:

- Sợat!

Một tiếng gió nổi cách đây không xa, tiếng p theo đó là hai tiếng “kéo kẹt”, vang lên.

Nguyên Nhan Như Ngọc vừa vọt vào cửa song mới gây ra tiếng động kể trên, nàng lại đưa tay khép nhẹ song cửa, lại bước ra mở cửa cái, rồi đi thẳng lại phòng Cừ Thiên Hiệp, dường như nàng dừng lại nghe ngóng một lúc lâu, tựa hồ như không phát giác được gì, nàng lại quay ra ngõ ngoài viện, bước dần dần đến bên cửa sổ của Cừ Thiên Hiệp ... rình mò hầu như muốn tìm hiểu sự gì...

Lúc bây giờ Cừ Thiên Hiệp đối với Nhan Như Ngọc có đôi phần dè dặt nghi ngờ... khi nghe bước chân nàng xê dịch trên mái ngói vội cất nhanh phong thư vào bọc, khom lưng chuồn thẳng vào màn, giả vờ như say ngủ chờ xem Nhan Như Ngọc hành động ra sao...

Lúc bây giờ trời đã ẩn dưới mây hồng, ánh sớm ban mai rọi sáng lờ mờ qua khe cửa. Vì thế Cừ Thiên Hiệp trông thấy một khuôn mặt đẹp như tiên nga ẩn dưới lớp màn che cửa sổ, chính là bóng của Nhan Như Ngọc, dường như nàng áp tai nghe ngóng, phút chốc lại xuyên qua khe cửa nhìn trộm...

Cừ Thiên Hiệp thấy thế như thẫn thờ:

- “Thật là lòng dạ đàn bà, sâu sắc tựa kim nhìn đáy nước, không thể nhìn thấy hay soi thấu được!” nghĩ đến đây khiến chàng tỏ ý dè dặt hơn, và tự nhủ:

- Nếu nàng có trở tráo hành động, xô cửa bước vào phòng, ta sẽ tình sao đây?

Tuốt nhanh “Khô trúc thánh kiếm” cùng nàng...

Cừ Thiên Hiệp rùng mình, không dám nghĩ tiếp chi vì, đối với cái hôn đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban cho chàng, đã gây cho

chàng một ẩn tượng... đã biết yêu... và yêu Nhan Như Ngọc quá rõ! Tình yêu âm thầm trầm lặng, dễ bùng bật phát khởi trong tâm khảm, tuy không biểu lộ ra ngoài, nhưng vẫn sôi trào ùng ục bên trong.

Một đêm, qua sự phát giác và nghe ngóng sự thật, tạo cho chàng một sự in trí hồ i hộp lo âu, hãi hùng, đau xót...!

Lúc bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp lại thấy Nhan Như Ngọc là một cô gái xa lạ, thâm trầm thái quá, kẻ sách lăm điếu, không còn nhu mì đoan trang như trước nữa, tự nhiên chàng phủ nhận mọi tình chân thật của Nhan Như Ngọc đối với chàng.

Ngay lúc đó chiếc bóng của Nhan Như Ngọc ngoài song khế chớp động, nàng đưa tay gõ nhẹ vào song cửa:

- Cộp, cộp!

Hai tiếng gõ cửa vang lên lờ lờng lộng.

Cừ Thiên Hiệp không thể đóng kịch giả bộ... được, bèn cựa nhẹ thân mình, vờ như người vừa tỉnh ngủ, hai mắt mở to ra, hai tay vươn vai một cái, bằng giọng nói nhừa nhựa hỏi:

- Ai đó vậy?

Nhan Như Ngọc phá lên cười ha hả, bằng giọng nói trong như chuông ngân gọi vọng vào:

- Dậy đi chứ, người ngủ thật say sưa, người ta đứng chầu dưới cửa hàng giờ mà chẳng hay biết gì cả.. hay là người say sưa trong giấc mộng vàng?

Cừ Thiên Hiệp khóat màn bước nhanh xuống đất, giả bộ kinh ngạc nói to:

- Ôi chao! Thật như vậy, ta đang nằ m mơ thấ y lạc vào cảnh thầ n tiên, nhưng đây đầ y rắ n độc!... À Nhan cô nương, đêm nay cô nương cũng ngon giấ c đầ y chứ!

Trong lúc lòng chàng quá dè dặt, nên vô tình đổi cách xưng hô, không gọi Như Ngọc như trước nữa.

Nhan Như Ngọc là một cô gái rắ t tề nhị hay đề ý từng chút một, khi nghe qua, nàng vội hỏi ngay:

- Mới có một đêm đã quên hế t rồ i ư? Sao người thích gọi cô nương, tiểu thư mãi thế ...?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, chép miệng mắ ng thầ m:

- Thôi đi yêu hô` quý mị, ta quá nể người... không muố n thấ y người để lộ đuôi chồ n!

Nghĩ đế n đây, chàng nhìn Nhan Như Ngọc tặc lưỡi mỉm cười đáp:

- Phải đầ y! Có lẽ ta ưng gọi như thế? Vì ta có cảm tưởng một đêm qua, mọi việc trên đời này điề u thay đổi hế t! Ánh sáng, không khí hoàn toàn mới, luôn cả thân ta biế n thành một tha nhân, và kể cả ngày nay gầ n như sáng hơn mọi hôm!...

Cừ Thiên Hiệp cô ý dùng lời nói xa xa gầ n gầ n, cảnh giác cô nàng... nhưng...

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc dường như không lưu ý tới mà chỉ mỉm cười điề m đạ m nói tiế p:

- Tại sao vậy? Chỉ một đêm thay đổi....

Nghĩ cũng lạ nhi! Riêng ta đêm qua ngủ vui không biế t trời đầ t gì!...

Nói xong nàng đưa tay che miệng “ngáp” một một cái rấ t tự nhiên chứng tỏ nàng ngủ chưa no mắ t.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI TƯ

Bát Hồ` Ly tìm cừu chẻn lố`i

Hoa Lệnh chủ hờn thỏ giế`t chồ`n

Cừu Thiên Hiệp nghe suýt bật cười thành tiế`ng, chép miệng mắ`ng thầ`m:

- “Người thực già hàm lão khẩu, rõ ràng người thức trắ`ng đêm nay mà dám bày điề`u nói dố`i, nế`u ta không thắ`y tận mắ`t ắ`t bị người xem như một kẻ ù lỳ, buộc nghe một lố` chuyện hoang đường”!

Nghĩ đế`n đây, Thiên Hiệp đẩy mạnh mở toát cửa phòng, đon đả đáp lời Nhan Như Ngọc:

- Phải đầ`y cũng do người chọn nơi đây nghĩ nên ta thiên nghĩ người có hẹn ước với ai điề`u gì quan trọng chứ!

Chàng chỉ nói một câu băng quơ ngái ngủ... Nhan Như Ngọc nghe qua tưởng đâu câu chuyện đêm hôm bị bại lộ, vội vàng hỏi ngay:

- Người vừa bảo gì thề`?

Cừu Thiên Hiệp chép miệng cười khì, bắ`ng giọng nói thản nhiên đáp:

- Ta tưởng người gây sự đánh nhau, tròn một đêm không ngủ... ai ngờ người được ngủ một giấ`c an ổn ngon lành... ha... ha!

Nhan Như Ngọc vụt há miệng ngáp dài, nàng vội đưa tay che miệng...

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt lên trời cười sặc sụa, bả`ng giọng nói nửa đùa nửa thật bảo:

- Oái chao! Người bảo ngủ một giấ`c no nên tại sao cứ ngáp hoài như chưa hê`nhắ`m mắ`t?

Nhan Như Ngọc sượng sùng cô`gượng cười tiế`p lời:

- Khi không lại ngáp kỳ thật! Có lẽ vừa thức dậy chưa rửa mặt cũng nên? À... này chúng ta lên đường ngay chứ?

Cừu Thiên Hiệp giả bộ cúi đầ`u suy nghĩ, một lúc lâu mới trầ`m giọng trả lời:

- Theo ý ta không câ`n đế`n Long hổ sơn nữa.

Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Húy! Sao lạ thế`? Không câ`n đi? Tại sao? Chúng ta đã hẹn ước trong vòng mười hôm là có mặt tại Long hổ sơn kia mà?

Cừu Thiên Hiệp nhún vai tỏ vẻ lạnh lùng tiế`p lời:

- Không phải vậy đâu? Không câ`n là không câ`n có người đi theo đầ`y!

Nhan Như Ngọc nhướng mày trợn mắ`t nói như hét:

- Tại sao? Ngủ một đêm người đã thay đổi ý kiế`n rô`i à?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điề`m đạ`m:

- Cũng không phải thế`! Vì chúng nó ước hẹn với ta chứ không có ý mời người.

Nhan Như Ngọc cười gượng hỏi nhanh:

- Có lẽ nào chúng ta lại phân hai?

Cừ Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Có lẽ lắm chứ! Vì người đi đường người, ta đi đường ta... tự nhiên có gì lạ!

Nhan Như Ngọc nghe qua mặt trắng hóa hồng, mắt ngài chếch ngược, lấy làm kinh ngạc bèn hỏi, bằng giọng nói buồn như khóc rên rỉ:

- Người... tại sao người nữ nói những lời này, có lẽ nào chỉ một đêm người đã thay đổi hết hay sao?

Cừ Thiên Hiệp nghĩ đến việc xảy ra đêm qua sự tức giận vẫn chưa nguôi, chàng muốn nói những lời cay đắng phũ phàng hơn nữa, nhưng chàng cảm thấy trận giặc nội tâm, hiện lên xung đột mãnh liệt, làm đau đớn cả lòng ngực, chỉ vì chàng nghĩ đến ba điều không ổn: Một là “Đường đường hiệp sĩ lại đi rình mò nghe trộm việc người khác, thánh nhơn dạy “Kẻ bất nhã vô lễ là thế! Điều thứ hai: Đối với Nhan Như Ngọc, chàng chưa tìm hiểu được nàng có thực tâm với mình không. Vì thế không dám xử sự hồ đồ, cách ngôn có câu: một cử động sai, ngàn thu ân hận, cần phải suy nghĩ lại. Điều thứ ba: chàng đã yêu nàng, yêu đến độ say mê cuồng nhiệt, nên không thể để người yêu có bộ mặt râu rĩ khó coi! Vì những ý nghĩ như thế Cừ Thiên Hiệp đôi giận làm vui nói:

- Không có biến đổi gì cả! Chỉ vì ta xét thấy không cần sự có mặt của người?

Nhan Như Ngọc mắt nhắm lệ, gương mặt tỏ ra ai bi thối ng khổ, bỗng nhiên nàng chạy nhanh vào trong phòng, giang hai tay ra ôm lấy Cừ Thiên Hiệp, gục đầu trên vai nức nở:

- Ta không cần người có thay đổi ý kiến gì cũng mặc, riêng phần ta nguyện chẳng xa người nửa bước, dù cho lên thác xuống gành, chân trời góc biển ta vẫn ở mãi bên người, quyết chẳng... xa người được nữa!

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy thân kinh căng thẳng như đường tơ, hô t hoảng nói mau:

- Thôi... thôi... không có gì thay đổi, chẳng rời nhau thì chẳng rời nhau... không có chi mà... nước nở ấm lên như thế... ừ... chúng ta hãy sửa soạn lên đường... người ngẩng mặt trông kìa... bọn tiểu nhị lên thu dọn trang phòng đây!

Quả nhiên một tên tiểu nhị đứng trước cửa phòng, hấn thấy bên trong đèn đuốc tắt tởm, bèn đưa tay gõ nhẹ cửa cao giọng nói:

- Khách quan, khách quan sáng rồi, khách quan dặn cuối canh năm gọi, hiện giờ đã quá canh năm. Khách quan dậy đi... sửa soạn lên đường cho sớm!

Nhan Như Ngọc buông Cừ Thiên Hiệp ra ngay phá lên cười gượng nói:

- Ta đi tắm sơ sơ, người hãy lo rửa mặt và thu xếp đồ đạc!

Vừa nói dứt không đợi Cừ Thiên Hiệp trả lời, nàng xô cửa bước ra quay về phòng riêng.

Chẳng mấy phút cả hai tắm rửa thu xếp đồ đạc xong, dùng buổi điểm tâm, Cừ Thiên Hiệp toan móc tiền trả, không ngờ Nhan Như Ngọc đã trả trước từ lâu. Đoạn cả hai rời khách sạn đi lẩn ra khỏi cổ trấn.

Cừ Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi cảnh tượng đêm hôm qua nên cúi đầu đi mãi miết, miệng nói lảm nhảm, phút chốc lại gật gù cười

một mình phàm tâm sự nội tâm thường phát hiện ra cử chỉ dung mạo, khiến Cừ Thiên Hiệp biến thành một người trầm mặc, ít nói không cười, khác hẳn lúc trước khá xa- Nhan Như Ngọc nghĩ muốn nát óc không rõ vì sao tâm tính chàng biến đổi.

Hai người mang hai tâm dự u buồn, cúi đầu đi mãi miệt như vị sãi già đi khuất thực trì bình.

Nhan Như Ngọc không chịu được sự nín lặng lâu, nên buột miệng hỏi:

- Này... người có tâm sự gì... dường như một kẻ mất linh hồn thế...?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười chua chát chàng bèn dùng kẻ điề u tra Nhan Như Ngọc, nên giả bộ thờ dài lắ c đầu đáp:

- Có gì đâu! Chẳng qua là... ta chợt nhớ lại một việc quái lạ trong chốn võ lâm!

Quái lạ! Việc gì thế?

Cừ Thiên Hiệp làm ra vẻ như nhà tu tìm ra chân lý uyên nguyên, gật gù nói tiếp:

- À... ạ! Ta nhớ ra rồi! Này... ta muốn hỏi người, vì ta nhận thấy người nhậm chức Phó giáo chủ Huyết Quang Giáo, tất nhiên kiến thức người sâu rộng hơn ta, vì người quen biết không ít nhân vật võ lâm phải vậy không?

Không nhất thiết, nhưng người muốn nói cái gì mới được chứ? Quái lạ, sự vật hay con người? Diêm hung ác hay hận cừu mới được chứ?

Cừ Thiên Hiệp vờ bóp trán nghĩ ngợi, một lúc sau gật đầu lia lia nói:

- Uøm! Người hỏi phải đây... ta muốn hỏi về người... nghe các giới võ lâm đồn đãi, ngoài Cửu đại môn phái, các môn hội bang ra, còn có ba vị quái khách mà họ gọi là tam đại kỳ nhon, vậy ba đại kỳ nhon này là người thế nào? Công lực ra sao? Xuất thân và ở tại đâu?

Nhan Như Ngọc hơi tái mặt, bảng giọng nói mất tự nhiên hỏi lại:

- Vì lý do gì? Đột nhiên người hỏi ba vị kỳ nhon?

Lý do? Không có chẳng có lý do gì cả, chỉ vì ta nhớ đến đâu... hỏi đến đó vậy thôi!

Nhan Như Ngọc cố dằn cơn xúc động, cúi mặt thở dài nảo ruột, bảng giọng trầm trầm kể tiếp:

- Ba vị kỳ nhon, không bang hội, không môn phái ấy là ba vị khét tiếng võ lâm độc cứ ngoài biển cả là ba vị đảo chúa. Sở dĩ người ta gọi là “Kỳ” là ám chỉ võ công của ba người này rất nên quái lạ, lại thêm cá tính rất lạnh lùng, khinh người ngạo vật, độc lập giữa vùng trời nước bao la, không hề giao du một nhân vật võ lâm nào trên đất liền, họ tiêu dao trên đảo, chung thân không nghĩ đến ai? Đồng thời cũng chưa ai bén mảng đến ba hòn đảo nọ... thành thử không có gì lạ phải tìm hiểu!

Cừ Thiên Hiệp tuy nóng lòng muốn nghe, nhưng giả vờ tỉnh, không để lộ tia cảm động nào ra mặt, một lát sau buột miệng kêu lên:

- Ô! Nếu chỉ có thế... không đáng liệt vào hạng kỳ nhon, quái kiệt được.

Nhan Như Ngọc thành thật nói tiếp:

- Không, không nên nhìn thoáng qua mà phê bình vội! Ba vị đại kỳ nhân này, chuyên sử dụng ba món binh khí xưa nay ít có, mỗi món binh khí có một sở trường đặc biệt, phù hợp với nhiều thế võ quái dị bí truyền, tuy đất Trung Nguyên nhiều tay kỳ nhân, quái kiệt nhưng chẳng một ai dám khinh bạc ba vị kỳ nhân hải đảo này!!

Cừ Thiên Hiệp lên tiếng phù họa nói:

- À... ra thế?

Nhan Như Ngọc tỏ ra bí mật, bằng giọng nói êm trầm, kể:

- Theo lời đồn đãi: bốn mươi năm về trước, nhiều danh sơn cao sĩ Trung Nguyên tỏ ý khinh bạc ba vị đại kỳ nhân là hạng người “đầu sông góc biển” tài cán chẳng bao nhiêu... họ lại động tính hiếu kỳ, muốn thử qua ba món binh khí quái lạ, cho nên hết người này qua người khác... sang thám hiểm ba hòn đảo nhỏ, nhưng ô hô tất cả cùng chung một số phận “ra đi chẳng có ngày về”, như chìm giữa bể sâu” bật vô âm tín...

Cừ Thiên Hiệp chớp mắt ngó mong lên chín tầng vô tận, bằng giọng nói hữu ý nhưng làm ra vẻ vô tâm:

- À... như thế đấy! Theo sự tưởng tượng của ta, thí dụ ba vị này kết tay đầu cột mà xâm nhập đất liền thì chắc chắn những cao nhân kỳ sĩ võ lâm chịu mất mạng, chứ không biết lấy phương pháp nào chống trả nữa rồi?

Nhan Như Ngọc động tâm, mày ngài khẽ run máy lượt, điềm đạm hỏi:

- Tại sao người tưởng tượng như thế! Hoặc giả người nghe các giới võ lâm đồn đãi hay sao?

Cừ Thiên Hiệp bật cười to, bằng giọng nói nghiêm trang, song không kém phần sắc bén bảo:

- Đã bảo tưởng tượng mà ly! Tưởng tượng phải có lý do hay sao? Lờì đờn đấi? Ta có đi đâu mà nghe chuyện bán ra tán vào của thiên hạ? Thực ta không hiểu nổi ngươi, mỗi khi ta nói ra một lờì gì, ngươi hỏi cho cùng cạn không thôi... nào là: “Ngươi nghĩ sao...?... lý do gì thế nào? Và vân vân... thì ngươi bảo ta làm sao trả lờì cho tách bạch đượ chứ?”

Nhan Như Ngọc là tay lanh lợi hoạt bát, bị câu hỏi này cũng nghẹn họng thốt chẳng ra lờì.

Cừ Thiên Hiệp liếc thấy thần thái của Nhan Như Ngọc bất an, gương mặt sầm bi đáng thương hại, hai viê`n mi chớp chớp, tia mắt long lanh, chứng tỏ nàng uất hận cảnh hông, bất giác Cừ Thiên Hiệp chép miệng bảo thầ`m:

- “Chính ta làm bức nàng đấ`y... rõ tội nghiệp!”

Vì nghĩ như thế, chàng đổi giọng hiê`n hòa nói tiế`p:

- Cũng vì thế ta mới nói “Vì ta chợt nhớ một việc quái lạ trong chố`n võ lâm! Có phải ta nói như thế không nào?”

Nhan Như Ngọc thở dài nảo ruột, nàng gật gù nói:

- Không có gì đâu... chính ngươi nói đúng đấ`y! Nếu sự thật có như vậy... thì một ngày nào đó, trên chố`n giang hồ`... sẽ xảy ra nguy hiểm, nề`n võ lâm Trung Nguyên bị sút mẻ, vỡ lở khó tránh đượ! Ôi... thực là một trận thảm họa, một sát kiế`p tương lai...!

Giọng nói của nàng thực bi ai thố`ng thiế`t thương cảm bô`i hồ`i.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấ y vẻ mặt chán nản sầ u bi của Nhan Như Ngọc, bắ t giác dòng sĩ khí nổi dậy trong cõi hùng tâm, bèn đõng dạc nói to:

- Trừ khi Cừ Thiên Hiệp không có mặt trên chồ n võ lâm, hay số ng còn trên dương thế , thì mặc ai muồ n tung hoành thế nào cũng đượ c. Nế u một mai Cừ mỗ còn tồ n tại trên chồ n võ lâm, sẽ nguyện cùng ba vị đại kỳ nhân tranh tài cao hạ, nhắ n cho bọn chúng biế t “Trung Nguyên không kém nhân vật cừ khôi, đờ ng thời ta cho chúng một bài học, không còn dám bén mảng đế n Trung Nguyên nữa”!

Giọng nói của chàng hùng dũng hiên ngang rấ t thân tình.

Nhan Như Ngọc nghe qua, mỉm cười vui vẻ lại nghiêm nghị tiế p lời:

- Ta cũng mong ước người toại nguyện, nhưng... nế u một ngày nào đó... sự thật lại xảy ra, ta mong người đê` phòng trong muôn mặt, nhân vì...

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, đưa tay vỗ vào ngực, ngắ t lời Nhan Như Ngọc nói cự to:

- Một chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà! Cừ Thiên Hiệp này thuộc vào hàng “Chánh khí” luôn luôn hiế n mình cho nghĩa có sợ chi ai!

Ngay lúc đó tại khu rừng kế` cận cỏ cây lay động mạnh.

Bõng nhiên, bảy tám bóng người lao ra vun vút hạ giữa khoảng Nhan Như Ngọc và Cừ Thiên Hiệp đang đứ ng. Đi đầ u là một ả phu nhơn phong tao tuấ n nhã, theo sau là bảy gã thanh niên đẹp đẽ khôi ngô, bọn chúng tám người phân ra tám hướng vây phủ Cừ Thiên

Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa, mỗi tên đều dương mi tròn mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp không chớp.

Tên đầu lãnh trên mặt có vết sẹo xanh, hắn đưa tay ra sau lưng rút nhanh ngọn lưu tinh chùy, giơ cao chĩa vào mặt Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Người nói gì là “Chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà!” ta muốn xem qua chánh khí của người đây! Bằng ngọn lưu tinh chùy này, ta sẽ phá vỡ cái chánh khí của người, thử xem người có áp đảo nổi muôn tà hay không?

Câu chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Cừ Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc giật mình kinh hãi, bóng người chớp động lẹ, cả hai phân ra tả hữu thủ thế, gương mắt nhìn bọn người lạ trần trần.

Gã hán tử có vết sẹo “xanh” phá lên cười ha hả bằng giọng trầm khiếp quát to:

- Tiểu bối! Bộ dạng như người mà dám rêu rao câu chánh nghĩa hay sao?

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bước sấn tới trước hai bước, gằn giọng thét hỏi:

- Cửu cung bát hổ, các người muốn đi đâu chi?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân. Nguyên vì “Cửu cung bát hổ” là nhóm hắc đạo gian tà tội bậc, đánh ác khôn lường, hoành hành ngang ngược trong hai tỉnh Hoàn, Hồ ...

Mọi người nghe đến tên đều lắc đầu chặc lưỡi, ghé oán những thủ đoạn dã man tàn nhẫn của bọn chúng khôn cùng, thực là một phường lục lâm thảo khấu trứ danh.

Hôm nay, đột nhiên chúng ra mặt ngăn đường chèn ló'i, không rõ bọn chúng muô' n giờ trò gì?

Tên “hô`” có vế' t theo “xanh” hai tay huy động trái chùy lưu tinh nhanh như vũ bão, phát ra tiế' ng “o...o” bấ' t tuyệt, chiế' u nhấ' p nháy như muôn đóm lửa xạ bô' n phương, bắ' ng giọng âm ma hách xược quát lên lạnh lạnh:

- Chúng tôi đi tìm gã họ Cừ để thanh toán vài món nợ, đố' i với Huyế' t Quang Giáo vô can, xin Phó giáo chủ hãy nhìn “hắ' n” cho tôi trị tội!!

Nhan Như Ngọc trợn mắ' t nói nhanh:

- Không... thể...

Nhanh như chớp, Cừ Thiên Hiệp phi thân vượt qua Nhan Như Ngọc giọng ngắ' t lời:

Các người tìm họ Cừ đòi nợ gì? Nói mau?

Gã “Hô`” có vế' t sẹo xanh lay động lưu tinh chùy vùn vụt, hét lên như sắ' m nổ:

- Nợ gì à? Nế' u không ta tìm người để làm gì? Cừ Thiên Hiệp món nợ máu mà người đã vay là vì người đang tâm hạ sát “Thập bát la hán” Cừ cung Sơn, hiện giờ người phải bô' i hoàn tức khắ' c!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua chột hiểu, trắ' m giọng quát to:

- Vậy các người tìm ta... cô' t ý là báo thù cho Thập bát la hán thật ư?

Nhan Như Ngọc vội chen lời hét to:

- Suyt! Đừng khoác láo chẳng ai tin được, tuy Bát Hồ` và Thập bát la hán nằ m trong giải Cửu cung Sơn, nhưng kỵ nhau như nước lửa, thù hận nhau hàng trăm năm, mặt liê`u sanh tử đô`i đầ`u, thì chẳng thay ai báo cừu tiể`t hận gì cả?

Tên “hồ`” có vể`t sẹo “xanh” giận tím mặt, hắ`n cau mà y trợn mắ`t hét to:

- Phó giáo chủ người nói chỉ những lời này, vì như chúng tôi có bắ`t hòa với nhau, thì chỉ là việc của Cửu cung Sơn, nhưng đô`i với bên ngoài nế`u chẳng tồ`t sao cũng chung dòng nước, nế`u chẳng thân sao ở chung đô`i, Thanh diện hồ` ta đây, giàu lòng rộng nghĩa khí... vì ta xét thắ`y nế`u ta không đứng ra báo thù cho chúng..., thì còn có ai vào đây nữa chứ!

Nhan Như Ngọc nghe qua nổi giận, phá lên cười lạnh lạnh tiể`p lời:

- Hừm! Người nói dễ nghe đầ`y chứ! Chính các người và Thập bát la hán tranh nhau phá`n đầ`t Cửu cung Sơn, năm nào Cửu cung Sơn làm lễ khai sơn tể` núi, đầ`u chể`t ít nhiề`u người. Hôm nay các người đã nhỏ được cây đình trước mắ`t, đáng lẽ các người hãy hướng vào Cửu Thiên Hiệp gậ`t đầ`u cảm tạ mới phải, vì người đã vô tình giúp người xung bá Cửu cung Sơn. Các người còn nói có ý định gì mờ ám, sao chẳng nói ra cho sớm?

Thanh diện hồ` nét mặt ẩ`n vài tia giận dữ, nhưng hắ`n đâu dám giở trò hỗn láo, chỉ vì chúng biể`t rõ Nhan Như Ngọc quá ư lợi hại nên gượng dắ`n cơn tức giận trả lời.

- Tôi đã nói hể`t lời, nên báo thù quyể`t báo thù, mọi việc chỉ nhắ`m vào gã họ Cửu, không can thiệp việc đầ`n Phó Giáo chủ!

Nhan Như Ngọc nghe qua biể`n sắ`c, nặng giọng đắ`p:

- Người muôn giờ giọng hỗn với Bản cô nương nữa sao!

Thanh diện hồ phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Không phải vậy đâu Phó giáo chủ ạ! Chúng tôi đố i với Huyê t quang giáo chẳng không kếm oán gây thù, mà có thể gằn gũi nhau như một nhà nữa...

Nhan Như Ngọc nổi giận xung thiên, quắ c đôi mắ t ngọc rọi thẳng vào mặt đố i phương cả mắ ng:

- Câm mô m! Ai đờ ng hạng với người kìa!

Cửu Cung Bát Hồ người thiê u phụ dẫn đầ u là “Dâm hồ ” “Hứa hoàn Kỳ”, phá lên cười lạnh lạnh, và buộ t miệng bảo khê:

- Hừ! Hung tợn thật! Có lẽ nào gã họ Cửu là... cận vệ của người!

Nguyên “Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ”, là một cô gái duy nhắ t trong nhóm “Bát hồ ly”, danh tiế ng của nàng trắ y trúa khắ p giới giang hồ ai nắ y đê u biế t mặt, Cửu Cung Bát hồ xuắ t đạ o võ lâm đầ nhiê u năm, song chẳng đượ Môn phái nào, hội nào lưu ý tới, nên bọn chúng cùng với Thắ p Bát la hán chiế m cứ ngọn cửu cung Sơn, tuy ở chung một phầ n đắ t, nhưng hai bên hiề m nhau hơn cừu địch, vì thê lực đôi bên tương đượ nhau, lại thêm cái tên Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ như nhó p đé n nổi, không một danh môn chánh phái nào, chịu thừa nhận.

Tuy Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ nói rắ t nhỏ, xong cô ả đứng quá gằn Nhan Như Ngọc nên vị phó Phó Giáo chủ Huyê t quang giáo nghe rắ t rõ ràng bắ t giác cau mày liểu, mắ t hạnh đơang trông đắ o nhìn Dâm hồ rít lên kinh khiế p.

- Dâm hồ , người nói gì thê ?

Thanh diện hồ` nhanh mắ t, bước tới kính cẩn đáp thay:

- Phó giáo chủ sự việc xảy ra hôm nay đê`u do gã họ Cừu, xin phó giải chủ...

Nhan Như Ngọc cướp lời quát to:

- Câm mô`m!

Vừa hét dứt, gương mặt nàng tái xanh vì uấ t hận, thuận tay nàng đưa lên mái tóc gỡ lấ y một trong ba đóa hoa, nhắ m ngay vào Thanh diện hồ` ném mạnh tới, đô`ng thời buộ t miệng quát tháo bảo:

- Người hãy giao “Dâm hồ`” cho ta!

Đóa hao hồ`ng nhung nương theo chiê`u gió lao vun vút, nhắ m ngay Thanh diện hồ` bắ n nhanh như tên bay điện chớp, ảo diệu vô ngầ n.

Cừu Cung bắt hồ` thấ y Nhan Như Ngọc phát hồ`ng hoa lệnh, tấ t cả đô`ng rú lên một tiế ng kinh hãi, thầ m lo cho số` mạng của Dâm hồ`.

Thanh diện hồ` đứng thẳng người vươn tay đón đóa hồ`ng hao, vừa gượng cười nói tiế p:

- Xin phó giáo chủ bớt...

Nhan Như Ngọc lửa giận bô`c lên ngùn ngụt, trầ m giọng hét:

- Lệnh phát ra phải tuân theo tức khắ c, nê`u người cưỡng lại, chỉ nói một tiế ng không, bỗ n giáo chủ sẽ diệt tám con dã hồ` ché t ngay tại trận, xương cốt tiêu tan liê`n tại đây!

Vừa nói dứt, nàng đưa tay nắ m chặ c đô`c kiế m, đô`c ngược lên cao, chờ đợ i Cừu Cung bắt hồ` trả lời...

Thanh diện hồ` đón bắ t đóa hoa hồ`ng, hai tay vòng lại rắ t cung kính, nói tiế p:

- Phó giáo chủ! Mọi việc gì toàn thể Cửu Cung bát hồ` chúng tôi xin đảm nhiệm chung!

Nhan Như Ngọc rắ ng to lên:

- Đảm nhiệm chung... là thế` nào?

Thanh diện hồ` mặt xanh hóa tím, run giọng đáp lời:

- Xin phó giáo chủ dời cho ngày khác, Bát hồ` tám người chúng tôi sẽ thân hành đế`n quý giáo, bô`i tội và đáp lễ... chứ hiện tại xin Phó giáo chủ miễn cho!

Nhan Như Ngọc thắ y hắ n khóm nóm và cung kính, bèn cá`t giọng lạnh lùng bảo:

- Hừ! Cường lời trái lệnh? Ai cá`u các người bô`i tội đáp lễ, Bản Phó giáo chủ thắ y người biế`t lễ nên tha thứ bảy người, còn “Dâm hồ`” người hãy trao hồ`ng hoa lệnh cho cô ả tự xử!

Thực là nghiêm khắ c đế`n tàn nhẫn, nguyên câu “trao hồ`ng hoa tuyệt lệnh” cho cô ả tự xử là ám chỉ Dâm hồ` hãy tiế p lệnh và tự sát ngay... không ngờ.

Thanh diện hồ` nghe qua phá lên cười hê`nh hêch, bắ`ng giọng nói thản nhiên đáp lời:

- Đượ lắ m, phó giáo chủ ạ! Nhưng không do Dâm hồ`... mà do Thanh diện hồ` này thay thế`!

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ xót thương tí nào, chỉ chồ`ng mạnh trường kiế`m xuồ`ng đắ t quát to:

- Nê´u như thế´, người hãy thì hành “tuyệt lệnh” hô`ng hoa trong tức khắ`c!

Thanh diện hô` vẫn ngang nhiên, không lộ` ra tia khiế`p đả`m nào chỉ mỉm cười lạnh giọng;

- Phó giáo chủ! Tôi xin yêu câ`u Phó Giáo Chủ, triển hạn hô`ng hoa tuyệt lệnh lại một thời gian tồ`i thiể`u, đợi Bát hô` chúng tôi trùng trị xong gã họ Cừu rồ`i sẽ thi hành ngay “Tuyệt lệnh và lại chúng tôi đã yêu câ`u Phó giáo chủ... xin phó giáo chủ chớ nhúng tay bênh vực gã họ Cừu nhé!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua phá lên cười ha hả đõng dạc nói to:

- Này Cừu sơn bát hô`! Cừu mỗ` vô`n người chánh khí, há chịu cho ai cản gió che mưa ư? Người chớ ngại... Ta hỏi các người, các người quyế`t thay Thập bát la hán... báo cừu phải không? vậy các người có tài bộ gì hãy đưa hế`t ra đây xem thử!

Thanh diện hô` mừng rỡ ra mặt, hắ`n vòng tay vái Nhan Như Ngọc mắ`y lượt , nhiên hậu quay sang Cừu Thiên Hiệp trầ`m giọng nói:

- “Đánh chề`t hòa thường xắ`u cả chùa”. Người dám giế`t Thập bát la hán, tắ`t nhiên người không coi nhân vật Cừu cung Sơn ra sao cả!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lâ`y làm khoái trí cười to nói:

- Cừu cung Sơn ai lại không biế`t? Chỉ vì dưới mắ`t Cừu mỗ` thắ`y chúng bầy quỏ que vài tên mao tặc không đáng kể!

Đứng một bên, Dâm hô`, Hứa huỳnh kỳ bị Nhan Như Ngọc làm nhục, uắ`t khí chứa đầ`y bụng chưa biế`t thồ` lộ` cùng ai, tiện dịp

nghe qua má y lời của Cừ Thiên Hiệp vừa nói, liền vượt chúng nhảy tới trước, cao giọng hét to:

- A! hay cho tiểu tử lớn mặt, thực ngươi là kẻ, vô tri không thấ y quan tài nên không đổ lệ là thế! Phải vậy không?

Thanh Diện Hồ` rồ ng lên như hô đối quát:

- Này gã Cừ! Hiện giờ ta cho ngươi một ân huệ, là phải chọn một, trong hai con đường do ta chỉ định?

Cừ Thiên Hiệp thấ y bộ dạng của hắ n, chỉ đáng một cái vẩy tay cũng đủ tan xương nát thịt. Vậy mà giờ giọng cao kỳ, bèn mỉm cười thản nhiên hỏi:

- A! còn có điề u kiện nữa ư... Vậy hai con đường như thế nào?

Thanh Diện Hồ` dương dương đắ c ý giờ cao cây lưu tình chùy vẩy nhẹ hai vòng, đoạn giờ thẳng mũi chùy chỉ vào mặt Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Gã họ Cừ ngươi hãy lắ ng nghe đây, con đường thứ nhấ t là chúng ta sẽ phanh thây ngươi muôn đoạn, lắ y thủ cá p và bộ tim gan ngươi đem về` Cửu cung Sơn lập bàn tề` Thập bát la hán...

Cừ Thiên Hiệp không tỏ vẻ giận dữ, chỉ mỉm cười vui vẻ hỏi tiế p:

- Hay tuyệt, đúng sĩ khí người hùng! Còn con đường thứ hai thế nào?

Thanh Diện Hồ` chớp nhanh đôi mắ t, tỏ vẻ hân hoan, bắ ng giọng nói âm trầ m kẻ tiế p:

- Con đường thứ hai, lại rộng rãi hơn, Bát hồ` chúng ta lắ y lòng quảng đại, ban cho ngươi một đặc ân là người hãy quỳ dâng Thiế t

thơ cho chúng ta để chuộc tội!

Nhan Như Ngọc nghe má y lời Thanh Diện Hồ nói, khiên nàng cố nín cười để n đỏ mặt.

Cừ Thiên Hiệp hơi rã ng sắc mặt, trầ m giọng hỏi nhanh: thước y du long Thượng Quan Kiệt

- Chuộc tội! Chuộc tội gì chứ?

Thanh Diện Hồ bước sắ n tới trước, đưa tay chỉ xuồ ng đầ t, quát to:

- Âm ty, thủy phủ! Người đã giết chết Thập bát la hán, á y là đại tội người hiểu chứ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua cố nén cười, lại cố ý trêu tức Thanh Diện Hồ, mím cười nói:

- Không được! Trao thiế t thơ cho các người lạ chuyện dễ nhưng... nhờ ra có người để tìm ta đòi mạng. Thập bát la hán như người... thử hỏi ta đâu có quyề n Thiế t thơ thứ hai nào giao cho họ chứ?

Thanh Diện Hồ mừng rỡ, hắ n quay mạnh lưu tinh chùy má y vòng, đoạn đưa tay vỗ ngực lớn tiế ng đáp:

- Họ Cừ, người không nên lo lắ ng, nếu có kẻ thứ hai tìm người, thì Cừ cung bát hồ này, nguyện phoi gan trái mật che chở cho người.

Cừ Thiên Hiệp cảm thắ y không thể đùa dai với bọn chúng bèn bước sắ n tới trước trầ m giọng nạt to như sắ m nổ:

- Tiểu bô i! Ta nghĩ các người vì thập bát la hán mà báo cừ, hóa ra người mộng tưởng để Thiế t thư của Cừ mỗ, khéo mượn cơ hội

để làm trò nguy trá... mưu kế các người khá cao!

Thanh Diện Hồ` nổi giận hét to:

- Tại sao người nói....

Cừu Thiên Hiệp ngắt lời quát to:

- Đừng lắ m lời vô ích, Thiế t thơ tại đây... các người đủ sức đủ tài hãy mau lại lắ y!

Vừa nói dứt, chàng lôi trong bọc ra quyền, “Bỏ thiên tàng thiế t hạo khí thơ? Giữ mạnh, tám lá sách bắ ng thép chạm nhau kêu lên “keng keng” vang lên đỉnh tai chát óc.

Đột nhiên, chàng vung tay ném mạnh quyền thiế t thư, nhắ m vào cây trụ đá cách đầ y chừng năm bước, quyền sách “Võ lắ m kỳ bửu” rơi ngay vào kẹt trụ.

Thực là một việc hế t sức đột ngột, khiế n “Cửu cung bát hồ`” đồ`ng buột miệng kêu to:

- Húy!

Luôn cả “Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc” cũng không thể ngờ được, nàng há hồ`c mô`m kinh ngạc, thắ m phục Cừu Thiên Hiệp có hào khí hơn người.

Thanh Diện Hồ` đôi mắ t xanh như linh miêu, nhìn lên cây trụ đá không chớp, bê` gáy quyền Thiế t thư bị kẹt vào rãnh đá khiế n tám lá sách “Thiế t” lật qua lại liên tiế p chiế u ra ánh sáng biêng biế c, tựa những luồ`ng quang tuyế n của mặt trời.

Bắ y giờ “Cửu cung bát Hồ`” tám người dường như không tin lực của mình là thật, nên đồ`ng thanh kêu to lên:

- Có phải.. đây là sự thật... sự thật?

Cừ Thiên Hiệp cao hứng đưa tay chỉ quyền “thiết thư” cao giọng quát:

- Các người xem! Thiết thư thật chứ giả đâu! Giữa ban ngày ban mặt, có lẽ nào các người tưởng đây là mộng?

Thanh Diện Hồ` lặng lẽ xếp dãn đến bên trụ đá, vừa buột miệng kêu to:

- Thực ta không ngờ Cừ Thiên Hiệp hết sức tử tế, lời nói đáng ngàn vàng... thật là...

Lời nói vừa dứt, thân mình hắn chỉ còn cách trụ đá chừng ba thước, nhanh như chớp hắn nhảy bổ tới chớp lấy quyền thiết thư, thân pháp nhanh như tiên vượn hái đào...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM

Vẫy tay tạm biệt... tình lữ...

Hãy chậm lại!

Một giọng nói trầm nặng như ma lệnh vang lên, tiếng ngân chưa dứt, đạo kim quang đột nhiên xuất hiện biến thành một đường tơ vàng óng ánh do bàn tay Cừu Thiên Hiệp chiểu ra phóng mạnh.

Cừu cung bát hô vừa trông thấy giạt mình kinh ngạc, chúng há miệng to không nói nên lời. Nguyên, Cừu Thiên Hiệp hành động quá chớp nhoáng chàng tuốt thanh “Khô trúc thánh kiếm” vũ lộng như trốt bảo. Đồng thời thẳng cánh phóng mạnh ngay cây trụ đá lười “trúc kiếm” xuyên thủng đã hệt phân nửa chỉ còn lại ra ngoài độ năm tấc dài, chuôi kiếm lay động từng cơn như cành đào trước gió, bao nhiêu đông tác xảy ra nhanh như chớp mắt, khiến mọi người không kịp tra hỏi cả Nhan Như Ngọc cũng phải buột miệng la lên:

Tuyệt diệu!

Thật không hổ với hai tiếng khen của Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, chỉ vì mũi “trúc kiếm” cắ m vào trụ đá, dẫ n trên quyền “thiệt thu” cách ba phân, chẳng khác nào câ m thanh “Trúc kiếm” để nằ m trên mặt sách chẳng xô xích một ly.

Thanh Diện Hồ ề la lên một tiếng:

- Ô ớ i chao!

Tung mình nhảy ngược ra sau hai bước, vừa cau mày nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi to:

- Người nuốt lời không chịu giao quyền “Thiệt thòi” sao?

Cừ Thiên Hiệp đưa tay chỉ về` trụ đá, lạnh lùng bảo:

- Tại hạ có nuốt lời bao giờ?

Thanh Diện Hồ` đưa mắt nhìn lưới “Trúc kiếm” chiếu u long lạnh trên trụ đá, trầm giọng hỏi lại:

- Chứ... tại sao ngươi làm thế`?

Chỉ vì ta không yên tâm!

Cừ Thiên Hiệp giả bộ thờ dài, ngược mặt nhìn trời trầm giọng nói tiếp:

- Phải đây... Ta làm sao yên tâm được? khi có người thứ hai tìm đến ta mà đòi mạng Thập bát la hán lại yêu sách “Thiệt thòi” vì... ta nhận thấy lời nói của Cửu sơn bát hồ`... không có gì bảo đảm hơn thế` nữa, ta nhận thấy nghề` nghiệp võ công của ngươi, khiến ta không yên tâm chút nào cả có phải vậy không?

Thanh Diện Hồ` nghe qua phá lên cười hắc hắc, tay trái vỗ vào bụng “bung bung”, lớn tiếng bảo:

- Cừ Thiên Hiệp... hãy yên lòng, một lời ta đã hứa, giá đáng ngàn vàng, bất luận “Môn, phái bang giáo, hội nào, đều do Cửu cung bát hồ` này dùng mưu lược bảo đảm cho ngươi... toàn... vạn an!

Nhan Như Ngọc sớm biết Cừ Thiên Hiệp bày trò khôi hài trên “Cửu cung bát hồ`”, lại nghe “Thanh Diện Hồ`” dùng lời lẽ quá lộ` bịch khó thể` nín cười được, bèn phá lên cười rộ lại lạnh lùng bảo:

- Thôi! Đừng lớn lời như thế` chứ!

Thanh Diện Hồ` thấ t kinh vội vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc. Dịu giọng:

- Nhan Như Ngọc! Ngoài phái Huyế t Quang Giáo ra, ngoài ra... chỉ vì... Phó giáo chủ là bạn đờ ng hành của Cừ Thiên Hiệp, bấ y nhiều cũng gây tình cảm với Cừ cung bát hồ` này... nế u không thề ...

Cừ Thiên Hiệp khoát tay lại chặn lời gã vì chàng sợ Nhan Như Ngọc nổi xung, đờ ng thời nhanh miệng nói:

- Đủ rồ i! đừng nhiề u lời bắ n tiện, thực tại ta muố n các người trở hế t tài bỏ xem thử nghề` nghiệp hồ` ly trong núi Cừ cung như thề nào... có xứng đáng hay không?

Thanh Diện Hồ` nghe qua tưởng thật, tay hữu tuố t nhanh gọn “Lưu tinh chùy ra rùn hai chân đứng thủ thề`, toan phô diễn võ nghệ.

Cừ Thiên Hiệp nhìn lưỡi kiế m trầ m giọng, ngăn lại:

- Dừng tay, dừng tay! Hãy bỏ miế ng vỏ chùy này, gặp dịp khác hãy sử dụng. Cừ mỗ chỉ muố n xem các hạ biểu diễn vài ba chiêu thôi!

- Người muố n xem gì nào: “Kiế m chùy, quyề n cước” người cứ nói?

Cừ Thiên Hiệp giả bộ suy nghĩ, sau cùng lên tiế ng!

- Ta muố n xem “nội tại công lực”?

Thanh Diện Hồ` ngạc nhiên lập tại:

- Người muố n xem “nội lực công phu” à?

Cừ Thiên Hiệp gật đầ u liên tiế p nói:

- Chắc là nội công của người đệ n độ siêu phàm bạt chúng cũng nên!

- Chẳng dám...

Thanh Diện Hồ` vừa nói hai tiếng vụt nín bật dường như hắ n nhớ sự gì... nên lớn tiếng hỏi Cừ Thiên Hiệp:

- À này! làm sao người nhìn thấy nội lực công phu cho được?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, đưa tay chỉ vào “Khô trúc thánh kiế m” cắ m trên trụ đá, nghiêm giọng bảo!

- Người chỉ dùng một ít nội công rút lưỡi kiế m cho ta là đủ!

Thanh Diện Hồ` mặt tươi như hoa nở, hoan hỉ khôn cùng bắ ng giọng nói trang nghiêm đắ c ý hỏi vặn:

- Thật vậy không! Thanh Diện Hồ` này lấy được kiế m cho người, thì người hãy lời hứa giao quyề n “Thiề t thơ” nhé!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắ c mặt, gật đầ u bảo:

- Lẽ tự nhiên, người lấy được kiế m, thì quyền “Thiề t thơ” lọt vào tay rô i, câ n gì phải hỏi cho nhiề u.

- Nế u như thế, thanh diện hồ` xin tạ ân trước.

Vừa nói dứt, hắ n lao mình đế n dưới thạch trụ, vươn tay nắ m lấy độc kiế m...

Cừ Thiên Hiệp thấy hắ n không có gì nội lực công phu, mà chỉ man lực gỡ kiế m bèn tỏ vẻ khinh miệt nhìn “Bảy hồ`” còn lại cười mũi.

“Cửu cung bát hô”, bảy tên còn lại nhìn theo động tác của Thanh Diện Hô không chớp mắt mỗi tên đều tỏ vẻ bồn khoăn hô i hôp.

Thanh Diện Hô bước tới thêm nửa bước, hai tay nắm chặt chuôi kiếm “Khô trúc” rùn mình thấp một tí thủ thế, vừa vận nội lực hét to:

- Hãy xem đây...

Vừa hét xong hai tay nắm chặt đốc “Trúc kiếm” bậm môi giật cái thật mạnh... hai vành tay đỏ khé, gương mặt tái xanh, mồ hôi rịn ướt trán, xong trúc kiếm vẫn tro tro không nhích động... Thanh diện hô buột miệng kêu lên:

- Ra mau này!

Vừa hét dứt, hấn cắn răng, dồn hết sức lực vào đôi tay, cố giật mạnh lên thứ hai nhưng “trúc kiếm” vẫn cắn chặt vào trụ đá, thân mình hấn đu lên hồng đài trông hết con chuồn chuồn hút trụ thạch, hay chú “mô i” ủa vòi voi, đừng nói là rút thanh “Trúc kiếm” ra khỏi nơi cắn, mà chỉ cần một cái xô xích nhẹ cũng không làm được. Gương mặt vanh của hấn tím đậm lại, hai tay rưng rùi, hơi thở hô ng học như trâu, trước cũng như sau “khô trúc thánh kiếm” vẫn đứng hiên ngang như trụ đồng, không xô dịch nửa ly.

Một gã nhỏ nhát trong nhóm Bát hô là “Ngọc diện hô” nhìn thầy lão đại của hấn không hy vọng đoạt “Thiết thư trúc kiếm” bèn nhún mình nhảy tới trước một bước buột miệng nói to:

- Đại huynh! Hãy nghỉ đi, nhường cho tiểu đệ...!

Thanh Diện Hô vô cùng tuyệt vọng, thừa cơ hội hạ đài, hấn buông nhẹ đốc “Trúc kiếm” thở hô ng học, giọng run giọng bảo:

- Hấn đây! Kiếm có... quý, có quý thuật.

Nhan Như Ngọc quá tức cười, nhếch môi “xì” một tiếng khẽ.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Ngọc diện Hồ` tuổi trẻ giáng điệu hào hoa phong nhã, nên lấy làm thương hại bảo:

- Người tự tin người mạnh hơn đại ca người sao?

Ngọc diện hồ` nhếch môi cười tự đắc, trầm giọng nói:

- Mỗi người có một thế` biến, xảo diệu không đồng! Người hãy xem đây!

Nói xong hất lui mình ra sau nửa bước, không dùng hai tay nắm độc kiếm kéo ta, mà hất ngay cột trụ đá bước đến, vừa dõng dạc hét:

- Xem mi có ra không nào!

Tiếng hét dứt, hất tung ra một cái đập song phi, chân mặt hướng vào nửa thanh “Trúc kiếm” còn thứ lại tông một đá thật mạnh, thế` mau như điện giật, hùng mãnh kinh người.

Cừ Thiên Hiệp cả kinh biến sắc, toan hét lên một tiếng, cản hành động Ngọc diện hồ` nhưng không còn kịp nữa.

Chỉ nghe ba tiếng kêu lên cùng một lúc:

- Koeng!... Bạng... ! Ố`i!

Tiếng “ố`i” rống lên cực thảm, máu huyết phun ra như bạn vũ văng bắn khắp tràng như mưa phùn màu máu, thân mình Ngọc diện hồ` ngã “huych”, xuống đất, lăn lông lóc như quả cầu hất n kêu lên “Ái...ôi” bất tuyệt cây thạch trụ bị huyết nhuộm đỏ ố`i dưới giòng máu thắm là nửa bàn chân hữu của Ngọc diện hồ` bị đứt lưu lại, trông qua rất thảm thương bất nhẫn.

Thiệt tưởng “Khô trúc thánh kiếm” sắc hơn gươm cự khuyết, cứng thể kim cương, chân người há chạm đến được sao. Cho nên “Ngọc diện hô” bị thảm bại tàn khốc là phải.

Bây giờ “Cừ cung bát hô”: nhao loạn cả lên, bọn chúng không còn cách nào chạy cứu kịp đồng bọn, nên chỉ hướng vào Cừ Thiên Hiệp rống lên như hổ đói:

- Gã họ Cừ, thảo nào lời nói của ngươi quá êm dịu, hóa ra những lời nói chua ngoa đánh ác, để thực hành quỷ kế âm mưu!

Cừ Thiên Hiệp khó nín cười, thản nhiên lại:

- Có gì quỷ kế âm mưu đâu?

Thanh Diện Hô tay chỉ nửa bàn chân máu dưới “trúc kiếm” hét to:

- Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ngất, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

Các ngươi nên tránh lấy mình, không có nội lực ngoại công mà làm càng bướng, chớ nên trách ta có quỷ kế âm mưu, thật là “Eách ngòi đáy giếng thây bao lăm trời”.

“Cừ cung bát hô” vẫn chưa phục, tất cả nhao nhao lên:

- Ngươi hãy đi lấy xem... nếu không... phải đến nửa bàn chân của Bát đệ!

Cừ Thiên Hiệp thây bọn chúng nhôn nhao ồn lên, bèn giương hai tay thủ thế, buột miệng rống to như sấm nổ lưng trời:

- Tránh ra mau! Thiệt u hiệp sẽ biểu diễn cho các ngươi xem qua...

Cửu cung bát hộ` không ai bảo ai, đô`ng nhảy vọt ra sau, đứng giàn hình chữ “Nhấ t” quan sát.

Cừu Thiên Hiệp không thủ thế` vận công lực, lại không chạy đê`n bên dưới trụ đá, mà trái lại hai tay chố`ng vào mạn sườn, bước giật lùi ra xa, cách câ`y trụ đá chừng ba trượng, chàng lại xây mình ra sau lưng, mỉm cười nói to:

- Hãy xem đây! kéo không còn dịp nào để các ngươi thấ y nữa!

Nói xong, chàng quay mặt nhìn thẳng vào cây trụ đá, đôi mắ t rục lên những tia sắ c sảo tựa gươm, hai tay giơ cao, xòe nhanh mắ y ngón nhắ m ngay “Trúc kiế m thiế t thư” vẫ nhẹ đô`ng thời trầ m giọng bảo:

- Hãy xem thủ pháp của ta!

Vừa nói dứt, hai tay chàng vẫ mạnh... hai đạo cương phong tựa như gió lố c nhắ m ngay “Trúc kiế m” bay vèo tới...

Bỗng nghe, nhiề u tiế ng, “Reng reng, xoạt xoạt” nổi lên vang dậy... tiế p theo đấ y một đạo kim quang vàng óng ánh nhắ m ngay tay hữu Cừu Thiên Hiệp thẳng tới và một vầ ng khói đen như cánh ô hắ c nhắ m ngay tay tả Cừu Thiên Hiệp bay nhào vào, trông chẳng khác một kẻ vô hình ảnh, mang dăng tận hai tay Cừu Thiên Hiệp tưởng chừng như câu chuyện thầ n thoại hoang đường hiện trong giấ c mộng.

Cừu Thiên Hiệp đã thi triển môn “thượng thừa” thấ p lực chân ngon dùng âm phong hút mạnh “Thiế t thư và trúc kiế m” không riêng gì Tám tên “Cửu cung bát hộ`” há mô`m, trợn mắ t vì kinh ngạc mà luôn cả Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng không dẫ n được ngạc nhiên, gật đầ u khen phục, vì chàng nàng không ngờ Cừu Thiên Hiệp nội lực thâm hận, thấ p lực lại cao diệu khôn lường.

Cừ Thiên Hiệp giơ tay lên cao, tay hữu vẫy “Trúc kiế m”, tay tả giữ mạnh “Thiế t thư” đoạn bước chậm rãi đi ngang qua bảy tên “Cửu cung bát hô” lại đưa mắ t nhìn Ngọc diện hô` ôm chân ngô` i rên ri dưới đấ t, vẻ mặt chàng vẫn an nhiên vô sự không điể m tia hờn giận nào... bằ ng giọng trầ m lạnh hét to lên:

- Cửu cung bát hô`! Các người, các vị muố n đòi mạng Cừ thiên hay là muố n đoạt quyền “Thiế t thư”? muố n gì... hãy nói mau?

Tám tên “Cửu cung Hô`” đưa mắ t nhìn nhau khiế p đầ m, ú ó chẳng nói nên lời:

Cừ Thiên Hiệp càng thêm cao hứ ng, đố ng dạc nói tiế p:

- Thê` nào... tại sao các vị không nói! Nê` u các vị nín lặng tôi thì ra đi nhé! Khi ta đi các vị muố n đoạt mạng hay đòi lâ y “Sách” ắ t không còn kịp nữa!

Thanh Diện Hô` xám mặt, bằ ng giọng run run đầ y thiện ý đáp:

- Đa tạ Thiế u hiệp không buộ c lỗi Cửu cung bát Hô` vì mù quáng mới lỗi...!

Nói xong, hắ n quay lại nhìn đờ ng bọn trầ m giọng bảo:

- Hãy cõ ng lão bát vê` ... chúng ta đi mau!

- Khoan đã!

Nhan Như Ngọc ngọc vừa kêu lên hai tiế ng, vừa bước đế n trước mặt Ngọc diện hô`, nàng giuong đôi mắ t nắ y lửa nhìn hắ n bằ ng giọng nói lạnh như băng giá hét bảo:

- Hãy giao Hô` ng hoa tuyệt lệnh lại rô` i mới đi.

Thanh Diện Hồ` lúc bắ y giờ như kẻ mắ t hồ`n, buộ t miệng nói nhảm:

- Phó giáo chủ, xin mở lượng trời, để cho “Cửu cung bát hồ`”, còn mặt mũi với người... dù cho tan xương nát thịt, chúng tôi nguyện mãi mãi ghi ơn!

Nhan Như Ngọc giận run lên lạnh lắnh:

- Bản giáo! Truyề`n lệnh là phải thi hành, các giới giang hồ`, ai ai cũng rõ, ta chẳng cầ`n ai ghi ân hậu báo, vì ngày báo đắp hắy còn xa, lúc đó thịt xương đắ nát rồ`i. Hôm nay chỉ biế`t hôm nay thôi... Bản Phó giáo chủ truyề`n cho người hắy thi hành “Hồ`ng hoa tuyế t lệnh” tức khắ c.

Thanh Diện Hồ` thắ y van cầ`u vô ích, nên quay mặt qua Cừ Thiên Hiệ p trang trọng nói:

- Xin thiế`u hiệ p rử lòng giúp chúng tôi cho trọn... mà nói với Phó giáo chủ tha thứ dùm...

Vừa nói hắ`n vòng tay xá mắ y xá rắ t cung kính.

Cừ Thiên Hiệ p nghe những lời van cầ`u của chúng nên động lòng trắ c ắn, quay nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương! Nên tha thứ cho bọn chúng một lầ`n!

Nhưng tưởng chỉ Cừ Thiên Hiệ p nói một tiế`ng là Nhan Như Ngọc gắ t tha ngay, nhưng tá` t cả đề`u lầ`m.

Cừ Thiên Hiệ p nói sai ba chữ “Nhan cô nương” lời nói vô tình này trở thành sát tính chiế`u mạng bọn “Cửu cung bát hồ`”, phải chỉ Cừ Thiên Hiệ p đỏi ba chữ Nhan cô nương, thành Như Ngọc thì mây mờ tan rắ, mà Bát hồ` đắng tồ`n sinh.

Cũng vì câu chuyện đêm qua khiến Cừ Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi một vòm trời đầy đen tối bí mật, nên nói cỏi lòng chàng thay đổi và dè dặt thêm, cho nên cách xưng hô với Nhan Như Ngọc đã đổi hẳn.

Hồ`ng hoa lệnh chủ bị Cừ Thiên Hiệp gọi là Nhan cô nương, khiến lòng nàng chua chát và bất nhẫn khôn cùng, nhưng nàng đâu dễ hiện ra mặt, mà tất cả sự bất mãn ấy đổ dồn theo tia mắt, quét rọi vào bọn Cửu cung bát hô`, chứ đâu dám thố lộ trước mặt mọi người. Vì thế` nàng nhìn Cửu cung bát hô` gằm lên như sấm sét:

- Lệnh đã phát ra, không bao giờ thu lại, ai can thiệp được cho ai kìa.

Cừ Thiên Hiệp vốn là một kẻ giàu tự ái, nghe những lời nói của Nhan Như Ngọc lấy làm hổ thẹn đến đỏ mặt tía tai.

Thanh diện hô` thầy Cừ Thiên Hiệp có lòng tốt với mình, bèn khúm núm bước, khổ sở van nài thêm:

- Thiế`u Hiệp, dù thiế`u hiệp có đầy ải chúng tôi với giá nào chăng nữa, chúng tôi cam chịu... nhưng xin Thiế`u hiệp nói thêm vài lời xin phó... giáo chủ.. tha.

Nhan Như Ngọc không đợi hấn dứt, tay rút nhanh trường kiế`m chĩa vào mặt Thanh diện hô` nạt ngang:

- Không ai can dự được việc làm Nhan lệnh chủ cả... hiểu chưa?

Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiế`m một vòng.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, máu dồn lên óc, khí hạ xuống chân tự ái sôi lên ngàn ngút, chàng lắ`c nhẹ thân mình tung lên cao, vừa gắ`n giọng nói to:

- Hay lắm! Không ai can dự được chuyện làm của ai!

Nói xong, thân mình chàng đã lơ lửng trên cao hàng ba trượng, vừa quay mặt nhìn Nhan Như Ngọc thở dài ảo não, bỗng nhiên hất nẫy tay áo, lực mình thi triển thuật Lôi hành cửu chuyển chạy như bay biếc n.

Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng kêu la ai oán của “Cửu cung bát hồ”, càng lúc càng thâm hại hòa lẫn với tiếng kêu rống đày phẫn nộ của Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc.

Thân pháp khinh công của Cửu Thiên Hiệp rất cao diệu, trong chớp mắt chàng đã tới vùng hoang dã mấy mươi trượng, lại nhắm hướng Long hổ sơn đi thẳng tới.

Tuy chàng vận dụng nội pháp khinh công rời tràng đầu khá xa, nhưng quả tim chàng vẫn không rời hình bóng Nhan Như Ngọc, đầu óc lại hiện lên hình bóng Nhan Như Ngọc đuổi giết bọn “Cửu cung bát hồ” bên tai dường như nghe văng vẳng tiếng hét lạnh lãnh trầm khiếp của Nhan Như Ngọc, tiếng khóc la, thâm của Cửu cung bát hồ.

- Trường kiêu kêu veo veo máu rơi thịt đỏ.

- Thân người quã n quại, máu nhuộm đỏ chiến trường...

Chàng lướt gió đi thoăn thoắt, chẳng bao lâu màn đêm đã bao trùm cả vạn vật, đầu trời tối i sẫm lại một cách thâm lương.

Cửu Thiên Hiệp vội thân cước bộ, đi tìm một hang động khoáng đãng làm chỗ nghỉ qua đêm...

Bấy giờ chàng đi lại cảm thấy bụng đói như cào, chàng bèn rảo tìm săn được một con thỏ rừng, đánh đá lấy lửa nướng để dùng đỡ đói. Nhìn theo tia lửa chập chờn, bao nhiêu ký ức dĩ vãng hiện lên lơ

mờ. Từ lúc sơ giao với Nhan Như Ngọc từ tình bạn bèo mây trắng nước, tuyệt nhiên không màn đến chữ ái tình, không ngờ tình bạn đã trở thành tình yêu, qua cái hôn đầu tiên nồng cháy, bao nhiêu kỷ niệm vui buồn thì nhau hiện đầy trong tâm khảm.

Chuyện xa xa... là cậu công tử Thiêu u đảo chúa Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi.

Chuyện gần đây... Cừu cung bát hô` chế` t thảm. Cả hai đều do lòng tự ái của chính mình.

Cừu Thiên Hiệp quá hồ` i ngộ, vì chàng nghĩ:

- Tại sao mình không vẫy tay với gọi giã từ nàng, để giờ này phải cô thân lạnh lẽo giữa khu rừng hoang vắng, nếu có mặt nàng tại đây có vẻ vui vẻ hơn không, há chẳng...

Tương kiế` n diệc vô sự.

Bấ` t lai tổng ức quân.

Ấ` y là: Gặp nhau chẳng nói nên lời.

Xa rô` i thì lại đứng ngồ` i đợi trông.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng ngâm lên câu ca dao thời Mạt Tô` ng đột nhiên chàng đứng phấ` t dậy, tung mớ xương thỏ vào ngọn lửa, mà bước lầ` n ra cửa hang, vừa đi vừa nói lầm bầm:

- Bấ` y giờ nên rời khỏi nơi đây là hay hơn cả, ta nên tránh cho nàng phạm vào giáo luật vì... vì.. nghi hôn lễ của nàng và Bạch Vân Phi sẽ cử hành nay mai.

Cừu Thiên Hiệp lại phá lên cười ngắ` t, lại chép miệng bảo lầ` y mình:

- Người ta nói: “cưới: ra đâu, tội gì phải nghĩ vãn vợ cho mệt!

Vì nghĩ như thế, Cừ Thiên Hiệp lại quay vào hang đông, nhóm lại bếp lửa, ngồi tựa lưng vào vách đá để dưỡng thân.

Nhưng, không nghĩ được. Bao nhiêu tư tưởng thi nhau sôi sùng sục, tràn lở như nước vỡ bờ, vô phương chế ngự được... chàng bèn lấy quyển “Thiệt thu” ra cầm sẵn nơi tay, vận công lực sưởi nóng.

“Thiên tàng hao khí thơ” dần sáng rõ, bây giờ Cừ Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh của tâm hồn, chàng đem hết tâm ý trí, thân ra nghiên cứu đoạn cùng của “Thiệt thu”.

Tại chương thứ tư, đăng tải môn huyền công tuyệt học là “kim cương bát hoại” luyện nội lực thành hình vàng không hư hoại.

Cừ Thiên Hiệp say mê nghiên cứu, tâm hồn đột nhiên sáng lạng, khí vượng chỉ yên, chàng quá say sưa mà không hay mặt nhật đã ló mọc từ bao giờ...

Chàng rất thích không khí buổi sớm, nhìn thấy mặt trời còn ẩn sau rặng núi cao, sự hứng thú càng tăng lên gấp bội, chàng hít vào một luồng chân khí, bước nhanh ra khỏi động cốc, vươn vai vài cử động hô hấp. Lại dùng song quyển “biểu diễn” Thập nhị sinh tiêu và Thường thảo bát kiếm, sau cùng chàng nương theo khe sâu góc đá, luyện tiếp thuật “Lôi hành cứu chuyển” đến lúc mồ hôi rịn ướt áo, chàng mới thôi cước bộ, đi lên xuống suối tắm rửa, lại quay vào hang động đẹp tắt bếp lửa, mới tiếp tục cuộc hành trình.

Ngày đi đêm nghỉ, đói nhờ trái rừng thú nội, khát có nước suối trong lành đơn thân vẫn bước giữa hoạn đờ dày đặc.

Khi bước chân chàng vừa đặt vào triền núi Long hổ sơn, thì đứng vào đêm của ngày thứ tám.

Cừu Thiên Hiệp không dừng lại nghỉ ngơi, mà nhắm hướng Long hổ đỉnh đi lên.

Cảnh trí Long hổ sơn rất nguy nga thanh tú, vào núi có tám con Sư tử đá đứng chầu hai bên, tám bia đá bằng cẩm thạch, trên bia có khắc mấy chữ triện: “LẠC KIẾN CỪU THIÊN HUYỀN MÔN THIÊN SƯ CHI PHỦ”.

Cừu Thiên Hiệp đảo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy cây cỏ hoang sơ, đá hoa rải rác khắp mặt đất, tứ bề vắng lặng, song không thiếu tiếng chim kêu “chí chóc” suốt ngày, không giống những cơ cấu võ lâm, tổng đà của các bang các hội dãy đầy chông gai bẫy rập, mà quang cảnh trông tựa như chỗ dưỡng nhàn ẩn dật, vắng lạnh một cách hiền lành.

Chàng quán sát một lượt vẫn không thấy gì khác lạ, bèn cất bước vượt qua hàng bia mà đi lên núi. Chàng đi độ một tầm tên... là đến một ngã ba đường.

Trên vệ đường mỗi ngã đều có một tấm bia đá chỉ lộ con đường bên tả, trên tấm bia viết ba chữ: “Thanh long đánh”

Con đường bên hữu, tấm bia chỉ dẫn viết:

- “Bạch hổ đánh”

Nguyên ngọn núi Long hổ, ăn hai chóp núi, một chóp bên tả là Thanh long, chót đỉnh bên hữu là “Bạch hổ”.

Cừu Thiên Hiệp trù trù giây phút, lại rẽ sang ngõ bên tả hướng vào con đường dẫn lên đỉnh Thanh Long, chàng cất bước rất khoan thai ước chừng vượt qua ba mươi trượng đường.

Đột nhiên, giữa lưng chừng núi truyền vọng xuống hai tiếng:

- Đình... Đoang!

Hai tiếng thanh la vang lên, chân động cả đồi cao hô hấp, rung chuyển khắp cả nội hoa ngàn phát một cách đột ngột, khiến ai ai cũng bẽn lẽn tặc dạ.

Cừ Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vì cảm biết tung tích mình bị lộ, vội nhảy vọt vào một lùm cây rậm ẩn núp, chờ đợi sự động tịnh. Chàng ẩn mình chờ đợi rất lâu, vẫn không thấy vẻ gì khả nghi, luôn cả bóng người cũng không có nốt. Chàng bèn đãng hững hờ một tiếng rồi lắng nghe vẫn không thấy gì cả, tứ bề trầm lặng trong bầu không khí đứng như chết, khiến chàng cảm thấy ớn lạnh phần nào, nhưng việc gì đến sẽ đến”...

Cừ Thiên Hiệp nghĩ như thế nên mạnh dạn bước ra chỗ núp, đi thêm vài bước nữa mới dừng hẳn lại, chàng bèn vận dụng nội lực cố gào lên cực to:

Cừ Thiên Hiệp y lời ước hẹn đến đây, xin quý sơn phái người dẫn lộ... đến bái kiến... “Thiên Sư...”.

Tiếng gọi của chàng, rung chuyển cả núi rừng từ bên vách núi lập lại “ong, ong” bất tuyệt, chỉ trừ tiếng vọng của núi ngàn, rất lâu vẫn không có tiếng hô ỉ âm.

Cừ Thiên Hiệp cố nhẫn nại, dằn bỏ sự bức tức, trỗi bước lên theo đường cũ lên núi...

Chẳng mấy phút, bên vệ đường hiện ra một tòa nguyệt đình nhỏ, tuy là gian nhà hóng mát nhưng không kém vẻ huy hoàng tráng lệ.

Cừ Thiên Hiệp không ngần ngại bước thẳng vào trong. Giữa gian đình đồ vật bày biện toàn bằng đá nào đôn voi, trường kỷ, liền đồi,

hoa đường toàn làm bằng kim thạch, cắm hoa... Ngoài đó vật kê trên, còn một cái bàn bằng đá trắng trên bàn bày biện đủ thức ăn uống còn bốc khói, một cái bậu “Trúc điệp thanh” chứa rượu mùi bôn đĩa thức ăn bằng rau, cải nấu chay, hơi bốc lên nghi ngút, bôn tô cơm trắng vun ngọn còn nóng sốt.

Kê bên mâm cơm, có một tờ giấy màu vàng lợt, trên mặt in rõ mấy dòng chữ Sơn để rằng:

- “Canh ba đêm nay, tại đỉnh Thanh Long hậu giáo – “Hoàng Đại kính ước”.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên ngờ ngẩn, bụng đang đói lại gặp thức ăn sốt, xông lên thơm nặc mũi, khiến chàng chép miệng tự hỏi:

- “Ta ăn... hay không ăn?”

Nếu ăn, nhờ trong thức ăn có chất độc được thì sao?

Nếu không ăn, nhờ ra trong thức ăn không có chất độc, chẳng hóa ra uống phí và phụ lòng người đãi dọn hay sao:

Chàng lại trầm tính:

Giờ này đến canh ba cũng lâu, có lẽ nào tiệc rượu bày sẵn ra cam chịu đói hay sao?

Cho nên ca dao có câu: “Thủ quả dung dị thủ phạn nan” có nghĩa là: Giữ mình cô quả khó chi, cơm bày trước mặt khó dằn được đâu!”

- Ăn! Nên ăn... phải ăn mới được!

Cừ Thiên Hiệp thốt ra một tràng quyết định không dục, ngò i nhanh xuống ghế, đưa chén xới cơm, cầm đũa lên, dùng bữa rất ngon lành.

Giữa bữa ăn, chàng lại hô` nghi tự như:

- Chết chưa! Nhớ ra bữa cơm này... của ai dọn đãi ai... Ô`! không phải thế đấy... vì còn mảnh giầy chứng minh...!”

Vì nghĩ thế, Cừ Thiên Hiệp thêm mạnh dạn cắ m đầ u nhai ngắ u nghiến, chẳng má y chố c bớ n đĩa thức ăn, một tô canh, bớ n thố cơm được chàng thu dọn sạch, chỉ còn bầ u rượu mùi “Trúc điệp thanh” chỉ dùng có phân nửa.

Cừ Thiên Hiệp no cơm đã rượu, bèn bước lại bộ phận bắ ng đá ngồ i nghĩ, sau khi nhắ m má t dưỡng thầ n, điề u vận công lực được vài tuầ n, đã thắ y cơ thể rắ t khoan khoái dễ chịu, chàng bèn mở má t nhìn ra ngoài, thắ y mau trời ước độ đã quá canh hai.

Một khắ c sau, Cừ Thiên Hiệp chối mình đứng dậy, bước ra ngoài, một tay tỳ trên cột đình nhìn thẳng lên đỉnh, dưới bóng nguyệt lơ mờ Thanh long đỉnh nắ m ngạo nghễ giữa trời khuya. Chàng lại bước nhanh ra ngoài hướng vào chóp núi đi lầ n lên, tuy chàng không biế t đỉnh Thanh long là chóp núi nào, cũng như không biế t kẻ ký vào tờ giầy tên Hoằ ng đại là ai, nhưng chỉ biế t nhắ m vào chóp núi cao ngắ t mà đi thẳng tới.

Chỉ vì, lúc bắ y giờ không có tới hai con đường, nên chẳng sợ lầ m lạc.

Chàng giở thuật khinh công, lướt mình trên mặt đường ngọn cỏ, chẳng má y phút đã vượt qua hàng trăm trượng xa.

Lúc bắ y giờ, chòm sao đại hùng đã nghiêng trệt, xa xa tiế ng cú kêu sương gọi lên: Cú... ục... cú! Báo hiệu đã đế n đầ u canh ba.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI SÁU

Bái Sơn Trưởng

bị khố n giữa câ m ô

Cừ Thiên Hiệp nghe tiếng “Cú” kêu sương, báo hiệu canh ba vừa đến, khiến chàng nóng ruột, trở thuật khinh công đi như vũ bão.

Lúc ấy mây đã tan, bên vệ đường bay vút ra một bóng người thân pháp nhanh như làn gió thổi, nhờ ánh trăng phản chiếu, nhận rõ người lạ chính là Hoàn Phong Quái một trong bốn vị thủ sơn trên núi Long hổ.

Hoàn Phong quái vừa hiện thân, đã vòng tay thi lễ, nói:

- Thiếu hiệp thật là người tin nghĩa ít có trong đời.

Cừ Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ, nói:

- Xin hỏi lệnh Thiên sư ở đâu, Cừ mỗ nóng lòng muốn bái phỏng sớm.

Hoàn Phong quái không trả lời ngay, mà điềm nhiên nói:

- Hãy theo ta! - Vừa nói dứt, thân hình hắn đã vọt lên cao hàng ba, bốn trượng thực chẳng khác cơn gió nổi, thổi ngược lên đỉnh núi cao.

Cừ Thiên Hiệp với thuật khinh công “Lôi hành cửu chuyên” chớp nhoáng như tia sét ngoảnh ngoe, đuổi theo sau “Hoàn Phong quái” như hình với bóng.

Hai người trôi hết thân lực, mang sao đội nguyệt chạy nhanh lên đỉnh “Thanh Long”

Thế núi dốc ngược càng lên, càng thây chón chở cao vun vút, cả hai người vượt qua mây ngọn đồi nhỏ nhỏ, đi ngang một hang động tối om, đột nhiên từ bên trong cốc nhảy vọt ra bốn người lực sĩ, mỗi tên đều vận sắc phục y nhau, đầu chít khăn vàng vận quần áo chẹt quần áo võ sinh màu hoàng anh.

Bốn tên võ sĩ đứng giàn hàng chữ nhất, cản ngang cửa cốc động động thanh nói lớn:

- Xin Thủ Sơn cho xem “Nhập Ô Bài”!

Hoàng Phong quái nghe qua “Hùm” một tiếng, tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn chơi tay vào bọc lấy ra một thẻ bài bằng cây, giơ lên cao nói:

- Xin Tứ vị lực sĩ xem qua!

Bốn tên lực sĩ vừa trông thây thẻ bài, vội vòng tay nói lớn:

- Xin mời...

Vừa nói dứt, cả bốn tên vội khép mình qua hai bên cửa hang, chừa hẻm lối rộng vào hang.

Hoàn Phong quái phát mạnh tay áo, lượn nhanh trong động. Cừu Thiên Hiệp lách mình chạy theo sau bển gót, cả hai đi vào độ hai mươi bước. Bỗng nghe phía sau lưng vang lên:

- Ấm!

Một tiếng nổ long trời, làm rung chuyển cả hang động.

Cừ Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội quay đầu lại bất giác chàng phá lên cười nhạt.

Nguyên, chàng không trông thấy bốn tên lục sĩ áo vàng đầu cả mà cửa cốc động bị chẹn kín bằng bức sáo khổng lồ chắn kín cả lối đi không tài nào chui qua được, chỉ vì bức sáo khổng lồ này, không phải bằng cây cột cả om, chông chắt bên nhau thành bức sáo to một cách khủng khiếp, to bằng cây cột cả om, chông chắt bên nhau thành bức sáo khổng lồ che kín cả cổ khẩu, trông chẳng khác bức địa võng bủa đầy trên lộ Huỳnh tuyền.

- Các hạ sớm biết, lựa là phải hỏi làm gì, vả lại...

Cừ Thiên Hiệp thấy nội bọn Hoả ng Đại như thần thánh “bất khả xâm phạm”, nên chàng tỏ ra mạnh bạo, không chịu kém, trầm giọng cướp lời nói:

- Tại hạ bị mời đến đây, pháp sư hà tất phải phô trương thanh thế, có điều gì cần giảng lý, xin cứ thẳng thắn vào đề, việc gì phải nói quanh co... khó hiểu!

Hoả ng đại pháp sư đưa tay vuốt chòm râu mép, thông thả bảo:

- Các hạ nói đúng lý đấy! Bồn tọa sẽ trực tiếp nói với ngươi một câu chuyện!

Cừ Thiên Hiệp phụ họa gật đầu nói:

- Như thế ... mới hợp lý...!

Hoả ng Đại giương đôi mắt đen láy nhìn chàng lạnh lùng hỏi:

- “Ngũ lôi chánh phù” là vật trấn sơn chi bửu, vật tư hữu đời đời của Long hổ Sơn, thấy lá bài, trăm tà ma không phạm được... Vì có gì... Mà ngươi nữ trộm mang đi?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Không bao giờ có việc này!

Huyền Đại dừng râu quát to:

- Bút tích còn lưu lại làm bằng!

Cừ Thiên Hiệp thản nhiên đáp:

- Chừ ai ai cũng biết viết! Tại sao ám chỉ một mình ta?

- Bút tích còn lưu cả danh hiệu!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Người có tên Giáp, thú có tên chó, mèo, chẳng phải tại hạ dám đại ngôn, chứ ba chữ Cừ Thiên Hiệp tuy không chiêu, rên khắp võ trụ, nhưng các giới võ lâm đều biết tiếng người có thể nguy tạo viết ra!

- Tại sao họ không viết tên kẻ khác?

Cừ Thiên Hiệp sẵn giọng hét to:

- Thì người tìm tên trộm phù mà hỏi!

Hoàng Đại run giọng quát to như sấm:

- Bôn tọa chỉ hỏi người thôi!

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt đáp:

- Tại hạ... rât tiểc không rõ điề`u gì cả?

Hoàng Đại trợn mắt, nạt ngang:

- Dừng lẻo mép chó`i quanh!

Cừ Thiên Hiệp lạnh lùng trả lời:

- Tại hạ thực thà đấ'y! Không ngoa trá nửa lời!

Hoã`ng Đại uấ't hận như điên, giơ Thiế't như ý chỉ vào Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Hãy khoan, chớ vội "hợm" mình, thư thả sẽ phô trương hùng phong và ngạo mạn...!

Cừ Thiên Hiệp không buông tha, nặng giọng quát to:

- Khách tùy theo chủ, Pháp sư, tại hạ lại muố'n xem hùng độ của pháp sư thế' nào?

Hoã`ng Đại pháp sư giận tím mặt, hấ'n trao ngọn đèn lô`ng cho Hoàn Phong quái câ'm giữ, tay hữu lay động Thiế't như ý một vòng lại chỉ vào đố'ng loạn thạch hỏi:

- Cừ Thiên Hiệp, ngươi thấ'y rõ chứ?

Cừ Thiên Hiệp vội đưa mắ't nhìn theo mũi như ý, mới hay vùng này là khoảnh đấ't rộng ở giữa sơn cô'c, mà bô'n bên tứ phía đê`u là vách đá cao chót vót bao vây, và giữa khoảng đấ't toàn là đá loạn, vun lên cao từng gò như nấ'm mộ, phân ra bảy, tám cái gò, Đông Tây Nam Bắ'c, lớn có nhỏ có, án theo toàn cơ trôn thế' của: Nhật Nguyệt tinh thầ'n:

Cừ Thiên Hiệp lại không thạo về' lẽ âm dương biế'n hóa này, nên chỉ mỉm cười đáp:

- Ví như nơi đây có mai phục ngàn binh muôn ngựa, Cừ mỗ'c có thể đem chút võ công ra khuấ't phục, chứ có sao đâu?

Hoã`ng Đại tùm tùm cười, điề'm đạ'm bảo:

- Nơi đây gọi là Bàn long Ô, bốn tọa không có mai phục thiên binh vạn mã gì cả, nhưng chỉ có , hai vị sơn thần, tám tên tiêu đầu, cũng đủ gây trở ngại cho Thiêu hiệp phân nào ha... ha...!

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, trầm giọng bảo:

- Ta có sợ gì trở ngại, giang hồ há chẳng có câu “chẳng phục cường long khó quá giang” hơn thế nữa, nếu sợ là chẳng đến, đã đến thì có chi sợ ai?

Hoàng Đại vũ t râu dầy c ý, bả ng giọng nói thành thật bảo:

- Hay lắm, sĩ khí anh hùng đây! Nhưng lão thành thật cho người rõ, đầu ng loạn thạch này là “Bàn long ô loạn thạch trận”, vô số kẻ anh hào, tuấn kiệt vào rồi, chỉ còn một cách quỳ lạy xin tội mới thoát được ra!

Cừu Thiên Hiệp tỏ ý khinh ngạo, cười ha hả tiếp lời:

- Tiếc thay, chỉ vì người chưa gặp phải kẻ chân chính anh hùng hào kiệt chứ!

Hoàng Đại sắc mặt bảo:

- Nếu Long hổ sơn không có đạo pháp chánh truyền, thì đâu dám tự xưng là Đạo gia thủ phủ, chính Hoàng đế còn chưa dám đòi thuế, hay giá lâm, thì người cũng nên dằn lòng mà suy nghĩ lại.

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hét:

- Đừng vọng tưởng: trước khi ta đến đây lòng hă ng ngưỡng mộ Long hổ sơn là chỗ n uy nghiêm tôn kính không ngờ khi vào đến Thanh Long đình rồi... ha... ha...!

- Có gì người cứ nói.

- Thâ y mặt chẳng bằ ng nghe tên, khiê n ta quá buồ n cười, quá thấ t vọng!

- Ngươi cứ thẳng thắ ng giáng tiế p... lão xin nghe!

Cừu Thiên Hiệp đầ ng hắ ng một tiế ng, lạnh lùng bảo tiế p:

- Cừu mỗ gặp toàn là: Ngạo mạn, vô lễ, thô bạo, hách dịch, thủ đoạn vặt! Ha... ha...! Uông mang cái danh vay nợ với đời!...

Hoằ ng Đại giận run, tay hữu giờ như ý, chỉ vào Hoàn Phong Quái hét bảo:

- Thủ sơn lui khỏi ô... mau!

Hoàng Phong Quái cúi đầ u tuân mạng, hắ n liê c nhìn Cừu Thiên Hiệp cười nhạt bảo:

- Cũng tại ngươi tự chiêu kỳ họa!

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Bỗng thâ y Hoằ ng Đại đưa tay gạt nhanh búi tóc, xóa đầ y xuồ ng mặt, tay tả giờ cao cái chuông lạc lắ c mạnh:

- Đìng đìng! Đong đong....

Tiế ng “đìng đong” vang lên trầ m bỗng, lão lại đưa cây “Thiế t như ý” quậ một vòng tròn hướng Tây, miệng niệm công sanh:

- “Án lạc xá lạc xá... da nà... mẽ rê !”

Những tiế ng thầ n chú quái dị, theo “Thiế t như ý” chỉ vào một cái gò hướng Tây lắ p tức cái gò này cuộn cuộn lên làn khói mỏng dầ n dầ n bầy cái gò kia bớ c khói từ từ tiế ng thầ n chú “Á rặc” niệm càng nhanh, hơi khói càng bớ c lên mảnh liệt.

- Giữa lúc, Cừ Thiên Hiệp mãi mê theo dõi sự biến hóa, thì Hoả`ng Đại đã ẩn vào lớp khói lò mờ, chùng giật mình kinh tỉnh, Cừ Thiên Hiệp vội phóng mình đuổi theo, miệng không ngớt kêu to:

- Yêu đạo, ngươi có chạy đường trời!

Tiêng nói vừa dứt, thì Hoả`ng Đại đã biến mất, tiếp theo đây một trận gió mát rượi thổi tới ào ạt, như bóng quỷ chuyê`n hình:

Cừ Thiên Hiệp thấ`t kinh kêu to:

- Nguy mất!

Vừa hét, vừa cử song chưởng đẩy ra một chiêu đỡ luô`ng gió lạ, vì chàng ngờ có kẻ địch nương gió tá`n công.

Nhưng mà, ba bên bốn bề vắng lặng, không một bóng người. Cừ Thiên Hiệp cố` vận dụng nhãn quang nhìn khắp cả, lại thấ`y cách đây năm, ba trượng, dưới làn khói mỏng lò mờ, có hai điểm lửa tí hon, như cặp mắ`t mèo khi ẩn khi hiện, lúc sáng lúc mờ, chàng mới nhận rõ đây là hai tên tiểu đồ`ng xách lô`ng đèn “khí phong phong” hộ vệ bên mình “Hoả`ng Đại pháp sư”.

Cừ Thiên Hiệp cả giận, rún mình nhảy vọt tới trước, đuổi theo bóng đen vừa kêu to:

- Ô`i chao! Chính... hắ`n!

Đúng như sư ước đoán, dưới ánh đèn mờ chẳng những có hai tên tiểu đồ`ng, mà có cả “Hoả`ng Đại pháp sư”.

Cừ Thiên Hiệp phóng mình vọt tới lâ`n nữa, nhưng chàng đã thấ`t vọng hoàn toàn mà buột miệng kêu to:

- Ô`i!

Một tiếng kêu hô t hoảng và đau đớn, vì... bàn chân phải chàng vấp phải cái gò, suýt ngã quy, chàng ngẩng mặt lên bóng người và ánh đèn đã biết mất tự bao giờ.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên hét to:

- Hoả`ng Đại! Là hảo hán xin xuất đầu lộ diện, tiểu gia sẽ hâu tiếp ngươi.

Chàng vừa nói dứt, bóng đen lại xuất hiện lơ mờ bên hữu nhanh như chớp chàng rùng mình vượt đuôi theo, chàng bước một bước, ánh đèn xô dịch một bước, chàng đứng lại, ánh đèn cũng đứng lại, như nam châm hút kim, hỏ phách gọi rả`ng không phút nào rời nhau.

Cừ Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhắ`m ngay ngọn đèn lộng đáp xuố`ng.

- Húy! Hà... hà... hà!

Tiế`ng cười lãnh ló, phát ra sau gò đá loạn, đúng là tiế`ng của Hoả`ng Đại pháp sư. Cừ Thiên Hiệp giận lồ`ng lên như hổ đói, lớn tiế`ng hét:

- Hoả`ng Đại có giỏi hiện ra đây, đừng giở trò yêu mị!

Hoả`ng Đại đại pháp sư lại phá lên cười ha hả, bắ`ng giọng nói âm trầm bảo:

- Cừ Thiên Hiệp! Bỏ tọa đứng đây này, người có bộ gì... hãy giở ra xem...

Cừ Thiên Hiệp tức lộn ruột, lao mình ngay bóng Hoả`ng Đại pháp sư.

- Bình!

Một tiếng nổi lên khô khan, Cừ Thiên Hiệp vấp phải gò đất té ngã, chàng cố gắng ngồi dậy, mới hay mình lạc giữa ô loạn thạch nhìn quanh, hình bóng của Hoả`ng Đại và hai tên tiểu đồ`ng đã biến mất từ bao giờ.

Bỗng nhiên, tiếng chuông lạc đồ liên hô`i:

- Đing.. doong!

Tiếng chuông kỳ diệu ngân vang, như xé màn không khí, khiến Cừ Thiên Hiệp rúng động cả tâm can, tinh thần dường như tán lạc huyết khí xung lên mãnh liệt, chàng cố gắng đứng dậy, loạng choạng đuổi theo hai bóng đèn vừa xuất hiện, hai bóng đèn như luồng quỷ ảnh thoạt ẩn, thoạt hiện, khi qua trái khi qua phải, khiến Cừ Thiên Hiệp lơ`ng lộn như hổ đói, hơi thở dồn dập, mồ` hôi toát ra như tắm.

Cừ Thiên Hiệp mang trong mình, một thân huyết`n công vô thượng, cái thể`nội công lại thêm mảy`độ kỳ duyên, học qua đề`u bí tuyệt thể` mà bị khốn trên vuông đất, không đả`y nửa dặm, thật là anh hùng mạt lộ, hiệp sĩ đến lúc cùng đường.

Giữa lúc, Cừ Thiên Hiệp đang hô`t hoảng mơ`hồ, lại nghe “Hoả`ng Đại pháp sư cất giọng trầm bảo nhẹ bên tai:

- Cừ Thiên Hiệp “Ngũ lôi chánh phù” của bốn sơn người cất giã`u nơi đâu? Mau mau khai sự thật, nếu không, người sẽ khó`n khó tại đây đến muôn kiếp ngàn đời! Bàn long trận... có lối vào, chẳng lối ra... ha ha!

Cừ Thiên Hiệp bước đi loạng choạng, song thần trí chưa tới hẳn, vừa nghe qua càng tức giận thêm, bắ`ng giọng nói bình thản bảo:

- Yêu đạo lắm lời! Trận loạn thạch của ngươi, chẳng phải là chảo dầu sôi, từng lửa đỏ, tiểu gia không bao giờ xin xỏ ngươi đâu...

Hoàng Đại lại lạnh lùng cướp lời:

- Tuy chẳng phải chảo dầu rùng lửa, nhưng đủ sức bức ngươi chết đói giữa trận đô!

Cừ Thiên Hiệp găm lên âm ỉ:

- Yêu đạo! Tiểu gia dù chết... vẫn không phục thủ đoạn tà ma của ngươi đâu?

Hoàng Đại phá lên cười to, bảo:

- Bồn tọa không cần ngươi bái phục, mà bồn tọa chỉ cần lấy lại “Ngũ lôi chánh phù” mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp vội ngó lên gò đá, hai chân xếp tròn lại chép miệng nhủ thầm:

- Đây là phương pháp “Thâu manh thuật” của những tay giang đạo sĩ, muốn hòa giải phép huyền hư, chỉ cần tâm yên, khí lặng là... là thoát khỏi ô loạn thạch này!”

Giữa lúc nguy cơ, thần trí chàng tỉnh lại, không còn nghĩ theo đuổi bóng đèn, hình nộm nữa, mà ngó yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, chàng vận đạo chân nguyên, khai thông ý niệm quáng nhãn, quáng nhĩ, quáng tử, dần dần hơi thở đều hòa, tinh thần càng phấn khởi và tươi tỉnh hơn lên.

HỒI THỨ BẢY MƯỜI BẢY

Bàn Long trận vây Cừu Thiên Hiệp

Lệnh Thiên sư bất ý bị giam cầm

Bàn long loạn thạch trận, khí thế càng mãnh liệt hơn trước, hàng mây ngũ mộ đá giả khói trắng xông lên cuộn cuộn, càng lúc càng nồng nặc, đục vẫn như lớp sa mù buổi sáng mùa đông, khiến người ta mở mắt mà không thấy gì cả, chỉ nhìn được lờ mờ không rõ rệt, lại thêm giữa bầu trời đục như sữa, thoáng thấy nhiều bóng đen ẩn hiện, lượn qua lượn lại không ngừng. Thật là sương sâu mây thảm bóng quỷ hiện trập trùng... lại thêm giữa bầu trời đục, dường như có tiếng kêu ai oán rên rỉ náo nùng, lúc bổng lúc trầm, khiến người nghe không thể tự chủ được tinh thần.

Cừu Thiên Hiệp gương ép nhắm kín đôi mắt, trấn định tinh thần, tuy vận luôn nội lực chân nguyên để khai thông ý niệm, bài trừ sự hỗn loạn và thất thần... háu trấn tĩnh lấy lại thần trí bình thường, nhưng, chàng đã làm... vì chàng cố định tâm bất ý nhiều, thì ngoại cảnh âm thanh hiện lên khuấy phá bất ý nhiều, không tài nào chế ngự được.

Nhiều làn gió bốc nổi, mang theo tiếng rên xiết tí tì, từ xa xa thổi tới, càng lúc càng gần, càng gần, càng lớn. Khiến người nghe dù có can đảm đến đâu, cũng không khỏi rùng mình mọc ốc, ví như sa vào cõi cửu u địa nghe gặp loài quỷ khốc ma than...

Cừu Thiên Hiệp không thể nén lòng ngỗ i lâu được nữa, chàng nghĩ rằng ken kết, đứng phắt dậy buột miệng quát to như sấm nổ:

- Yêu đạo ta quyết liệt liều mạng với người!

Vừa hét dứt, thân mình chàng cúi khom xuống vươn tay hữu nắm ngay gò má giả đánh mạnh một chưởng:

- Bùng!

Một tiếng nổ long trời, gò má đá bị luồng kinh phong đánh cực mạnh, biến ra vô số đá vụn bôc bay ào ạt, khắp bốn phương trận Bàn Long đã mù mịt, càng thêm đen tối hãi hùng.

Đôi với ngọn chưởng phong ấy chẳng có kết quả gì, lai thêm khói nồng xông lên gay gắt hơn trước.

Cừu Thiên Hiệp vốn biết, Hoả `ng Đại pháp sư đang đứng bên ngoài điều động quý phù. Nếu là thuật pháp của bọn “Mao sơn đạo sĩ” thì lấy động chế tĩnh, lấy thật chế huyền hư, vì nghĩ thế nên chàng vận nội lực đẩy ra một chiêu chớp nhoáng kết tiếp:

- Ấm.. Đùng!

Nhiều tiếng nổ dậy đất long trời, đá vụn bẻ ra muôn khối, và bôc bay ào ào như vũ bão mưa sa... nhưng đã hoài công vô ích, văng khói trắng vẫn đùn đùn lên cuộn cuộn, bôc mờ cả mắt Cừu Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, từ phía xa xa, Hoả `ng Đại Pháp sư phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chất óc kinh hồn, truyên theo làn khói mỏng:

- Cừu Thiên Hiệp! Người có nhiều khí lực đấy, “Loạn thạch trận” của bọn tọa đầu sợ man khí lực của người đâu? Ha ha ha!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như bằm dập can trường, tim óc gằn nát loạn, chàng uất hận từng cơn, vì nghe được tiếng nói mà không

thầy được hình đồ i phương ở đâu? Dù có bản lãnh siêu phàm nhập thánh, cũng không biết làm thế nào!

Cừ Thiên Hiệp phần hận như điên dại, tung một loạt bôn, năm chưởng ác liệt kế tiếp, vẫn không trông thấy bóng dáng của đồ i phương, chỉ thấy cát bụi hòa với sa mù bay lên cuồn cuộn, thực là uổng phí cả cơ tâm, tổn hao nội lực một cách vô ích.

Vì thế, sự tin tưởng lúc đầu đã tiêu tan ra mây khói.

Lòng tin đã mất, thì tinh thần trở nên vô chủ, để cho niêm: Phiền não, sàu hận, nổi nóng, bốc lên như ngọn đuốc, làm mờ cả mắt, khiến chàng cảm thấy khắp nơi đâu đâu cũng có bóng địch thủ chằng lại nghĩ: ba tên bôn bề đều có hồ sâu, nhưng không rõ hồ sâu ở đâu... mà bước tránh...

Lúc bây giờ, chàng đánh mất niềm tin lúc đầu, cho nên tâm hồn không tài nào yên tĩnh được chằng lại nghĩ lẩn thẩn, bèn chép miệng lẩm bẩm:

- “Hừ! Ta hiểu rồi”... Những gò loạn thạch này, nhất định là không phải trận quỷ có bùa ma, “mê tông trận pháp”. Mà chính là “Bát quái trận” của Gia Cát Võ hầu đời Tam quốc ta cố tìm cho được “Sanh” môn là thoát khỏi, tuy ta không rõ thấu cơ diệu lý, biết lẽ âm dương, sanh khắc của ngũ hành, hay tí ngọ phương vị ra thế nào, nhưng ta tin chắc rằng “Khoảnh đất bày trận này chu vi không hơn mười trượng, nếu ta vượt qua mười trượng ắt thoát khỏi trận trận đồ...!”

Cừ Thiên Hiệp vừa nghĩ xong, đôi chân đã nhích động bất kể sa mù dầy mịch, gió trùng trùng, chàng không nhắm vào Đông, Tây Nam Bắc gì cả, mà chỉ nhắm mắt chạy bừa ra ngoài.

Không ngờ ý tưởng lẩn thẩn của chàng lại đúng với sự thật.

Hoàng Đại pháp sư đối với “Loạn Thạch trận” là chính “hắn” mô phỏng theo “Bát quái trận” đồ của Gia Cát Võ Hầu, nhưng hắn chỉ lập lại một phần ba mà thôi.

Nguyên vì, Hớn Thọ tướng Gia Cát Lượng lập ra Bát quái trận, tám ngàn tám trăm sáu mươi bốn lộ tuyến, song chỉ “chừa ra sáu mươi ba cửa “Sanh” môn, còn lại là tử lộ. Muốn thoát khỏi trận này phải buộc huyền vi dịch số, bảy bước tới, tám bước lùi sang tả hai, tràn qua hữu một, cứ thế mà tiến tới tìm được sanh môn... thoát khỏi trận, đây là chưa kể bước đi phải án theo “Tỉ ngộ trường cước mẹo dậu thối bộ... nữa là khác...

Nhưng “Loạn thạch trận” chỉ lấy một phần ba của Bát quái trận, song trận này lợi hại khôn cùng, vì Hoàng Đại pháp sư gọi binh ma, tướng quý, thần núi Long Hồ xuống gìn giữ trận, che án cả mắt người, không cho trông thấy cửa Sanh môn.

Vì thế, Cừu Thiên Hiệp chạy xông xộc như hổ đói, suốt một canh vẫn không tìm thấy lối ra, mồ hôi thi nhau chảy như suối đổ ướt cả áo quần, chàng bắ t đầu thấ m một phá lên thở hồng hộc...

Ngay lúc ấy, bỗng nghe tiếng tù và vút lên: “Ừ ư” vang dậy.

Tiếp theo đây, phía bên hữu bỗng nghe Hoàng Đại pháp sư rống to lên:

- Có gì thế?

Bỗng hai điểm sáng xanh như mắt mèo, chợt lóe lên nhấp nháy cùng giọng nói run rẩy đáp to:

- Thượng bầm Pháp sư, đây là tiếng Lô dịch “Báo động” chứ không phải loại còi thường!

Cừu Thiên Hiệp đang mờ mệt trong vầng khói ám, bỗng nghe hai tiếng “báo động” làm kinh ngạc bởi hô, chàng vội đứng dừng lại lắng nghe ngóng những lời đồ i thoại bên ngoài.

Hoàng Đại pháp sư nhanh miệng nói tiếp:

- Mau! Mau ra ngoài ô xem xét...

Lời nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng sáo trúc thổi lên như xé lụa, cùng giọng nói gập rút kêu lên hô t hoảng:

- Pháp sư, Pháp sư! Có biến... nguy mất!

Hoàng Đại thốt kinh kêu lên:

- Gì thế?

- Có người vào lọt “Đầu Nguo Cung”?

Hoàng Đại kêu lên tiếng “A” kinh ngạc bằng giọng nói hô t hoảng hỏi nhanh:

- Ai? Ai dám xâm phạm nơi thánh địa... ai đã vào Đầu Nguo Cung?

Giọng nói tên thủ hạ run rẩy, líu lưỡi trả lời:

- Một cô gái vận toàn xiêm trắng, lên vào Đầu Nguo Cung bắt cóc lệnh Thiên sư...

Hoàng Đại kêu lên hô t hoảng hỏi:

- Người bảo sao?

- Lệnh Thiên sư bị cô gái cưỡng bách bắt đi...

- Thế các người làm gì? toàn là phường ăn hại.

- Tiểu nhân trở tay chẳng kịp, chùng biể t rõ thì lệnh Thiên sư còn trong tay cô gái chúng tôi không dám vọng động, vì thế ...

- Hừm! Thế bọn chúng còn những ai nữa?... chúng chạy mất cả rô ì ư!

- Cô ả chẳng chạy đi đâu cả?

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng A!...

Kinh ngạc, thật là một việc xuấ t kỳ bất ý.

Hoả ãng Đại pháp sư kinh ngạc không kém,tay hữu vẫy nhẹ “thiế t như ý” chỉ vào khoảng không: Soạt... ù...ù...!

... Một luồ ãng khói đục như cao, tỏa cuộn ra đây đấ t...

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo làn chớp, thấ y rõ bóng Hoả ãng Đại vội phóng mình chộp tới...

Nhưng, khó trá ãng cuộn đầ y, bóng người vụt biể n mất, hai tay chàng chộp mạnh vào khoảng không, vấ p phải cái gò loạn thạch.. suýt té ngã...

Ngay lúc đó, một tiế ãng hét lạnh lạnh từ xa xa vang dội lại, như chim hoàng rời cô c, nhưng đượm giọng giận dữ:

- Long hổ sơn là cái quái gì? Bản cô nương không tin các người câ m ma bắt quý đượ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tiế ãng nói rấ t quen thuộc, vội đứng thẳng người lên sau gò đá buộ miệng hét lên cực to:

- Như Ngọc! Như Ngọc! Ta ở đây này!

Nhan Như Ngọc cảm động hét to:

- Thiên Hiệp! Chớ ưu loạn hãy can đảm lên!

- A!

Một tiếng hét vang lên thâm thẳm, chứng tỏ Nhan Như Ngọc đã hạ sát một người.

Hoàng Đại pháp sư hét lên lạnh lạnh hỏi:

- Nàng là ai?

Nhan Như Ngọc gất lên the thé:

- Đạo sĩ gàn! Chương nhãn pháp của ngươi không làm hoa mắt được bản cô nương đâu, Đẩu Ngu Cung chỉ có Vân phong vụ tỏa Mê hồn trận, bản cô nương đã biết quá... nhiê`u...

- Soạt! Vút!

Một đạo bạch ảnh hiện ra, bóng hoàng quang lại nổi.

Sa mù thoát mắt, bả`u không khí trở nên sáng rõ như ban ngày.

Nhan Như Ngọc tay trái nắm chặt cổ một lão đạo sĩ ó`m như que củi, thân mình lão đạo run lên bả`n bật như sô`t rét nàng đứng ngang nhiên trên gò đá cách Cừ Thiên Hiệp độ một trượng.

Nhan Như Ngọc nhìn thâ`y mô` hôi nhuộm đâ`y áo Cừ Thiên Hiệp lại thêm mặt mày lem luô`c, tay chân đâ`y bùn đấ`t, bắ`t giác phá lên cười hi hi nói:

- Thiên Hiệp! Ngươi nô` đùa gì quá thê`...? Hãy xem lại mình ngươi xem thử!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, vội nhìn lại tay chân mình mắ`y, bắ`t giác thẹn đỏ mặt, bả`ng giọng nói mắ`t tự nhiên, đáp nhỏ:

- Ta chẳng rõ vì sao? Như Ngọc... nàng hãy cẩn thận!

Lúc ấy, Hoả`ng Đại pháp sư tung mình bay đến một bên.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Người hãy yên tâm! Nếu tên “Hoả`ng” nhích động một tí, thì ta sẽ cứu cô vị “Đại thiên sư” của hắ`n ngay tức khắc!

Nói xong, nàng vươn bàn tay búp măng nhọn như vuốt hổ bắ`u mạnh vào cổ đạo sĩ bắ`ng giọng nói chanh chua khắ`c bạc, bảo:

- Lão đạo! Người mau truyề`n pháp chỉ gọi tên Thanh Ngưu không được báo động nữa.

Lão Thiên sư thắ`t thề` lại bị cái bắ`u điề`ng người, nên lập cập báo nhỏ:

- Pháp sư... Hoả`ng...ô`i chao... mau... mau...

Hoả`ng Đại đau lòng xót dạ, đưa “Thiề`t như ý” chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc, vừa run rẩy, nói với lão đạo:

- Tôn sư hãy an tâm, có thuộc hạ hộ giá..

Hắ`n lại quay nói với Nhan Như Ngọc;

- Tiểu yêu nữ! Người muố`n vuốt râu cọp hay sao?...

Lão Thiên sư lại bị Nhan Như Ngọc kẹp cứng thêm nữa. Lão kêu rồ`ng lên thề` thảm:

- Ô`i chao! Ái, ôi!

Nhiề`u tiề`ng kêu rồ`ng vang lên bắ`t tuyệt, gương mặt vị lão sư tái xám, không còn một tia máu, thân mình lão run lên bắ`n bật một

cách đáng thương. Đường đường là vị tổ sư gia mà bị cô gái hạ nhục thật thảm hại...

Hoàng Đại pháp sư kêu rống liên miên, cây Thiệt như ý mất đi vẻ bóng lộn... chỉ vì trận bồng long thạch, đã biến mất vắng sa mù không còn tái hiện ra nữa... hấn giận sôi lên sùng sục rống cực to:

- Sơn nhân, thân vụ đâu?...

Vừa hét vừa nhìn cây Thiệt như ý, bỗng nhiên hấn tỉnh ngộ trợn mắt nhìn Nhan Như Ngọc rống to lên:

- Yêu nữ! Thảo nào ngươi vào Đâu Ngu cung lại thông qua được “Vân phong vụ tỏa” chỉ vì thân mình như nhóp của người. Đã hại chết đạo pháp lại còn đuổi cả sơn nhân của ta! Yêu đạo...! Yêu nữ! Ta quyết giết người...!

Nhan Như Ngọc tự biết thân mình đang ô uế, nên thẹn đỏ mặt, nàng quá xấu hổ nên nổi nóng, tay hữu nắm chặt “Lão thiên sư” thẳng tay ném mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp đồng thời rống lên lanh lảnh:

- Phiền ngươi chịu khó giữ chặt “lão ròm” để ta giết tên dẫn “Trâu” hồ ng hách này!

Vừa hét dứt, nàng không kịp tuốt kiếm ra đâu, chỉ rùn người xuống thấp dẫy nhanh ra ngọc chuông, nhả ngay Hoàng Đại pháp sư kích mạnh tới.

- Reng! Reng!

Thân hình to lớn như đại bàng của Hoàng Đại tung mạnh lên cao hấn trượng, chiếu lục lạc gọi hồn vang lên theo nhịp bước của

hắ n kêu “rềng rềng” tựa hồ như hắ n thắ y động thủ bá t tiện, nên nhảy tránh rắ t tài tình, thân nhanh hơn quỷ mị.

- Ấ m!

Một tiế ng nổ long trời lở đấ t, hàng ngàn khô i đá lớn nhỏ bắ c lên cao, lại biể n tỏa xuồ ng đấ t như cơn mưa tuyể t.

Nhan Như Ngọc đẩy một chườ ng đánh tan mộ đá to, lửa giận cùng bắ c lên ngùn ngụt, nhanh như tia chớp xẹt ngang trời, chiế c bóng trắ ng lao vút, nhắ m ngay lắ i bước của Hoắ ng Đại pháp sư xạ mạnh tới, đồ ng thời nằ ng thét lên lạnh lạnh:

- Yêu đạo! Người có chạy đườ ng trời!

Hoắ ng Đại pháp sư giơ cao Thiế t như ý vẩy mạnh vào khoảng không hét lớn:

- Thủ sơn thắ n ở đầ u?

Tiế ng nói của lão vừa dứt, bỗng nghe:

- Vút! Soạt!

Hai đạo kinh phong nổi lên, phá vệt không gian bay vọt đế n.

Hoàn Phong Quái và một tên lực sĩ Kim giáp đồ ng hiện thân ra một lượt. Thực là quái dị, không rõ bọn chúng ứng trực nơi đầ u, mà hiện thân thực câ p kỳ.

Tên lực sĩ Kim Giáp lên tiế ng bẩm:

- Tiện chức vẫn chờ tại đầ y!

Hoắ ng Đại pháp sư đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc, hét bảo:

- Các nguoi mau thu phục, con nữ yêu cho ta!

- Chúng tôi... Xin tuân pháp chỉ!

Tên kim giáp lực sĩ cúng Hoàn Phong quái đồ `ng thời ứng tiế `ng tuân mệnh. Cả hai tuồ `t nhanh binh khí nhắ `m ngay Nhan Như Ngọc xông tới tâ `n công.

Hoàn Phong quái vẫn sử dụng sợi xích sắ `t “Bàn long luyện xích” chỉ đổi một chiêu thê ` mới mẽ hơn:

Còn tên Kim giáp lực sĩ, hai tay lộng song chùy “Tử lam trụ” nhìn thắ `y hai quả chùy to một cách vĩ đại, ước chừng bô `n, năm mươi cân dư, hắ `n múa đôi chùy sắ `t vùn vụt nhắ `m ngay Nhan Như Ngọc kích tới, đồ `ng thời cao giọng rô `ng lên như hổ đói:

- Yêu nữ chớ hung hăng, hãy tiế `p “Kim giáp thắ `n” một vài chùy!

Chiêu thê ` rắ `t trắ `m nặng, người hung, lực bạo suắ `t thủ như mãnh hổ gặp mô `i.

Lúc bắ `y giờ Nhan Như Ngọc chỉ có đôi bàn tay trắ `ng, làm sao giám đưa ra ứng thê ` tiế `p chiêu nàng chỉ uồ `n nhẹ lưng ong bật ngược thân mình lên cao hàng trượng, tránh thoát cặp chùy quái ác của “Kim giáp thắ `n”, nhanh như chớp: một tiế `ng thép nổi lên:

- Soạt!

Nàng tuồ `t nhanh trường kiế `m ra khỏi vỏ, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, dùng ngay chiêu “Thắ `t tinh cao chiế `u” thuận đà xạ nhanh xuồ `ng thắ `p, kiế `m phong tựa muôn đố `m hàn tinh nhắ `m ngay Thái dương huyết của Kim giáp thắ `n kích mạnh tới, thật là linh xảo và nhanh khôn tả.

Kim giáp thắ `n lợi hại không kém, đôi chùy Tử kim trụ vũ lộng thành một vòng tròn loé ra ánh hào quang tím nhạt, tả công, hữu

kích dùng cương khắ c nhu, bức thanh trường kiế m của Nhan Như Ngọc suýt đã gãy đoạn, đờ ng thời hắ n buộ t miệng nói to:

- Hãy xem Bỏn thủ thêm một chuyề này nữa!

Vừa hế t dứ t, song chuyề nhanh như gió áp vào tắ n công Nhan Như Ngọc, khiế n nàng thẹn đờ mặt, tháo lui mắ y buộ c.

Nguyên, Hồ ng hoa lậ h chủ lúc xuấ t thủ quá khinh đị ch, nàng đoá n chắ c đờ i phương sẽ thâu hồ i chiề u thề , đờ lắ y kiế m phong lúc á y nàng sẽ thừa cơ triển khai kiế m pháp hầ u chiế m phầ n thắ ng lợi trước. Không ngờ vừa xuấ t thủ đã bị đờ i phương chề phục một cách dễ dàng, nên nàng sườ ng sùng đờ mặt tháo lui ra sau mắ y buộ c. Nề u nàng kém nhận xét, liề u lĩnh, á t trường kiế m bị gãy làm hai đoạn.

Giữa lúc Nhan Như Ngọc cắ p kiế m tháo lui, thì phía sau lưng Hoàn Phong Quái vũ lợ ng Bàn long luyện xích, sợi xích sắ t biề n ra một chiề u Truy hồ n đọ a t mệ nh nhắ m ngay hông nàng phạ t tới, nhanh như chớp đờ ng thời hắ n buộ t miệng hế t to:

- Xem nguoi chạy đầ u cho thoát!

Thực là một chiề u khô c liệt, công kỳ bắ t ý xuấ t kỳ vô bị, không ai né tránh kịp!

Cừu Thiên Hiệ p đứ ng một bên, thắ y thề cả kinh kêu thắ t thanh:

- Á y chề t... Nhan...

- Toẹ t!!

Dù cho Nhan Như Ngọc có linh hoạ t đề n mức độ nào chắ ng nữa, cũng không tránh khỏi cái hàm răng Bàn long chồ m chồ m của sợi

xích bàn long ngoạm phải... thật thế! Hoàn Phong Quái đưa tay giật mạnh sợi xích bàn long, ngoạm bút cả tay áo Nhan Như Ngọc nên vang lên một tiếng toẹt.

Nhan Như Ngọc chỉ kêu lên một tiếng A! rồi nín bật. Nàng vốn là một cô gái ương ngạnh nhất đời, mặc dù tay áo rộng thênh thang bị đống i phương dùng binh khí xé rách đến tận chỗ, nàng nhanh như cánh hồng, nàng đảo ngược thân mình ra sau, buột miệng hét to:

- Người dám đánh lên bản cô nương!

Vừa nói dứt nàng vũ lộng trường kiếm như vũ bão, biến thành một vầng bạch quang nhắm ngay mình Hoàn Phong Quái kích mạnh hung hăng tựa con hổ điên, bằng một chiêu liên thủ thân thí mạng.

Hoàn Phong Quái đã c ý cười ha hả, vũ lộng bàn long luyện xích quật mạnh chiếc đầu rồng vào binh khí đống i phương, đống thời hấn cao giọng hét to:

- Yêu nữ! Người dấn thân vào cõi chết!

Chiếc đầu bàn long chỉ chuyên đoạt binh khí của đống i phương, nên Cừ Thiên Hiệp vừa nhắc thấn đã hiểu ngay sự lợi hại thế nào, chàng lại thừa hiểu Nhan Như Ngọc rất hiểu thấn, ương ngạnh, thế nào cũng bị hại, do đó chàng đỡ vị Lão Thiên Sư cho nấn xuống đất, thuận tay đâm vào Thuyết huyết, đống thời buột miệng nói khề:

- Văn sinh cam thấn t lễ!

Vừa nói dứt chàng tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhắm giữa tràng đầu hạ nhanh xuống, thân pháp như cánh én lượn vườn xuân.

Kim giáp thâ`n thấ`y thê` vôi múa song chuy` vùn vụt nhắ`m ngay Nhan Như Ngọc công tới.

Cừ Thiên Hiệp thân người chưa xáp đê`n, mà chiêu thê` đã thành, một chưởng cản ngay Kim giáp thâ`n, một chưởng gạt phăng Hoàn Phong Quái và buột miệng gọi to:

- Như Ngọc! Mau thê` ta câ`m giữa tên chúa trùm này!

Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc chiế`n đầ`u vô cùng ác liệt, sự chề`t của nàng chỉ cách làn tơ kẽ tóc nên Cừ Thiên Hiệp nhúng tay vào vì thê` chính nàng nhận thấ`y chính mình đứng trong hoàn cảnh liệt bại, thành thử tâm tính nàng trở nên khinh ngạo, không muố`n ai tiế`p viện cả, do đó Nhan Như Ngọc hét lên lạnh lạnh:

- Thiên hiệp! Không câ`n ngươi phải tiế`p viện, lui mau...

Vừa hét dứt nàng rút soạt bên hông thanh trường kiế`m thứ hai.

Quả nhiên thủ pháp của danh gia, không hồ` tiế`ng đờ`n đấi.

Nhanh đê`n nỗi mắ`t người trông chẳng kịp, lệ tựa hồ` như ý tưởng loé trong tim.

Tuyệt diệu như bức hoạ huỳnh đình, dưới đời chư ai sánh kịp.

Hoàn Phong Quái vừa nhác thấ`y cách so gươm, một là biế`t ngay chiêu kiế`m của Nhan Như Ngọc chẳng tâ`m thường, hai là ỷ lại trong tay mình có sợi “Bàng long luyện xích” món binh khí độc đáo không hay, thành thử hắ`n chỉ né tránh phân nửa, còn phân nửa giờ cao Bàng long xích nhắ`m ngay đường kiế`m của nàng đỡ mạnh.

Riêng Kim Giáp Thâ`n lại không có ý nghĩ như thê`, mà chỉ thấ`y kiế`m phong bay sầ`m đê`n trước mặt nhanh nhẹn vô cùng, hắ`n chưa phân biệt đợc chiêu kiế`m nào của Nhan Như Ngọc hay Cừ

Thiên Hiệp thì kiêu m phong đã đáp ngay trước mặt, không còn né tránh kịp, chỉ cảm thấy đau buốt cả bên tay hữu, hấn buột miệng la lên:

- Ôi chao!

Tiên Hiệp kêu đau đớn vừa thoát khỏi miệng, thân mình hấn quay tròn như con vù, loạng choạng lùi ra sau mấy bước.

Kim Giáp thấn mặt mày xám ngắt, cạnh bên vai hữu bị vết thương khá nặng, máu tuôn ra đỏ ôi nhuộm ướt cả chiế n bào.

Nhan Như Ngọc chỉ dùng một chiêu đã thấn “Kim Giáp thấn”, nên tính kiêu ngạo càng tăng mãnh liệt, nàng thu ngay “Kim Giáp Thấn” quay nhanh mình lại tấn công Hoàn Phong Quái, đồng thời nàng nhướn mày nhìn Cừ Thiên Hiệp dương dương tự đắ c bảo:

- Thiên Hiệp ta giao tên giáp vàng cho ngươi đắ y!

Cừ Thiên Hiệp biế t rõ Hoàn Phong Quái có sợi xích sắ t Bàn long nên rắ t lợi hại chuyện ngọam binh khí địch thủ, do đó chàng không tấn công Kim Giáp Thấn mà nhảy vọt đón đầ u Hoàn Phong Quái vừa trầ m giọng nói ngư quát:

- Như Ngọc! Ngươi hãy bắ t giữ tên “Kim Giáp để Hoàn Phong Quái cho ta sửa trị!

Cả hai người không hện mà hòa nhau nhảy đế n bên mình “Hoàn Phong Quái” thân pháp nhanh như hai vì sao lạc.

Hoàn Phong Quái hơi ái ngại nhưng cô cấn đắ m nói to:

- Ta chấ p cả hai người tấn công cùng một lượt đắ y!

HỒI THỨ BẢY MƯỜI TÁM

Trong khi thấ t ý sa cơ.

Thầ n tiên dưới thê mang nhớ... tiế ng đời

Hoàn Phong Quái vừa nói dứt.

Bỗng nhiên phát ra nhiê u tiế ng gió vù vù thổi đê n bên tai, một luồ ng thổi trên cao, một luồ ng thổi dưới thấ p. Hai bóng người một đen một đỏ hiện nhanh xuồ ng tràng đầ u đồ ng thời họ câ t giọng oang oang hét to:

- Lão Hoàn! Chúng ta không chiế n đầ u lẻ loi ngươi đừng ngại!

Hoàn Phong Quái nhận ra đồ ng bọn mừng rú lên:

- Hai vị thủ sơn đê n rấ t kịp thời?

Bóng đen là dáng người cao lớn, vừa hạ xuồ ng tràng hắ n đã lay động ngọn Kim bô i đao nhắ m vào Nhan Như Ngọc hạ mạnh, lại lớn tiế ng hét:

- Ngạnh đầ u! Hãy tiế p “Bát Hải Long Vương” vài chiêu thê !

Bóng đỏ dáng người lùn thấ p, thân pháp cực nhanh, tay hữu câ m lưỡi tâ m sét bằ ng đồ ng vũ lộng như đường búa Giáo Kim nhắ m ngay đầ u Cừ Thiên Hiệp giáng mạnh xuồ ng, đồ ng thời nặng giọng quát:

- Thiên Lô sinh sắ m sét, tiểu tử! Ngươi hãy nê m lưỡi Tầ m sét đồ ng cho biế t vị...! Ha... ha...!

Hai người mới đến chính là hai vị trong Tứ đại thủ sơn của Long Hồ sơn... tên “Phong, Vũ và Lôi Điện”. Cả bốn tên sơn thần số ng này, giờ hết toàn lực túa ra bao vây Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Tuy Long Hồ sơn không liệt vào giới võ lâm, nhưng bốn tên thủ sơn này toàn là danh gia cao thủ, có thể sánh với bọn Võ sư gác nhà, hộ viện cao hơn một bậc, luôn cả bọn Đạt quan Bảo phiêu cũng khó bì kịp. Chỉ vì bọn chúng là những tay chân công thật học trong giới võ lâm, có thể gọi là Võ sư chuyên nghiệp.

Nhan Như Ngọc thấy bọn chúng ba người lại thêm Kim Giáp Thần, không kể bị thương cũng hùa ra công kích, nàng tức giận như điên, hai tay lay động song kiếm ào ào, không thối nửa bước, chẳng nhường một ly, kiếm phong biến toả hai đạo ngân quang trắng như hoa tuyết tung toả khắp tràng, từ xa bước đến gần, mỗi chiêu đều lợi hại, nàng quay nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay trắng, bèn lo ngại hét lên:

- Ngô c... ơi! Người ta liều thì mạng quyết giết người mà người chờ chết được à?

Cừ Thiên Hiệp chẳng rõ nàng muốn nói gì, nên lớn tiếng lập lại:

- Như Ngọc! Nàng nói gì... Ai? Thực tại hạ...

Nhan Như Ngọc bực mình nói như hét:

- Thiên Hiệp, người tạo kiếm để làm gì?

Cừ Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên:

À! Dùng kiếm...?

Hừm! Còn đợi gì nữa chứ?

Cừu Thiên Hiệp tự cười then lấ'y mình, bèn cao giọng nói thật to:

- Phải đấ'y! Đúng... hãy xem chiêu kiế'm của ta!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng loé ra ánh kim quang vàng hực, chói sáng cả Ô loạn thạch.

“Khô trúc thánh kiế'm” rời khỏi vỏ, như con rô'ng vàng múa vút, tô điểm cho Cừu Thiên Hiệp oai phong lẫm liệt, hạo khí mờ trời... Nhưng thấ'y chàng chưa phân kiế'm quyế't, đôi chân chỉ đạp mạnh chiêu “Lôi hành cứu chuyể'n” thân mình như làn khói, trúc kiế'm tựa câ' u vòng, chỉ chớp mắ't đã bức gầ'n bên “Bát hải long vương” chàng buột miệng quát to như sấ'm:

- Lui ngay!

Đạo kim quang chớp ngời, “vút” một tiế'ng nhẹ đã phá không khí bay xẹt tới.

- Choeng!

Hai tiế'ng sắ't giao nhau, phát lên tiế'ng rít lạnh người, Thanh Kim bớ'i đao trên tay Bát hải long vương bị ngọn Trúc kiế'm chém gãy làm hai đoạn, phầ'n mũi văng lên cao bay vút tận ngoài xa, phầ'n cán còn giữ chặt trên tay. Sự việc xảy ra trong chớp mắ't khiế'n hắ'n kêu rú lên một tiế'ng “Á” hãi hùng và lão đảo tháo lui mắ'y trượng.

Hoàn Phong Quái thấ'y thê', lớn tiế'ng gọi hai tên đồ'ng bạn:

- Các người hãy cẩn thận đề' phòng... trúc kiế'm rấ't lợi hại... mau thớ'i...

Hắ n chưa kịp dứt đã nghe một tiế ng:

- Keng nổi lên xé mang tai, luô ng kinh phong phát ra tiế ng rít như xé lụa. Trái Kim chùy của Kim Giáp Thầ n bị trúc kiế m tiện ngang, đầ u chùy văng lên cao quay lô ng lộn như trái câ u tím, rơi nhanh xuố ng đầ t cách đầ y ba trượng xa, kêu lên một tiế ng:

- Bung!

Đầ u chùy lăn lông lô c và rơi tồm xuố ng triề n núi, luôn cả chủ nhân là Kim Giáp Thầ n vì mắ t thẳng bằ ng nên té nằ m sổng sượt bên lò loạn thạch.

Ngay lúc â y, Nhan Như Ngọc bỗng kêu lên hô t hoảng:

- Ô i chao! Ngươi để tên Quỷ Thiên sư ở đâu?

Cừu Thiên Hiệp nhanh miệng đáp:

- Ta đã điếm “Thụy...”

Chàng chưa kịp nói hế t lời, chợt thắ y “Hoắ ng Đại pháp sư” tung mình nhảy vọt, hắ n bắ chặt Lão Thiên sư vào lòng từ bên trong Ô loạn Thạch nhắ m bên ngoài chạy lắng cắng cuố ng quýt.

Nhan Như Ngọc thầu hờ i chiêu kiế m, bỏ mặc “Hoàn Phong Quái”, tung mình nhảy vọt lên cao, vừa buộ t miệng gào to:

- Thiên Hiệp! Chớ để hắ n thoát thân! Hãy đuồi theo mau!

Cừu Thiên Hiệp vừa đắy một chườ ng bức Thiên Lô i sanh thảo lùi ra sau bảy tám bước, nhanh như tia chớp, chiêu thế Lôi hành cửu chuyển đắp mạnh hai chân, tung người đắp xuố ng trước mặt “Hoắ ng Đại pháp sư” nhanh hơn làn mi khép mở, ngọn cỏ gió đùa, chàng giơ tay lên cản lộ, trầ m giọng quát to:

- Khoan đi đã!

Hoả`ng Đại pháp sư hơi tái mặt, hai tay hắ`n phải giữ “Lão thiên sư” không còn cách nào chồ`ng đỡ được, chỉ mỉm cười nhạt hỏi:

- Người tính sao đây?

Bắ`y giờ Nhan Như Ngọc đã bước đế`n nơi, nàng bĩu môi cười nhạt bảo:

- Sẽ huỷ diệt đời người, một tên dắ`t trâu! Một đạo sĩ gàn!

Vừa nói dứt nàng giơ cao trường kiế`m toan chém xuô`ng một nhát.

Cừu Thiên Hiệp thắ`t kinh, bước nhanh tới cản Nhan Như Ngọc và mỉm cười dịu giọng:

- Không! không nên xử sự như thế`...! Chúng ta không nên có ác ý thế` này!

Hoả`ng Đại pháp sư nghiêm sắ`c mặt, bắ`ng giọng nói uy nghi trắ`m nặng hỏi:

- Tại sao các người đuổi đế`n tận cùng như thế`? Các người nên biế`t: Thiên Sư là do Hoàng đế` sắ`c phong, có lịch sử nớ`i truyề`n hàng mắ`y trăm năm nay. Lệnh Thiên Sư là đạo môn chí tôn, một đời thánh triế`t tiên hiề`n, đâu phải dễ` để` cho các người khinh mạ`!

Nhan Như Ngọc nhế`ch môi cười xòa, bắ`ng giọng nói mỉa mai bảo:

- Hay nhỉ! Chúc vụ hàm phong, dành riêng cho hạng người mua quan bán tước, đố`i với bản cô nương chẳng có giá trị gì cả!

Cừu Thiên Hiệp sợ cả hai nổi nóng quá lời bèn lớn tiếng phân trần:

- Hoã`ng Đại pháp sư! Một thời thánh triết tiên hiền càng tốt, Hoàng đế` sắc phong càng quý chứ sao? Nhưng chúng tôi chẳng liên hệ hay quản tới danh dự của Đạo am, song chúng tôi lại đây chỉ vì pháp sư phái “Hoàn phong Quái” triệu mời đế`n ước hội kia mà!

Hoã`ng Đại pháp sư làm ra vẻ trang trọng gật gù bảo:

- À... ạ! Ta với người đế`n đây chỉ vì câu chuyện Ngũ Lôi chánh phù!

- Chúng tôi cũng hiểu thế`!

Hoã`ng Đại cau mày nghiêm giọng hỏi:

- Đa tạ! Hóa ra hai vị đế`n giao hoàn cho Bản sơn “Ngũ lôi chánh phù” ư!

Cừu Thiên Hiệp thấy câu nói của lão vừa thắ`t chặt vừa buộc lỏng bèn nổi xung hét to:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp, tử thuở sơ sanh đế`n giờ chưa bước chân đế`n góc Long hổ Sơn, thì có thấy biết Ngũ lôi, Lục lôi chánh phù ra thế` nào đâu!

Hoã`ng Đại trầ`m giọng tiế`p lời:

- Nhưng còn để` lại bút tích...

- Chẳng phải Cừu Thiên Hiệp này viế`t ra!

Hoã`ng Đại pháp sư nhế`ch môi cười khì tỏ vẻ lạnh lùng gắ`t.

Cừ Thiên Hiệp dựng ngược đôi mày lưỡi kiếm, quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Hoả`ng Đại, bả`ng giọng nói trầ`m trầ`m quát bảo:

- Chẳng nên cười gay, lãnh đạm! Hoả`ng Đại! Người hãy nói tại sao Cừ mỗ thanh minh đã nhiê`u... mà người vẫn khắ`t khe cay nghiệt? Hoả`ng Đại pháp sư chính người là kẻ gieo gió thì chớ trách gặt bão nhé!

Hoả`ng Đại pháp sư cau mày, giả bộ không hiểu hỏi vặn lại:

- Người nói ta gieo gió à?

Cừ Thiên Hiệp khẽ gật đầ`u, đưa tay chỉ vào bốn tên “Tứ đại thủ Sơn” nhê`ch môi cười nhạt nói:

- Người nhận thấ`y đó chứ! Bọn chúng nó hung hăng ra mặt giương đôi má`t hổ chực nuô`t người, nế`u người không ra lệnh thì bọn chúng đâu dám “liê`u mạng” như thế`?

Hoả`ng Đại pháp sư hơi xám má`t, song giọng cãi lý, hét lên à`m ã:

Cũng tại bọn người xuô`ng tay trước!

Cừ Thiên Hiệp giận xanh mặt, bả`ng giọng âm trầ`m gắ`t:

- Do chúng tôi xuô`ng tay trước? Hừ!... sao người nói vô lý thế`? Lúc Cừ mỗ vừa đặt chân lên Long hổ Sơn, vớ`n có ý tìm các người biện bạch và thanh minh, câu chuyện “Ngũ lôi chánh phủ” đố`i với ta tuyệt không quan hệ!

Hoả`ng Đại pháp sư cao giọng tiế`p lời:

- Có lẽ nào ta bịa ra hô`má`t, để đem cá`t giấ`u nơi nào hay sao? Để chúng tôi chịu cái ảnh hưởng tự mình đầ`u độc lấ`y mình ư?

Cừu mỡ thật không biế t đê ́ n vâ ́ n đê ̀ â ́ y!

Vậ y ngưoi nghĩ sao... về ̀ câu chuyện Ngũ lôi chánh phù?

Nghĩ là: Cừu Thiên Hiệp này chắ c phải cái vạ gió! Chú không lưu ý mảy may đê ́ n Ngũ lôi phù. Mắ t phù... thí các ngưoi cô ́ gắ ng mà tìm, lựa là hỏi ý kiế ́ n ngưoi khác?

- Ta biế ́ t tìm nơi đâu?

Nhan Như Ngọc nghe qua ô m bụng cười ngặ t ngheo, nàng câ ́ t tiế ́ ng êm dịu, song chắ ng kém chanh chua, nói tiế ́ p:

- Tìm phù dễ ắ m! Các ngưoi hãy hợp nhau trước bàn thờ Tam thánh giáo, chân đặ đầ u la, miệng đặ thâ ̀n chú, câ ̀ u thâ ̀n khiế ́ n quý, chú ng hiện lên mách bảo cho!

Hoã ̀ ng Đạ i pháp sư thẹn đỏ mặt, cúi đầ ̀ u rửa lắ m bắ m, song chắ ng dám lớn lời gâ y sự.

Cừu Thiên Hiệp vẫn giữ mực thường, không tỏ ra nhạo bắ ng, chỉ nghiêm giọng hỏi tiế ́ p:

- Hoã ̀ ng Đạ i! Hiện giờ ngưoi tính sao? Có ý kiế ́ n gì không? Chúng tôi phải rời nơi đầ y chứ!

Hoã ̀ ng Đạ i pháp sư cau mắ y, nặng giọng:

- Riêng ngưoi có ý kiế ́ n gì? Ngưoi muố n gì?

Cừu Thiên Hiệp không đắ p vậ i, tay hữu đắ c ngược trứ c kiế ́ m bắ t một vòng cung tóe lửa, bắ ng giọng nói oai nghi quát như sắ m nổ:

- Cừu mỡ không muố n độn g võ! Chỉ vì muố n ra khỏi đầ y, nên quyế ́ t liề ̀ u thân thí mạng giớ những đườ ng gờ m tuyệt kỳ, ngưoi của Long hồ Sơn muố n cản tặ hạ lại... hừ... chỉ sợ cản trở không đượ c mà

trái lại còn hủy hoại danh dự ngàn đời danh sơn tạo thêm sát kiếp...
ha ha!

Vừa nói dứt chàng dương đôi mắt tròn xoe quét rọi từng người một, từ Hoả`ng Đại đế`n Phong, Lôi, Vũ, Điện bô`n tên Thủ sơn thầ`n, bắ`ng tia má`t lạnh bức người, long lanh như bích ngọc...

Hoả`ng Đại pháp sư khó chịu, cau đôi mày thưa trợn tròng má`t đục, lạnh lùng nói!

Chưa chắ`c! Long hồ Sơn đâu phải là nơi... người tự tiện hoành hành!

Cừ Thiên Hiệp không muố`n kéo dài sự đầ`u khâu này, chỉ vì chàng nhận thắ`y Hoả`ng Đại pháp sư nói cho có chuyện, để bót ngưng ngừng trước đám thuộc nhân, chứ thật ra gương mặt hắ`n được đầ`y vẻ kinh tâm, tán đờm lắ`m rồ`i! Do đó, khí giận cũng giảm lầ`n, chàng bèn điề`m đạ`m nói thêm:

- Tại hạ lắ`y lẽ thường mà nói, câu chuyện lá bùa Ngũ lôi các người hãy tự động đi tìm lắ`y, nhưng mà giữa lúc chúng tôi hành tẩu giang hồ`, có thể vì các người mà tìm kiế`m giúp may ra được tia hy vọng nào chẳng! Còn câu chuyện hôm nay, theo ý Cừ mỗ`n nên hủy bỏ đế`n đây là chắ`m dứt! Pháp sư nghĩ thắ` nào?

Hoả`ng Đại pháp sư cúi đầ`u nghĩ ngợi, lâu lắ`m chẳng thắ`t ra lời.

Nhan Như Ngọc không nhẫn nại được, bèn gay gắ`t hỏi to:

- Trả lời đi chứ! Thắ` nào? Sao người tụt đầ`u như Ô quy, chẳng dám lú ra để thờ à?

Tứ đại thủ Sơn nghe nàng nhục mạ pháp sư, tắ`t cả nội giận xung thiên, đờ`ng bước đế`n trước mặt Nhan Như Ngọc, rồ`ng lên như

sấm:

- Ngạnh đầu! Không được vô lễ!

Nhan Như Ngọc cả giận mắng to:

- Phường vô dụng! Đã là bại tướng, còn lắm lời cao ngạo được ư!

Nói xong nàng tuốt “soạt trường kiếm ra khỏi vỏ, cử thế toan tấn công.

Cừ Thiên Hiệp bước nhanh tới cản lại bảo:

- Như Ngọc! Không nên...

Nhan Như Ngọc biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp! Người có nghe bọn chúng lớn tiếng mắng ta đây không?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, bằng giọng điềm đạm bảo:

Như Ngọc! Nàng cãi lý với bọn vô tài có ích lợi gì, nàng đã hơn bọn chúng quá nhiều rồi!

Nhan Như Ngọc hơi thẹn, vội tra gươm vào vỏ, cúi đầu nín lặng.

Cừ Thiên Hiệp lại nghiêm sắc mặt, nhìn Hoả`ng Đại pháp sư gằn từng tiếng một bảo:

- Họa hay phúc đều do câu nói của người mà ra! Thế nào, người có đồng ý bỏ qua việc này không? Nói mau!

Ngay lúc ấy, Hoả`ng Đại pháp sư đang bồng Lão Thiên sư trên tay, vì Hoả`ng Đại đã sớm giải Thụy huyết cho lão, chẳng đợi Hoả`ng Đại lên tiếng vị Thiên sư già nua chép miệng bảo khê:

- Hãy để khách ra về ... pháp sư ạ!

Hoặc Đại pháp sư chớp nhanh đôi mắt, để lộ tia buồn khó tả, run giọng hỏi lại:

- Còn... câu chuyện... Ngũ lôi...

Lão Thiên sư khẽ lắc đầu, bảo qua hơi thở:

- Hãy buông ta ra!

Hoặc Đại không dám chậm trễ, khom mình đặt Lão Thiên sư xuống nhẹ xuống đất.

Bỗng nhiên, Lão Thiên sư gượng đứng dậy, lăn ra giữa tròng đất, quỳ gối ngay xuống, hai tay chắp trên ngực, đôi mắt chan hòa những giọt lệ nóng buốt.

Hoặc Đại pháp sư, Tứ đại thủ Sơn, trông thấy thất kinh, cả năm người chẳng hẹn đồng nhau quỳ xuống một loạt.

Cửu Thiên Hiệp giật mình, nhảy sang một bên né tránh, đồng thời buột miệng hỏi to:

- Thiên sư! Việc gì thế?

Lão Thiên sư không trả lời, đôi mắt ngược lên nhìn vào cõi hư không vô tận, hai tay vòng trước trán, lâm thâm khấn nguyện:

- Cậu Cửu thiên chí tôn Ngọc Hoàng, Ngươn Thi đạo tổ thiên tôn, linh ứng chứng minh lời thệ nguyện của đệ tử. “Đệ tử vô tài vô đức, không gìn giữ được Bửu phù, một kỳ trần của má y đời Tổ sư gia để lại, ngày nay đệ tử tự nguyện xóa tóc bỏ mũ để chuộc lại lỗi lầm tội nghiệt! Cậu trời tha thứ và ban hồng ân cho mọi người!

Vừa nguyện xong, lão cúi đầu lạy về hướng Đông bảy lạy, tay tả đưa lên gõ chiếc mũ tiêu diêu, tay hữu với mở cái búi tóc. Mái tóc trắng phiêu bông xỏa xuống ngang vai, gương mặt đã nhăn vì cái n cổ, lại nhăn thêm vì đau đớn bông hồng, bàn tay gầy guộc chỏi nhanh hai gó i khẳng khiu gượng đứng dậy.

Lão Thiên sư vừa gượng đứng vững, hai tay chắp trước ngực, miệng niệm chú huỳnh đình:

“Tiên thiên Nguyên thủy Đạo pháp thiên- tôn”

“Thánh bất khả tri, công bất khả nghị”

“ Vô-vi cư thái cực chi tiên...”

“Hữu thủy siêu-quân chơn chi thượng...”

“Tam-thanh giáo chủ... chí cực... huyệ n hư”

Giọng tụng trầm trầm vang lên, lão sư cúi đầu nhìn đất, hai chân bước lờn ra ngoài Ô loạn thạch, không quay lại nhìn, bảo một ai nửa lời... bây giờ bây không khí trở nên ngột ngạt khó thở, nhìn thấy tình cảnh này thể lương nào dạ.

Hoàng Đại pháp sư không do dự, vội chỏi gó i đứng dậy, tay hữu giơ cao chuông lục lạc lắc reng reng liên hồi, miệng đọc chú huỳnh đình, cúi đầu lặng lẽ, bước theo bên lưng lão Thiên Sư, tuy hai người đã khuất bóng khá xa, nhưng giọng chú trầm trầm, tiếng chuông cô quạnh vang lên dìu diệu, tạo cho năm đêm càng thêm buồn bã thể lương.

Riêng về ... bốn tên Thủ sơn thần vẫn quỳ trơ trơ dưới đất không cử động, trầm tư như bốn pho tượng sơn thần.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng “Lão Thiên sư” và Hoả`ng Đại pháp sư, bước từng bước một, chậm rãi rời khỏi Bàn long Ô, khiếm` lòng chàng thương cảm và xúc động bô`i hô`i, chàng chép miệng thở dài đưa mắ`t nhìn Nhan Như Ngọc buô`n bã nói: Như Ngọc! Chúng ta hãy đi thôi!

Nhan Như Ngọc vô`n người kiêu hãnh, sắ`t đá nhưng trước hoàn cảnh này cũng bàng hoàng, nàng buột miệng thở ra đáp xuôi:

- Ủ! Chúng ta đi!

Hai người lại nhún mình vượt lên cao, qua Ô loạn thạch nhắ`m hướng Tiê`n sơn đi thẳng tới...

Lúc bắ`y giờ, “Loạn thạch trận” đã tan biê`n sa mù, khói phủ nê`n trời trong như vắ`t dưới ánh nguyệt sáng như đêm khuya canh vắ`ng, chố`n không sơn thật vô cùng tĩnh mịch.

Đột nhiên, một luô`ng gió lạ cuộn lên sau lưng cả hai, cùng giọng nói u trầ`m vói lại:

- Nhị vị hãy chậm lại:

Tiê`ng nói chưa dứt, thì trong Tứ đại thủ Sơn Hoàn phong Quái lượn đê`n sau lưng.

Nhan Như Ngọc nắ`m chặt đô`c kiế`m, nhìn Thiên Hiệp hỏi khê`:

- Bọn quý đạo sĩ chưa chịu phục hay sao!

Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra hiệu bảo nàng im, sau cùng nhoén` miệng cười đáp:

- Chẳng nên thô lỗ, theo ta thắ`y, bọn chúng có thiện chí hơn là ác tâm!

Nhưng tại sao lại đuổi theo...

Nhan Như Ngọc chưa nói hết lời. Hoàn phong Quái đã hiện ra trước mặt, hắ n cầ m trên tay cây cờ hạnh huỳnh tam giác, tỏ vẻ cung kính hướng vào Cừ Thiên Hiệp nói:

- Cừ!... thiế u hiệp, xin nhận lấ y cây cờ này!

Cừ Thiên Hiệp đưa tay tiế p nhận, song lấ y làm khó hiểu, buộ t miệng hỏi ngay:

- Xin hỏi...

Hoàn phong Quái chẳng đợi chàng nói dứt, trầ m giọng cướp lời:

- Thiế u hiệp giữ lấ y cây cờ này, để ra khỏi Long hồ Sơn, hầ u tránh sự trở ngại giữa đôi bên, tiểu nhân vâng lệnh tậ sơn Thiên sư đưa đế n cho Thiế u hiệp đầ y!!

Cừ Thiên Hiệp lấ y làm cảm động, bèn mỉm cười khỏ sở bảo:

- Đa tạ Thiên sư có lòng hậu ái, Cừ mỗ tạc dạ không quên, riêng về` câu chuyện Ngũ lôi phù của quý sơn, nế u gặp dịp may tại hạ sẽ thay quý sơn thu hồ`i, truy tâ m cho ra manh mô`i, the` nào... tại hạ cũng trở lại ngày gầ n đây!

Hoàn Phong Quái vòng tay xá dài, vừa điề m đạ m tiế p lời:

- Thiế u hiệp có lòng tốt đớ i với tậ sơn, tiểu nhân sẽ bắ m báo lại Thiên sư rõ mỷ ý của Thiế u hiệp! Xin thứ cho tiểu nhân không tiễn khách xa hơn nữa!

Vừa nói dứt, hắ n phắ t tay áo rộng, thân mình tựa luồ ng gió á m, xet lên cao nhắ m Bàn long ô quay lộn lại.

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo lưng Hoàn Phong Quái đến khuất dạng, tay hữu chàng giơ cao ngọn cờ hạnh huỳnh lên quan sát, chốc chốc lại chép miệng thở dài nói:

- Việc này không rõ ai giở trò quỷ lộng phá nhà chay, Long Hồ Sơn của người ta là nơi thanh nhàn U tịnh, xuất thế dật trạch, lại không liệt vào hàng môn phái võ lâm mà đất bả ng sấm dạy, bình địa nổi phong ba, thật là một trò đùa rất tổn đức!

Không ngờ, Nhan Như Ngọc phá lên cười nhạt, cong cón bảo:

- Lạ là võ lâm hay chẳng võ lâm, giang hồ hay không giang hồ, ai bảo chúng tàng trữ lá bùa Ngũ lôi làm gì?... nếu không có “Ngũ lôi chánh phù” thì đâu có xảy ra có sự này!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười chua chát, hỏi:

- Ngũ lôi chánh phù là cái gì nhỉ? Công dụng nó ra sao?

Nhan Như Ngọc vui miệng nói luôn:

- Không dùng được gì? Chỉ vì Ngũ lôi chánh phù là một vật thượng hạng, nổi tiếng trong Thiên hạ Thập đại bửu vật mà thôi! Theo ta nó chỉ là lá bùa cũ kỹ vô dụng!

Cừ Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ hỏi tiếp:

- “Nó” là một trong số Thiên hạ Thập đại bửu vật? Vậy Thiên hạ Thập đại bửu vật gồm có những gì?

Nhan Như Ngọc phá lên cười “hăng hăc”, tỏ ra không lưu ý đến câu hỏi của Cừ Thiên Hiệp, song giọng cười của nàng đượm đầy vẻ bí mật, khó hiểu, tương tự như nàng cô gái u một sự thật...

Cừ Thiên Hiệp không buông tha, muố n tìm cho ra lẽ bèn truy vấ n tiế p:

- Như Ngọc này! Nàng nói đi, trong sô ́ Thienn hạ Thập đại bửu vật là gì? Còn lại Cửu đại bửu vật là chi... người kể nố t ta nghe?

Nhan Như Ngọc mấ p máy môi toan nói thẳng ra, nhưng lại thôi, bắ ng giọng nói bí mật tàng lờ bảo:

Cầ n gì phải hỏi, sớm hay muộn, người sẽ rõ mồ n một!

Cừ Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, nhưng chàng cô ́ tình muố n tìm hiểu sự thật, bèn mỉm cười hỏi tiế p:

- Như Ngọc này! Người có biế t hế t mười món bảo vật â y không?

Nhan Như Ngọc gật đầ u đáp xuôi:

- Dĩ nhiên là phải rõ chứ!

Cừ Thiên Hiệp đổi giọng nài nĩ:

- Có thể nào người kể cho ta nghe được chẳng?

Nhan Như Ngọc gật đầ u ngập ngừng:

- Có thể...

Cừ Thiên Hiệp cướp lời thôi thúc:

- Hay lấ m! Người hãy kể ngay đi!

Nhan Như Ngọc gật gù, bắ ng giọng nói ỏm ờ bí mật bảo:

- Có thể được, nhưng hiện giờ e quá sớm!

Cừ Thiên Hiệp càng ngạc nhiên hơn vội hỏi:

- A! người đợi đến bao giờ?

Nhan Như Ngọc thở dài không đáp.

Cừ Thiên Hiệp đoán mò bèn mỉm cười bảo:

- Có phải người đợi rồi Long hồ Sơn mới kể lại ta nghe chẳng?

Vừa nói dứt, chàng phá lên cười ngất, vì thàm tính mình đã đoán đúng tâm sự của Nhan Như Ngọc, lại phục ngẫm sự thông minh “chính mình” nên mỉm cười khoái trá, hai chân lại gia thêm tốc lực chạy nhanh hơn trước.

Nhan Như Ngọc thấy thế mỉm cười khổ sở, bả ãng giọng nói nghẹn ngào bảo:

- Không... không! Long hồ Sơn đâu có liên hệ với Thập đại bửu vật!

Cừ Thiên Hiệp bất giác đôi chân bước chậm lại, giọng nói trở nên chua chát bảo:

- Như Ngọc! Vì lý do gì người chẳng kể cho ta nghe? Ta không xứng đáng được nghe phải vậy chẳng?

Nhan Như Ngọc gượng cười, nghẹn ngào:

- Việc... này...

Nàng chưa nói hết lời- Đột nhiên, trước mặt cả hai, hoa lên một vầng sáng bạc, kim đao vũ lộng vùn vụt, chắ ãn cản cả lối đi...

Nguyên cả hai vừa đi qua con đường trụ đạo. Cửa trụ đạo vừa mở loát, hai tên Huỳnh cân lực sĩ, múa nhanh Hiệu đao thủ thế, tuy trải qua một đêm không ngủ, nhưng cả hai tinh thần vẫn khang kiện không sút kém mảy may.

Tên Huỳnh cân đầu lĩnh, thoát thầy cây cờ hạnh huỳnh ba góc, đang phe phẩy trên tay Cừ Thiên Hiệp, hấn vọt lên tiếng hét bảo đồng bọn:

- Lui mau!

Nhanh như chớp, hai tên cặp báo đao nhảy lùi ra sau hai bước, mũi đao chia xuống đất, cả hai cúi đầu đứng hai bên cửa trụ động, bả giọng nói rất cung kính bảo:

- Xin mời nhị vị thông qua!

Cừ Thiên Hiệp thầy thầy lấy làm bội phục lệnh của Thiên sư đối với thủ hạ rất uy nghiêm, vừa nghĩ đến đây, chàng lại đưa tay dìu Nhan Như Ngọc, cả hai chui vào con đường trụ động đi lên ra ngoài... hai tên Huỳnh cân lực sĩ lặng lẽ theo sau.

Một khắc qua, cả bốn người đã lên ra gần cửa động, đột nhiên tên Huỳnh cân lực sĩ đầu lĩnh bước nhanh đến trước cửa, chấn lối đi, hấn lại vòng tay hướng vào Cừ Thiên Hiệp nói to:

- Xin quý khách giao lại Linh kỳ cho bọn sơn!

Cừ Thiên Hiệp lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng chợt hiểu ra khỏi cửa là hết vùng cấm địa, bèn thuận tay trao lại cờ hạnh huỳnh cho hai tên lực sĩ, lại dịu giọng hỏi:

- Giao lại lệnh kỳ là đủ lễ chứ?

Hai tên Huỳnh cân lực sĩ cúi đầu vâng dạ.

Nhanh như chớp Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc bước nhanh ra khỏi cửa động.

Cừ Thiên Hiệp vừa bước ra khỏi cửa đã buột miệng kêu lên:

- Ôi chao!

Một tiếng kêu ngạc nhiên và bội phục, chỉ vì... cánh cửa động vĩ đại mở hoát ra, không để lại một vết tích nhỏ nào, nhìn kỹ thì thấy toàn là nham thạch thiên nhiên, không ai đoán nổi cái ngưỡng Truy động này... đóng, mở được.

Chàng lại nghĩ:

- Thảo nào lắm người vào Long hổ Sơn ít ai trông thấy Thiên sư Phủ.

Nhan Như Ngọc thấy chàng đi lăm lũi, bèn lên tiếng hỏi:

- Người đang nghĩ gì thế?

Cừ Thiên Hiệp bị gọi giật mình, ngẩng mặt lên nhìn nàng... lắc đầu bảo:

Không... ta có nghĩ gì đâu?

Hông hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc phá lên cười hi hi, điệu giọng nói:

- Có chứ! Người đang suy nghĩ về Thiên hạ Thập đại bửu vật đấy chứ?

Cừ Thiên Hiệp chớp ngay cơ hội, hỏi tới tấp:

- À... ạ! Thập bửu là gì? Hiện giờ người có thể kể cho ta nghe được chứ...?

Nhan Như Ngọc chưa kịp đáp.

Bỗng nhiên, giữa ánh sáng ban mai, hiện lên hai bóng đen đi như vũ bão, từ triền núi bên kia chạy đâm sầm vào hướng Nhan Như

Ngọc và Cừu Thiên Hiệp, tốc độ thật kinh hồn...

HỒI THỨ BẢY MƯỜI CHÍN

Kiểm lộng Hoa Sơn đảo chúa

Lúc bảy giờ, ánh mặt trời vừa lú mọc phương đông, ửng đỏ cả chân trời xa tím.

Cừ Thiên Hiệp có đôi mắt tinh linh, thoát thấy bóng người lạ, vội đưa tay kéo Nhan Như Ngọc bảo khẽ:

- Ấy kìa! Như Ngọc người có thấy gì không?

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ gì hoảng hốt, đưa tay vịn áo Cừ Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười nói:

- Không có chi?

Ngay lúc đó, hai bóng đen đã xuất hiện bên ven đường, đây là hai người vạm vỡ, mình khoác áo chẹt đen, gương mặt che kín bằng nửa vòng lụa huyền, chỉ để lộ hai lỗ sâu hút vừa khuôn mắt. Một trong hai bóng này vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Thượng bả lệnh chủ! Giáo chủ truyền lệnh phù mời Thiệu giáo chủ mau mau quay về tông giáo!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, biết ngay là thuộc hạ của Huyền Quang Giáo, nên không chen lời.

Nhan Như Ngọc nhú mày trầm giọng nói:

- Trong bản giáo đã phát sanh đại sự à?

Hai tên bịt mặt đứng tháo lui ra sau nửa bước, đứng thanh trả lời:

Theo sự hiểu biết của thuộc hạ thì...

Hai người chỉ nói đến đây vụt nín bật, bốn đạo mục quang đen nháy, nhìn xuyên qua vuông lụa huyền, rọi thẳng vào mặt Cửu Thiên Hiệp, dường như ái ngại điếu gì...

Nhan Như Ngọc biết chúng ái ngại sự có mặt của Cửu Thiên Hiệp, nên khoát tay bảo:

- Các người cứ nói tự nhiên!

Một tên thuộc hạ cao giọng trả lời:

- Theo sự dò biết của chúng tôi, thì việc cử hành đại sự đã có ấn định từ trước, xin phó giáo chủ hãy trở về gặp tổng giáo để nghênh sự.

Nhan Như Ngọc mặt hồng biếc, mày liễu cong tròn, bảnh giọng nói hốt hoảng mất cả tự nhiên hỏi:

- Thật vậy ư?

Thuộc hạ đâu dám dõng lệnh bề trên!

Nhan Như Ngọc mím hai vành môi mỏng, tỏ vẻ suy nghĩ hung lắ m, sau cùng nàng thần thờ hỏi tiếp:

- Các người có biết, độ hôm nào cử sự hay không?

Tên bịt mặt có vẻ lớn tuổi hơn, vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc, nói:

- Sơ bộ sẽ quyết định vào ngày “long đài đầu” tức là mùng hai, tháng hai, âm lịch đầu!

Nhan Như Ngọc buột miệng kêu lên:

- A! Tại sao quá cấp bách thế?

Hai tên thuộc hạ cấp ứng thưa:

- Đây là ý kiến của giáo chủ đầu!

Thôi được!

Nàng lại giương đôi mắt biếc nhìn Cừ Thiên Hiệp... bâng những tia nhìn trù mệnh, lại dịu dàng nói:

- Ta phải quay về tông giáo!

Cừ Thiên Hiệp không biết phải trả lời cách nào cho ổn, nên nhúm mày nín lặng... chỉ vì, lời nói ngăn ngừa của Nhan Như Ngọc đượm đầu về bụi ngùi chua xót, thâm chứa sự lưu luyến sâu thương, khiến người nghe qua phải bàng hoàng tác dạ...

Năm vắn ngày dài, chàng và nàng hình bóng chẳng rời nhau, ví như đôi liệp điệp uyên ương quấn quít bên nhau “Cái hôn đầu giữa đêm hoang” là sự đính ước mối tình này sẽ bền vững như keo sơn thiét thạch, nhưng hôm nay, chưa vui hội ngộ đã buồn chia ly, bảo sao chàng và nàng chẳng ngậm ngùi chua xót.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp cúi đầu nín lặng, nên lấy làm khổ sở bõ bõ.

Hai tên thuộc hạ Huyết Quang Giáo nhìn thấy vị phó giáo chủ trù trù chưa quyết, bèn lên tiếng thưa nhỏ:

- Kính bẩm phó giáo chủ! Chúng thuộc hạ xin quay về Tổng giáo trước...!

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời bảo:

- Các người hãy đợi ta cùng đi!

Tuy nàng có muôn lời ngàn ý muốn tỏ bày cùng Thiên Hiệp nhưng, một là không biết nói lời gì trước, hai là sợ phạm lỗi đối với Huyết Quang Giáo do đó nàng gượng nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng giọng nói u trầm, buồn bã, bảo:

- Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào chẳng tan, người hãy đi đi, còn ta quay lại tổng giáo!

Cừ Thiên Hiệp tuy bề ngoài thương cảm, nhưng chàng chưa hề nghĩ đến chữ “biệt ly”, bất ngờ nghe Nhan Như Ngọc nói những lời ly biệt, khiến chàng bề ngoài hỏi nhanh:

- Như Ngọc! Tại sao nàng lại nói như thế... có lẽ nào chúng ta không còn gặp lại nhau nữa sao?

Nhan Như Ngọc thở dài áo não, bằng giọng trầm trầm tiếp lời:

Cuộc đời dâu biển, không ai đoán được nay mai sẽ ra sao. Tôi thậm chí nghĩ chúng ta còn lắm cơ duyên hội ngộ, nhưng tạo hóa biến đổi không ngừng, đâu ai đoán nổi...!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó hiểu, vội hỏi lại:

- Như Ngọc! Tại sao?

Nhan Như Ngọc nghẹn ngào cướp lời:

- Sau này... chúng ta còn cơ hội gặp nhau! Xin... thận trọng!

Nói đến đây, nàng vụt quay mặt sang hướng khác, dường như che giấu đôi dòng lệ, sau cùng nàng vẫy tay áo gọi hai tên thủ hạ:

- Về! Bôn giáo! Ta đi!

Nhanh như chớp, nàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng đường cái quan lướt tới trước.

Tiếp theo đây, gió lộng vi vu, hai tên thủ hạ Huyết Quang Giáo phóng mình nô i gót theo sau, chúng không quên quay đầu nhìn Cừ Thiên Hiệp bốn luông nhãn quang xanh biếc, xoi phủng vuông lụa huyệt, phóng ra những tia mắt căm hờn, hàm chứa sự lạnh lùng đầy đe dọa.

Cả ba thầy trò Nhan Như Ngọc khuất bóng sau cánh rừng thưa, bây giờ, chỉ còn một mình Cừ Thiên Hiệp đứng trơ trọi giữa triền núi Long hồ Sơn.

Cừ Thiên Hiệp quá xúc động trước sự chia ly buồn não dạ, chàng đứng yên như pho tượng ngọc ngấn đến độ xuất thần.

Một chiếc lá vàng rơi xuống đầu Cừ Thiên Hiệp, khiến chàng giật mình đánh thót, ngẩng mặt lên, mới hay mình chưa rời khỏi lãnh vực Long hồ Sơn... chàng buột miệng thở hắt ra một hơi dài não ruột và thần thờ đi lên xuống núi.

Cừ Thiên Hiệp rời khỏi Long hồ Sơn, thì mặt trời đã lên cao, bây giờ, chàng cảm thấy đói cào, bèn tìm một quán vắng trong thôn dùng bữa rồi tiếp tục lên đường.

Bỗng nhiên, Cừ Thiên Hiệp sực nhớ lại “phong thơ” của kẻ vô danh gửi cho chàng lúc ở Trán Đào Nguyên, mà đến giờ vẫn chưa có dịp mở ra xem.

Nghĩ đến đây, chàng vội cho tay vào bọc lôi ra phong thư dày cộm, thuận tay bóc mở phong bì, bên trong là mảnh giấy hoa màu vàng, chàng cầm mảnh giấy hoa đưa lên mắt xem, lại thấy nội dung bức thư, vốn vẹn hai hàng chữ đỏ viết như vậy:

“Một người chứa trong túi “Thiên hạ Thập bửu vật”, lòng dạ họ nghĩ sao?”

Trong thời hạn mười ngày hãy đến Võ di Sơn của ta, để hiểu rõ và phủi sạch ân cừ!

Cừ Thiên Hiệp đọc đi đọc lại hai dòng chữ đỏ, nhất thời chàng nghĩ không ra lẽ, không rõ ý tác giả muốn ám chỉ việc gì, có lẽ nào người đưa thư lại trao nhầm hay sao?

Thiên hạ Thập bửu vật, chính mình vừa nghe Nhan Như Ngọc đề cập đêm qua, nhưng nàng không chỉ danh từng món bảo vật, chính mình vẫn chưa rõ Thập bửu vật gồm có những gì, thì lời lẽ trong thư, chắc chắn là không phải gửi cho mình... nhưng câu thứ hai (... Trong thời hạn mười ngày hãy đến Võ di Sơn của ta...). Mà ý lời này lại càng vô lý hơn nữa, vì ta có quen biết ai ở Võ di Sơn đâu?

Cừ Thiên Hiệp suy nghĩ nát óc, vẫn không tìm được câu trả lời thỏa đáng nào, sau cùng chàng chọn một quyết định. Chỉ vì từ đây đến Võ di Sơn chẳng xa, bằng chi đến đây hỏi cho ra lẽ!

Cừ Thiên Hiệp đã quyết tâm theo sự suy nghĩ này, bèn giờ thuật khinh công nhắm hướng Võ di Sơn tấn phát.

Một mình dấn bước trên con đường độc đạo hoang vu, nên sự nhanh chóng không tả kịp. Chàng mang sao đội nguyệt đi ròng rã bảy ngày đêm, qua đến ngày thứ tám, Cừ Thiên Hiệp đã đi vào vùng đất Võ di Sơn.

Võ di Sơn là vùng đất xuất phát một phái võ lâm khét tiếng gọi là “Võ di Sơn”. Vị chưởng môn của phái này là “Hò`i Thanh Kiếm” Âu Dương Hò`, tổng đà đặt tại Ngọc Mã sơn trang.

Lúc bây giờ, bà`u trời đã xảm tồ`i, khiế`n Cừ Thiên Hiệp trù trù, không dám vào Ngọc Mã sơn trang bái phỏng, vì chàng nghĩ “một” là đang đêm đé`n viế`ng người không hợp lễ nghi, “hai” là không khéo sẽ gây nên sự hiểu lầ`m tai hại cũng nên.

Nguyên Võ di môn là một phái lừng danh, đứng trong hàng Cửu đại môn phái, vị chưởng môn Âu Dương Hò` tay kiếm lừng vũ nội, người xưng tặng cho ngoại hiệu “Hò`i Thanh Kiếm”, đứng đầ`u trong nhóm Thập đại kiếm thủ võ lâm, thanh dự vô cùng cao trọng.

Cừ Thiên Hiệp lại nghĩ, nên tìm một hang động hẻo lánh, nghỉ đờ qua đêm, hôm sau sẽ đé`n viế`ng Ngọc Mã sơn trang, tìm “Hò`i Thanh Kiếm” hỏi thăm tin tức, phong thơ lạ...

Vừa nghĩ ngợi xong, chàng đi tìm được một cái động dựa triề`n non, hướng về` Ngọc diện sơn trang, sau khi quét nhật lá khô cho sạch sẽ... chàng bèn ngồ`i tựa lưng vào vách đá, nhắ`m mắ`t dưỡng thầ`n.

Giữa sườn núi, đêm sâu người vắ`ng, vạn vật như chìm vào giấ`c ngủ triề`n miên, thỉnh thoảng có tiế`ng nhái kêu, trùng hòa nhạc, đé` gọi đàn rả rích giữa đêm thâu, tô` điểm cho cảnh hoang sơ đậm nổi buồ`n não dạ...

Cừ Thiên Hiệp mang một bà`u tâm sự lo lắ`ng tức bực, hoài nghi nên không thể nào chọp mắ`t ngủ được.

Trong khung cảnh tĩnh mịch giữa đêm khuya, chàng hò`i tưởng vô số` câu chuyện:

- Một tâm tình si của Nhan Như Ngọc, ta há quên được hay sao?

Một mối tình câm của Tiết Lệ Hồng, nàng đã nhiều lần liều mạng cứu ta, ra khỏi nơi đầu sôi lửa cháy, ta há quên ân phụ nghĩa được sao?

Chính ta cũng chưa tìm ra thân thế mơ hồ này?

Một cuộc họa kiếp võ lâm- một chuỗi dài đầy câu chuyện oan khuất vì nhảm lẫn – ẩn chứa bên trong, năm tận đáy lòng người, họ chờ cơ hội... phải... một cơ hội sẽ bùng nổ, bùng nổ trong câu chuyện nhỏ để chuyển thành một trường kiếp sát độc đao nhát võ lâm!... một cơn họa kiếp đâm máu tuyệt đời...

Trong thiên hạ lại có Thập bửu vật? Vậy Thập bửu vật gồm có những gì?

Những sự việc lạ lùng tiếp nối xảy ra, làm cho Cừ Thiên Hiệp điên đầu, suy nghĩ mãi cũng không tìm được giải pháp thỏa đáng nào, trong nhát thời không thể nào yên tĩnh được. Nguyên chàng ngờ i vận lặng trí công nghi ngại, nhưng tình này, cảnh ấy khiến thân khí sôi lên không tĩnh tọa được...

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt nhìn lên khung trời xanh ngắt, một vài ngôi sao đã mọc le lói, trên nền trời không gợn áng mây. Bấy giờ... ước chừng quá canh ba, bước sang đầu canh tư.

Chàng không thể gạt bỏ những ý niệm xảy ra và sôi sục trong huyết quản, dù muôn tinh trí dưỡng thân cũng không sao ép được.

Chàng lại chép miệng bảo thân:

- “Giờ này ta không còn an nghỉ được gì nữa, chi bằng thả lỏng xuống địa phận “Ngọc Mã sơn trang” khi đến đây có lẽ mặt trời đã lên cao, sau khi vào viếng thăm “Hội Thanh Kiếm” hỏi cho ra câu

chuyện Thập bửu, nhiên hậu ta sẽ quay về Trung Nguyên mà trở lại Hạ Lan Sơn”.

Vừa suy nghĩ xong, chàng đứng phắt dậy toan đi lên xuống núi.

Cừ Thiên Hiệp cất bước khoan thai như người bách bộ thưởng nhàn, chàng vừa rời hang cốc chừng một tầm tên.

Bỗng nhiên, một ngọn lửa bốc lên cao ngất, từ hướng Ngọc Mã sơn trang phát ra, ngọn lửa cao vút tận mây xanh.

Tiếp theo đấy nhiều tiếng nổ liên hồi như pháo tre, ngói nỏ, cùng với tiếng la hét rất thê thảm. Giữa đêm khuya khoảnh xảy ra hỏa tai như vậy khiến người có lãnh đạm đến đâu, cũng khó làm ngơ được.

Cừ Thiên Hiệp nhận thấy vô số lửa bốc cháy lây làm kinh hãi, tự nhủ:

- “Có lẽ nào lửa cháy Ngọc Mã sơn trang”?

Nghĩ đoạn chàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng lửa cháy mà phi thân phóng tới. Bỗng nghe “Vút” lên một tiếng.

Tiếng rít động đến bên tai, khiến Cừ Thiên Hiệp giật mình đánh thót và ngẩng mặt lên nhìn về phía trước. Chợt thấy một bóng hồng từ hướng Ngọc Mã sơn trang, nhắm ngay chân núi lao mình tới vun vút, thân pháp nhanh nhẹn tuyệt vời sau lưng chiếu bóng đỏ này độ mười người vận áo màu đỏ dợt, dường như không biết kinh công nên chạy cách khoảng áo hồng dẫn lộ khá xa, thân pháp của chúng nặng nề một cách đáng buồn cười.

Giữa lúc Cừ Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ suy tưởng vì kinh ngạc, thì chiếu bóng hồng dường như phát giác thấy Cừ Thiên Hiệp...

Nên nhanh như cắt, bóng hồng đã sử dụng chiêu “Thiệt ung trác thố” nhắm ngay Cừ Thiên Hiệp lao vút tới như mũi tên, đồng thời một giọng nói oang oang rống lên như xé màn không khí:

Chó má! Ngươi là người của Võ di sơn à?

Thật là câu nói: hỗn xược, vô lý thô bạo, đã man khiến người nghe có hiềm lạnh đến bực nào cũng không dằn cơn thịnh nộ được.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, nhún mình nhảy vọt ra xa một trượng, buột miệng nạt to:

- Đùng vô lý thế! Ngươi là quân dã man ở xứ nào?

Bấy giờ, chàng mới ngẩng mặt nhìn đôi phương một cách tương tạn.

Nguyên người lạ là một lão nhân tuổi trạc nhũ tuần, hình dung rất quái gở, thân hình to như người cổ lỗ sĩ, mày rậm mắt to, da hồng tóc đỏ, môi dày như môi trâu, răng to như răng ngựa, đầu trần tóc rối, râu xồm hoe hoét như chổi chà, miệng rộng mũi hếch, thoạt nhìn chẳng khác Trư Bát Giới trong truyện Tây Du hình dung đã quái dị, cách ăn mặc cũng ngược đời, vì hấn vận bộ đồ võ phục màu đỏ khé, trông chẳng khác pho tượng Hỏa thần.

Trên lưng lão dấp một thanh trường kiếm, từ vỏ đến chuôi rặc một màu huyết dụ.

Khi vừa nghe Cừ Thiên Hiệp quát mắng, hấn trợn đôi mày đỏ, giương đôi mắt óc nhò nhìn Cừ Thiên Hiệp hét to lên:

- Tên oắt con! Ngươi không nhận ra bản Đảo chúa sao?

Tiếng nói oang oác như quạ kêu, cú gọi, âm điệu rất khó nghe.

Cừ Thiên Hiệp nhíu đôi mày lưỡi kiếm, nhón miệng cười nhạt nói:

- Thiên hạ võ lâm, ai không nhận ta cho là kẻ vô danh không đáng kể, cũng như ta không nhận biết ai, thì kẻ đó chỉ là hảo hán chưa thành danh!

Tuy lời nói của Cừ Thiên Hiệp đầy vẻ hàm hồ kiêu ngạo, nhưng xét kỹ là lời nói rất thực tình.

Quái nhân đỏ giận bầm sắc mặt, rống lên khô c liệt:

- Thằng quý con! Chớ hỗn láo!

Hắn chưa nói hết lời đã nghe một tiếng”

Hồ..!

Như luồng gió từ trên trời giáng xuống.

Trên mười bóng người tủa ra vun vút, bày hàng chữ nhất dàn ngang phía sau lưng quái nhân đó, mỗi tên đều vận sắc phục như nhau, áo chẹt ngắn tay màu đen, quần bó ống sắc đỏ, nước da hung hung thân mình vạm vỡ, dáng điệu như thổ dân man rợ.

Cừ Thiên Hiệp nhận định thủ hạ của quái nhân, không phải là người trung thổ, chỉ vì dáng điệu và bộ tịch của chúng rất quái dị, luôn cả mắt mũi cũng khác lạ hơn người Trung Nguyên, do đó chàng mỉm cười điềm đạm bảo:

Tại hạ đoán không nhầm, các người chính là dân hóa ngoại thuộc bộ lạc man di phải vậy chăng?

Quái nhân đỏ giận lộn ruột, cao giọng hét to:

- Quý con! Từ ngày gia gia thành danh đế n nay, chỉ có người chưa có dịp cúi đầu bái phục thôi!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua bắt tức cười, bèn nặng giọng nói:

- Vì ta chưa có dịp đế n vùng man hoang, mọi rợ!

Quái nhân đỏ nhảy dựng lên, hấn đưa tay vỗ ngực quát lớn:

- Câm miệng người lại, quý con! Ta hỏi thật người, người có nghe nói qua tên “Hỏa Sơn đảo chúa” Bính ngọc Chánh Thầ n Ma Tấ t Chánh hay không?

Cừ Thiên Hiệp lắ c đầu đáp:

- Ta chưa có dịp nghe qua!

Quái nhân gật gù bảo:

- Như thế ́ chẳng lắ y gì làm lạ!

Cừ Thiên Hiệp cô ́ trên tức hắ n, nhoen cười hỏi:

- À này, cái tên đó là phụ thân của người à?

- Bậy nào!

- Hay là Tổ phụ của người?

- Đừng nói xàm!

Cừ Thiên Hiệp giả bộ ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Vậy chớ tên đó là ai?

Quái nhân tỏ vẻ đắ c ý trầ m giọng đáp:

- Chính là lão phu!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua ngược mặt lên cười sặc sụa, giọng cười hàm chứa sự khinh mạn, trêu tức, sau cùng chàng đưa tay chỉ vào quái nhân nói to:

- Thế nào? Ta đoán có đúng hay không?

Quái nhân cô giọng dằn cơn giận, quát hỏi:

- Người đoán cái gì mới được chứ?

Cừ Thiên Hiệp cô tình gây sự, nên hai tay chống vào mạn sườn, há t hàm trả lời:

- Lúc nãy ta đã bảo người là dân hóa ngoại, một bộ lạc man di, thì người đã nổi giận àm lên, thế nào thế nào? Hỏa Sơn đảo lầy theo tên mà luận, thì tất nhiên là hòn núi lửa giữa đảo hoang thử hỏi chẳng phải là dân ngoại hóa man di, thì gọi là gì chứ?

Quái nhân trâm giọng hét như điên:

- Tiểu tử! Người đừng nhục người thái quá!

Vừa hét dứt, bàn chân hữu “hắ n” đạp sang cung tí ngọ, thân mình lệch qua bên trái, tả chưởng đẩy ra một chiêu, tay hữu xò ra năm ngón như vuốt hổ, nhắ m ngay trán Cừ Thiên Hiệp chụp đé n cực mạnh, quái nhân vừa động chiêu vừa hùng hổ xem như dưới mắt không người.

Cừ Thiên Hiệp giận điên người quát lên như sắ m nổ:

- Hay... lắ m đắ y!

Vừa nói dứt, chàng tràn mình sang tả, tránh cái chộp kinh người, hữu chưởng đẩy nhanh một chiêu, chống ngay luồ ng kinh lực của đố i phương.

Bùng!

Ồ i chao!

Một tiếng nổ long trời, hai luồng kinh lực chạm nhau bốc khói, cả hai đều kêu lên kinh hãi tháo lùi ra sau ba bước.

Cừ Thiên Hiệp rùng mình, thà m phục tài nghệ của đố i phương.

Nguyên chàng đã sử dụng quá nặng tay trong cơn khẩn cấp, chàng đã đưa ra một chiêu nặng đến ba thân công lực.

Không ngờ “Hỏa sơn đảo chua Ma Tắt Chánh” lại là một cao thủ ít có trên đời. Chẳng những lão xuất thủ cuồng vọng, lại thêm công lực thâm hậu, thật là nhân vật phi thường.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tắt Chánh giương đôi mắt tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp phát ngậy, vì đây là lần đầu tiên trong đời lão mới gặp được một chàng thiếu niên cao thủ như thế này.

Cả đôi bên vừa tháo lùi ra sau, họ tỏ vẻ phòng bị và cẩn thận hơn trước.

Tiếp theo đây, một tiếng “Roeng” nổi lên như xé mang tai, đạo hồng quang lượn một vòng như con xích long múa vút.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tắt Chánh không nói nửa lời, đưa tay lên vai tuốt nhanh thanh hồng kiếm dài độ ba thước. Thanh trường kiếm từ mũi đến cán đỏ như màu máu, chiếu tỏa ra muôn ánh hồng quang, thực là thanh bảo kiếm, khác hẳn loại kiếm thường.

Cừ Thiên Hiệp thây thây, lầy làm ngạc nhiên, chép miệng bảo thầ m:

- Kiếm gì lạ thế ?

Hòa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh thu kiế m để ngang bụng, tỏ ý tự đấ c dương dương, phá lên cười ha hả nói to:

- Này hài nhi! Hôm nay ngươi được hân hạnh mở mắ t xem đời, đây là Võ lâm đệ nhấ t kiế m “Liệt hỏa kiế m” đấ y!

Cừu Thiên Hiệp càng tăng sự dè dặt hơn trước chỉ vì chàng nhận thấ y lưỡi kiế m tựa cây sắ t nướng đỏ, hào quang chiế u phùng phùng như liệt hỏa, lại nghe Ma Tấ t Chánh bảo: nó là Võ lâm đệ nhấ t, hình thể ấ t đúng phầ n nào.

Chàng lại nghĩ lẫn thẩn:

- “Liệt hỏa Kiế m sánh với thanh “Khô trúc thánh kiế m” của mình a ha! Khó nói được... nế u “Trúc” mà gặp “Hỏa” ấ t biế n thành tro bụi chớ chẳng không!”

Nhưng “Trúc kiế m” là vật bảo mạng, từ ngày xuấ t đạo đế n nay nhờ nó mà dương danh với đời, nế u bỏ Trúc kiế m ra, thì chỉ còn hai bàn tay trắ ng sao?

Nế u hôm nay ta không nên dùng “Khô trúc thánh kiế m”! chớ ng lại “Liệt hỏa Kiế m” thì song chương không tài nào chớ ng lại “Liệt hỏa Kiế m” được!

Cừu Thiên Hiệp suy đi nghĩ lại, sau cùng chàng quyế t định rút ngay “Khô trúc kiế m”, dố c thẳng mũi lên trời, đạo hào quang vàng như áng mây chiế u tỏa sáng cả không trung, chàng lại dương mắ t nhìn Ma Tấ t Chánh, bắ ng giọng nói ngạo nghễ hét to:

- Man lão! Ngươi có kiế m ta cũng có kiế m, ngươi tự xưng là võ lâm đệ nhấ t “Liệt hỏa kiế m”, còn ta thì bị gọi là “Thiên hạ đệ nhấ t Khô trúc thánh kiế m”, thế nào ngươi có dám đương đầ u đố i địch hay không?

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh ôm bụng cười ngặt ngoẹo quên thôi. Tiế ng cười vừa dứt, lão lại há t hàm nhìn Cừ Thiên Hiệp, bằ ng giọng nói cuồ ng ngạo bảo:

- Quý con! Ngươi là đứa bé điên thì phải?

Cừ Thiên Hiệp giận hét lớn:

- Tại hạ không điên đâu, chỉ có ngươi mới là lão khùng thì có!

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh nghe qua xám mặt, đôi mắ t ó c tròn tròn như cặp lục lạc lửa nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp bằ ng những tia rọc căm hờn, bằ ng giọng nói oang oang như chuông bễ, rô ng lên:

- Quý con! Ngươi thật là kẻ điên khùng không hay số ng chề t! Ngươi phải biế t Liệt hỏa Kiế m của ta chém sắ t như bùn, tiện đá như cây mục! Còn “khô trúc”! chỉ nghe hai chữ “Khô trúc” đã thấ y thua rô ì!

Cừ Thiên Hiệp tuy ái ngại vô cùng, câ m chắ c sự lạc bại, nhưng chàng gượng làm tỉnh, rô ng lên như hổ đói:

- Hiện giờ chưa so sánh được! Man lão! Hãy xem kiế m của ta!

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh tay kiế m vẫn để ngang bụng, đôi mắ t ngắ ng nhìn trời, tỏ ra cuồ ng ngạo “coi dưới mắ t không ai”, bằ ng giọng nói khinh khỉnh bảo:

- Hài nhi! Ngươi không tin lời ta... thì hãy đưa chiêu, luận kiế m thử xem!

Cừ Thiên Hiệp vô n là kẻ giàu tự ái, há chịu người khinh khi thái quá hay sao? Nên nghe má y lời của Ma Tấ t Chánh vừa nói dứt

nhanh như chớp “Trúc kiế m” đã lượn mạnh, đờ ng thời buộ t miệng quát to:

- Nế u người muô n hãy xem “Trúc kiế m” đây!

Lời nói dứt, thân mình chàng đã lay động mạnh, đao kim quang bay chớp nhoáng, kiế m thức lượn như rô ng, nhắ m ngay vai Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh thích một nhát mạnh thầ n tồ c.

Ma Tấ t Chánh thấ y thề phá lên cười to, cao giọng quát:

- Tiểu hài nhi, người thông minh đầ y chứ, đâu dám chạm đầ n bảo kiế m của lão phu... hà... hà!

Vừa dứt tiế ng cười, Liệt hỏa kiế m trên tay lão vung lên, kiế m chiêu không nhắ m vào người Cừu Thiên Hiệp mà nhắ m vào “Trúc kiế m” gạt mạnh.

HỒI THỨ TÁM MƯỜI

Thám hiểm Ngọc Mã sơn trang

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Liệt hỏa kiếm, đỏ rực như chiếc còi nung đỏ, sợ “Trúc kiếm sơ thất bèn vẫy nhẹ một hư chiêu, tung mình lượn qua bên hữu né tránh.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Thất Chánh đã cố cười ngất lại buột miệng gọi to:

- Quý con! Ngươi tránh né tài đấy!

Vừa hét dứt hai chân của hắn xê nhanh tới trước ba bước, giờ kiếm lửa tấn công lần thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy kiếm chiêu của Ma Thất Chánh rất quái dị, kiếm thức vừa lay, đạo kinh phong đã thổi tạt qua nóng mặt, chiêu thế ngàn ngụt tựa lửa lò, vì thế chàng không dám cử “Trúc kiếm” ra ứng phó... mà chỉ dùng thân pháp “Lôi hành cửu chuyển” nhắc mình lên cao ba trượng né tránh.

Chàng đem hết tuyệt học “Thiệt thơ”, ra vờ đấu với quái nhân.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Thất Chánh, khinh công đã đến bậc thượng thừa, nhưng theo đuổi Cừu Thiên Hiệp không kịp, hắn quá tức giận rống lên liên hô:

- Quý con! Ngươi chạy nhanh qua thế! Coi này!

- Vút... vút!

“Liệt hỏa kiếm” cuốn gió kêu vun vút, kinh phong tựa con rắn lửa, đuổi theo Cừ Thiên Hiệp bén gót, Ma Tắt Chánh chỉ cố ý phô trương uy lực “Liệt hỏa kiếm”, nên mỗi lần xuất chiêu, chỉ hướng mũi kiếm Liệt hỏa vào ngọn “Khô trúc kiếm” của Thiên Hiệp tấn công mãnh liệt.

Cừ Thiên Hiệp sớm biết ý định của đối phương nên tràn qua hữu, né qua tả, vượt ngang Đông chạy sang Tây, “Trúc kiếm” chỉ vậy cho có lệ, chứ tuyệt nhiên không giờ thế ứng phó.

Hai người lầy thế khinh công đuổi khinh công, lầy kiếm thức rượt kiếm thức, kiếm nhanh như vũ bão, người lẹ tựa sao sa, họ quàn thảo với nhau, suốt cả canh trà, chưa ai chạm đến ai kẽ lông chân tóc.

Cừ Thiên Hiệp chỉ dùng thân pháp “Lôi hành cứu chuyển”, môn huyền công của Thiệt thư tuyệt học, nhanh như thỏ, lẹ như cheo, chớp nhoáng tựa hình ma bóng quỷ, kỳ diệu khôn lường.

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tắt Chánh, võ học tuy tham cứu nhiều năm, khinh công vô cùng cao diệu, nhưng đem sánh với “Thiệt thư tuyệt học” vẫn kém hơn một bậc.

Hai người giao đấu rất lâu, tình trạng vẫn y như sơ khởi, không thay đổi tí nào.

Ma Tắt Chánh càng đuổi nhanh, Cừ Thiên Hiệp càng chạy lẹ!

Hỏa sơn đảo chùa Ma Tắt Chánh đã thấy thấm mệt, “Liệt hỏa Kiếm” lay động như điên như dại, hai chân lướt gió vùn vút đuổi theo Thiên Hiệp như bóng ẩn hình, hơi thở bắt đầu vang lên “hô ãng hộc”.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấ y đầ i phương yế u gió, nên lấ y làm mừng thầ m, chàng buộ t miệng huýt lên một tiế ng gió, vươn mình vọt lên cao ba trạ ng, nhấ m cánh đầ ng hoang trước mặt, chạy tới như bay biế n, chàng lại quay đầ u ra sau buộ t miệng gọi to:

Người dã man! Kiế m liệt hỏa chẳng làm gì đượ thiế u gia!

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh càng thêm uấ t hận, giờ hế t lực đuồi theo Cừ Thiên Hiệp, một mặt rô ng lên liên hô i:

- Quý con! Đuồi kịp người ta sẽ giế t người tức khắ c!

Cừ Thiên Hiệp ngoái đầ u ra sau cười ngạ o nói:

- Man đi! Làm gì đuồi kịp thiế u gia?

Vừa nói dứt, chàng gia thêm cước bộ lượn đi như gió.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh rô ng lên liên hô i, bỗng nhiên lão chìa ngọn “Liệt hỏa Kiế m” vào hai mươi tên thủ hạ đứng vây quanh xem tỉ đầ u... lão cao giọng ra lệnh:

- Lại đây! Xông ra một loạt tấ t cả!

Hàng mười mấ y người buộ t miệng la lên:

- Vâng mạng!

Tiế ng la làm rúng động cả núi rừng, tiế p theo đầ y là nhiề u tiế ng:

- Hô!

- Sát!

Hai mươi tên dũng sĩ áo đỏ, đầ ng hét lên những tiế ng “sát” rề n trời, bọn chúng hề nhau rút trong lưng ra chiế c búa, chiế c rìu,

đồng áp lại phủ vây Cừ Thiên Hiệp vào giữa.

Những chiếc búa bén như gươm “Tự khuyết”, vung lên “ào ạt”, những ngọn rìu như lưỡi kích Du Thiên vũ lộng “vù vù”.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy hai hàng mười tên thủ phủ, túa ra một lượt tấn công, nhưng chàng chẳng sợ bọn chúng bằng lưỡi “Liệt hỏa kiếm” của Hỏa sơn đảo chua Ma Thất Chánh, do đó Cừ Thiên Hiệp lay động nhanh “Khô trúc thánh kiếm” xông vào đám thủ hạ Hỏa sơn, đồng thời buột miệng hô to:

- Tiếng nói vừa dứt, đạo kim quang tỏa ra vàng hực, tiếp theo những tiếng kêu la thê thảm vang lên, máu huyết văng bắn ra tứ phía...

Đoàn dũng sĩ loạn hàng, nhón nháo cả lên vì... không tên nào né tránh nổi “Trúc Kiếm”.

Trong chớp mắt Cừ Thiên Hiệp lăn xả vào giữa bọn chúng, như mãnh hổ lọt vào giữa đàn cừu, hai tên thủ hạ Hỏa sơn đảo bị chàng chặt ra bốn khúc, thi thể nằm liệt trên vũng máu trông rất thảm hại.

Hỏa sơn đảo, đúng như Cừ Thiên Hiệp đã nói, bọn chúng là một bộ lạc man di thuộc sắc dân hóa ngoại.

Bọn dũng sĩ còn lại, chúng nhìn thấy đồng bạn chết thê thảm, tất cả đều dựng râu, trợn mắt cử ngay lưỡi búa lăn xả vào báo cừu.

Bọn chúng bất kể sự sống thác, chỉ vuren vũ khí ra liều thân thí mạng đấu với Cừ Thiên Hiệp... hung hăng như bầy sói, hùng hổ tựa chó điên.

Cừ Thiên Hiệp đã khai sát giới, không còn kẻ lợi hại nữa, chàng nghiêng răng quát to:

- Man nhân! Các người muốn chết!

Tiếp theo đây, đạo kim quang chiếu nhập nháy ngang trời, sáng rỡ cả tràng đấu “Khô trúc thánh kiếm” uốn mình kêu “veo veo” như xé lụa, kiếm phong vừa tỏa, tiếng người đã rống lên thê thảm liên hô ì, máu phun bùng lên cao như trận mưa huyết dụ, đổ ô ì cả mặt tràng.

Cừ Thiên Hiệp chỉ đưa ra năm chiêu, ba thức “Khô trúc thánh kiếm” đã đoán tử huyệt phân nửa thủ hạ Hỏa sơn đảo, chỉ còn bảy tám tên chưa chết, song số này có ba bốn tên bị trọng thương kêu la thốt ngỏ, nhưng chúng vẫn lặn xả vào cuộc đấu không chút sợ sệt.

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn chúng hăng hái đến độ điên cuồng nên nói tay, chỉ thi triển có nửa phần lợi khí, nếu chàng vận dụng toàn lực thì không còn sống sót được một tên!...

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tật Chánh nhìn thấy đám thủ hạ năm chết ngổn ngang rất bi thảm, nên lấy làm đau xót bô ì hô ì, tay hữu vung “Liệt hỏa kiếm” chia vào mặt Cừ Thiên Hiệp rống lên như sấm nổ:

- Quý con! Người còn nhỏ mà tàn nhẫn thái thậm, bản đảo chúa thế chẳng đội trời chung!

Tiếng nói dứt chiêu kiếm đã thành, luồng kinh phong đỏ khé như máu, tỏa xung ra ngoài nóng hực.

Chỉ vì Hỏa sơn đảo chúa giận đến cực điểm, gương mặt hừng hồng biến biến sang bầm tím như trái tử lê, chúng tỏ há ã vận dụng toàn lực dồn vào hỏa kiếm, lại thẳng tay nhắm vào yết hầu Cừ Thiên Hiệp thịch một nhát cực mạnh.

Thế nhanh như ó biển vô` gà, hiểm ác như sơn thầ`n tróc quý, chẳng kể sự lợi hại siêu phàm của Liệt hỏa kiế`m, nội chiêu thức này cũng đủ khiế`n cho đố`i phương vỡ mặt kinh tâm.

Cừ Thiên Hiệp thắ`t kinh ngã bật ngược ra sau, Trúc kiế`m gượng múa quanh một vòng tròn bao quanh cơ thể, đờ`ng thời thân mình chàng uố`n cong như vành cung, bật ngược lên cao mắ`y trượng, thuận theo đà á`y, chàng trở thuật khinh công chạy như gió, là đà trên không trung.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tắ`t Chánh rồ`ng lên thăm liệt:

- Quý con! Chỉ có đường địa ngục là lố`i thoát của ngươi, chớ chạy...!

Hắ`n vừa rồ`ng vừa đuôi theo Cừ Thiên Hiệp nhanh như tia sét lưng trời.

Thân mình hắ`n chưa tiế`n tới nơi, thì đạo kiế`m phóng vọt tới trước nóng bức người.

Kinh phong vừa nổi, thì mũi kiế`m chỉ cách đôi chân Thiên Hiệp độ ba tắ`c.

Cừ Thiên Hiệp lơ lửng trên không trung, không chỗ tựa, chẳng nơi nào gượng được để tung chiêu ứng phó, chỉ còn một cách hít hơi thót bụng. Nhưng luô`ng khí nóng, đã liế`m nhanh chéo áo.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tắ`t Chánh há chịu buông tha sao? Nhanh như chớp Liệt hỏa kiế`m rướn tới một tắ`m tay, thích mạnh vào khoảng không ngay hai chân Thiên Hiệp lầ`n thứ hai.

Cừ Thiên Hiệp sợ toát mồ` hôi hột, vội hóp ngay luô`ng chân khí, lắ`c mình né qua bên tả độ bảy thước, đờ`ng thời hạ xuố`ng đắ`t rắ`t nhanh.

Hoa sơn đảo chúa tay nhanh mắt sáng, chiêu kiếm thứ nhì vừa rơi vào khoảng không, thuận đà hất rướn mình tới trước, nhắm ngay vị trí chỗ Cừ Thiên Hiệp vừa chắm chân quét ngay một đường gươm Liệt hỏa lạnh lẽo phi thường không thể nào né tránh kịp.

Đây là một chiêu tuyệt học “Hoa kiếm tạo quân hồng” cực kỳ nguy hiểm và lợi hại.

Cừ Thiên Hiệp không ngờ hai cẳng của chàng lại lộp tại mũi kiếm Liệt hỏa, nếu sơ hở trong làn tơ kẽ tóc, hai chân chàng sẽ bị kiếm lửa cắt đoạn, tàn phế suốt đời.

Lúc bấy giờ, Thiên Hiệp cảm thấy hoa đôi mắt xót dạ đau lòng, chỉ có cách duy nhất là cứu đôi chân khỏi tàn phế, không còn cách nào bảo vệ Trúc kiếm nữa. Thân mình chàng uốn cong đôi chân tháo lui ra sau, tay hữu vung Khô trúc thánh kiếm đỡ ngay luồng Liệt hỏa khô c liệt.

Bỗng nhiên ánh kim quang chiếu diệu.

- Choeng!

Một tiếng rít xé màn không khí điếc óc đình tai, muôn đóa kim tinh chiếu vàng hực hỡ, hòa với hàng ngàn đốm xích điểm đỏ khé, trông tương tự như cây pháo bông chớp xẹt. Tiếp theo đây là hai tiếng hét sáng sột:

- Ôi chao!

- Ôi!

Bóng trắng, bóng hồng lập tức phân hai, mỗi người đều tháo lui cả trượng, gương mắt nhìn nhau trên trời nói chẳng ra lời.

Cửu Thiên Hiệp sớm hoàn hồn, vội cúi mặt nhìn vào “Khô trúc thánh kiếm”. Hồ t nhiên đôi mắt chàng sáng rực, chiếu lên đầy nét hân hoan... chỉ vì Trúc kiếm vẫn long lanh nguyên vẹn.

Hỏa sơn đảo chua Ma Tắt Chánh vừa lấy lại sự bình tĩnh đã đưa mắt nhìn “Khô trúc thánh kiếm” của Thiên Hiệp, gương mặt hấn hiện lên muôn trùng nghi vấn lại kinh ngạc vô cùng, khiến đôi mắt ốc hấn trợn tròn nhìn một cách ngây ngất.

Ngay lúc ấy, tên thủ hạ Hỏa sơn đảo buột miệng kêu thốt thanh:

- Đảo chúa! Hỏa kiếm đã...

Hỏa sơn đảo chua Ma Tắt Chánh bị giật tỉnh cơn mê, hấn kinh hoàng hỏi lặp lại:

- Bửu kiếm của ta?...

Vừa nói đôi mắt hấn đã rọi nhanh vào thanh Liệt hỏa kiếm, bỗng nhiên hấn rú lên:

- Ôi... trời!

Một tiếng rú hãi hùng nổi lên, âm hưởng vọng đến chín tầng, hàm chứa đủ: bi, ai, thố ng, hận và tuyệt vọng!

Chợt thấy Hỏa sơn đảo chua Ma Tắt Chánh, tay tả vỗ vào đầu, thân mình run bấn lên, lão đảo mảy bước, ngã nằ m nhoài trên mặt đất bất tỉnh nhơn sự.

- Keng!

“Liệt hỏa kiếm” rơi khỏi tay Ma Tắt Chánh rơi xuống đất, “Hỏa kiếm” không còn chiếu đỏ như trước, luôn cả sắc đỏ cũng

biến mất, như còn màu xám thiệt như kiếm chùi lại gãy mất đoạn dài bảy tấc.

Năm, sáu tên thủ hạ Hỏa sơn đảo trông thấy chủ tướng đại bại, vội co giò chạy ra đứng phía ngoài xa. Chỉ còn sáu tên trung tín gan dạ ở lại, hai tên chạy đến đỡ “Hỏa sơn đảo chua Ma Thất Chánh” ngõ ì dậy, bốn tên tráng kiện hơn nhảy ra giờ búa, rìu thủ thế, đứng án trước mặt đảo chúa, vì bọn chúng sợ Cửu Thiên Hiệp thừa cơ sát hại chủ tướng.

Thử nghĩ: “Hỏa sơn đảo chua Ma Thất Chánh” tự nhận “Liệt hỏa kiếm” là võ lâm đệ nhất, không ngờ món binh khí đã thành danh, lại bị “Trúc kiếm” của Thiên Hiệp đoạn gãy bảy tấc, bảo sao chẳng thương tâm thối ngỏ? Vì... thế giòng nhiệt huyết đảo nghịch trong nhất thời, khiến Ma Thất Chánh phải hôn mê ngã quỵ.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỷ, nhưng chàng vốn là người khí khái, không chịu làm những việc lấp đá, chèn đường, hay bức người trong cơn khốn đốn, vì thế chàng xuôi kiếm bước lên đến bên bốn tên thủ hạ Hỏa sơn đảo, bả ãng giọng nói từ hòa bảo nhẹ:

- Các vị hãy yên tâm! Tại hạ với các vị vốn không cừ sâu oán nặng, bắt buộc lắm mới giao thủ, mà chính các vị đã bức bách tại hạ trước, tại hạ chỉ ra sức tự vệ thôi... vả lại, chúng ta không cừ không hận, thì tại hạ bao giờ lại thừa cơ mà trảm thảo trừ căn hay sao?

Ngay lúc ấy, Hỏa sơn đảo chua Ma Thất Chánh đã hồ ì tỉnh lại, hấn giọng đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp than nhỏ:

- Bản đảo chúa, hôm nay số ãng gần tám chục, đây là lần đầu tiên chịu thảm bại như vậy!

Nói đến đây, hấn cúi đầu giấu hai giong lão lệ tuôn ra như
suối đổ, trông thật nảo lòng.

Cừ Thiên Hiệp dùng lời an ủi nói:

- Thấ ng bại võ gia là sự thường, người chớ nên bấn khoăn nghĩ
ngợi làm gì!

Hỏa sơn đảo chua Ma Tấ t Chánh gương mặt râu rĩ một cách
thảm hại, bằng giọng nói tuyệt vọng nhìn Cừ Thiên Hiệp hỏi:

- Người giết lão phu hay không?

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấ y đồ i phương run rẩy tỏ vẻ sợ hãi đến
cùng tột, bèn mỉm cười bảo:

- Người hãy yên tâm! Ta với người chẳng giận hờn không cừ oán,
thì ta giết người để làm gì?

Hay lấ m! Người nhân đức trẻ tuổi đáng giao tình!

Nói đến đây, Ma Tấ t Chánh cúi nhặt nửa thanh Liệt hỏa kiế m
hông tra vào vớ, chấ p hai tay trước ngực, hướng vào Cừ Thiên Hiệp
run giọng nói:

- Nế u người không giết lão phu, tấ nhiên lão phu phải yêu
cầ u người một điề u!

Cừ Thiên Hiệp lấ y làm kinh dị hỏi nhanh:

- Yêu cầ u? Người muố n yêu cầ u điề u chi?

Ma Tấ t Chánh thành thật hỏi lại:

- Người bắ ng lòng giúp không chỉ một tiế ng thôi?

Cừ Thiên Hiệp lấ y làm lạ nói xuôi!

- Người hãy nói thử xem, nếu có thể làm được thì ta không từ chối, bằng lời yêu cầu ngoài khả năng thì ta đâu dám hứa nhận!

- Người thừa sức giúp ta!

- Thừa sức, dĩ nhiên là bằng lòng!

Ma Tát Chánh mừng ra mặt, vui vẻ nói tiếp:

- Hay lắm! Lời nói của trượng phu đáng giá ngàn vàng!

Cừ Thiên Hiệp hơi chột dạ giọng phân trần:

- Ta chưa hứa! Vì người chưa cho biết câu chuyện gì... kia mà!

Ma Tát Chánh nghiêm trang tiếp lời:

- Không có gì lạ! Chỉ là câu chuyện “Liệt hỏa kiếm” bị người chém gãy mà thôi!

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Trường kiếm đã gãy, tại hạ không đủ sức nối lại!

Ma Tát Chánh mỉm cười khổ sở:

- Bỏn đảo chúa đâu dám nhờ chuyện hoang đường như thế!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị hỏi tiếp:

- Vậy đại ý, người muốn yêu cầu điều gì? Xin cứ nói...!

Ma Tát Chánh đã ngừng lấy giọng, nghiêm trang nói:

- Điều mà lão phu yêu cầu người giúp đỡ, là... câu chuyện hôm nay, chẳng nên phao truyền khắp giang hồ, lão phu biết người đủ

sức giúp đỡ, chỉ cần một lời nhân hậu, cũng đủ cho lão phu cảm kích muôn ngàn!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lây làm nghĩ ngợi, bèn trầm giọng hỏi:

- Tại sao phải thế?

Hỏa sơn đảo chua Ma Tắt Chánh thở dài não ruột, bằng giọng thể lương buồn bã nói:

- Chẳng giâu chi người, Lão phu đã ẩn cư trên hoang đảo Hỏa sơn, suốt mười mấy năm ròng, sở dĩ hôm nay có mặt tại Trung Nguyên chỉ vì ta bị mời dự lễ cưới, lại là lần thứ nhất xuất đầu lộ diện giữa giang hồ, nếu hôm nay câu chuyện tuyệt kiem được truyền đi khắp nơi, thì lão phu đâu còn mặt mũi nào dự lễ cưới và cũng không còn danh dự gì đối với mọi người!

Cừ Thiên Hiệp vốn biết trong giang hồ họ cần danh chứ không cần mạng sống, chữ danh đối với họ vô cùng quan trọng, do đó chàng gật đầu trả lời:

- Câu chuyện chỉ có thế ư?

Ma Tắt Chánh giữ giọng trầm buồn nói tiếp:

- Hôm nay lão phu đã lỡ bước đến Trung Nguyên, chẳng nể nửa đường phê bỏ, không nói nửa lời, mà quay về hải đảo hay sao? Vì thế, Lão phu mới giọng yêu cầu người hứa giúp!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua lây làm hứng khởi, bèn gật đầu đáp ngay:

- Cô nhiên người phải làm thế!

Ma Tắt Chánh lại nói thêm:

- Người vui lòng đáp ứng, là đủ hân hạnh cho lão phu còn thể diện, đợi cuộc hôn lễ cử hành xong lão phu lập tức quay về Hòa đảo, và lập lời thề nặng từ nay về sau không tái phạm vào đất Trung Nguyên nửa bước, nếu người không vui lòng đáp ứng, thì xin quay kiếm giết ngay cái hình hài vô dụng này, lão phu rất vui lòng nhắm mắt!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội cất “Khô trúc thánh kiếm” vào bọc khoát tay lia lịa nói:

- Tại hạ đã nói, chúng ta không cừ...

Ma Tật Chánh không đợi chàng nói hết lời, trầm giọng ngắt ngang:

- Nếu người không đành xuống tay giết lão phu, thì lão phu sẽ tự sát vậy, chứ lão phu đâu còn thể diện nào sống với đời!

Cừ Thiên Hiệp khoát tay cười xòa nói:

- Đảo chủ! Câu chuyện đâu đến nỗi nghiêm trọng thái quá!

Người có bằng lòng đáp ứng sự yêu cầu hay không? Lão phu xin người một lời để quyết định...!

Đáp ứng ngay!

Cừ Thiên Hiệp vừa trả lời, vừa vỗ tay reo to lên:

Một sự lách dữ làm lành, đây là lẽ dĩ nhiên, câu chuyện hôm nay tại hạ lấy danh dự bảo đảm với đảo chủ, dù trường hợp nào, hoàn cảnh nào, tại hạ quyết không hé răng nói với ai một lời!

Thật vậy ư! Người nói thật đây chứ?

Cừ Thiên Hiệp gật đầu trang trọng bảo:

Lời hứa của kẻ trượng phu, dù vật đổi sao dời vẫn không lay chuyển được! Đảo chủ hãy yên lòng!

Được như thế! Lão phu xin tạ ơn các hạ đã thành toàn!

Nói đến đây, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tật Chánh vòng tay xá Cừu Thiên Hiệp một xá rất sâu, sau cùng lão quay nhìn đám thủ hạ còn lại vẫy tay bảo:

- Chúng ta đi thôi

Vừa nói dứt, lão phất phanh tay áo, nhấc mình vọt lên cao ba tượng, sáu tên dũng sĩ thủ hạ cũng tung mình, thi triển công lực đuổi theo sau trong chớp mắt, bọn chúng chỉ còn là những điểm hồng, lén vào rừng sâu dần dần mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng thở dài, và lẩm bẩm:

Cao danh là điều hệ lụy, trong giới giang hồ lắm người bỏ mạng vì “danh”, hại thân vì “lợi”. Trẫm thế mang mang, chúng sinh vì danh vì lợi mà hại lẫn nhau, mãi mãi thâm mê biết bao giờ giác ngộ?

Chàng quét mắt nhìn thấy, mùi mây cỏ thi hài không toàn vẹn, nả rải rác trên mặt đất; nên lấy làm ái ngại xót xa, không muốn lưu lại lâu hơn nữa. Chàng bèn cúi đầu đi lặn về hướng Ngọc Mã sơn trang.

Chẳng bao lâu, mặt trời lộ dạng, tia nắng sớm đã soi tỏ cả vạn vật không gian.

Cừu Thiên Hiệp đã đi qua mây nẻo đường đê khúc khuỷu, lặn theo hẻm núi đến cửa một cốc động.

Ngoài cửa cốc có một ngôi nhà nho nhỏ, kiến trúc theo kiểu “Nghinh Phong Đình”, giữa nhà có tấm bia đá bằng kim thạch màu

vàng sậm trên bia có khắc một hàng chữ “xanh”:

“Võ di sơn thắ ng địa Ngọc Mã Sơn Trang”.

Nét bút như rô ng bay phượng múa, chứng tỏ người viế t má y chữ này là tay bác học danh gia.

Phía sau tá m bia kim thạch, có một cái giá bắ ng cây danh mộc, bên trên treo lủng lẳng cái chuông đồ ng độ ba thước cao.

Kê bên giá chuông, có tá m bảng nhỏ nề n xanh, trên bảng có khắc má y dòng chữ màu vàng như sau:

- Đệ tử của bốn môn vào núi đánh lên ba tiế ng chuông.
- Các vị bắ ng hữu võ lâm đánh lên năm tiế ng chuông, đờ i hô ì âm có người hướng dẫn vào núi.
- Các vị trưởng môn, các bang phái, miề n đánh chuông này, ...nét bút trên bảng linh hoạt không kém chữ khắc trên bia.

Cửu thiên Hiệp xem xong chép miệng bảo thắ m:

- “Thật là danh môn chánh phái có khác, hành sự công minh không gài chuông đặt bắ y, chỉ lắ y tiế ng chuông làm hiệu lệnh, một là...tránh khỏi nhiề u hiểu lắ m đáng tiế c, hai là để khiế n cho chủ trang chuẩn bị tiế p nghênh thực là chu đáo!”.

Chàng đưa mắ t nhìn lên giá chuông thuận tay chàng với lắ y dùi bắ ng gõ nắ m ngay ô chuông động mạnh:

- Boong! Boong!

Chàng động liên tiế p năm dùi, giọng đồ ng chung vang lên, làm rung động một vùng.

Cừ Thiên Hiệp đứng yên chờ đợi, má y khắ c trôi qua, vẫn không thấy mây may động tịnh. Ngoài ngôi nhà nhỏ, vách đá chập chùng miệng hang trầ m lạnh, không có bóng dáng một ai, hay tiế ng động nhẹ nào.

Cừ Thiên Hiệp quá số t ruột, nhắ c dùi gõ lên động mạnh vào hồ ng chung, liên tiế p năm dùi:

- Boong! Boong!

Năm tiế ng chuông ngân cao vút, dường như thắ u đế n chín tà ng chỉ vì Thiên Hiệp dùng sức nội lực quá cao, nên tiế ng chuông nổi lên nhưc óc, có thể cách xa mười dặm vẫn nghe rõ được.

Cừ Thiên Hiệp quá nóng lòng nên vừa đánh chuông xong, chàng chạy nhanh đế n cửa hang khỏm mình ngó vào trong chờ đợi.

Má y khắ c qua, bôn phía im lìm như cũ không thay đổi, hay có điề m động tịnh khác lạ nào, như châu rơi ngoài biển, lá rụng giữa dòng, bật vô âm tín.

Cừ Thiên Hiệp đợi chờ mòn mỏi, nên lắ y làm bực bội nói thắ m:

“Mặc kệ! Có hồ i âm hay không hồ i âm, chẳng câ n thiế t. Ta cứ vào ngay là hơn!”.

Vừa nghĩ ngợi xong, chàng không trở thuật kinh công, hoặc vận thêm nội lực, mà chỉ bước vào nhanh từng bước một, đi lắ n vào động cố c sự rủi may phó cho con tào xoay vắ n....

HỒI THỨ TÁM MƯỜI MỐT

Hỏa thiêu Ngọc Mã Sơn trang

Trên đường vắng lặng, chỉ có những trận gió lốc thổi vào hang chạy dài trên vách đá, tạo thành những tiếng gầm chuyển động vang đi mãi, tựa hồ như hô i chuông “vấn khách” âm hưởng còn phảng phất đâu đây. Ngoài ra cảnh vật vẫn nín thinh, cả bóng dáng một người cũng không thấy thoáng hiện.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm lạ chép miệng bảo thầ m:

- “Tổng đà của một môn phái lại là một nơi danh sơn trọng địa, tại sao lạnh lùng như động quỷ, quang cảnh thê lương thế này! Không có cơ quan bẫy rập thì đã đành, chứ lẽ nào, không có một người kiểm động động canh phòng hay sao?”

Nghĩ đến đây Cừ Thiên Hiệp bỗng ngược mặt lên trời huyết lên một điệu sáo du dương, lúc nhặt lúc khoan như tiếng địch của chàng Tiêu Sử bằng nội lực cao thâm của Thiên Hiệp, tiếng sáo truyền đi ít nhất năm, sáu dặm đường, cũng nghe rõ. Thế mà, âm hưởng đã bật từ lâu, trên đường ra núi vẫn không thấy một ai xuất hiện, bên núi đá chập chùng, cây xanh bát ngát, vẫn không thấy nửa điềm động tĩnh khả nghi nào.

Cừ Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, bèn buột miệng nói:

- Có nguy trá đây rồi! Tiển!

Nói dứt là hành động ngay, chàng lẹ làng phi thân lên cao hai trượng, nhắm vào phía lòng núi chạy nhanh như gió, chỉ trong chớp mắt chàng đã đến mút đoạn đường núi.

Cừu Thiên Hiệp ngừng mặt nhìn quanh bốn phía, bỗng thấy một cảnh thương tâm bày ra trước mắt, khiến chàng kinh hoàng la lên:

- Ôi trời!

Chàng thấy, trên khoảng đất rộng thênh thang, nhiều dãy lâu đài nhà cửa đổ tan hoang khắp mặt đất, dưới đống tường sụp đổ, kèo cột cháy xám đen, hơi khói còn bốc lên nghi ngút.

Xung quanh một trang viên bị tiêu thổ, đầy đầy những xác chết, Đông một xác không đầu, Tây một thây bẻ ngực, chân rụng, tay rời đầu nghiêng máu đổ ướt đẫm cả mặt đất, trông rất thảm thương, thực là một trận kiếp sát vô tiền khoáng hậu, tàn nhẫn tột đời.

Ngoài ra đống tường vôi bốc khói, cây cối nám đen, trận hỏa hoạn chỉ chừa cái cổng ngõ ra vào, tuy không bị cháy xém nhưng hai cây cột cũng bị đổ nghiêng, làm rơi bức hoành gia hiệu xuống mặt đất,... giữa các bức hoành phi có in bốn chữ trên thiếp vàng:

“NGỌC MÃ SƠN TRANG”

Cừu Thiên Hiệp chạy một vòng tròn quanh khu hỏa hoạn, cố gắng quan sát, nhưng không tìm được dấu vết kẻ gây ra trận kiếp sát này...! Chàng đoán chắc thủ phạm chính là đạo chúa Ma Tật Chánh và những tên thủ hạ của hắn, chứ chẳng phải kẻ nào khác lạ vào đây.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ mãi đến việc của người bỗng nhiên chàng sực nhớ đến điều gì, buột miệng kêu lên:

- “Rõ lẫn thân! Mau mau thoát khỏi nơi đây nếu không, sẽ gặp một sự thị phi rất rắc rối!”.

Ý niệm vừa nổi lên, thân mình chàng đã xô dịch chàng hoành thân ra sau, nhả ngay lối ra chạy nhanh như ma đuổi, bả nghệ thuật “

Lôi hành cứu chuyển” chẳng mấy chốc, chàng đã lướt qua hơn nửa đoạn đường.

Đột nhiên, giọng nói trong như chuông ngân phát ra giữa bầu không khí:

- Cừ Thiên Hiệp, khoan đi đã!

Tiếng nói chưa dứt, một bóng người từ ngoài động, phi thân đến như bay, tựa một vì sao lạc, rơi nhanh trước mặt Cừ Thiên Hiệp, nhẹ nhàng hơn chiếc lá vàng rơi.

Người này là một vị tráng niên, ước chừng ba mươi tuổi thân mình tầm thước, mảnh mai, đầu chít khăn tiêu diêu, chân mang giày da gấu, gương mặt trái xoan, da hồng má t biếc mày dài quá mắt, trán rộng cằm vuông, mũi thẳng tóc xanh, dáng điệu thật hào hoa phong nhã, trên lưng đeo lưng lẳng sa ngự kiếm.

Người lạ mỉm cười, vòng tay hướng vào Cừ Thiên Hiệp lên tiếng trước:

- Thiệu hiệp đi đâu mà hỡi hả như thế?

Cừ Thiên Hiệp không biết người lạ là ai nên điềm đạ hỏi:

- Tôn giả từ đâu tới? Tôn danh quý tánh là chi? Tại hạ xin được hân hạnh nghe qua!

Người lạ vẫn cười, vui vẻ đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Hồ` đây!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lui ra sau hai bước vòng tay nói:

- A! Vậy tôn giả đây là “Chương môn Võ di môn”, “Hò`i Thanh Kiế`m Âu Dương trang chủ”

Nguyên, Hò`i Thanh Kiế`m “Âu Dương Hò`” là một vị trưởng môn trẻ nhấ`t trong Cửu đạ`i môn phái, nhưng công lực và tài năng ngang hàng với Ngô Phi đạ`i sư phái Thiế`u Lâm, và Vân Tiêu đạ`o trưởng phái Võ Dương, danh dự đứ`ng vào hàng cao phẩm, thượng thừa! Thêm vào đó, Âu Dương Hò` là một thanh niên rấ`t dễ mế`n, không hổ danh trưởng môn một phái chánh đạ`o, vì tánh tình rấ`t điề`m đạ`m ôn hòa, tuy mang danh là Trưởng môn một phái võ, nhưng không bao giờ tranh chấ`p quyề`n lợi với thê`nh nhân hay mấ`t lòng một người nào trong giang hò`, chỉ vì...Âu Dương Hò` ít khi xuấ`t đạ`o giang hò`.

Hò`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hò` nghe Cửu Thiên Hiệp lên tiế`ng hỏi, bèn dùng lời khiêm tồ`n đắ`p lại:

- Chỉ là tiế`ng mọng, danh hư,xin thiế`u hiệp chớ cười!

Cửu Thiên Hiệp thấ`y Âu Dương Hò` có tính ôn hòa bình dị, nên lấ`y làm cảm phục, vò`i vòng tay, nói tiế`p:

- Tại hạ, hắ`ng ngưỡng vọng đạ`i danh đã lâu, không ngờ hôm nay đượ`c gặp cao nhân, thật lấ`y làm hân hạnh!

Hò`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hò` đứ`a mắ`t nhìn Cửu Thiên Hiệp như dò xét, lại mỉm cười bảo:

Thiế`u hiệp danh dương thiên hạ, oai tràn võ lâm, chính tại hạ lòng hắ`ng ngưỡng mộ!

Cửu Thiên Hiệp sực nhớ lại câu chuyện “cũ”, bèn bỏ đi lời khách sáo, vòng tay hướng vào Âu Dương Hò`, trân trọng hỏi:

- Chưởng môn! Ngài thanh Đào Nguyên, tại hạ có nhận của Trương môn một phong thư...

Âu Dương Hồ` vội ngắt lời Thiên Hiệp nói:

- Xin Thiế`u hiệp miễn lễ, vì không tiện giáp mặt trao lời mời thiế`u hiệp ước hội, cho nên...

Cừu Thiên Hiệp càng kinh dị hơn vội ngắt lời nói:

- Nế`u chàng nhận được “Phong thư đọc mãi mà không hiểu ý gì cả, vì thế` chàng nhờ kẻ đi thư trao lâ`m bấ`y giờ lại được xác nhận là không trao lâ`m, tâ`t nhiên phong thư ẩn tàng sự phong ba, biế`n cô`, chứ chẳng không! Vì thế` Cừu Thiên Hiệp cảm thấ`y lòng mình hồ`i hộp không an.

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` bèn nở nụ cười hiế`n dụ, bắ`ng giọng điề`m đậm nói:

- Phong thư chính bốn trang chủ đích thân, trao tận tay Thiế`u Hiệp há có sự nhậ`m lộn sao?

- Húy! Trang chủ đích thân trao thư? Nế`u như thế`...thì...

- Thật là một chuyện Vạn bấ`t đấ`c dĩ, tại hạ xin tạ cái lỗi đường đột này.

Nói xong Âu Dương Hồ` vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp xá một xá dài sát đấ`t.

Cừu Thiên Hiệp sượng sùng, đỏ mặt.

Nguyên lúc ngài trấ`n Đào Nguyên. Cừu Thiên Hiệp bị thâu nhận phong thư, có thể nói là bị uy hiế`p lâ`n thứ nhấ`t, chỉ vì lúc đó tâm ý của chàng bị Nhan Như Ngọc hấ`p dẫn đế`n mê muội, đồ`ng thời,

một sự bất ngờ trong muôn một như con ngựa rình bắt con ve ve, lại bị chim sẻ đứng sau lưng, phía sau chim sẻ có chàng thợ săn giương cung nỏ, do đó mới bị người lạ buộc nhận phong thư lại là vị Trưởng môn cao thủ. Do đó chàng bốt ngượng phẫn nào, buột miệng khen dõ i “ Âu Dương Hồ ” bằ ng giọng nói rấ t thành thật:

Trang chủ rấ t xứng đáng là vị Trưởng môn, công lực cao thâm khôn tả, sau này, mỗi khi nhớ lại, tại hạ càng bội phục hơn!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ mím cười khỏ sỏ nói tiế p:

- Thiế u hiệp chớ nên đê ề cao tại hạ thái quá!

Cửu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Trang chủ! Người đã dùng lời ước hẹn, chẳng hay có điề u chi dạy bảo?

Chàng lại sực nhớ đế n câu “ Túi giữ Thiên còn thập bửu ” nên không đõ i Âu Dương Hồ lên tiế ng trả lời, chàng nhanh miệng hỏi tiế p:

- Còn “ Thiên hạ thập bửu là gì, xin trưởng môn nhân chủ dạy luôn?

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ , chớp nhanh đôi mắ t tỏ vễ ngờ vực hỏi:

- Thiên hạ thập bửu...lý nào thiế u hiệp không rõ hay sao?

- Thực tề thì....

Âu Dương Hồ đũa tay chậ n lời nói:

- Thiế u hiệp! Xin hãy xem đây!

Vừa nói dứt lời, hắ n đưa tay vào bọc lắ y một tờ giắ y hoa tiên, đưa sang Cửu Thiên Hiệp mỉm cười bảo tiế p:

- Việc này ắ t Thiế u hiệp rõ chứ!

Cửu Thiên Hiệp đưa hai tay tiế p lắ y mảnh hoa tiên, lại nhìn thắ y trong tờ hoa tiên có đề mắ y dòng chữ:

- “Tạm mượn Linh lung Ngọc mã” đề dùng xin chó khước từ, Thiên hạ đệ nhắ t kiế m, Cửu Thiên Hiệp!

Sau khi xem xong, chàng lắ y làm kinh ngạc, ngơ ngẩn đế n độ xuắ t thắ n, nghẹn ngào nói chẳng ra lời, lâu lắ m chàng mới gắ p mảnh hoa tiên lại, đờ ng thời dịu dàng phân biện:

- Trưởng môn! Trang chủ! Tại hạ không rõ “Linh lung Ngọc mã” là gì? Xin trang chủ mơ ù lòng mình chánh dò xét lại xem, thật là oan....

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ vợi khoát tay chặn lời, bắ ng giọng nói ôn hòa thuắ n hậu bảo:

- Thiế u hiệp hãy an lòng, ta không nghi ngờ vô lý như thế đầ u!

Cửu Thiên Hiệp đau lòng như cắ t, vợi phân bua tiế p:

Chẳng phải tại hạ nguy biện lắ m lời, chỉ vì việc này rắ t to tát quan hệ đế n thanh uy của quý phái, lại ảnh hưởng đế n danh dự của tại hạ, xin Trang chủ xét lại!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ mỉm cười khỏ sở thờ ra một tràng nắ ruột, lại chậm rãi nói:

- Lúc đầ u vừa nhìn thắ y mảnh hoa tiên, ta nhận định thiế u hiệp đã làm, do đó, ta mới tìm đế n Đào Nguyên Trắ n mà trao bức thư ước hẹn, mời thiế u hiệp đế n đầ y, nhưng về sau...ta mới tìm

thấy một vài chi tiết, đủ chứng minh sự trong trắng của Thiệu u hiệp!

Thiên Hiệp nghe qua mừng nở ruột, chỉ vì bao nhiêu tội và không đầu đổ vào mình, từ câu chuyện “Võ Dương Kiếm Phổ” “Thiệu u Lâm Chân Kinh” chàng phải mang lấy nỗi oan khuất tày trời chỉ có Ngô Phi Đại sư Trưởng môn phái Thiệu u Lâm, là thông cảm nỗi oan khúc của mình, nên ít khi đề cập tới.

Hôm nay lại thêm một người nữa, là Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ đã dùng lời an ủi, khiến tâm sự oan khúc của chàng bớt đi phần nào...

Cừ Thiên Hiệp vội vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ nói tiếp:

- Quý Trang chủ! Người đã tìm được chi tiết như thế nào?

- Trong nháy mắt thời không thể nói hết được!

- Xin Trang chủ cho biết đại cương?

Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ do dự nói tiếp:

- Chi tiết do nơi suy đoán của ta, chứ không có bằng chứng cụ thể!

Âu Dương Hồ tỏ vẻ lo nghĩ, điềm đạm bảo:

- Vì sự bất hạnh mà ta tính trúng, không thể nào giới võ lâm thoát khỏi trường họa kiếp kinh hồn!

Cừ Thiên Hiệp càng thêm kinh hoàng bèn tự nhủ:

- Có thể Trang chủ đoán đúng đây, chỉ vì một trường võ lâm họa kiếp đã bắt đầu tại Võ di sơn của các người đây!.

Nghĩ đến đây, chàng buột miệng hỏi tiếp:

- A! Trưởng môn nhân, cứu cánh của chuyện này là....?

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ không để Thiên Hiệp hỏi hết lời, vội lên tiếng cắt ngang hỏi:

- Nay Thiệu hiệp. Huyết Quang giáo liên quan với Thiệu Hiệp ra sao?

- Huyết Quang giáo đối với tại hạ không liên quan tí nào cả!

- Chưa hẳn đúng!

- Nhưng đây là sự thật!

Âu Dương Hồ ngạc nhiên kêu lên:

- Thật ư?

Cừ Thiên Hiệp trân trọng nói:

- Tại hạ đâu dám đối người, và cũng không đối lòng!

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Chưa hẳn thế, vì sao Thiệu hiệp cùng với Phó giáo chủ của chúng, một bước chẳng rời nhau, thân thiện như gia nhân vậy?

- Việc này thì....

Âu Dương Hồ rọi đôi mắt hổ nhìn thẳng vào mặt Thiệu Hiệp, nghiêm giọng tiếp lời:

- Nếu Thiệu hiệp không coi thường bản Trang chủ, thì xin Thiệu hiệp cứ nói thẳng thắn.

Cừ Thiên Hiệp biế n sắ c, bắ ng giọng yế u ớt, má t tự nhiên, đắ p:

- Việc này.... Thực khó mà tỏ bày được!

Âu Dương Hồ` cười chua chát, lắ m bắ m:

- Ôi! ...Khó mà tỏ bày được!

Cừ Thiên Hiệp thật kinh sợ hắ n hiểu lắ m vộ i lớn tiế ng phân trá n:

- Trang chủ! Sở dĩ tại hạ nói “khó tỏ bày được là vì.... tại hạ đố i với vị Nhân cô nương chỉ là tình bạn cá nhân, tư cách hành động đế n là tự sự, không liên quan má y may đế n giáo phái Huyế t Quang..Thậm chí đế n Huyế t Quang Giáo chủ Thôi mạng diêm la Dị Đại Cương...

- Dị Đại Cương thân thiện và giao tiế p với thiế u hiệp có đặ m đầ lắ m không?

Cừ Thiên Hiệp nhú mắ y tỏ vể khó chịu, trá m giọng nói:

- Không bao giờ gặp mặt hắ n ta, Tại hạ đố i với Dị Đại Cương hiề m nhau như nước với lửa, coi nhau như cừ địch, chỉ vì tại hạ và hắ n dính líu món nợ đời truyề n kiế p, tuy mơ mơ hồ` hồ`, song đắ y là oan cừ trái chủ, thì có lý nào giao thiệp cho được!

Hồ` i Thanh Kiế m Âu Dương nghe qua lắ y làm mát dạ, dịu giọng hỏi:

- Chỉ mong những lời ấ y là chân thật!

Cừ Thiên Hiệp trá m trọng đắ p ngay!

- Tại hạ cũng mong trưởng môn đặ niề m tin vào tại hạ!

Hồ i Thanh Kiêm Âu Dương phá lên cười ha hả, nói:

- Lậy danh dự người trưởng môn ta tin tưởng người đậy! Nào.. chúng ta hãy đi thôi!

Vừa nói dứt, hấn đưa tay nắm lậy tay Cừ Thiên Hiệp dặt lặn về hướng Ngọc Mã Trang.

Cừ Thiên Hiệp vô cùng hồ i hộp, một là không rõ Âu Dương Hồ có thật tình thành ý hay không, hai là Ngọc Mã Sơn Trang bị tiêu tàn ra tro bụi, sợ e Âu Dương Hồ đau khổ mà phát sanh sự hiểu lầm. Nên hai bàn tay chàng toát ra mồ hôi lạnh, bằ ng giọng nói mắ t tự nhiên kêu lên:

- Lão trang chủ...

Hồ i Thanh Kiêm Âu Dương Hồ nhìn thắ y mặt Cừ Thiên Hiệp biế n đổi xanh xao, bàn tay lại run khẻ, nên lậy làm lạ hỏi nhanh:

- Thiế u Hiệp, có gì khó nói?

Cừ Thiên Hiệp run giọng đắ p ngay:

- Chẳng dám dằ u trang chủ, quý Trang diễn đắ ...

Âu Dương Hồ linh cảm một việc chẳng lành vội đưa tay dặt lên vai Cừ Thiên Hiệp lắ c mạnh hỏi:

- Thiế u Hiệp, ngươi hãy nói đi... dù sự thật có phũ phàng!

Cừ Thiên Hiệp cúi đầ u nói nhỏ:

- Trang chủ! Chẳng may cho tại hạ đế n đây gặp phải cảnh này... thực lậy làm...

Âu Dương Hồ` đưa tay nắm lấy bàn tay Thiên Hiệp tỏ vẻ thân mật bảo:

- Không đâu ta không nghi ngờ Thiê`u Hiệp lắm may chúng ta vào trang viện xem sao!

Vừa nói dứt, cả hai nắm tay nhau hướng vào Trang Ngọc Mã chạy như bay biế`n.

Cừu Thiên Hiệp thấ`y câu chuyện càng trở nên bí thú, lạ lạ muố`n tìm hiểu chi tiế`t nguyên nhân nên chẳng cự tuyệt Hồ`i Thanh Kiế`m, chỉ lặng lẽ chạy theo. Trong chớp má`t hai người đã về` đê`n Ngọc Mã Sơn Trang.

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` nhìn thấ`y trang viện tiêu điề`u, nhà cửa năm gian, lâu đài bô`n cổ giờ đây chỉ còn là đống tro tàn nghi ngút khói, nên động lòng khóc rồ`ng lên! Qua vài giây xúc độn`g, bỗng nhiên đôi má`t sáng rực lên, ngẩng mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, lớn tiế`ng bảo:

- Thiê`u hiệp! Việc này không phải độn`g nhiên xảy ra mà là bước thứ nhấ`t của bọn chúng đấ`y!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như rơi vào mê hồ`n trận, vội trầ`m giọng hỏi:

- Trưởng môn nhân! Ý kiế`n của Trưởng môn đố`i với việc này ra sao?

Âu Dương Hồ` nhú`mày, nghiêm nghị bảo:

- Ý kiế`n gì nữa? Việc này, thủ phạm là bọn Huyế`t Quang Giáo chẳng sai!

Cừu Thiên Hiệp lắ`c đầ`u nói tiế`p:

- Không, không phải vậy! Trưởng môn đã làm rõ rồi!

Ta làm rõ rồi...?

- Nhưng sự thật hung thủ, chẳng phải là người của Huyết Quang Giáo!

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hộ quát mắt nhìn Thiên Hiệp, nghiêm giọng:

- Thiệt hiệp! Vì có nào người đứng ra bênh vực tội ác Huyết Quang Giáo? Xét lại....những lời nói vừa qua của người, toàn là những lời không thành thật!

Cừ Thiên Hiệp nén giận uất khí, bằng giọng âm trầm tiếp lời:

- Xin Trang chủ chớ nóng nảy! Sở dĩ tại hạ quyết định, hung thủ không phải là Huyết Quang Giáo! Chỉ vì hung thủ phóng hỏa đốt quý trang, tại hạ đã bắt gặp hắn ngoài triền núi, lại thêm động thủ với hắn mấy chiêu! Bởi lúc ấy, tại hạ chưa rõ Ngọc Mã Sơn Trang bị tiêu hủy....

Âu Dương Hộ sáng rực đôi mắt, cướp lời hỏi:

- Nhưng hắn là ai?

- Hỏa Sơn đảo Đảo chúa, Bính ngọc chánh thân Ma Tật Chánh!

Hội Thanh Kiếm “Âu Dương Hộ” kêu lên một tiếng kinh ngạc, bỗng nhiên hắn ngược mặt lên trời cười sặc sụa:

- Ha, ha, ha, ha ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Tiếng cười đượm màu bi thương áo não, ngân đi cao vút không thôi, một lúc lâu hắn giương mắt, nhú mày về mặt ẩn đầy sát khí,

lại quay nhìn Cừ Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Thiêu hiệp! Câu chuyện này là mở màn đại cuộc, không còn nghi ngờ gì nữa:

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, buột miệng hỏi:

- Xin trang chủ cho biết đích xác hơn?

Hồi Thành Kiếm Âu Dương Hồ` đáp ngay không do dự:

Huyết Quang Giáo đã mở màn đại cuộc! Hỏa sơn đảo chúa Ma Tắt Chánh là người được bọn chúng cău thỉnh tới ứng viện!

Cừ Thiên Hiệp thốt kinh kêu lên:

- Thật vậy sao?

Âu Dương Hồ` gật đầu, chậm rãi nói:

- Phải đấy Thiêu hiệp à! Tam đại kỳ nhơn đều đến cả Trung Nguyên ta e rằng giới võ lâm khó tránh, trận hạo kiếp kinh hồn!

Cừ Thiên Hiệp lại hỏi:

- Tam đại kỳ nhơn, mà Ma Tắt Chánh là một trong ba vị ấy phải chăng?

- Đúng đấy!

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười hăng hắc bằng giọng cương quyết bảo:

- Nếu cái tên Hỏa đảo chúa Ma Tắt Chánh là một trong nhóm Tam đại kỳ nhơn thì trận hạo kiếp võ lâm không đến nỗi nghiêm trọng cho lắm! Ha..ha..ha!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ lấ y làm lạ hỏi nhanh:

- Xin cho biế t ý nghĩa câu nói này?

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắ c mặt đắ p:

- Chỉ vì tài nghệ của hắ n, tại hạ đã thử qua!

Âu Dương Hồ kêu lên kinh ngạc:

- Phải! Chẳng có gì mới mẽ!

Âu Dương Hồ tỏ vẻ ngờ vực, nghiêm trọng hỏi tiế p:

- Nhưng, hắ n còn trong tay “Liệt hỏa Kiế m..”

- Kiế m này....

Cừ Thiên Hiệp nói đế n đây vụt nín bật, chỉ vì chàng đã hứa danh dự với Ma Tá t Chánh không đề cập đế n câu chuyện “Liệt hỏa kiế m bị “Khô trúc thánh kiế m” chặt đứt bảy tâ c. Vì lời hứa, nên Cừ Thiên Hiệp nở nụ cười hồ n nhiên nói trái lại...

- Kiế m này đâu phải là vật hi hữu, vũ khí vô địch của thế gian,? Người ta thường nói vạn vật đề u có sanh có khắ c, lấ y một vật chế một vật, chẳng phải vãn hạ dám lớn lớ i tự cao, nế u như gây ra trận kiế p sát võ lâm, bằ ng tài bộ của Ma Tá t Chánh, thì khó mà nên việc đượ c.

- Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ nghe qua kinh hãi, gương đôi mắ t hồ tròn xoe nhìn Cừ Thiên Hiệp, như muố n tìm hiểu tận can trường, trong nhắ t thời hắ n ngắ người ra, không nói đượ c nửa câu.

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười nói tiế p:

- Trang Chủ! Nếu u trang chủ đem sự thật ra nói cho minh bạch, Cừ Thiên Hiệp này, nguyên đem chút tài mỏng bạc mà giúp sức với các phái võ lâm, tận tâm lực tiêu trừ trận tiêu di họa kiếp võ lâm, Trang chủ nghĩ sao?

- Đây là điều u ta mong ước!

Vừa nói dứt câu này, Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ sắc mặt vụt hiện lên tươi thắm nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia trù mệnh đậm đà: dường như chưa toại ý, nên buột miệng hỏi tiếp:

- Thiệu hiệp đã có qua chiêu, tỉ đâu với Hỏa sơn đảo chúa Ma Tát Chánh, thật ư?

Cừ Thiên Hiệp nhú mày, cao giọng nói:

- Chẳng dỗi chi Trang Chủ, chẳng những qua chiêu tỉ đâu, mà tại hạ còn vượt hơn hẳn ta một bậc.

- Hay lắm! Lão hủ thay mặt các giới võ lâm trong thiên hạ, tạ ơn thiệu hiệp!

Vừa nói dứt, Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ cung tay xá Cừ Thiên Hiệp một lễ thật sâu, một việc quá bất ngờ khiến Cừ Thiên Hiệp cuối ngả cả chân tay, trả lễ không kịp, chỉ lùi nhanh ra sau mấy bước, sượng đỏ mặt, nói nhanh:

- Trang chủ, chớ nên trang trọng quá! Làm tại hạ mất phân âm đức!

Âu Dương Hồ nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói cực kỳ quan trọng bảo tiếp:

- Thiệu hiệp có biết chăng? Huyệ t Quang Giáo Chủ Đại Cương đã thân mời các tà ma đạo tứ xứ, các lộ ma đâu hải ngoại vào

ngày long đài mô`ng hai tháng hai tề tựu tại Hắ`c ngục Cô`c. Bọn chúng lắ`y danh nghĩa “ Diện võ luận nghệ’ đại hội, chứ thật ra bọn chúng bủa lưới vây phủ võ lâm Trung Nguyên, toan mưu giết sạch hầ`u độc chiế`m quầ`n hùng, xưng bá chủ võ lâm!

Cừu Thiên Hiệp chếp miệng than:

- Thật là phường đại ác tâm!

- Bọn chúng lại đưa ra Tam đại kỳ nhơn làm chử...

Cừu Thiên Hiệp chẳng để Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` nói hế`t lời, chàng mim cười ngắ`t lời:

- Lão Trang chủ! Đã rõ ác ý của bọn chúng, Trung Nguyên Võ lâm há để cho bọn chúng hồ`i nhục hay sao!

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` gương cười đau đớn, bắ`ng giọng trầ`m buồ`n nói tiế`p:

- Thiế`u hiệp! Nế`u đem võ công ra luận, Cừu đại môn phái đem sánh với tam kỳ nhơn, ắ`t không thiế`u chi người, chồ`ng lại bọn chúng, chỉ ngại một điề`u bọn chúng rắ`t quái dị, nên thiên hạ mới gọi là Tam kỳ. Mỗi tên đê`u dùng món binh khí kỳ ảo, lạ đời, quý thầ`n không lường đợc, cho nên Trung Nguyên võ lâm đành bó tay vô kế`, không biế`t làm sao chồ`ng lại bọn chúng!

Cừu Thiên Hiệp nhế`ch môi cười nhạt hỏi:

- Trang chủ muồ`n ám chỉ : “Liệt hỏa Kiế`m”!

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` tỏ vẻ ái ngại, nghiệm giọng đắ`p:

- Phải! Nhưng còn hai món binh khí khác kỳ bí hơn!

Cừu Thiên Hiệp muố n tìm hiểu, vội hỏi ngay:

- Trang chủ, hai món binh khí khác kỳ bí hơn!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ` điê` m đạ m trả lời:

- Đã gọi là Tạm :”Kỳ” thì mỗi vật kỳ một cách khác, quái lạ khác nhau!

- Xin Trang chủ cho biế t về` hai vị kỳ nhân hai món binh khí kia thế` nào?

HỒI THỨ TÁM MƯỜI HAI

Đoạn tin Hồ`ng Hoa Lệnh chủ,

cắ t duyên tình Cừu Thiên Hiệp quyế t âm

Hồ`i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ` tỏ ra lo lắ ng tiế p lời:

- Vị “kỳ nhân thứ nhấ t là Đảo chúa” Hoanh thủy đảo” tên Bạch tịnh Ba hắ n có món kỳ binh khí Hàn thủy kiếm, còn vị thứ hai là...

- Trang chủ, có người lạ đế n!

Vừa nói dứt, Thiên Hiệp nhảy vọt ra phía sau bức tường đồ ẩ n thân.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp đang lắ ng nghe Âu Dương Hồ` thao thao bắ t tuyệt, bỗng chàng cảm thấ y có bóng hai người đi bên ngoài truông núi, thân pháp nhanh như én lượn, vận sắ c phục đen huyề n cả hai chỉ cách cổng Trang chừng hai mươi trượng.

Hồ`i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ` bị Cừu Thiên Hiệp gọi tỉnh, hắ n vội nhắ c mình chạy ra ngoài quan sát.

Ngay lúc ấy hai chiế c bóng đen đã bước vào cổng Trang, một trong hai người là một vị ni cô lớn tuổi, đầ u đội mũ ni, khoác áo tăng dài màu nâu, vẻ mặt sầ u bi thê thảm.

Âu Dương Hồ` vừa trông thấ y khách, buột miệng gọi to:

- Tuệ Minh! Ngươi đế n đây có việc gì không?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đoán biế t, hai người này là nhân vật của Cửu đại môn pháp, nên yên trí bước ra ngoài đứng sau lưng Âu

Dương Hồ`.

Vị ni cô trung niên gương đôi mắt kính ngạc, nhìn Trang viện bị tiêu thờ... tỏ vẻ cảm xúc đến cùng tột, đến lúc nghe Âu Dương Hồ` lên tiếng hỏi, Ni cô chấp tay trước ngực hướng vào Âu Dương Hồ` cúi đầu ra mắt, nói:

- A di đà Phật! Xin tham kiến chưởng môn! Lễ xong, bà ta đưa tay chỉ vào bạn đồng hành là một gã lực sĩ tráng niên, khoác áo thanh bào, giới thiệu:

- Vị này là Tam đại đệ tử của Cửu cung Môn tên “ Hứa châu Kỳ hiệu là Đả hổ tướng.”

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ bước nhanh tới trước, vòng tay cúi đầu làm lễ:

- Đệ tử xin ra mắt chưởng môn!

Sau khi ra mắt Âu Dương Hồ`, cả hai gương đôi mắt đen lay láy nhìn Thiên Hiệp bằng những tia soi mói.

Hồ`i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ` gật gù, điềm đàm hỏi:

- Hai vị ở xa nhau, một ở Thiên Sơn, một ở Cửu Cung, đồng lặn lội đến đây ắt có điều muốn nói, quý chưởng môn của hai vị vẫn bình yên khang hảo đây chứ?

- Tuệ Minh ni cô gương đôi mắt nhỏ nhìn vào đồng tường với bốc khói, than thở liềm miệng tỏ vẻ buồn lây.

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ vẻ mặt buồn rầu chí cực, bằng giọng nói trầm trầm ảo não đáp:

- Thượng bảm chương môn! Cửu cung sơn cũng lâm vào tình trạng điêu tàn thê thảm, y hệt như Ngọc Mã sơn trang của quý chương môn!

Tuệ Minh ni cô chớp nhanh đôi mắt, u buồn tiếp lời:

- Thượng bảm sư bá, gia sư mang trọng thương không rời được “Tử vân am” phái đệ tử đi thỉnh quý vị trưởng lão Cửu đại môn phái, xin vì gia sư mà báo thù!

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nhú mày nghĩ ngợi.

- Cửu đại môn phái sáng lập trên trăm năm, oai đức rộng khắp giang hồ, các bang phái khác đều tỏ ý thân phục, đừng nói có người dám quấy động cơ sở trọng địa của họ, mà chỉ một vài người đệ tử cao cấp của Cửu môn phái, trên chốn võ lâm cũng không một ai dám ức hiếp.

Hôm nay, chỉ trong nháy mắt, các môn phái đều báo cáo, trọng địa cơ sở bị quấy phá, khiến người không hề an lòng được.

Thiên Hiệp tuy sốt ruột muốn hỏi thăm, nhưng xét thấy địa vị của mình là khách không thể chen lời.

Hồì Thanh Kiếm Âu Dương Hồ` thở dài nảo nuốt bằng giọng bí phẫn hỏi:

- Các người trình bày rõ ta nghe?

Tuệ Minh ni cô thở dài nảo nuốt tiếp lời:

- Trước đây mười ngày, tiêu tăng ni chúng tôi vừa cúi đường Phật pháp, khóa đầu hôm giờ Đẩu xong, không rõ môn kỳ nhơn, quái khách xuất hiện ngả nào, đột nhiên xông vào vây phủ “Tử vân am”

Cửu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên, vội chen lời hỏi:

- Bọn chúng xông vào cả đoàn hay sao?

Tuệ Minh ni cô không lưu ý đến câu hỏi của Thiên Hiệp mà thông thả nói tiếp.

- Lúc bấy giờ, tiểu tăng ni chúng tôi không nhìn biết bọn chúng là ai, thuộc môn phái nào, thì bọn chúng đã rút đao ra hỗn chiến, giết thôi vô số đệ tử, trẻ già của bốn sơn, chúng không hé môi nói một lý do gì cả!

Hồ Thanh Kiếm Âu Dương Hồ ngạc nhiên hỏi:

- Còn lệnh sư đâu? Lệnh sư chẳng nhận biết chúng nó sao?

Ni cô trút một hơi thở dài đau đớn đáp:

- Gia sư vừa xuất phòng, đã nhận biết bọn chúng nó là thủ hạ của Hoàn thủy Đảo Bạch đảo Chúa...

Nói đến đây, ni cô tỏ vẻ động lòng uất nghẹn, một khắc sau mới rầu rĩ tiếp lời:

- Lúc đó, trận chiến đã diễn ra hỗn loạn, gia sư vừa hiện thân giữa tràng, thì Hoàn thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba vùng kỳ khí là Hàn thủy kiếm, cùng thiêu đảo chúa Bạch vân Phi, hai cha con họ xúm lại vây đánh Gia sư túi bụi, Gia sư không chống nổi kỳ binh khí, nên bị Bạch tịnh Ba thích trúng ba nhát kiếm bên hữu!

- Ba kiếm trúng tay hữu, làm sao chịu đựng nổi?

Tuệ Minh ni cô vẫn hướng vào Âu Dương Hồ giọng trầm trầm kể tiếp:

- Thế rồi, Hoàn thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba dùng mũi kiếm Hàn thủy chia vào yết hầu gia sư, bắt buộc gia sư phải giao ngay

vật trấ n Thiên sơn chí bửu cho hắ n, nê u không “hắ n” sẽ lấ y tính mạng tức khắ c!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ thắ t kinh kêu to:

- Ô i chao! Bọn chúng lấ y đượ “Thiên sơn hỏa châu” đi rô i sao?

Tuệ Minh ni cô ghen ngào đắ p:

Chính thê !

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ thờ dài bảo:

- Môn phái Thiên sơn, không hê thiế u Hỏa châu đượ!

Tuệ Minh ni cô gậ đầ u thỏa mãn và vẫn giữ giọng buồ n rầ u nói tiế p:

- Chườg môn đắ chí phái! Chúng đặ tử bản môn, lúc đầ u chưa tập luyện công lực, không một ai chịu đượ nổi cơn rét buồ t thắ u xương, mỗi năm vào kỳ tuyế t phủ Thiên sơn, nên ai ai cũng đầ u trông cậy vào “Hỏa châu” sưởi á m, luyện công trong phòng nê u Hỏa châu mai một, võ công của phái Thiên sơn không còn học tập đượ nữa. Ôi! Cả một nề n võ nghiệp Thiên sơn e bị thắ t truyề n từ đắ y!

Hồ i Thanh Kiế m Âu Dương Hồ hơi số t ruộ t hỏi nhanh:

- Vậ “ Hỏa châu” có giao nộp cho bọn chúng không?

Tuệ Minh ni cô mắ t nhòa đắ m lệ, run giọng nói:

- Gia sư cắ n rằng chịu đượ, người lớn tiế ng truyề n chư môn tử đặ dù chề t cũng quyế t hi sinh để bảo thủ. Hỏa châu là sinh mạng, linh hồ n của phái Thiên sơn..

Nói đến đây, vì quá cảm xúc, Ni cô ôm mặt khóc ngất, vẻ bi thương đến cùng cực.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy cảm động, nghiến răng trèo treo quát lớn:

- Bọn chúng bức hiếp người thái thậm!

Tuệ Minh ni cô đưa vạt áo nâu chùi ngấn lệ, bằng giọng nói bùi ngùi kể tiếp:

- Tiểu tăng ni chúng tôi quá đau lòng, nhưng vì nhị đại đệ tử dòng quỳ xuống giữa tràng đất u...

Thỉnh câu gia sư nên giao Hòa châu cho bọn chúng, hậu cuộc lấy tính mạng là điều cần thiết hơn!

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hồ gật đầu nói:

- Phải đấy! Giữ được non sanh nước biển sợ gì chẳng có củi đun!

Tuệ Minh ni cô lại hỏi tiếp:

- Gia sư nén nhục trao “Hòa châu”, Bạch tịnh Ba cướp lấy ngay, hấn lại “hánh xược” hấn nhủ gia sư. Nếu muốn thâm hội Hòa châu thì ngày Long đầu Mừng hai tháng tới đây, tìm đến Sào Hồ Hắc ngục cốc thi tài cao hạ!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua, hào khí bốc lên rỡ mặt, quay nhìn Âu Dương Hồ, nói:

- Lão Trang chủ! Nhìn thấy hai phái chánh tà sẽ cuốn nhau vào trường ác đầu, không tài nào tránh được. Nếu Cửu đại môn phái tin dùng tại hạ, thì Cừ Thiên Hiệp này nguyện đem hết sức mình vì võ lâm chánh nghĩa mà trừ khử bọn ma đầu ác đạo!

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` vòng tay hướng vào Thiên Hiệp trang trọng nói:

- Nế`u thiế`u hiệp có lòng giúp sức, thật là điề`u phước hạnh cho võ lâm, chẳng những Cửu đại môn phái cảm kích, mà luôn cả các bang phái giang hồ` đê`u hân hoan không ít!

Lúc đầ`u Tuệ` minh ni cô và Đả hổ tướng “Hứa châu Kỳ” đê`u tưởng Cửu Thiên Hiệp là đệ tử của Võ di Môn, hoặc là sứ giả trong Cửu đại môn phái nên tỏ ý xem thường, vì ca dao có câu: “phật nhà chẳng linh”

Đế`n lúc thấ`y Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ`, địa vị là vị chưởng môn cao trọng, lại đố`i đấ`i với Cửu Thiên Hiệp cũng rấ`t cung kính nên cả hai lầ`y mắ`t nhìn nhau như dò hỏi.

Hồ`i Thanh Kiế`m Âu Dương Hồ` nhìn thấ`y cả hai tỏ ý muố`n biế`t Cửu Thiên Hiệp là ai, nên trang trọng giới thiệu:

-A! Vị này danh dương vũ nội, dư`mãn giang hồ`, Thiên hạ đê`nhấ`t kiế`m Cửu thiế`u hiệp.... Cửu thiên..

Không ngờ, vị chưởng môn Võ di Môn chưa nói hế`t lời:

Bỗng nhiên tên Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ trợn đố`i mắ`t tròn xoe nhìn Thiên Hiệp quát to như sắ`m:

- Vị kia... Ngươi có phải là Cửu Thiên Hiệp không?

Giọng nói của hắ`n hàm chứa sự thô bạo và cực kỳ vô lễ.

Vừa nói dứt, hắ`n nhảy lùi ra sau hai bước khoa tay, tấ`n chân, tợn mắ`t cau mày, tỏ vẻ muố`n động thủ.

Cửu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, không hiểu sự gì đã xảy ra.

Hồ i Thanh Kiêm Âu Dương Hồ trừng mắt nhìn Hứa châu Kỳ quát hỏi:

- Chính là Cừ thiêu hiệp, Hứa hiên diệt tại sao lại...

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ, không để Âu Dương Hồ nói dứt, với giang hai tay phân thế, vung ra một chiêu “Truy hồn đoạt mệnh” tay tả phất chưởng, tay hữu vươn chỉ, đột nhiên nhảy vọt đến trước hai bước, liêu mạng kích vào mình Thiên Hiệp. Kinh phong như nước lũ, bóng trắng động mau.

Hồ i Thanh Kiêm Âu Dương Hồ vọt ra cản ngay đồng thời quát lớn:

- Hứa hiên diệt chớ vô lễ!

Cừ Thiên Hiệp lách nhanh thân mình theo chiêu pháp “Lôi hành cửu chuyên” xê ra ngoài cả trượng. Lại cao giọng quát to:

- Chuyện gì lạ thế?

Đả hổ tướng “Hứa châu Kỳ” mặt giận hầm hừ, vươn tay chỉ vào mặt Thiên Hiệp rõ ràng to:

- Tiểu tử! Ngươi hãy đến bảy mươi nhân mạng Cửu cung môn ta!

Vừa hét, hấn vừa nhảy sang một bên, tránh mặt “Hồ i Thanh Kiêm” đồng thời, vươn song chưởng tấn công ngay.

Cừ Thiên Hiệp dỏng dạc hét to:

- Tên kia...Do đâu mà ngươi bảo ta đến mạng bảy mươi hai người Cửu cung môn?

Vì chàng mắc phân biệt, nên không lưu ý né tránh luồng kinh phong dường như xéo vào mặt trượt ra phía mang tai...

- Bùng!

Một tiếng nổ vang lừng, cát đá bột lên mịt mù, phủ đầy mình mây Cừ Thiên Hiệp...

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hồ vội bước xê đén trước, giang tay cản thế hung hăng của Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ đồng thời quát to:

- Hứa hiền điệt, chớ nên vô lý, có gì ngươi hãy nói trước xem sao.

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ cơn giận chưa nguôi, giọng kêu rống lên như quỷ mị:

- Thượng bảm Sư bá! Nỗi lửa đốt Cửu cung sơn giết hại bốn môn “Bảy mươi hai người đệ tử”, thiit xương trắng đất, máu chảy ngập nê, thủ phạm chính là Cừ Thiên Hiệp, không ngờ nay lại gặp..

Hội Thanh Kiếm Âu Dương Hồ nghe qua biến sắc quay hỏi Thiên Hiệp:

- Có... như thế ư?

Cừ Thiên Hiệp giận tím mặt, không hiểu ra sao cả, nên quắc mắt nhìn Hứa châu Kỳ quát to:

- Tên kia ngươi có điên hay không?

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ dương mày trợn mắt hét to:

- Điên? Chỉ có ngươi điên máu. Nếu ngươi không điên thì tại sao ngươi tàn nhẫn thế được!

Cừ Thiên Hiệp giận mờ cả mắt, nhưng trong lòng tự nghĩ việc này có gì mờ ám, nên cố dãn cơn giận, giọng cười bảo:

- Tại hạ đồ ỉ với Cửu đại môn phái, xa không cừu gắ n không oán, vả lại, Cửu cung sơn tại hạ vẫn chưa biế t đâu, thì làm gì có chuyện đồ ỉ t núi, giế t một lượt bảy mươi hai sanh mạng... ngươi chớ nên vô lý như thế ỉ!

- Hãy im ngay...tiêu bồ ỉ!

Đã hồ tướng Hứa châu Kỳ rồ ng lên như hồ đỏi bắ ng giọng phẫ hận xung thiên...nói tiế p:

- ...Ba hôm trước, vào lúc trời tồ t mịch, ngươi che mặt bắ ng vương lụa xanh, dẫn theo hai mươi thên thủ hạ, vây phủ Cửu cung Sơn, nỏ lửa đồ ỉ t rụi Cửu cung tông đà, giế t người phát cỏ...

Cừu Thiên Hiệp! Nghe qua lắ y làm lạ, vội đưa tay chặn lời, cao giọng hỏi:

- Ngươi nhận rõ là ta ư?

Đả hồ tướng Hứa châu Kỳ rồ ng à m lên:

- Ngươi bịt đầ u che mặt, nhưng tiế c thay cô ỉ giắ u đầ u lại lòi đuôi!

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắ c mặt hỏi:

- Ta đã bao đầ u bịt mặt, thì làm sao ngươi nhận biế t được chứ?

Đả hồ tướng Hứa châu Kỳ trợn mắ t quát:

- Chính miệng ngươi tự xưng, ta là “Thiên hạ đệ nhắ t kiế m” Cừu Thiên Hiệp đây! Chẳng nhẽ là lời giả!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, ngược mặt lên trời cười sặc sụa quen thồi, giọng cười làm chắ n động cả không gian rung chuyển cả tim óc con người: “Ha ha ha! Một giọng cười bắ t tuyệt.

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ gương mặt biếc n xanh song chường gio ngang ngực, quát to như sấm:

- Có phải ngươi lầy làm đả c ý lắ m hay sao?

Hồ` Thanh Kiếm Âu Dương Hồ` lầy làm kinh dị hỏi to:

- Thiếu hiệp! Cười điếu chi....có lẽ nào..

Tuệ Minh ni cô nhúu mày bực tức, vôi chen lời hét lên lạnh lạnh:

- Luận võ công, chúng tôi không chắ c thắ ng ngươi, nhưng mà theo công đạo nhân tâm, ngươi khó tránh sự công phần các giới võ lâm, chớ nên đả c ý hợm mình!

Cừ Thiên Hiệp vụt nín cười, nghiêm giọng nói:

- Ta cười là cười Cửu cung Sơn các ngươi, hữu dũng vô mưu, thông minh trọng trời mà u mê trong nhắ t thời, để bị người lừa gạt đé n nổi tan môn, nát núi, mờ miệng oang oang tié ng báo cừu, ngậm môi “u ử” hờn báo oán, nhưng lại không bié t thủ phạm chơn chánh là ai!

Đả hổ tướng Hứa châu Kỳ thẹn quá thành giận, rồ ng â` m lên:

- Thủ phạm chính là ngươi! Chớ hàm hồ` nguy biện!!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười đié m đạ m, chậm rãi nói:

- Thủ phạm là ta! Buô` n cười nhĩ! Ngươi hãy lắ ng nghe ta hỏi đây, nế u ta là thủ phạm chân chánh, thì việc gì phải bao đầ u bịt mặt, thì đại gì phải báo hiệu xung danh, có phải các ngươi thông minh trọn đời, mà trong nhắ t thời u mê, không nghĩ suy phải chắ ng! Vậy các ngươi có phải là vô lý lắ m sao?

Hồ` i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ` nghe qua như tỉnh mộng, vôi quay sang Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ đié m đạ m bảo:

- Hứa hiên diệt! Cừ Thiên Hiệp nói đúng đây, người nên suy nghĩ lại xem?

Cừ Thiên Hiệp lại nói tiếp:

- Và lại, trước đây ba ngày, ta ở tại Cửu cung phong sơn cùng với Cửu cung bát hồ động thủ với Cửu cung môn?

Đả hồ tướng Hứa châu kỳ nghe lọt vào tai sượng đỏ mặt, cúi đầu chẳng nói ra lời.

Cừ Thiên Hiệp cao hứng nói luôn một thôi dài:

- Thêm một bả ãng chứng cụ thể nữa, là Ngọc Mã sơn trang bị xuất vật trấn môn, người ta cũng để giầy tờ vu khống tại hạ, nếu Âu dương lão Trương môn không chịu xét đoán, thì Cừ mỗi đâu còn có mặt nơi đây...ha..ha...

Cừ Thiên Hiệp nói đến đây bỗng cười nhạt hai tiếng, lại nghiêm sắc mặt nhìn Hứa Châu Kỳ trầm giọng bảo:

- Tại hạ nghĩ các người trung nghĩa vì nóng lòng rửa hận sư môn, nên không lưu ý giận hờn, chứ gặp lúc bình thường, nói những lời nhục mạ này, ...ha..ha..tại hạ đâu phải là tượng đá để người bức hiếp!

Nói đến đây, Cừ Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ thi lễ nói to:

- Lão Trang chủ! Vãn hạ xin bái từ!

Vừa nói dứt, chàng phất nhẹ tay áo, tung mình nhảy lên cao bảy thước, nhắm ngay đường ra núi chạy như bay.

Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ giật mình, nhảy vọt lên cao hai trượng đuổi theo vừa buột miệng gọi to:

- Thiên Hiệp khoan đi đã!

Cừ Thiên Hiệp tuy phật ý, nhưng không nỡ bỏ đi, bèn thay cước bộ dừng lại, quay đầu ra phía sau hỏi:

Trang chủ muốn dạy bảo điều gì thêm?

Thiếu u hiệp, chớ lấy đó làm phiền?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bằng giọng tha thứ nói:

- Đâu dám! Và lại phương ngôn có câu “Hãy tha thứ kẻ bất minh”

Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ hân hoan ra mặt bằng giọng nói cực kỳ trang trọng bảo:

- Thiên Hiệp! Câu chuyện trước mắt chúng ta, bổng trang chủ xin thiếu u hiệp lưu ý và nhớ..chuyện thứ nhất là cơn họa kiếp võ lâm, sẽ xảy ra vào ngày mùng hai tháng tới đây, mong thiếu u hiệp nên nhớ mà đến dự đại hội tại Sào Hồ, Hắc Ngọc Côc, hậu biểu dương cái hào khí cao trăm trượng của thiếu u hiệp, và vì Trung Nguyên Võ Lâm mà nêu cao CHÁNH NGHĨA!

Cừ Thiên Hiệp gật đầu, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ trang trọng đáp:

- Xin tạ ơn trước!

- Trang chủ quá nhún nhường! Xin cáo từ!

Vừa nói dứt lời, Cừ Thiên Hiệp nhấc bổng thân mình lên cao mấy trượng, nhắm vào lối ra Ngọc Mã Sơn trở thuật khinh công chạy như bay, trong chớp mắt chàng đã rời vùng ngọc Mã Võ di sơn đi khá xa..

Một mình đi trên đường cheo leo đầ y dồ c núi, giữa vùng rừng rậm bao la, Cừ Thiên Hiệp thâm cươc đi chậm lại, vừa đi vừa nghĩ ngợi tựa vị sư già khắ t thực trầ m tu...Chàng khép miệng bảo thầ m:

- Ai? Ai đã mạo danh ta tạo điề u thị phi khắ p xứ, chuồ c oán gây cừu?

- Họ vì danh ư? Vô lý! Công lực của họ đã xuấ t thầ n nhập hóa, hà tắ t phải mượn danh hiệu kẻ khác làm gì?

- Hay là vì lợi? Càng vô lý! Nế u vì lợi hà tắ t phải hãm hại người khác? Sau khi lợi đã vào tay cứ để cho họ không biế t ai là thủ phạm, có phải là tiện hơn không? Việc gì phải lưu danh, ký hiệu?

- Đúg! Kẻ đã rắ p tâm hãm hại ta, họ mới làm thề , chứ ngoài ra không có lý do nào khác lạ nữa!

- Ôi! Người này đã tạo cho ta một rừng địch thủ khắ p giang hồ khiế n ta không còn phương đi đứg, khiế n ta đắ c tội với các phái võ lâm. Lại khiế n ai ai cũng nhòm góm ta như tên quỷ khát máu..!

- Đúg đầ y! Nhắ t địn h là “hắ n”, hắ n là kẻ đại cừu thù của ta Trừ hắ n ra, quyề t không còn ai mang họa tưới khắ p nẻo đường, mà chỉ đặc biệt tìm những danh môn, chính phái để hạ thủ, hầ u gieo rắ c oán cừu!

Cừ Thiên Hiệp càng nghĩ càng tìm ra manh mớ i, tìm ra manh mớ i khí giậ n càng tăng...

Bắ t giác chàng nghiề n rằng trèo trẹo, cung tay giơ lên trời gào to:

- Ta tìm ra Mi, ta tìm bắ t mi, dẫn mi đi khắ p các giới võ lâm thiên hạ, mà cung khai những điề u tội ác do mi gây ra.. Sau đó.. ta sẽ cắ t đầ u mi treo giữa cây cao cho điề u hâu quạ xé, thịt da gan ruột

mi ta sẽ băm nát bỏ giữa biển Đông cho xương cốt mi ra tro bụi, đem đổ vào những nơi dơ bẩn nhất đời... hừ hừ hả con phần hận này!

- Soạt!

Một tiếng gió nổi, mang theo một đốm hồng, từ bụi cây rậm bắn xẹt ra...”veo ...veo” thêm những tiếng vi veo như xé lụa bay tới tấp...

Cừ Thiên Hiệp thất kinh, vì sự thế xảy ra quá đột ngột, khiến tay chân cuối ng lên không né tránh kịp, bất đắc dĩ chàng vươn thẳng cánh tay nhắm ngay đốm hồng chàng bay vút tới chụp mạnh. Thì ra một vật mịn mà như nhung gấm, kèm theo mùi thơm khuê các đượm nồng.

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, tưởng đâu cái đốm hồng là ám khí, không ngờ là đóa hoa hồng nhung.

Sau khi thấy hồng hoa, Cừ Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ vô cùng tung mình lên cao nhắm ngay chỗ bụi rậm vừa xạ ra, hạ mình xuống rất nhanh, lạt buột miệng gọi to:

- Như Ngọc! Như Ngọc, người trốn nơi đâu?

Cừ Thiên Hiệp chưa nói hết lời, thân mình đã đến kề bên bụi rậm,

Ngay lúc ấy, một bóng người ẩn sau bụi rậm bay xẹt ra...nhưng không phải Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, mà là một bà lão mặc xiêm phục đen tuyền.

Lão bà tóc bạc như sương, da gà mình hạc mặt nhăn nếp sống má lờm mắt sâu, vừa hiện thân đã lên tiếng hỏi:

- Xin phép hỏi các hạ có phải là Thiê' u hiệp Cừ Thiên Hiệp chẳng?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi ngay:

- Lão thái thái! Người nhận biê' t tại hạ sao?

Lão bà không đáp vội, chỉ hỏi vặn lại:

- Thiê' u hiệp, nhận biê' t đóa hoa hô`ng chẳng?

Cừ Thiên Hiệp gật đầ' u lia lia nói:

- Đúng đầ' y!

- Lão thái thái, có biê' t Nhan cô nương hiện ở đâu không?

- Hy!

Lão bà thở dài không đáp, gương mặt đã nhăn nheo, mà nhíu lại thêm, trông thực vô cùng sầ' u khổ:

Cừ Thiên Hiệp nhìn thầ' y dáng điệu của lão bà lầ' y làm kinh ngạc bô' i hô' i. Chàng linh cảm có chuyện không may ra cho Nhan Như Ngọc, khiê' n chàng lòng đau như cắ' t, hoảng hô' t hỏi:

- Lão bà, Như Ngọc ở đâu? Nàng ra sao? Có gì không...?

Lão thái bà thầ' y chàng hỏi tới tâ' p, bèn thở dài nảo nuột nói:

- Nhan cô nương giao phó cho Mụ câ' m lầ' y nự "hô`ng hoa" này làm bắ'ng có để gặp thiê' u hiệp hầ' u nói cho Thiê' u hiệp nghe mọi chuyện "khẩu tín"!!

- Khẩu tín? Tại sao thê' ? Lẽ nào nàng không muô' n gặp giáp mặt ta?

- Việc này...

Lão thái thái..người hãy nói mau mau! Có gì khó nói?

- Không!

Lão bà chỉ đáp một tiếng “không” và lắc đầu lia lịa, một lúc lâu mới chậm rãi nói tiếp:

- Phó giáo chủ căn dặn ta báo cho thiêu hiệp rõ “Xin thiêu hiệp chớ nên tham dự buổi hội, vào ngày mừng hai tháng hai tại Hắc Ngục Côc! Ngoài ra, xin thiêu hiệp hãy cố gắng mà bảo trọng lấy thân!”

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh dị kêu lên:

- Bảo trọng! Bảo ta bảo trọng lấy thân?

- Phải đấy thiêu hiệp ạ!

- Còn nàng hiện ở đâu?

Lão bà nhúu đôi mày khấc khổ, run giọng đáp:

- Thiêu hiệp không nên hỏi nhiều chỉ nên nhớ lấy là hơn, trừ cái..

- Phụt!

- Ôi chao!

Một điểm hàn tinh ngoài năm trượng, xạ đèn vun vút, mau như điện xẹt, phát ra tiếng réo như quỷ kêu cắt ngang câu nói của bà lão đồng thời đẩy thân hình gầy đét của lão bà ngã sòng sọt trên mặt đất.

HỒI THỨ TÁM MƯỜI BA

Không động tứ phương tìm cừ

Sự việc xảy ra quá đột ngột, không một ai có thể phòng bị được.

Cừ Thiên Hiệp, bước nhanh đến bên lão bà cúi đầu quan sát, nhìn thấy bà ta đã tắt thở từ bao giờ, thân mình gầy guộc nằm ngửa trên đất, mặt ngẩn nhìn trời, đôi mắt mở trừng trừng, ba mũi tên đồng cắm theo hình tam giác, từ sau lưng xuyên qua ngực, bày ra ba lỗ sâu “hoắm” giòng máu hàu như khô cạn sôi lên có bọt, phun bắn tứ tung như tròng mưa máu, nhuộm đỏ cả bãi hoang.

Ba mũi tiêu đồng phất ra, không gây tiếng động, không phải do ống đồng thổi tới, hai tiếng vút của cung nỏ, chứng tỏ hung thủ đã dùng tay ném mạnh.

Nếu dùng thủ pháp, ném một lượt ba mũi tiêu, sát hại được một người như thế, tất phải ra tay Siêu việt, đạo lực kinh người.

Cừ Thiên Hiệp cả giận tím mặt nhảy phất vào chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, và buột miệng rống lên như hổ đói:

- Người là hạng người gì? Tại sao ném ám khí hại người sau lưng!

Chàng rống lên cực to, làm rúng động cả đồng hoang cỏ dại, nhưng bốn bề vẫn vắng lặng như mặt nước hồ thu ngay chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, cũng không có điểm động tĩnh nhẹ nào.

Ngay lúc ấy, Chàng chợt trông thấy, cách đây chừng hai mươi trượng, có một bóng thâm màu đà, chạy nhanh như mũi tên lao vút về hướng Tây bắc.

Cừ Thiên Hiệp giận như điên dại, nhấc mình lên cao, uớ n lưng biế n ra chiêu “Trường hồ ã ng quán nhật” người như chiế c vòng câ ù năm sắ c, lượn nhanh dưới ánh mặt trời, đuổ i theo chiế c bóng nâu thẳ m như gió bão.

Nhưng chiế c bóng màu nâu á y, khinh công đẽ n độ tuyết trầ n, lướt như bạch nhạn. Cừ Thiên Hiệp trước vẫn như sau, vẫn cách chiế c bóng lạ hơn hai mươi trượng.

Cừ Thiên Hiệp khí giận bô c mờ mặt, vội đẽ ã thêm nội lực, trỗ thuật khinh công tuyết đĩ nh đuổ i theo. Trá i qua đườ ng truông khúc khuỷu triề n núi ngoã ã ngoề o, phút chố c đẽ n cụm rừng dày mắ t dạng.

Cừ Thiên Hiệp chạy tìm trong giây phút, vẫn không trông thắ y dáng người lạ ở đầ u đầ u, chẳng má y khắ c, chàng đã đi đẽ n đườ ng cái quan.

Trên đườ ng cái quan người qua kẻ lại không ít chàng sợ người dị nghị, nên vội thầ u cước bộ, bước lầ n theo khách bộ hành, và hỏi thăm đườ ng, mới rõ đây là lố i vào thị trầ n Qua Dương.

Qua Dương là một thị trầ n nhỏ, nhưng phong cảnh thật cảm tứ, phớ xá dẫ ã đầ y, khách thương tá p nập, thật là một nơi phồ ã hoa đô hội, náo nhiệt không muố n đi đầ u nữa...

Nhân tiện bên vỉ a hè phớ , có tòa cao lâu rắ t khang trang đẽ đẽ, chàng bèn đi thẳng lên lầ u, tìm một cái bàn trong góc gầ ã bệ cửa song, đẽ đẽ bê ã nhìn khách qua đườ ng, sau khi ngô ã chàng gọi tửu bảo mang ra bớ n đầ i thức ăn, hai bầ u rượu nóng, ngô ã uớ ng giải khuây.

Tục ngữ có câ u:

Dục phá sâ`u thành tu dụng tử

Tử nhập sâ`u trường, sâ`u tiện sâ`u.

.....

Tử nhập sâ`u trường, hóa tác tương tư lệ.

Tạm dịch:

Muô`n phá thành sâ`u, tua mượn rượu.

Rượu vào gan ruột, sâ`u vẫn sâ`u.

.....

Rượu vào gan ruột, lệ tàn tương tư.

Cừu Thiên Hiệp hứng chí, uô`ng một hơi ba chén rượu, chấ`t men nô`ng chạy khắ`p chân thân lại khơi dậy bao nhiêu sự việc hiện tại và tương lai, đua nhau nhảy múa trước mặt.

Dĩ vãng, mang trong mình một thân thể` mơ hồ`.

Hiện tại, cơn phong ba bão táp đã bủa đầ`y khắ`p võ lâm, nguy cơ quầ`n nặng, ác khí trùng trùng.

Còn tương lai, chàng lại nghĩ đế`n Hồ` hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bắ`y giờ không biế`t nàng ở đâu? An nguy thể` nào, chàng lại cảm thắ`y dường như có một điề`m chẳng lành xảy ra cho nàng.

Chàng cảm biế`t, tính tình của Nhan Như Ngọc rấ`t nông nổi, mà Huyế`t Quang Giáo Chủ Thôi mệnh diên la Dị Đại Cương nóng nảy, thô bạo, nham độc, không biế`t chừng giờ phút này nàng đã bị Dị Đại Cương sát hại cũng nên.

Chỉ vì một lý do rất dễ hiểu “Dị Đại Cương đã “khai đường yết tổ”, bày ra cuộc hôn lễ bất đắc dĩ buộc ép Nhan Như Ngọc, song nàng vốn tánh ương ngạnh, lại bất đồng ý về việc hôn nhân, Dị Đại Cương há chiêng theo ý nàng và nhượng bộ hay sao?

Nếu không có việc gì xảy ra, tại sao nàng lại phải lão bà đem đến cho ta một “khẩu tín”. Trong tin miệng ấy nói: “Hãy bảo trọng lấy thân” là nghĩa lý gì?

Hay là ý nghĩa “Sanh ly tử biệt” Của kẻ đã tuyệt tình?

Cừ Thiên Hiệp càng nghĩ càng đau khổ, càng khổ sở chàng càng uống nhiều, rượu cạn ly này, rót ly khác, chàng mượn rượu giải sầu”

Nên biết rằng: “Bệnh giả chữa bằng liều thuốc vui. Thật sâu dùn rượu khó nguôi.

Cừ Thiên Hiệp đã có bảy phần say, ba phần tỉnh, rượu nồng thấy lạt, cứ rót mãi, hết ly này sang ly khác, dần dần chàng cảm thấy đầu nặng hơn chân, toàn thân nóng bốc lên...

Ngay lúc ấy... Tiếng chân người dẫm mạnh lên lầu, khi đến nơi mới nhận rõ là bọn vị quái nhân y phục màu tro.

Bọn quái nhân, khoác áo ngấn tay màu tro, mỗi người mặt mày mét xanh, ốm như khúc cây khô.

Điều đáng chú ý, là bọn tên cầm bọn cây phương theo loại “Chiêu hồn phan” của đạo sĩ, mỗi cây phương dài độ bảy thước, cán phương làm bằng đồng đen, to bằng bắp tay bảy thước, cán phương làm bằng tơ lãn gai, hai bên có thêu bông hường, bông vàng trông chói mắt.

Bộ n quái nhân này, dáng đi cũng khác hơn mọi người lúc bước lên thang, dầm mạnh từng nấc thang một, có ý gây tiếng động âm ỉ, để biểu dương nội lực cao cường....

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, cau đôi mày, chép miệng nói thàm:

“Ừa”! cũng là đoàn người lang thang đây, nhất là giang hồ!”

Chàng vừa nghĩ đến đây, lại thấy bộ n tên quái nhân cầm Phướng, chọn một cái bàn “Bát tiên” gỗ i quây quàn xuống, vừa gỗ i đã gọi tửu bảo mang rượu thịt liền miệng, tựa hồ như đã nhìn đời cả ngày.

Tuy bộ n người đề u gỗ i xuống ghế, nhưng trên tay vẫn giữ chặt cây “chiêu hồ n phan” vào lòng.

Chẳng mấy phút, Bọn tửu bảo đã bày trên bàn một mâm thức ăn bốc khói, kèm theo bộ n bầu rượu thơm nõ ng, nhưng cả bộ n người vẫn không rời cây: “Chiêu hồ n Phan” mỗi tên đề u tựa thân phướng vào vai, hai tay cầm chén, đưa ăn uõ ng.

Một tên có chòm râu cãm, quặp vào cổ như râu dê, có vẻ luõ ng tuổi trong bọn bộ n người, hã n vừa ăn vừa nói :

- Đây ba vị lão đệ, chúng ta đi thêm hai ngày nữa là đến ranh giới tỉnh Hoàn Giang không biết chừng “Thã ng bé hung thủ” ở lẩn quẩn vùng Sào hồ chúng ta nên lưu ý cẩn thận đôi chút, để khỏi tở n công lặn lội !!!

Một tên trẻ nhất bọn, phá lên cười ha hả nói :

- Lão đại ! Có gì đâu mà lưu ý và cẩn thận? Đại ca thực khéo lạ đời! Từ ngày tiểu đệ với đại ca xuất đạo đến nay, đại ca chưa từng làm một việc làm hổ thẹn nhỏ nhất nào, vì có gì hôm nay lại nói như thế? Hay là đại ca nghe lời chỉ dạy của Chương môn chúng ta!

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt bảo rất khẽ:

- Tiểu đệ hãy cẩn thận lời nói, thành công không dễ lắm đâu, người nên nghĩ bốn chữ Thiên hạ đệ nhất... Là không phải là hạng người thường đâu nhé!

- Cừu Thiên Hiệp không để tâm nghe ngóng, nhưng bốn chữ Thiên hạ đệ nhất lọt vào khiên chàng giật nảy mình giả bộ đưa mắt nhìn rượt cái, nhưng tia mắt không rời bọn chúng đồng thời để tâm nghe ngóng tiếp...

Gã trẻ tuổi tỏ vẻ không hài lòng mỉm cười đáp:

- Lão đại! Chớ nên khen dõng chí khí của người mà đàn áp oai phong của mình!

Một gã trung niên có nốt ruồi hồng bên má vội cất tiếng nói chen vào:

- Tứ đệ chí lý đấy! Sá gì một tên hung thủ tuổi đôi mươi, nếu ta chịu khó suy nghĩ, với mớ tuổi đó, dù cho có luyện tập như thế nào chẳng nữa, trình độ bắt quá vượt đến hai mươi năm tu tập là cùng, ta không tin những lời đồn đại tưởng tượng, hẳn chẳng có lợi hại bao nhiêu đâu!

Tên tuổi trẻ thấy có người bênh vực cái lý luận của mình, bèn rướng cổ nói tiếp:

- Đúng đấy! Vật mang từ Đông sang Tây thì mất ít đi, lời nói mang từ Nam sang Bắc lại nhiều hơn, lạ gì những lời bịa đặt hoang đường, mà đề cao địch thủ!

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói như quát:

- Các người hoàn toàn sai, lại cương lý không chịu nhìn nhận sự thật các người hãy nghĩ xem “Kim đầu” chúng ta bị người đánh cắp, chúng ta không tìm thấy dấu vết nào chỉ có trông mờ mờ đoán bóng, bằng công lực của hung thủ, tất cả bốn người chúng ta họp lại e sánh không kịp!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nhieu mày nghĩ ngợi lại không hiểu ý bọn chúng nói với nhau những gì.

Đột nhiên, phái dưới lầu đi lên một người mặt mày rất quái dị, mình khoác y phục trắng toát, quả là một quái nhân.

Cừ Thiên Hiệp nhận biết ngay người này nên lấy làm ngạc nhiên không ít.

Nguyên người vừa lên lầu, vốn không phải ai khác lạ mà chính là “Lão sơn nhị quái” một tên lão nhị “Điền tử Quỷ”.

Lúc “Điền tử Quỷ” đến phi lại phóng, Phi Lai sơn trang lấy quyển “Thiệt Thư” trao Vạn lý Truy Phong Nhiệm tử Huệ đổi lấy Cừ Thiên Hiệp (xem quyển thứ I, hồi I)

Liên khi đó, Cừ Thiên Hiệp lại lắng tai nghe ngóng tiếp.

Điền tử Quỷ bệ vệ nghênh ngang trên lầu, song chẳng nhìn thấy Cừ Thiên Hiệp, hấn đi ngay lại bàn bốn tên quái nhân cầm “chiêu hồn Phan” bằng giọng nghiêm nghị lạnh lùng bốn quái nhân bảo khẽ:

- Nay bốn vị! Vâng lệnh của Giáo chủ dạy tại hạ nhắn bảo lại các vị Đa tạ bốn vị hộ tống tại hạ từ “Không Động sơn” đến đây, hiện tại đã đủ lắm rồi, các vị hãy trở về cho sớm!

Nguyên bốn tên quái nhân là cao thủ trong Cửu đại môn phái, các giới võ lâm điền tử biết là: “Không Động Tứ Phan”.

Không Động Tứ Phan nghe “Điêu tử Quỷ” nói, tất cả điếu xám mặt, đứng chông chênh phan đứng dậy một lượt, giương tám tròng mắt nhìn Điếu tử Quỷ, quát lớn:

- Người là người gì!

Điếu tử Quỷ nhếch môi cười bí hiểm nói:

- Tại hạ được người gọi là “Điếu tử Quỷ, Huyết Quang Giáo tông đà thủ hạ!

Bốn tên “Tứ phan Không Động” ngạc nhiên kêu lên :

- Huyết... Quang... Giáo

Vừa kêu lên bọn chúng đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ kinh dị vô cùng, tưởng tượng như chuyện quá bất ngờ không thể tin tưởng được.

Khoảnh khắc sau.

“Không Động Tứ Phan” lão đại nhíu đôi mày rậm trâm giọng hỏi:

- Nếu là Huyết Quang Giáo, ta hỏi người Thiên hạ đệ nhất kiếm có phải là môn hạ của Huyết Quang Giáo các người không...

Điếu tử Quỷ không để Tứ phan lão đại nói hết lời, vội nhấc gương mặt quỷ, cất giọng âm ma thâm nói:

- Phải đấy! thiên hạ đệ nhất là người của bản giáo, được phong là “Thiên Hạ Đô tuấn xứ, Ngũ lỗ Tông chỉ huy” chỉ dưới Giáo quyề của chủ thôi, thậm chí Phó Giáo chủ danh vị rất cao tột, người đã thành hôn với nhân vật thứ ba trong thiên hạ trâm đời mà chỉ ngang hàng với y thôi.

- Cừu Thiên Hiệp nghe quá rúng động cả tâm can chàng chưa kịp suy nghĩ đã nghe Điếu tử Quỷ giở giọng âm ma cười hô hô cất

tiếng nói ong ong:

- Tại hạ đã nói hết rồi đây, như thế là đủ... xin cáo từ các vị được rồi chứ

Nói xong hắn quay mình, thông thả bước xuống lầu, giả bộ như trốn chạy.

Nhanh như chớp, bốn lão “Không Động Tứ Phan” cử tràng phan chặn ngang lối đi đông thanh quát như sấm động:

- Khoan đi đã!

Vừa hét dứt, bốn tên “Không Động” tràn mình tới trước chắn ngang lối đi.

Điều tử Quỷ bữu môi cười hềnh hếch, không chút sợ hãi lạnh lùng hỏi:

- Người đã đi đi với ta như thế sao?

Không Động Tứ Phan lão đại, lay mạnh cánh Phan chiêu hồn tỏa ra đạo kinh phong to một vầng cả trượng vuông, nặng giọng gâm to:

- Không phải thế?

Điều tử Quỷ ngạc nhiên nheo mắt hỏi:

- Chứ người ngăn đường cản lối tại hạ để làm gì?

- Người phải nộp cho ta một người!

Điều tử Quỷ nhăn nhó hỏi lại:

- Nộp người? mà nộp ai chứ?

Không Động Tứ Phan Lão đại trâm giọng quát to như sấm nổ:

- Giao cái người mà các người xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừ Thiên Hiệp hãy đem Cừ thiên Hiệp nộp cho gia gia ngay!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giận run lên, hai tay nắm chặt, cử toàn thể tấn công, nhưng chàng cố gắng nhịn nhục, hậu chờ xem “Điền tử Quý” sẽ đối phó cách nào với “Không Động Tứ Phan”

Lại nghe, Điền tử Quý cười lên hăng hắc giọng cười âm trầm đầy khinh mạn, hàm chứa sự bất mãn cùng cực, hấn vừa cười vừa bước đến gần “Không Động Tứ Phan” bằng giọng nói mỉa mai như gây sự bảo:

- Đâu có dễ như các người mơ, các người có tổ mắt khám vàng, cũng khó mà bái kiến Tổng tuấn sứ của bốn giáo được, riêng gặp được Điền tử Quý ta, cũng là sự hân hạnh cho các người lắm đấy! chớ câu vọng vô ích!

Không Động Tứ Phan Lão đại trâm môi bảo:

- Hừ! người sánh “Hấn” như Hoàng đế phải chăng?

- Không phải!

- Là Vương hậu tể tướng?

- Cũng không phải !

- Chứ muốn gặp hấn phải làm thế nào?

Điền tử Quý gạt đầu lia lia nói:

- Người hỏi câu này hợp lý đấy, nếu các người đủ can trường đảm lược, hùng tâm bằng quả “đầu” hào khí cao ngất trượng, tự nhiên các người gặp không khó lắm. Ngày mùng hai tháng hai tại

Hắ c Ngục Cô c, là cơ hội duy nhấ t, ngươi hãy đê n đấ y mà động thủ với hắ n, trừ cơ hội này ra, chỉ sợ... hi... hi... ha... ha!

Giọng cười của Điê u tử Quỷ đượ giọng ấ m mà lạnh lẽo, hàm chứa sự khinh mạn vô cùng.

Không Động Tứ Phan lão nhậ rõ ng lên như hổ :

- Chỉ sợ the nào ?

Điê u tử Quỷ cười hê` hê` đáp nhanh:

- Chỉ sợ hà hà! Muô n bá kiê n “ Huyê t Quang Giáo” Thiên hạ đô tuầ n sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy chỉ sợ không còn cơ hội nào khác !

Không động tứ phan lão tử rõ ng liên hô` i, bảo:

- Hay nhi ! Khéo tô ngọc dát vàng , hắ n bắ t quá là một tên tà ma ngoại đạo, một tên hàng chó, chủ cao trọng gì ... mà khoác lác khoe khoang !

Không Động Tứ Phan Lão tam tiện dịp cả mắ ng :

- Thậm chí đê n tên Dị Đại Cương cũng là phường tiểu tô t !

Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên, tai bùng, mắ t loạn, ly rượu trên tay chàng ấ n lún sâu xuô ng mặt bàn vẫn không hê` biê t gì cả.

Điê u tử Quỷ vẫn không tỏ vẻ giận dữ gương mặt âm ma lại hiện lên đầ y hân hoan đắ c ý trầ m giọng nói :

Đừng nhục mạ sớm the ! các ngươi hãy dành những lời này đê n Hắ c ngục Cô c mừng hai tháng hai hãy nói chắ ng muộ n... ha... ha... ha!

Vừa nói dứt, hắ n ngang nhiên như người vô sự đưa tay gạt bỏ n càn phan, toan bước xuố ng lầ u .

- Khoan đi đã!

Bồ n tên “ Không Động Tứ Phan” đờ ng hét to như sắ m nổ ,nhanh như chớp phan giao động mạnh bồ n người đã tủa ra bày hàng chữ nhắ t dàn ngay cửa thang lầ u.

Điề u tử Quỷ vỗ tay reo lên :

- Hay lắ m ,hay lắ m! Muồ n động thủ sao?

Vừa nói, hắ n lại lắ y tay chỉ về` hướng Bắ c ngoài Trầ n Quá Dương , trân trọng bảo :

- Hồ ng Yế n Nham ngoài thành Qua Dương , bản thân sẽ đọi các người !

Không Động Tứ Phan lão đạ lắ c nhanh thân mình đưa tay chỉ vào mặt Điề u tử Quỷ quát cực to:

- Tứ phan Không động chẳng muồ n động thủ với một tên vô danh tiểu tô t như ngươi đâu !

Điề u tử Quỷ căm căm, vươn tay chỉ vào mặt Không Động Tứ Phan Lão Đại nạt to :

- Hay cho loại trùng lớn mặt ! Dám khi dễ bỗ n nhân!

“Không Động Tứ Phan đại bữ môi cười khinh bỉ ,bắ ng giọng trầ m nói tiế p :

- Hay nhi! Lão hủ , nhờ người nói lại với tên Cừ Thiên Hiệp bảo “hắ n” hãy mau mau mang chiế c “Kinh Đầu” hoàn trả lại bỗ n môn,

bả`ng trái lại , hắ`n hãy dọn mình chờ Thọ tử .. tứ phan sẽ vấ`y phương chiêu hô`n tề` độ...!

Điề`u tử Quỷ thề lưỡi, lắ`c đầ`u, toan cá`t tiề`ng trả lời.

Đột nhiên, một bóng trá`ng sà tới rắ`t nhanh không gây ra tiề`ng động nhẹ .

Nguyên Cừ Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được bèn lắ`c mình nhảy xen vào giữa “Không Động Tứ Phan và Điề`u tử Quỷ”, nhướng mắ`y trợn mắ`t nhìn cả năm hét lớn :

- Nơi đây là chỗ buôn bán , không được ô`n ào! Đi mau!

Vừa nói dứt, tay hữu chỉ thẳng thang lầ`u, tay tả chỉ vào bọn năm người, thầ`n sắ`c uy uy lắ`m liệt .

Không Động Tứ Phan và Điề`u tử Quỷ, cả năm người trồ` mắ`t kinh ngạc.

Chỉ vì, song phương đang tuồ`t đao trương nổ, ý muồ`n động thủ đột nhiên có người nhúng tay vào ,lại thêm chiêu “Lôi hành cửu chuyển của Thiên Hiệp nhanh một cánh thầ`n tồ`c, tựa hô` như không rõ Thiên Hiệp từ dưới đấ`t chui lên, hay trên trời hiện xuồ`ng .

Điề`u tử Quỷ thắ`y công lực Thiên Hiệp kỳ tuyệt nên lắ`y làm ái ngại, chỉ vì hắ`n là một tay lịch lắ`m giang hô` , gian manh cô`t khí, vừa thắ`y Thiên Hiệp hiện ra, đã thừa cơ lùi ra sau một bước, mỉm cười nham hiểm, chớ đón bọn Không Động Tứ Phan ra tay trước , thực đúng với dự liệu của hắ`n.

- Không Động Tứ Phan tự thị mình là “ danh môn chánh phái” bèn cao giọng quát to:

- Người là ai ? tại sao dám nhúng tay vào việc này, người tự lượng đảm đương được chứ ?

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, bả`ng giọng nói oang oang khỉnh thị quát to:

- Hừ ! Dù công việc tày trời đi nữa... Tại hạ cũng thừa sức đảm đương!

Điêu tử Quỷ kêu một tiếng “Y” bước sầm tới trước, giương đôi mắt cú nhìn Thiên Hiệp hỏi :

- Các hạ là ai?

Cừ Thiên Hiệp thấy hắ`n có hình quái gỡ, lại thêm khoác lác khoe khoang, nên có bả`n không vừa ý, lại nghe “Điêu tử Quỷ” hỏi, khiến chàng nổi đóa, lắ`c mình ra chiêu “ Lôi hành cửu chuyển” lướt đé`n bên mình Điêu tử Quỷ, thuận tay chàng chop mạnh cánh tay của hắ`n, thế` mạnh như khóa sắ`t ,xích đò`ng Điêu tử Quỷ không tài nào vùng vẫy được...

Điêu tử Quỷ là một tay nội lực khá cao đáng liệt vào hàng cao thủ nhân vật, nhưng đứng trong giới võ lâm giang hồ` , hắ`n thuộc vào hạng bắ`t lương ác độc, một nhân vật khát máu tuyệt vời ...Nhưng lúc bắ`y giới ,sự việc xảy ra quá đột ngột, nháy mắt không kịp, thì thủ thế` làm sao? Nên vô tình bị chàng xách bổng lên như một đứa bé lên ba. Ngồi đại huyế`t bị phong bế` , khiến hắ`n hò`n mắ`t vía, xuấ`t hạn dầ`m mình .

Bồ`n tên “Không Động Tứ Phan” thắ`t kinh, mỗi tên đé`u vận nội lực phóng thân, nắ`m chặt cây phương Chiêu hò`n thủ thế` dự bị .

Cừ Thiên Hiệp bóp mạnh đại huyế`t Điêu tử Quỷ vừa nhóm miệng cười hỏi:

- Tử Quỷ ! Người đã quên ta rồi ư ?

Điều tử Quỷ nhấp nháy đôi mi, cất tiếng rống lên thảm liệt, gương mặt đã kỳ hình quái trạng lại nhăn nhó thực khó coi, hấn giọng gào nói run run:

- Chưa biết ... không nhận rõ là ai...!

Cừ Thiên Hiệp khẽ cười nhạt bảo :

- Thật là quý u mê! Người là Đại đầu mục Huyết Quang Giáo lại không nhận biết “Thiên hạ đô tuấn sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy” hay sao? Chẳng sợ người ta cười thúi mũi a!

Lời nói vừa thốt ra, chẳng khác tiếng “Sét” giữa cơn mưa khiến mọi người đều kinh hoàng biến sắc.

“Không Động Tứ Phan” mặt mày tái xám, gương mắt tròn xoe nhìn Thiên Hiệp không chớp, ngơ ngẩn đến xuất thần.

Điều tử Quỷ kinh hoàng đến cùng tột, hấn kêu la thảm thiết thê lương hơn trước, vừa lầm bầm nói

- Người... Thiệt u... Hiệp... Người...

Cừ Thiên Hiệp không chú ý đến Điều tử Quỷ, chàng quắc mắt nhìn “Không Động Tứ Phan” trầm giọng nói:

- Các người là nhân vật trong Cửu đại môn phái mở miệng phải lựa lời, chứ tại sao máng lén sau lưng người, như phường u mê hạ tiện vậy!

Điều tử Quỷ thốt ngỏ không ít, mồ hôi rịn ra trước trán, lấm tấm hạt ngô, hai hàm răng đánh lập cập, chứng tỏ hấn không chịu nổi cơn đau.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp không lưu ý đến hấn, cho nên miệng phát ra lời phân hạnh, thuận tay bóp mạnh vào đại huyệt Điếu tử Quỷ mà không hề hay biết.

Cừ Thiên Hiệp thấy bọn tên “Không Động” phải thơ thẩn như kẻ bị mất hồn, bèn cặp nách Điếu tử Quỷ bước xuống cầu thang, đồng thời kêu to.

- Đi... đi chứ!

Bọn tên “Không Động Tứ Phan” nhận không ra thân phận gã thiếu niên áo trắng này, nên trong thức thời, hai chân cuống hết lên không cử động được.

Bọn người đồng nghĩ ngợi :

- “Nếu bảo gã thiếu niên áo trắng này là “Thiên hạ đệ nhất Kiếm Cừ Thiên Hiệp, mà Cừ Thiên Hiệp là nhân vật cao trọng của Huyền Quang Giáo, thì tại sao “hấn” cư xử với Điếu tử Quỷ rất khác nghiệt, đầy vẻ oán hờn?”

- Tại sao Điếu tử Quỷ lại không nhận biết hấn?

Nếu bảo hấn không phải là “Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừ Thiên Hiệp!” Xem qua công lực, nghĩa khí của “hấn” rất cao thâm. Nhưng nếu “hấn” không phải Cừ Thiên Hiệp thì hấn là ai?

Cừ Thiên Hiệp trông thấy bọn tên Không Động đứng trơ như khúc gỗ, bèn lên tiếng thúc dục:

- Các người ... chẳng đi à?

Không Động Tứ Phan lão đại, không nhẫn nại được bèn cất tiếng hỏi:

- Các hạ, thật ra các hạ là ai?

Cừ Thiên Hiệp đồng dặc quát to:

- Ta là người mà các vị muô ́ n tìm đầ ́ y ?

Không Động Tứ Phan lão đại thồ ́ i lùi ra nửa bước .lạc giọng hỏi vặn lại:

- Vậy các hạ chính là Cừ Thiên Hiệp ư!

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười gật đầ ̀ u:

- Chính là tại hạ!

Không Động Tứ Phan lão đại tỏ vẻ ngờ vực hỏi:

- Thật vậy sao?

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ha hả đồng dặc đáp:

- Chứ ngươi tưởng giả à! Kẻ đại trượng phu đi không đổi danh ngồ ́ i không đổi họ, tại hạ chính là Thiên hạ đệ nhấ ́ t kiế ́ m thủ Cừ Thiên Hiệp đây!

Bồ ́ n tên Không Động Tứ Phan đưa mắ ́ t nhìn tỏ vẻ chưa tin là thật.

Cừ Thiên Hiệp tay hữu vẫn còn kẹp chặt hông Điề ́ u tử Quỷ thuận chiề ̀ u chàng chia tay hữu vào túi Điề ́ u tử Quỷ lấ ́ y ra hai đĩnh bạc, ném vào tên chưởng quý đứng gầ ̀ n bên buộ ́ t miệng gọi to:

- Chưởng quý! Hãy lấ ́ y tiề ̀ n trà rượu!Liệt vị hãy tránh ra mau!

Vừa nói, vừa khoát tay nhẹ ra hiệu cho người đứng xem dang ra rô ́ i bước chậm rãi đi xuô ́ ng lầ ̀ u.

Điêu tử Quý kêu lên thốt ng khô:

- Người muốn đưa chúng ta đi đâu?

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy Điêu tử Quý nhăn nheo, khóc chẳng ra nước mắt, nên thẳng tay ném hất vào góc phòng, đồng thời quát to:

- Hông Yên Nham! Chẳng phải là nơi người vừa ước hẹn đó ư!

Nói dứt chàng đã bước xuống đến giữa khách sảnh.

Bốn tên “Không Động Tứ Phan” lấy làm ngạc nhiên kinh dị.

Nguyên chúng hiểu lầm câu nói của Cừ Thiên Hiệp tưởng đâu chàng và Điêu tử Quý bày trò đùa nhau, gạt chúng lọt vào âm mưu của Huyết Quang Giáo.

Vì thế bốn tên “Không Động” lấy mắt ra hiệu cho nhau, từ trên lầu nhảy vọt một loạt xuống đến cứu khách điếm. Cả bốn tên không hẹn mà đồng vươn bốn cây chiêu hông phan án theo thế “Sa tăng đoạt hông” cản hẳn lối đi của Thiên Hiệp đồng thời rống lên muốn vỡ điếm:

Hay cho tên bốn! Người bước ra đây mà chịu chết!

HỒI THỨ TÁM MƯỜI BỐN

Thiê t tán Kiệt Dương bị bức

Cừ Thiên Hiệp thấ y thê , đôi mày lười kiê m nhú lại tỏ vẻ khó chịu. Chỉ vì chàng không muố n làm náo loạn khu phố kinh động dân gian, lại thêm nổi tính hiê u kỳ, muố n biê t Huyê t Quang Giáo đã xé p âm mưu quý kê gì tại Hồ ng Yê n Nham, vì thê chàng khoát tay lia lia nhìn Không Động Tứ Phan nói to:

- Tứ vị: Từ đây đê n Hồ ng Yê n Nham chẳng bao xa, hà tấ t phải gây ra chuyện kinh thê ngạo tục, làm rúng động nhân tâm!

Bô n tên “Không Động” há nghe lời khuyên giải hay sao? chỉ thấ y bô n cây phượng chiêu hồ n lay động như cánh bướm, cản ngay trước mặt Cừ Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, Điê u tử Quý bị Cừ Thiên Hiệp ném vào góc phòng, hắ n thừa lúc “Không Động Tứ Phan” và Cừ Thiên Hiệp gây sự, hắ n chuồ n nhanh ra cửa khách điê m, nhắ m hướng Bắ c ngoai ô chạy như bay, mau như chó nhà ma, cuồ ng quít như cá chui khỏi lưới .

Cừ Thiên Hiệp trông thấ y Điê u tử Quý thoát ra cửa, lấ y làm tức giận bô i hồ i: đẩy song chươ ng, đánh bậ ngọn “chiêu hồ n phan” đồ ng thời buộ t miệng rô ng to

- Bắ t hảo! Đừ ng đê tên tử quý chạy thoát!

“Không Động Tứ Phan” không đê chàng nói nhiê u càn h “Chiêu hồ n phan” đầ o lại lầ n thứ hai, nhắ m vào ngực Cừ Thiên Hiệp giáng xuồ ng cực mạnh lại đồ ng thanh quát như sắ m nổ :

- Ngươi đừ ng hòng thoát khỏi nơi đây!

Cừu Thiên Hiệp trông thấy Điếu tử Quỷ chạy lăng cẳng đến bên kia vệ đường, sắp ra ngoài đầu trận, chàng lấy làm tức giận lại nóng nảy, tay hữu phất nhanh một chưởng, đẩy bốn ngọn “chiêu hồn phan”, đôi chân bung lên cao, biếm thế “Lôi hành cửu chuyên” vượt thẳng ra khỏi khách điếm, đồng thời hét bảo: “Tứ Phan Không”.

Các người muốn gì hãy theo ta!

Tiếng nói vừa dứt, thân mình chàng đã lặn ra xa hơn mười trượng nhắm ngay lưng Điếu tử Quỷ đuổi theo như gió bão chỉ nháy mắt đã ra khỏi Trán Qua Dương.

Không Động Tứ Phan lão đại quyết không bỏ qua, bèn quay sang đồng bạn hét lớn:

- Đuổi theo tên tiểu tử! Nhanh lên!

Nhanh như chớp, bốn tên “Không Động” giờ thuật khinh công, tựa tia chớp ngang trời đuổi theo Cừu Thiên Hiệp, nhanh như hình ảnh bóng.

Điếu tử Quỷ nghe tiếng gió nổi sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp, bất giác hồn phách rụng rời bèn giờ hết sức bình sanh, nhắm vào hướng Bắc chạy thực mạng.

Khi rời khỏi Qua Dương trán thì đến một cánh đồng ruộng lúa bao la.

Sáu người phân ra ba đoạn chạy thoăn thoắt thân mình lượn vi vu ở trên ngọn cỏ.

Chẳng bao lâu, họ chạy khỏi đồng ruộng, đến một vùng hoang dã đã tạt lặn đến sườn núi.

Lá vàng rơi rụng nhành cỏ khẳng khiu, một hàng tòng, bá mai hòe luống tuổi, mọc chơ vơ bên sườn núi .

Trước mắt họ, là một cánh đồng hoang, cây cỏ ỉ thấp lè tè rất thưa thớt, phô bày mặt đất đỏ hồng, chen lẫn với mớ cỏ bèo âng “hun” sắc thắm.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy thế đất đoán thềm là sắp đến “Hồng Yên Nhan” chàng lại sợ Điều Tử Quỷ nổi tính bất lương nên cố tránh lối “Hồng Yên Nhan” mà chạy vào một ngõ hoang vu khác chẳng hóa ra uổng công theo đuổi vô ích hay sao. Vì thế chàng vận dụng toàn lực đuổi nhanh tới trước đồng thời buột miệng gọi to:

- Điều tử Quỷ oan có đâu, nợ có chủ, tại hạ quyết không chạm vào tính mạng của người đâu.

Vừa hét dứt, chàng đã lướt sân tới trước, chỉ cách Điều tử Quỷ độ năm, bảy trượng.

Cừ thiên Hiệp đã vận dụng “Thiệt thư tuyệt học” Điều tử Quỷ há sảng được sao? Cho nên tiếng hét vừa dứt, người chàng đã cách sau lưng Điều tử Quỷ độ một với tay, có thể bắt chụp kịp.

Điều tử Quỷ hồn bất phụ thể, một mặt vận dụng toàn lực chạy như gió, một mặt kê hai ngón tay vào miệng “hoét” lên hai tiếng tiêu lạnh lốt, vang động khu rừng trước mặt.

Tiếng tiêu vừa hoét lên, Điều tử Quỷ đã đổi hướng, nhắm ngay ngọn đồi bên tả chạy ngoặt lại .

Cừ Thiên Hiệp gầm lên như sấm nổ:

- Quỷ kêu gì thế ?

Tiếng hét của chàng chưa dứt, đột nhiên một chầm đen bả`ng hạt đậu, xé không khí kêu reo reo, biế`n thành luồ`ng kinh khí kinh hồ`n đâm sầ`m vào mặt chàng.

Cừ Thiên Hiệp giật mình đánh thót nhanh như chớp, chàng tung mình lên cao ba trượng, tránh thoát luồ`ng quỷ lực của đố`i phương, đố`ng thời đẩy ra song chưởng hộ trước mặt, khí giận lại bô`c lên cân nã, khiế`n chàng buột miệng kêu to:

- Hay cho tiểu tặc!

Ngay lúc ấy, một bóng người đã hiện ra giữa tràng, vòng tay hướng vào Thiên Hiệp nói khẽ:

- Tưởng ai lạ... hóa ra Thiên Hiệp!

Cừ Thiên Hiệp nhìn thầ`y người này đã biế`t ngay, Hắ`n chính là Thủ tọa hộ pháp Huyế`t Quang Giáo Kiệu Dương Tán “Lôi Thanh Minh”.

Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh vội dương ngay Thiế`t tán hộ trước bụng, lại mỉm cười bảo:

- Thiế`u Hiệp đuổi gắ`p tên đệ tử của tẹ giáo để làm gì? Xin Thiên thiế`u hiệp cho biế`t qua...?

Nguyên lúc mới xuấ`t đạo giang hồ` rời Phi Lai sơn trang, đã gặp “Kiệu Dương Tán Lôi thanh Minh”. Lúc đó, hắ`n nhận Huyế`t quang lệnh tìm giế`t Cừ Thiên Hiệp may nhờ có Hồ`ng Hoa Lệnh chủ Nhan Như Ngọc lâ`y lệnh đố`i lệnh giải vây cho Cừ Thiên Hiệp, nhờ thề` Thiên Hiệp thoát chề`t (Xem quyển I).

Nhưng ngày nay... đã biế`n đố`i.

Cừ Thiên Hiệp không coi “Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh” thấ m vào đầu cả, vừa nghe qua chàng trầ m giọng nói to:

- Tại sao ta phải hỏi? Chính Cừ mỗ phải hỏi lại người đầ y!

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh không tỏ ra giận dữ, chỉ mỉm cười điề m đạ m nói:

- Thiế u hiệp muố n hỏi điề u chi, xin cứ dạy!

Cừ Thiên Hiệp nghiêm sắ c mặt, quát to như sắ m sét!

- Lôi thanh Minh! Ta hỏi người, Cừ Thiên Hiệp này, đố i với Huyế t Quang Giáo, tuyệt không câ u kế t. Tại sao Dị Đại Cương lại khổ công, muố n tìm giế t tại hạ, một trong quá khứ, còn hiện tại, vì sao Huyế t Quang Giáo gây cừ kế t oán, cướp của giế t người, đầ u mạo danh Cừ mỗ? Khiế n cho ta đi đâu cũng bị người trách oán và hãm hại, vậy tâm ý các người muố n làm gì Cừ mỗ chứ?

Lôi thanh Minh nghe qua xám mặt, nghẹn ngào chẳng nói ra lời. Nhưng chỉ trong nháy mắ t hắ n đã lắ y lại bình tĩnh nhìn Thiên Hiệp điề m đạ m hỏi:

- Thiế u hiệp căn cứ vào đâu... mà nói thế ?

Cừ Thiên Hiệp đang ngắ m tức “Điề u tử Quỷ” nên sắ dặ muố n trừ khử hắ n. Vì thế chàng đưa tay chỉ vào Điề u tử Quỷ mỉm cười bảo.

- Do “hắ n” nói ra đầ y!

Lôi thanh Minh quá ngạc nhiên trợn đôi mắ t tròn xoe nhìn “Điề u tử Quỷ” lại quay lại hỏi Thiên Hiệp:

- Hắ n nói thật... phải hắ n nói ra thế ư?

Điều tử Quỷ nghe qua cúi đầu gục mặt tỏ vẻ kính sợ bô`i hô`i.

Cừ Thiên Hiệp nặng giọng hét to:

- Hắ`n nói thực đắ`y! Hắ`n còn nói nhiề`u nữa kia... Tại Trách Qua Dương, hắ`n dám tuyên bố` với mọi người “ Tại hạ là đôn`g bạn của hắ`n, giữ chức Thiên hạ đô` tuầ`n sứ, Ngũ lộ` tổng chỉ huy của Huyế`t Quang Giáo, người thân giữ chức thủ` tọa hộ` pháp Huyế`t Quang Giáo, ắ`t rõ` đạo lý thề` nào chứ?

Lôi thanh Minh chép miệng kêu nhỏ:

- Lẽ nào!

Cừ Thiên Hiệp không buông tha nói tiế`p:

- Hiện tại có mặt Điều tử Quỷ đắ`y, người hỏi lại xem: Cừ mỗ` có bao giờ bịa đặt, vu khố`ng như các người đâu!

Lôi thanh Minh giận tím mặt gượng đáp nhỏ:

- Lôi mỗ` phải hỏi lại!

Cừ Thiên Hiệp nhanh tay chộp cổ “Điều tử Quỷ” xách đế`n đôn`g i diện với Lôi thanh Minh đôn`g thời buộ`t miệng nói to:

- Người cứ hỏi hắ`n lại xem sao!

Kiểu dương tán Lôi thanh Minh chuyển nhanh tròng mắ`t gạt cây lọng sắ`t sang bên, hai chân bước chậm rãi đế`n trước mắ`t Điều tử Quỷ lạnh lùng hỏi:

- Cừ Thiên Hiệp nói như thề` có đúng sự thật không?

Cừ Thiên Hiệp cũng bước tới một bước quắ`c mắ`t nhìn Điều tử Quỷ trầ`m giọng bảo:

- Điếu tử Quỷ mặt như xác chết, đôi mắt trắng bệt liếc nhìn Lôi thanh Minh, lại nhìn sang Cừ Thiên Hiệp lấp bắp song chằng nói ra lời:

Lôi thanh Minh rống lên như sấm nổ:

- Nói?

Cừ Thiên Hiệp quát âm trời:

- Nói mau! Điếu tử Quỷ run rẩy từng thớ thịt, gương mặt xám xanh biến sang màu tím đậm, sau cùng gật đầu... nói qua hơi thở:

- Thiên... hiệp... nói... đúng...

“Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh” nhảy dựng lên, bằng giọng nói như “hổ gầm” rống to:

- Người đã nói như thế à?

- Điếu tử Quỷ nghẹn ngào đáp qua hơi thở:

- Chính thế!

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh xóc nhanh cây lọng thiết lập rống trầm khiếp:

- Hay cho phường phản bội!

Vừa nói dứt câu phong cuốn lên mịt mù, cây thiết tán to tướng lay động mạnh.

Máu huyết phun ra như vũ bão, tưới đỏ đất cùng tiếng rú:

- Ôi chao!

Tiếng rú vang lên thâm thê là Điếu tử Quỷ đã bỏ mình dưới thiệt tán của Lôi thanh Minh...

- Cừ Thiên Hiệp nhấc mình vọt ra xa hai trượng tránh những tia máu bắn vào người.

Lôi thanh Minh phá lên cười như điên dại, thê tán thâu hãn chiêu.

Cừ Thiên Hiệp chớp mắt nhìn thầy Điếu tử Quỷ bị ngọn thiệt tán quật chết một cách thảm thương, cái đầu văng ra xa năm sáu trượng, Điếu tử Quỷ mất đầu thành Tử Quỷ không đầu.

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh bỗng đổi ngay sắc giận, vòng tay hướng vào Thiên hiệp dịu giọng hỏi:

- Thiệu hiệp, ngươi đã vừa lòng chưa?

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vừa lòng? Vừa lòng việc gì chứ?

Lôi thanh Minh nghiêm giọng nói.

Bôn đệ tử ra ngoài, nói những lời bất nhã, dõ i trá, làm tổn thương đến danh dự Thiệu hiệp nên Lôi mỗ mới thay Giáo chủ dùng giáo điếu mà trừng phạt hắ n, vậy Thiệu hiệp đã vừa lòng chưa?

Cừ Thiên Hiệp biết Lôi thanh Minh vốn người đa trá, khó đo được lòng dạ ra sao, nên nhú mày nghĩ ra một kế, giả bộ hắ n học quát to:

Lôi thanh Minh! Trước mắt Cừ mỗ ngươi chớ nên lộng quý!

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh nghe qua chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Lộng quý? Lôi mỗ làm gì đâu... có lộng quý gì đâu?

Cừ Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt bảo:

- Người giỏi giọng đàn anh, thi hành thủ đoạn tàn nhẫn, giết chết “Đieu tử Quý” để diệt người làm chứng của ta làm cho ta không có bằng chứng gì phải chăng?

Kiệu dương Tán Lôi thanh Minh lấy làm kỳ lạ song cô phân bua:

- Lôi mỗ thi hành theo giáo luật, trừng phạt bọn giáo đệ tử, chứ nào có ý diệt kẻ đối chứng hay tuyệt bằng chứng cứ đâu!

- Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bí mật, bằng giọng nói mỉa mai bảo.

Có hay không người tự hỏi lấy lương tâm! Nhưng ta còn vài nhân chứng sắp lại đây!

Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ bốn tên Không Động Tứ Phan còn cách xa độ mười trượng.

- Không Động Tứ Phan thân pháp nhanh hơn thoi, độ chỉ nháy mắt đã hạ xuống giữa tràng.

Bốn người vừa đến nơi, không hỏi trảng đen, không phân phải quấy, chỉ lay động nhanh bốn cây chiêu hồn phan, phương hồn bôc gió kêu “vi vút” tạo nên bốn đạo kinh lực vĩ đại nhả vào người Cừ Thiên Hiệp phủ tới, chẳng khác nào Thiên tướng bủa thiên la.

Không Động Tứ Phan lão đại rống lên như quỷ mị:

- Cừ Thiên Hiệp! Người hẹn chúng ta đến đây, hóa ra nơi này có nhiều đồng bạn người mai phục, ứng trợ phải chăng?

Cừ Thiên Hiệp trợn trừng đôi mắt suốt rách khóe, khí giận bốc cao trăm trượng.

Nhưng, bốn cánh chiêu hồn phan giao động chóa mắt, phát ra kinh lực “vù vù” tựa hồ như đoàn binh mã rầm rộ, cuộn như cơn sấm sét đổ liên hồi vào người Thiên Hiệp, chiêu thức thực nguy hiểm khôn cùng.

Kiều dương Tán Lôi thanh Minh đằng một bên phá lên cười hăng hắc, tay hữu thủ Thiết Tán bao gọn vào lòng, nhấc bổng thân mình nhảy ra ngoài vòng chiếu xa hai trượng, khi vừa hạ mình xuống đất hắn đã đưa mắt nhìn “Không Động Tứ Phan” buột miệng rống cực to:

- Không Động Tứ Phan, các người hãy yên tâm Cừ Thiên Hiệp từ ngày xuất đạo giang hồ đến nay chỉ thích “đơn công độc đấu” không cần ai trợ lực! Lôi mỗ đâu dám phạm vào việc cấm kỵ của Thiên hiệp, các người hãy gắng sức hiệp tay nhau tranh đấu!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua tức giận hồi hồi, tuy hắn nói đúng sự thật, nhưng cốt ý là muốn hãm hại mình, chàng không nghĩ ngợi lâu, song chưởng đẩy mạnh một chiêu trảm khiếp, đẩy dạt bốn cánh “chiêu hồn phan” một mặt buột miệng gọi to:

- Các người hãy dừng tay, muốn gì cứ nói cho mình bạch, giao thủ đồng chiêu vẫn chưa muộn kia mà!

Tứ Phan lão đại rống lên như sấm nổ:

- Có gì đáng nói đâu!

Tứ Phan lão tam gầm to:

- Ai... thêm đấ u khẩu với ngươi lúc này!

Các ngươi cả bớ n người không để Thiên Hiệp có thì giờ phân trà n, chỉ kêu rồ ng lên như bầ y quỷ loạn, giở ra những chiêu ác liệt công tới tá p. Mỗi chiêu đê u nhắ m vào đại huyết của Thiên Hiệp thích mạnh, mỗi thức đê u tìm chỗ nhược của Thiên hiệp bức nhanh, bớ n càn “Chiêu hồ n phan” vũ lộng mờ trời như một biển bươm vàng chớp cánh, biế t ta gọi gió lạnh mưa băng, bủa ra vây phủ Thiế u Hiệp vào lổm giữa.

Cừu Thiên Hiệp cô trách sự lộng giả thành chơn vô có gây cừu chước oán với bọn “Tứ phan Không động”. Vì thế, chàng cô nhẫn nại chỉ đưa ra thủ thế, đôi chân đạp mạnh thức “Lôi hành cửu chuyên” bay, nhảy, vọt, tung như chín tia sét ngoắ n ngoèo, bủa trên nề n trời đen nghịt.

Chàng vận dụng toàn môn Thiế t thư tuyệt học né tránh rắ t thầ n tình, thân hình thon nhỏ, lượn qua đảo lại, len lỏi giữa trận phương chiêu hồ n như một cánh chim non bé tí giữa nề n trời cuồ ng vũ phong ba.

“Không Động Tứ Phan” là một môn tuyệt học của Không động phái, và bớ n người này là nhân vật cao thủ của không động môn, đánh liề n tay, công tới tá p, chiêu thế lại nguy dị, thực là nguy hiểm không cùng.

Nế u đem một người khác thay vào địa vị Thiên Hiệp thì giờ phút này thì máu đổ Hồ ng Yế n Nhan, thân phơi tan nát vùng hoang dã.

Ngay lúc â y Kiề u dương Tán Lôi thanh Minh đứng bên ngoài nhìn thầ y lưỡng hồ tương tranh thì lắ y làm đắ c ý, phá lên cười như điên như dại, đột nhiên đưa mắ t nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói thật to:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu! Nhưng tiê'c thay tại hạ có việc câ' n kíp, không thể ở lại phụng bô' i thiê' u hiệp đư'c!

- Vút!

Một tiê'ng gió cuô' n rấ' t nhanh, Lôi thanh Minh thừa cơ hai đàng đang ác đấ' u mãnh liệt, nhấ' c mình lên cao mấ' y trư'ng, nhấ' m vào khu rừng trước mặt chạy như bay, trong chớp mắ' t đã mắ' t dạng.

Cừu Thiên Hiệp thấ' y Lôi thanh Minh thừa cơ trố' n thoát, chỉ kêu “hừ” một tiê'ng phẫ' nộ song chẳng hỏ' tay đu'oi theo hắ' n. Vì lúc â' y Không Động Tứ Phan đã biê' n bô' n cây phư'ng chiêu hờ' n thành vậ' ng bạch quang to như quả núi bao phủ Cừu Thiên Hiệp không đễ' hỏ' kễ' tóc đư'ng tơ...

Càng đánh bọn chúng càng hung tợn, bô' n ngọn “chiêu hờ' n phan” không dừng lại nửa khắ' c. Hai đàng quyê' t đấ' u với nhau độ' một canh trà vẫn chưa phân cao thấ' p.

Không Động Tứ Phan hùng hỏ' và lợi hại bao nhiêu, thì Cừu Thiên Hiệp thâm trầ' m và uyển chuyê' n bấ' y nhiều. Chỉ vì chàng giữ thủ thê' , né mau tránh lẹ, tuyệt nhiên không giớ' thê' công địch...

Cừu Thiên Hiệp lại nhận thấ' y đố' i phương quá liê' u mạng và bức ác mình, bèn đỏi ngay ý địn' h, rồ' ng lên giận giữ:

- Tứ Phan! Nê' u các ngư'oi mấ' i ức áp vô lý, tại hạ sẽ không nhường nhĩn nữa đâu!

Tuy lời nói của Cừu Thiên Hiệp rấ' t chân thật, nhưng bọn “Không Động Tứ Phan” lại hiểu một cách khác, vì chúng hiểu lâ' m Cừu Thiên Hiệp lợi dụng, uy hiê' p và nhục mạ.

Vì thế Không Động Tứ Phan lão đại vừa nghe qua, tay phướn vụt ngừng lại, đổi ra một thế “Đã sáo phiên” quay một vòng tròn ngang đầu, đồng thời buột miệng hét to:

- Bát phương phong vũ! (mưa rơi tám hướng)

- Tiếng hét vừa dứt, cảnh phan đã kêu lên reo réo, vũ lộng như mưa phun tám hướng, tác hại hơn trước khá nhiều.

Tiếp theo đây, ba tên Không Động Tứ Phan còn lại đồng thanh quát lên như sấm nổ liên hồi:

- Bát phương phong vũ!

Vừa hét dứt, bốn người bốn phương, hốt nhiên biến thành bốn luồng điện lực, tỏa rộng xa một châu vi mấy trượng, kinh phong xoáy mạnh, tháp lực rì rào, vụt biến ra bốn tiếng nổ:

- Ầm, ầm, ầm, ầm!

Bốn tiếng nổ vang lên long trời lở đất, bụi cát bốc lên cao ngất tột đỉnh trời.

Lúc bấy giờ Cừ Thiên Hiệp cảm thấy tứ phương tám hướng nhiều đạo kinh phong áp mạnh vào người to tát như bốn bức tường vĩ đại ngã đổ. Lôi hành cửu chuyển tuy nhanh như chim, nhẹ như gió song làm sao thi triển giữa một vòng vây kinh lực chẳng sơ hở kẻ lỏng!

Cừ Thiên Hiệp liệu định đây là môn tuyệt học bí truyền của bốn tên Không Động, nếu không trở oai thần trùng trị, ắt bọn chúng chẳng cam tâm nể phục.

Giữa lúc Cừ Thiên Hiệp đang suy nghĩ bỗng nghe Tứ Phan lão nhị rống lên trầm kiếp:

- Cứu chuyển luân hô`i!

Cừu Thiên Hiệp vừa suy nghĩ, vừa nhảy lên cao ba trượng tránh thoát chiêu “Bát phương phong vũ” lại toan hạ mình xuống tràng... Bỗng nghe tiếng hét “Cứu chuyển luân hô`i” của Tứ Phan Lão nhị... tiếng theo đây Tứ Phan lão đại, lão tam, lão tứ đồng rống lên liên hô`i:

- Cứu chuyển luân hô`i!

Tiếng rống âm ỉ chưa dứt từ tả sang hữu, từ trước tới sau, bốn ngọn phương chiêu hô`n biến ra muôn đạo kinh phong búa chặt tràng đầu.

Cừu Thiên Hiệp lượn mình qua lại trên không, nhìn thấy tả hữu, trước sau đều hỗn loạn, không còn một kẻ hở đặt bàn chân. Giữa lúc tinh thần đang rối loạn, vô tình làm cho nội lực suy giảm, thân mình chàng bị rơi xuống tràng đầu như hòn đá nặng, Cừu Thiên Hiệp run lên, tay chân cuống loạn, chưa biết giờ chiêu gì ra ứng phó...

Bỗng nghe... bốn giọng nói rập nhau:

- Thập diện mai phục!

Bốn cánh phan của lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ lay động rất nhanh nhả`m vào đầu, ngực, lưng, chân của Thiên Hiệp phất tới, thế` mạnh như sơn đảo hải, nguy hiểm dị kỳ.

Cừu Thiên Hiệp vững tin vào “Thiệt`t thư tuyệt học” giờ ra công lực hi kỳ, tránh thoát được hai chiêu phan mãnh bạo.

Nhưng, chiêu thứ ba là “Truy hô`n đoạt mạng” đã quật vào hông chàng, vô phương tránh né, không ngờ tung lên cao, thực là vô vàn nguy hiểm.

Lại thêm chiêu thứ tư “Nhất phương tử kỳ” nhanh như điện chớp chỉ cách bả vai chàng độ ba tấc.

Giữa lúc sự chế t cách làn tơ kẽ tóc, vạn trạng hung hăng.

Bỗng nhiên đạo kim quang rực rỡ, sáng chói như vòng câ`u, lao đi “vút”...

Cừu Thiên Hiệp vươn tay tả lay động mạnh, gạt ngang hông, phắ t ngược bên vai, đờ`ng thời thân người như vệt khói vàng bay ngược lên không trung.

- Choeng! koeng!

Hai tié`ng rít tóe lửa vang lên một lúc làm chát óc mọi người, đờ`ng thời đẩy bật hai bóng người văng ra xa cả trượng, bóng “Chiêu hồ`n phan” không chớp động, dường như nương theo làn gió từ tay Thiên Hiệp bớ`c đi mắ t hút.

Bớ`n tên “Không Động Tứ Phan” tháo lùì ra xa cả hai trượng. Chúng dương đôi mắ t thao láo đầ y kinh ngạc, nhìn hai cây “Chiêu hồ`n phan” bị gãy vụn nằ m trơ trên đấ t, cả bớ`n người ngơ ngác đế`n độ mắ t thầ n.

- Cừu Thiên Hiệp tỳ tay trên chuỗi “Khô trúc thánh kiế`m” mũi kiế`m chạm mặt đấ t, chàng dương đôi mắ t sáng xanh, xạ thẳng vào bớ`n khuôn mặt “Tứ Phan Không Động” bắ`ng những tia giận dữ, lại cá`t tié`ng trong như chuông quát bảo:

- Cừu mỗ xin báo cho các người một lâ`n nữa nế`u các người cô` tình bức bách tié`p, thì chớ trách Cừu mỗ vô tình nhé!

Bớ`n tên “Không Động Tứ Phan” mặt đầ y sắ c giận, sát khí bớ`c hiện trùng trùng.

Tứ Phan lão đại bước sấn tới trước trâm giọng hét bảo:

Cừu Thiên Hiệp, ngươi phải biết, Không Động Tứ Phan thà mất mạng chứ chẳng mất chiêu lão hủ, thế liên mạng với ngươi!

Vừa nói dứt, hấn đưa cán “Chiêu hồn phan” gãy, nhả ngay Thiên Hiệp ném thật mạnh đồng thời vươn song chưởng toan tấn công tới tấp...

Ba tên “Tứ Phan” đồng bỏ thanh binh khí, vươn ngay sáu chưởng pháp thủ thế, cùng gào to một loạt:

- Gia gia quyết một mạng với ngươi!

Tiếng “hét” liên hồi, làm rung động cả không gian, bốn tên “Tứ Phan” chỉ dùng xích thủ không quyết, vươn tay trắnng đẩy mạnh song chưởng thế tựa hung thần ác sát, tên nào tên nấy đều đơm vẽ ác độc khôn cùng, tám đạo mục quang như tia điện kèm theo tám luồng chưởng lực tựa sơn băng, phất ngay vào người Thiên Hiệp.

HỒI THỨ TÁM MƯỜI LĂM

Vào đấ t Phâ n Dương tìm lão bộc

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấ y “Không Động Tứ Phan” quyế t liê u thân thi mạng đánh với mình, chàng vội thâu ngay “Trúc kiế m”, nhảy lùi ra sau hai trượng, buột miệng quát to:

- Tứ vị hãy dừng tay mau! Nhường cho Cừ mỗ nói vài lời:

“Không Động Tứ Phan” không dẫ n được con giận lại chẳng nghe Thiên Hiệp hét bảo, bớ n tên vẫn giữ theo đà cũ, xông thẳng vào Thiên Hiệp... chưởng phong lay động không ngừng.

Thiên hiệp thồ i bộ vẫn không được, “Khô trúc thánh kiế m” giao qua tay tả, tay hữu đẩy ra một chưởng “Dã chiế n bát hoang” thân hình uớ n khúc như con ô c quấ n, đỡ một thề ... công một chiêu. Mỗi chưởng tung ra một hàm chứa vô cùng kinh lực, tỏa thành một vùng sương vụ nhấ m ngay “Tứ Phan” kích mạnh tới.

“Không Động Tứ Phan” công thề bị hóa giải rơi vào khoảng không, , khiế n bọn chúng tức giận bồ i hô i, kêu rô ng thảm liệt, chia ngay bớ n hướng, quyế t liê u mạng đẩy ra những chiêu kề tiế p, tá n công Thiên Hiệp... Bớ n ngọn chưởng giao nhau, hợp thành luồ ng kinh phong vĩ đại, như chớp giạt liên hô i, ba đào nổi giận, cuồ n cuộn xoắ n vào mình Thiên Hiệp...

Cừ Thiên Hiệp bị bức bách cuồ ng cả tay chân, nên không thể nào nhẫn nại được nữa. Giữa cơn cá p bách chàng tuố t nhanh “Khô trúc thánh kiế m” vẫy nhẹ một hư thề , tay tả đẩy mau một chưởng và hét:

- Chớ trách Cừu mỗ đã tâm!

Vừa nói dứt, thân mình chàng lắ c lư mạnh, chưởng thế ́ tựa cuồ ng phong bay ra cuồ n cuồ n.

“Không Động Tứ Phan” vừa thấ y chàng đưa ra chiêu thế ́, thân mình như xác pháo đêm Ngươn Tiêu, bay ra tứ tán, kẻ thồ i Đông, kẻ lui Tây, sang trái, né giữa mỗi người đê u tháo lui một trượng, cả bô n tên giương đôi mắ t trắ ng nhìn Thiên Hiệp đé n xuấ t thầ n.

Chỉ vì “Không Động Tứ Phan” liệu định không thắ ng được “Khô trúc thánh kiế m”, nên dùng quyề n chưởng để hộ trước ngực, không ngờ Thiên Hiệp xuấ t thủ quá đột ngột khiế n bọn chúng trở tay không kịp mới bị lạc bại như thế ́.

Cừu Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng đánh bại được đố i phương, nên lắ y làm thích thú, hào khí bô c lên đồng dục quát bảo to:

- Mạo danh tạo ác, tắ t cả đê u do Huyề t Quang Giáo hành động đố lỗi cho ta, vì có gì các người mắ bức khổ tại hạ?

Tứ Phan lão đại mặt run lên từng số thịt nặng giọng gầ m lên:

Ngươi chớ giả bộ lộng quý chính ngươi là tay sai của...

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, bắ ng giọng quát trầ m khiế p bảo:

- Lớn mặt thực!

Vừa hét dứt, chàng cho “Trúc Kiế m” vào bọc, rùn mình xuồ ng thắ p, đẩy nhanh ra sau song chưởng bắ ng một chiêu lợi hại không cùng.

- Ô i chao!

Một tiếng rống thảm thiết nổi lên, bóng người nhảy dựng lên cao hàng trượng.

Tứ Phan lão tứ thừa lúc Thiên Hiệp và Lão đại đầu khâu, hấn lên ra sau lưng chàng toan ám hại, không ngờ Thiên Hiệp sớm phát giác, quật song chưởng ra sau lưng, kích mạnh vào người hấn...

Ngay lúc đó một tiếng:

- Bung!

Nổi lên khô khan, thân hình to lớn của Tứ Phan lão tứ, từ cao rơi xuống như hòn đá nặng. Hấn buột miệng kêu lên “ôi ôi”, hé miệng phun ra một búng máu tươi, trông rất thảm hại.

Tứ Phan lão nhị thấy đồng bọn thảm bại bèn rống to lên:

- Tiểu tử, ngươi tàn nhẫn quá độ.

Vừa nói dứt, hấn nhảy bổ tới trước mặt cây “Chiêu hồn phan” gãy, nhả vào Cừ Thiên Hiệp đánh nhào tới như gió loạn, không chiêu thức gì cả.

Luôn Tứ Phan lão đại và lão tam, hai người cũng đẩy nhanh bốn chưởng trợ lực, thế mạnh như bốn làn gió nặng ngàn phương.

Cừ Thiên Hiệp dùng mày trợn mắt quát:

- Đã ám toán lại hợp công, các ngươi chết là phải lắm!

Vừa hét dứt, chàng tung ra song chưởng làm ba chiêu đưa ra ngự địch.

Lúc đầu, Thiên Hiệp thấy câu chuyện mờ ám muốn bày giải cho chúng rõ chi tiết, không nỡ đả thương bọn chúng nên chỉ đưa ra những chiêu chưởng tầm thường, không sử dụng đến năm thân

lực. Không ngờ đến phút này cả bốn tên đều tỏ ra điên cuồng khát máu, khiến chàng nổi giận xung thiên, đẩy ra hai luồng chưởng tối lợi hại.

Chưởng phong vừa thoát khỏi tay, réo lên “vi vu” hai chưởng biến thành bốn đạo kinh phong, chia ra tám thế, tám thế tỏa ra ba lối nhả ngay Tứ Phan Lão đại, tam, nhị... xoắn như cơn ba đào cuồng nộ, phủ chụp vào đầu đối phương, thế mạnh kinh thiên động phách.

“Không Động Tứ Phan” ba người, tuy nhận biết không chột ng lại Cừu Thiên Hiệp, nhưng tình anh em rất nặng, khiến cả ba tận lực hy sinh quyết đầu đến hơi thở cuối cùng.

Giữa lúc cả ba hùng hổ xông tới.

Hốt nhiên.

- Bùng!

Một tiếng nổ long trời lở đất, bóng người quay mòng mòng như cơn vụ, tháo nhanh ra xa đạo chưởng phong bốc khói, tỏa thành cơn tro t thổi mạnh cây khô, cỏ úa, cát nhuộm, bụi mê m, cuốn bay lên dậy đất ngất trời, kèm theo đày máu vọt tứ phương, mùi tanh lạc giọng...

Cừu Thiên Hiệp đứng yên như núi, khoanh tay nhìn đối phương vẻ mặt uy nghi lẫm liệt.

Ba tên trong “Tứ Phan Không Động” thân mình run rẩy, mỗi tên đều đưa tay chùi vết máu chảy đỏ bên khóe miệng, mặt mày xanh nhợt nhạt, hiện đầy vẻ đau đớn bõ i hõ i.

Nếu Cừu Thiên Hiệp chẳng nương tay, ắt ba tên không được như thế này?

Cừ Thiên Hiệp đánh ba tên “Không Động” bị thương trong lòng lắ y làm bắ t nhắ n, bèn cao giọng nói to:

- Người không diệt hồ ý, hồ vẫn muố n ăn người các vị chó trách tại hạ nhé!

Không Động Tứ Phan lão đại một tay ép vào bụng nén cơn đau rên rỉ bảo:

- Hay lắ m! Gã họ Cừ! Mi đã diệt uy danh “Không Động Tứ Phan”!

Cừ Thiên Hiệp cau mày khó chịu, dịu giọng nói:

-Lỗi không do tại hạ!

Không Động Tứ Phan lão tam, nghiê n rằng giọng nén cơn đau kêu rồ ng lên:

- Tên Thiên Hiệp họ Cừ! Người hãy giế t hế t chúng ta đi, để sau này khỏi phải hồ i tiế c!

Cừ Thiên Hiệp nhế ch môi cười khô:

- Họ Cừ không bao giờ hồ i tiế c, dù các người có muố n phục cừ báo oán gì Cừ mỗ xin hầ u tiế p...!

Không Động Tứ Phan giọng mỉm cười đau khổ bắ ng giọng âm trầ m khiế p bảo:

Hay lắ m! Ngày mừng hai tháng hai này, Không động phải ắ t có mặt tại chố n triệu tập “Thiên hạ võ lâm” tại Hắ c Ngục Cô c, nợ máu có vay thì có trả!

Cừ Thiên Hiệp gật đầ u đáp ngay:

- Cừu mổ sẽ chờ đợi!

Tứ Phan lão đại trâm giọng nói:

- Hay lắm chúng ta hãy đi thôi!

Vừa nói dứt, lão đưa tay ra hiệu cho ba tên “Tứ Phan” nhị, tam, tứ... đứng lên, tám tròng mắt trắng bạc, chia ra nhiều tia oán hờn âm độc nhìn thẳng vào mặt Thiên Hiệp, bốn đôi chân loạng choạng, xiêu tó bước lảo đảo ra khỏi Hồ Ng Yên Nham.

Cừu Thiên Hiệp giương mắt ngó theo, đến lúc bốn tên khuấy t bóng sau rặng rừng dày vẻ ngẩn ngơ chưa xóa nhòa trên nét mặt.

Vì vô duyên có, bỗng dưng có người đến gây sự, lại tạo ra sự oán cừu, chính chàng cũng không hiểu được vì đâu!

Chàng lại nghĩ thầm:

- “Tại sao Huyết Quang Giáo lại gieo họa khắp nơi đâu đâu cũng mạo danh, để họ của mình lại!

Nếu đúng như thế, thì bọn chúng đã gieo rắc oán cừu khắp xứ nào là trộm “Thiếu lâm chân kinh”, “Võ Đương kiếm phổ” giết chết Thôn y Hoa tử Phong và “Bạch huyệt Kiếm”, trộm Ngũ Long huyệt cáu...

Một chuỗi câu chuyện nôi dài, đều do Huyết Quang Giáo gây ra.

Tại sao bọn chúng phải làm thế?

Ngày mừng hai tháng hai, tại Hắc Ngục Cô c mời đại hội, sông hội để làm gì?

Nghĩ đến ngày đại hội Hắc Ngọc Côc, khiến chàng rúng động cả tâm can, nói lầm bầm :

- “Nhan Như Ngọc phải một lão nương đến bảo ta, ngày mừng hai tháng hai không nên đi dự hội, ấ t việc này bên trong có nhiều uẩn khúc...”.

Nghĩ đến đây tư tưởng chàng gằn như bết tắ c chỉ vì trong nhắ t thời chàng đã quên mất mối lo giao đầ u với bốn tên “Không Động Tứ Phan”, nên không kịp suy nghĩ việc này!

- Nhan Như Ngọc! Tại sao căn dặn ta không được đi dự hội mừng hai tháng hai tại Hắc Ngọc Côc? Chắ c bên trong có ẩn khúc gì vĩ đại chứ chẳng không!

Còn cái nhân nào, hiện ở đâu? Có lâm vào hoàn cảnh khó xử nào chẳng?

Hay là... hay là nàng đã nghe theo lời Huyế t Quang giáo chủ mà ưng thuận cuộc hôn nhân?

Nghĩ đến đây, giòng máu nóng vọt sôi bùng trong cơ thể khiến Cừ Thiên Hiệp đưa tay ôm lấy đầ u rên rĩ:

- Nhan Như Ngọc nàng đâu? Có lẽ nào... chàng dám nghĩ tiế p bước lầ n đế n một cái gò cao, leo đứng lên đây, nhìn về hướng Tông Đà Huyế t Quang Giáo nhìn trầ n trố i vào cõi hư không ngơ ngẩn ngẩn như nhà tu đang trầ m tư mặc tưởng tâm linh hướng vào cõi Nát bàn.

Đột nhiên...

- A Di Đà Phật!

Tiêng niệm Phật trong như chuông ngân buổi sớm, đánh thức Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mơ mộng.

Tiểu thí chủ! Mạnh giỏi nhé!

Giọng nói vừa dứt, vị chương môn Thiếu Lâm Ngô Phi đại sư đã hiện ra trước mắt.

Cừ Thiên Hiệp thốt kinh, vội vòng tay hướng vào Đại sư thi lễ nói:

- Đại sư, vẫn an khang quý thể chứ! Vãn hạ nhờ trời vẫn mạnh!

Chàng liên tưởng đến nhieu vãn đề nan giải, không thể nói ra cùng một lúc, bất giác chàng chép miệng thở dài.

Ngô Phi đại sư tỏ vẻ ngờ vực, nhíu đôi mi bạc, điềm đàm bảo:

- Thiếu Hiệp! Lão nạp thây người có vẻ bi thương khó nói, có lẽ nào...

Vị đại sư vụt ngưng lại cúi đầu nhìn xuống đất, chợt thây trên mặt cỏ rây rây nhieu máu, lại chép miệng thở dài. Một lúc lâu lão mới điềm đàm tiếp lời:

- Có lẽ nào Thiếu hiệp lại lâm vào nghịch cảnh hay sao?

Cừ Thiên Hiệp đầy lòng uất, chưa biết tỏ lộ cùng ai, nên lách làm cảm động run giọng trả lời:

- Bạch đại sư! Chẳng giú chi đại sư, vãn hạ mang nhieu nghịch cảnh nào nê... không rõ đã làm gì nên tội... mà người đời đổ vào mình vãn hạ, không biết bao nhiêu việc: Cừ oán, trộm đạo bất lương, khiến cho mọi giới võ lâm đều nhòm góm và coi vãn hạ như kẻ cừ thù! Tội ác bởi ai gây? Chính vãn hạ không hiểu gì cả?

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viên mi bạc điềm đàm hỏi:

- Thiếu hiệp! Người có thể kể lại cho lão nạp nghe được chăng?

Cừ Thiên Hiệp lắc đầu thiếu não, chỉ cúi mặt thờ dài không đáp.

Ngộ Phi đại sư bỗng rực đôi mắt từ hòa miệng niệm Phật hiệu vừa phá lên cười oan h”:

- A... Di Đà Phật... ha... ha... ha!

Lão lại đổi giọng âm trầm đầy ý nghĩa bảo nhẹ:

- Thiếu hiệp hãy an lòng! Theo luật tuân hoàn hơn quả kẻ gieo hạt lành ắt hưởng quả lành ngày nay năm tàn, Đông tận, vận đạo của ngươi đã đến hồi an hảo, Lão nạp sẽ thay ngươi mở mùa xuân mới, đuổi cơn bi cực, bắt hồi thái lai và kể từ đây Thiếu hiệp như cánh buồm thuận gió!

Cừ Thiên Hiệp ngẩng mặt nhìn lão sư, mỉm cười khổ sở đáp:

- Đa tạ đại sư có lời an ủi!

Ngộ Phi đại sư nghe qua, sắc mặt răn lại bằng giọng nghiêm trang cùng cực bảo:

- Tiểu thí chủ chớ nghi ngờ Bần tăng chẳng dùng lời an ủi đâu mà chính là sự thật đầy Thiếu hiệp ạ! Có minh chứng hẳn hoi...?

Cừ Thiên Hiệp run bấn người kêu lên:

- Có chứng minh?

Vừa kêu lên, chợt hiểu mình lỡ lời, vì chàng hiểu rõ ngộ Phi đại sư là một vị lão tăng đạo cao đức trọng, chẳng những là Chương môn

thiếu lâm, mà còn là Minh chủ của Cửu đại môn phái, cho nên tiếng nói của đại sư là khuôn vàng thước ngọc, mỗi khi nói lời gì... là các giới giang hồ tôn cảm, coi như giáo lý chánh truyền, ai ai cũng đề uể trọng...

Ngộ Phi đại sư không đợi Thiên hiệp hồ i đáp, lão đưa tay xô c lại tăng bào, điề m đạm bảo tiế p:

- Thiếu hiệp! Nếu Thiếu u Hiệp không trọn tin lời của lão tăng, thì người hãy theo gót bầ n tăng đế n phầ n Dương hồ , đế n đây người mới nhận rõ lời nói của bầ n tăng không hư giả!

Cừu Thiên Hiệp thấ t kinh, vòng tay cúi đầ u nói.

- Đại sư bảo chi những lời này, đã mang ơn đại sư thương tình, vẫn hạ há chẳng tin sao?

Ngộ Phi đại sư gật đầ u vui vẻ bảo:

- Được như thế người hãy theo ta!

Vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư lại bước lầ n về phía trước.

Cừu Thiên Hiệp tuy rấ t thấ c mắ c không rõ vị chương môn đưa mình về đầ u nhưng lão đã lên tiế ng ngăn ngừa trước chàng há dám hỏi nhiề u sao? Do đó hai chân chàng đi di động bước lầ n theo bóng đại sư.

Từ Qua Dương Trấ n đế n Phầ n Dương hồ chẳng xa lắ m, người thường đi chỉ độ hai ngày đêm là tới nơi.

Song đố i với hai người này có thể gọi là Lão, Thiếu u cao thủ võ lâm thời bắ y giờ, nên mức khinh công rấ t lỗi lạc, họ chẳng noi theo đường quanh ngõ vắ ng mà băng suồ i vượt đèo đi như lướt là đà trên trên ngọn cỏ.

Vào khoảng cuối i canh ba cả hai đã đến hồ Phàn Dương.

Hai người đi dọc trên bờ đê, làm kinh đoàn “le le” đang an ngủ dưới rặng lau già, cạnh bờ hồ, bọn chúng vỗ cánh bay lên và kêu lên: Oang oác!

Hồ Phàn Dương là một thảnh cảnh đệ nhất xứ Quảng Đông, hồ rộng mênh mông ước chừng mười mẫu chu vi, mặt hồ về đêm nước trong vắt, thỉnh thoảng vài tiếng cá ngáp bọt làm rung rinh mặt nước, gợn thành vài nếp sóng lăn tăn.

Tuy là nơi thảnh cảnh sơn thủy hữu tình nhưng không kém vẻ cô liêu tĩnh mịch...

Ngộ Phi đại sư lại dẫn Cừu Thiên Hiệp rẽ vào một lối nhỏ, đầu lau vách um tùm, vượt qua mấy khúc ngoằn ngoèo như ruột tượng, là đến một cái làng nho nhỏ của ngư dân vẫn nằm cạnh bờ hồ.

Cái tiếng làng xóm nói đây nghe quá đáng, chỉ vì xóm nhỏ ngư dân này tổng cộng độ tám mái nhà tranh song chẳng kém thơ mộng...

Trước mấy dãy nhà tranh có một vườn nho nhỏ bên đê trông toàn là hoa muôn sắc, bên Tây trồng vô số hoa màu: Cải, rau, khoai, củ, lại có nhiều cái mương dẫn nước hồ vào, có vũng sâu sâu. Một đàn vịt ngỗng độ mười con nổi lên bè trên mặt ao, chui đầu vào cánh ngụ mê man, tiếng chân người không làm chúng tỉnh giấc.

Dưới ánh nguyệt lờ mờ. Chiếu xuống mặt hồ, khiến người ta trông thấy vô số cá nê đùa trên mặt nước, bơi lội một cách tự do thoải mái.

Cừu Thiên Hiệp thấy cảnh sanh tình chép miệng ước ao, quay sang với Ngộ Phi đại sư nở nụ cười hoan hỷ bảo:

Thiế u Hiệp đang độ hoa niên cường tráng, như mặt trời sớm mọc, hoa nở ban mai, phải tua kiế n công lập nghiệp, dương danh cho hậu thế , vôi gì phải nghĩ chán đời, vả lại...

Bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn cắ t đứt câu nói của đại sư:

Dạ xin hỏi vị nào đây?

Ngay lúc ấy, căn lờ u tranh trước mắ t, vụt sáng lên, cánh cửa bằ ng phen tre mở hoát, từ bên trong bước ra một bà lão tuổi ngoài bảy chục, tóc bạc, da mề i, tay vịn phiế n cửa, tay xách lờ ng đèn thò đầ u ra ngoài xem xét.

Nhìn kỹ bà lão không có vẻ lam lũ như con người chài lưới, mừng tượng như khách thị thành, đôi mắ t bà ta ráo hoảnh dường như chưa ngủ.

Ngộ Phi đại sư vụt bước đế n trước mặt lão bà điề m đạ m nói:

- Tiế t đại nương! Bà n tặng là Ngộ Phi đây... thật quấ y quá, giữa đêm làm phiề n đại nương!

Bà lão là Tiế t đại nương, khi nghe tiế ng nói của đại sư sắ c mặt hân hoan đế n tột độ lại ẩ n đầ y tia kính, bà vôi vòng tay xá sát đầ t cung kính nói:

- Đại sư, Phật giá quang lâm , xin thứ lỗi cho mụ không hay đễ nghênh tiế p!

Vừa nói dứt bà ta xô cửa thò đầ u vào trong nhà gọi to:

- Tiế t Trung! Có Ngộ Phi đại sư đế n, người mau ra đây bái kiế n!

Ngộ Phi đại sư vôi tiế p lời:

- Tiế t đại ca ngủ rồi sao? Thực làm phiền hai vị!

- Đại sư nói vừa dứt, trong nhà chạy ra một người, lại là ông lão tuổi ngoài tám chục, râu tóc bạc phơ.

Cừ Thiên Hiệp vừa trông thấy người này đã giật mình kinh ngạc.

Nguyên vị lão nhon được gọi là “Tiế t Trung, Tiế t đại ca” là một cụ già cao tuổi, gương mặt đầy vết sẹo. Đôi mắt lão mù bày ra hai lỗ sâu “hoả m”, đôi tròng đã mất hẳn, cánh tay tả đã mất, chỉ còn tay áo buông thõng, mái tóc bạc phau phau, chòm râu trắng xóa, thực trông rất dễ sợ.

Vị Tiế t Trung bước ra sân đã buột miệng nói to:

- Đại sư vạn an! Xin đại sư hãy bỏ tên Tiế t Trung, vì tên này đã chế t từ lâu.

Vừa nói dứt lão đã bước đến bên Tiế t đại nương, tuy đôi mắt mù, nhưng lão không dùng gậy dò đường, mà bước đi rất vững chắc, tiếng nói lại trong như chuông.

Ngộ Phi đại sư điềm đạm bảo:

Đừng nói thế Tiế t đại ca ạ! Lão nạp đêm nay chẳng những là một người khách bất đắc dĩ mà lại đưa đến vợ chồng người một người khách quý nữa!

Tiế t Trung ngạc nhiên kêu lên:

- Cũng là đại sư...

Tiế t nương ngắt lời nói to:

- Lão mù! Vị khách là một Thiế u hiệp đây!

Nguyên Tiế t nương đã trông thấ y Thiế u Hiệp từ lúc đầ u.

Cừu Thiên Hiệp không thể nói, nên buột miệng tiế p lời:

- Nhị vị lão bá! Nửa đêm đế n làm phiề n thật là mạo muội!

Tiế t Trung vụt run khẽ má y nề p se, dường như xúc động bô i hờ i. Bằ g giọng nói run run lạc giọng hỏi.

- Ô! Vị... khách... tiế ng nói sao quen quá! Tiế c rằ ng không trông thấ y đượ c mặt.

Ngộ Phi đại sư điề m đạ m tiế p lời:

- Thấ y, dù mắ t sáng, Tiế t đại ca vẫn chưa gặp lâ n nào, nhưng vị Thiế u hiệp đây không xa lạ gì đờ i với vợ chồ ng người!

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, nhìn Ngộ Phi đại sư hỏi nhanh:

- Đại sư! Hai vị lão bá đây là...

Ngộ Phi đại sư ngắ t lời, thản nhiên bảo:

Hãy vào nhà nói tiế p! Câu chuyện rấ t dài!

Vợ chồ ng Tiế t Trung vội kêu lên:

- Húy! Chúng tôi rấ t vô ý, đêm khuya sương nặng xin lỗi mời hai vị vào nhà!

Cừu Thiên Hiệp vội nghĩ vợ chồ ng vị lão nhân này ắ t là trang ả n sĩ giang hồ , danh gia võ hiệp, đế n lúc lớn tuổi tìm chồ n ẩn cư xa lánh sự đòi danh lợi.

Vào đế n nhà chàng thấ y tuy túp lê u tranh, bày biện thật đôn giản nhưng rấ t sạch sẽ và khoáng đắ ng.

Khi mọi người vừa an tọa.

Tiê t Trung nhìn sang vợ vui vẻ bảo:

- Người mang mớ cá vừa câu, đem ra làm món thỏn cơm, rượu mang ra đây, để đãi vị đại sư và vị tiểu khách nhơn dùng đỡ á m.

Ngộ Phi đại sư đưa tay áo phấ t chặn lại, đô ng thời nghiêm giọng bảo:

- Chưa vội hãy đợi lão nạp bàn xong câu chuyện quan trọng, lão nạp nhấ t định ở lại dùng bữa với người!

Cừ Thiên Hiệp lâ y làm kinh dị.

Chàng không rõ đại sư dấ t chàng đê n đây để làm gì?

Chàng không rõ vì sao Ngộ Phi đại sư bảo:

- “Chuyện quan trọng”.

Chàng ngờ ngác chặp lâu. Đột nhiên... Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bí mật bảo:

- Thiế u hiệp, xin thiế u hiệp tha thứ sự mạo muội của lão nạp, thiế u hiệp vén tay áo bên trái, vén lên đê n vai xem nào.

Cừ Thiên Hiệp như rơi vào cái hô đầ y sa mù, ngạc nhiên kêu lên:

- Đại sư...

Thật bất ngờ, chàng chưa nói hế t lời. Tiê t đại nương ngô ì một bên vụt đứng dậy, giương đôi mắ t thấ t thầ n nhìn thiế u hiệp, thắng thố t kêu lên.

- Thiế u... vị đây chính... là...

Bà ta vừa kêu sáng sột vừa chạy lảng xăng đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp, chẳng nói, chẳng rằng, vén nhanh cánh tay áo Cừ Thiên Hiệp lên đến bả vai.

Cừ Thiên Hiệp hết sức khó chịu, chính mình đứng vào địa vị khách để cho bà ta vén áo thực rất khó coi, mà không để bà ta vén áo càng không ổn.

Tiết đại nương tay cầm mí tay áo, đôi mắt nhìn sững vào bả vai Thiệu Hiệp kêu lên thốt thanh:

- Tiết Trung! Chàng còn nghi ngờ gì nữa! Không sai một nét!

Vừa nói dứt, bà buông nhanh tay áo, hai tay ôm chầm lấy thiệu hiệp, gục đầu trên vai chàng, tức tưởi kêu lên:

- Cừ thiệu gia! Tiểu chủ, người tương ta chết rồi ư! Người...

Vừa nói đến đây, tiết đại nương vụt khóc rống lên, tiếng khóc rất bi ai thảm thiết.

Cừ Thiên Hiệp không rõ sự gì xảy ra ngạc nhiên đến độ xuất thần, trong nháy mắt chàng mở miệng chẳng nói ra lời.

Tiết Trung vụt đứng phắt dậy, chạy nhanh đến bên Thiên Hiệp, đưa tay mò mẫm lấy bả vai trái của chàng, vừa chớp mau đôi mày run giọng nói:

- Thật sao? Tiểu chủ... trời! Cừ thiệu u... gia... đây rồi.

Vừa nói đến đây, giọng nói khò khè dường như tắt nghẹn ngang cổ.

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên nổi điên lên nhìn Ngô Phi đại sư nói như hét.

- Đại sư, sao lại thế này...?

Ngô Phi đại sư từ từ đứng dậy, bước đến bên Thiệu Hiệp chậm rãi nói:

- Tiệt đại ca, đại nương hai người nên bình tĩnh lại đôi chút, chẳng nên làm Cừ Thiên Hiệp thất kinh, có chuyện gì thư thả hãy bàn, chúng tôi còn ở lại đây hết đêm này cơ mà!

Tiệt Trung vẫn nắm vai thiệu hiệp, lại quay sang Tiệt bà trầm giọng bảo:

- Chuyện gì cũng do mù mà rồi lên, mù có phát khùng hay chẳng? Tại sao khóc rầm rức thế, mù làm kinh động đến Cừ Thiệu gia...

Đại Tiệt nương vẫn chưa nguôi tức tưởi, hai tay buông ra, bả ãng giọng oán hờn kể lể:

- Chuyện gì cũng do lão mù mà ra cả, nếu người biết dằn lòng nhường nhịn thì đâu đến nỗi đui mù! Lại để Thiệu chủ bơ vơ, bị người cướp đoạt trên tay người.

Vừa nói dứt, dường như quá xúc động Lão bà ôm mặt khóc ngất.

Cừ Thiên Hiệp ngơ ngẩn đứng lặng người bất động, chỉ vì vợ chồng Tiệt Trung lời qua tiếng lại, rõ ràng liên quan đến thân thế của mình.

Việc truy tầm thân thế mơ hồ này, từ lúc rời “Phi lai sơn trang” không ngày giờ nào chàng không nghĩ tới, không ngờ Ngô Phi đại sư đã vì mình mà truy ra tông tích lạc nơi này, vì thế chàng quay nhìn Ngô Phi đại sư gập rút hỏi:

- Đại sư! Chẳng hay chuyện này ý nghĩa nó ra sao?

HỒI THỨ TÁM MƯỜI SÁU

Hắ c Ngục Cô c nơi hội ác ma

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điề m đạ m bảo:

- Vị lão nhân Tiế t Trung đây là lão quản gia quán xuyế n má y đò i cơ nghiệp nhà họ Cừu của người đố ! Xin tha thứ cho lão này nói thẳng, chính Tiế t đạ i nương là mẹ vú đả nuôi thiế u hiệp đế n lớn đầ y!

- Cừu Thiên Hiệp nghe qua cả mừng lẫn kinh ngạc, huyế t khí xung lên tận não quan, từ chỗ ghế ngô ì nhảy phắ t đế n bên Tiế t đạ i nương, ngã nhoài vào lòng bà lão như đứ a bé thơ vừa tức tuổi kêu lên:

- Di!

Tiế t đạ i nương chưa voi đò i dòng lệ, lại bắ t đầ u khóc rờ ng lại rắ t thảm thiế t. Tiế t Trung lầ n đế n bên thiế u hiệp, quỳ nhanh xuố ng đắ ng “Bịch” một tiế ng bắ ng giọng u sầ u buồ n bã tiế p lời.

- Tiểu chủ nhân, mọi việc do lão nô quá bắ t tài, để luy cho Tiểu chủ nhân phải vắ t và suố t mười má y năm trời!

Cừu Thiên Hiệp tay chân luố ng cuố ng, vội gượng rời Tiế t nương, bước đế n đờ Tiế t trung dậy hoảng hồ t hỏi:

- Lão công công! Tiế t công... Phụ thân ta...

Tiế t Trung vừa đứ ng dậy đả đứ a tay vào phía nhà sau ghen ngào nói:

- Tiểu chủ! Theo Lão nô vào trong bái kiến Lão chủ nhân!

Cừ Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi ngay:

- Gia phụ còn tại thế ư?

Tiểu đại nương vịn vai Cừ Thiên Hiệp đi phía sau buột miệng kêu lên:

- Tiểu chủ! Đừng nghe lão mù nói loạn, chỉ nhậm!

Khi cả ba qua khỏi gian nhà trên, đến căn giữa Tiểu đại nương xô cửa bước vào, bà đánh lửa đốt nhanh cây nến, ánh sáng đèn chiếu tỏ khắp gian phòng.

Cừ Thiên Hiệp vừa bước chân vào phòng, vội tỳ nhanh xuống đất, vì chàng nhìn thấy... giữa nhà có bàn hương án, trên bàn đầy đủ nhang, đèn, hoa quả, trên tường giữa bàn thờ, treo một bức họa vẽ một hình người thanh thanh mảnh mảnh, tuổi trạc trung tuần, dưới chân tượng, trên mặt bàn thờ bày ra một cái bái vị bằng Trâm hương, có khắc một dòng chữ mạ vàng đề:

- “Cô ân chủ Thành Châu Nhất Kiếm, Cừ tướng công, húy Vô Ky, đại nhơn chi thành vị...”.

Cừ Thiên Hiệp gục đầu xuống đất, khóc như mưa, bằng giọng nói nghẹn ngào bi thiết kể lể:

- Con bất hiếu là Thiên Hiệp, không được công ơn dưỡng dục sinh thành, không cung phụng gia gia nơi Thiên linh được, tội nghiệt rất thâm trọng, cầu xin gia phụ có linh xin phù trì cho con trả được mối thù nhà, ngày rửa được hận cừu con xin bẻ kiếm về quê, trọn đời chài lưới làm ăn, không xuất diện giang hồ nữa!

Ngay lúc ấy Ngô Phi đại sư và Tiểu Trung cũng vừa vào đến nơi.

Tiê t Trung và Tiê t đại nương, quỳ hai bên Cừ Thiên Hiệp, cả ba người cúi mặt khóc ngấ t.

Ngộ Phi đại sư bước vào phòng đã niệm:

- A di đà Phật! A di đà Phật...

Vừa niệm một tràng Phật hiệu lại từ từ lên tiế ng:

- Hôm nay chủ bộc các người được trùng phùng đây là hỉ sự của nhà họ Cừ, vả lại chề t là hế t, các người có bi thương chỉ vô ích mà còn hao tổn tinh thần thiế u hiệp, người có nhiề u trách vụ, chớ quá bi thương mà hao mòn thân thể!

Cừ Thiên Hiệp cô dẫ n con thố ng khô c, vẫn quỳ trên đấ t, song hướng vào vợ chồ ng Tiê t Trung lạy mấ y lạy nói:

- Mười mấ y năm qua, mong ơn thờ phụng vong phụ, thay ta cúng bái xin Tiê t công, Tiê t di nương nhận vài cái lạy tạ này!

Vợ chồ ng Tiê t Trung vội cúi đầ u lạy đáp lễ.

Bấ y giờ Ngộ Phi đại sư đưa mắ t nhìn Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Thiế u hiệp, hiện giờ chúng ta nên bỏ qua những tình tiê t nhỏ nhặt mà bắ t đầ u nói về chánh sự!

Cừ Thiên Hiệp bấ y giờ tâm dạ mẫn loạn như kim châm, dao cắ t, thần thờ hỏi:

- Đại sư! Chẳng hay chánh sự là việc gì?

Ngộ Phi đại sư điề m đạm trả lời:

- Lão nạp đi tìm tông tích Thượng thừa Hoa pháp chân kinh mấ y tháng trước đây, lão nạp đã đi suố t từ Nam ra Bắ c, đôi hài cỏ đã

dầm gâ`n mười ba tỉnh Trung Nguyên, hỏi thăm các môn phái võ lâm về` quyền chân kinh của bản tự, trong lúc bấ`t ngờ lão nạp gặp lại vợ chồ`ng Tiế`t đại ca tại Phầ`n Dương hồ` này!

Tiế`t Trung quá hân hoan nên vui vẻ chèn lời:

- Nế`u vợ chồ`ng lão nô không gặp đại sư cho biế`t tin tức Thiế`u chủ ấ`t vợ chồ`ng lão nô sẽ ân hận mãi, khi chế`t cũng chẳng mặt mũi nào dám ngó Lão nhân gia!

Cừu Thiên Hiệp lại đưa nhìn Ngô Phi đại sư bắ`ng những tia trùu mé`n, đồ`ng thời chàng lại nghĩ theo lời nói của đại sư, ấ`t hẳn vì lão đại sư đã tìm ra manh mớ`i quyền “Chân kinh” của Thiế`u Lâm, do đó chàng thuận miệng hỏi ngay:

- Đại sư, đa tạ người lo lắ`ng nhưng không rõ “Chân kinh”...

Ngô Phi đại sư khoát tay chặn lời, chàng mỉm cười bảo:

- Lão nạp nói hai chữ Chánh sự đây, không cô` ý ám chỉ đê`n Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tậ` tự đâu.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Chẳng hay...

Ngô Phi đại sư cười tủm tỉm, đưa tay chỉ vào mình Thiên Hiệp ngắ`t lời:

- Chánh sự là những điề`u ân oán do bản thân thiế`u hiệp mà ra đấ`y!

Cừu Thiên Hiệp giật mình mắ`ng thầ`m: Ta thật là hồ` đồ`, vừa gặp được người này sự hoan hỷ quá độ, thành ra u mê rô`i quên bắ`ng

đi mô i thù cha chưa trả, vì thế chàng cảm nghe nóng mặt, ngượng nghịu đáp:

- Nếu đại sư không nhấc c nhỏ, vẫn hạ suýt quên rồi!

Ngộ Phi đại sư thở dài, điềm đạ bảo tiế p:

- Thêm vào đấ y mô i huyết cừu của Thiên Hiệp đố i với quyền “Chân kinh” có liên quan với nhau.

Cừu Thiên Hiệp thấ t kinh, cả mừng nói:

- Thật vậy ư? Ngộ Phi đại sư gậ gù mỉm cười bảo:

- Phải đấ y thiế u hiệp ạ! Song lẽ cả hai câu chuyện đó một người gây ra... chỉ một người!

Cừu Thiên Hiệp quá sồ t ruộ t hỏi!

- À! Vậy hắ n là...

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viề n mi bạc nghiêm giọng tiế p lời:

- Thôi mệnh Diêm la Dị Đại Cương!

Cừu Thiên Hiệp kêu lên kinh dị:

- Húy! Là hắ n?

Tiế t Trung đứng bên ngoài, nghe đế n đấ y lâ n lại sát Thiên Hiệp, bắ ng giọng á m như chuông, chèn lời:

- Thiế u chủ! Cừu tiểu gia: Giữa một đêm rắ m vào tiế t Trung Thu, mười bảy năm về trướ c, Cừu lão chủ đã từ biệt giang hồ treo kiế m ẩn cư, không ngờ vào khoảng canh ba, Thôi mệnh Diêm la Dị Đại Cương dắ t theo Tam nghĩa Cửu hiệp cùng một sồ đông ác ma

hắ c đạo, tổng số có trên trăm người, bọn chúng tủa ra vây phủ “Thầ n châu sơn trang” vây chủ nhơn, giết gia tộc!

Cừ Thiên Hiệp giương đôi mắ t đỏ gầy, ả n đầ y sát khí vì quá giận chàng hỏi to như quát:

- Tiế t công công! Cha ta đã treo kiế m ả n cư tại sao chúng lại...?

Ngộ Phi đại sư khoát tay chặn lời chậm rãi nói tiế p:

- Lúc Cừ đại hiệp sanh tiề n gét kẻ ác như cừ thù, Dị Đại Cương lúc khai sáng “Huyế t Quang Giáo” lập căn cứ tại Hàn sơn “Vong hồ n trại” chuyên hành ác sự, cha của người nghe biế t được đàng đêm đơn thân độc kiế m vào Vong hồ n trại Hàn sơn phá tan hoang doanh trại của chúng và giế t sạch bọn ác ma, Huyế t Quang Giáo vì thế phải hạ cò giải tán bàn hội!

Tiế t Trung sụt sùi như nhớ lại dĩ vãng xa xăm, bèn lên tiế ng nói tiế p:

- Đại sư nói rấ t đúng, Lão chủ nhân là người khoan nhơn trưởng giả, ít để tâm phòng bị một ai, thành thử Dị Đại Cương trố n thoát ra ngoài hải đảo xa xăm, ngày đêm khổ luyện võ công nuôi chí báo thù, hắ n lại cá u kế t với hắ c đạo, ác ma kế t thành một đoàn người, sau đầ y tìm đế n “Thầ n châu sơn trang” báo hận!

Cừ Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, nghiề n răng bảo to:

- Hay lắ m! Ác ma! Cừ Thiên Hiệp này không trả được huyế t cừ, thế chẳng số ng nữa!

Tiế t Trung lại chậm rãi tiế p lời:

- Giữa lúc đêm hôm nguy cấp, Lão chủ nhơn bệ Thiế u gia trao cho lão nô, căn dặn lão nô đem thiế u gia trố n lên núi Chung Nam

Sơn tìm đến Huyền Hư cung, trao cho hạ phu nhân nuôi dưỡng!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm can vội nhanh miệng hỏi ngay:

- Hạ phu nhân? Có phải bà này là “Nhất đại yêu cơ” Huyền Cung chủ nhân phải không?

Ngộ Phi đại sư gật đầu, đôi mắt lim dim như hồi tiếc những thời xuân mộng, bằng giọng êm đềm bảo tiếp:

- Đúng đây thiếu hiệp ạ! Lúc xuân thời ta có nghe nói, Nhất đại yêu cơ, với cha người là cặp nhân tình tuyệt thế, trai tài gái sắc thực ít kẻ sánh bằng về sau không rõ đôi bên thắm cớ nào mà cha người và nàng mỗi người đi mỗi ngã, cha người mới kết hôn với một thiếu nữ khác xinh đẹp hơn nàng, và hạ sanh ra người đó, còn nàng lại gả nghĩa với Hạ đình Huy chủ nhân “Huyền cung huyệt ma...” vậy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua sực nhớ lại câu chuyện cũ, lúc nàng đến Chung Nam Sơn, lần đầu tiên gặp “Hạ phu nhân” bà đã tỏ ra niềm nở nói chuyện một thời dài. Mấy lần sau “Mẹ con Nhất đại yêu cơ” tử tế với chàng, rất mực lo lắng và săn sóc đủ điều, nguyên bà ta tưởng tình cũ ngày xưa mà giúp đỡ cho chàng rất thành thật, ưu ái như người mẹ thương con, nghĩ đến đây, Thiếu hiệp quay lại nhìn lão Quán gia hỏi tiếp:

- Tiệt công! Rồi... Người có đưa ta đến Chung Nam Sơn không? Hay là Hạ đình Huy lại chẳng nhận chúng ta?

Tiệt Trung thở dài lắc đầu đáp:

Đều chẳng phải!

Cừ Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vậy câu chuyện ra sao?

Tiê t Trung nghe qua tái mặt, các vế t seọ run lên bầ n bật, gương mặt xấ u xí càng xấ u xí hơn trông rấ t khủng khiế p, chứng tỏ tâm trí lão đang giao động mãnh liệt.

Tiê t đại nương vội lên tiế ng, nói tiế p:

- Mọi việc đê u do lão mù này mà hư hỏng, thực là Quý già vô dụng!

Tiê t Trung nghiê n rắ ng thành tiế ng, toàn thân run lên bầ n bật.

Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng bảo:

- Tiê t nương, người chớ nên trách oán đại ca, giữa lúc bao vây “Thầ n châu nhấ t kiế m” mỗi tên đê u là một gã ma đầ u ác hại, công lực phi phạm, Cừu đại hiệp còn cự đương không xuế, huố ng là tài nghệ của Tiê t đại ca?

Cừu Thiên Hiệp thấ y Tiê t Trung quá bi đát nên động lòng bèn dùng lời an ủi:

- Đại sư dạy rấ t phải, tại hạ đâu dám phiê n nhị vị ân công.

Tiê t Trung thở dài buồ n bã nói:

- Chỉ vì lão nô quá nông nổi, lúc lão nô bồ ng tiểu chủ toan chạy trốn thì chẳng may... làm... nhưng... mà

Tiê t đại nương cả giận cướp lời chồ ng nói:

- Lão Mù, còn gì phải nói nữa mà phải kêu “nhưng mà, nhưng mà” làm gì?

Ngô Phi đại sư đưa tay ngăn lời Tiế t đại nương, ngắ m ra hiệu cho Tiế t Trung kể tiế p.

Cừ Thiên Hiệp trông thấ y hoàn cảnh như thế , nên hiểu ý Đại sư lên tiế ng bảo:

- Tiế t công công! Về ` sau như thế ` nào?

Tiế t Trung thở dài áo não rầ u rĩ tiế p lời:

- Về ` sau u? Thuộc hạ nhớ lại. Lão nhân gia còn lưu lại một vị tiểu thơ chừng một tuổi không rỗ...

Cừ Thiên Hiệp há mồ `m ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thơ?

Tiế t đại nương nghe qua, vội nhanh miệng trả lời:

- Chính là bảo muội của thiế u gia á y!

Cừ Thiên Hiệp quá mừng hỏi lên như điên khùng:

- Ta mà có bảo muội? Ta có bảo muội... vậy là em gái ta đâu... tên gì...?

Tiế t Trung cau mày nhăn nhó dường như hồ `i tưởng chuyện xa xưa, chồ c chồ c thở dài não ruột:

Lúc lão nô bê ` Thiế u Hiệp ra ngoài, lại sợ phải động thủ hạ chiêu, nên mang tiểu chủ ra sau lưng, nhắ m phía sau hậu viện chạy trố n, không ngờ... ôi! Đau thay: khi vừa đế n giữa sảnh đường, hồ t gặp trên hai mươi cao thủ tủa ra bao vây!

Cừ Thiên Hiệp bóp mạnh hai tay vào nhau mồ `hôi rịn ướ bắ ng giọng kinh ngạc kêu lên:

- A! đê´n hai mươi cao thủ sao?

Tiê´t Trung gật gù nói nhanh:

- Phải đầ´y trong số´ này có nhiê`u tên biê´t mặt lão nô, bọn chúng không nói nửa lời, tuô´t dao dương kiê´m vây chặt lão nô, buộc lão nô phải giao Tiểu chủ cho chúng nó, chúng nó bảo nê´u lão nô ưng thuận bọn chúng sẽ tha chê´t ngay!

Tiê´t Trung nói đê´n đây, dường như dĩ vãng diễn ra trước mắ´t, hai tay lão vỗ mạnh vào ngực, cau mày nghiê´n răng nói lớn:

- Ta tưởng có nói với bọn chúng chỉ vô ích và yêu câ`u càng uông lời, đò`ng thời cơn giận xung lên tô´i mặt, ta tuô´t nhanh cặp giản bạc thê` chê´t mà đánh với bọn chúng, hầ`u bảo hộ thiê´u gia!

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viê`n mắ´t bạc, điê`m đạ`m tiế´p lời:

Tiê´t Trung nghe qua thêm chua xót, run giọng tiế´p lời:

- Cũng vì lão nô không tự lượng sức mình, mà hành động mù quáng, nên trong vài ba chiêu thức, đã bị trọng thương, ngắ´t đi không rõ gì cả!

Tiê´t đại nương rầ`u rĩ tiế´p lời:

- Sau khi bọn ma đầ`u giải tán và đi xa tôi mới đi tìm trong đò`ng xác chê´t, lôi lão Tiê´t ra, lúc đó tiểu chủ đã mắ´t tích, mà lão Tiê´t mang trên mình đê´n ba mươi mắ´y vê´t thương, đôi mắ´t lại bị người dùng gươm khoét mắ´t, chỉ còn thở thoi thóp sự chê´t đã gầ`n kê`, tôi mới chạy vào phòng Lão chủ nhân tìm được gói thuô´c “Vạn ứng bá bửu tan”, nhờ đó mới cứu lão Tiê´t thoát chê´t!

Tiê´t Trung điê`m đạ`m nói thêm:

- Phải chi ta chết là hay hơn cả, vì sau chuyện này, tôi đâu dám vác mặt đến Chung Nam Sơn, do đó ta mới dấn hiên nội đây, hết qua Đông đến Tây trôi nổi bên bờ ngả xứ cũng may cho ta, mặt đầy thương tích, nên đổi cả diện mạo trước, vì thế bọn Ma đâu không một tên nào nhận ra...!

Tiết đại Nương lại dịu giọng tiếp lời:

- Vợ chồng chúng tôi, rày đây mai đó, cốt ý là tìm xem Thiệu gia hạ lạc nơi nào, nhưng ròng rã mười mấy năm trời, vẫn không tìm ra tin tức nào cả. Do đó, vợ chồng chúng tôi mới đến trú ngụ nơi đây, vọng bản thờ cúng Lão chủ nhân, mong chuộc lại những lỗi lầm, cho đến nay, lòng thành đã đến Hoàng thiên, nên xuôi khiên gặp lại Cừ Thiệu gia... ở chỗ này, này...

Vừa nói đến đây, vợ chồng Tiết Trung đột nhiên xúc động khóc rống lên, tiếng khóc tận tằm thâm khổ, khiên người nghe cũng chua xót bõ i hõ i.

Cừ Thiên Hiệp nước mắt doanh tròn, song cổ ngấn sự uất nghẹn, hỏi tiếp:

- Phụ thân ta sau cùng chết về tay ai? Thi thể vùi lấp tại đâu?

Tiết đại nương đáp nhanh qua giọng lệ nói:

- Lão chủ nhân chưa chết tại đương trường, mà mang tâm thân đầy thương tích, nhắm hướng Thiệu Huyết Bảo chạy như bay đến!

Cừ Thiên Hiệp rúng động toàn thân kêu lên:

- Thuyết Huyết Bảo?

Chàng lại sực nhớ đến câu chuyện “Cái thê Ma quân” nên lấy làm hoài nghi, nói:

- Thuyết Huyết Bảo đâu phải là hạng người lương thiện “hắn” giao du đầy dẫy với các tay hắc đạo Ma Đà u. Tại sao gia phụ lại hướng về ngã ấy mà chạy, chẳng hóa ra dâng thịt vào miệng cọp hay sao?

Ngộ Phi đại sư lắc đầu thở dài, bảo:

- Thiệt u hiệp! Lòng cha mẹ thương con như biển hồ lai láng!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, vội hỏi:

- Xin đại sư cho biết ý nghĩa!

Ngộ Phi đại sư chép miệng thở dài, bằng giọng trầm trầm bảo:

- Vì lúc đó Cừ đại hiệp chưa biết người mất tích, nên không ngần ngại dâng xác vào miệng cọp, cũng chỉ vì người, mà đại hiệp không chạy đến Chung Nam Sơn tỵ nạn, vì sợ kẻ thù theo dõi ý người muôn Tiết đại ca đưa người đến Chung Nam Sơn cho được an lành!

Cừ Thiên Hiệp kêu lên một tiếng “A” đau đớn vợ chồng Tiết Trung cảm động rơi lệ đầm đìa Ngộ Phi đại sư chậm rãi nói tiếp:

- Theo lão nạp được biết, lúc nào Thiệt Huyết Bảo, cha người trở oai thần vùng kiếm sát hại trên ba mươi tên cao thủ Thiệt Huyết Bảo, rồi mang tám thân đầy thương tích chạy hướng Tây Bắc, từ đó không nghe tin tức gì nữa!

Cừ Thiên Hiệp nhìn lên bàn thờ bốc khói, đôi mắt mờ lệ, lại trầm giọng hỏi!

- Còn bức chân dung thế nào?

Tiê t Trung nghẹn ngào nói tiế p:

- Về sau Lão nô được tin Lão chủ đã thác tại Hạ Lan Sơn, vì thế Lão nô mới lập thâ n án, đem bức chân dung để thờ phụng:

Ngộ Phi đại sư điề m đạ m nói:

- Theo cá tính của Cừu đại hiệp lúc sanh tiề n, nếu đại hiệp chưa chết, ấ t là trả mộ i Cừu rô i, đâu để đế n ngày nay!

Cừu Thiên Hiệp ngắ mặ t nhìn thâ n vị, cúi đầ u mặc niệm rấ t lâu.

Nguyên chàng đã rung động toàn thân, vì bức tượng chân dung Cừu vô Ky, giồ ng hao hao một người mà chàng đã gặp qua đôi lâ n? Chàng cô moi óc suy tư vẫn không nhớ người đó là ai, nhân có ấ y chàng quay sang Tiế t Trung hỏi:

- Tiế t công! Ai đã họa tượng gia phụ thế ? Theo bức chân dung có giồ ng gia phụ lúc sanh tiề n hay chẳng?

Tiế t Trung buồ n rầ u đắ p:

- Lão nô mù mắ t nào thấ y chi, chẳng qua nghe gia nội nói lại, bức chân dung giồ ng như người thật!

Ngộ Phi đại sư đỡ lời nói tiế p:

- Thiế u hiệp giồ ng như Cừu đại hiệp như đứ c!

Ngay lúc ấ y, Tiế t đạ nương từ nhà sau bung lên một mâm cơm bô c khói, trên mâm có hai chiế c đĩa cá chép hấ p cực to, và ba bầ u rượu hâm nóng.

Nguyên đại nương, thừa lúc mọi người ôn lại ký ức, bà ta lên ra sau nhà làm cơm, rượu.

Khi Tiể t đại nương vừa bước đế n cửa phòng đã nghe rõ mọi việc, bèn đặt mâm cơm lên bàn, lớn tiế ng nói chen vào:

- Tượng! Tượng phải không? Bức tượng đã họa vào mùa xuân, trước kia “Thâ n châu sơn trang” bị tiêu thổ, giữa lúc hỗn loạn, tôi mang tượng chạy đi tro n, toan tìm kiế m Thiế u Gia giao lại, song tìm mãi không gặp tôi mới lâ y ra đặt bàn thờ phụng bức tượng này giồ ng hệt Lão nhân gia, nghe đâu người vẽ ra nó là một đại danh su đấ y!

Nói đế n đây, bà ta hướng vào Đại sư và Thiên Hiệp mời mọc:

- Đại sư! Tiểu chủ, xin mời dùng bữa cơm hàn giả này!

Cừu Thiên Hiệp không còn lòng nào ăn uố ng, nhưng muố n phụng bô i Ngô Phi đại sư, bấ t đấ c dĩ chàng mới ngô i xuố ng hầ u tiế p khách...

Tiế t đại nương lại vào phòng bưng ra hai đĩa thực phẩm, hào và cải ướp cam thảo trứng gà chung.

Ngô Phi đại sư là người cao tăng đấ c đạo, không kiêng cử chay lạp, chỉ dùng rượu thịt theo thế tục.

Giữa lúc mọi người câ m đũa, dùng cơm...

Cừu đại hiệp sực nhớ chuyện cũ, bèn câ t tiế ng hỏi:

- Di Tiể t! Vê` việc em gái ta...

Tiế t đại nương bị gọi đột ngột, sượng đỏ mặt điề m đạ m trả lời:

- Tiểu thư u... tiểu thư lại do một người vú khác săn sóc lúc tiểu thư vừa đúng một tuổi trông rất dễ thương đã khỏe lại đẹp Lão chủ non phụ phụ, cứng như vàng ngọc.!!

Cừ Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt hỏi nhanh:

- Em gái ta có giống ta chút nào không, trên bả vai trái có ba nốt ruồi son chứ!

- Không có!

Tiểu đại nương vừa trả lời vừa suy nghĩ, cô ôn lại ký ức, nói lầm bầm:

- Phụng tiểu thư...u.. giống hệt... không...

Cừ Thiên Hiệp gật gù buông ra một tiếng:

- A?

Nguyên chàng sực tưởng một việc rất vu vơ:

- Chính mình là một trang tu mi nam tử, bị lão Hùng phong vạn lý Nhiệm tử Huệ bắt đi, bắt quá là chịu sự tủ nhục, hay nhọc nhằn về thể xác mà thôi. Chứ em gái ta, nếu bị kẻ thù bắt giữ, ắt em ta sẽ gặp nhiều hoạn nạn. Ôi! Sẽ chịu bi thảm gấp muôn lần... và biết đâu... hậu quả không thể nào lường được...!

Cha mẹ ta đã chết, chết là hết, không còn gì để lo lắng! Nhưng ... người sống... lại là em gái ta... là đòng bào ruột thịt... thà rằng Tử biệt còn hơn phải sanh ly...!

Vì thế, chàng lên tiếng truy vấn:

- Em gái ta là họ Cừ chứ?

Tiê t đại nương khoát tay, lắ c đầ u nói nhanh:

- Không - không - Tiểu thư gọi là Hắ c Phụng do Lão chủ nhân...

Cừu Thiên Hiệp cả kinh đứng phắ t dậy, buộ t miệng hô to:

- Hắ c Phụng! Trên đò i này sao có sự trùng hợp khéo tuyệt như thế !

Chàng vừa nói dứt, những người ngồ i vây quanh bàn vự t đứng phắ t dậy, giương mắ t nhìn Thiế u Hiệp dò hỏi:

Ngộ Phi đại sư về mặt đầ y nghi vắ n buộ t miệng hỏi:

Thiế u hiệp...

Lão sư chưa nói hế t lời, bỗng nhiên bên ngoài có tiế ng chân người, dẫ m lên sân đá sộ t soạ t, tương tự như nhiề u người đế n trước cửa túp lều tranh.

Cừu Thiên Hiệp thắ t kinh kêu to:

- Trước sân có người lạ!

Ngộ Phi đại sư đứng thẳng lên hỏi:

- Vị bên ngoài là ai?

Có tiế ng đáp dội vào trong:

- Không ngờ nhà sư cũng lại đây à!

Ngay lúc ấy ngoài cửa lều vang lên nhiề u tiế ng xôn xao và ngựa hí inh ỏi.

Nhắ t Đại Yêu Cơ mình khoát xiêm lự c chắ ng đò i chủ nhà lên xô cửa đi thẳng vào nhà, khi đế n cửa phòng bà vự t đứng khựng lại,

giương đôi mắt tuyệt đẹp như phượng nhãn nhìn chăm chú vào bức họa “Thần châu nhất kiêu” Cừu vô kỵ đến gần ngắm.

Cừu Thiên Hiệp thoát trông thấy, vui mừng khôn tả, vội chạy bươn bả ra cửa phòng, vòng tay thi lễ nói:

- Tiên bối...

- Nhất Đại Yêu Cơ khế lãc đầu nói:

- Ta với cha ngươi đã kết nghĩa... anh em, ngươi phải gọi ta là Cô Cô...!

Vừa nói xong, bà ta lại đưa tay chỉ ra sân, thuận miệng bảo:

- Có Liên Nhi và Hắc Phượng cùng đi, ngươi mau ra đón bọn chúng vào!

Lúc bấy giờ từ phương xa tiếng gà gáy rộ, báo hiệu trời sắp sáng.

HỒI THỨ TÁM MƯỜI BẢY

Nỗi oan khiên giải thích giữa

... quâ`n hùng ...

Đông tâ`n năm cuô`i, theo định luật của thời tiế`t thì khí.

Hôm nay trời xuân â`m áp, gió xuân phảng phấ`t cảnh sắ`c đua tươi, hâ`u hế`t mọi sự vật ở thê` gian, xem như cùng hòa theo ý xuân mà thay đổi mới, và trở nên tráng lệ huy hoàng.

Ánh mặt trời rực rỡ tựa hồ` như chiế`u đường hanh thông cho Cừu Thiên Hiệp hâ`u thắng tiế`n đê`n một thắ`ng lợi cuô`i cùng.

Trên đường đê`n Sào Hồ`, tuy đầ`y dẫy những hoa thơm cỏ lạ, liễu xanh, đào hồ`ng cây lành, suô`i ngọt, nhưng bên ngoài tuy phong cảnh này còn ẩn chứa lò` mờ sát khí, cùng những bắ`t trắ`c hãi hùng khôn lường được.

Lâ`n theo con đường ngoắ`n ngoè`o dẫn vào Hắ`c Ngục Cô`c, hôm nay chỉ có dầ`u chân người đầ`m nát ngoài ra không có một tiế`ng động nhẹ nào, chim không hót, thú không kêu càng tạo cho cảnh hoang liêu đượ`m mùi tử khí trậ`p trùng.

Hôm nay là ngày mừng hai tháng hai, ngày đại hội võ lâm, trên các nẻo giang hồ`, hào hiệp, hắ`c đạo, ác ma kéo nhau đi từng đoàn hướng về` Hắ`c Ngục Cô`c, họ cúi đầ`u đê`m bước, gương mặt người nào cũng lộ` vẻ trầ`m tư, phút chố`c họ lại cau mày hàm chứa sự lo âu hoắ`ng nặng, vừa đi họ vừa đưa mắ`t nhìn tứ phía, dường như họ e ngại một tai nạn bắ`t trắ`c theo đuổ`i bên lưng.

Đường vào núi càng sâu, ánh sáng cũng dầ`n dầ`n tồ`i lại.

Ngay Côc khẩu “Hắc ngục”, có dựng một tòa lư bô`ng muôn sắc, hai bên công vào có treo hai bức hoành phi, khắc theo lối i chân phương đại triện, nề n bắ ng gổ mun, chữ bắ ng hoàng sa khẩm.

Bức trên đề` : “Thánh địa của Tổng giáo Huyê t Quang”.

Bức dưới đề` : “Long niên ngày hội luận kiế m”

Dưới hai bức hoành là hai câu liên đố i bắ ng nhưng treo dọc hai bên trụ công, nhìn vào hai câu liên khiế n người người ái ngại lo âu, vì ý nghĩa gầ n như đe dọa đầ y khủng bô`.

Câu liên bên hữu viế t:

- Huyê t Quang dương uy, nhập côc huu tồ n vọng tưởng.
“Huyê t Quang trở oai thầ n, vào côc chớ nên nghĩ quắ y”.

Câu liên bên tả đề` :

- Kiế m khí nghi hàn, xuấ t sơn tài toán toàn thân.
- “Kiế m khí rắ t lạnh lùng, ra khỏi nói mới hay còn mạng”.

Vào tòa Lư bô`ng, lại thắ y hai bên vệ đường cỏ bay phắ t phớ, đầ y đủ sắ c màu nhìn kỹ lại thắ y là, hiệu kỳ của các môn , phái, bang, hội, xế p bày rắ t thú tỵ.

Hắ c Ngục Côc ba bên là vách núi thẳng một mặt là ngọn sông sâu.

Giữa côc là một thung lũng Sào hồ`, nơi đây có một khoảnh đầ t rộng lớn, chu vi gầ n ba trăm trượng, giữa trung tâm khoảnh đầ t cá t một tòa “Luận kiế m đài”, đài cao ba trượng, xung quanh treo

hoa, kê t lủa, mặt đài là một sàn gỗ, rộng trên mười mấ y trưng vuông, đứng trên đài có thể nhìn thấ y cảnh vật mọi nơi.

Bên tả luận kiế m đài có bầ y ra mười cái bàn gỗ, bảy cái bàn còn lại trên mặt mỗi cái bàn để một cái hộp sơn son lớn, nhỏ, khác nhau, ba chiế c bàn còn lại, trên mặt bàn lại để trớ ng, chỉ trải một thảm lủa che mặt bàn, ngoài ra không có đặt vật gì cả.

Bên hữu luận kiế m đài, có năm chiế c ghế bành bọc da hồ theo loại Giáo y Thái Sư, xế p thành hang ngang hướng mặt ra khán đài, trên năm chiế c Giáo y vẫn chưa có người ngô ì.

Cách “Luận kiế m đài” năm trưng lệch về hướng đông, có một tòa khán đài lộ thiên, chứa chừng năm trăm người, song số khán giả đã ngô ì chật khán đài, trong số khán giả dự hội, đa số là cao thủ của Cửu đại môn phái, ngoài ra còn có toàn thể cao thủ từ tam sơn, ngũ nhạc về dự đại hội, hàng đầ u dành riêng cho tôn sư, chương tôn, chương phái hoặc các danh thủ độc lập, song vẫn còn trớ ng một số ghế chưa có người ngô ì ở hàng đầ u, về mấ y hàng sau đã chật như nêm.

Bên hữu “Luận kiế m đài” lại có một tòa khán đài lộ thiên song hơi nhỏ hơn, chỉ chứa độ hai trăm người khán giả của đài này có một điểm rấ t đặc biệt, là họ vận toán áo cộc quầ n đen, trên ngực mỗi người đề u có in một bàn tay máu rấ t nổi bật, trông qua rấ t dễ sợ, đầ y toàn là nhân vật của Huyế t Quang Giáo, gồ m những tên Hắ c Đạo Ma Đầ u, Áp trại chủ, Đại đầ u Mục, họ không ngô ì yên lặng mà qua qua, lại lại như phô trương lực lượng, đầ y khát máu, của một giáo phái lấ y chữ Máu làm phương châm.

Lúc bầ y giờ, mặt trời đã lạng dầ n dầ n ở non Tây, mây chiề u hạ xuố ng thấ p, bức màn đêm u ám cả vạn vật núi đầ i.

Một luồng gió sau hậu trường luận kiếm dài thổi tới, từ bên trong nhảy vọt ra hai bóng người theo thế “Băng vân phục vũ” trên tay mỗi người cầm một cây đuốc, họ phân ra thế “Nhị long xuất thủ” lượn mình như con rồng vờn nước, trong nháy mắt, đã châm đốt hàng ngàn ngọn đuốc quanh tráng cháy sang rực.

Ánh trắng non nhọt nhạt, bị hàng ngàn tia sáng đuốc làm át hẳn.

Bỗng nhiên.

- Cheng!

Một tiếng thanh la nổi lên cao vút, làm rung chuyển cả tràng, báo hiệu đã đến giờ khai mạc.

Bây giờ, toàn thể khán giả im phăng phắc, lặng như tờ.

Một bóng người, từ khán đài Huyết Quang nhảy vọt lên sân luận kiếm dài, bằng thân pháp “Phi long nhập vân”, mau như tên bay nhẹ như lá rụng, chỉ chớp mắt đã hạ xuống không gây một tiếng động nhẹ.

Bên khán đài Huyết Quang Giáo vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Trái lại khán đài bên tả lại im phăng phắc chỉ vì khán giả bên tả khán đài nhìn thấy kẻ thượng đài khinh công rất tầm thường, chẳng lấy gì làm lạ. Cũng bởi, họ toàn là cao thủ, công lực bất phàm.

Kẻ thượng đài chính là “Huyết Quang Giáo” Thủ tọa hộ pháp “Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh”.

Hôm nay, Lôi Thanh Minh khoác đại hồng bào, mang giày da gấu, đầu chít khăn hồng điếu, lưng đeo cây lọng “Thiệt Tán”.

Ngay lúc ấy, Lôi Thanh Minh vòng tay xá vào khán đài bên tả, lại quay sang bên hữu, có lấy giọng nghiêm trang nói to:

- Long niên luận kiế m đại hội, sắ p đế n giờ khai mạc, bốn giáo chủ sẽ đế n ngay, Lôi mỗ thay mặt “Huyê t Quang Giáo” trước tạ ân quý vị không quản ngại xa xôi, đế n dự rắ t đông đủ, thực lắ y làm hân hạnh cho tậ giáo:

Vừa nói dứt, hắ n vòng tay hướng về khán đài bên tả, cúi khom sát đắ t, tỏ vẻ lễ trọng vô cùng.

Khán giả bên tả khán đài, hỗn loạn dậy lên, tắ t cả đê u vỗ tay đáp lễ.

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên ngoài cửa cô c truyê n vào:

- Ủ...u...u!

Nhiê u tiế ng “tù và” sơn dương rít lên chắ n động, tiế p theo, nhiê u giọng nói như vũ lộ hét lên cửa cô c động vào:

- Giáo chủ giá lâm!

Khán đài bên hữu nhao nhao lên toàn thể khán giả đài này đờ ng đứng dậy, cúi đắ u đứng lặng giữ thê nghiêm.

Khán đài bên tả lại nhôn nhao, náo loạn kẻ nói được người bảo không, cãi nhộn lên.

Cửu đại môn phái y theo tập tục giang hồ, người đứng lên nghiêm nghị giữ theo lờ i khách tân. Các môn, các phái, các ban khác, nhận thắ y ngô ì rắ t khó coi, nên không ai bảo ai đê u đứng phắ t dậy, khác với Lôi Thanh Minh vừa xuấ t hiện.

Sau hậu trường “Luận kiế m đài” tiế ng nhạc hung trỗi lên rắ t uyên não, pháo nổ “đì đùng”!

Từ cô c khẩu chạy vào năm con tuấ n mã, vồ gió kêu “lô p, cô p” nhắ m vào giữa sân “Luận kiế m đài” chậm rãi bước tới.

- Đi đầ u, là “Thôi Mệnh diêm la” Di Đại Cương hắ n ngô ì chễm chệ trên lưng tuấ n mã, mình khoác đại bào kim tuyế n, tay câ m cây hó t triề u thiên, oai phong lẫm liệt, tướng mạo đường đường, trông tương tự như vị thiên thầ n giáng thế , hắ n quét đôi mắ t sáng rực nhìn khắ p mặt tràng.

- Con tuấ n mã thứ nhì, chở trên mình một lão quái nhân, cao như tre gầ y như củi, hình thù rấ t quái gở, hắ n có chiế c đầ u nhỏ như beo, đôi mắ t lơ n hi hí như mắ t hầ u, sóng mũi cong như mỏ chim ung. Đôi mắ t tuy nhỏ, song chiế u ra những tia nhìn quái đản, long lanh như mắ t cáo, trên mình khoác mảnh da tinh tinh “loài khi đột” phô bày vô số lông mịn như nhung, vai đeo trường kiế m, dáng điệu rấ t hung hăng, chẳng khác nào ác quỷ hung thầ n.

- Trên lưng tuấ n mã thứ ba, ngô ì chễm chệ một quái nhân đầ u hói.

Toàn thể khán giả bên tả đài, xem thắ y nhôn nhao cả lên.

Chỉ vì, người thứ ba này lưng đeo kiế m trầ n nhìn qua lưới kiế m đủ biế t lai lịch của chủ nhân.

Thanh kiế m dài ba thước, thân kiế m chiế u ra tia sáng rực rỡ trắ ng, đầ y là Hàn Thụy Kiế m.

- Người thứ ba ngô ì trên lưng xích thố , mặt nâu tóc hoe là Hỏa sơn đảo Đảo chúa Ma Tắ t Chánh, gương mặt âm trầ m lo nghĩ không lộ vẻ tự đắ c như mọi người.

- Sau cùng người cưỡi con ngựa kim, chính là Hồ ng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc. Hôm nay, nàng vẫn mặt bộ xiêm trắ ng như thường

ngày, ngoài mặt lại dờ ỉ sơ làn phấn mỏng, nhưng không che giấu nổi vẻ tiều tụy, hốc hác hơn ngày thường.

Nhan Như Ngọc ngó ỉ trên lưng tuấn mã khi vừa nhập cốc, đã giương đôi mắt phượng nhìn thẳng về phía khán đài, nàng nhìn từng người một dường như tìm kiếm ai, sau cùng nàng buột miệng thở ra khoan khoái.

Nguyên vì...nàng không tìm thấy Cừu Thiên Hiệp Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cảm thấy lòng mình hân hoan nhưng cũng thất vọng!

Tại sao mâu thuẫn thế? Chỉ vì, Cừu Thiên Hiệp đã y lời dặn dò của nàng, mà không tham dự cuộc thi đại hội này, khiến lòng nàng hân hoan sung sướng, còn nỗi thất vọng là...nàng lại tương tư mãi Thiên Hiệp, không được gặp chàng ngày nào là khổ sở ngày ấy thật đúng với câu:

“Một ngày không gặp cũng như xa cách ba năm”

Giữa lúc nàng đang trầm tư mặc tưởng thì đàn ngựa năm con đã tiến vào trước mặt “Luận kiếm đài”.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương dùng ngay chiêu “Phiêu mã thí” tung mình nhảy xuống ngựa, trông rất đẹp mắt, hấn lại quét đôi mục quang khắp khán đài, sau cùng chiếu vào ba mặt vị quái nói to:

- Mời thượng đài!

Ba vị lão quái và Nhan Như Ngọc đáp từ, không tung mình xuống ngựa, mà buộc lại dây cương vào đai yên, sau cùng chỉ nhích khẽ đôi vai, cả bốn người ngay chiêu “yên tử xuyên vân” từ trên lưng ngựa nhấc bổng mình phi thân lên Luận kiếm đài.

- Hay tuyệt...!!

Khán đài bên hữu, là môn hạ Huyê t Quang Giáo bọn chúng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Khán đài bên tả, khán giả vẫn im thin thít ngược mặt nhìn lên đài bằ ng những tia mắ t thản nhiên.

Riêng về “Hô`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc sử dụng được chiêu thức vừa rô`i, chứng tỏ khinh công của nàng quá vượt bậc, sánh với Cừu Thiên Hiệp là tay cao thủ cũng chẳng kém là bao, tuy hai người này chưa học phép đăng đàn, hay nhập thấ t tinh luyện nhưng họ đã đạt được mười phầ n công hỏa.

Nhưng về` khinh công của ba lão quái đầ u, thực là thiên hạ quán chúng đạp gió đùa mây. Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương về mặt, hiện đầ y tia kiêu ngạo, hắ n bước tới, lui vài bước trước khán đài đưa mắ t nhìn gầ n khắ p mặt khán giả, bỗng nhiên hắ n giả bộ kinh hoảng đứng thẳng người như pho tượng, hai chân cứng đờ bắ t động, hai tay giơ thẳng lên trời, thân mình từ từ bay thẳng lên “Luận kiế m đài”, tựa hô` như một giây vô hình kéo hẳn lên đài, đầ y là Dị Đại Cương đã vận dụng chiêu Mê Ly Thầ n công một môn khinh công tuyệt kỹ.

Khán đài tả, hữu cá t tiế ng hoan hô vang trời dậy đầ t. Luôn cả vị minh chủ của Cừu đại môn phái, vị cao tăng Chương môn Thiế u Lâm Ngô Phi đại sư, phải buột miệng khen thầ m lão đưa mắ t liế c Vân Tiêu đạo trưởng “chương môn phái Võ Đường” một cái, Vân Tiêu đạo trưởng gậ đầ u hiểu ý lại tỏ vẻ biểu đồ`ng. Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương đi lầ n ra giữa đài, vòng tay hướng vào tả hữu khán đài nói to:

- Bỏn giáo đã kính ước mời quý vị đế n đây, một là theo lệ võ lâm hàng năm có một lầ n đại hội, hai là hân hạnh giới thiệu tam đại kỳ nhân với chư vị Trung Nguyên võ lâm.

- Ô`!

Khán đài bên tả, nhiều tiếng kêu “Ô`” nổi lên, cùng với những lời nhao nhao nghị luận, về mặt người người đều tỏ ra lo ngại không ít.

Nguyên “Tam đại hơn là ba tên nhất tiếng tốt đời, bọn chúng hùng cứ ngoài hải đảo thuộc hàng đại Ma đầu chỉ tung hoành trên mặt biển, chưa hề đặt bước đến Trung Nguyên. Như hôm nay, Huyết Quang Giáo mời chúng đến đây, chẳng khác nào dấn cướp vào nhà, dẫn voi dầy mã tổ.

Ngay lúc đó, Vị quái nhân mình khoác tấm da tinh tinh, ốm nhom như quỷ đội mồ` khệnh khạng bước ra giữa đài, khẽ cúi đầu chào khán giả, bằng giọng cao ngạo nói to:

- Lão đây hùng cứ Khô lâu đảo (đảo sọ người) xưng hiệu là bạch cốt kiếm (kiếm xương trắng) họ tên là Tiều Bất Đờng! Giọng nói của hắn vừa phát ra, vừa khó nghe vừa man rợ vô cùng.

Tiếp đây, Lão quái nhân thứ hai là “Hoành thủy Đảo” Đảo chúa Hàn Thủy Kiếm Bạch tịnh Ba.

Bạch tịnh Ba một tay chống vào mạn sườn, một tay vung mạnh Kiếm hàn Thủy nương theo làn kiếm quang, bước ra giữa đài, hắn nghiêng đầu chào khán giả, bằng giọng nói đờng la bẻ, oang oang:

Người Trung Nguyên nhìn Hoành thủy Đảo, cho là một địa phương hoang rợ, nên bốn đảo chúa nhìn thấy Trung Nguyên, có dịp thấy qua đều quái dị nhân đó, ta mới quyết tâm vào đất Trung Nguyên, đem cái công lực man di của Hoành thủy Đảo, ra múa máy vài đường để các người Trung Nguyên thấy qua “Hàn Thủy Kiếm” uy phong là thế nào, thử xem các người có dám gọi Hoành thủy Đảo là dân man rợ hay không?

Giọng nói của hắ n cực kỳ khinh ngạo, biểu dương ý chí kiêu hùng tỏ ra dưới mắ t không người.

Hàng trăm đôi mắ t bên khán đài bên tả, lóe ra những tia phần nộ,

Vị quái nhân thứ ba là “Hỏa sơn đảo, đảo chúa Ma Tắ t Chánh bước ngay ra giữa khán đài, dáng điệu rắ t khiêm cung, trái với thái độ cuồ ng ngạo của hai tên quái nhân kia, hai tay vòng lại hướng vào khán đài, bắ ng giọng nói rắ t đơn giản:

- Hỏa sơn đảo Bồn đảo chúa là Ma Tắ t Chánh vì lời mời dự hôn lễ mà đế n đây!

Vừa nói dứt, lão thồ i lui về chỗ cũ.

Thôi Mạng Thiên La “Dị Đại Cương” khẽ giật mình, không rõ vì đâu Ma Tắ t Chánh nói ra những lời êm dịu, lại thêm lời nói có ý đồ lỗi cho Huyế t Quang Giáo.

Thật ra, hắ n có biế t đâu “Hỏa sơn đảo, đảo chúa Ma Tắ t Chánh đã bị Cừu Thiên Hiệp đoản kiế m làm nhục chí,

Ngay lúc đó, bỗng nhiên, từ đường vào cô c, một tên Huyế t Quang Giáo lướt gió chạy như bay, nhắ m ngay hậu “Luận kiế m đài” chạy tới, sau khi lên được trên đài, hắ n khúm núm bước ra sau lưng “Thôi Mạng Thiên La Dị Đại Cương” nói nhỏ vào tai.

Vì tiế ng nói nhỏ, nên phía dưới khán đài tả hữu không nghe được gì cả?

Thôi Mạng Thiên La Dị Đại Cương vừa nghe vừa gật đầ u, tỏ vẻ đắ c ý vô gầ n, sau cùng hắ n buộ t miệng nói to:

- Như thề càng hay, hay lắ m...!

Ngô ì kẹ́ bên hắ n, Hồ ì ng Hoa Lệnh chủ Nhan Như Ngọc vừa nghe qua, gương mặt tươi tỉnh bỗng biế n thành tím xám, tinh thầ n bắ i rắ i rõ rệt.

Khán đầ i, hai bên khán đầ i tả hữu: dù tài đoán thề ́ nào cũng không rõ xảy ra sự gì.

Ngay lúc đó, trên đường vào “Luận kiế m đầ i” vụt hiện ra má y bóng người, dùng thuật khinh công chạy như vũ bão, nhìn kỹ thắ y họ gồ m ba gái hai trai tắ t cả đề u nhắ m Luận kiế m đầ i xông tới. Đi đầ u là một người đượ cái giới võ lâm chú mục nhắ t là “Cừ Thiên Hiệ p”.

Kề đầ y là “Nhắ t đại yêu cơ” đi giữa, hai bên tả hữu hai cô gái, là Cừ Hắ c Phượ ng và Điêu man công chúa.

Sau cùng “Chung nam sơn Huyề n Cung”. Lão hộ vệ Du Thiên.

Cừ Thiên Hiệ p vừa đề n hai bên tả hữu khán đầ i nhao nhao lên bàn tán, kẻ trách mắ ng, người hân hoan tán tụng, lời qua tiế ng lại vang dậy, luôn cả tiế ng nói quan trọng của Đầ i chủ Dị Đại Cươ ng cũng bị át đi,

Thôi Mạ ng Thiên La Dị Đại Cươ ng vô cùng tức bực, giươ ng đôi mắ t cú vọ nhìn Cừ Thiên Hiệ p lom lom tia ra nhữ ng tia uắ t hận đầ y sát khí.

Cừ Thiên Hiệ p lắ n đề n giàng ghề đầ u phía bên tả khán đầ i.

Toàn thề nhân chúng trong khán đầ i này, trừ Ngô Phi địa sư và Hồ ì Thanh Kiế m Âu Dương Hồ là hai người thông cảm hoàn cảnh rắ c rắ i của Thiên Hiệ p, còn lại bao nhiêu đề u coi chàng như kẻ thù, chỉ vì sự hiểu lắ m quá sâu đậm, chưa giải thích đượ . Do đó,

chàng bước đến ngồi sau lưng Ngô Phi địa sư song song với Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ...

Bây giờ, người người trong Cửu đại môn phái đều lên tiếng nghị luận gay gắt hơn, nhiều người đưa mắt nhìn về hướng Cửu Thiên Hiệp tỏ vẻ bất mãn khôn cùng.

Cửu Thiên Hiệp miệng niệm tinh công, gạt bỏ mọi tiếng nghị luận, giả như ngu như điếc, tay trái dìu cô em gái Hắc Phượng tay phải đỡ Điều man công chúa để hai người ngồi bên phải còn chính mình ngồi sau lưng Ngô Phi địa sư trò chuyện nhỏ nhỏ.

Bỗng nhiên, một bóng xanh lướt đến, hàng ghế đầu khán đài Hoa Khôi Lệnh chủ Tiết Lệ Hồ ng hiện thân, đến ngồi phía sau lưng Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp vừa trông thấy cả mừng, vội quay đầu ra sau, hỏi:

- Tiết cô nương vừa đến à?

Hoa Khôi Lệnh chủ Tiết Lệ Hồ ng bĩu môi “ừ” một tiếng... không đáp:

Ngay lúc đó, hai hồ i thanh la đổ lên:

- Cum! Cum!

Tiếng thanh la chấn động cả mặt tràng, khiến mọi người im phăng phắc, đưa mắt nhìn lên Luận kiếm đài.

Thôi Mạng Thiên La “Dị Đại Cương” lại bước ra giữa võ đài, dõng dạc nói:

- Buổi đại hội hôm nay, bất luận thắng hay bại, ai mà giao thủ qua chiêu với một vị trong số “Tam đại kỳ nhân”, được toàn thân mà thôi ra ngoài, bốn giáo chủ đã chuẩn bị xong mười món tặng phẩm, để làm hòa cho người người, tùy theo chiêu số mà lựa chọn ra mười người cao nhất, chẳng những mười người này có tặng phẩm kỳ trân mà được liệt vào hạng thập đại kiêu thủ đương thời do các phái võ lâm cảm úy mà tôn lên có thể nói chỉ một hành động nhỏ mà thu hoạch được cả danh cùng lợi!

Vừa nói xong, hắ n lại bật cười như điên, hắ n lại bước xê qua góc đài bên hữu đưa tay chỉ vào mười chiêu c hợp sơn son nói:

- Các vị! Chớ nên khinh thường những món tặng phẩm này, chỉ vì... một là, do sự thành tâm thiện ý của bốn giáo hiế n dâng, hai là, các món tặng phẩm đê u là vật chí bửu tuyệt đời, không dễ gì câ u mà được!

Cừu Thiên Hiệp nghe qua hắ n nói số t cả ruột, sôi cả tim, giương đôi mắt lồ lộ nhìn bức Di đại Cương như chực ăn tươi nuốt số ng! Chàng cảm thấ y đôi tay run lên, tim đập liên hô i, chàng vận không tung được lên đài, dùng năm, ba chiêu thê , đâm vào lòng ngực Di đại Cương một nhát, cắ t lấ y đầ u hắ n, đem về phầ n Dương Hồ , tể bái mộ phầ n tiên phụ nhưng chàng bỗng nhin được, vì thoảng bên tay lời khuyên bảo của Ngô Phi đại sư còn văng vẳng:

- Cừu...! báo thù là một việc đã đành rô i, nhưng hiện nay, nhiê u giới võ lâm trong thiên hạ hiểu lầ m, mà qui tội cho ngươi, vậy ngươi phải thanh minh và giải thích cho kỳ được, bằ ng những chứng cứ hiển nhiên, lý luận vững chắ c, mới mong lấ y lại lòng tin mọi người. Nê u không làm được thê , thì nơi đâu cũng là cừu hận, đê n sứ nào cũng gặp kẻ đố i địch căm hờn, há chẳng là cô độc lắ m ư? Lão nạp chỉ có bắ y nhiều lời...xin thiế u hiệp hãy ghi vào dạ...!

Nên biết, số dĩ các môn, các phái đều hiểu lầm Cừ Thiên Hiệp những điều ám muội do Huyết Quang Giáo gây ra và trút cả tội lỗi vào Cừ Thiên Hiệp, nhưng trong số này chỉ có “Ngộ Phi đại sư” chưởng môn Thiêu Lâm tự, và “Hồi Thanh Kiếm Âu Dương Hồ” chưởng môn Võ di môn thông cảm và không ngờ vực mảy may. Nhưng hai vị này lại không thể trình bày sự thật với các môn, các phái chịu tin ngay.

Vì thế, Cừ Thiên Hiệp muốn kiếm “Thôi Mệnh diêm la Đại Cương” đem sự thật mà giải thích các điều oan khúc, hiểu lầm, trước mặt các môn phái thanh minh cho mình, thì chánh nghĩa sẽ được nhiều người ủng hộ, tà đạo sẽ bị cô lập lo gì chẳng được người ủng hộ.

Tuy võ công Cừ Thiên Hiệp không nhờ sự giúp đỡ một ai, nhưng mà tinh thần phải nhờ nhiều người cổ vũ.

Quả nhiên, ngoài sự liệu định của Ngộ Phi đại sư.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Đại Cương” đưa tay chỉ vào chiếc hộp thứ nhất nói to:

- Món tặng phẩm thứ nhất là “toàn bộ” thượng thừa hoa pháp chân kinh của thiêu lâm tự!

- A!

Dưới khán đài bên tả, và số kêu lên một tiếng “A” vang rền, thiêu lâm phái cả tăng lẫn tục đều rung động đứng phắt lên.

Ngộ Phi đại sư vội quét nhìn toàn thể môn đội bảo nhỏ:

- Bọn môn đệ tử hãy chờ xem, chớ nên vọng động!

Trên đài, “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” lại đưa tay vào hộp thứ nhì nói:

- Món tặng phẩm thứ hai toàn pho phi vân kiếm phổ của phái Võ Đương! Có thể nói là Võ Lâm chi bửu!

Võ Đương bát kiếm vội đưa tay chớp nhanh chuôi kiếm toan nhảy ra tranh tài.

Luôn cả vị chủ võ môn “Vân phi đạo trường” sắc mặt cũng hiện đầy nét giận dữ. Nhưng, lão đã lo xa tính trước, đối với “Tam đại kỹ nhân” trên đài khó mà thủ thắ ng, vả lại việc này quan hệ đến võ lâm đại cuộc, không chỉ dành riêng cho một môn một phái nào, Võ Đương phái há thay mọi người làm vật thí nghiệm đầu tiên hay sao?

Do đó, Vân Tiêu đạo trưởng chớp mắt mấy cái ra hiệu, tay hữu đưa lên cao giữ mạnh vào số sư môn đệ tử.

Võ Đương phái sư môn, đệ tử thắ y lệnh liền vội ngò i vào vị trí cũ.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” lại điếm vào cái hộp thứ ba, trắ m giọng nói:

Món tặng phẩm thứ ba này, là... một vật “vương hóa” Long hồ Sơn, có một tịch đại hàng trăm năm của Thiề n Sư để lại chắ n sơn “Ngũ lôi chánh phù” có thể nói là vật “kỳ trắ n”!

Tiế p theo đắ y, Dị Đại Cương lại tiế p tục giới thiệu từng món tặng phẩm, nào là:

Vân Vụ Phái - Vân Vụ Kim đĩnh.

Võ Di Môn - Võ Di Ngọc Mã,

Không Động Môn – Triê`u thiên “Kim Đầu”,

Thiên Sơn Nhâ`t Phái – “Ty hàn Hỏa Châu”.

Món nào hắ`n chỉ đê`n, là phái dưới khán đài nhao nhao, hỗn loạn lên.

Nhưng mà, mỗi khi Dị Đại Cương giới thiệu tặng phẩm nào thì mọi người đê`u giương mắ`t nhìn Thiên Hiệp bắ`ng những tia cảm hận, phắ`t một cách tự nhiên tận đáy lòng nhưng lạ thay, bao nhiêu ánh mắ`t đê`u không được Cừ Thiên Hiệp lưu ý.

Cừ Thiên Hiệp bắ`y giờ bị đôi mắ`t trên đài thu hút cả linh hô`n, chỉ vì đôi mắ`t này chiế`u ra những tia đầ`y ý nghĩa có đủ cả nhiệt tình, sầ`u muộn, bô`i rồ`i, lo âu, trong nhắ`t thời không phân tách được.

Cừ Thiên Hiệp đã quên hế`t những gì trong hiện tại ngơ ngẩn ngẩn như kẻ mắ`t hô`n chàng không phân tách nổi “Hô`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc” muố`n nói gì.

Tại sao, nàng chẳng bắ`ng lòng ta đi dự hội?

Tại sao đôi mắ`t nàng, không còn long lanh như trước, mà mờ mịt như mắ`t thầ`n?

Cừ Thiên Hiệp đang suy nghĩ vẩn vơ.

Trên đài “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” oang oang nói tiế`p:

- Món tặng phẩm thứ tám, là một vật trắ`n môn của Cửu hoa môn “Huyế`t long huyế`t câ`u” vật này do một vị bắ`ng hữu câ`t giữ, chố`c lát tự nhiên y mang tới!

Cừ Thiên Hiệp nghe đén phá lên cười ha hả “lại đưa vào bọc thăm chừng quả “Huyết long huyết câu””.

Đại Cương lại cao giọng nói tiếp:

- Tặng phẩm thứ chín và mười, hai món tặng phẩm này là Võ Lâm trọng bửu, cực kỳ quý giá hai vật này hiện ở trong tay một bả́ng hữu, chớ c nữa vị bạn hữu ấy sẽ dâng lên, không để các vị thất vọng đâu!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm hồ` nghi, vội lên tiếng hỏi nhỏ Ngô Phi đại sư:

- Đại sư không rõ vị bạn hữu “hắ n” nói đó là ai vậy...? Có mặt...

Ngô Phi đại sư điề`m đạm ngắt lời bảo:

- Thiế`u hiệp không rõ thật ư?

- Cừ Thiên Hiệp vội đáp ngay:

- Vãn bô`i không rõ hai vật gì là võ lâm trọng bửu, thì làm sao biế`t được vị khách giữ nó là ai?

Ngô Phi đại sư chớp nhanh đôi mắ`t mỉm cười bảo rắ`t khế:

- Vị đó là chủ nhân “Trúc kiế`m”, và hai nhân vật võ lâm kỳ vật là “Bổ thiên tàng thiế`t hạo khí thơ” và “Khô trúc thánh kiế`m” đắ`y... người biế`t là ai rô`i chứ?

Cừ Thiên Hiệp run lên, cao giọng hét to:

- A! Bọn chúng khinh thường thái thậm!

Vừa hế`t dứt, hai vai chớp động, toan cử thế` nhảy lên đài.

Ngô Phi đại sư vội đưa tay kéo nhẹ tà áo chàng giữ lại, bả́ng giọng hiề`n hòa bảo nhỏ:

- Thiêu hiệp chớ nóng nảy mà hư việc!

Cừu Thiên Hiệp nhíu đôi mày kiể m, nhỏ nhẹ hỏi lại:

- Còn đợi bao giờ?

Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Dị Đại Cương trên đài, nhìn Thiên Hiệp thân mật bảo:

- Thiêu hiệp, hãy nhường cho “hắ n” ba hoa khoác lác, thử xem đêm nay “hắ n” tìm đâu ra hai vật kỳ trân... và ngươi vẫn còn nhiê`u cơ hội qua chiêu... Đợi chồ`c lát xem sao?

HỒI THỨ TÁM MƯỜI TÁM

Mưa tạnh mây tan

Oan cừ rửa sạch

Dị Đại Cương từ góc đài bên tả, nhún mình nhảy vọt ra giữa “Luận kiếm đài”, hắ n đưa mắ t nhìn khắ p mặt quầ n hùng, hai bên tả hữu khán đài, bắ ng giọng lạnh như băng nói:

- Luận kiếm mở đầ u bất luận môn phái hay ban chúng nào, trai, gái, trẻ, đê u tham dự được, miễn vị nào qua tay giao thủ với Tam đại kỳ nhân mà nguyên vẹn xuố ng đài, bỗ n giáo sẽ hiế n tặng phẩm tận tay, lại được suy tôn là một trong “Thập đại kiế m thủ”. Xin quý vị chớ bỏ qua cơ hội tồ t!!

Vừa nói dứt, hắ n giương đôi mắ t sáng rực rọi vào mặt Thiên Hiệp, lại mỉm cười khiêu khích.

Cừ Thiên Hiệp đưa tay vào bọc nắ m chắc đớ c kiế m, toan nhún mình nhảy tung lên “Luận kiếm đài”.

Bỗ ng nhiên, một giọng quát âm trầ m vang lên:

- Tiề n mỡ tuy bất tài nhưng xin ra mắ t trước!

Tiề ng nói chưa dứt, thì trên khán đài bên hữu đã hiện ra một người là “Đại hồ ng Sơn” “Thiế t Huyế t Bảo” “Bảo Chúa” “Bàn Vân phục vũ” Tiề n quân, thân mình như cánh én lượn nhanh qua đầ u mọi người bay vọt lên “Luận kiếm đài”.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương trông thắ y thế cau mảy, hớ t hoảng bảo:

- Tiê`n Bảo chúa! Ngươi chớ...

Thiê`t Huyê`t bảo chúa Tiê`n Quân ngắ`t lời:

- Lão phu xin hiê`n ba chiêu!

Nhanh như chớp, lời nói của Tiê`n Quân chưa dứt, “Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba vọi rời Thái sư ý, nhắ`c mình vọt ngay đê`n trước mặt “Bàn long Phục Vũ” Tiê`n Quân chừng bảy thước.

Tiê`n Quân làm theo thủ tục võ lâm, vòng tay xuô`ng đài thi lễ lại quay sang “Bạch tịnh Ba” vòng tay nói:

- Lão Đảo Chúa! Xin...

Một đạo hàn quang lóe lên như tia chớp “Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba không câ`n thi lễ giang áo lay động ngay hàn thủy kiê`m.

- Ái!

Bàn Vân Phục Vũ Tiê`n Quân chưa nói hê`t lời đã rô`ng một tiê`ng “Ái”! Thảm thiết, chiê`c đầ`u to như quả đầ`u bị chém phụt văng xuô`ng đài, thân mình lão đảo ngã luôn xuô`ng đài máu tuôn ra xồ`i xả.

Hoành thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba phát lên cười như điên dại, tỏ vẻ đắ`c ý khôn cùng, Hoành thủy kiê`m lay động vùn vụt không thôi, hắ`n lại quát lên cực to:

- Tài nghệ như thế`! Chỉ để ăn...lên đài làm gì, vô dụng!

Phía dưới khán đài bên tả, quầ`n hùng nhao nhao phản đố`i:

- Thực là dã man! Vô nhân đạo:

Nhanh như chớp, một bóng người người nhảy lên đài.

Cừu Thiên Hiệp thốt kinh gọi ta:

- Ôi chao!

Vừa kêu lên vừa quay mặt ra sau nhìn Hoa khôi lệnh chủ Tiể t Lệ Hông, hỏi:

- Tiể t cô nương, Ma Quân lên đài để làm gì? Ông ấy đã luông tuổi... chỉ e!

Tiể t Lệ Hông sợ tái mặt, tà áo run lên toan nhảy lên đài ứng trợ.

Cừu Thiên Hiệp liền giữ chặt tà áo Tiể t Lệ Hông trầm giọng bảo:

- Tiể t cô nương, để ta thay thế ...

Vừa nói dứt, đôi vai rẽ động mạnh, dùng “Lôi hành cửu chuyển” nhấc bổng mình lên “Luận kiể m đài”.

Cùng lúc đó...một tiế ng hét thanh:

- Ôi chao!

Vang lên, âm điệu cực bi thãm, tiế p theo:

- Choeng!

Một tiế ng binh khí chạm nhau téo lửa,

Cái thế Ma Quân Tiể t Nam Hùng vừa lay động cây “Quý đầu truy hông trảo” đã bị lưới “Hàn thủy kiể m” nhấ m vào vai Tiể t Nam Hùng xã xuông nhất cực mạnh.

Diễn tả thì chậm chứ hành động mau không tưởng được.

Đạo Bạch Quang vừa loé lên may thay một luồng kim quang xung lên cản hẳn lại.

Cừ Thiên Hiệp vừa hạ xuống đài, đã vung trức kiếm, tỏa ra đạo hoàng quang xẹt đến mặt Bạch tịnh Ba, đồng thời rống to như sấm động:

- Bạch tịnh Ba – Chớ vô lễ!

Thật là sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến Hoàn thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba ngẩn người, vô tình chiêu kiếm trên tay đình hoãn lại.

Cái thế Ma Quân Tiệt Nam Hùng thoát chết, lão thừa cơ, biến ngay chiêu Lưu vân xuất tụ nhấc bổng mình lên cao, và đáp nhẹ xuống khán đài, gương mặt tái xám, giọng nói run run đưa tay, vội gọi Tiệt Lệ Hồ:

- Hồ! Chúng ta về đi thôi!

Nhanh như chớp hai cha con Tiệt Lệ Hồ như hai luồng khói trắng, nhấc ngay đường ra Hắc ngục Côc chạy như bay biến.

Cừ Thiên Hiệp cứ nhanh hừ chiêu cứu thoát Cái thế Ma Quân, chàng lại không lưu ý đến Hoàn thủy Đảo chúa Bạch tịnh Ba, mà xôc ngay “khô trức thánh kiếm” để ngang ngực, xô chân bước nhanh đến trước mặt Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương, chỉ mũi kiếm vào gã, quát cực to:

- Dị Đại Cương, mi là một người ác độc vô lương, thủ đoạn cực kỳ dã man!

Dị Đại Cương phá lên cười lạnh lạnh, vẫn ngồì an nhiên trên giao ý, trầm giọng trả lời:

- Luận kiếm dài, chỉ có một việc luận kiếm tỉ võ, bất luận chuyện gì dù quan trọng đến đâu bọn giáo chủ tuyệt không dám lạm bàn tay đáp ứng được!

Cừ Thiên Hiệp thấy hắn cười hề hề khiêu khích, máu giận càng tăng, rống lên như sấm nổ:

- Nếu như thế, sau khi Luận kiếm Cừ mỗ nhất quyết trừng trị ngươi!

Ngay lúc ấy, người ngồi kế bên Thôi Mệnh diêm la Đại Cương là Hồ ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên nàng hô t hoảng xanh mặt đứng phắt dậy, kêu lên một tiếng:

-Ồi!

Cừ Thiên Hiệp lấy làm kinh hãi, lại nghe đạo kinh phong như bão táp áp mạnh vào lưng.

Nguyên hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba thấy Cừ Thiên Hiệp xem thường mình, nên nổi giận xung thiên, lia kiếm hàn thủy chém xả vào lưng.

Cừ Thiên Hiệp có môn Lôi hành cửu đã nhanh lại mạnh, vừa uổng lưng thân mình đã tránh xa một trượng rưỡi, bả ng giọng giận dữ rống lên à m ã:

- Lão thất phu! Ngươi đánh lén à?

Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba vừa đẩy ra một chiêu kiếm mãnh liệt, thì bóng dáng đối phương mất dạng, nên lấy làm kinh sợ bèn hô ì, khi nghe Thiên Hiệp nói, vội rống to như sấm nổ:

- Tiểu qui! Ta quyết lấy mạng ngươi!

Cừ Thiên Hiệp bĩu môi cười khẩy nói:

- Ô! Chưa chắc ngươi chạm được lông ta!

Bạch Tịnh Ba càng giận mãnh liệt hơn, hắ n gào lên như quỷ đói:

- Hãy xem, “thủy kiế m” của ta!

Vừa hét dứt, Hàn thủy kiế m lay động mạnh tỏa ra muôn đọt tia sáng long lanh đầ y hơi lạnh như tuyế t đông giá buồ t, tuôn ra ào ạt, nhắ m ngay vào Thiên Hiệp xoắ n tới.

Cừ Thiên Hiệp vừa thắ y đố i phương động kiế m, chiêu thức đã làm chàng hoa mắ t, không phân được bóng địch, làn kiế m đâu cả, lại không nhận ra chiêu sồ là gì, giữa cơn nguy câ p, chàng giơ cao “Khô trúc thánh kiế m” lay động “vù vù” đạo kim quang vàng rực, biế n tỏa cao rộng hàng trượng, che khắ p đại huyết châu thân, thậm chí đế n hơi gió, cũng không chui lọt qua kiế m quang vào mình.

Bỗng nhiên, khán giả dưới tả, hữu đài kêu rồ n lên kinh ngạc:

- A!

Một tiế ng do hàng trăm cửa miệng thồ t ra, làm rung chuyển cả Hắ c ngục cô c, nguyên mọi người đã thắ y chuyện quái dị xảy ra vì thanh “Khô trúc thánh kiế m” vừa lay động lóe ra đạo hào quang vàng chói mắ t, thì ánh thép long lanh của “Hàn thủy kiế m” tự động lưu mờ, như khô i tuyế t gặp mặt trời tan chảy dầ n dầ n. Ánh Hàn thủy kiế m cũng thế, hơi lạnh vừa tiêu, sắ c kiế m lưu lại cực nhanh trong nháy mắ t đã biế n thành khúc sắ t tầ m thường.

Cừ Thiên Hiệp trông thắ y cả mừng, tinh thầ n phắ n khởi, tay kiế m lượng nhanh như làn gió bão, “Khô trúc kiế m” chuyển mình biế n ra chiêu “Thập nhị sanh tiêu” kiế m pháp, “vút, vút” tựa đầ u “độc xà” nhắ m vào ba mươi sáu đại huyết của Bạch tịnh Ba thích tới

tấ p... nhưng mà “thập nhị sanh tiêu” kiế m pháp là môn bí truyề n, chiêu nhanh như chớp, thê ể hiể n hạ thường.

Cừu Thiên Hiệp lay động “Khô trúc kiế m” vun vút, chớp mắ t đã sử dụng xong một lượt mười chiêu tuyệt kiế m. Đột nhiên chàng cao giọng quát to:

- Buông kiế m mau!

Đạo hào quang vàng như ánh điện, chớp rục giữa đài.

- Koẽng!

Một tiế ng thép rơi kêu lên một tiế ng khô khan lãnh khi bồ c ngộp giữa đài, Hàn thủy kiế m bị chiêu “Sanh mệnh kiế m” há t rơi xuố ng nề n “Luận kiế m đài”.

- Hà Hà! Bạch tịnh Ba, ta tha cho ngươi đầ y!

Vừa nói dứt chàng xấ n tới trước mặt một bước, đưa chân dẫm lên mũi kiế m “Hàn thủy” gương mặt hiện ra nét hoan hỉ vô cùng.

Bạch tịnh Ba dù công lực có siêu việt đê n đâu, kiế m pháp có cao điệ u đê n một bực, cũng phải buồn rơi thanh kiế m, vì nề u cưỡng chố ng lại, sẽ bị ngọn “trúc kiế m” đảo ngược, gãy rụng cả cánh tay hữu tàn phê ể suố t đời.

Giữa lúc, hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba buông rơi kiế m, đứng trơ như tượng gỗ... thì phía dưới khán đài tả hữu vỗ tay và hoan nghê n.

- Tuyệt hay!

Hàng trăm cửa miệng hét lên cùng một lúc, vang rồ n cả núi rừng â m không dứt.

Cùng lúc ấy, giữa khán đài bên hữu, một bóng người bay vọt lên “Luận kiếm đài”, thân pháp rất nhẹ nhàng xào tuyệt, vừa nhún chân đặt xuống gâm đài, hấn đã cao giọng quát to:

- Hay cho tiểu tử, lớn mật!

Tiếng hét trong như chuông ngân, làm chấn động cả mặt đài.

Người này là một thanh niên tuấn tú, mình khoát bộ y phục chẹt màu xanh nước biển, dáng điệu rất uy nghi nhưng tiếng thay trán thấp, gương mặt tái ẩn đầy tà khí, không phải người chánh phái nhân vật.

Thanh niên áo xanh vừa đáp xuống đài, chẳng hỏi trả ắng đen, phân phải quấy, tay hữu vun cây bút phán quan, nhấm ngay lòng ngực Cừ Thiên Hiệp đâm một nhát khá mạnh, chiêu thế thật hung hăng mãnh liệt.

Cừ Thiên Hiệp vẩy nhẹ ngọn “Khô trúc kiếm” phá ngay chiêu u thế đối phương, trâm giọng quát to:

- Hãy dừng lại!

Vừa hét dứt, chàng xê mình đến bên mấy cái bàn bày đầy tặng phẩm, mỉm cười lạnh lạnh nói:

- Tại hạ thắ ắng một lầ ần, xin đa tạ... nhận một tặng phẩm trước! Tung mình nhảy xuống khán đài bên tả, trao ngay Ngộ Phi đại sư, mỉm cười nói:

Đại sư! Đây là bộ chân kinh của quý tự, xin giao hoàn nguyên chủ!

Bắ ỷ giờ. Trên Luận kiếm đài thanh niên áo xanh rồ ắng lên như hổ đói quát tháo ầm ỉ:

- Cừ Thiên Hiệp! Hãy tiếp Thiệu u đảo Chúa, trăm chiêu!

Cừ Thiên Hiệp vừa quay lại “Luận kiếm đài” nghe hắ n nói như thế, chàng đã hiểu ngay hắ n là “Hoành thủy Đảo” Thiệu u đảo chùa Bạch Vân Phi, bất giác ngọn lửa bùng sôi, sóng lòng phát dậy.

- Trăm chiêu? Đừng lớn lối, ngươi sánh bằng lão gia Tịnh Ba không chứ!

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhanh “Khô trúc thánh kiếm” phát ra đạo kim quang như cái móng trời, lại đồng dục quát to:

- Qua chiêu, mau!

“Hoành thủy Đảo chúa” Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi vì sự báo thù làm chúng hôn ám, chẳng rõ trời cao đất dầy, lay động đôi bút phán quan, nhắ m ngay Thiên Hiệp công tới tấp.

Kim quang trào như muôn đợt sóng vàng, hết đợt này đến đợt khác, chớp nhoáng liên hô i.

Cừ Thiên Hiệp lại quát to:

- Coi chừng!

Tiếng quát vừa dứt, bậ u không khí như tở i sầm lại.

Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi kêu rồ ng lên một tiếng A!
Thảm liệt,

Một cảnh tượng kinh hô n làm khiể p đảm cả đám ác ma luôn quầ n hùng cũng nhôn nhao.

Nguyên “Hoành thủy Đảo chúa” Ngọc diện truy phong Bạch vân Phi bị ngọn “Khô trúc thánh kiếm” chém rụng cả hai tay, cánh tay

cầm bút phán quan bị rơi ngay xuống đất, cánh tay tả rơi trên nền “Luận kiếm đài”, máu đổ loang cả đầu trường.

Bạch Vân Phi té ngã trên gấm võ đài, miệng kêu thê thảm.

Ngay lúc đó, Cừ Thiên Hiệp chạy nhanh đến bàn để tặng phẩm với tay lấy hộp son đựng “Võ di ngọc mã” tung thân nhảy xuống đài, đồng thời nói với lại:

- Món tặng phẩm thứ hai xin miễn tạ ơn!!

Tiếng nói vừa dứt, thì thân người đã đến bên Hồ i kiếm khách Âu Dương Hồ ,

Cừ Thiên Hiệp hai tay đưa hộp tặng phẩm Võ di Ngọc Mã vừa mỉm cười nói:

- Lão trang chủ! Châu về hợp phôi xin trang chủ hãy “Hồ i Thanh Kiếm Âu Dương Hồ ” đưa tay ra đón lấy, vừa thốt lời cảm tạ.

Ngay lúc đó, Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương giận tím mặt vụt đứng phắt dậy rời ngay thái sư ý bước nhanh ra ngoài trâm giọng hét to:

Thiên Hiệp!... Cả gan cho Cừ Thiên Hiệp, hôm nay dù ngươi có tháp cánh cũng khó bay khỏi “Hắc Ngục Cốc” này!

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn tỏ ra hung ác liền nhớ ngay đến mô i “Phụ thú bất cộng đái thiên” nhanh như “cắt” đảo ngược mình nhảy phóc lên “Luận kiếm đài”, thuận tay vung kiếm chỉ vào mặt Dị Đại Cương quát to như sấm:

- Thiên Hiệp đã đến đây, chưa lấy được đầu ngươi thì ta há quay về không hay sao?

- Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương tức giận lông lên như hổ điên, hai chân dậm mạnh trên sân đài, quay đầu nhìn một trong Tam đại kỳ nhân là: “Hỏa sơn đảo” Đảo chúa Ma Tắt Chánh đưa mắt ra hiệu nói:

- Xin phiến Ma Đảo chúa...

“Hỏa sơn đảo” Đảo chúa Ma Tắt Chánh sớm đã lãnh giáo Cừ Thiên Hiệp, nên đã hiểu sự lợi hại “Khô trúc thánh kiếm” là thế nào rồi, vả lại “Liệt hỏa kiếm” đã gãy, đâu dám rút ra khỏi vỏ,

Bây giờ nghe Dị Đại Cương gọi đến danh, Ma Tắt Chánh uể oải đứng dậy, chậm rãi bước ra giữa “Luận kiếm đài”, dùng giọng êm trầm bảo to:

- Lão phu tự lượng sức mình quá kém, xin giã biệt các vị!

Cừ Thiên Hiệp vốn là người thiện lương, không muốn tạo nhiều sát kiếp, nên nghe Ma Tắt Chánh vừa nói dứt, vội vòng tay hướng vào Ma Tắt Chánh mỉm cười, nói to:

- Lão đảo chủ đầy lòng nhân nghĩa, Cừ mỗ lậy làm cảm tạ!.. Xin đa tạ!

Chàng đã chém gãy “Liệt hỏa kiếm” của Ma Tắt Chánh nhưng chẳng thừa cơ hội này mà đề cập trước mặt mọi người lại dùng lời khiêm nhượng đề cao Ma Tắt Chánh trước mặt thiên hạ võ lâm thật là phong tư của người đại hiệp, ít ai sánh kịp.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tắt Chánh nghe qua đở phùng mặt, vì cảm kích bõ ỉ hời, một mặt lão bước dấn ra giữa đài, một mặt nhìn Hoàn thủy đảo chúa Bạch tịnh Ba khế bảo:

- Bạch đảo chúa! Trung nguyên võ lâm, ai có ân oán này, chúng ta không nên xen vào việc này thứt danh vô ích... Bạch đảo chúa,

chúng ta hãy quay về!

Nói xong, hắ n bước đé n bên Bạch tịnh Ba , phụ lực với lão này dìu “Ngọc diện Truy phong” Bạch vân Phi gấ cả hai tay đờ ng thời buột miệng nói to!

- Lên!

Vừa hét dứt, cả hai cùng tung mình lên cắ p theo “Bạch vân Phi” như đôi chim ung kέ t cánh tha mô i, nhắ m ngõ cửa Hắ c Ngục Cô c chạy ra ngoài như bay. “Hải ngoại Tam đại kỳ nhơn”, chỉ còn lại một người là khô lâu đảo chúa “Tiêu bắ t Đờ ng”.

Thôi Mệnh diêm la Di Đại Cương xám mặt, nhúu mày nhìn “Tiêu bắ t Đờ ng” dùng lời khích tướng bảo:

- Tiêu đảo chúa! Người chẳng sợ hãi như hai vị kia chứ? Chưa chi đã khiế p đảm trước công lực của tiểu tặc tử? Hà... hà!

Vừa nói dứt, hắ n phát lên cười, giọng cười rắ t gượng gạo để che đậy một sự thắ t bại nào nề .

“Tiêu bắ t Đờ ng” là một tên háo thắ ng, háo sát, vừa bị nói khích đã nhảy dựng lên, bắ ng giọng nói oang oang như chuông bẻ quát ầm ỹ:

- Hừm! Lão phu là người trọng chữ tín, giế t tiểu tặc tử tạ thị như giế t một con gà!

Vừa nói dứt, hắ n đưa tay chộp nhanh chuôi kiế m “Bạch cô t” rút soạt ra khỏi đây, lưỡi kiế m dài một thước bảy tắ c (mộc), phát ra tia sáng trắ ng ngắ n, vũ lộng “ào,ào” biế n thành một đạo âm phong rít lên nghe rợn gáy, nhắ m ngay cổ Cừu Thiên Hiệp thích một nhát cực mạnh.

“Tiêu bá t Đô`ng” là một đại ma đầ`u, đứng hạng thứ nhấ t trong Tam đại kỳ Nhơn, công lực cao hơn cả hai người kia một bậc, lại thêm Bạch cô t kiế m là món tà môn binh khí, khi sử dụng, âm phong rít khiế n người chẳng lạnh cũng phải run, toàn thân nổi ô c như da gà.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấ y gió ma cuô`n lộng, quỷ khí bô c khắ p người, khiế n chàng không thể chậm trễ, vội lay động ngay “khô trúc thánh kiế m”.

Kiế m trúc vừa vung, cuô`ng phong phát nổi từng cơn vàng rực, chứa tỏa khắ p “Luận kiế m đài”.

Hai người giờ hế t binh sanh tuyệt học, phỏ nhanh và chiêu số , làm cho mọi người chóa mắ t mở chẳng ra được ai là ai cả.

Cừu Thiên Hiệp chân đạp Lô i hành cửu chuyên, tay vẫy Thường thắ ng bát kiế m, những thê` “Thiê t thơ” tuyệt học như vách sắ t tường đô`ng, hạt mưa ngọn gió vào không lọt.

Khô lâu lão chúa Tiêu bá t Đô`ng đem cả toàn nội lực, vũ lộng thành muôn đạo hàn quang, đem tính mệnh ra đầ`u, lắ y tận lực tâ n công, thê` như chim ưng giỡn song, cao thủ qua chiêu, mau như sao sa, nhanh như điể n chớp.

Thậ t một trường ác đầ`u, trong nháy mắ t họ đã giao đầ`u, trên năm, sáu mươi chiêu thê`, đem so sánh đôi bên, kẻ tám lạng người nửa cân, công lực suýt soát nhau, nên mỗi lúc, càng đầ`u nhau mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp đánh say sưa hứng thú, kiế m chàng đỏi ngay chiêu thê`, bắ`ng một chiêu mới:

- Vụt! Soạt!

Hai tiếng gió rít mạnh, chiêu Mạng vận chi kiếm mạnh tay lay động.

Tiếp theo đây, nhiều âm thanh lạnh người nổi lên:

- Kềng!

Hai loại binh khí chạm nhau tóe lửa, cùng một tiếng “Vút” lên như gió “rít” mạnh.

Bạch cốt kiếm bị “thánh kiếm” đoạn gãy bảy tám, văng bắn ra xa năm trượng.

Khô lâu đảo chúa “Tiêu bát Đôn” thét lên một tiếng thảm liệt loạng choạng chạy lùi ra sau cả trượng, bả ng đôi mắt trắng mắt thàn nhìn lại “Bạch cốt kiếm” muôn ứa lệ, một khấc hấn qua cho kiếm vào vỏ, gương mắt nhìn Thiên Hiệp trên trời, bả ng giọng bi thương nói lên:

- Cừ Thiên Hiệp ngày nào người còn sống, thì bàn đảo chúa tuyệt không vào đất Trung Nguyên... người có cần mạng ta chăng?... vừa nói dứt, đôi mi ứa lệ chảy tròn trên khấc mắt trông rất thảm thương.

Cừ Thiên Hiệp vốn kẻ hiếu sinh, không nỡ hại người dưới ngựa. hơn nữa họ Tiên là dân bộc lạc người khiêu khích thỉnh mời, bát giác chàng dịu giọng bảo:

- “Tiêu bát Đôn”, Cừ mỗ trừ kiếm chớ không hại người, người hãy đi đi!

“Tiêu bát Đôn” vừa nghe qua, vội vòng tay vái một xá thật sâu, đoạn nhấc bổng mình lên phi thân ra ngoài, chớp mắt đã biến mình bóng tối mất dạng.

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo bóng “Tiêu bá t Đô`ng” đé`n má`t hút tâm trí còn ngân ngơ chưa đình,

Bỗng nhiên, một tiế`ng hét lạnh lạnh bên tai:

- Dị Đại Cương ngươi chớ hòng trở`n thoát!

Lại nghe, Dị Đại Cương gắ`t to lên:

- Ngươi phản ta sao, lão phu sẽ gié`t ngươi!

Nguyên “Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương” thừa cơ hỗn loạn chạy trở`n, lại bị Hồ`ng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lên tiế`ng cản trở.

Cừ Thiên Hiệp thắ`t kinh, quay đầ`u lại, nhìn thắ`y kiế`m của Nhan Như Ngọc, bị cây triề`u thiên hốt của Dị Đại Cương ghì chặt, hắ`n lại vươn tay tả, xòe năm ngón như vuốt hổ, chộp mạnh vào cổ Nhan Như Ngọc thắ` mạnh không lường đượ.

Cừ Thiên Hiệp giận xung thiên quát to:

- Dị Đại Cương, hãy trả mạng phụ thân ta!

Vừa hét dứt, tay hữu lay động “khô trúc thánh kiế`m”, phân thắ`n công.

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương sợ chắ`t, vội bỏ ngay Nhan Như Ngọc nhắ`c mình hạ xuố`ng đài co giò chạy như bay.

Lúc bá`y giờ toàn thể quầ`n hùng bên tả khán đài, đã cảm phục tài của Cừ Thiên Hiệp vô cùng.

Họ tự hỏi: nế`u không có Cừ Thiên Hiệp giàu lòng quả cảm, chắ`c Dị Đại Cương sẽ gây hoạn nạn vô cùng!

Họ lại tự nghĩ: Từ bao lâu nay, không ngờ Dị Đại Cương lại giao du với đủ loại tà ma ngoại đạo, để giờ này bày ra buổi hội, mà tàn sát những cao thủ võ lâm, nếu bọn chúng không thất bại... chẳng rõ tai hại to lớn đến mức nào!... Dị Đại Cương là tên phản loạn dốt voi dầy mã tổ, rước sói vào nhà...

Vì thế, nên quân hùng la ó lên dậy dấy, võ khí tuốt nhanh nhảy ra dàn hàng ngang cản hẳn lối đi của Dị Đại Cương.

Cửu đại môn phái trừ những người nhảy lên đài thâu hồ i trọng vật của bốn môn, còn lại bao nhiêu đều tuốt kiếm, chờ Dị Đại Cương chạy đến.

Cửu Thiên Hiệp thân như luồng gió nhẹ, đuổi sát bên lưng Dị Đại Cương, như hình với bóng, Dị Đại Cương đang chạy như gió, chợt thấy quân hùng cản trước mặt, vội hãm ngay cước bộ chậm lại nhanh như chớp mũi Trúc kiếm trở tới điểm vào Ngọc chẩm huyết, Dị Đại Cương sợ toát mồ hôi, vội ngừng hẳn lại.

Cửu Thiên Hiệp tay kiếm không rời Ngọc chẩm huyết của hắn, đồng thời hướng mặt vào quân hùng đồng dạng nói to:

- Các vị võ lâm tiên bối, xin nghe tại hạ nói đôi lời!!

Võ lâm quân hùng vừa nghe qua, tất cả không ai bảo ai đều nín im phăng phắc.

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy hùng tâm cao muôn trượng, trầm giọng tiếp lời:

- Phụ thân của tại hạ là Cửu Vô Ky, treo kiếm ẩn cư, Dị Đại Cương lại bất kể qui luật đang đem dấy người vây phủ “Thần châu sơn trang” giết thác Mẹ tại hại là một người thiếp u phụ, không biết võ công, bức tử phụ thân tại hạ...

Lúc bây giờ, quàn hùng mới rõ Cừ Thiên Hiệp là con của một trang đại hiệp “Thần châu nhất kiếm” Cừ Vô Ky, nên tất cả lấy làm bõ i hõ i cảm mến, chua xót vô cùng.

Cừ Thiên Hiệp lại nói tiếp!

- Còn buổi hội hôm nay, mọi việc đều do Dị Đại Cương chủ xướng, những vị còn lại, đều bị sự sai kiếm của “y” Cừ Thiên Hiệp tôi quyết t... không truy cứu, hã u khỏi tạo thêm sát kiếp...

Quàn chúng bây giờ đã nín lặng lại, khi nghe Cừ Thiên Hiệp vừa nói tất cả đều hoan hô to:

- Thiệ u hiệp có lòng khoan dung đại lượng, khiế n cho chúng tôi kính ngưỡng vô cùng!

Cừ Thiên Hiệp lại trã m giọng nói:

- Dị Đại Cương đã biế t phụ thân tại hạ có người thừa tự, nên dùng “Tá đao chi kế” (mượn đao người khác giế t) mượn danh tại hạ gây tội ác khắ p nơi, nào là giế t cả tôn trưởng của ta, giế t người đoạt báu vật, gây sự cừ hận khắ p giới võ lâm, lại lợi dụng cảm tình của Nhan cô nương đõ i với tại hạ, không chuyện gì “hã n” từ bỏ, lại thêm bãy ra đại hội, rước ba tên kỳ nhân hải ngoại vào Trung Nguyên, hã u tận sát những tay cao thủ, tạo ra một trường sát kiếp không tiề n khoáng hậu, thật là một tên dã man như lang sói, ác độc như cõp hùm! Xin các vị tiề n bõ i, định tội “Dị Đại Cương” thế nào?

- Sát! Giế t hã n!

- Không giế t Dị Đại Cương, Trung Nguyên võ lâm sau này hoạn họa vô cùng.

- Giế t hã n!

Hàng ngàn người la to lên vang trời dậy đất, làm chấn động cả Hắc Ngục Cổc

Cừ Thiên Hiệp chưa kịp suy nghĩ khi nghe tiếng vang trời, thì thấy ánh sáng thép chớp liên hồi, bóng kiếm, hình đao, thân roi, chì nặng, vô số loại binh khí, hướng vào thân mình trơ như tượng gỗ của Di Đại Cương giáng xuống...

Máu bắn vọt như mưa, thịt văng ra như bả nhuộm đỏ ôi mặt trăng. Ô hô!

Một tên gian ác đại ma đầu, đã từng đem xương máu đổi lấy hư danh, hiện giờ không kịp kêu trời một tiếng, đã biến thành bã thịt vụn tanh hôi.

- Ca ca! Ca ca!

Cừ Hắc Phượng buột miệng gọi Thiên Hiệp, vừa đưa tay nắm áo chàng mỉm cười bí mật.

Cừ Thiên Hiệp không rõ gì cả, toan lên tiếng hỏi:

Hắc Phượng nhoèn miệng cười nói rất nhỏ:

- Nhan cô nương chờ Ca ca ngoài cốc Khẩu, chúng ta mau ra ngoài ấy?

Cừ Thiên Hiệp hoàn hồn khẽ thở dài, chàng lại buông ra một nụ cười hoan hỉ, giữa lúc quàn hùng hoan hô không ngớt, một tay dắt Hắc Phượng tung mình chạy lặn ra Hắc Ngục Cổc.

Từ xa xa, nhiều tiếng gà gáp rộ, báo hiệu sắp rạng đông gió xuân thổi đều hiu dịu làm cho Cừ Thiên Hiệp khoan khoái hy vọng ở ngày mai...

HẾT